

วันสะบาโต

เอลเลน จี. ไวท์

New Covenant Publications International. Thai

SBN: 359-2-85933-609-1

ISBN: 359-2-85933-609-1

การทำแค็ตตาล็อกในข้อมูลสิ่งพิมพ์

ตัดต่อและออกแบบ: พันธสัญญาใหม่สิ่งพิมพ์ระหว่างประเทศ

พิมพ์ในสหราชอาณาจักร

พิมพ์ครั้งแรก 26 พฤษภาคม 2020

เผยแพร่โดย : พันธสัญญาใหม่สิ่งพิมพ์ระหว่างประเทศ

Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

เยี่ยมชมเว็บไซต์: www.newcovenant.co.uk

วันสะบาโต

Ellen White

ได้รับพระพรมากมายในการถือปฏิบัติวันสะบาโตและพระผู้เป็นเจ้าทรงปรารถนาให้วันสะบาโตเป็นวันแห่งปีติแก่เรามีความปีติยินดีในการจัดตั้งวันสะบาโตพระเจ้าทอดพระเนตรผลงานพระหัตถ์ของพระองค์ด้วยความพอพระทัย
ทุกสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างพระองค์ตรัสว่า "ดีมาก"
สวรรค์และโลกเต็มไปด้วยความชื่นชมยินดี"ดวงดาวยามเช้าร้องเพลงด้วยกันและบรรดาบุตรของพระเจ้าโห่ร้องด้วยความยินดี"แม้ว่าบาปได้เข้ามาในโลกเพื่อทำลายงานที่สมบูรณ์แบบของพระองค์แต่พระเจ้ายังคงประทานวันสะบาโตให้เราเพื่อเป็นพยานว่าพระองค์ผู้ทรงฤทธานุภาพทุกอย่างความดีและความเมตตาอันไม่มีขอบเขตได้ทรงสร้างทุกสิ่งพระบิดาบนสวรรค์ของเราทรงปรารถนาผ่านการถือปฏิบัติวันสะบาโตเพื่อรักษาความรู้ของพระองค์ไว้ในหมู่มนุษย์เขาปรารถนาให้วันสะบาโตนำความคิดของเราไปหาพระองค์ในฐานะพระเจ้าที่แท้จริงและทรงพระชนม์ และโดยการรู้จักพระองค์ เราจะมีชีวิตและสันติสุข.

Testimony Treasures III, 16

Ellen G. White

หน้านี้เว้นว่างไว้โดยเจตนา

New Covenant Publications

International Ltd.

หนังสือปฏิรูป จิตที่ปฏิรูป

New Covenant Publications International Ltd.,
Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Email: newcovenantpublicationsintl@gmail.com

รับทราบ

อุทิศแด่พระเจ้า.

คำนำ

New Covenant Publications International

[บริษัทสิ่งพิมพ์ระหว่างประเทศแห่งพันธสัญญาใหม่]นั้นได้เชื่อมโยงผู้อ่านกับแผนการของสวรรค์ที่เชื่อมโยงสวรรค์และโลกและตอกย้ำความเป็นอมตะของกฎแห่งความรักโลโก้หีบพันธสัญญาหมายถึงความสนิทสนมระหว่างพระเยซูคริสต์กับผู้คนของพระองค์และความเป็นศูนย์กลางของกฎหมายของพระเจ้า ตามที่เขียนไว้"

นี่จะเป็นพันธสัญญาซึ่งเราจะทำกับวงศ์วานอิสราเอลองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่าเราจะใส่กฎของเราไว้ในส่วนในของเขาและเขียนไว้ในใจพวกเขาและพวกเขาจะเป็นประชากรของเราและฉันจะ พระเจ้าของพวกเขา" (เยเรมีย์ 31: 31~33; ฮีบรู 8: 8, 9,10)อันที่จริงพันธสัญญาใหม่ยืนยันถึงการไถ่โดยกำเนิดโดยการต่อสู้ที่ไม่มีการแก้ไขและถูกผนึกด้วยเลือด

ซึ่งมันก็เป็นเวลาหลายศตวรรษมาแล้วที่หลายคนต้องทนทุกข์กับความทุกข์ยากและการกดขี่ที่ไม่อาจเข้าใจได้ซึ่งคำนวณได้เพื่อลบล้างความจริงโดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคมืดแสงนี้ได้รับการต่อสู้อย่างมากและถูกบดบังด้วยประเพณีของมนุษย์และความไม่รู้เป็นที่นิยมเพราะผู้อยู่อาศัยของโลกได้ชิงชังภูมิปัญญาและละเมิดสัญญาความยากลำบากในการประนีประนอมกับความชั่วร้ายที่เพิ่มขึ้นก่อให้เกิดความหายนะจากความเสื่อมโทรมและความโหดเหี้ยมไร้ศีลธรรมที่ทำให้ชีวิตหลายคนถูกสังเวยอย่างไม่ยุติธรรมปฏิเสธที่จะยอมจำนนต่ออิสรภาพแห่งมโนธรรมอย่างไรก็ตามความรู้ที่หายไปได้รับการฟื้นฟูโดยเฉพาะในช่วงเวลาของการปฏิรูป

โดยในยุคของการปฏิรูปของศตวรรษที่16ได้จุดประกายช่วงเวลาแห่งความจริงการเปลี่ยนแปลงขั้นพื้นฐานและความปั่นป่วนตามมาซึ่งสะท้อนให้เห็นในการต่อต้านการปฏิรูปอย่างไรก็ตามจากหนังสือเล่มนี้เราค้นพบความสำคัญที่ไม่อาจปฏิเสธได้ของการปฏิวัติเอกพจน์นี้จากมุมมองของผู้ปฏิรูปและผู้บุกเบิกที่กล้าหาญอื่นๆจากบัญชีของพวกเขาหนึ่งสามารถเข้าใจการต่อสู้ทำลายล้าง,เหตุผลพื้นฐานเช่นการต่อต้านปรากฎการณ์และการแทรกแซงเหนือธรรมชาติ

คำขวัญของเรา:"หนังสือถูกปฏิรูปจิตใจถูกเปลี่ยน"เน้นประเภทวรรณกรรมที่แตกต่างกันประกอบขึ้นในยุควิกฤตและผลกระทบนอกจากนี้ยังสะท้อนให้เห็นถึงความเร่งด่วนของการปฏิรูปการเกิดใหม่ส่วนบุคคลและการเปลี่ยนแปลงในฐานะที่เป็นสำนักพิมพ์Gutenbergประ

กอบกับหน่วยงานการแปลเผยแพร่หลักการของความเชื่อที่มีการปฏิรูปเมื่อ500ปีที่แล้วสื่อ
ดิจิทัลและสื่อออนไลน์จะสื่อสารในทุกภาษาในแง่ของความจริงในยุคสุดท้ายนี้.

สารบัญ

บท 1 - ความพินาศของกรุงเยรูซาเล็ม 6

บท 2 - การกดขี่ข่มเหงในศตวรรษต้นๆ 29

บท 3 - ยุคมืดทางจิตวิญญาณ 40

บท 4 - ชาววอลเดนซิส 53

บท 5 - ยอห์น ไวคลิฟ 71

บท 6 - ฮัสและเจอโรมี 90

บท 7 - ลูเธอร์ตีตัวออกห่างจากโรม 115

บท 8 - ลูเธอร์รายงานตัวต่อสภา 140

บท 9 - นักปฏิรูปศาสนาชาวสวิส 167

บท 10 - ความก้าวหน้าของการปฏิรูปในประเทศเยอรมนี 181

บท 11 - การประท้วงของเจ้าครองแคว้นต่างๆ 194

บท 12 - การปฏิรูปศาสนาในประเทศฝรั่งเศส 209

บท 13 - ประเทศเนเธอร์แลนด์และแถบสแกนดิเนเวีย 237

บท 14 - นักปฏิรูปศาสนาชาวอังกฤษรุ่นหลัง 246

บท 15 - พระคัมภีร์กับการปฏิวัติในประเทศฝรั่งเศส 268

บท 16 - บรรพบุรุษที่เป็นพิลกริม 293

บท 17 - ผู้ประกาศข่าวของรุ่งอรุณ..304

บท 18 -นักปฏิรูปชาวอเมริกันท่านหนึ่ง 323

บท 19 - ความสว่างส่องเข้าไปในที่มืด 349

บท 20 - การตื่นตัวครั้งยิ่งใหญ่ฝ่ายศาสนา 361

บท 21 - คำเตือนที่ถูกปฏิเสธ 381

บท 22 - เหตุการณ์เกิดขึ้นตามคำพยากรณ์ 398

บท 23 - สถานนมัสการคืออะไร 417

บท 24 - อภิสุทธิสถาน 431

บท 25 - พระบัญญัติของพระเจ้าเปลี่ยนแปลงไม่ได้ 441

บท 26 - ภารกิจหนึ่งของการปฏิรูป...459

บท 27 - การฟื้นฟูยุคใหม่ 469

บท 28 - เผชิญหน้ากับหนังสือบันทึกแห่งชีวิต.........................488

บท 29 - จุดเริ่มต้นของความชั่ว 501

บท 30 - มนุษย์และซาตานเป็นศัตรูกัน 514

บท 31 - สื่อวิญญาณชั่ว...520

บท 32 - กับดักของซาตาน...527

บท 33 - การหลอกลวงยิ่งใหญ่ครั้งแรก...................................541

บท 34 - คนตายติดต่อกับเราได้หรือ 561

บท 35 - เสรีภาพของจิตสำนึกถูกคุกคาม................................ 573

บท 36 - การขัดแย้งที่กำลังจะเกิดขึ้น.................................... 593

บท 37 - พระคัมภีร์เป็นโล่ป้องกัน 604

บท 38 - คำเตือนสุดท้าย 614

บท 39 - เวลาแห่งความทุกข์ยาก... 624

บท 40 - ประชากรของพระเจ้าได้รับการช่วยกู้ 647

บท 41 - โลกร้างอ้างว้าง 666

บท 42 - ความขัดแย้งสิ้นสุดแล้ว 675

บท 1 - ความพินาศของกรุงเยรูซาเล็ม

“โอ เราอยากให้เจ้ารู้ในเวลานี้ว่าสิ่งใดสร้างสันติ แต่เดี๋ยวนี้สิ่งนั้นถูกซ่อนไว้จากตาของเจ้าแล้ว เพราะว่าเวลานั้นจะมาถึงเจ้า เมื่อพวกศัตรูของเจ้าจะก่อเชิงเทินต่อสู้เจ้า และล้อมขังเจ้าไว้ทุกด้าน แล้วจะเหวี่ยงเจ้าลงให้ราบบนพื้นดิน ทั้งตัวเจ้าและลูกๆ ที่อยู่ข้างในเจ้า และพวกเขาจะไม่ปล่อยให้ศิลาซ้อนทับกันไว้ข้างในเจ้า เพราะเจ้าไม่รับรู้วันเวลาที่พระองค์เสด็จมาเยี่ยมเจ้า” ลูกา 19:42-44 {GC 17.1} {GCth17 14.1}

จากยอดเขามะกอกเทศ พระเยซูทอดพระเนตรกรุงเยรูซาเล็ม ทัศนียภาพอันงดงามและเงียบสงบปรากฏอยู่เบื้องพระพักตร์พระองค์ ขณะนั้นเป็นช่วงเทศกาลปัสกา [เทศกาลเฉลิมฉลองของชาวอิสราเอลที่เริ่มตั้งแต่วันที่ 14 ของเดือนที่ 7 ตามปฏิทินยิว เพื่อระลึกถึงการที่พระเจ้าทรงนำชาวอิสราเอลออกจากการเป็นทาสในแผ่นดินอียิปต์] และบุตรหลานทั้งหลายของยาโคบจากทั่วทุกสารทิศต่างมาร่วมชุมนุมกันที่นั่นเพื่อเฉลิมฉลองเทศกาลแห่งชาติครั้งใหญ่นี้ ในท่ามกลางเรือกสวน ไร่องุ่น และที่ลาดชันอันเขียวขจีที่รายล้อมไปด้วยเต็นท์ของบรรดาผู้ที่เดินทางมาร่วมงาน ซึ่งบริเวณสถานที่แห่งนี้มีพระราชวังอันโอ่อ่าและป้อมปราการอันแข็งแกร่งแห่งเมืองหลวงของประเทศอิสราเอล ตั้งตระหง่านสูงเด่นอยู่บนเนินเขาอันสลับซับซ้อนนั้น ดูราวกับบุตรีแห่งศิโยนจะเอ่ยอย่างเย่อหยิ่งว่า เราคือราชินีและเราจะไม่ประสบกับความเศร้าโศกระทมทุกข์ใดๆ เลย เธอถือว่าตนเองเป็นที่โปรดปรานของสวรรค์ เธอนั้นงดงามดั่งเช่นที่ผู้เล่นเครื่องสายในพระราชวังสมัยโบราณเคยร้องขนานนามไว้ว่า “สูงตระหง่านงามตระการตา เป็นความชื่นบานของแผ่นดินโลกทั้งสิ้น คือภูเขาศิโยน.....เป็นนครของกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่” สดุดี 48:2 ภาพที่มองเห็นอย่างเด่นชัดคือตัวอาคารพระวิหารอันตระการยิ่ง ลำแสงจากดวงอาทิตย์ที่กำลังเคลื่อนลับขอบฟ้าขับกับสีขาวดั่งหิมะของผนังหินอ่อนให้เจิดจ้าขึ้น ทั้งยังสะท้อนแสงแววววับจากประตูหอคอยและยอดพระวิหารทองคำ พระวิหารหลังนี้ “งามหมดจด” และเป็นความภาคภูมิใจของชนชาติยิว จะมีลูกหลานคนใดในอิสราเอลบ้างเล่าเมื่อได้ประจักษ์ในภาพนี้แล้วใจจะไม่มีความชื่นบานปีติยินดีจนเนื้อเต้น แต่กระนั้นก็ยังมีอีกความคิดหนึ่งซึ่งแตกต่างที่เกาะกุมอยู่ในพระหทัยของพระเยซู “เมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้และทอดพระเนตรเห็นกรุงแล้ว ก็ทรงกันแสงสงสารกรุงนั้น” ลูกา 19:41 ท่ามกลางความชื่นชมยินดีเป็นล้นพ้นที่พระองค์เสด็จเข้ากรุงอย่างผู้มีชัย ในขณะที่ใบอินทผลัมโบกสะบัดไปมา ขณะที่เสียงร้องสรรเสริญโฮซันนาดังก้องสะท้อนทั่วเนินเขา และขณะที่เสียงของผู้คนนับพันๆ ต่างประกาศว่าพระองค์ทรงเป็นพระมหาราชา แต่พระผู้ช่วยให้รอดของโลกกลับทรงท่วมท้นไปด้วยความทุกข์อย่างฉับพลันและล้ำลึก พระองค์ผู้ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า ผู้ทรงเป็นองค์พระสัญญาของอิสราเอล ผู้ทรงมีอำนาจเหนือความตายและทรงเรียกผู้ที่ถูกจำจองออกจากหลุมฝังศพ พระองค์ทรงกำลังกันแสง ไม่ใช่ด้วยความโศกเศร้าตามธรรมดาแต่ด้วยความทุกข์ระทมอย่างถึงที่สุดซึ่งยากที่จะทำให้สงบลงได้ {GC 17.2} {GCth17 14.2}

แม้พระองค์จะทรงทราบดีว่าพระบาทของพระองค์กำลังจะก้าวไปสู่ที่ใด กระนั้นพระองค์ก็ไม่ได้ทรงหลั่งน้ำตาเพื่อตัวพระองค์เอง เบื้องหน้าพระองค์คือสวนเกทเสมนี ที่ซึ่งฉากแห่งความทุกข์ระทมของพระองค์กำลังจะมาถึง พระองค์ทรงแลเห็นประตูแกะนั้นด้วย ซึ่งเหยื่อที่ถูกนำมาถวายเป็นเครื่องบูชาจะต้องถูกนำผ่านประตูนี้ไปนับเป็นเวลาหลายศตวรรษมาแล้ว และประตูนี้เองที่จะถูกเปิดออกไว้สำหรับพระองค์เมื่อพระองค์จะทรงเป็น “เหมือนลูกแกะที่ถูกนำไปฆ่า” อิสยาห์ 53:7 ห่างออกไปไม่ไกลนักคือภูเขาคาลวารี สถานที่แห่งการตรึงกางเขน

บนเส้นทางที่พระคริสต์จะทรงย่างก้าวไปในอีกไม่ช้านั้นจะเต็มไปด้วยความน่าสยดสยองของความมืดมิดอย่างที่สุด เมื่อพระองค์จะทรงมอบวิญญาณจิตของพระองค์เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ถึงกระนั้นเงามืดที่ทอดอยู่เหนือพระองค์ในช่วงเวลาแห่งความชื่นชมยินดีเช่นนี้ หาได้เกิดจากการใคร่ครวญถึงภาพเหตุการณ์เหล่านี้ไม่ มิใช่ด้วยการสังหรณ์ถึงความทุกข์ระทมที่เกินขนาดของความเป็นมนุษย์ปุถุชนของพระองค์เอง ที่อาจบดบังวิญญาณแห่งการเสียสละนั้นได้ พระองค์ทรงกันแสงให้ผู้คนจำนวนมากมายในกรุงเยรูซาเล็มที่จะต้องพินาศไปเนื่องด้วยความมืดบอดและความดื้อรั้นของคนทั้งหลายเหล่านั้นที่พระองค์เสด็จมาเพื่อทรงอำนวยพระพรและทรงช่วยให้รอด {GC 18.1} {GCth17 15.1}

ประวัติศาสตร์กว่าหนึ่งพันปีภายใต้พระพรแห่งการพิทักษ์รักษาและความโปรดปรานเป็นพิเศษของพระเจ้าที่ทรงมีต่อประชากรที่พระองค์ทรงเลือกสรรปรากฏสู่สายพระเนตรของพระเยซู ณ ภูเขาโมริยาห์ที่ซึ่งอิสอัคบุตรแห่งพันธสัญญาผู้เป็นเหยื่อที่อยู่ในโอวาทได้ถูกมัดไว้บนแท่นบูชา ซึ่งเป็นสัญลักษณ์เล็งถึงการถวายตัวเป็นเครื่องบูชาของพระบุตรของพระเจ้า ที่นั่นเอง ที่พระสัญญาแห่งพระพรอันรุ่งโรจน์เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ถูกยืนยันต่อบิดาแห่งความเชื่อ (ปฐมกาล 22:9, 16-18) ณ ที่นั่นที่เปลวไฟจากการถวายบูชาที่ลอยขึ้นสู่สวรรค์จากลานนวดข้าวของโอรนันได้หันเหทิศทางดาบของทูตมรณะเสีย (1 พงศาวดาร 21) อันเป็นสัญลักษณ์ที่เหมาะเจาะเล็งถึงการที่พระผู้ช่วยให้รอดได้ทรงถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และทรงทำหน้าที่เป็นผู้ไกล่เกลี่ยของมวลมนุษย์ผู้หลงผิดทั้งหลาย กรุงเยรูซาเล็มเคยได้รับเกียรติจากพระเจ้าเหนือเมืองอื่นใดบนแผ่นดินโลก "พระยาห์เวห์ทรงเลือกศิโยน พระองค์มีพระประสงค์จะให้เป็นที่ประทับของพระองค์" สดุดี 132:13 ณ เมืองนั้นเองที่บรรดาผู้เผยพระวจนะบริสุทธิ์ได้ประกาศข่าวคำเตือนมาเป็นเวลาหลายยุคหลายสมัย ณ ที่นั่นปุโรหิตเคยแกว่งกระถางเครื่องหอม และเป็นที่ซึ่งควันเครื่องหอมลอยขึ้นสู่เบื้องพระพักตร์พระเจ้าพร้อมด้วยคำอธิษฐานของผู้เข้าร่วมนมัสการ ที่นั่นเคยมีการถวายเลือดของลูกแกะที่ถูกนำมาฆ่าอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน อันเป็นการเล็งถึงพระเมษโปดกของพระเจ้า ที่นั่นพระยาห์เวห์ทรงสำแดงการทรงร่วมสถิตของพระองค์ในหมู่เมฆแห่งพระสิริเหนือพระที่นั่งกรุณานั้น ที่นั่นเป็นที่ตั้งของฐานบันไดลึกลับที่เชื่อมแผ่นดินโลกเข้ากับสวรรค์ ปฐมกาล 28:12 ยอห์น 1:51 บันไดอันนั้นที่ทูตทั้งหลายของพระเจ้าเคยขึ้นลง และเป็นบันไดที่เปิดทางให้โลกมุ่งตรงสู่อภิสุทธิสถาน หากชนชาติอิสราเอลคงไว้ซึ่งความจงรักภักดีของเธอที่มีต่อสวรรค์แล้ว กรุงเยรูซาเล็มก็คงจะดำรงอยู่เป็นนิตย์ในฐานะเมืองที่พระเจ้าทรงเลือกสรร เยเรมีย์ 17:21-25 แต่ประวัติศาสตร์แห่งประชากรของพระเจ้ากลับเป็นบันทึกที่จารึกถึงเรื่องราวความกลับสัตย์และการกบฏ พวกเขาหมิ่นต่อพระคุณของสวรรค์ บิดเบือนสิทธิพิเศษและดูแคลนโอกาสต่างๆ ของตน {GC 18.2} {GCth17 15.2}

ถึงแม้ชนชาติอิสราเอลจะ "เย้ยหยันบรรดาทูตของพระเจ้าอยู่เสมอและดูหมิ่นพระวจนะของพระองค์ ทั้งเยาะเย้ยบรรดาผู้เผยพระวจนะของพระองค์" 2 พงศาวดาร 36:16 แต่พระองค์ก็ยังทรงสำแดงพระองค์เองให้พวกเขาเห็นว่าพระองค์ทรงเป็น "พระยาห์เวห์ เป็นพระเจ้าผู้เปี่ยมด้วยพระกรุณา และพระคุณ พระองค์กริ้วช้า ทรงบริบูรณ์ด้วยความรักมั่นคงและความสัตย์จริง" อพยพ 34:6 แม้พวกเขาจะปฏิเสธพระองค์ซ้ำแล้วซ้ำเล่าก็ตามที แต่คำวิงวอนด้วยพระเมตตาคุณของพระองค์ยังคงมีอย่างไม่ขาดสาย ยิ่งกว่าความรักความสงสารของบิดาที่มีต่อบุตรที่เขาห่วงใย พระยาห์เวห์ "ทรงกล่าวโดยทูตของพระองค์อย่างไม่หยุดยั้ง เพราะพระองค์ทรงเมตตาสงสารประชากรและที่ประทับของพระองค์" 2 พงศาวดาร 36:15 เมื่อคำทัดทาน

คำอ้อนวอน และคำตำหนิไร้ผล พระองค์จึงทรงมอบของประทานอันล้ำค่าจากสรวงสวรรค์ให้กับพวกเขา ไม่ใช่เพียงแค่นี้ แต่พระองค์ยังทรงเททั้งสวรรค์ลงมาในของประทานชิ้นเดียวกันนั้นด้วย {GC 19.1}พระบุตรของพระเจ้าเองเสด็จมาเพื่อวิงวอนนครที่ไม่ยอมกลับใจ พระคริสต์เองผู้ทรงนำอิสราเอลดั่งนำเถาองุ่นออกจากอียิปต์ (สดุดี 80:8) พระหัตถ์ของพระองค์ทรงขับไล่คนนอกศาสนาออกไปต่อหน้าต่อตาพวกเขา พระองค์ทรงปลูกเถาองุ่นนั้นไว้ “บนเนินเขาอันอุดมยิ่ง” พระองค์ทรงล้อมรั้วดูแลมัน พระองค์ทรงรับสั่งใช้คนงานไปคอยรดน้ำพรวนดิน พระองค์ทรงอุทานขึ้นมาว่า “มีอะไรที่จะทำได้อีกเพื่อสวนองุ่นของเรา ซึ่งเรายังไม่ได้ทำให้” อิสยาห์ 5:1-4 แม้พระองค์ทรงมุ่งหวังว่ามันจะเกิดผลลูกองุ่นแท้ ไฉนมันจึงเกิดผลองุ่นเปรี้ยว ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังทรงมุ่งหวังว่ามันจะผลิดอกออกผล พระองค์จึงเสด็จมายังสวนองุ่นของพระองค์ด้วยตัวพระองค์เองเผื่อว่าจะช่วยเถาองุ่นให้รอดจากความพินาศได้บ้าง พระองค์ทรงสกัดบ่อย่ำองุ่นไว้ พระองค์ทรงตัดแต่งและทะนุถนอมดูแลมัน พระองค์ไม่ทรงลดละความพยายามที่จะช่วยเถาองุ่นนี้ที่พระองค์เองทรงปลูกไว้ {GC 19.2} {GCth17 16.1}

เป็นเวลาสามปีที่องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งความสว่างและพระสิริเสด็จเข้าออกท่ามกลางประชากรของพระองค์ พระองค์ “เสด็จไปทำคุณประโยชน์และรักษาคนทั้งหลายที่ถูกมารเบียดเบียน” เล้าโลมคนที่ชอกช้ำระกำใจ ร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย ทำให้คนตาบอดมองเห็น คนง่อยเดินได้ และคนหูหนวกได้ยิน คนโรคเรื้อนหายสะอาด คนตายแล้วเป็นขึ้นมา และประกาศข่าวประเสริฐแก่คนอนาถา กิจการ 10:38 ลูกา 4:18 มัทธิว 11:5 พระองค์ทรงร้องเรียกชนทุกชั้นด้วยถ้อยคำอันกอปรด้วยพระคุณอย่างเดียวกันว่า “บรรดาผู้เหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายได้หยุดพัก” มัทธิว 11:28 {GC 20.1} {GCth17 16.2}

แม้พวกเขาสนองตอบพระองค์ด้วยความชั่วแทนความดี และความเกลียดชังแทนความรักของพระองค์ก็ตามที (สดุดี 109: 5) แต่พระองค์ก็ยังคงดำเนินพระราชกิจแห่งพระเมตตาคุณของพระองค์อย่างไม่หยุดยั้ง พระองค์ไม่ทรงเคยขับไล่ผู้ใดที่เข้ามาแสวงหาพระคุณของพระองค์เลย พระองค์ทรงเป็นคนพเนจรไร้บ้าน แม้ว่าพระองค์ต้องเผชิญกับคำตำหนิติเตียนและความอัตคัดขัดสนเป็นอาจิณ ถึงกระนั้นพระองค์กลับทรงดำรงชีวิตอยู่เพื่อคนยากไร้และแบ่งเบาความทุกข์ของเพื่อนมนุษย์ ทรงวิงวอนให้พวกเขารับของประทานแห่งชีวิต คลื่นแห่งความเมตตาที่ถูกซัดกลับไปเนื่องด้วยใจที่แข็งดั่งหินของคนเหล่านั้น ซัดกลับมาใหม่ด้วยกระแสธารแห่งความสงสารอันเป็นคลื่นแห่งรักที่สูงเหนือคำบรรยาย แต่อิสราเอลหันหลังให้กับพระสหายเลิศและพระผู้ช่วยเพียงองค์เดียวของเธอเสีย คำอ้อนวอนด้วยความรักของพระองค์ถูกดูแคลน คำปรึกษาของพระองค์ถูกเหยียดหยาม และคำตักเตือนของพระองค์ถูกเย้ยหยัน {GC 20.2} {GCth17 17.1}

ชั่วโมงแห่งความหวังและการให้อภัยกำลังจะผ่านพ้นไปอย่างรวดเร็ว ถ้วยแห่งพระพิโรธที่ถูกหน่วงไว้มาช้านานจวนจะเต็มล้น เมฆหมอกแห่งการละทิ้งความเชื่อและการกบฏที่ตั้งเค้ามาตลอดหลายยุคหลายสมัย และบัดนี้ดำทะมึนไปด้วยความหม่นหมองก็ใกล้จะโหมเข้าใส่ผู้ที่หลงผิด และพระองค์เพียงผู้เดียวที่สามารถช่วยพวกเขาให้รอดพ้นจากผลลัพธ์ที่กำลังจะมาถึงกลับถูกดูหมิ่น ถูกกล่าวร้าย และถูกปฏิเสธและจะถูกตรึงในอีกไม่ช้า เมื่อพระคริสต์จะถูกตรึงไว้บนกางเขนแห่งคาลวารี วันเวลาของอิสราเอลในฐานะชนชาติที่พระเจ้าทรงโปรดปรานและทรงอำนวยพระพรก็จะสิ้นสุดลง การสูญเสียแม้เพียงจิตวิญญาณดวงเดียวนั้น นับเป็นหายนะที่ไม่อาจประเมินค่าได้ซึ่งมีมูลค่ามากยิ่งกว่าผลกำไรและทรัพย์สิ่งของใดๆ ในฝ่ายโลก แต่เมื่อพระคริสต์ทรงเพ่งดูกรุงเยรูซาเล็ม - เมืองนั้น ชนชาตินั้น ที่ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นประชากรที่ทรงเลือกสรร

และเป็นสมบัติอันล้ำค่าของพระองค์ - วิบัติของเมืองทั้งเมือง ชนชาติทั้งชนชาติก็ปรากฏอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ {GC 20.3} {GCth17 17.2}

ผู้เผยพระวจนะเคยคร่ำครวญร่ำไห้ให้กับการละทิ้งความเชื่อของชนชาติอิสราเอลและความเริศร้างอย่างน่าสะพรึงกลัวอันเป็นผลสืบเนื่องมาจากบาปของพวกเขา เยเรมีย์อยากให้ดวงตาของเขาเป็นบ่อน้ำพุ เพื่อว่าเขาจะร้องไห้ทั้งกลางวันและกลางคืน เพราะบุตรีของชนชาติของเขาที่ถูกฆ่า และเพราะฝูงแกะของเขาที่ถูกต้อนเอาไปเป็นเชลย (เยเรมีย์ 9:1; 13:17) แล้วสิ่งใดเล่าที่เป็นความระทมทุกข์ของพระองค์ ผู้ทรงชำเลืองดูภาพเหตุการณ์ผ่านทางคำพยากรณ์ ไม่ใช่แค่เพียงชั่วข้ามปี แต่เป็นระยะเวลาตลอดชั่วอายุคน พระองค์ทอดพระเนตรเห็นทูตมรณะถือดาบชูขึ้นเหนือเมืองนั้น ซึ่งเคยเป็นที่ประทับของพระยาห์เวห์มาช้านาน จากสันเขามะกอกเทศตรงตำแหน่งเดียวกับที่นายพลทิตัสและกองทัพของเขาเข้าบุกยึด พระองค์ทอดพระเนตรข้ามหุบเขาไปยังลานและมุขศักดิ์สิทธิ์ ทรงมองเห็นภาพเหตุการณ์อันน่าสะพรึงกลัวด้วยน้ำพระเนตรคลอ คือกำแพงเมืองที่ถูกล้อมด้วยกองทหารต่างชาติ พระองค์ทรงได้ยินเสียงฝีเท้าของกองทหารที่พร้อมจะออกศึก ทรงได้ยินเสียงร้องขออาหารอย่างกระจองอแงของทั้งแม่และเด็กๆ ภายในเมืองที่ถูกปิดล้อม ทรงเห็นพระนิเวศอันงดงามและศักดิ์สิทธิ์ พระราชวังและป้อมปราการต่างๆ ของเมืองถูกคลอกในเปลวไฟ และที่ซึ่งอาคารเหล่านี้เคยตั้งอยู่ คงเหลือไว้แค่เพียงกองซากปรักหักพังที่กำลังคุกรุ่นอยู่ {GC 21.1} {GCth17 17.3}

เมื่อทอดพระเนตรต่อไปยังยุคต่างๆ ที่ตามมา พระองค์ทรงเห็นประชากรแห่งพันธสัญญากระจัดกระจายไปทั่วทุกดินแดน “เหมือนซากปรักหักพังบนชายฝั่งทะเลทราย” ในการลงโทษเพียงชั่วขณะที่จวนจะตกลงบนลูกหลานของเธอ พระองค์ทรงเห็นแค่การลิ้มรสเพียงจอกแรกที่เทออกมาจากถ้วยแห่งพระพิโรธนั้น ซึ่งเธอจักต้องดื่มจนเหลือไว้แค่เพียงกากตะกอนในการพิพากษาครั้งสุดท้าย ความเมตตาสงสารและความรักความอาทรของพระผู้เป็นเจ้าสะท้อนออกให้เห็นด้วยพระดำรัสอันสุดแสนคร่ำครวญที่ว่า “โอ เยรูซาเล็ม เยรูซาเล็ม เมืองที่ฆ่าบรรดาผู้เผยพระวจนะ และเอาหินขว้างพวกที่ถูกส่งให้มาหาเจ้าถึงตาย บ่อยครั้งที่เราปรารถนาจะรวบรวมลูกๆ ของเจ้าไว้เหมือนแม่ไก่กกลูกอยู่ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอม” โอ เจ้าผู้เป็นชนชาติที่ได้รับความโปรดปรานเหนือประชาชาติอื่น ไฉนเจ้าจึงจะรู้เวลาที่พระองค์เสด็จมาเยี่ยมเจ้าและสิ่งอะไรที่จะให้สันติสุขแก่เจ้า เราได้ห้ามทูตสวรรค์แห่งความยุติธรรมไว้ เราได้ร้องเรียกให้เจ้ากลับใจ แต่ก็ไร้ผล เจ้าไม่ได้เพียงปฏิเสธและปัดบรรดาผู้รับใช้ ผู้แทน และผู้เผยพระวจนะทั้งสิ้นทิ้งเสีย แต่เจ้ายังปฏิเสธและหันหลังให้กับองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล พระผู้ไถ่ของเจ้าอีกด้วย หากเจ้าจะต้องพินาศไป เจ้าเองจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบ “แต่พวกท่านก็ยังไม่ยอมมาหาเราเพื่อจะได้ชีวิต” มัทธิว 23:37 ยอห์น 5:40 {GC 21.2} {GCth17 18.1}

พระคริสต์ทรงเห็นกรุงเยรูซาเล็มเป็นสัญลักษณ์เล็งถึงโลกที่แข็งกระด้างในความไม่เชื่อและการกบฏ และกำลังเร่งรุดเข้าสู่การพิพากษาโทษของพระเจ้าตามผลแห่งการกระทำของเธอ วิบัติของเผ่าพันธุ์มนุษย์ผู้ล้มลงในบาปซึ่งทับถมลงบนวิญญาณจิตของพระองค์กดดันให้พระโอษฐ์ของพระองค์ต้องเปล่งเสียงร่ำไห้อย่างขมขื่นสุดที่จะพรรณนา พระองค์ทรงมองเห็นบันทึกแห่งรอยเปื้อนความผิดบาปในความทุกข์ยาก หยาดน้ำตาและโลหิตของมวลมนุษย์ พระองค์ทรงรู้สึกสะเทือนพระทัยด้วยความสงสารอย่างเหลือคณนาต่อคนทั้งหลายเหล่านั้นที่ต้องประสบกับความทุกข์ทรมานบนแผ่นดินโลก พระองค์ทรงปรารถนาที่จะช่วยปลดปล่อยพวกเขาสิ้นทุกคน แต่ถึงแม้พระหัตถ์ของพระองค์ไม่อาจที่จะหันกลับคลื่นแห่งความวิบัติของมนุษยชาติได้ กระนั้นก็มีเพียงน้อยคนนักที่จักแสวงหาพระองค์ผู้ทรงเป็นแหล่งแห่งความช่วยเหลือเดียวของพวกเขา

พระองค์ทรงเต็มพระทัยที่จะสละวิญญาณจิตของพระองค์กระทั่งถึงซึ่งความมรณาเพื่อนำความรอดมาอยู่ใกล้พวกเขาแค่เอื้อม ถึงกระนั้นก็ดียังมีเพียงน้อยคนเหลือเกินที่จะเข้ามาหาพระองค์เพื่อจะได้ชีวิต {GC 22.1} {GCth17 18.2}

ผู้ทรงเดชานุภาพแห่งสรวงสวรรค์กำลังทรงกันแสง พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงเป็นองค์นิรันดร์ทรงอยู่ในห้วงทุกข์ พระองค์ทรงก้มพระพักตร์ลงด้วยความปวดร้าว เป็นภาพที่ทำให้ทั่วฟ้าสวรรค์พิศวง ภาพนั้นชี้ให้เราเห็นถึงความชั่วช้าอย่างมหันต์ของบาป เป็นภาพที่แสดงให้เห็นถึงภารกิจอันยากยิ่ง-แม้กระทั่งสำหรับพระองค์ผู้ทรงฤทธานุภาพอันอุดม- ในการที่จะช่วยผู้หลงผิดให้รอดพ้นจากผลแห่งการล่วงละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้า พระเยซูทอดพระเนตรต่อไปยังคนในชั่วอายุสุดท้าย ทรงเห็นโลกที่ตกอยู่ในการล่อลวงที่คล้ายคลึงกับการล่อล่วงซึ่งเป็นเหตุแห่งความพินาศของกรุงเยรูซาเล็ม บาปยิ่งใหญ่ของชาวยิวคือการปฏิเสธพระคริสต์ ส่วนบาปอันใหญ่ยิ่งของชาวคริสเตียนนั้นคือการปฏิเสธพระบัญญัติของพระเจ้า ซึ่งเป็นบรรทัดฐานแห่งการปกครองของพระองค์ทั้งในฟ้าสวรรค์และบนแผ่นดินโลก ข้อบังคับของพระยาห์เวห์จะถูกดูหมิ่นและปัดทิ้งไปอย่างไร้ค่า ผู้คนนับล้านที่ติดโซ่ตรวนแห่งบาปเป็นทาสของซาตานและถูกกำหนดวาระสุดท้ายให้ประสบความทุกข์ทรมานในความตายครั้งที่สอง พวกเขาจะปฏิเสธไม่ยอมรับฟังพระวจนะแห่งความจริงในวันที่พระองค์จะเสด็จมาเยือน ช่างเป็นความมืดบอดที่น่ากลัว และเป็นความลุ่มหลงที่น่าประหลาดยิ่งนัก {GC 22.2} {GCth17 18.3}

ก่อนถึงเทศกาลปัสกาสองวัน เมื่อพระคริสต์เสด็จออกจากพระวิหารเป็นครั้งสุดท้าย หลังจากทรงประณามความหน้าซื่อใจคดของบรรดาผู้นำชาวยิว พระองค์เสด็จพร้อมสาวกทั้งหลายไปยังภูเขามะกอกเทศอีก และประทับร่วมกับพวกเขาบนเนินเขาเขียวขจี เมื่อมองลงไปจะเห็นเมืองอยู่ตรงเบื้องล่าง พระองค์ทรงเพ่งพินิจกำแพงเมือง ป้อมปราการ และพระราชวังต่างๆของเมืองนั้นอีกครั้ง และทอดพระเนตรพระวิหารอันวิจิตรตระการดั่งมงกุฎงามประดับบนยอดเขาอันศักดิ์สิทธิ์อีกครั้งหนึ่ง {GC 23.1} {GCth17 19.1}

หนึ่งพันปีก่อนหน้านี้ ผู้ประพันธ์เพลงสดุดีร้องสรรเสริญถึงความโปรดปรานของพระเจ้าที่ทรงมีต่อชนชาติอิสราเอลด้วยการทำให้เธอเป็นพระนิเวศอันศักดิ์สิทธิ์โดยการร่วมสถิตของพระองค์ว่า “ที่ประทับของพระองค์อยู่ในซาเล็ม ที่พำนักของพระองค์อยู่ในศิโยน” พระองค์ “ทรงเลือกเผ่ายูดาห์ ภูเขาศิโยนซึ่งพระองค์ทรงรัก พระองค์ทรงสร้างสถานนมัสการของพระองค์อย่างกับฟ้าสวรรค์สูง” สดุดี 76:2; 78:68, 69 พระวิหารหลังแรกก่อสร้างขึ้นในยุคที่อิสราเอลรุ่งเรืองที่สุดในประวัติศาสตร์แห่งชนชาติของเธอ กษัตริย์ดาวิดทรงเป็นผู้จัดเตรียมทรัพย์สมบัติมหาศาลไว้เพื่อการนี้ ส่วนแผนการก่อสร้างนั้นก็ได้รับการดลใจจากพระผู้เป็นเจ้า (1 พงศาวดาร 28:12, 19) ซาโลมอนพระราชาผู้ชาญฉลาดเลิศล้ำเหนือกษัตริย์องค์ใดแห่งอิสราเอลทรงเป็นผู้สร้างพระนิเวศจนสำเร็จบริบูรณ์ พระวิหารหลังนี้เป็นอาคารโอ่อ่าตระการตาอย่างที่สุดเท่าที่โลกเคยมีมา แต่กระนั้นก็ดีพระเจ้ายังทรงประกาศผ่านทางผู้เผยพระวจนะฮักกัยในเรื่องของพระวิหารหลังที่สองไว้ว่า “ศักดิ์ศรีของพระนิเวศหลังนี้จะยิ่งใหญ่กว่าหลังก่อน” “เราจะเขย่าประชาชาติทั้งหมดและทรัพย์สมบัติของประชาชาติทั้งหมดจะเข้ามา แล้วเราจะบรรจุนิเวศนี้ให้เต็มด้วยศักดิ์ศรี พระยาห์เวห์จอมทัพตรัสเช่นนี้” ฮักกัย 2:9, 7 {GC 23.2} {GCth17 19.2}

ภายหลังจากที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ทำลายพระวิหารลง ก็ได้มีการสร้างพระวิหารขึ้นใหม่ในช่วงราวๆห้าร้อยปีก่อนการเสด็จมาบังเกิดของพระคริสต์ โดยพวกที่ตกไปเป็นเชลยมาชั่วชีวิตซึ่งได้เดินทางกลับสู่ภูมิลำเนาอันรกร้างว่างเปล่าจนแทบไร้ผู้คนอาศัย

ในท่ามกลางคนเหล่านั้น มีพวกคนเฒ่าคนแก่ผู้เคยเห็นสง่าราศีของพระวิหารในสมัยของกษัตริย์ซาโลมอน และได้ร้องไห้อยู่ที่รากฐานของพระวิหารหลังใหม่ซึ่งด้อยกว่าวิหารหลังเดิมมาก ผู้เผยพระวจนะพรรณนาถึงความรู้สึกนี้ไว้อย่างจับใจว่า “ในพวกเจ้าที่เหลืออยู่มีใครบ้างที่เคยเห็นพระนิเวศนี้ประกอบด้วยศักดิ์ศรีเมื่อครั้งก่อน และบัดนี้พวกเจ้าเห็นเป็นอย่างไร มองดูแล้วเหมือนไม่มีอะไรเลยใช่ไหม” ฮักกัย 2:3 เอสรา 3:12 แล้วจึงทรงมีพระสัญญาประทานมาให้ว่า สง่าราศีของพระนิเวศครั้งหลังนี้จะยิ่งกว่าครั้งเดิมนั้น {GC 23.3} {GCth17 19.3}

แต่พระวิหารหลังที่สองหามีความสง่างามเทียบเท่าพระวิหารหลังแรก หรือมีความศักดิ์สิทธิ์ด้วยหมายสำคัญแห่งการร่วมสถิตที่ประจักษ์แจ้งดั่งเช่นที่มีในพระวิหารหลังแรกไม่ ไม่มีอำนาจเหนือธรรมชาติใดแสดงให้เห็นเป็นสัญลักษณ์ในระหว่างพิธีมอบถวายพระวิหาร ไม่มีเมฆแห่งพระสิริปกคลุมสถานศักดิ์สิทธิ์ที่เพิ่งสร้างเสร็จใหม่ๆ ไม่มีไฟจากสวรรค์ลงมาเผาเครื่องถวายบูชาบนแท่นนั้น ไม่มีหมู่เมฆแห่งพระสิริเหนือพระที่นั่งกรุณาปรากฏอยู่ระหว่างเครูบในอภิสุทธิสถานอีกต่อไป หีบพันธสัญญา พระที่นั่งกรุณา และแผ่นพระโอวาทก็ไม่ได้อยู่ที่นั่น ทั้งยังไม่มีพระสุรเสียงดังมาจากสวรรค์เพื่อเผยให้ทราบน้ำพระทัยของพระยาห์เวห์ที่มีต่อปุโรหิตผู้ทูลถามอีกด้วย {GC 24.1} {GCth17 19.4}

ชาวยิวบากบั่นอย่างไร้แก่นสารนานเป็นเวลาหลายศตวรรษเพื่อพิสูจน์ให้เห็นว่าพระสัญญาของพระเจ้าที่มีไว้กับฮักกัยได้สำเร็จลงแล้ว ถึงกระนั้นก็ดีความเย่อหยิ่งและความไม่เชื่อบดบังความนึกคิดของพวกเขาไม่ให้เข้าใจถึงความหมายอันแท้จริงแห่งถ้อยคำของผู้เผยพระวจนะ พระวิหารหลังที่สองหาได้รับเกียรติด้วยเมฆแห่งพระสิริของพระยาห์เวห์ไม่ แต่ด้วยการเสด็จมาประทับอยู่ของพระองค์ผู้ทรงดำรงสภาพของพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ เป็นพระเจ้าเองที่ทรงปรากฏเป็นมนุษย์ แท้จริง “ผู้พึงปรารถนาแห่งปวงชน” เสด็จมายังพระวิหารของพระองค์แล้ว ในคราที่บุรุษแห่งนาซาเร็ธทรงเทศนาสั่งสอนและเยียวยารักษาอยู่ที่ลานพระวิหารศักดิ์สิทธิ์ และด้วยการทรงร่วมประทับอยู่ของพระคริสต์เพียงเหตุผลเดียวนี้แหละ ที่ทำให้พระวิหารหลังที่สองมีสง่าราศีเหนือกว่าพระวิหารหลังแรก แต่ชนชาติอิสราเอลกลับสลัดของประทานแห่งสรวงสวรรค์ที่ทรงหยิบยื่นให้ทิ้งเสีย ในวันนั้นเองที่พระอาจารย์ผู้ถ่อมสุภาพเสด็จดำเนินออกจากประตูพระวิหารทองคำ สง่าราศีก็ได้ละจากพระวิหารไปตลอดกาล พระดำรัสของพระผู้ช่วยให้รอดที่ว่า “นิเวศของเจ้าจะถูกทอดทิ้งให้ร้างเปล่า” มัทธิว 23:38 จึงสำเร็จลงด้วยประการฉะนี้ {GC 24.2} {GCth17 20.1}

สาวกทั้งหลายเต็มไปด้วยความหวาดหวั่นและประหลาดใจยิ่งนักกับคำทำนายของพระคริสต์ในเรื่องพระวิหารที่จะถูกทำลายลง พวกเขาอยากเข้าใจความหมายในพระดำรัสของพระเจ้าให้ลึกซึ้งมากกว่าเดิม ในการเสริมแต่งพระวิหารให้วิจิตรตระการตายิ่งขึ้นนั้นต้องใช้ทรัพย์สมบัติ แรงงาน และความเชี่ยวชาญด้านสถาปัตยกรรมอย่างเต็มที่ และใช้เวลานานมากกว่าสี่สิบปี กษัตริย์เฮโรดมหาราชทุ่มทั้งทรัพย์สินของอาณาจักรโรมและสมบัติของชาวยิวเพื่อพระวิหาร และแม้กระทั่งจักรพรรดิของโลกนี้ก็ยังถวายของกำนัลส่วนพระองค์เพื่อประดับประดาพระวิหารหลังนี้ให้งดงามยิ่งขึ้นด้วย หินอ่อนสีขาวก้อนใหญ่มหึมาจนเหลือเชื่อที่ก่อเป็นโครงสร้างหนึ่งของพระวิหารถูกลำเลียงมาจากอาณาจักรโรมเพื่อใช้ในการนี้โดยเฉพาะ และเนื่องด้วยสิ่งเหล่านี้เองบรรดาสาวกจึงชี้ให้พระอาจารย์ของพวกเขาทอดพระเนตรและทูลว่า “พระอาจารย์ ศิลากับอาคารเหล่านี้ใหญ่จริงๆ” มาระโก 13:1 {GC 24.3} {GCth17 20.2}

พระเยซูตรัสตอบอย่างเคร่งขรึมและน่าพรั่นพรึงว่า "เราบอกความจริงกับท่านว่า ที่นี่จะไม่เหลือก้อนหินซ้อนทับกันอยู่แม้แต่ก้อนเดียว แต่จะถูกทำลายลงหมด" มัทธิว 24:2 {GC 25.1} {GCth17 20.3}

พวกสาวกโยงเรื่องความพินาศของกรุงเยรูซาเล็มเข้ากับภาพการเสด็จมาด้วยพระคริสต์เองในสง่าราศีชั่วคราวของฝ่ายโลกเพื่อครองบัลลังก์ของอาณาจักรแห่งสากลโลก เพื่อลงโทษชาวยิวที่ไม่ยอมกลับใจและเพื่อปลดชนชาตินี้ออกจากแอกของชาวโรมัน องค์พระผู้เป็นเจ้าเคยตรัสกับพวกเขาว่าพระองค์จะเสด็จมาครั้งที่สอง ดังนั้นเมื่อมีการเอ่ยถึงการพิพากษาโทษกรุงเยรูซาเล็ม ความคิดของพวกเขาจึงหวนกลับไปนึกถึงภาพการเสด็จมาที่ว่านั้น และทูลถามขึ้นในขณะที่กำลังห้อมล้อมพระผู้ช่วยให้รอดบนภูเขามะกอกเทศว่า "เหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นเมื่อไรและอะไรเป็นหมายสำคัญว่าพระองค์จะเสด็จมาและยุคเก่าจะสิ้นสุดลง" มัทธิว 24:3 {GC 25.2} {GCth17 21.1}

เหตุการณ์ที่จะบังเกิดขึ้นถูกปิดซ่อนไว้จากเหล่าสาวกด้วยพระเมตตาคุณ หากในขณะนั้นพวกเขาเข้าใจความจริงอันน่าสะพรึงกลัวทั้งสองประการได้ทั้งหมด คือการทนทุกข์และการวายพระชนม์ของพระผู้ไถ่ รวมถึงความพินาศของเมืองและพระวิหารของพวกเขา พวกเขาก็คงจะเต็มไปด้วยความหวาดกลัว พระคริสต์ทรงเผยให้พวกเขาเห็นเค้าโครงของภาพเหตุการณ์สำคัญๆ ที่จะบังเกิดขึ้นก่อนจะสิ้นยุค ทว่าพวกเขายังไม่เข้าใจพระดำรัสของพระองค์เสียทั้งหมดในเวลานั้น แต่ความหมายเหล่านี้จะเด่นชัดขึ้นในเวลาที่ประชากรของพระองค์มีความจำเป็นต้องใช้คำแนะนำที่ได้ประทานให้ไว้ในนั้น คำพยากรณ์ที่พระองค์ตรัสไว้มีความหมายในสองนัย คือเป็นการบอกถึงความพินาศของกรุงเยรูซาเล็มและยังเป็นการกล่าวถึงความสยดสยองของวันอันใหญ่ยิ่งในสมัยจะสิ้นยุคอีกด้วย {GC 25.3} {GCth17 21.2}

พระเยซูทรงเปิดเผยให้เหล่าสาวกที่กำลังตั้งใจฟังถึงเรื่องการพิพากษาโทษที่จะตกแก่ชาวอิสราเอลที่ละทิ้งพระเจ้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องการแก้แค้นอย่างสาสมตามผลแห่งการกระทำอันสืบเนื่องมาจากการที่พวกเขาปฏิเสธและตรึงพระเมสสิยาห์ ทั้งนี้จะมีหมายสำคัญที่เด่นชัดปรากฏขึ้นก่อนอวสานกาลอันน่าสะพรึงกลัวนี้ โมงยามอันน่าครั่นคร้ามจะมาถึงอย่างปัจจุบันทันด่วน และพระผู้ช่วยให้รอดทรงเตือนบรรดาผู้ติดตามพระองค์ไว้ว่า "เพราะฉะนั้น เมื่อท่านเห็นสิ่งที่น่ารังเกียจซึ่งก่อให้เกิดความหายนะตั้งอยู่ในสถานบริสุทธิ์ ตามพระวจนะที่กล่าวโดยดาเนียลผู้เผยพระวจนะ (ให้ผู้อ่านเข้าใจเอาเถิด) เมื่อนั้นให้พวกที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปภูเขา" มัทธิว 24:15, 16 ลูกา 21:20, 21 เมื่อใดที่ชาวโรมันปักธงรูปเคารพลงบนแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์ที่อยู่นอกกำแพงเมืองห่างออกไปหลายกิโลเมตร เมื่อนั้นให้บรรดาผู้ติดตามพระคริสต์หนีไปหาที่ลี้ภัย เมื่อเห็นสัญญาณเตือนนี้ ผู้ที่จะหลบหนีต้องไม่รอช้า ทั้งผู้ที่อาศัยตลอดแคว้นยูเดียและทั่วกรุงเยรูซาเล็ม จะต้องปฏิบัติตามสัญญาณเตือนภัยในทันที ผู้ที่บังเอิญขึ้นไปบนหลังคาเรือนก็จงอย่าลงมาเข้าไปเก็บเอาทรัพย์สินล้ำค่าของตนในบ้านเรือน ส่วนผู้ที่ทำงานในเรือกสวนไร่องุ่นก็จงอย่าเสียเวลาย้อนกลับไปเอาเสื้อคลุมที่ถอดไว้ขณะตรากตรำทำงานภายใต้ความร้อนแรงในยามเที่ยงวัน พวกเขาต้องไม่รีรอแม้สักเสี้ยววินาทีเดียว เกลือกว่าจะมีส่วนในความวิบัติที่เกิดขึ้นโดยรอบนั้น {GC 25.4} {GCth17 21.3}

ในรัชสมัยของกษัตริย์เฮโรด กรุงเยรูซาเล็มไม่เพียงแต่ถูกสร้างและตกแต่งไว้อย่างงดงามวิจิตรตระการตาแล้วเท่านั้น ยังมีการสร้างหอคอยกำแพงเมือง และป้อมปราการเพื่อเสริมความแข็งแกร่งที่มีอยู่แล้วอันเนื่องจากทำเลที่ตั้งโดยธรรมชาติทำให้ดูประหนึ่งว่าไม่มีทางบุกทลายเมืองนี้ได้ เวลานี้หากมีผู้ใดพยากรณ์ถึงความพินาศของเมืองอย่างเปิดเผย ผู้นั้นก็จะได้รับฉายาว่าเป็นนักเตือนภัยผู้บ้าคลั่ง เหมือนกับโนอาห์ในสมัยของเขา แต่พระคริสต์ตรัสไว้ว่า

“ฟ้าและดินจะล่วงไป แต่บรรดาถ้อยคำของเราจะไม่สูญหายไปเลย” มัทธิว 24:35 กรุงเยรูซาเล็มถูกกล่าวโทษด้วยความพิโรธเนื่องด้วยความผิดบาปทั้งหลายของเธอ และเนื่องด้วยความดื้อรั้นไม่เชื่อฟัง เธอจึงต้องรับผลสนองแห่งคำพิพากษาโทษที่มีไว้สำหรับเธออย่างแน่นอน {GC 26.1} {GCth17 21.4}

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเปิดเผยผ่านผู้เผยพระวจนะมีคาห์ไว้ว่า “ท่านทั้งหลายผู้เป็นผู้นำของพงศ์พันธุ์ยาโคบและผู้ครอบครองพงศ์พันธุ์อิสราเอล คือบรรดาผู้ชังความยุติธรรม และผู้บิดเบือนความถูกต้องทั้งสิ้น ผู้สร้างศิโยนด้วยโลหิต และสร้างเยรูซาเล็มด้วยความอยุติธรรม บรรดาผู้นำของเมืองนี้ตัดสินความด้วยเห็นแก่สินบน และบรรดาปุโรหิตสั่งสอนด้วยเห็นแก่สินจ้าง อีกทั้งบรรดาผู้เผยพระวจนะก็ทำนายด้วยเห็นแก่เงิน ถึงกระนั้นเขาทั้งหลายยังอิงพระยาห์เวห์และกล่าวว่า พระยาห์เวห์สถิตท่ามกลางเราไม่ใช่หรือ ไม่มีความหายนะอะไรเกิดขึ้นแก่เราได้” มีคาห์ 3:9-11 {GC 26.2} {GCth17 22.1}

ถ้อยคำเหล่านี้บรรยายถึงชาวเมืองเยรูซาเล็มผู้เสื่อมทรามและคิดว่าตนเองชอบธรรมไว้ได้อย่างถูกต้อง ในขณะที่พวกเขาอ้างตนว่าถือรักษาข้อบังคับแห่งกฎหมายของพระเจ้าอย่างเคร่งครัด แต่กลับกำลังล่วงละเมิดหลักการทุกประการแห่งพระบัญญัตินั้น พวกเขาเกลียดชังพระคริสต์ เพราะความบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์เปิดโปงความชั่วช้าของพวกเขา ทั้งยังกล่าวหาพระองค์ว่าทรงเป็นเหตุแห่งความทุกข์ยากทั้งมวลอันเป็นผลสืบเนื่องมาจากความผิดบาปของพวกเขาเอง แม้จะทราบดีว่าพระองค์ทรงปราศจากบาป กระนั้นพวกเขาก็ยังร้องประกาศว่าความตายของพระองค์มีความจำเป็นต่อความรอดของชนชาติ ผู้นำชาวยิวต่างกล่าวกันว่า “ถ้าเราปล่อยให้เขาทำอย่างนี้ต่อไป ทุกคนก็จะเชื่อถือเขา แล้วพวกโรมันก็จะมาทำลายทั้งพระวิหารและชาติของเรา” ยอห์น 11:48 หากสังเวยพระคริสต์เสีย พวกเขาอาจเข้มแข็งขึ้นและปรองดองกันได้อีกครั้ง ฉะนั้นพวกเขาจึงนึกตรองดูและเห็นพ้องกับคำตัดสินของมหาปุโรหิตของตนที่ว่าให้คนหนึ่งตายเสียดีกว่าที่จะให้คนทั้งชาติต้องพินาศ {GC 27.1} {GCth17 22.2}

ด้วยเหตุนี้ผู้นำชาวยิวทั้งหลายจึงสร้าง “ศิโยนด้วยโลหิตและสร้างเยรูซาเล็มด้วยความอยุติธรรม” มีคาห์ 3:10 ถึงกระนั้นก็ดีในขณะที่พวกเขาได้ฆ่าพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเขาเองเสีย เหตุเพราะถูกพระองค์ทรงตำหนิในเรื่องความผิดบาปของตน พวกเขายังได้ตั้งความชอบธรรมของตนเองขึ้นโดยถือว่าพวกเขาเป็นประชากรที่พระเจ้าทรงโปรดปราน ทั้งยังคาดหวังให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงช่วยกู้พวกเขาออกจากหมู่ไพรี ผู้เผยพระวจนะมีคาห์จึงกล่าวต่อไปว่า “ดังนั้น เพราะพวกเจ้านี่เอง ศิโยนจะถูกไถเหมือนไถนา และเยรูซาเล็มจะกลายเป็นกองสิ่งปรักหักพัง และภูเขาแห่งพระนิเวศจะเป็นที่สูงปกคลุมด้วยต้นไม้” มีคาห์ 3:12 {GC 27.2} {GCth17 22.3}

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเลื่อนการพิพากษาโทษของพระองค์ที่ทรงมีต่อกรุงเยรูซาเล็มและชนชาตินี้ออกไปเป็นเวลาเกือบสี่สิบปีหลังจากที่พระคริสต์เองทรงประกาศถึงวาระสุดท้ายของกรุงนี้ ความอดทนนานของพระเจ้าที่ทรงมีต่อบรรดาผู้ที่ปฏิเสธข่าวประเสริฐและผู้ที่ฆ่าพระบุตรของพระองค์นั้นช่างเป็นเรื่องที่น่าประหลาดยิ่ง คำอุปมาเรื่องต้นไม้ที่ไม่เกิดผลเป็นเครื่องแสดงให้เห็นถึงวิธีการของพระเจ้าที่พึงมีต่อชนชาติยิว คำบัญชาได้ถูกประกาศออกไปแล้วว่า “จงโค่นมันทิ้งไป จะให้ดินจืดไปเปล่าๆ ทำไม” ลูกา 13:7 แต่พระเมตตาคุณของพระเจ้าได้สงวนมันไว้อีกสักหน่อยหนึ่ง ยังมีผู้คนอีกมากมายในท่ามกลางชาวยิวผู้ซึ่งเพิกเฉยต่อพระลักษณะและพระราชกิจของพระคริสต์ และบุตรหลานของพวกเขายังไม่มีโอกาสเชยชมหรือได้รับแสงสว่างที่บิดามารดาของตนดูแคลน หากพระเจ้าทรงส่องแสงสว่างสู่พวกเขาผ่านทางคำเทศนาของอัครทูตทั้งหลายและบรรดาเพื่อนร่วมงานของพวกเขาแล้ว พวกเขาก็คงจะเข้าใจว่าคำพยากรณ์สัมฤทธิ์ผลลงอย่างไร ซึ่งไม่เพียงแต่ในเรื่องการเสด็จมาบังเกิดและชีวิตของพระคริสต์เท่านั้น

แต่ในเรื่องความมรณาและการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ด้วย บุตรหลานไม่ต้องถูกปรับโทษเนื่องด้วยความผิดบาปของบิดามารดา แต่เมื่อพวกเขาปฏิเสธแสงสว่างที่กระจ่างขึ้นซึ่งส่องมายังพวกเขาเอง ผนวกกับความรู้ในแสงสว่างที่ทรงโปรดประทานให้แก่บิดามารดาของตนแล้ว พวกเขาก็จะมีส่วนในความผิดบาปของบิดามารดา และความชั่วช้าของพวกเขาจึงเพิ่มขึ้นจนเต็มขนาด {GC 27.3} {GCth17 23.1}

ความอดทนนานของพระเจ้าที่ทรงมีต่อกรุงเยรูซาเล็มนั้นเป็นแต่เพียงการยืนยันถึงความดื้อดึงของชาวยิวที่ไม่ยอมสำนึกผิด พวกเขาปฏิเสธพระเมตตาคุณที่ทรงหยิบยื่นให้เป็นครั้งสุดท้ายโดยการปฏิบัติต่อเหล่าสาวกของพระเยซูด้วยความเกลียดชังและเหี้ยมโหด ฉะนั้นพระเจ้าจึงทรงถอนความคุ้มครองของพระองค์ออกไปจากพวกเขา และถอนอำนาจที่คอยหน่วงอยู่ของพระองค์ออกไปจากซาตานและเหล่าทูตชั่วของมัน แล้วชนชาตินี้ก็ตกอยู่ภายใต้การควบคุมของผู้นำที่เธอเลือกเอง บุตรหลานของเธอปัดพระคุณของพระคริสต์ทิ้งเสีย ซึ่งเป็นพระคุณที่น่าจะสามารถช่วยให้พวกเขาขนาบแรงกระตุ้นอันต่ำช้าของพวกเขาลงได้ แต่บัดนี้แรงกระตุ้นนั้นมีชัยเหนือพวกเขาเสียแล้ว ซาตานปลุกเร้าตัณหาที่ป่าเถื่อนและต่ำช้าที่สุดของจิตวิญญาณขึ้น มนุษย์ไม่ได้ใช้เหตุผล พวกเขาถูกควบคุมโดยแรงกระตุ้นและโทสะอย่างหน้ามืดตามัว พวกเขาไร้เหตุผล และกลายเป็นคนโหดเหี้ยมเยี่ยงซาตาน ไม่ว่าจะในครอบครัว ในชาติบ้านเมือง ในท่ามกลางชนชั้นระดับสูงซึ่งไม่ต่างอะไรกับในชนชั้นระดับต่ำ ทุกที่เต็มไปด้วยความหวาดระแวง ความริษยา ความเกลียดชัง การแก่งแย่ง การกบฏ และการฆ่าฟัน ไม่มีสถานที่ใดปลอดภัยสักแห่ง ญาติสนิทมิตรสหายต่างทรยศกันและกัน พ่อแม่ฆ่าลูก ลูกฆ่าพ่อแม่ ผู้นำปวงชนไร้อำนาจในการปกครองตนเอง ตัณหาที่อยู่เหนือการควบคุมทำให้พวกเขาเป็นทรราช ชาวยิวยอมรับคำพยานเท็จเพื่อกล่าวโทษพระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงปราศจากด่างพร้อย ขณะนี้คำกล่าวหาเท็จเหล่านั้นทำให้ชีวิตของพวกเขาเองสั่นคลอน โดยพฤติกรรมต่างๆ ของพวกเขาซึ่งเคยถูกกล่าวไว้นานมาแล้วว่า “อย่าทำให้เราเผชิญกับองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอลอีก” อิสยาห์ 30:11 บัดนี้พวกเขาได้รับสมดั่งใจปรารถนาแล้ว ความยำเกรงพระเจ้าไม่รบกวนพวกเขาอีกต่อไปแล้ว ซาตานครองตำแหน่งผู้นำของประเทศชาติ อีกทั้งอำนาจสูงสุดทางศาสนาและทางการเมืองก็ล้วนตกอยู่ภายใต้การครอบงำของมันด้วย {GC 28.1} {GCth17 23.2}

ในบางครั้งผู้นำที่เป็นอริต่อกันจะรวมหัวกันเพื่อปล้นสะดมและทรมานเหยื่อผู้เคราะห์ร้าย จากนั้นพวกเขาก็หันกลับมาห้ำหั่นกันเองอย่างไร้ความปรานี แม้แต่ความศักดิ์สิทธิ์ของพระวิหารก็ยังมิอาจยับยั้งความเหี้ยมโหดอันน่าสยองขวัญของคนเหล่านั้นได้ บรรดาผู้ที่มานมัสการพระเจ้าถูกทำร้ายต่อหน้าแท่นบูชา และพระวิหารก็เปรอะเปื้อนไปด้วยร่างของคนทั้งหลายที่ถูกฆ่า กระนั้นก็ดีเหล่าผู้ก่อเหตุอันโหดเหี้ยมทารุณเหล่านี้ยังคิดทึกทักเหมาเอาเองอย่างไร้เหตุผลและหมิ่นประมาทต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยการป่าวประกาศต่อหน้าสาธารณชนว่า พวกเขาไม่มีความกลัวเลยสักนิดว่ากรุงเยรูซาเล็มจะถูกทำลายลง เพราะเมืองนี้เป็นนครของพระเจ้าเอง เพื่อสร้างฐานอำนาจของพวกเขาให้แข็งแกร่งขึ้น พวกเขาติดสินบนพวกผู้เผยพระวจนะเท็จให้กล่าวถ้อยคำว่าประชากรทั้งหลายจะต้องคอยการช่วยกู้ที่มาจากพระเจ้า แม้ในขณะที่กองทหารโรมันกำลังโอบล้อมพระวิหารอยู่ก็ตามที จนท้ายที่สุดฝูงชนก็ยังคงยึดมั่นกับความเชื่อที่ว่า องค์ผู้สูงสุดจะทรงยื่นพระหัตถ์เข้าขัดขวางจนศัตรูทั้งหลายของพวกเขาต้องแพ้พ่ายไป ทว่าอิสราเอลได้สลัดความคุ้มครองของพระองค์ทิ้งเสีย และบัดนี้เธอไม่มีที่กำบังใดๆ เลย เยรูซาเล็ม

เมืองแห่งความระทมทุกข์เอ๋ย
ในขณะที่กองทัพต่างชาติบุกทลายป้อมปราการของเจ้าลงและสังหารนักรบของเจ้าเสีย
เจ้ายังเกิดรอยร้าวขึ้นจากความขัดแย้งภายใน
เลือดของบุตรหลานเจ้าที่ห้ำหั่นกันเองแดงก่ำทั่วท้องถนนของเจ้าแล้วหนอ {GC 29.1} {GCth17 24.1}

ทุกสิ่งที่พระคริสต์ทรงทำนายไว้เกี่ยวกับความพินาศของกรุงเยรูซาเล็มเกิดขึ้นจริงตามตัวอักษร ชาวยิวประสบกับความจริงแห่งพระดำรัสเตือนของพระองค์ที่ว่า “ ท่านทั้งหลายจะตวงให้ผู้อื่นด้วยทะนานอันใด พระเจ้าจะทรงตวงให้พวกท่านด้วยทะนานอันนั้น” มัทธิว 7:2 {GC 29.2} {GCth17 24.2}

หมายสำคัญและการอัศจรรย์ต่างๆ ปรากฏขึ้น ล้วนแล้วแต่เป็นลางร้ายบ่งถึงความวิบัติและคำพิพากษา เวลากลางดึกในยามค่ำคืน มีแสงที่ผิดธรรมชาติส่องอยู่เหนือพระวิหารและแท่นบูชา ในขณะที่ดวงสุริยันเลื่อนลับขอบฟ้ามองเห็นหมู่เมฆเป็นภาพขบวนรถม้าและเหล่านักรบชุมนุมกันพร้อมจะออกศึก ปุโรหิตที่ประกอบพิธีในสถานศักดิ์สิทธิ์ยามราตรีกาลต้องตื่นตระหนกกับเสียงลึกลับราวกับแผ่นดินโลกสั่นไหว และมีเสียงผู้คนจำนวนมากมายร้องตะโกนโหวกเหวกขึ้นว่า “ให้เราออกไปจากที่นี่กันเถอะ” ประตูเมืองบานใหญ่ทางทิศตะวันออกเปิดออกกลางดึกโดยมือที่ไร้ร่องรอย เป็นประตูที่หนักมาก ขนาดชายหนุ่มยี่สิบคนก็ยังแทบปิดไม่ไหว ทั้งยังถูกยึดให้แน่นด้วยแท่งเหล็กขนาดมหึมาที่ฝังลึกลงถึงชั้นหินแข็ง Milman, The History of the Jews เล่มที่ 13 {GC 29.3} {GCth17 24.3}

เป็นเวลาเจ็ดปีที่ชายผู้หนึ่งเดินขึ้นล่องไปมาตามถนนหนทางในกรุงเยรูซาเล็ม พลางร้องประกาศถึงความวิบัติที่จะตกแก่เมืองนี้ เขาเฝ้าร้องเพลงศพอันเปล่าเปลี่ยวทั้งกลางวันและกลางคืนว่า “โอ เสียงร้องจากทิศตะวันออกเอ๋ย เสียงร้องจากทิศตะวันตกเอ๋ย เสียงร้องจากลมทั้งสี่ทิศเอ๋ย เสียงร้องต่อกรุงเยรูซาเล็มและพระวิหารเอ๋ย เสียงร้องต่อเจ้าบ่าวและเจ้าสาวเอ๋ย เสียงร้องต่อประชากรทั้งสิ้นเอ๋ย” Ibid. บุรุษแปลกหน้าผู้นี้ถูกจองจำและโบยตี ทว่าหามีเสียงพร่ำบ่นปริออกจากริมฝีปากของเขาไม่ หากจะมีก็แต่เพียงเสียงตอบรับต่อคำเหยียดหยามและความทารุณที่เอ่ยขึ้นว่า “วิบัติ วิบัติแก่กรุงเยรูซาเล็ม” “วิบัติ วิบัติจะมีแก่ผู้ที่อาศัยอยู่ในนั้น” เสียงร้องเตือนของเขาไม่ได้ยุติลงจนกระทั่งเขาถูกสังหารในระหว่างการล้อมกรุงตามที่เขาทำนายไว้ {GC 30.1} {GCth17 24.4}

ไม่มีคริสเตียนสักคนพินาศไปในความย่อยยับของกรุงเยรูซาเล็ม พระคริสต์ทรงโปรดประทานคำเตือนแก่สาวกทั้งหลายของพระองค์ และทุกคนที่เชื่อในพระดำรัสของพระองค์ต่างคอยเฝ้าดูหมายสำคัญที่ทรงสัญญาไว้นั้น พระเยซูตรัสว่า “เมื่อพวกท่านเห็นกองทัพมาตั้งโอบล้อมกรุงเยรูซาเล็ม จงรู้ว่าวิบัติของเมืองนั้นใกล้เข้ามาแล้ว เวลานั้นให้คนที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปบนภูเขา และคนที่อยู่ในเมืองให้ออกจากที่นั่น” ลูกา 21:20, 21 ภายหลังจากที่ชาวโรมันภายใต้คำบัญชาของนายพลเซสทีอัสล้อมอยู่รอบกรุง พวกเขากลับถอนทัพออกไปอย่างไม่คาดฝัน ทั้งๆ ที่สถานการณ์ทุกอย่างดูราวกับจะเอื้อต่อการบุกเข้าจู่โจม ในขณะที่แม่ทัพชาวโรมันถอนกองกำลังของเขาถอยร่นออกไปโดยไม่ทราบสาเหตุแม้แต่น้อยนั้น บรรดาผู้ที่ตกอยู่ในวงล้อมเกือบจะยอมพ่ายแพ้เสียแล้ว พวกเขาหมดหวังที่จะทัดทาน แต่ลู่ทางอันกอปรด้วยพระเมตตาคุณของพระเจ้ากำลังนำพาสถานการณ์ต่างๆ ให้ส่งผลดีต่อประชากรของพระองค์เอง คริสเตียนผู้เฝ้าระวังมองเห็นหมายสำคัญที่ทรงสัญญาไว้ และบัดนี้เป็นโอกาสสำหรับทุกคนที่จะปฏิบัติตามคำเตือนของพระผู้ช่วยให้รอดที่ทรงหยิบยื่นมาให้นั้น พระองค์ทรงพลิกสถานการณ์จนไม่มีผู้ใดไม่ว่าชาวยิวหรือชาวโรมันอาจที่จะขัดขวางการหลบหนีของพวกคริสเตียนได้ เมื่อนายพลเซสทีอัสถอยทัพกลับไป ทหารชาวยิวฝ่าวงล้อมออกจากกรุงเยรูซาเล็มไล่ตามกองทัพที่กำลังถอยร่นไปนั้น และในระหว่างที่กองทหารทั้งสองฝ่ายเข้าประจัญกันอย่างดุเดือดนี้เอง พวกคริสเตียนจึงได้โอกาสหลบหนีออกจากเมือง อีกทั้งในเวลานี้ตามชนบทก็ไร้ศัตรูผู้คอยสกัดกั้นอีกด้วย

ชาวยิวชุมนุมกันอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็มเพื่อเฉลิมฉลองเทศกาลอยู่เพิงในช่วงที่มีการล้อมกรุง ฉะนั้นพวกคริสเตียนทั่วทั้งแผ่นดินจึงหลบหนีไปได้โดยไม่มีใครขัดขวางด้วยประการฉะนี้ พวกเขารีบเร่งรุดหลบหนีไปยังสถานที่อันปลอดภัยอย่างไม่รั้งรอ พวกเขาหนีไปยังเมืองเพลลาในดินแดนเพเรียซึ่งอยู่อีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน {GC 30.2} {GCth17 25.1}

กองกำลังชาวยิวที่ไล่ตามนายพลเซสทีอัสและกองทัพของเขาไปนั้น ได้โค่นกองระวังหลังของพวกเขาลงอย่างเหี้ยมโหดราวกับจะผลาญพวกเขาให้สิ้นซาก กองทัพโรมันร่นถอยไปได้สำเร็จก็จริง แต่ก็เป็นไปด้วยความยากลำบากยิ่งนัก ส่วนกองกำลังชาวยิวนั้นรอดพ้นกลับไปได้โดยแทบไม่ได้รับการสูญเสียเลย พวกเขากลับเข้ากรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้มีชัยพร้อมด้วยข้าวของต่างๆ ที่ยึดมาได้ แต่กระนั้นก็ดีความสำเร็จที่เห็นอยู่ในครั้งนี้รังแต่จะนำความเลวร้ายมาสู่พวกเขา มันปลุกเร้าให้พวกเขามีใจหยิ่งผยองพองขนต่อชาวโรมัน อันเป็นการเร่งความวิบัติที่เหนือคำบรรยายให้ตกลงบนเมืองที่กำลังจะพินาศนี้ {GC 31.1} {GCth17 25.2}

ความหายนะที่ตกแก่กรุงเยรูซาเล็มคราเมื่อถูกล้อมเมืองไว้อีกครั้งโดยนายพลทิตัสนั้น เป็นหายนะที่น่าสยองขวัญยิ่งนัก บ้านเมืองกำลังอยู่ในห้วงเวลาของการเฉลิมฉลองเทศกาลปัสกา จึงมีชาวยิวนับล้านมาร่วมชุมนุมกันภายในกำแพงเมือง ก่อนหน้านี้คลังอาหารของพวกเขาถูกทำลายไปเนื่องด้วยความอิจฉาริษยาและการผูกพยาบาทของฝ่ายศัตรู ซึ่งหากเก็บรักษาเอาไว้อย่างดีแล้ว ก็จะมีเสบียงเลี้ยงดูผู้ที่อาศัยอยู่ในเมืองได้เป็นเวลาแรมปี และบัดนี้พวกเขาต้องประสบกับความอดอยากขาดแคลนขั้นร้ายแรง ข้าวสาลีถังหนึ่งขายกันหนึ่งตะลันต์ ความหิวโหยมีอาการรุนแรงมากถึงขนาดที่ผู้คนต้องกัดกินหนังจากเข็มขัด จากรองเท้า และหนังที่หุ้มโล่ของพวกเขาเอง มีคนจำนวนมากแอบย่องออกไปในยามค่ำคืนเพื่อเก็บพืชป่าที่ขึ้นเองตามธรรมชาติบริเวณนอกกำแพงเมือง แม้จะมีหลายคนถูกจับได้และถูกฆ่าตายอย่างโหดเหี้ยมอำมหิต และคนที่หนีรอดปลอดภัยก็มักจะถูกปล้นเอาข้าวของที่เก็บหามาได้ด้วยความเสี่ยงอย่างมหันต์นั้นไปเสีย พวกผู้มีอำนาจปฏิบัติเยี่ยงสัตว์เดียรัจฉานต่อผู้ที่อดอยากขาดแคลนเพื่อขู่กรรโชกเอากระทั่งเศษอาหารมื้อสุดท้ายที่พวกเขาอาจซุกซ่อนไว้ และบ่อยครั้งที่ความทารุณโหดร้ายนี้มักจะเป็นการกระทำของพวกที่กินอยู่อย่างอิ่มหนำสำราญ และพวกที่ต้องการเพียงเพื่อจะกักเก็บเสบียงกรังไว้สำหรับอนาคตเท่านั้น {GC 31.2} {GCth17 26.1}

คนนับพันๆ ต้องตายเพราะกันดารอาหารและโรคระบาด ดูเหมือนว่าความรักความเอื้ออาทรตามสัญชาตญาณมนุษย์จะสูญสิ้นไป สามีต่างหยิบฉวยข้าวของของภรรยา ภรรยาก็ฉกชิงเอาของของสามีตน ภาพลูกๆ ที่กำลังยื้อแย่งอาหารจากปากของพ่อแม่ผู้แก่เฒ่ามีปรากฏให้เห็น คำถามของผู้เผยพระวจนะที่มีอยู่ว่า “ผู้หญิงจะลืมบุตรของนางที่ยังกินนมอยู่หรือ” หาคำตอบได้ภายในกำแพงเมืองที่กำลังพินาศนี้ คือว่า “มือของหญิงที่ใจเมตตากลับเอาลูกของตัวต้มกิน ลูกถูกต้มเป็นอาหารในยามที่ความหายนะมาสู่ประชาชนของข้าพเจ้า” อิสยาห์ 49:15 เพลงคร่ำครวญ 4:10 และเนื้อความที่ว่า “ผู้หญิงสำรวยและสำอางในหมู่พวกท่าน ซึ่งไม่เคยย่างเท้าลงดิน เพราะเป็นคนสำอางและสำรวยอย่างนั้น จะมีตาที่ประสงค์ร้ายต่อสามีในอ้อมอกของเธอและต่อบุตรชายและบุตรสาวของเธอ....และลูกแดงที่เพิ่งคลอด เพราะว่าเธอจะแอบกินเป็นอาหารเพราะขัดสนทุกอย่างในการถูกล้อมและในความทุกข์ลำบาก ซึ่งศัตรูของท่านมาทำให้ท่านทุกข์ลำบากทุกเมือง” เฉลยธรรมบัญญัติ 28:56, 57 {GCth17 26.2}

ได้สำเร็จลงอีกครั้งตามคำพยากรณ์ที่กล่าวเตือนไว้เมื่อ 1,400 ปีก่อน {GC 32.1} {GCth17 27.1}

บรรดาผู้นำชาวโรมันพยายามทำให้ชาวยิวขวัญหนีดีฝ่อเพื่อต้องการให้พวกเขายอมจำนนเป็นเชลย และเมื่อใดที่เชลยเหล่านั้นขัดขืนขณะโดนจับ จะถูกโบยตี ถูกทรมาน และถูกตรึงไว้บนกางเขนที่หน้ากำแพงเมือง ในแต่ละวันจะมีผู้คนนับร้อยถูกฆ่าตายในลักษณะเช่นนี้ และภารกิจอันน่าสะพรึงกลัวนี้ดำเนินต่อไปจนกระทั่งตามหุบเขาเยโฮชาฟัทและที่คาลวารีมีกางเขนปักอยู่หนาแน่นเต็มไปหมดจนแทบจะไม่มีช่องว่างให้เดินไปมาระหว่างกัน คำแช่งสาปอันน่าครั่นคร้ามซึ่งเคยประกาศไว้ที่หน้าบัลลังก์พิพากษาของปีลาตที่ว่า “ให้ความผิดเรื่องความตายของเขาตกอยู่กับเราและลูกๆ ของเรา” มัทธิว 27:25 {GCth17 27.2}

เกิดขึ้นกับพวกเขาอย่างน่าสยดสยอง {GC 32.2} {GCth17 27.3}

ทิตัสมุ่งหวังให้ภาพเหตุการณ์อันสุดสยองนี้สิ้นสุดลง และหากเป็นเช่นนั้นแล้วกรุงเยรูซาเล็มก็จะรอดพ้นจากวาระสุดท้ายที่เต็มขนาดของเธอ เขารู้สึกขนลุกขนพองเมื่อเห็นซากศพวางเป็นกองๆ ตามหุบเขา เขามองดูพระวิหารอันงามวิจิตรตระการตาจากสันเขามะกอกเทศราวกับผู้ที่ต้องมนต์เสน่ห์ ทั้งยังออกคำสั่งห้ามผู้ใดแตะต้องแม้แต่ศิลาสักก้อนเดียว ก่อนที่เขาจะพยายามบุกยึดป้อมปราการนี้เขาวอนขอต่อผู้นำชาวยิวอย่างจริงจังว่าอย่าบีบคั้นให้เขาทำสถานศักดิ์สิทธิ์ให้เป็นมลทินด้วยโลหิต หากพวกเขาจะยอมก้าวออกมาและต่อสู้กันที่ใดที่หนึ่งตรงบริเวณอื่น ก็จะไม่มีชาวโรมันสักคนอาจทำลายความบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ของพระวิหารได้ โยเซฟัสเองก็ขอร้องด้วยคำวิงวอนที่ซาบซึ้งใจอย่างที่สุดเพื่อให้พวกเขายอมจำนนและช่วยตัวของพวกเขาเอง รวมทั้งเมืองและสถานนมัสการของพวกเขาให้รอดปลอดภัย แต่ถ้อยคำวิงวอนของเขากลับถูกสนองตอบด้วยคำแช่งสาปอันน่าขมขื่น พวกเขาพุ่งหอกเข้าใส่ชายผู้นั้น ผู้เป็นคนไกล่เกลี่ยรายสุดท้ายของพวกเขา ในขณะที่กำลังยืนอ้อนวอนเพื่อพวกเขาอยู่ ชาวยิวปฏิเสธคำอ้อนวอนต่างๆ ของพระบุตรของพระเจ้าเสียแล้ว และบัดนี้คำทักท้วงและคำวิงวอนรังแต่จะทำให้พวกเขายืนกรานอย่างหนักหน่วงยิ่งขึ้นในอันที่จะท้าทายจนถึงที่สุด ความพยายามที่จะปกป้องพระวิหารของทิตัสไร้ผล เพราะมีท่านผู้หนึ่งซึ่งใหญ่กว่าลั่นประกาศิตไว้แล้วว่าศิลาสักก้อนที่ซ้อนทับกันอยู่ก็จะไม่มี {GC 32.3} {GCth17 27.4}

ความดื้อรั้นชนิดหัวชนฝาของบรรดาผู้นำชาวยิวและอาชญากรรมอันน่าอุจาดที่ก่อกันขึ้นภายในเมืองที่ถูกล้อมนี้กระตุ้นให้ชาวโรมันรู้สึกขยะแขยงและบันดาลโทสะของพวกเขา สุดท้ายทิตัสตัดสินใจจู่โจมเข้าบุกยึดพระวิหาร ทว่าเขาตั้งใจว่าหากเป็นไปได้ เขาจะปกป้องพระวิหารไว้ไม่ให้ถูกทำลาย แต่คำบัญชาของเขาถูกเพิกเฉย หลังจากที่เขากลับเข้าไปพักในเต็นท์ของตนในเวลากลางคืน ชาวยิวจู่โจมออกจากพระวิหาร บุกเข้าโจมตีทหารที่อยู่ภายนอก ในขณะที่สู้รบกันอยู่นั้น ทหารนายหนึ่งโยนดุ้นฟืนที่ติดไฟผ่านเข้าไปในช่องประตูมุก และทันใดนั้นเองห้องโถงที่รายล้อมไปด้วยไม้สนสีดาร์รอบๆ สถานศักดิ์สิทธิ์ก็เกิดลุกไหม้ขึ้น ทิตัสเร่งรีบไปยังที่เกิดเหตุ ตามมาด้วยนายพลและทหารของเขา เขาสั่งการให้พวกทหารดับเพลิง แต่ไม่มีใครฟังเสียงของเขา บรรดาทหารต่างโยนดุ้นฟืนที่ติดไฟเข้าไปในห้องโถงที่อยู่ถัดจากพระวิหารด้วยความโกรธจัด จากนั้นพวกเขาก็ชักดาบของตนออกไล่ฆ่าคนจำนวนมากมายมหาศาลผู้หวังพึ่งที่ตรงนั้นเป็นที่หลบภัย โลหิตไหลนองลงมาตามขั้นบันไดพระวิหารดุจดั่งสายธาร ชาวยิวนับพันนับหมื่นพินาศ เสียงร้องตะโกนของผู้คนดังขึ้นกลบเสียงสงครามว่า “อิชาโบด” ซึ่งแปลว่าสง่าราศีละไปเสียแล้ว {GC 33.1} {GCth17 27.5}

“ทิตัสรู้ดีว่าเขาไม่อาจยับยั้งความเดือดดาลของกองทัพลงได้ เขาจึงเข้าไปสำรวจภายในตัวอาคารศักดิ์สิทธิ์พร้อมกับนายทหารของเขา ความโอ่อ่าตระการทำให้พวกเขาถึงกับตะลึงงัน และในขณะที่เปลวไฟยังลามมาไม่ถึงวิสุทธิสถาน

เขาใช้ความพยายามเป็นครั้งสุดท้ายปกป้องสถานที่นั้นไม่ให้ถูกไฟคลอก เขาผละออกไปและกำชับพวกทหารซ้ำอีกครั้งให้ช่วยกันสกัดเพลิงไม่ให้ลุกลาม นายร้อยลิเบอเริลลีสพยายามกำกับให้นายทหารในกองของเขาปฏิบัติตามคำสั่ง ทว่าแม้แต่ความเคารพยำเกรงที่มีต่อองค์จักรพรรดิก็ยังต้องยอมยกธงขาวให้กับความอาฆาตแค้นที่มีต่อชาวยิว ความกระสันในการทำศึกสงครามและความโลภหวังปล้นสะดมทรัพย์สิน พวกทหารมองเห็นข้าวของรอบตัวแวววับไปด้วยทองคำที่ส่องระยับจับตาต้องกับแสงเปลวไฟอันโชติช่วง พวกเขาคาดว่าคงจะมีสมบัติมหาศาลวางกองอยู่ในศักดิ์สิทธิ์สถาน ทหารนายหนึ่งยัดขี้ไต้เข้าไปประหว่างบานพับประตูโดยไม่ทันคิด อาคารทั้งหลังลุกเป็นไฟในทันที เปลวเพลิงและเขม่าควันที่ดำโขมงทำให้พวกทหารจำต้องถอยกรูดออกมา แล้วอาคารอันโอ่อ่าก็ถูกปล่อยทิ้งไว้ให้เป็นไปตามจุดจบของมัน {GC 33.2} {GCth17 28.1}

“ช่างเป็นภาพที่น่าขนลุกขนพองสำหรับชาวโรมัน แล้วสำหรับชาวยิวเล่า พวกเขามองเห็นเป็นเช่นไร ยอดเขาทั้งลูกที่เชิดตัวเมืองให้ตั้งตระหง่านสูงเด่นขึ้นเกิดลุกไหม้ดั่งภูเขาไฟ ตึกรามบ้านช่องหลังแล้วหลังเล่าถล่มทลายลง ส่งเสียงดังสนั่นหวั่นไหว แล้วก็ถูกกลืนเข้าไปในห้วงเหวลึกที่ร้อนเป็นไฟ แผ่นหลังคาไม้สนสีดาร์เป็นเสมือนแผ่นเปลวไฟ ยอดหลังคาพระวิหารทองคำส่องประกายคล้ายลำแสงเฉดสีแดง เปลวเพลิงและเขม่าควันพวยพุ่งออกจากหอคอยประตูเมืองเป็นแนวยาว ภูเขาโดยรอบสว่างไสวขึ้น จึงเห็นภาพผู้คนที่จับเป็นกลุ่มๆ ในที่มืดกำลังเฝ้าดูกระบวนการแห่งการทำลายล้างด้วยความหวาดกลัวจนขนพองสยองเกล้า ฝูงชนโผล่หน้าสลอนตามกำแพงและที่สูงต่างๆ ของตัวเมืองตอนบน บ้างก็มีใบหน้าซีดเซียวด้วยความเจ็บปวดสิ้นหวัง บ้างก็หน้าถมึงทึงด้วยความอึดอัดคับแค้น เสียงร้องตะโกนของพวกทหารโรมันขณะที่กำลังวิ่งไปมา และเสียงโหยหวนของพวกกบฏที่กำลังพินาศในเปลวเพลิงระคนกับเสียงขู่คำรามของมหาอัคคีภัยและเสียงฟ้าฟาดของท่อนไม้ที่ร่วงกราว เสียงกู่ก้องของขุนเขาสะท้อนหรือส่งเสียงอึกทึกครึกโครมของผู้คนที่อยู่บนที่สูงให้ย้อนกลับมา ตลอดทั้งแนวกำแพงเมืองมีแต่เสียงกรีดร้องคร่ำครวญดังกังวานไปทั่ว ผู้ที่กำลังจะสิ้นใจเพราะความหิวโหยรวบรวมกำลังเฮือกสุดท้ายของตนเพื่อร้องครวญครางถึงความเดียวดายอาดูร {GC 34.1} {GCth17 28.2}

“การสังหารหมู่ที่เกิดขึ้นภายในดุเดือดกว่าภาพที่มองเห็นจากภายนอก ทั้งชายและหญิง คนแก่เฒ่าและคนหนุ่มสาว กบฏและปุโรหิต คนที่ขัดขืนและคนที่วอนขอความเมตตา ต่างถูกฟันทิ้งในการสังหารโหดอย่างไม่เลือกหน้าไปตามๆ กัน เหยื่อมีจำนวนมากกว่าผู้ไล่ล่า พวกแม่ทัพนายกองถึงกับต้องตะกายข้ามกองศพเพื่อปฏิบัติภารกิจการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ในครั้งนี้” Milman, The History of the Jews, เล่มที่ 16 {GC 35.1} {GCth17 29.1}

ภายหลังจากที่พระวิหารถูกกวาดล้างจนราบคาบไม่นาน เมืองทั้งเมืองก็ตกอยู่ในอุ้งมือของชาวโรมัน บรรดาผู้นำชาวยิวละทิ้งป้อมปราการอันแข็งแกร่งของพวกเขาไปเสีย มีเหลือไว้เพียงความวังเวงให้นายพลทิตัส เขาจ้องมองที่มั่นเหล่านั้นด้วยความประหลาดใจอย่างมากยิ่ง และเอ่ยขึ้นว่าพระเจ้าประทานสารพัดสิ่งไว้ในมือของเขาแล้ว เพราะไม่มีเครื่องจักรกลใดไม่ว่าจะมีกำลังมากแค่ไหนอาจมีชัยเหนือเชิงเทินขนาดมหึมาเหล่านี้ได้ ทั้งเมืองและพระวิหารถูกรื้อทิ้งจนถึงฐานราก และพื้นดินตรงบริเวณที่พระนิเวศศักดิ์สิทธิ์เคยตั้งอยู่ “ถูกไถเหมือนไถนา” เยเรมีย์ 26:18 ในการโอบล้อมและการสังหารที่กล่าวมานี้มีคนจำนวนมากกว่าล้านพินาศไป ส่วนพวกที่รอดพ้นมาได้ก็ถูกจับเป็นเชลย ถูกขายเป็นทาส ถูกลากไปกรุงโรมเพื่อประดับชัยให้แก่ผู้พิชิต

ถูกโยนเข้าใส่สัตว์ป่าในโรงมหรสพ หรือถูกกระจัดกระจายไปเป็นคนพเนจรพลัดถิ่นทั่วแผ่นดินโลก {GC 35.2} {GCth17 29.2}

พวกยิวตีเหล็กทำตรวนของตนเอง พวกเขาเติมถ้วยแห่งพระพิโรธจนเต็มล้นเพื่อตัวของเขาเอง ในการกวาดล้างจนสิ้นซากที่เกิดขึ้นกับคนทั้งชาติ และในความทุกข์ยากทั้งปวงอันเป็นผลพวงของการแตกกระซ่านเซ็นนั้น พวกเขาเพียงกำลังเกี่ยวเก็บผลน้ำมือของตนที่หว่านไว้ ผู้เผยพระวจนะกล่าวว่า “โอ อิสราเอลเอ๋ย เราจะทำลายเจ้า” “เจ้าสะดุดก็เพราะบาปผิดของเจ้า” โฮเชยา 13:9; 14:1 บ่อยครั้งที่ความทุกข์ยากของพวกเขามักถูกมองว่าเป็นการลงพระอาชญาจากคำบัญชาโดยตรงของพระเจ้า จอมหลอกลวงจึงใช้วิธีนี้เองเป็นลู่ทางอำพรางผลงานของมัน พระเจ้าจะทรงเพิกถอนความคุ้มครองของพระองค์ออก และปล่อยให้ซาตานเข้าครอบงำพวกเขาได้ตามอำเภอใจ ก็ต่อเมื่อพวกเขาปฏิเสธความรักความเมตตาของพระองค์อย่างหนักหน่วง ความโหดเหี้ยมอำมหิตที่ปรากฏให้เห็นในความพินาศของกรุงเยรูซาเล็มเป็นเครื่องแสดงให้เห็นถึงแรงพยาบาทของซาตานที่มีต่อผู้ที่ยอมก้มหัวให้กับมัน {GC 35.3} {GCth17 29.3}

เราไม่อาจทราบได้เลยว่าเราเป็นหนี้บุญคุณพระคริสต์มากเพียงไรสำหรับสันติสุขและความคุ้มครองที่ได้รับ อำนาจที่คอยหน่วงเหนี่ยวของพระเจ้านี้เองที่คอยปกป้องมวลมนุษย์ไม่ให้ถลำเข้าสู่การครอบงำของซาตานอย่างเต็มตัว คนดื้อรั้นและคนอกตัญญูมีเหตุผลมากมายพอที่จะสำนึกในบุญคุณของพระเจ้าสำหรับพระเมตตาและความอดกลั้นพระทัยนานของพระองค์ที่ทรงเหนี่ยวรั้งอำนาจชั่วและภยันตรายของเหล่ามารร้ายไว้ แต่เมื่อมนุษย์ล่วงล้ำจนเกินพิกัดความอดทนของพระเจ้า อำนาจที่คอยหน่วงเหนี่ยวนั้นก็จะถูกเพิกถอนออกไป พระเจ้าจะไม่ทรงยืนต่อหน้าคนบาปในฐานะเพชฌฆาตตามคำตัดสินที่มีต่อผู้ล่วงละเมิด แต่พระองค์จะทรงละผู้ที่ปฏิเสธพระเมตตาคุณของพระองค์ไว้ตามลำพัง เพื่อเก็บเกี่ยวสิ่งที่พวกเขาหว่าน ทุกลำแสงที่ถูกดับ ทุกคำตักเตือนที่ถูกดูหมิ่นหรือมองข้าม ทุกตัณหาที่ไปหมกมุ่น ทุกการล่วงละเมิดที่มีต่อพระบัญญัติของพระเจ้า ล้วนแต่เป็นเมล็ดพันธุ์ที่ถูกหว่านลงซึ่งจะให้ผลผลิตที่แน่นอนในฤดูเก็บเกี่ยว ในที่สุดพระวิญญาณของพระเจ้าที่ถูกเมินเฉยอยู่เรื่อยมาก็จะถอนตัวออกไปจากคนบาป แล้วจะไม่มีอำนาจใดเหลืออยู่เพื่อคอยควบคุมตัณหาชั่วของจิตวิญญาณและคุ้มครองพวกเขาให้พ้นจากการผูกพยาบาทและการเป็นศัตรูกันกับซาตานอีกต่อไป ความพินาศของกรุงเยรูซาเล็มเป็นคำเตือนที่สำคัญและน่าคร้ามเกรงสำหรับทุกคนที่ล้อเล่นกับข้อเสนอแห่งพระคุณของพระเจ้าและคำวิงวอนแห่งพระเมตตาของพระองค์ ไม่เคยมีพยานหลักฐานใดที่หนักแน่นไปกว่านี้ที่แสดงให้เห็นถึงความเกลียดชังต่อบาปและการลงทัณฑ์อย่างเด็ดขาดที่จะสนองตอบต่อผู้ที่กระทำความผิด {GC 36.1} {GCth17 30.1}

คำพยากรณ์ของพระผู้ช่วยให้รอดในเรื่องการพิพากษาที่มาเยือนกรุงเยรูซาเล็มเป็นคำทำนายถึงอีกเหตุการณ์หนึ่งที่จะต้องสำเร็จลงด้วยเช่นกัน ซึ่งความพินาศย่อยยับที่เกิดขึ้นกับกรุงนั้นเป็นแต่เพียงเงาลางๆ เราอาจมองเห็นวาระสุดท้ายของโลกที่ปฏิเสธพระเมตตาคุณของพระเจ้าและเหยียบย่ำพระบัญญัติของพระองค์ได้จากจุดจบของเมืองที่ทรงเลือกสรรนี้ได้บ้าง บันทึกที่จารึกถึงเรื่องราวความทุกข์เวทนาของมวลมนุษย์ที่โลกได้เคยเป็นพยานไว้เกี่ยวกับอาชญากรรมที่อุบัติขึ้นตลอดระยะเวลาอันยาวนานหลายศตวรรษนั้นล้วนแล้วแต่เป็นบันทึกแห่งความมืดมน เมื่อพินิจดูสิ่งเหล่านี้แล้วจิตใจก็เอือมระอาและความนึกคิดก็อ่อนเปลี้ยไป ความน่าขนพองสยองเกล้าเคยเป็นผลลัพธ์อันเนื่องมาจากการปฏิเสธอำนาจของสวรรค์มาแล้ว แต่ยังมีอีกภาพหนึ่งปรากฏขึ้นเพื่อเผยให้เห็นถึงเหตุการณ์ในอนาคตที่มืดมนกว่า บันทึกในอดีตที่มีลำดับเรื่องราวอันยาวนานของความวุ่นวาย ความขัดแย้ง และการปฏิวัติ ซึ่ง

“การรบทั้งสิ้นของนักรบมีเสียงวุ่นวาย และเสื้อคลุมที่เกลือกอยู่ในโลหิต” อิสยาห์ 9:5 TKJV เหตุการณ์ต่างๆ เหล่านี้ก็ยังมิอาจเปรียบกับความน่าสะพรึงกลัวของวันนั้นได้เลยคือเมื่อพระวิญญาณที่คอยหน่วงเหนี่ยวของพระเจ้าจะถูกถอนออกไปจากคนชั่วอย่างสิ้นเชิงเมื่อนั้นจะไม่มีสิ่งใดคอยยับยั้งความเดือดพล่านของตัณหามนุษย์และความโกรธแค้นของซาตานได้อีกต่อไป แล้วโลกนี้ก็จะเห็นผลลัพธ์แห่งการปกครองของซาตานอย่างที่ไม่เคยมีปรากฏให้เห็นมาก่อน {GC 36.2} {GCth17 30.2}

แต่ในวันนั้นประชากรของพระเจ้าจะได้รับการช่วยกู้คือทุกคนที่มีชื่อจดในทะเบียนผู้มีชีวิต (อิสยาห์ 4:3) ดังเช่นสมัยที่กรุงเยรูซาเล็มถูกทำลาย พระคริสต์ทรงประกาศไว้แล้วว่าพระองค์จะเสด็จมาเป็นครั้งที่สองเพื่อรวบรวมผู้สัตย์ซื่อทั้งปวงของพระองค์ไปอยู่กับพระองค์ “มนุษย์ทุกชาติทั่วโลกจะทุกข์โศก แล้วจะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาบนเมฆในท้องฟ้าทรงฤทธานุภาพและทรงพระรัศมีอย่างยิ่ง แล้วพระองค์จะทรงส่งทูตสวรรค์ทั้งหลายของพระองค์มาด้วยเสียงแตรที่ดังมากและให้รวบรวมคนทั้งหมดที่พระองค์ทรงเลือกไว้แล้ว จากทั้งสี่ทิศตั้งแต่ที่สุดฟ้าข้างนี้จนถึงที่สุดฟ้าข้างโน้น” มัทธิว 24:30, 31 แล้วผู้ที่ไม่เชื่อฟังข่าวประเสริฐจะถูกประหารด้วยลมพระโอษฐ์ของพระองค์และถูกเผาผลาญให้สูญไปด้วยการเสด็จมาอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ 2 เธสะโลนิกา 2:8 คนชั่วทั้งหลายจะทำลายตัวของพวกเขาเองเหมือนอย่างชาวอิสราเอลในสมัยโบราณ พวกเขาสะดุดก็เพราะความผิดบาปของพวกเขา ด้วยการเกลือกกลั้วอยู่กับบาป พวกเขาใช้ชีวิตเหินห่างออกไปจากเส้นทางของพระเจ้า อุปนิสัยของพวกเขาถลำลึกลงไปในความชั่วจนการเสด็จมาปรากฏด้วยพระสิริของพระองค์กลายเป็นเพลิงที่เผาผลาญสำหรับพวกเขา {GC 37.1} {GCth17 31.1}

ขอให้มนุษย์ทั้งมวลต่างเฝ้าระวัง เกลือกว่าพวกเขาจะละเลยต่อบทเรียนที่ทรงให้ไว้ในพระดำรัสของพระคริสต์ เฉกเช่นที่พระองค์ทรงเตือนสาวกทั้งหลายถึงเรื่องความพินาศของกรุงเยรูซาเล็มด้วยหมายสำคัญที่ทรงสำแดงในความวิบัติที่จะมาถึง เพื่อพวกเขาจะหลบหนีได้ พระองค์ก็ทรงเตือนชนชาวโลกในสมัยนี้ถึงความพินาศในครั้งหลังด้วยเครื่องหมายแห่งกาลเวลาที่จะมาถึง เพื่อทุกคนจะรอดพ้นจากพระพิโรธได้ดุจกัน พระเยซูทรงประกาศว่า “จะมีหมายสำคัญที่ดวงอาทิตย์ ที่ดวงจันทร์ และที่ดวงดาวทั้งหลาย และบนแผ่นดินนั้น ชาติต่างๆ ก็จะมีความทุกข์” ลูกา 21:25 มัทธิว 24:29 มาระโก 13:24-26 วิวรณ์ 6:12-17 คนทั้งหลายที่เฝ้ามองเหตุการณ์ต่างๆ ที่บ่งไว้ถึงการเสด็จมาของพระองค์ “ก็ให้รู้ว่าพระองค์เสด็จมาใกล้จะถึงประตูแล้ว” มัทธิว 24:33 พระดำรัสเตือนของพระองค์มีอยู่ว่า “เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงเฝ้าระวังอยู่” มาระโก 13:35 คนทั้งหลายที่ใส่ใจในคำตักเตือนนี้ไม่ได้อยู่ในความมืดแล้ว วันนั้นไม่น่าจะมาถึงเขาอย่างขโมยมา แต่สำหรับผู้ที่ไม่เฝ้าระวัง “วันขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะมาอย่างขโมยที่มาในเวลากลางคืน” 1 เธสะโลนิกา 5:2-5 {GC 37.2} {GCth17 31.2}

ชาวโลกยังไม่พร้อมที่จะรับฟังข่าวสารสำหรับยุคนี้เท่าๆ กับที่ชาวยิวปฏิเสธที่จะรับฟังคำเตือนของพระผู้ช่วยให้รอดในเรื่องกรุงเยรูซาเล็ม เวลานั้นจะมาถึงเมื่อวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะมาเยือนคนอธรรมอย่างไม่ทันรู้ตัว เมื่อชีวิตยังดำเนินต่อไปตามวิถีเดิมๆ เมื่อผู้คนต่างหมกมุ่นอยู่กับความเริงสำราญ ยุ่งเหยิงกับธุรกิจการงาน สับสนอลหม่านกับการสัญจรไปมา และว้าวุ่นกับการกอบโกยเงินทอง เมื่อผู้นำทางศาสนาเจริญรอยตามแบบอย่างทางฝ่ายโลก และเมื่อผู้คนถูกเกลี้ยกล่อมให้หวังพึ่งในที่ลี้ภัยจอมปลอม เมื่อนั้นแหละ ดั่งขโมยที่แอบย่องมาในยามวิกาลโดยเจ้าบ้านไม่ทันเฝ้าระวังฉันใด ความพินาศอย่างฉับพลันก็จะมาเยือนคนที่เลินเล่อและคนอธรรมฉันนั้น และ “พวกเขาจะหนีก็ไม่พ้น” 1 เธสะโลนิกา 5:3 {GC 38.1} {GCth17 31.3}

บท 2 - การกดขี่ข่มเหงในศตวรรษต้นๆ

เมื่อพระเยซูทรงเปิดเผยถึงจุดจบของกรุงเยรูซาเล็มและภาพเหตุการณ์ของการเสด็จมาครั้งที่สองให้แก่สาวกทั้งหลายของพระองค์นั้น พระองค์ทรงทำนายถึงประสบการณ์ของประชากรของพระองค์นับตั้งแต่เวลาที่พระองค์ทรงถูกรับไปจากพวกเขา จนถึงเวลาที่พระองค์จะเสด็จกลับมาด้วยฤทธานุภาพและสง่าราศีเพื่อปลดปล่อยพวกเขาจากยอดเขามะกอกเทศ พระผู้ช่วยให้รอดทรงมองเห็นมรสุมที่กำลังถาโถมเข้ามายังคริสตจักรในยุคอัครสาวกและทรงหยั่งลึกลงไปถึงอนาคตกาล พระเนตรของพระองค์เพ่งพินิจถึงมรสุมแห่งการทำลายล้างอันแรงกล้าที่โหมกระหน่ำเข้าใส่บรรดาผู้ติดตามพระองค์ในช่วงยุคมืดและยุคแห่งการกดขี่ข่มเหงที่กำลังจะมาถึง ในพระดำรัสเพียงสั้นๆที่กล่าวถึงหมายสำคัญอันน่ากลัวเหล่านั้น พระองค์ทรงทำนายถึงชะตาที่บรรดาเจ้าผู้ครองโลกนี้จะจัดสรรให้กับคริสตจักรของพระเจ้า มัทธิว 24:9, 21, 22 ผู้ติดตามทั้งหลายของพระคริสต์จะต้องก้าวย่างไปตามเส้นทางแห่งความอัปยศอดสู การถูกตำหนิติเตียนและการทนทุกข์ทรมานอย่างเดียวกันกับที่พระอาจารย์ของพวกเขาทรงดำเนินผ่านมาแล้ว ความแค้นเคืองที่ปะทุขึ้นต่อพระผู้ไถ่ของโลกจะปะทะเข้าใส่คนทั้งหลายผู้เชื่อในพระนามของพระองค์ {GC 39.1} {GCth17 32.1}

ประวัติศาสตร์ของคริสตจักรในยุคแรกเป็นหลักฐานยืนยันให้เห็นถึงพระดำรัสอันสมจริงของพระผู้ช่วยให้รอด อำนาจของโลกและนรกต่างประดังกันเข้ามาเพื่อต่อต้านพระคริสต์ผ่านทางคนทั้งหลายที่เป็นผู้ติดตามของพระองค์ ลัทธินอกศาสนาเล็งเห็นว่า หากข่าวประเสริฐได้รับชัยชนะ วิหารและแท่นบูชาของเธอคงต้องถูกกวาดล้างลงเป็นแน่ ด้วยเหตุนี้เธอจึงรวบรวมกองกำลังเพื่อออกกำจัดพวกคริสเตียน ไฟแห่งการกดขี่ถูกจุดให้ลุกขึ้น พวกคริสเตียนถูกปล้นสะดมและต้องระหกระเหินออกจากบ้านเรือนของตน พวกเขา “สู้ทนต่อความยากลำบากอย่างใหญ่หลวง” ฮีบรู 10:32 พวกเขา “พบกับการเยาะเย้ยและการโบยตีและยังถูกล่ามโซ่และถูกขังคุกด้วย” ฮีบรู 11:36 คนจำนวนมากมายต้องประทับตราคำพยานของตนด้วยเลือดของพวกเขาเอง ทั้งขุนนางและทาส คนร่ำรวยและคนยากจน คนมีการศึกษาและคนไร้การศึกษาต่างก็ถูกสังหารอย่างไร้ความปรานีเฉกเช่นเดียวกัน {GC 39.2} {GCth17 32.2}

การกดขี่ข่มเหงที่เริ่มก่อตัวขึ้นตั้งแต่สมัยของจักรพรรดิเนโรราวๆช่วงที่เปาโลพลีชีพเพื่อความเชื่อของตนนั้น ดำเนินไปอย่างต่อเนื่องเป็นเวลาหลายศตวรรษด้วยความรุนแรงมากบ้างน้อยบ้าง คริสเตียนถูกกล่าวหาอย่างผิดๆ ว่าเป็นอาชญากรที่น่ากลัวที่สุดและถูกประณามว่าเป็นต้นเหตุของความหายนะใหญ่หลวงทั้งปวง อาทิ การกันดารอาหาร โรคระบาดร้ายแรงและแผ่นดินไหว ขณะที่พวกเขาตกเป็นเป้าของความเกลียดชังและความหวาดระแวง พวกสายลับที่เห็นแก่ได้เตรียมพร้อมที่จะทรยศผู้บริสุทธิ์ พวกเขาถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้ก่อการกบฏต่อราชอาณาจักร เป็นมารศาสนา และเป็นเหลือบสังคม คนจำนวนมากถูกจับและโยนให้สัตว์ป่ากัดกิน หรือถูกเผาทั้งเป็นในโรงมหรสพกลางแจ้ง บางคนถูกตรึงกางเขน ส่วนคนอื่นๆ ถูกคลุมตัวด้วยหนังสัตว์ป่าและผลักเข้าไปยังสนามกีฬาเพื่อให้สุนัขฉีกกิน บ่อยครั้งการลงโทษคนเหล่านี้ถูกนำมาเป็นความบันเทิงหลักในที่สาธารณะของเทศกาลรื่นเริงทางศาสนา ฝูงชนจำนวนมหาศาลมาร่วมชุมนุมกันเพื่อดูสิ่งที่เพลินตาเพลินใจ

ทั้งส่งเสียงหัวเราะเยาะเย้ยและปรบไม้ปรบมือให้กับความเจ็บปวดเจียนตายของพวกเขา {GC 40.1} {GCth17 32.3}

ไม่ว่าซอกมุมใดที่ผู้ติดตามพระคริสต์หลบซ่อนตัวอยู่ พวกเขาจะถูกไล่ล่าประหนึ่งสัตว์ป่าไล่ล่าเหยื่อ พวกเขาจำต้องเสาะหาที่ลี้ภัยในสถานที่เปล่าเปลี่ยวห่างไกลจากผู้คน “สิ้นเนื้อประดาตัว ตกระกำลำบากและถูกทำทารุณ แผ่นดินโลกไม่คู่ควรกับคนเช่นนั้นเลย เขาพเนจรไปตามถิ่นทุรกันดารและตามภูเขา ในถ้ำและในโพรงใต้ดิน” ฮีบรู 11:37, 38 โพรงใต้ดินเป็นที่กำบังให้คนนับพันๆ บริเวณใต้เชิงเขานอกกรุงโรมมีอุโมงค์ขุดเป็นช่องทางยาวทะลุผ่านพื้นดินและชั้นหิน ทางเดินที่มืดและเชื่อมต่อกันเป็นใยแมงมุมนี้ขยายวงกว้างออกไปนอกกำแพงเมืองเป็นระยะทางหลายกิโลเมตร ผู้ติดตามพระคริสต์ฝังร่างคนตายไว้ในที่พักสงบใต้ดินเหล่านี้ และ ณ ที่แห่งเดียวกันนี้เองที่พวกเขาพบที่พักพิงในยามที่ตกเป็นผู้ต้องสงสัยและถูกเนรเทศ คราเมื่อพระเจ้าผู้ทรงเป็นแหล่งแห่งชีวิตจะทรงปลุกคนทั้งหลายที่ต่อสู้จนเต็มกำลัง เมื่อนั้นคนจำนวนมากที่พลีชีพเพื่อพระคริสต์ก็จะลุกออกมาจากถ้ำมืดเหล่านั้น {GC 40.2} {GCth17 33.1}

ภายใต้การกดขี่ข่มเหงอันโหดเหี้ยมอำมหิต บรรดาพยานฝ่ายพระคริสต์เหล่านี้คงความเชื่อของพวกตนไว้มั่น แม้พวกเขาจำต้องสลัดทิ้งความสุขสบายทั้งปวง ต้องถูกบดบังจากลำแสงของดวงสุริยัน ต้องสร้างบ้านพักในที่มืดทึบภายใต้อ้อมกอดอันแสนอบอุ่นของผืนแผ่นดิน กระนั้นพวกเขาก็ไม่เคยปริปากบ่น แต่กลับให้คำหนุนจิตชูใจซึ่งกันและกันด้วยพระวจนะแห่งความเชื่อ ความอดทน และความหวัง เพื่อจะสู้ทนต่อความแร้นแค้นและความทุกข์ทรมาน ซึ่งการสูญเสียสิ่งดีๆ ทั้งหลายทางฝ่ายโลกก็ไม่อาจกดดันให้พวกเขาละทิ้งความเชื่อของตนในพระคริสต์ได้ การทดลองต่างๆ และการกดขี่ข่มเหงเป็นแต่เพียงบันไดที่จะนำพวกเขาให้ก้าวเข้าใกล้การหยุดพักและบำเหน็จของพวกเขามากยิ่งขึ้นเท่านั้นเอง {GC 41.1} {GCth17 33.2}

เหมือนเช่นผู้รับใช้ทั้งหลายของพระเจ้าในอดีต หลายคน “ถูกทรมาน แต่ก็ไม่ยอมรับการปลดปล่อยเพื่อจะได้เป็นขึ้นมาสู่ชีวิตที่ดีกว่า” ฮีบรู 11:35 สิ่งเหล่านี้ทำให้พวกเขาหวนรำลึกถึงพระดำรัสของพระอาจารย์ว่าเมื่อถูกข่มเหงเพราะเห็นแก่พระคริสต์ก็จงชื่นชมยินดีเถิด เพราะบำเหน็จมีบริบูรณ์อยู่ในสวรรค์ เพราะเขาได้ข่มเหงผู้เผยพระวจนะทั้งหลายที่มีอยู่ก่อนเหมือนกัน พวกเขาปลาบปลื้มใจที่ถูกนับว่าเป็นผู้ที่คู่ควรต่อการทนทุกข์เพื่อความจริง ทั้งยังส่งเสียงร้องบทเพลงแห่งชัยชนะขึ้นในท่ามกลางเสียงเปรี๊ยะๆ ของเปลวเพลิง พวกเขาเงยหน้ามองดูเบื้องบนด้วยความเชื่อ พลางเห็นพระคริสต์และทูตสวรรค์ทั้งหลายกำลังชะโงกอยู่เหนือเชิงเทินแห่งสรวงสวรรค์ เพ่งดูพวกเขาด้วยความสนใจยิ่งและเห็นชอบกับการยืนหยัดของพวกเขา มีเสียงหนึ่งดังออกจากพระที่นั่งของพระเจ้าลงมายังพวกเขาว่า “เจ้าจงซื่อสัตย์จวบจนวันตาย และเราจะมอบมงกุฎแห่งชีวิตให้แก่เจ้า” วิวรณ์ 2:10 {GC 41.2} {GCth17 33.3}

ความพยายามของซาตานในการทำลายคริสตจักรของพระคริสต์ด้วยความรุนแรงเป็นสิ่งที่ไร้ผล การต่อสู้ครั้งยิ่งใหญ่ซึ่งมีพวกสาวกของพระเยซูยอมพลีชีพของตนไม่ได้หยุดชะงักไปเมื่อบรรดาผู้ถือธงชัยที่สัตย์ซื่อเหล่านี้ต้องล้มตายลงในหน้าที่ ความพ่ายแพ้ของพวกเขากลับนำมาซึ่งชัยชนะ แม้คนงานของพระเจ้าจะถูกเข่นฆ่า แต่พระราชกิจของพระองค์ก้าวต่อไปข้างหน้าอย่างมั่นคง ข่าวประเสริฐยังคงแผ่ออกไปและจำนวนสานุศิษย์ก็ทวีขึ้นอย่างต่อเนื่อง และแทรกซึมเข้าไปในดินแดนต่างๆ ที่แม้กระทั่งพญาอินทรีแห่งโรมยังแผ่เข้าไปไม่ถึง มีคริสเตียนคนหนึ่งโต้การคัดค้านเพื่อต่อต้านพวกผู้นำนอกศาสนาที่ผลักดันให้การกดขี่ข่มเหงรุกไปข้างหน้าว่า ท่านอาจ “ฆ่าเรา ทรมานเรา

ปรับโทษเรา...ความอยุติธรรมของท่านจะเป็นเครื่องพิสูจน์ว่าเราบริสุทธิ์...หรือความเหี้ยมโหดของท่าน...ก็หาเป็นประโยชน์อะไรแก่ท่านไม่”
รังแต่จะเป็นคำเชื้อเชิญที่หนักแน่นขึ้นในการชักนำให้อีกฝ่ายหนึ่งกลับไปยังความเชื่อของเขา
“ยิ่งท่านห้ำหั่นเราบ่อยครั้งขึ้นเพียงไร เราก็ยิ่งทวีจำนวนมากขึ้นเพียงนั้น เลือดของคริสเตียนเป็นเสมือนเมล็ดพันธุ์” Tertullian, Apology, paragraph 50 {GC 41.3} {GCth17 34.1}

คนจำนวนนับพันถูกขังคุกและถูกฆ่าตาย แต่ก็มีคนอีกมากมายผุดขึ้นมาแทนที่พวกเขาอย่างรวดเร็ว และคนเหล่านั้นที่ยอมตายเพื่อความเชื่อของตนต่างได้รับการคุ้มครองจากพระคริสต์และถูกนับว่าเป็นผู้มีชัย พวกเขาต่อสู้จนเต็มกำลังและจะได้รับมงกุฎแห่งสง่าราศีเมื่อพระคริสต์เสด็จมา
ความอดทนต่อความยากลำบากนานาประการหนุนนำให้คริสเตียนใกล้ชิดกันเองและติดสนิทกับพระผู้ไถ่ของพวกเขามากยิ่งขึ้น
แบบอย่างในขณะที่มีชีวิตและคำให้การในขณะที่สิ้นลมเป็นคำพยานอันคงเส้นคงวาให้กับความจริง
ข้าทาสในอาณัติของซาตานกำลังปลดตำแหน่งของตน และมาขอสมัครเข้าเป็นทหารภายใต้ร่มธงของพระคริสต์ ซึ่งเป็นจุดที่แทบจะไม่มีผู้ใดเคยคาดคิด {GC 42.1} {GCth17 34.2}

ดังนั้นซาตานจึงวางอุบายที่แยบยลขึ้นเพื่อโจมตีการปกครองของพระเจ้าด้วยการปักธงรบของมันลงในคริสตจักรของคริสเตียน
หากว่าหลอกบรรดาผู้ติดตามพระคริสต์ให้หลงกลและกระทำตนไม่ให้เป็นที่พอพระทัยพระเจ้าแล้ว
พวกเขาก็จะสูญเสียพละกำลัง ความแข็งแกร่ง และความหนักแน่นมั่นคง และจะตกเป็นเหยื่อได้อย่างง่ายดาย {GC 42.2} {GCth17 34.3}

บัดนี้ศัตรูตัวฉกาจพยายามเอาชนะด้วยการใช้เล่ห์เพทุบายแทนการใช้กำลังซึ่งมันเคยใช้แต่ไม่ได้ผล
การกดขี่ข่มเหงยุติลง และถูกสวมรอยด้วยภัยจากการเย้ายวนในเรื่องความมั่งคั่งทางกายและเกียรติยศฝ่ายโลก
พวกที่กราบไหว้รูปเคารพถูกชักชวนให้ยอมรับความเชื่อของคริสเตียนในส่วนหนึ่ง
ขณะที่พวกเขายังคงปฏิเสธความจริงที่สำคัญในส่วนอื่นๆ
พวกเขาอ้างตนว่ายอมรับพระเยซูในฐานะพระบุตรของพระเจ้า
และเชื่อในเรื่องการสิ้นพระชนม์รวมถึงการกลับเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ด้วย
แต่กลับไม่มีความสำนึกในความผิดบาปและไม่รู้สึกถึงความจำเป็นในการกลับใจใหม่หรือการเปลี่ยนแปลงจิตใจ
ด้วยการโอนอ่อนผ่อนตามของพวกเขาในบางเรื่องนี้เองที่ทำให้พวกเขาคิดว่าคริสเตียนควรใช้ความประนีประนอมต่อกัน เพื่อว่าทุกฝ่ายจะได้รวมเป็นหนึ่งเดียวบนหลักการแห่งความเชื่อในพระคริสต์ {GC 42.3} {GCth17 35.1}

บัดนี้คริสตจักรตกอยู่ภายใต้ภัยอันตรายอันน่ากลัว ที่คุมขัง การทรมาน ไฟ และดาบ ล้วนเป็นพระพรนานัปการเมื่อเทียบกับสิ่งเหล่านี้
คริสเตียนบางพวกยืนหยัดมั่นคงประกาศตัวว่าจะไม่ยอมประนีประนอม
ส่วนอีกพวกหนึ่งต่างเห็นชอบกับการผ่อนปรนหรือการดัดแปลงรูปโฉมบางประการแห่งความเชื่อของตนแล้วรวมเป็นเอกภาพกับผู้ที่ยอมรับคริสต์ศาสนาแต่เพียงบางส่วน
ทั้งยังยุยงว่าการกระทำเช่นนี้อาจเป็นช่องทางในการนำคนเหล่านั้นไปสู่การกลับใจอย่างแท้จริง
นั่นเป็นเวลาแห่งความปวดร้าวอย่างสุดซึ้งสำหรับบรรดาผู้ติดตามที่สัตย์ซื่อของพระคริสต์
ภายใต้เสื้อคลุมแห่งคริสต์ศาสนาจอมปลอมนี้เอง ซาตานจึงกำลังเล็ดลอดเข้าไปในคริสตจักร เพื่อกัดกร่อนความเชื่อและหันเหความคิดของพวกเขาให้ห่างไกลจากพระวจนะแห่งความจริง {GC 42.4} {GCth17 35.2}

ในที่สุด คริสเตียนส่วนใหญ่ยอมลดมาตรฐานของตน และมีการรวมตัวกันขึ้นระหว่างคริสต์ศาสนาและลัทธินอกศาสนา

แม้ผู้ที่กราบไหว้รูปเคารพจะแสดงตัวว่ากลับใจใหม่และเข้าร่วมกับคริสตจักรแล้วก็ตาม แต่พวกเขายังคงยึดติดอยู่กับรูปเคารพของตน เพียงแต่ปรับเปลี่ยนสิ่งที่เคยกราบไหว้บูชามาเป็นรูปปั้นของพระเยซู และแม้กระทั่งรูปปั้นของนางมารีย์รวมถึงพวกนักบุญต่างๆ ด้วย เพราะเหตุนี้เชื้อร้ายแห่งการกราบไหว้รูปเคารพจึงแพร่เข้าสู่คริสตจักร และยังก่อให้เกิดผลอันร้ายกาจอยู่เรื่อยมา คำสอนที่ผิดเพี้ยน พิธีกรรมอันงมงาย และพิธีเกี่ยวด้วยเรื่องการกราบไหว้รูปเคารพ ถูกรวมเข้าไว้ในความเชื่อของคริสตจักรและในการนมัสการของเธอ เมื่อผู้ติดตามพระคริสต์รวมเป็นหนึ่งเดียวกับผู้ที่กราบไหว้รูปเคารพ ศาสนาของชาวคริสเตียนจึงเริ่มเสื่อมถอย และคริสตจักรจึงสูญเสียความบริสุทธิ์และอำนาจของเธอไป อย่างไรก็ตาม ยังมีคนส่วนหนึ่งที่ไม่ได้หลงไปกับการหลอกลวงนี้ พวกเขาคงไว้ซึ่งความจงรักภักดีที่มีต่อพระเจ้าผู้ทรงเป็นแหล่งกำเนิดแห่งความจริงและกราบนมัสการพระองค์แต่เพียงผู้เดียว {GC 43.1} {GCth17 35.3}

ตลอดเวลาที่ผ่านมา ผู้ที่อ้างตนว่าเป็นผู้ติดตามพระคริสต์จะแบ่งออกเป็นสองจำพวก ขณะที่พวกหนึ่งหมั่นศึกษาชีวิตของพระผู้ช่วยให้รอดและใช้ความพยายามอย่างจริงจังในการแก้ไขข้อบกพร่อง และเดินตามรอยพระบาทของพระองค์ผู้ทรงเป็นแบบอย่างของตน ส่วนอีกพวกหนึ่งกลับหลบเลี่ยงความจริงอันเรียบง่ายที่นำไปปฏิบัติได้ ซึ่งเปิดเผยให้เห็นถึงความผิดพลาดของตน แม้ในสภาพที่ดีที่สุดของเธอ คริสตจักรก็ไม่ได้ประกอบไปด้วยผู้ที่สัตย์ซื่อ ผู้ที่บริสุทธิ์และผู้ที่จริงใจไปเสียทั้งหมด พระผู้ช่วยให้รอดของเราทรงสอนไว้แล้วว่า อย่ารับคนเหล่านั้นที่จงใจเกลือกกลั้วอยู่ในบาปเข้าไว้ในคริสตจักร แต่กระนั้นพระองค์เองก็ยังทรงมีความสัมพันธ์กับผู้ที่มีความบกพร่องในอุปนิสัย และทรงยินยอมให้พวกเขามีสิทธิ์ในการรับผลประโยชน์นานาประการจากคำสอนต่างๆ และแบบอย่างของพระองค์ เผื่อว่าพวกเขาจะมีโอกาสมองเห็นความผิดพลาดของตนและปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้อง ในท่ามกลางอัครสาวกสิบสองคน มีคนหนึ่งเป็นคนทรยศ ยูดาสได้รับการยอมรับไม่ใช่เพราะอุปนิสัยที่บกพร่องของเขา แต่แม้ว่าเขามีความบกพร่องในอุปนิสัย พระองค์ก็ยังทรงยอมรับเขา พระคริสต์ทรงนำเขาให้มาข้องเกี่ยวกับพวกสาวก เผื่อว่าเขาจะเรียนรู้ผ่านทางคำสั่งสอนและแบบอย่างของพระองค์ว่าสิ่งใดเป็นองค์ประกอบที่ก่อให้เกิดอุปนิสัยของคริสเตียน แล้วจึงถูกโน้มน้าวให้มองเห็นถึงความผิดพลาดของตน ให้กลับใจใหม่และให้ชำระจิตวิญญาณของตนให้บริสุทธิ์โดยความช่วยเหลือที่มาจากพระคุณของพระเจ้า “ด้วยการเชื่อฟังความจริง” 1 เปโตร 1:22 แต่ยูดาสไม่ยอมเดินตามแสงที่ทรงโปรดส่องมายังเขาด้วยพระมหากรุณาธิคุณ เขากลับปล่อยตัวจมปลักอยู่ในบาป เขาเปิดโอกาสให้การทดลองของซาตานแทรกเข้ามา สันดานชั่วแห่งอุปนิสัยในตัวเขาจึงผุดขึ้น เขาปล่อยให้ความนึกคิดตกอยู่ภายใต้การครอบงำของอำนาจมืด เขาโกรธเมื่อถูกตำหนิในเรื่องความผิด และจึงถูกชักนำให้ก่ออาชญากรรมอันอุกฉกรรจ์ด้วยการทรยศพระอาจารย์ของเขา ฉันใดก็ฉันนั้น คนทั้งหลายผู้บ่มเพาะความชั่วไว้ภายใต้เปลือกนอกของการนับถือศาสนาจะเกลียดชังผู้ที่มารบกวนความสงบสุขด้วยการประณามวิถีทางแห่งความผิดบาปของพวกเขา เมื่อโอกาสเหมาะๆ มาถึง พวกเขาจะเป็นเหมือนเช่นยูดาส คือทรยศผู้ที่คอยตักเตือนพวกเขาด้วยความหวังดี {GC 43.2} {GCth17 36.1}

อัครสาวกเผชิญหน้ากับคนในคริสตจักรที่แสดงตัวว่าเคร่งศาสนา ในขณะที่ยังคงเก็บซ่อนความผิดบาปไว้อย่างลับๆ อานาเนียและสัปฟีราสวมบทบาทของคนหลอกลวงนั้น พวกเขาแสร้งทำว่าได้มอบถวายทุกสิ่งแด่พระเจ้าแล้ว ทั้งๆ

ที่ยังคงซุกซ่อนบางส่วนไว้สำหรับตัวเองด้วยความโลภ
พระวิญญาณแห่งความจริงทรงเปิดเผยอุปนิสัยที่แท้จริงของผู้เสแสร้งทั้งสองนี้ให้อัครทูตทราบ
และการพิพากษาของพระเจ้าได้กำจัดรอยเปื้อนความโสโครกออกไปจากคริสตจักรที่บริสุทธิ์
พยานหลักฐานพิเศษจากพระวิญญาณของพระคริสต์ผู้ทรงทราบความเป็นไปในคริสตจักรนี้ทำให้คนหน้าไหว้หลังหลอกและกระทำความชั่วทั้งหลายอกสั่นขวัญหาย
พวกเขาไม่อาจคงความสัมพันธ์อันยาวนานกับตัวแทนของพระคริสต์ที่มีนิสัยและอารมณ์อย่างเสมอต้นเสมอปลายอีกต่อไป และเมื่อเกิดการทดลองต่างๆ ร่วมกับการกดขี่ข่มเหงขึ้นท่ามกลางบรรดาผู้ติดตามของพระองค์ จะมีเพียงผู้ที่เต็มใจละทิ้งทุกสิ่งเพื่อเห็นแก่ความจริงเท่านั้นที่มาเป็นสาวกของพระองค์ ดังนั้น เมื่อเทียบกันแล้ว คริสตจักรจึงคงความบริสุทธิ์ไว้ได้ตราบเท่าที่การกดขี่ข่มเหงยังมีอยู่ แต่เมื่อการกดขี่ข่มเหงสิ้นสุดลง คนทั้งหลายที่ไม่ได้กลับใจด้วยน้ำใสใจจริงและด้วยการอุทิศถวายจนหมดสิ้นเพิ่มจำนวนเข้ามาในคริสตจักร และซาตานก็ได้โอกาสเข้ายึดครองฐานที่มั่น {GC 44.1} {GCth17 36.2}

แต่ความปรองดองจะไม่เกิดขึ้นเลยระหว่างพระเจ้าผู้ทรงเป็นเจ้าชายแห่งความสว่างกับเจ้าแห่งความมืด และผู้ติดตามของทั้งสองฝ่ายก็ปรองดองกันไม่ได้เช่นกัน
เมื่อคริสเตียนตกลงปลงใจเข้าร่วมพวกกับผู้ที่กลับใจเพียงครึ่งเดียวจากลัทธินอกศาสนา
พวกเขาจึงถลำตัวเข้าสู่เส้นทางที่ยิ่งนำให้ไปไกลห่างออกจากความจริง
ซาตานก็ยิ่งยินดีปรีดาที่มันล่อลวงผู้ติดตามพระคริสต์จำนวนมากมายมหาศาลจำนวนหนึ่งสำเร็จ
จากนั้นมันก็ใช้อำนาจของมันปราบคนเหล่านั้นให้อยู่หมัดยิ่งขึ้น
และดลบันดาลให้พวกเขาข่มเหงผู้ที่ยังคงสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า
ไม่มีผู้ใดเข้าใจวิธีขัดขวางความเชื่อแท้ของชาวคริสเตียนได้ดีไปกว่าผู้ที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นผู้ปกป้องความเชื่อเหล่านั้น
และโดยการรวมตัวกันระหว่างคริสเตียนที่ละทิ้งความเชื่อและเพื่อนที่กลับใจเพียงครึ่งเดียวจากพวกนอกศาสนา
นี้เองที่นำมาซึ่งการโจมตีเรื่องสำคัญที่สุดในหลักคำสอนของพระคริสต์ {GC 45.1} {GCth17 36.3}

ผู้ที่จะเป็นคนสัตย์ซื่อในการยืนหยัดต่อต้านการหลอกลวงทั้งหลายและสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่างๆ ซึ่งปลอมแปลงเข้ามาในคราบของนักศาสนาและแฝงตัวอยู่ในคริสตจักรจำเป็นต้องต่อสู้ด้วยความกล้าหาญชาญชัย พระคัมภีร์ไม่ได้รับการยอมรับให้เป็นมาตรฐานของความเชื่อ
หลักคำสอนเกี่ยวกับเสรีภาพในการนับถือศาสนาถูกตราหน้าว่านอกรีตผิดหลักศาสนา
และผู้ที่ยึดความเชื่อนี้ไว้จะเป็นที่เกลียดชังและถูกเนรเทศ {GC 45.2} {GCth17 37.1}

หลังจากความขัดแย้งที่ยืดเยื้อและรุนแรง
คนส่วนน้อยที่ยังคงไว้ซึ่งความซื่อสัตย์ตัดสินใจเลิกคบค้าสมาคมกับคริสตจักรที่ละทิ้งความเชื่อหากเธอยังคงปฏิเสธไม่ยอมปลดปล่อยตัวเองออกจากความเทียมเท็จและการกราบไหว้รูปเคารพ
พวกเขาเห็นว่าการแยกตัวออกมาเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่ง
หากพวกเขาต้องการจะปฏิบัติตามพระวจนะของพระเจ้า
พวกเขาไม่กล้าทนต่อความผิดที่จะนำจิตวิญญาณของตนไปสู่ความตาย
และวางแบบอย่างที่เป็นภัยอันตรายต่อความเชื่อของลูกหลาน การจะได้มาซึ่งสันติสุขและความสามัคคีนั้น
พวกเขาพร้อมที่จะทำตามข้อตกลงทุกอย่างตราบเท่าที่ยังคงมีความภักดีต่อพระเจ้า
เพียงแต่พวกเขารู้สึกว่าแม้สันติสุขก็มีราคาแพงเกินหากต้องซื้อหามาด้วยการยอมสละหลักการ
หากความสามัคคีปรองดองจะได้มาด้วยการประนีประนอมความจริงและความชอบธรรมเท่านั้นแล้ว
เราก็ขอให้เกิดการแตกแยกแม้ต้องทำสงครามก็ยินยอม {GC 45.3} {GCth17 37.2}

จะเป็นการดีต่อคริสตจักรและโลกสักเพียงไร หากหลักการต่างๆ ที่เคยกระตุ้นคนที่มีใจแน่วแน่เหล่านั้นจะถูกรื้อฟื้นขึ้นใหม่ในหัวใจของผู้ที่เรียกตัวเองว่าเป็นคนของพระเจ้า
มีการละเลยในเรื่องหลักคำสอนที่เป็นเสาหลักแห่งความเชื่อของคริสเตียนจนถึงขั้นอันตราย
แนวคิดที่ว่าหลักคำสอนเหล่านี้ก็ไม่ได้มีความสลักสำคัญอะไรเป็นความคิดเห็นที่กำลังได้รับความนิยมขึ้นเรื่อยๆ

ความเสื่อมถอยเช่นนี้กำลังทำให้อำนาจของพวกผู้แทนซาตานแข็งแกร่งขึ้น เช่นนั้นแล้ว บัดนี้ทฤษฎีเทียมเท็จและการหลอกลวงขั้นร้ายแรงซึ่งผู้สัตย์ซื่อในสมัยก่อนเคยเสี่ยงชีวิตเพื่อต่อต้านและเปิดโปง นั้นจึงได้รับการยอมรับด้วยไมตรีจิตจากคนนับพันซึ่งเป็นผู้อ้างตนว่าเป็นผู้ติดตามของพระคริสต์ {GC 46.1} {GCth17 37.3}

แท้จริงแล้ว คริสเตียนในยุคแรกๆ เป็นกลุ่มคนที่มีลักษณะเฉพาะ ความประพฤติอันไร้ที่ติและความเชื่อที่ไม่รวนเรของพวกเขาเป็นคำตำหนิที่รบกวนความสงบสุขของคนบาปอยู่เนืองๆ แม้พวกเขาจะมีจำนวนเพียงน้อยนิด ทั้งยังไม่มีสมบัติพัสถาน ตำแหน่งหน้าที่การงาน หรือยศถาบรรดาศักดิ์ แต่พวกเขาก็สร้างความอกสั่นขวัญแขวนให้แก่ผู้ที่กระทำความชั่ว ณ ที่ใดก็ตามที่อุปนิสัยและคำสั่งสอนของพวกเขาเลื่องลือไปถึง ด้วยเหตุนี้เอง พวกเขาจึงเป็นที่เกลียดชังแก่คนอธรรม ดั่งเช่นที่อาเบลเป็นที่เกลียดชังแก่คนอธรรมอย่างคาอินฉันใด คนที่พยายามผลักไสการหน่วงเหนี่ยวของพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะปลิดชีวิตคนของพระเจ้าฉันนั้น และด้วยเหตุผลเดียวกันนี้เองที่ทำให้ชาวยิวปฏิเสธและตรึงพระผู้ช่วยให้รอด เพราะความบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ในพระอุปนิสัยของพระองค์ตำหนิความเห็นแก่ตัวและความเสื่อมทรามในตัวเขาอยู่ร่ำไป นับตั้งแต่สมัยของพระคริสต์จวบจนกระทั่งบัดนี้ สาวกผู้สัตย์ซื่อของพระองค์ก็ยังคงปลุกเร้าความเกลียดชังและการโต้แย้งของผู้ที่หลงรักและเดินตามวิถีทางแห่งความผิดบาปอยู่เรื่อยมา {GC 46.2} {GCth17 37.4}

แล้วเราจะเรียกข่าวประเสริฐว่าเป็นข่าวแห่งสันติสุขได้อย่างไร เมื่ออิสยาห์ทำนายถึงการเสด็จมาบังเกิดของพระเมสสิยาห์ ท่านขนานนามพระองค์ว่า “องค์สันติราช” เมื่อทูตสวรรค์มาแจ้งข่าวแก่บรรดาผู้เลี้ยงแกะว่าพระคริสต์เจ้าเสด็จมาบังเกิดแล้วนั้น ทูตสวรรค์ทั้งหลายก็ร่วมแซ่ซ้องสรรเสริญอยู่เหนือที่ราบแห่งเบธเลเฮมว่า “พระสิริจงมีแด่พระเจ้าในที่สูงสุด ส่วนบนแผ่นดินโลก สันติสุขจงมีท่ามกลางมนุษย์ทั้งหลายที่พระองค์โปรดปรานนั้น” ลูกา 2:14 ดูเหมือนคำบอกกล่าวที่แจ้งไว้ล่วงหน้าทั้งสองประการนี้จะมีความขัดแย้งกับพระดำรัสของพระคริสต์ที่ว่า “เราไม่ได้นำสันติภาพมาให้ แต่เรานำดาบมา” มัทธิว 10:34 แต่เมื่อทำความเข้าใจให้ถูกต้องแล้ว คำบอกกล่าวทั้งคู่สอดรับกันได้เป็นอย่างดี ข่าวประเสริฐเป็นข่าวแห่งสันติสุข คริสต์ศาสนาเป็นแนวทางซึ่งหากยอมรับและปฏิบัติตามแล้ว ทั่วทั้งโลกก็จะเต็มไปด้วยสันติภาพ ความสมานฉันท์และความสงบสุข ศาสนาของพระคริสต์จะรวมทุกคนที่รับคำสอนเข้าเป็นหนึ่งในความสัมพันธ์อันแนบแน่นฉันพี่น้อง พระราชกิจของพระเยซูคือการนำมนุษย์ให้กลับคืนดีกับพระเจ้าและด้วยเหตุนี้จึงคืนดีกับเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน แต่ชาวโลกส่วนใหญ่ตกอยู่ภายใต้การควบคุมของซาตานศัตรูตัวเอ้ของพระคริสต์ ข่าวประเสริฐนำเสนอหลักการในการดำเนินชีวิต ซึ่งเป็นสิ่งที่แตกต่างกับอุปนิสัยและความปรารถนาของพวกเขาอย่างสิ้นเชิง และพวกเขาจึงลุกขึ้นต่อต้าน พวกเขาเกลียดชังความบริสุทธิ์ซึ่งเปิดเผยและกล่าวโทษความผิดบาปของตน ทั้งยังข่มเหงและบดขยี้ผู้ที่รบเร้าถึงเรื่องข้อเรียกร้องอันเที่ยงธรรมและศักดิ์สิทธิ์แห่งข่าวประเสริฐนั้น โดยนัยนี้ที่ว่า ความจริงที่ได้รับการยกย่องเป็นเหตุแห่งความจงเกลียดจงชังและการทะเลาะวิวาท ข่าวประเสริฐจึงถูกเรียกว่าดาบด้วยประการฉะนี้ {GC 46.3} {GCth17 38.1}

การเตรียมการอันล้ำลึกของพระผู้เป็นเจ้าที่ทรงยอมให้คนชอบธรรมทนรับการข่มเหงที่มาจากน้ำมือของคนอธรรมสร้างความฉงนสนเท่ห์ให้แก่คนมากมายที่อ่อนแอในความเชื่อ มีบางคนถึงกับพร้อมที่จะละทิ้งความไว้วางใจในพระเจ้า เหตุเพราะพระองค์ทรงปล่อยให้คนต่ำช้าที่สุดรุ่งเรืองขึ้น ในขณะที่คนดีและบริสุทธิ์ที่สุดกลับต้องตกระกำลำบากและทนทุกข์ทรมานจากอำนาจที่โหดเหี้ยม จึงเกิดมีคำถามผุดขึ้นมาว่า เหตุไฉนพระเจ้าผู้ทรงยุติธรรม ทรงกอปรด้วยพระเมตตาคุณ และทรงฤทธานุภาพอันไพบูลย์ จึงทรงยอมทนต่อความอยุติธรรมและการกดขี่ข่มเหงได้ถึงเพียงนี้

นี่เป็นคำถามที่เราไม่ควรจะเข้าไปข้องแวะด้วย พระเจ้าประทานสักขีพยานแห่งรักของพระองค์ให้แก่เราอย่างเพียงพอ และเราก็ไม่ควรสงสัยในความรักมั่นคงของพระองค์เพียงเพราะความไม่เข้าใจของเราเองในเรื่องพระราชกิจแห่งการทรงจัดเตรียมของพระองค์ พระผู้ช่วยให้รอดทรงหยั่งรู้ล่วงหน้าถึงความสงสัยที่จะผุดขึ้นในใจของบรรดาสาวกทั้งหลายในห้วงเวลาแห่งการทดลองและความมืดมนนี้ พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาไว้ว่า "จงระลึกถึงคำที่เรากล่าวกับพวกท่านแล้วว่า บ่าวไม่ได้เป็นใหญ่กว่านาย ถ้าพวกเขาข่มเหงเรา เขาก็จะข่มเหงพวกท่านด้วย" ยอห์น 15:20 พระเยซูทรงทนทุกข์เพื่อเรามากเสียยิ่งกว่าที่ผู้ติดตามของพระองค์คนใดจะต้องทนทุกข์เพราะความเหี้ยมโหดของคนอธรรม ผู้ที่ได้รับการทรงเรียกให้ทนทุกข์ทรมานและต้องพลีชีพเพื่อความเชื่อก็เพียงแค่กำลังเดินตามรอยพระบาทของพระบุตรที่รักของพระเจ้าเท่านั้นเอง {GC 47.1} {GCth17 38.2}

"องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ทรงเฉื่อยช้าในเรื่องพระสัญญาของพระองค์" 2 เปโตร 3:9 พระองค์ไม่ได้ทรงลืมหรือละเลยบุตรชายหญิงของพระองค์เลย แต่พระองค์ทรงปล่อยให้คนอธรรมเผยอุปนิสัยที่แท้จริงของตนออกมา เพื่อว่าจะไม่มีผู้ใดที่ปรารถนาจะทำตามน้ำพระทัยของพระองค์อาจถูกหลอกในเรื่องที่เกี่ยวกับตัวเขา อนึ่งคนชอบธรรมถูกนำลงในเตาไฟแห่งความทุกข์ยากก็เพื่อตัวเขาเองจะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ เพื่อแบบอย่างของเขาจะทำให้ผู้อื่นมั่นใจถึงความจริงจังในเรื่องความเชื่อและการนับถือศาสนา และเพื่อที่วิถีทางอันคงเส้นคงวาของพวกเขาจะกล่าวโทษคนไร้ศาสนาและคนที่ไม่เชื่อ {GC 48.1} {GCth17 39.1}

พระเจ้าทรงปล่อยให้คนอธรรมรุ่งเรืองและทรงยอมให้เขาเผยความเป็นศัตรูต่อพระองค์ เพื่อว่าเมื่อเขาเติมความชั่วของตนจนเต็มขนาดแล้ว ทุกคนจะเข้าใจถึงความยุติธรรมและพระเมตตาคุณของพระเจ้าในความพินาศย่อยยับของเขา วันแห่งการทรงแก้แค้นของพระองค์เร่งเข้ามา เมื่อทุกคนที่ล่วงละเมิดพระบัญญัติและข่มเหงประชากรของพระองค์จะได้รับค่าตอบแทนอย่างสาสมตามการกระทำของตน เมื่อพฤติกรรมแห่งความทารุณหรือไร้ความเป็นธรรมในทุกๆ รูปแบบที่มีต่อผู้สัตย์ซื่อของพระเจ้าจะถูกปรับโทษเสมือนหนึ่งว่าเป็นการกระทำต่อองค์พระคริสต์เอง {GC 48.2} {GCth17 39.2}

ยังมีอีกคำถามหนึ่งที่สำคัญกว่าซึ่งควรได้รับการเอาใจใส่จากคริสตจักรต่างๆ ในสมัยนี้ อัครทูตเปาโลกล่าวว่า "ทุกคนที่ตั้งใจจะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะถูกข่มเหง" 2 ทิโมธี 3:12 แล้วเหตุไฉนจึงดูประหนึ่งว่าการข่มเหงหลับใหลไปนานถึงป่านนี้ มีเพียงเหตุผลเดียวคือว่าคริสตจักรคล้อยตามมาตรฐานของโลก จึงไม่อาจปลุกการต่อต้านให้กระพือขึ้น ศาสนาที่แพร่หลายอยู่ในสมัยของเรานี้ ไม่มีลักษณะของความบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ซึ่งเป็นเอกลักษณ์แห่งความเชื่อของคริสเตียนในสมัยของพระคริสต์หรือสมัยของอัครทูต ทั้งนี้เนื่องจากวิญญาณแห่งการประนีประนอมต่อความผิดบาป เพราะการละเลยต่อความจริงอันใหญ่ยิ่งแห่งพระวจนะของพระเจ้า และเพราะผู้ศรัทธาในศาสนาเสมอชีวิตของตนมีจำนวนเพียงน้อยนิดในคริสตจักร อันเป็นเหตุให้คริสต์ศาสนากลายเป็นที่นิยมชมชอบแก่ชนชาวโลก ขอให้เกิดการฟื้นฟูความเชื่อและความเข้มแข็งอย่างคริสตจักรสมัยเริ่มแรกขึ้นเถิด แล้ววิญญาณแห่งการกดขี่ข่มเหงจะถูกปลุก และไฟแห่งการประหัตประหารจะถูกจุดให้ลุกขึ้นอีกครั้ง {GC 48.3} {GCth17 39.3}

บท 3 - ยุคมืดทางจิตวิญญาณ

ในจดหมายฉบับที่สองที่เขียนไปยังชาวเมืองเธสะโลนิกานั้น อัครทูตเปาโลพยากรณ์ถึงการละทิ้งความเชื่อครั้งใหญ่ที่จะมีผลก่อให้เกิดอำนาจของระบอบเปปาซี [papacy เปปาซีหมายถึงระบอบการปกครองที่มีพระสันตะปาปาทรงเป็นองค์ประมุข] ท่านประกาศว่าวันของพระคริสต์จะยังมาไม่ถึง “จนกว่าจะมีการกบฏเสียก่อน และคนนอกกฎหมายนั้นจะปรากฏตัว คือลูกแห่งความพินาศ ผู้กีดกั้นขัดขวาง และยกตัวขึ้นต่อสู้ทุกสิ่งที่ได้ชื่อว่าเป็นพระ หรือสิ่งที่เขาไหว้นมัสการนั้น แล้วมันก็จะนั่งในพระวิหารของพระเจ้า ประกาศตัวว่าเป็นพระเจ้า” และยิ่งกว่านั้น ท่านอัครทูตยังเตือนพี่น้องของตนว่า “เพราะว่าอำนาจลึกลับนอกกฎหมายนั้นก็เริ่มทำงานอยู่แล้ว” 2 เธสะโลนิกา 2:3, 4, 7 แม้กระทั่งในสมัยยุคแรกเริ่มนั้น ท่านยังมองเห็นว่าหลักคำสอนผิดๆ กำลังคืบคลานเข้ามาสู่คริสตจักรแล้ว ซึ่งเตรียมทางให้เกิดการพัฒนาไปสู่ระบอบเปปาซี {GC 49.1} {GCth17 40.1}

ในช่วงแรกเป็นไปอย่างลับๆ และอย่างเงียบๆ ทีละเล็กทีละน้อย และจากนั้นก็ค่อยๆ แผ่อิทธิพลมากยิ่งขึ้นและเข้าครอบงำจิตใจของผู้คน “อำนาจลึกลับนอกกฎหมาย” ดำเนินงานที่หลอกลวงและหมิ่นประมาทพระเจ้านี้อย่างก้าวหน้าต่อไป ขนบธรรมเนียมประเพณีของลัทธินอกศาสนาค่อยๆ คืบคลานเข้ามาสู่คริสตจักรอย่างแทบไม่ทันรู้ตัว วิญญาณแห่งการประนีประนอมและการคล้อยตามกันถูกหน่วงเหนี่ยวไว้ชั่วขณะหนึ่งด้วยการกดขี่ข่มเหงอย่างทารุณโหดร้ายซึ่งคริสตจักรต้องทนอยู่ภายใต้ลัทธินอกศาสนา แต่เมื่อการกดขี่ข่มเหงยุติลงและคริสต์ศาสนาเข้าไปสู่ราชสำนักและพระราชวังของบรรดากษัตริย์ทั้งหลาย คริสตจักรละทิ้งความเรียบง่ายอันถ่อมตนของพระคริสต์และของอัครทูตทั้งหลายของพระองค์เพื่อรับความโอ่อ่าและความทะนงตนของบรรดานักบวชและผู้ปกครองของคนนอกศาสนา และคริสตจักรนำทฤษฎีและขนบธรรมเนียมของมนุษย์เข้ามาแทนที่ข้อกำหนดต่างๆ ของพระเจ้า ในช่วงต้นศตวรรษที่สี่ การกลับใจมาเป็นคริสเตียนแต่ในนามของจักรพรรดิคอนสแตนตินสร้างความชื่นชมยินดีอันยิ่งใหญ่ให้กับคริสตจักร และวิถีทางของโลกซึ่งถูกคลุมด้วยรูปแบบแห่งความชอบธรรมก็ก้าวเข้ามาในคริสตจักร บัดนี้การงานแห่งความเสื่อมทรามพัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็ว ในขณะที่ดูเหมือนว่าลัทธินอกศาสนาหายสาบสูญไป แต่แท้จริงแล้ว มันกำลังเป็นผู้มีชัยต่างหาก วิญญาณของเธอเข้ามาควบคุมคริสตจักร มีการนำหลักคำสอน พิธีกรรม และความเชื่อเรื่องโชคลางต่างๆ เข้ามาผสมผสานกับความเชื่อและการนมัสการของพวกที่ประกาศว่าเป็นผู้ติดตามพระคริสต์ {GC 49.2} {GCth17 40.2}

การประนีประนอมระหว่างลัทธินอกศาสนาและคริสต์ศาสนานี้ส่งผลทำให้เกิดการพัฒนา “ คนนอกกฎหมาย” ขึ้น ซึ่งถูกทำนายไว้ในคำพยากรณ์แล้วว่าจะเป็นผู้ต่อต้านและยกตนขึ้นเหนือพระเจ้า ระบอบศาสนาเทียมเท็จที่ยิ่งใหญ่นั้นเป็นผลงานชิ้นเอกของอำนาจซาตาน ซึ่งเป็นอนุสรณ์แห่งความพยายามของมันในการยกตัวเองขึ้นนั่งบนบัลลังก์เพื่อปกครองโลกตามที่มันต้องการ {GC 50.1} {GCth17 41.1}

ครั้งหนึ่งซาตานเคยพยายามที่จะประนีประนอมกับพระคริสต์ มันมาหาพระบุตรของพระเจ้าในถิ่นทุรกันดารแห่งการทดลองนั้น และแสดงให้พระองค์ทอดพระเนตรอาณาจักรและความยิ่งใหญ่ทั้งหมดของโลกนี้ มันเสนอที่จะมอบทุกสิ่งไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์หากพระองค์จะทรงยอมรับอำนาจสูงสุดของเจ้าชายแห่งความมืด พระคริสต์ทรงตำหนิผู้ล่อลวงที่อวดดีและทรงขับไล่มันไปเสีย

แต่เมื่อซาตานนำเสนอการทดลองเดียวกันนี้ให้แก่มนุษย์ มันประสบผลสำเร็จที่ยิ่งใหญ่กว่า เพื่อที่จะได้มาซึ่งสมบัติและเกียรติยศทางโลกคริสตจักรถูกชักนำให้แสวงหาความพอใจและการสนับสนุนจากเหล่าผู้ยิ่งใหญ่ของโลก และด้วยการทำเช่นนี้ คริสตจักรปฏิเสธพระคริสต์และถูกชักชวนให้แสดงความจงรักภักดีต่อตัวแทนของซาตาน ซึ่งก็คือบิชอปแห่งกรุงโรม [bishop บิชอปหมายถึงสังฆราชหรือมุขนายกเป็นผู้ปกครองดูแล] {GC 50.2} {GCth17 41.2}

หนึ่งในบรรดาหลักคำสอนสำคัญของลัทธิโรมันคือพระสันตะปาปาทรงเป็นประมุขที่ประจักษ์แก่ตาของคริสตจักรสากลของพระคริสต์ ทรงมีอำนาจสูงสุดเหนือบิชอปและศิษยาภิบาลทั่วทุกมุมโลก นอกเหนือจากนี้แล้ว พระสันตะปาปายังทรงได้รับตำแหน่งของเทพเจ้าอีกด้วย คือ “องค์พระสันตะปาปาพระผู้เป็นเจ้า” (โปรดดูภาคผนวก) และได้รับการเทิดทูนให้เป็นผู้ไม่รู้พลั้ง มนุษย์ทุกคนต้องแสดงความจงรักภักดี ข้อกล่าวอ้างเดียวกันที่ซาตานเรียกร้องในถิ่นทุรกันดารแห่งการทดลองนั้นก็ยังคงถูกเรียกร้องโดยผ่านคริสตจักรแห่งโรม และคนจำนวนมหาศาลก็พร้อมที่จะมอบถวายการนมัสการแก่มัน {GC 50.3} {GCth17 41.3}

แต่ผู้ที่ยำเกรงและถวายเกียรติพระเจ้าเผชิญหน้ากับการอ้างสิทธิ์อย่างกล้าท้าทายสวรรค์นี้เหมือนเช่นที่พระคริสต์ทรงเผชิญหน้ากับการชักชวนของศัตรูเจ้าเล่ห์นั้นด้วยพระดำรัสที่ว่า “จงกราบนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน และปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว” ลูกา 4:8 พระเจ้าไม่ทรงเคยเปรยไว้ในพระวจนะของพระองค์ว่าพระองค์ทรงแต่งตั้งมนุษย์คนใดให้เป็นผู้นำในคริสตจักร หลักคำสอนเรื่องอำนาจสูงสุดของระบอบเปปาซีนั้นตรงกันข้ามกับคำสอนของพระคัมภีร์ พระสันตะปาปาไม่อาจมีอำนาจเหนือคริสตจักรของพระคริสต์ได้นอกจากจะได้มาด้วยการฉกชิงเท่านั้น {GC 51.1} {GCth17 41.4}

บรรดาผู้นิยมลัทธิโรมันยืนกรานกล่าวหาชาวโปรเตสแตนต์ว่าเป็นพวกนอกรีตและจงใจแยกตัวออกจากคริสตจักรแท้ แต่คำกล่าวหาเหล่านี้น่าจะใช้ได้ดีกับตัวพวกเขาเองมากกว่า พวกเขาเป็นผู้ที่รื้อธงของพระคริสต์ลงและตีตัวออกห่างจาก “หลักความเชื่อที่ได้ทรงมอบให้กับพวกธรรมิกชนครั้งเดียวสำหรับตลอดไป” ยูดา 3 {GC 51.2} {GCth17 41.5}

ซาตานรู้ดีแก่ใจว่า พระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์จะทำให้มนุษย์มองเห็นการหลอกลวงและต้านทานอำนาจของมันได้ แม้กระทั่งพระผู้ช่วยให้รอดของโลกก็ยังทรงต่อต้านการโจมตีของมันด้วยพระวจนะ พระคริสต์ทรงยกโล่แห่งความจริงนิรันดร์ขึ้นป้องกันการจู่โจมในทุกๆ รูปแบบ ด้วยตรัสว่า “พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า” พระองค์ทรงต้านทุกข้อเสนอของศัตรูคู่อริด้วยพระปัญญาและอำนาจของพระวจนะ เพื่อที่ซาตานจะยังคงมีอิทธิพลอยู่เหนือมนุษย์และสร้างอำนาจให้แก่ผู้ช่วงชิงอย่างระบอบเปปาซีนั้น มันต้องควบคุมให้ขาดความรู้ในพระคัมภีร์ พระคัมภีร์จะยกชูพระเจ้าและจัดวางมนุษย์ผู้มีขีดจำกัดไว้ให้อยู่ในสถานภาพที่แท้จริงของเขา ด้วยเหตุนี้ มันจึงต้องปกปิดและปราบปรามความจริงอันศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในพระคัมภีร์ คริสตจักรแห่งโรมนำตรรกศาสตร์นี้มาใช้ นับเป็นเวลาหลายร้อยปีมีคำสั่งห้ามแจกจ่ายพระคัมภีร์ ห้ามประชาชนอ่านหรือมีพระคัมภีร์ไว้ในบ้าน และมีเพียงพวกนักบวชกับพระราชาคณะผู้ไม่มีหลักธรรมเท่านั้นที่ตีความคำสอนต่างๆ ของพระคัมภีร์เพื่อสนับสนุนการแอบอ้างของพวกเขา ด้วยเหตุนี้พระสันตะปาปาจึงทรงเป็นที่ยอมรับกันแทบทั่วทั้งโลกในฐานะตัวแทนของพระเจ้าในโลกนี้ซึ่งมีอำนาจเหนือคริสตจักรและรัฐ {GC 51.3} {GCth17 42.1}

เมื่อเครื่องจับเท็จถูกนำออกไปแล้ว ซาตานก็ทำงานตามความต้องการของมัน คำพยากรณ์กล่าวไว้แล้วว่าระบอบเปปาซี “จะคิดเปลี่ยนแปลงวาระและธรรมบัญญัติต่างๆ” ดาเนียล 7:25 ระบอบเปปาซีไม่รอช้าที่จะพยายามเริ่มทำงานนี้ เพื่อจะทำให้มีคนกลับใจจากลัทธินอกศาสนาเข้ามานั้น

มีการนำบางสิ่งมาทดแทนรูปเคารพเพื่อให้พวกเขากราบไหว้บูชา และด้วยการการทำเช่นนั้นจะเป็นการสนับสนุนการยอมรับคริสต์ศาสนาแต่เพียงในนาม การกราบไหว้บูชารูปปั้นและวัตถุมงคลต่างๆ ค่อยๆ ทยอยเข้ามาสู่การนมัสการของคริสเตียน ในที่สุดมีคำสั่งจากที่ประชุมสภา (โปรดดูภาคผนวก) จัดตั้งให้มีระเบียบการกราบไหว้บูชารูปเคารพขึ้น เพื่อให้งานแห่งการลบหลู่พระเจ้าสมบูรณ์แบบ โรมจึงถือสิทธิ์เปลี่ยนแปลงพระบัญญัติของพระเจ้าโดยลบพระบัญญัติข้อที่สองที่ห้ามการกราบไหว้รูปเคารพออกจากพระบัญญัติของพระเจ้าเสีย และแบ่งพระบัญญัติข้อที่สิบออกเป็นสองข้อเพื่อให้คงจำนวนข้อในพระบัญญัติไว้เหมือนเดิม {GC 51.4} {GCth17 42.2}

จิตใจที่ยอมต่อลัทธินอกศาสนานั้นเปิดทางให้กับการละเลยอำนาจของสวรรค์มากยิ่งขึ้น ซาตานทำงานผ่านพวกผู้นำคริสตจักรที่ไม่อุทิศตน ทั้งยังเหยียบย่ำพระบัญญัติข้อสี่อีกด้วย และพยายามนำวันสะบาโตอันเก่าแก่ วันที่พระเจ้าทรงอวยพระพรและทรงตั้งไว้เป็นวันบริสุทธิ์ (ปฐมกาล 2:2, 3) นั้นออกไป และแทนที่วันนั้นด้วยการยกชูวันฉลองเทศกาลที่คนนอกศาสนาถือรักษาในฐานะ “วันแห่งการเคารพยกย่องพระอาทิตย์” นั้นขึ้น ในช่วงเริ่มแรก การเปลี่ยนแปลงนี้ไม่ได้ทำอย่างเปิดเผย ในศตวรรษต้นๆ คริสเตียนทั้งหมดก็ยังถือรักษาวันสะบาโตที่แท้จริงอยู่ พวกเขาระวังหวงแหนเพื่อถวายเกียรติพระเจ้าและเชื่อว่าพระบัญญัติของพระองค์นั้นปรับเปลี่ยนไม่ได้ พวกเขาปกป้องความศักดิ์สิทธิ์แห่งข้อบัญญัติอย่างกระตือรือร้น แต่ซาตานทำงานผ่านตัวแทนทั้งหลายของมันด้วยเล่ห์เหลี่ยมอันยิ่งใหญ่เพื่อให้สำเร็จตามที่มันตั้งเป้าหมายไว้ เพื่อว่าความสนใจของประชาชนจะถูกหันเหไปยังวันอาทิตย์ วันอาทิตย์ถูกตั้งให้เป็นเทศกาลเพื่อเฉลิมฉลองการเป็นขึ้นมาจากความตายของพระคริสต์ มีการประกอบพิธีกรรมทางศาสนาในวันนั้น แต่กระนั้นก็ยังถือวันนั้นเป็นวันแห่งการพักผ่อนหย่อนใจ ส่วนวันสะบาโตก็ยังมีการถือรักษาอย่างบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ {GC 52.1} {GCth17 42.3}

ซาตานเตรียมทางสำหรับทำงานตามแผนให้สำเร็จด้วยการชักนำชาวยิวสมัยก่อนการเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์ให้แบกภาระของวันสะบาโตด้วยกฎเกณฑ์ต่างๆ ที่เข้มงวดที่สุด จนทำให้การถือรักษาวันสะบาโตกลายเป็นภาระหนัก บัดนี้ มันฉวยโอกาสโดยการใช้แสงสว่างจอมปลอมซึ่งโดยวิธีนี้มันทำให้ทุกคนมองวันสะบาโตว่าเป็นภาระ มันโยนความเหยียดหยามใส่วันสะบาโตว่าเป็นสถาบันของพวกยิว ขณะที่คริสเตียนทั่วไปยังคงถือรักษาวันอาทิตย์เป็นวันฉลองที่มีความสุขต่อไป มันชักนำพวกเขาด้วยการทำให้วันสะบาโตเป็นวันอดอาหารและวันแห่งความโศกเศร้าและความสิ้นหวังเพื่อแสดงความเกลียดชังของพวกเขาที่มีต่อศาสนายิว {GC 52.2} {GCth17 43.1}

ในช่วงต้นของศตวรรษที่สี่ จักรพรรดิคอนสแตนตินตราพระราชกฤษฎีกาฉบับหนึ่งขึ้นเพื่อตั้งวันอาทิตย์ให้เป็นวันนักขัตฤกษ์ของรัฐตลอดทั่วทั้งจักรวรรดิโรม (โปรดดูภาคผนวก) วันของดวงอาทิตย์เป็นที่เคารพนับถือของประชาชนลัทธินอกศาสนาของพระองค์และเป็นวันที่พวกคริสเตียนถวายเกียรติ เป็นนโยบายของจักรพรรดิที่จะประสานผลประโยชน์ที่ไม่ลงตัวระหว่างลัทธินอกศาสนากับคริสต์ศาสนา พระองค์ได้รับแรงกระตุ้นให้ดำเนินเรื่องนี้จากบรรดาบิชอปของคริสตจักร ผู้ถูกขับเคลื่อนด้วยความทะเยอทะยานและการกระหายอำนาจ โดยคิดว่าหากทั้งคริสเตียนและคนนอกศาสนาจะถือรักษาวันเดียวกันแล้ว ก็จะเป็นการสนับสนุนให้คนนอกศาสนายอมรับคริสต์ศาสนาแต่เพียงในนาม และด้วยการทำเช่นนี้จะทำให้อำนาจและเกียรติยศของคริสตจักรเจริญรุ่งเรืองยิ่งขึ้น แต่ขณะที่คริสเตียนมากมายที่เกรงกลัวพระเจ้าถูกชักนำให้มองวันอาทิตย์ว่าเป็นวันที่มีความศักดิ์สิทธิ์ในระดับห

นึ่งนั้น พวกเขาก็ยังคงถือรักษาวันสะบาโตที่แท้จริงเป็นวันบริสุทธิ์ของพระเจ้า และถือรักษาวันนั้นด้วยความเชื่อฟังตามพระบัญญัติข้อที่สี่ {GC 53.1} {GCth17 43.2}

จอมหลอกลวงยังทำงานของมันไม่เสร็จ มันตั้งใจที่จะรวบรวมโลกคริสเตียนให้เข้ามาอยู่ภายใต้ร่มธงของมันและใช้อำนาจของมันผ่านทางตัวแทนของมันคือพระสันตะปาปาผู้ทรงถือว่าตนเป็นตัวแทนของพระคริสต์ มันทำงานนี้สำเร็จโดยอาศัยคนนอกศาสนาที่กลับใจเพียงครึ่งๆ กลางๆ พระราชาคณะที่ทะเยอทะยานใฝ่สูง และพวกสมาชิกคริสตจักรที่ฝักใฝ่ทางโลก มีการจัดประชุมสภาอยู่บ่อยครั้งเป็นระยะๆ ซึ่งมีการเรียกบรรดาผู้มีอำนาจในคริสตจักรจากทั่วทุกมุมโลกมาชุมนุมกัน ในการประชุมสภาแทบทุกครั้งจะเหยียบย่ำวันสะบาโตที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้นั้นให้ต่ำลงทีละเล็กทีละน้อย ขณะที่วันอาทิตย์ได้รับการยกชูให้สูงมากยิ่งขึ้น ด้วยเหตุนี้ ในที่สุดวันเฉลิมฉลองของพวกนอกศาสนาจึงได้รับเกียรติให้เป็นสถาบันหนึ่งของพระเจ้า ขณะที่วันสะบาโตของพระคัมภีร์กลับถูกประกาศว่าเป็นเครื่องหมายของศาสนายิว และผู้ที่ถือรักษาวันนั้นจะถูกประณามว่าเป็นผู้ที่ถูกแช่งสาป {GC 53.2} {GCth17 43.3}

ผู้ละทิ้งความเชื่อคนสำคัญนั้นทำงานสำเร็จด้วยการยกตัวขึ้น “ต่อสู้ทุกสิ่งที่ได้ชื่อว่าเป็นพระ หรือสิ่งที่เขาไหว้นมัสการนั้น” 2 เธสะโลนิกา 2:4 จนเป็นผลสำเร็จ . {GCth17 43.4}

เขากล้าเปลี่ยนกฎเพียงข้อเดียวในพระบัญญัติของพระเจ้าที่ชี้บอกมนุษย์ทุกคนอย่างไม่ผิดพลาดถึงพระเจ้าองค์เที่ยงแท้และผู้ทรงพระชนม์อยู่ พระบัญญัติข้อที่สี่เปิดเผยให้เห็นว่าพระเจ้าทรงเป็นพระผู้สร้างฟ้าและแผ่นดินโลก และด้วยเหตุฉะนั้นจึงทรงแตกต่างจากพระเทียมเท็จทั้งหมด วันสะบาโตเป็นดั่งอนุสรณ์ถึงพระราชกิจแห่งการทรงสร้างว่าวันที่เจ็ดได้รับการทรงตั้งไว้ให้เป็นวันบริสุทธิ์เป็นวันพักผ่อนสำหรับมนุษย์ เป็นวันที่ทรงออกแบบไว้ให้จดจำพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ไว้ในจิตใจของมนุษย์อยู่เสมอในฐานะทรงเป็นแหล่งกำเนิดของสิ่งมีชีวิตและเป็นผู้ที่มนุษย์ต้องเคารพสักการะ ซาตานมุ่งมั่นที่จะหันมนุษย์ออกไปจากความจงรักภักดีต่อพระเจ้า และจากการเชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์ เพราะฉะนั้นมันจึงหันความพยายามของมันมาต่อสู้โดยเฉพาะกับพระบัญญัติข้อนั้นที่ชี้ไปยังพระเจ้าในฐานะพระผู้สร้าง {GC 53.3} {GCth17 44.1}

บัดนี้ชาวโปรเตสแตนต์ผลักดันว่าการกลับเป็นขึ้นมาจากความตายของพระคริสต์ในวันอาทิตย์ทำให้วันนั้นเป็นวันสะบาโตของคริสเตียน แต่ไม่มีหลักฐานดังกล่าวในพระคัมภีร์ พระคริสต์หรืออัครทูตของพระองค์ไม่เคยให้เกียรติเช่นนี้แก่วันดังกล่าว การถือรักษาวันอาทิตย์ในฐานะเป็นสถาบันหนึ่งของคริสเตียนมีแหล่งกำเนิดมาจาก “อำนาจลึกลับนอกกฎหมาย” นั้น 2 เธสะโลนิกา 2:7 ซึ่งแม้ในสมัยของเปาโลเอง มันก็เริ่มทำงานของมันแล้ว พระยาห์เวห์ทรงรับระบอบเปปาซีให้เป็นบุตรตั้งแต่เมื่อใดและที่ไหน มีเหตุผลอะไรที่ฟังขึ้นเพื่อใช้เป็นหลักฐานสำหรับการเปลี่ยนแปลงที่พระคัมภีร์ไม่ได้รับรอง {GC 54.1} {GCth17 44.2}

ในศตวรรษที่หก ระบอบเปปาซีถูกจัดตั้งขึ้นมาอย่างมั่นคงแล้ว เป็นฐานอำนาจที่ปักหลักอยู่ในนครของจักรพรรดิ และบิชอปแห่งกรุงโรมได้รับการสถาปนาขึ้นเป็นประมุขเหนือคริสตจักรทั้งหมด ลัทธินอกรีตมอบตำแหน่งให้กับระบอบเปปาซี พญานาคให้ “ฤทธิ์เดช บัลลังก์และสิทธิอำนาจยิ่งใหญ่ของมันแก่สัตว์ร้ายนั้น” วิวรณ์ 13:2 และบัดนี้ ช่วงเวลา 1,260 ปีแห่งการกดขี่ข่มเหงของระบอบเปปาซีตามที่พระธรรมดาเนียลและพระธรรมวิวรณ์พยากรณ์ไว้นั้นก็เริ่มต้นขึ้นแล้ว (ดาเนียล 7:25 วิวรณ์ 13:5-7) (โปรดดูภาคผนวก)

คริสเตียนถูกบังคับให้เลือกที่จะยอมทิ้งความสัตย์ซื่อของพวกเขาหรือยอมรับพิธีกรรมต่างๆ และการนมัสการของระบอบเปปาซีหรือที่จะค่อยๆ ตายในคุกมืดหรือจะยอมตายด้วยเครื่องทรมาน เผาทั้งเป็นหรือคมขวานของเพชฌฆาต บัดนี้พระดำรัสของพระเยซูที่ตรัสไว้ว่า "แม้แต่บิดามารดา ญาติพี่น้องและมิตรสหายก็จะมอบตัวพวกท่านไว้ และพวกเขาจะฆ่าพวกท่านบางคน ทุกคนจะเกลียดชังพวกท่านเพราะนามของเรา" ลูกา 21:16, 17 ได้สำเร็จจริงตามนั้น การกดขี่ข่มเหงโหมกระหน่ำลงใส่ผู้ที่สัตย์ซื่อด้วยความโกรธแค้นที่ยิ่งใหญ่กว่าครั้งใดๆ มาก่อน และโลกกลายเป็นสนามรบอันกว้างใหญ่ไพศาล เป็นเวลาหลายร้อยปีที่คริสตจักรของพระคริสต์ต้องลี้ภัยอยู่ในที่ที่ห่างไกลจากผู้คนและในที่มืด ผู้เผยพระวจนะกล่าวไว้ดังนี้ว่า "หญิงนั้นก็หนีเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร ที่นั่นนางมีสถานที่ซึ่งพระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ เพื่อนางจะได้รับการเลี้ยงดูตลอดหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวัน" วิวรณ์ 12:6 {GC 54.2} {GCth17 44.3}

การเรืองอำนาจของคริสตจักรโรมันเป็นเครื่องหมายชี้บอกจุดเริ่มต้นของยุคมืด ขณะที่อำนาจของคริสตจักรโรมันเพิ่มขึ้น ความมืดมิดก็ยิ่งหนาทึบยิ่งขึ้น พวกเขาโยกย้ายความเชื่อจากพระคริสต์ผู้ทรงเป็นรากฐานที่แท้จริงไปยังพระสันตะปาปาแห่งโรม แทนที่จะวางใจในพระบุตรของพระเจ้าเพื่อรับการอภัยบาปและเพื่อความรอดนิรันดร์ ประชาชนกลับมองไปที่พระสันตะปาปา และที่บรรดาบาทหลวงกับพระราชาคณะทั้งหลายผู้ซึ่งพระสันตะปาปาทรงมอบอำนาจให้ทำแทนนั้น พวกเขาถูกสอนว่าพระสันตะปาปาทรงเป็นผู้ไกล่เกลี่ยของพวกเขาในโลกนี้ และถูกสอนว่าไม่มีผู้ใดเข้าถึงพระเจ้าได้นอกจากจะผ่านทางพระสันตะปาปาและนอกจากนี้พระสันตะปาปายังทรงเป็นพระเจ้าสำหรับคนทุกคน ดังนั้นทุกคนจึงต้องเชื่อฟังโดยไม่มีข้อโต้แย้ง การเบี่ยงเบนไปจากข้อบังคับที่พระสันตะปาปาทรงกำหนดไว้จะเป็นเหตุเพียงพอที่ผู้กระทำผิดจะต้องรับโทษรุนแรงที่สุด ทั้งฝ่ายกายและฝ่ายวิญญาณจิต ด้วยเหตุนี้ จิตใจของประชาชนจึงถูกหันเหจากพระเจ้าไปยังมนุษย์ที่โหดเหี้ยม ที่ทำผิด และที่พลั้งพลาดได้ ไม่เพียงเท่านั้น แต่จิตใจของพวกเขายังถูกหันไปยังเจ้าชายแห่งความมืด ผู้ใช้อำนาจของมันผ่านคนเหล่านั้นอีกด้วย บาปปลอมตัวเข้ามาในคราบของความศักดิ์สิทธิ์ เมื่อพระคัมภีร์ถูกปราบและมนุษย์ถือว่าตนเป็นผู้ยิ่งใหญ่สูงสุด เราจึงเห็นแต่เพียงความฉ้อฉล ความหลอกลวง และความผิดบาปอันต่ำช้า ด้วยการยกชูกฎหมายและธรรมเนียมประเพณีของมนุษย์ขึ้นมานั้น ความเสื่อมทรามซึ่งเป็นผลจากการละทิ้งพระบัญญัติของพระเจ้าเสมอมานั้นก็ปรากฏขึ้นชัด {GC 55.1} {GCth17 45.1}

สมัยนั้นเป็นช่วงเวลาอันตรายสำหรับคริสตจักรของพระคริสต์ ผู้ถือธงที่สัตย์ซื่อมีหลงเหลืออยู่น้อยเหลือเกิน ถึงแม้ว่าความจริงไม่ถูกทอดทิ้งโดยไม่มีพยาน ถึงกระนั้น ในบางครั้งดูเหมือนว่าหลักคำสอนที่ผิดและการเชื่อเรื่องโชคลางจะมีชัยชนะ และศาสนาที่แท้จริงจะถูกกวาดเรียบไปจากโลก ข่าวประเสริฐถูกเมินเสีย แต่ธรรมเนียมปฏิบัติของศาสนากลับเพิ่มมากขึ้นและประชาชนต้องแบกภาระของการขูดรีดอย่างแสนสาหัส {GC 55.2} {GCth17 45.2}

พวกเขาถูกสอนไม่เพียงให้หมายพึ่งพระสันตะปาปาในฐานะผู้ไกล่เกลี่ยเท่านั้น แต่ยังถูกสอนให้พึ่งผลงานของตนเองเพื่อลบมลทินบาปอีกด้วย มีการเชิญชวนให้เข้าร่วมการปฏิบัติกิจเหล่านี้และอีกมากมายในลักษณะเดียวกัน อาทิ การเดินทางไกลเพื่อแสวงบุญ พิธีกรรมแก้บาป การบูชาวัตถุมงคล การสร้างโบสถ์ ศาลเจ้าและแท่นบูชาต่างๆ การจ่ายเงินก้อนใหญ่ให้คริสตจักรเพื่อระงับพระพิโรธของพระเจ้าหรือเพื่อจะได้รับความโปรดปรานจากพระองค์

ทำราวกับว่าพระเจ้าทรงมีลักษณะเหมือนมนุษย์ที่จะโกรธเคืองในเรื่องเล็กน้อยหรือที่จะทำให้หายโกรธได้ด้วยของถวายหรือพิธีกรรมแก้บาป {GC 55.3} {GCth17 45.3}

ทั้งๆ ที่ความชั่วเลวทรามได้แพร่กระจายอยู่ทั่วไปแม้กระทั่งในท่ามกลางผู้นำของคริสตจักรโรมันด้วยก็ตามทีอิทธิพลของคริสตจักรนั้นก็ยังดูเหมือนจะเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ในราวๆ ช่วงท้ายของศตวรรษที่แปด ผู้นิยมระบอบเปปาซีทั้งหลายต่างอ้างว่าในช่วงยุคเริ่มแรกของคริสตจักรนั้น บรรดาบิชอปแห่งโรมครองอำนาจทางศาสนาเท่าเทียมกับอำนาจของที่พวกเขาอ้างว่ามีอยู่ในเวลานี้ เพื่อทำให้ข้ออ้างนี้เป็นที่ยอมรับ จึงต้องมีการใช้วิธีการบางอย่างเพื่อแสดงให้เห็นถึงอำนาจนั้น และบิดาแห่งการมุสาก็ยื่นข้อเสนอได้อย่างรวดเร็ว พวกนักบวชปลอมแปลงเอกสารโบราณต่างๆ ขึ้นมา มีการค้นพบคำสั่งต่างๆ ของการประชุมสภาที่ไม่เคยมีใครได้ยินมาก่อน ซึ่งรับรองการมีอำนาจสากลสูงสุดของพระสันตะปาปาตั้งแต่ยุคแรกเริ่มที่สุด และคริสตจักรที่ปฏิเสธความจริงก็ยอมรับการหลอกลวงเหล่านี้ด้วยความละโมบ (โปรดดูภาคผนวก) {GC 56.1} {GCth17 46.1}

นายช่างผู้สัตย์ซื่อจำนวนน้อยนิดที่ได้ก่อความเชื่อของพวกเขาขึ้นบนรากฐานที่แท้จริงนั้น (1 โครินธ์ 3:10, 11) ต่างรู้สึกงงงวยและถูกขัดขวางเมื่อกองขยะแห่งหลักคำสอนเทียมเท็จกีดขวางงานของพวกเขา เช่นเดียวกับพวกคนงานซ่อมแซมกำแพงกรุงเยรูซาเล็มในสมัยของผู้เผยพระวจนะเนหะมีย์ มีบางคนพร้อมที่จะพูดว่า “เรี่ยวแรงของคนที่ขนของก็กำลังทรุดลง และมีสิ่งปรักหักพังมาก เราไม่สามารถซ่อมกำแพงได้” เนหะมีย์ 4:10 ด้วยความเหนื่อยล้ากับการต้องดิ้นรนอยู่ตลอดเวลาต่อการกดขี่ข่มเหง การฉ้อฉล ความชั่วช้า และอุปสรรคอื่นๆ ที่ซาตานคิดขึ้นมาเพื่อขัดขวางความก้าวหน้าของงานของพวกเขา บางคนที่เคยเป็นนายช่างที่สัตย์ซื่อก็ท้อใจ และเพื่อเห็นแก่ความสงบและความปลอดภัยในทรัพย์สินและชีวิตของตน พวกเขาได้หันออกไปเสียจากรากฐานที่แท้จริง ส่วนคนอื่นๆ ที่ไม่ย่อท้อต่อการขัดขวางของศัตรูก็ประกาศอย่างไม่เกรงกลัวว่า “อย่ากลัวเขาเลย จงระลึกถึงองค์เจ้านายผู้ยิ่งใหญ่และน่ายำเกรง” เนหะมีย์ 4:14 และพวกเขาก็ดำเนินงานต่อไป ทุกคนที่มีดาบก็แนบติดกายไว้ (เอเฟซัส 6:17) {GC 56.2} {GCth17 46.2}

วิญญาณเดียวกันที่เป็นวิญญาณแห่งความเกลียดชังและการต่อต้านความจริงนั้นดลใจพวกศัตรูของพระเจ้าในทุกยุคทุกสมัย บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์จึงจำเป็นต้องเฝ้าระวังและซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ในระดับเดียวกับยุคก่อนๆ ด้วยเช่นกัน พระดำรัสของพระคริสต์ที่ตรัสให้แก่พวกสาวกรุ่นแรกที่ว่า “สิ่งที่เราบอกพวกท่านนั้น เราก็บอกคนทั้งหลายด้วยว่าจงเฝ้าระวังอยู่เถิด” มาระโก 13:37 นั้นยังคงใช้ได้กับบรรดาผู้ติดตามของพระองค์ในยุคสุดท้าย {GC 56.3} {GCth17 46.3}

ดูเหมือนว่าความมืดนั้นเพิ่มทวีมากขึ้น การบูชารูปเคารพกลายเป็นเรื่องธรรมดาไป มีการจุดเทียนไว้ตรงหน้ารูปปั้นต่างๆ และอธิษฐานต่อรูปเคารพ ธรรมเนียมประเพณีต่างๆ ที่เชื่อเรื่องโชคลางและที่ไร้สาระที่สุดมีให้เห็นทั่วไป จิตใจของผู้คนถูกครอบงำอย่างสิ้นเชิงโดยความเชื่อเรื่องโชคลางจนดูเหมือนว่าความมีเหตุมีผลสิ้นฤทธิ์ไปเสียแล้ว ขณะที่พวกนักบวชและสังฆราชเองก็ฝักใฝ่อยู่กับความสนุกสนานเพลิดเพลิน ราคะตัณหา และเสื่อมทราม เราคาดหมายได้เพียงแต่ว่าประชาชนผู้ที่มองไปยังพวกเขาเพื่อรับคำแนะนำนั้นก็คงจะจมลึกอยู่ในความโง่เขลาและความชั่วช้าแล้วเป็นแน่ {GC 57.1} {GCth17 46.4}

ในศตวรรษที่สิบเอ็ดนั้น การแอบอ้างของระบอบเปปาซีก้าวไปอีกก้าวหนึ่ง เมื่อพระสันตะปาปาเกรกอรีที่ VII ทรงประกาศความสมบูรณ์ดีพร้อมของคริสตจักรโรมัน ในบรรดาข้ออ้างที่พระสันตะปาปาทรงประกาศออกไปนั้น มีอยู่ข้อหนึ่งประกาศว่า ตามพระคัมภีร์แล้ว คริสตจักรไม่เคยทำผิดและจะไม่มีวันทำผิด

แต่หลักฐานที่มีในพระคัมภีร์ไม่ได้สนับสนุนคำกล่าวอ้างนั้นแต่อย่างใด พระสันตะปาปายังทรงประกาศว่าตนมีอำนาจปลดจักรพรรดิ และยังประกาศว่าไม่มีผู้ใดสามารถถอนคำตัดสินที่ทรงประกาศไปแล้วได้ แต่เป็นสิทธิพิเศษของพระองค์ที่จะทรงกลับคำตัดสินของคนอื่นๆ ทั้งหมด (โปรดดูภาคผนวก) {GC 57.2} {GCth17 47.1}

ตัวอย่างหนึ่งที่โดดเด่นที่แสดงให้เห็นถึงลักษณะความโหดเหี้ยมของผู้ช่วยทูลผู้ไม่รู้พลั้งนี้เห็นได้จากวิธีที่พระองค์ทรงปฏิบัติต่อพระเจ้าเฮนรีที่ 4 จักรพรรดิแห่งเยอรมนี พระเจ้าเฮนรีไม่ทรงสนพระทัยต่ออำนาจของพระสันตะปาปา พระองค์จึงถูกประกาศคว่ำบาตรและถูกโค่นล้มราชบัลลังก์ ด้วยความหวาดกลัวต่อการถูกทอดทิ้งและการข่มขู่จากเหล่าเจ้าชายของพระองค์เอง ผู้ถูกยุยงโดยคำบัญชาของระบอบเปปาซีให้แข็งข้อต่อพระองค์ พระเจ้าเฮนรีจึงทรงตระหนักถึงความจำเป็นที่จะทำสันถวไมตรีกับโรม พระองค์จึงทรงออกเดินทางพร้อมกับพระมเหสีและคนรับใช้ที่จงรักภักดีของพระองค์ข้ามเทือกเขาแอลป์ในช่วงกลางฤดูหนาวเพื่อว่าพระองค์จะทรงถ่อมพระองค์ลงต่อองค์สันตะปาปา เมื่อเสด็จมาถึงปราสาทที่พระสันตะปาปาเกรกอรีพำนักอยู่ พระองค์ถูกนำไปยังลานชั้นนอกโดยไม่มีทหารคุ้มกันและให้คอยที่นั่นท่ามกลางความหนาวเหน็บของฤดูหนาวโดยให้สวมใส่แต่เครื่องแต่งกายที่น่าสังเวช ไม่มีอะไรปกปิดพระเศียร และไม่ได้ทรงฉลองพระบาท พระองค์ทรงเฝ้าคอยคำอนุญาตจากพระสันตะปาปาให้เข้าเฝ้า พระสันตะปาปาไม่ทรงยอมอภัยให้จนกระทั่งพระองค์ทรงอดพระกระยาหารและสารภาพบาปติดต่อกันเป็นเวลาถึงสามวัน แล้วพระสันตะปาปาจึงทรงยอมอภัยโทษให้ แม้กระทั่งตอนนั้น การอภัยโทษให้ของพระสันตะปาปาก็ยังอยู่บนเงื่อนไขที่ว่าจักรพรรดิเฮนรีจะต้องรอคอยคำยินยอมจากพระสันตะปาปาก่อน แล้วพระองค์จึงจะกลับมาใช้ยศศักดิ์หรือใช้อำนาจของตำแหน่งจักรพรรดิได้ และพระสันตะปาปาเกรกอรีทรงภาคภูมิใจในชัยชนะของพระองค์ ทรงประกาศว่าเป็นหน้าที่ที่จะกำจัดความเย่อหยิ่งจองหองของพวกกษัตริย์ทั้งหลายเสีย {GC 57.3} {GCth17 47.2}

ช่างแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดระหว่างการวางตัวของพระสันตะปาปากับความถ่อมตนและความอ่อนสุภาพของพระคริสต์ ผู้ทรงสำแดงพระองค์เองว่ากำลังทรงร้องขออยู่ที่ประตูใจเพื่อจะได้รับการยินยอมให้เข้าไปข้างใน เพื่อว่าพระองค์จะเสด็จเข้ามาประทานการอภัยและสันติสุขให้และทรงสอนสาวกทั้งหลายว่า “ถ้าใครต้องการจะเป็นนาย คนนั้นจะต้องเป็นทาสของพวกท่าน” มัทธิว 20:27 {GC 58.1} {GCth17 47.3}

ในศตวรรษต่อๆ มา เรามองเห็นจำนวนหลักคำสอนผิดๆ เพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่องที่ออกมาจากโรม แม้กระทั่งก่อนที่จะมีการตั้งระบอบเปปาซี คำสอนต่างๆ ของพวกนักปราชญ์จากศาสนานอกรีตก็ได้รับความสนใจและมีอิทธิพลต่อคริสตจักรมาแล้ว คนมากมายที่อ้างว่ากลับใจแล้วยังคงยึดติดอยู่กับหลักปรัชญาของศาสนานอกรีตของพวกเขา พวกเขาไม่เพียงแต่ยึดหลักปรัชญาเหล่านั้นไว้กับตนเองเท่านั้น แต่ยังผลักดันปรัชญานั้นให้แก่ผู้อื่นเพื่อเป็นวิธีการแผ่อิทธิพลของพวกเขาท่ามกลางคนนอกศาสนาอีกด้วย ด้วยเหตุนี้ คำสอนที่ผิดอย่างรุนแรงทั้งหลายจึงถูกนำเข้ามาสู่ความเชื่อของคริสเตียน คำสอนโดดเด่นจากท่ามกลางความเชื่อที่ผิดๆ เหล่านี้ก็คือความเชื่อเรื่องความเป็นอมตะตามธรรมชาติของมนุษย์และเรื่องการมีสติรับรู้ได้ของคนตาย หลักคำสอนนี้ปูพื้นฐานให้โรมตั้งเรื่องการทูลขอความช่วยเหลือจากพวกนักบุญทั้งหลาย และการเทิดทูนพระแม่มารีย์ผู้เป็นหญิงพรหมจรรย์นั้นขึ้นมา

จากหลักคำสอนนี้ยังเกิดมีคำสอนนอกรีตเรื่องการทรมานนิรันดร์สำหรับคนที่ไม่ยอมกลับใจในที่สุดนั้นด้วย ซึ่งเป็นคำสอนที่ถูกรวมเข้าในความเชื่อของระบอบเปปาซีมาตั้งแต่ต้น {GC 58.2} {GCth17 47.4}

จากนั้นยังมีการปูทางให้กับการนำคำสอนของลัทธินอกรีตเข้ามาอีกเรื่องหนึ่งซึ่งโรมเรียกว่า "แดนชำระ" [Purgatory] และถูกนำมาใช้เพื่อสร้างความหวาดกลัวให้กับฝูงชนที่หลงเชื่อง่ายและที่เชื่อในเรื่องโชคลางงมงาย โดยคำสอนนอกรีตนี้ให้การรับรองถึงสถานที่ทรมานแห่งหนึ่งซึ่งในนั้นพวกวิญญาณที่ยังมีความผิดไม่ถึงขั้นตกนรกนิรันดร์ต้องไปรับโทษสำหรับบาปของพวกเขาและเมื่อวิญญาณเหล่านั้นหลุดพ้นจากความไม่บริสุทธิ์แล้วเขาก็จะถูกรับเข้าไปในสวรรค์ (โปรดดูภาคผนวก) {GC 58.3} {GCth17 48.1}

ยังมีเรื่องปั้นแต่งอีกเรื่องหนึ่งที่จำเป็นต้องแต่งขึ้นมาเพื่อทำให้โรมมีผลกำไรจากความกลัวและความชั่วต่างๆ ของผู้ที่เลื่อมใสโรม นี่เป็นผลประโยชน์ที่ได้จากหลักคำสอนเรื่อง "ใบลบมลทินบาป" พระสันตะปาปาทรงสัญญากับทุกคนที่เข้าร่วมกับพระองค์ในการทำสงครามเพื่อแผ่ขยายอำนาจในการลงโทษศัตรูหรือในการทำลายล้างผู้ที่กล้าปฏิเสธการมีอำนาจสูงสุดฝ่ายจิตวิญญาณของพระองค์ว่า เขาทั้งหลายจะได้รับการอภัยบาปอย่างบริบูรณ์คือบาปทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต และจะหลุดพ้นจากความเจ็บปวดทั้งปวงและโทษที่จะต้องรับ ประชาชนยังถูกสอนว่าโดยการจ่ายเงินให้คริสตจักร พวกเขาจะช่วยตัวเองให้พ้นจากบาป และยังปลดปล่อยวิญญาณของมิตรสหายที่ตายไปแล้วซึ่งถูกกักขังอยู่ในเปลวไฟแห่งการทรมานนั้นได้ ด้วยวิธีเช่นนี้โรมเติมเงินลงในคลังต่างๆ ของเธอจนเต็มและคงความสง่างาม ความฟุ้งเฟ้อ และความชั่วช้าของการทำตัวเป็นผู้แทนของพระองค์ผู้ทรงไม่มีที่แม้แต่จะวางพระเศียรของพระองค์ (โปรดดูภาคผนวก) {GC 59.1} {GCth17 48.2}

พิธีศีลมหาสนิทตามพระคัมภีร์ได้ถูกแทนที่ด้วยพิธีมิสซาที่ถวายบูชารูปเคารพ พวกบาทหลวงของระบอบเปปาซีประกอบพิธีของพวกเขาโดยอ้างว่าเปลี่ยนขนมปังและเหล้าองุ่นธรรมดาให้เป็น "พระกายและพระโลหิตจริงของพระคริสต์" Cardinal Wiseman, The Real Presence of the Body and Blood of Our Lord Jesus Christ in the Blessed Eucharist, Proved From Scripture, lecture 8, sec. 3 ย่อหน้าที่ 26 ด้วยการทึกทักเอาเอง พวกเขาอวดอ้างอย่างเปิดเผยว่ามีอำนาจสร้างพระเจ้าผู้ทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวงนั้น คริสเตียนถูกบังคับด้วยความเจ็บปวดถึงตายให้ปฏิญาณยอมรับในหลักคำสอนนอกรีตอันร้ายกาจและลบหลู่สวรรค์นี้ ฝูงชนมากมายที่ปฏิเสธคำสอนนี้ถูกโยนทิ้งเข้าไปในเปลวเพลิง (โปรดดูภาคผนวก) {GC 59.2} {GCth17 48.3}

ในศตวรรษที่สิบสาม มีการตั้งเครื่องจักรที่น่ากลัวที่สุดจากเครื่องจักรทั้งหมดของระบอบเปปาซีขึ้น นั่นก็คือศาสนศาล [Inquisition] เจ้าชายแห่งความมืดทำงานกับพวกผู้นำของสภาปกครองสงฆ์ของระบอบเปปาซี ในการประชุมลับของพวกเขา ซาตานและทูตของมันควบคุมจิตใจของคนชั่วเหล่านี้ ในท่ามกลางพวกเขานั้นมีทูตองค์หนึ่งของพระเจ้าที่ตามองไม่เห็นกำลังจดบันทึกอันน่ากลัวของคำสั่งที่ชั่วร้ายต่างๆ ของพวกเขาและเขียนประวัติศาสตร์ของการกระทำที่น่าสยดสยองเกินกว่าที่จะปรากฏต่อสายตามนุษย์ "บาบิโลนมหานคร" นั้น "เมามายด้วยโลหิตของพวกธรรมิกชน" วิวรณ์ 17:15, 16 ร่างที่ถูกบดขยี้จนบิดเบี้ยวของผู้พลีชีพนับล้านร้องขึ้นต่อพระเจ้าเพื่อการแก้แค้นอำนาจที่ละทิ้งความเชื่อนั้น {GC 59.3} {GCth17 49.1}

หลักคำสอนและพิธีกรรมของเปปาซีกลายเป็นผู้ปกครองโลกที่มีอำนาจสิทธิ์ขาด บรรดากษัตริย์และจักรพรรดิทั้งหลายต่างโค้งคำนับให้กับคำสั่งของพระสันตะปาปาแห่งกรุงโรม ชะตากรรมของมนุษย์สำหรับยุคนี้และตลอดนิรันดร์กาลดูเหมือนจะอยู่ภายใต้การควบคุมของพระองค์ เป็นเวลาหลายร้อยปีที่หลักคำสอนต่างๆ ของโรมได้รับการยอมรับอย่างไม่มีข้อสงสัยและอย่างแพร่หลาย

มีการประกอบพิธีต่างๆ ด้วยความเคารพและเทศกาลของโรมได้รับการถือรักษาทั่วไป นักบวชทั้งหลายของโรมได้รับเกียรติและเลี้ยงดูอย่างเต็มที่ คริสตจักรโรมไม่เคยได้รับศักดิ์ศรี ความยิ่งใหญ่หรืออำนาจเลอเลิศมากเท่านี้มาก่อน {GC 60.1} {GCth17 49.2}

แต่ “เวลาเที่ยงวันของการปกครองตามระบอบเปปาซีเป็นเวลาเที่ยงคืนของโลก” J. A. Wylie, The History of Protestantism, เล่มที่ 1 บทที่ 4 แทบไม่มีใครรู้จักพระคัมภีร์ ไม่ใช่แค่เพียงประชาชนเท่านั้น แม้แต่พวกบาทหลวงด้วย เหมือนเช่นพวกฟาริสีในอดีต บรรดาผู้นำของเปปาซีเกลียดชังแสงสว่างที่ส่องให้เห็นถึงความผิดบาป พระบัญญัติของพระเจ้าซึ่งเป็นมาตรฐานของความชอบธรรมถูกกำจัดออกไปเสีย พวกเขาใช้อำนาจอย่างไม่มีขีดจำกัด และกระทำการชั่วโดยไม่มีอะไรจะมาเหนี่ยวรั้งได้ การฉ้อฉล ความโลภ และความเสเพลสุรุ่ยสุร่ายพบเห็นได้อย่างแพร่หลาย มนุษย์ใช้ทุกอาชญากรรมเพื่อจะได้มาซึ่งความมั่งคั่งและตำแหน่ง ปราสาทต่างๆ ของพระสันตะปาปาและพระราชาคณะทั้งหลายมีแต่ภาพของความลามกต่ำที่สุด พระสันตะปาปาบางองค์ที่ครองตำแหน่งอยู่ได้ก่ออาชญากรรมต่างๆ ที่น่าขยะแขยงมากจนพวกผู้ปกครองบ้านเมืองต้องพยายามขับไล่เหล่าผู้มีเกียรติทั้งหลายนี้ของคริสตจักรในฐานะเป็นสัตว์ประหลาดที่ชั่วช้าเลวทรามเกินกว่าที่จะยอมทนได้ เป็นเวลาหลายศตวรรษที่ยุโรปไม่เจริญก้าวหน้าในด้านการศึกษา ศิลปะ หรืออารยธรรมเลย โรคอัมพาตทางศีลธรรมและด้านสติปัญญาเกิดขึ้นกับคริสตอาณาจักร {GC 60.2} {GCth17 49.3}

สภาพของโลกภายใต้อำนาจของโรมทำให้คำกล่าวของผู้เผยพระวจนะโฮเชยาสำเร็จอย่างน่ากลัวและอย่างถูกต้องว่า “ประชากรของเราถูกทำลายเพราะขาดความรู้ เพราะเจ้าปฏิเสธความรู้ เราก็ปฏิเสธเจ้า...เพราะเจ้าลืมธรรมบัญญัติแห่งพระเจ้าของเจ้า เราเองก็ลืมพงศ์พันธุ์ของเจ้าด้วย” “ในแผ่นดินนั้นไม่มีความซื่อสัตย์สุจริต ความเมตตา หรือความรู้จักพระเจ้า มีแต่การสบถสาบาน การโกหก การฆ่าคน การลักขโมยและการล่วงประเวณี สิ่งเหล่านี้แพร่ไปทั่ว มีการฆาตกรรมซ้อนการฆาตกรรม” โฮเชยา 4:6, 1, 2 สภาพเช่นนี้เป็นผลต่างๆ ของการละทิ้งพระวจนะของพระเจ้า {GC 60.3} {GCth17 49.4}

บท 4 - ชาววอลเดนซิส

ท่ามกลางความมืดที่ปกคลุมโลกในช่วงเวลาอันยาวนานแห่งการเรืองอำนาจของระบอบเปปาซี แสงสว่างแห่งความจริงก็ไม่ได้ดับไปจนหมดสิ้น ในทุกยุคทุกสมัย ยังมีคนยอมเป็นพยานเพื่อพระเจ้า เป็นคนที่ยึดมั่นในความเชื่อว่าพระคริสต์ทรงเป็นคนกลางระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ พวกเขายึดถือพระคัมภีร์เป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต และเป็นผู้ถือรักษาวันสะบาโตที่แท้จริง โลกต้องเป็นหนี้บุคคลเหล่านี้มากเพียงไร คนรุ่นหลังไม่มีวันรับรู้เลย พวกเขาถูกตราว่าเป็นคนนอกรีต เจตนารมณ์ของพวกเขาถูกประณาม อุปนิสัยถูกใส่ร้าย ผลงานเขียนของเขาเหล่านั้นถูกปราบปราม แปลความหมายให้ผิดหรือถูกทำลาย ถึงกระนั้น พวกเขายืนหยัดอย่างมั่นคง และจากยุคหนึ่งไปสู่อีกยุคหนึ่ง พวกเขายังคงรักษาความเชื่อของตนอย่างบริสุทธิ์ เพื่อเป็นมรดกอันศักดิ์สิทธิ์สำหรับคนรุ่นต่อไป {GC 61.1} {GCth17 51.1}

ประวัติศาสตร์ประชากรของพระเจ้าในช่วงยุคมืดที่เกิดขึ้นหลังจากโรมเรืองอำนาจนั้นถูกจารึกไว้ในสวรรค์ มนุษย์บันทึกประวัติศาสตร์เหล่านี้ไว้น้อยมาก แต่ร่องรอยที่เป็นหลักฐานว่าเคยมีคนเหล่านี้อยู่ในโลกก็มีหลงเหลืออยู่บ้าง ยกเว้นคำกล่าวหาของผู้ที่กดขี่ข่มเหงพวกเขา เพราะเป็นนโยบายของโรมที่ต้องการลบล้างร่องรอยของความไม่พอใจทั้งหมดออกไปจากหลักคำสอนหรือคำสั่งของตน โรมจะคอยทำลายทุกๆ อย่างที่นอกรีตทิ้ง ไม่ว่าจะเป็นบุคคลหรือผลงานเขียน คำพูดที่ไม่เชื่อหรือสงสัยในที่มาของคำสอนของระบอบเปปาซี ก็เพียงพอที่จะมีโทษถึงตาย ไม่ว่าคนๆ นั้นจะร่ำรวยหรือยากจน เป็นคนมีระดับหรือไม่มีระดับ นอกจากนั้น โรมยังพยายามทำลายหลักฐานความโหดเหี้ยมทุกชิ้นที่ปฏิบัติต่อผู้คัดค้าน สภาระบอบเปปาซีออกคำสั่งให้เผาหนังสือและข้อเขียนทุกเรื่องที่กล่าวถึงเหตุการณ์เหล่านี้ทิ้ง ก่อนการคิดค้นเรื่องการพิมพ์ มีหนังสืออยู่ไม่มากและมักอยู่ในสภาพที่ยากต่อการเก็บรักษา ด้วยเหตุนี้ จึงยากที่จะปกป้องไม่ให้ผู้นิยมลัทธิโรมันทำลายหนังสือเหล่านี้ {GC 61.2} {GCth17 51.2}

โรมไม่ปล่อยให้โบสถ์ใดใต้อำนาจการปกครองของเธอได้รับเสรีภาพทางความคิดโดยไม่ถูกรบกวน หลังจากที่ระบอบเปปาซีเรืองอำนาจ โรมก็เริ่มยื่นมือออกไปเพื่อบดขยี้ทุกคนที่ไม่ยอมรับความยิ่งใหญ่ของตน และโบสถ์แล้วโบสถ์เล่าก็ต้องทยอยกันมาสยบอยู่ใต้อำนาจของเธอ {GC 62.1} {GCth17 51.3}

ในราชอาณาจักรบริเตนใหญ่ [อังกฤษ เวลส์และสก๊อตแลนด์] คริสต์ศาสนาดั้งเดิมหยั่งรากตั้งแต่สมัยแรกเริ่ม พระกิตติคุณที่ชาวเครือจักรภพอังกฤษรับไว้ในศตวรรษต้นๆ นั้นไม่ถูกปนเปื้อนด้วยการละทิ้งความเชื่อของชาวโรมัน การกดขี่ข่มเหงจากจักรพรรดิที่ไร้ศาสนาแผ่ขยายมาจนถึงชายฝั่งที่ห่างไกล นั่นคือของขวัญที่คริสตจักรรุ่นแรกของอังกฤษรับจากโรม คริสเตียนมากมายหนีการกดขี่ในประเทศอังกฤษเข้าไปหลบภัยในประเทศสก๊อตแลนด์ จากที่นั่น ความจริงถูกกระจายไปยังประเทศไอร์แลนด์ และประเทศเหล่านี้ต้อนรับพระกิตติคุณด้วยความเปรมปรีดิ์ {GC 62.2} {GCth17 51.4}

เมื่อชาวแซกโซนบุกรุกเข้ามาในประเทศอังกฤษได้สำเร็จ ความเชื่อนอกศาสนาเรืองอำนาจ ผู้ที่เข้ามาควบคุมมองดูว่าเป็นการเสียเกียรติยิ่งที่จะปล่อยให้ทาสเป็นผู้สั่งสอนพวกเขา คริสเตียนจึงถูกบังคับให้ล่าถอยไปยังภูเขาและทุ่งโล่ง แต่กระนั้น แสงสว่างที่ถูกปกปิดไว้ชั่วขณะหนึ่งก็ยังคงส่องสว่างต่อไป หลังจากนั้นหนึ่งศตวรรษ ในประเทศสก๊อตแลนด์แสงสว่างนี้ส่องไปยังดินแดนที่อยู่ห่างไกลออกไป โคลัมบาแห่งประเทศไอร์แลนด์ผู้เคร่งศาสนา และผู้ร่วมงานของเขารวบรวมเหล่าผู้เชื่อที่กระจัดกระจายให้มารวมกันบนเกาะไอโอนาอันโดดเดี่ยว

จัดตั้งที่นี่ให้เป็นศูนย์กลางของการรับใช้ ท่ามกลางผู้ประกาศพระกิตติคุณเหล่านี้มีผู้ถือรักษาวันสะบาโตตามพระคัมภีร์อยู่คนหนึ่ง ดังนั้นความจริงของเรื่องนี้จึงถูกถ่ายทอดให้แก่คนเหล่านี้ มีการจัดตั้งโรงเรียนขึ้นบนเกาะไอโอนา นักเรียนจากโรงเรียนนี้ถูกส่งออกไปเป็นมิชชันนารี ไม่เพียงแต่ไปยังประเทศสก๊อตแลนด์และประเทศอังกฤษเท่านั้น แต่ไปยังประเทศเยอรมนี สวิสเซอร์แลนด์ และแม้กระทั่งประเทศอิตาลีด้วย {GC 62.3} {GCth17 52.1}

แต่สายตาของโรมจ้องอยู่ที่กลุ่มประเทศอังกฤษและมุ่งมั่นที่จะนำเข้ามาให้อยู่ภายใต้อำนาจของเธอ ในศตวรรษที่หก มิชชันนารีของโรมเข้าไปทำให้ชาวแซกโซนที่ไร้ศาสนารับเชื่อ คนเถื่อนผู้ทะนงตนต้อนรับมิชชันนารีเหล่านี้ด้วยความชื่นชม และพวกเขานำอีกหลายพันคนมารับความเชื่อของโรม ในขณะที่งานเจริญก้าวหน้าไปนั้น บรรดาผู้นำจากระบอบเปปาซีและผู้ที่รับเชื่อใหม่ของเขาได้สัมผัสกับคริสเตียนที่เป็นแบบดั้งเดิม ความแตกต่างอย่างโดดเด่นปรากฏชัด คริสเตียนแบบดั้งเดิมเหล่านี้เรียบง่าย ถ่อมตนและมีอุปนิสัยอยู่ในแนวของพระคัมภีร์ ทั้งในหลักคำสอนและกิริยาท่าทาง ขณะที่คริสเตียนจากโรมแสดงออกถึงความงมงาย ความหรูหราและความยโสของหลักคำสอนและพิธีกรรมของระบอบเปปาซี ผู้แทนของโรมต้องการให้คริสตจักรเหล่านี้ยอมรับอำนาจสูงสุดของพระสันตะปาปา ชาวอังกฤษตอบด้วยความถ่อมตนว่า พวกเขาปรารถนาที่จะรักมนุษย์ทุกคน และพระสันตะปาปาไม่ควรได้รับอำนาจยิ่งใหญ่ในคริสตจักร และพวกเขายอมมอบความนอบน้อมต่อพระสันตะปาปาเท่าๆ กับที่ให้กับผู้ติดตามของพระคริสต์ มีความพยายามอยู่หลายครั้งที่จะทำให้พวกเขาภักดีต่อโรม แต่คริสเตียนที่ถ่อมเหล่านี้ต้องประหลาดใจกับความยโสที่ตัวแทนของโรมแสดงออกมา พวกเขาตอบด้วยความแน่วแน่ว่า เขาไม่มีพระอาจารย์อื่นใดนอกจากพระคริสต์ บัดนี้ สภาพที่แท้จริงของระบอบเปปาซีจึงเปิดเผยออกมาให้เห็น ผู้นำของโรมกล่าวว่า “หากพวกเจ้าไม่ยอมรับพี่น้องที่นำสันติสุขมาให้ เจ้าก็จะต้องรับศัตรูที่นำสงครามมาให้ หากเจ้าไม่ยอมเข้าร่วมกับเราในการสอนสั่งเพื่อนำวิถีทางแห่งชีวิตให้แก่ชาวแซกโซนทั้งหลาย เจ้าก็จะได้รับการทุบตีของความตายจากพวกเขา” J. H. Merle D’Aubigne, *History of the Reformation of the Sixteenth Century* เล่มที่ 17 บทที่ 2 นี่ไม่ใช่การข่มขู่เท่านั้น พวกเขานำสงคราม กลอุบายและการหลอกลวงเข้ามาต่อสู้พยานที่เชื่อพระคัมภีร์เหล่านี้ จนกระทั่งคริสตจักรแห่งอังกฤษถูกทำลาย หรือถูกบังคับให้ยอมจำนนต่ออำนาจของพระสันตะปาปา {GC 62.4} {GCth17 52.2}

ตลอดช่วงเวลาหลายศตวรรษในดินแดนที่อยู่นอกการปกครองของอำนาจโรมนั้น ยังมีกลุ่มคริสเตียนที่แทบไม่ได้รับผลกระทบจากความเสื่อมทรามของระบอบเปปาซี พวกเขาถูกห้อมล้อมด้วยคนไม่มีศาสนา และเมื่อเวลาผ่านไป ก็ได้รับผลกระทบจากความเชื่อที่ผิดๆ ของคนไม่มีศาสนาเหล่านี้บ้าง แต่พวกเขาก็ยังคงถือว่าพระคัมภีร์เป็นมาตรฐานเดียวของความเชื่อและยังยึดถือความจริงอีกมากมายในพระคัมภีร์ คริสเตียนเหล่านี้เชื่อว่าพระบัญญัติของพระเจ้ายั่งยืนและถือรักษาวันสะบาโตแห่งพระบัญญัติข้อที่สี่ โบสถ์ต่างๆ ที่มีและถือรักษาความเชื่อเช่นนี้ พบได้ในภาคกลางของทวีปแอฟริกาและในท่ามกลางชาวอาร์มีเนียในทวีปเอเชีย {GC 63.1} {GCth17 53.1}

แต่ในบรรดาผู้ที่ต่อต้านการบุกรุกของอำนาจแห่งระบอบเปปาซีนั้น ชาววอลเดนซิสจะปรากฏอยู่ในระดับแนวหน้า ในทุกหนแห่งที่หลักคำสอนและพิธีกรรมของระบอบเปปาซีเข้าไปยึดพื้นที่ไว้ ที่นั่นคำสอนเทียมเท็จและความฉ้อฉลของโรมจะถูกต่อต้านอย่างเหนียวแน่นที่สุด เป็นเวลาหลายศตวรรษที่คริสตจักรแห่งพิดมอนต์คงความเป็นเอกราชไว้ได้ แต่ในที่สุด เวลานั้นก็มาถึง เมื่อโรมยืนกรานที่จะให้พวกเขาต้องยอมจำนน ภายหลังจากการต่อสู้กับความโหดเหี้ยมของโรมอย่างไร้ผล

ผู้นำของคริสตจักรเหล่านี้ยอมรับอย่างไม่เต็มใจต่อความยิ่งใหญ่ของอำนาจที่ดูราวกับว่าทั่วโลกให้การยอมรับ แต่ยังมีบางคนที่ปฏิเสธไม่ยอมรับอำนาจของพระสันตะปาปาหรือของพระราชาคณะ พวกเขาตั้งใจที่จะรักษาความภักดีที่มีต่อพระเจ้า และต้องการถนอมรักษาความบริสุทธิ์และความเรียบง่ายที่อยู่ในความเชื่อของพวกเขา การแตกแยกจึงเกิดขึ้น ผู้ที่ยึดมั่นในความเชื่อเก่าแก่ถึงตอนนี้จำต้องถอนตัวออกไป บางคนละทิ้งถิ่นเดิมที่อยู่บนเทือกเขาแอลป์ไปชูธงแห่งความจริงในดินแดนต่างชาติ ส่วนคนอื่นๆ ล่าถอยออกไปหลบอยู่ในหุบเขาอันคับแคบและที่มั่นบนภูเขาที่ขรุขระ เพื่อรักษาเสรีภาพที่จะนมัสการพระเจ้าที่นั่น {GC 64.1} {GCth17 53.2}

ความเชื่อที่คริสเตียนชาววอลเดนซิสยึดถือและสั่งสอนกันเป็นเวลาหลายศตวรรษนั้นช่างแตกต่างอย่างชัดเจนจากหลักคำสอนผิดๆ ของโรม ความเชื่อในศาสนาของพวกเขาวางอยู่บนพื้นฐานที่จารึกในพระวจนะของพระเจ้า ซึ่งเป็นระบบที่แท้จริงของคริสเตียน ชาวนาสมถะเหล่านั้นอาศัยอย่างโดดเดี่ยว แยกตัวเองออกจากโลกภายนอก และตรากตรำกับงานประจำวันของพวกเขาท่ามกลางฝูงสัตว์และสวนองุ่น ความขัดแย้งที่พวกเขามีต่อคำสอนและพิธีนอกศาสนาของคริสตจักรที่ละทิ้งความเชื่อนั้น พวกเขาไม่ได้สร้างขึ้นมาเอง ความเชื่อของพวกเขาไม่ใช่เป็นเรื่องที่ได้รับมาใหม่ ความเชื่อทางศาสนาของพวกเขาเป็นมรดกที่รับมาจากบรรพบุรุษ พวกเขาต่อสู้เพื่อความเชื่อของคริสตจักรของอัครทูต ซึ่งเป็น "หลักความเชื่อที่ได้ทรงมอบให้กับพวกธรรมิกชนครั้งเดียวสำหรับตลอดไป" ยูดา 3 "คริสตจักรในป่ากันดาร" ไม่ใช่สภาการปกครองของคณะสงฆ์ที่ทะนงตนซึ่งสถาปนาอยู่ในเมืองหลวงยิ่งใหญ่ของโลก แต่เป็นคริสตจักรที่แท้จริงของพระคริสต์ ซึ่งพิทักษ์สมบัติแห่งความจริงที่พระเจ้าทรงโปรดมอบไว้ให้ประชากรของพระองค์เพื่อส่งต่อให้กับชาวโลก {GC 64.2} {GCth17 53.3}

ในบรรดาสาเหตุโดดเด่นที่ทำให้คริสตจักรแท้จริงต้องแยกตัวออกจากโรมนั้นคือ ความเกลียดชังของโรมที่มีต่อวันสะบาโตที่พระคัมภีร์สอนไว้ ตามที่คำพยากรณ์ทำนายล่วงหน้าไว้ว่าอำนาจของระบอบเปปาซีจะโยนทิ้งความจริงสู่พื้นดิน พระบัญญัติของพระเจ้าจะถูกเหยียบย่ำกับฝุ่นบนพื้น ในขณะที่ขนบธรรมเนียมประเพณีของมนุษย์ถูกเชิดชูขึ้นให้สูง คริสตจักรต่างๆ ที่อยู่ภายใต้การปกครองของระบอบเปปาซีถูกบังคับไว้ตั้งแต่แรกให้ถวายเกียรติวันอาทิตย์เป็นวันบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ ท่ามกลางความผิดและความเชื่องมงายที่มีอยู่ทั่วไป ก็ยังมีประชากรที่แท้จริงของพระเจ้าที่สงสัยว่าในเมื่อพวกเขาถือรักษาวันสะบาโตอยู่แล้ว พวกเขายังต้องละเว้นจากการทำงานในวันอาทิตย์อีกด้วย แต่การกระทำเช่นนี้ไม่ได้ทำให้บรรดาผู้นำของระบอบเปปาซีพอใจ พวกเขาไม่เพียงแต่ต้องการให้ถือรักษาวันอาทิตย์ให้เป็นวันบริสุทธิ์เท่านั้น แต่ต้องการทำลายความศักดิ์สิทธิ์ของวันสะบาโตด้วย และพวกเขาใช้ภาษาที่รุนแรงตำหนิผู้ที่กล้าให้เกียรติวันนั้น มีเพียงผู้ที่หนีไปให้พ้นจากอำนาจของโรมเท่านั้นที่จะมีสันติสุขในการปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระเจ้า (ดูภาคผนวก) {GC 65.1} {GCth17 54.1}

ชาววอลเดนซิสเป็นหนึ่งในหมู่คนกลุ่มแรกของทวีปยุโรปที่มีพระคัมภีร์ฉบับแปล (โปรดดูภาคผนวก) พวกเขามีพระคัมภีร์ที่เขียนด้วยมือในภาษาของตนเองมาหลายร้อยปีก่อนมีการปฏิรูปศาสนา [Reformation การปฏิรูปศาสนาในศตวรรษที่ 16 ที่ประเทศเยอรมนี ฝรั่งเศส สวิสเซอร์แลนด์และอังกฤษ ซึ่งผลการปฏิรูปนี้นำไปสู่นิกายโปรเตสแตนต์ในเวลาต่อมา] พวกเขาจึงมีความจริงที่ไม่มีสิ่งอื่นเจือปน เรื่องนี้ยิ่งทำให้พวกเขาตกเป็นเป้าหมายสำคัญแห่งความเกลียดชังและการกดขี่ พวกเขาประกาศว่าคริสตจักรแห่งโรมเป็นกรุงบาบิโลนที่ละทิ้งความเชื่อตามที่ระบุไว้ในพระธรรมวิวรณ์

และพวกเขาเสี่ยงชีวิตของตนเองเพื่อยืนขึ้นมาต่อต้านอำนาจที่เสื่อมทรามของโรม ในขณะที่ตกอยู่ภายใต้การกดดันของการกดขี่ข่มเหงอย่างต่อเนื่องยาวนาน มีบางคนยอมประนีประนอมความเชื่อของพวกเขา ยอมทิ้งหลักการที่โดดเด่นไปทีละเล็กทีละน้อย ส่วนคนอื่นๆ ก็ยังคงยึดมั่นในความจริง ตลอดระยะเวลาอันยาวนานของยุคมืดและการละทิ้งความเชื่อนั้น มีชาววอลเดนซิสที่ไม่ยอมรับความยิ่งใหญ่ของโรม ผู้ซึ่งไม่ยอมกราบไหว้บูชารูปเคารพและเป็นผู้ที่ถือรักษาวันสะบาโตที่แท้จริง ภายใต้พายุแห่งการต่อต้านที่รุนแรงที่สุด พวกเขาคงรักษาความเชื่อไว้ แม้ว่าพวกเขาจะถูกฆ่าตายด้วยหอกของชาวซาวอย และถูกย่างสดด้วยดุ้นฟืนของชาวโรมัน พวกเขายังยืนหยัดเพื่อพระวจนะของพระเจ้าและพระเกียรติของพระองค์อย่างไม่หวั่นไหว {GC 65.2} {GCth17 54.2}

ชาววอลเดนซิสพบป้อมปราการลี้ภัยหลังยอดเทือกเขาสูง เช่นเดียวกับผู้ที่ถูกกดขี่และบีบบังคับในทุกยุคทุกสมัย ณ ที่หลบซ่อนเหล่านี้ แสงสว่างแห่งความจริงยังลุกโชติช่วงอยู่ท่ามกลางความมืดมิดของยุคกลาง จากสถานที่แห่งนี้ เหล่าพยานเพื่อความจริงยังคงรักษาความเชื่ออันเก่าแก่ของพวกเขาไว้ได้ถึงกว่าหนึ่งพันปี {GC 65.3} {GCth17 55.1}

พระเจ้าประทานที่หลบภัยยิ่งใหญ่น่าเกรงขามให้แก่ประชากรของพระองค์ ซึ่งพอเหมาะกับความจริงอันยิ่งใหญ่ที่ทรงโปรดมอบให้พวกเขา สำหรับผู้ซื่อสัตย์ที่ต้องลี้ภัยเหล่านี้ ภูเขาสูงเป็นสัญลักษณ์ถึงความชอบธรรมของพระยาห์เวห์พระผู้ไม่ผันแปร พวกเขาชี้ให้ลูกๆ ดูยอดภูเขาสูงใหญ่ที่ยืนตระหง่านอย่างคงที่ และเล่าให้ลูกๆ ฟังถึงพระองค์ผู้ทรงไม่แปรผันและไม่มีการเปลี่ยนแปลง และพระดำรัสของพระองค์จะยั่งยืนตลอดไปดั่งภูเขาที่มั่นคงถาวร พระเจ้าทรงยึดภูเขาไว้มั่นและผูกมัดขุนเขาไว้อย่างแข็งแรง ไม่มีมือใดที่จะเคลื่อนย้ายมันออกไปได้ เว้นแต่พระหัตถ์ของพระองค์ผู้ทรงมีอำนาจอันไร้ขอบเขต ในทำนองเดียวกัน พระองค์ทรงสถาปนาพระบัญญัติของพระองค์ ซึ่งเป็นรากฐานการปกครองของพระองค์ในสวรรค์และบนโลก มือของมนุษย์อาจยื่นไปยังเพื่อนมนุษย์และทำลายชีวิตของเขา แต่มือนั้นก็อาจพร้อมที่จะถอนรากของภูเขาออกมาจากฐานของมันและเหวี่ยงมันทิ้งไปในทะเลได้เช่นเดียวกับที่มันอาจเปลี่ยนแปลงธรรมบัญญัติข้อหนึ่งของพระยาห์เวห์ หรือลบพระสัญญาสักข้อหนึ่งที่พระองค์ทรงมีไว้ให้แก่ผู้ที่กระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ ผู้รับใช้ของพระเจ้าจึงจำต้องมีความซื่อตรงต่อพระบัญญัติของพระองค์อย่างมั่นคงดั่งเช่นภูเขาที่ไม่ผันแปร {GC 66.1} {GCth17 55.2}

ภูเขาที่ห้อมล้อมหุบเขาที่พวกเขาอาศัยอยู่นั้น เป็นพยานถึงอำนาจแห่งการทรงสร้างของพระเจ้าอย่างต่อเนื่อง และเป็นคำสัญญาถึงการปกป้องดูแลอย่างไม่มีวันเสื่อมคลายของพระองค์ ผู้แสวงบุญเหล่านั้นเรียนรู้และรักสัญลักษณ์ที่สงบนิ่งของการสถิตอยู่ด้วยของพระยาห์เวห์ พวกเขาไม่ปล่อยตัวให้กับการโอดครวญถึงความยากลำบากในชีวิต ในท่ามกลางความอ้างว้างเปล่าเปลี่ยวของขุนเขา พวกเขาไม่เคยรู้สึกโดดเดี่ยว พวกเขาขอบคุณพระเจ้าที่ประทานที่หลบซ่อนจากความโกรธและความโหดร้ายของมนุษย์ พวกเขาปีติยินดีในเสรีภาพที่จะนมัสการต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ได้ บ่อยครั้งเมื่อศัตรูตามล่าพวกเขา ป้อมปราการที่แข็งแกร่งของภูเขาก็เป็นที่ปกป้องอันมั่นคงของพวกเขา พวกเขาร้องถวายสรรเสริญพระเจ้าจากหน้าผาสูงชันต่างๆ และกองทัพของโรมไม่อาจทำให้เสียงเพลงแห่งการขอบคุณพระเจ้าเงียบไปได้ {GC 66.2} {GCth17 55.3}

ความเลื่อมใสของผู้ติดตามพระคริสต์เหล่านี้บริสุทธิ์ เรียบง่ายและร้อนรน พวกเขาถือว่าหลักการแห่งความจริงมีคุณค่าเหนือบ้านและที่ดิน มิตรสหาย ญาติสนิท แม้กระทั่งชีวิตของเขาเอง

พวกเขากระตือรือร้นที่จะให้หลักการเหล่านี้ฝังลึกเข้าไปในจิตใจของเยาวชน เยาวชนจะถูกสอนเรื่องราวในพระคัมภีร์และแนะนำให้รักษาข้อกำหนดในพระบัญญัติของพระเจ้าให้ศักดิ์สิทธิ์ตั้งแต่อายุยังน้อยๆ เนื่องจากพระคัมภีร์มีอยู่น้อยเล่ม ดังนั้นพวกเขาจึงนำข้อพระวจนะอันมีค่าเหล่านี้ใส่เข้าไปในสมอง มีหลายคนท่องข้อความพระคัมภีร์จากทั้งภาคพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ได้เป็นตอนยาวๆ การนึกคิดเกี่ยวกับพระเจ้ามีความเชื่อมโยงเหมือนเช่นภาพอันสง่างามของธรรมชาติและเหมือนเช่นพระพรอันเรียบง่ายของชีวิตประจำวัน เด็กเล็กๆ เรียนรู้ที่จะมองไปยังพระเจ้าด้วยความขอบพระคุณว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานพระกรุณาและความสุขสำราญให้แก่พวกเขา {GC 67.1} {GCth17 56.1}

พ่อแม่ที่อ่อนน้อมสุภาพและเปี่ยมด้วยรักก็รักลูกๆ ของตนอย่างชาญฉลาดเกินกว่าที่จะปล่อยให้พวกเขาคุ้นเคยกับการตามใจตนเอง เพราะเบื้องหน้าของพวกเขานั้น คือชีวิตที่มีการทดลองและความยากลำบาก หรืออาจจะเป็นความตายที่ต้องยอมพลีชีพ พวกเขาได้รับการฝึกสอนตั้งแต่เด็กๆ ให้อดทนต่อความยากลำบาก ให้ยอมอยู่ภายใต้การควบคุม แต่กระนั้นเขาจะต้องรู้จักคิดและลงมือทำการด้วยตนเอง พวกเขาถูกสั่งสอนให้รู้จักรับผิดชอบตั้งแต่อายุยังน้อย ให้ควบคุมคำพูดและเข้าใจปัญญาของการนิ่งเงียบ คำพูดที่ไม่เหมาะสมเพียงคำเดียวที่ศัตรูของเขาได้ยิน อาจไม่เพียงนำภัยมายังผู้พูดเท่านั้น แต่อาจนำภัยมาถึงชีวิตของพี่น้องของเขานับร้อยๆ คน ดั่งสุนัขป่าที่ตามล่าเหยื่อของมัน เหล่าศัตรูแห่งความจริงต่างจ้องไล่ล่าผู้ที่กล้าทวงถามหาเสรีภาพทางความเชื่อของศาสนา {GC 67.2} {GCth17 56.2}

ชาววอลเดนซิสสละทิ้งความร่ำรวยทางโลกเพื่อเห็นแก่ความจริง ด้วยความอดทนเพื่อหาอาหารเลี้ยงชีพ พวกเขาพัฒนาที่ดินทุกตารางนิ้วที่อยู่บนภูเขาเพื่อใช้เพาะปลูกด้วยความระมัดระวังและเอาใจใส่ ทำให้หุบเขาและเนินเขาที่ไม่สู้อุดมนักเกิดผลขึ้นมาได้ ความประหยัดและการหักห้ามใจอย่างถึงที่สุดเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา ซึ่งเป็นมรดกอันเดียวที่ลูกๆ ของพวกเขาได้รับ เด็กๆ ได้รับการสั่งสอนว่าพระเจ้าทรงกำหนดให้ชีวิตต้องมีกรอบระเบียบ และความต้องการของพวกเขาจะได้มาด้วยการลงแรงทำงาน การวางแผนล่วงหน้า การใส่ใจและความเชื่อ การกระทำเช่นนั้นต้องใช้ความอุตสาหะและเหน็ดเหนื่อย แต่จะเป็นประโยชน์ต่อสุขภาพอย่างยิ่ง นี่คือสิ่งที่มนุษย์ในสภาพที่ล้มในบาปจำเป็นต้องทำ เป็นการเรียนรู้ที่พระเจ้าประทานให้เพื่อฝึกหัดและพัฒนา ในขณะที่เยาวชนทำตัวให้คุ้นเคยกับงานหนักและยากลำบากนั้น พวกเขาก็ไม่ได้ละเลยการปลูกฝังทางปัญญา พวกเขาถูกสอนว่าความสามารถทั้งหมดของพวกเขานั้นเป็นของพระเจ้า และจะต้องปรับปรุงและพัฒนาให้ดีขึ้นเพื่อพระราชกิจของพระองค์ {GC 67.3} {GCth17 56.3}

คริสตจักรของชาววูดัวซ์ [Vaudois ชื่อในปัจจุบันของชาววอลเดนซิส] มีลักษณะคล้ายคลึงคริสตจักรของสมัยอัครทูตในด้านความบริสุทธิ์และความเรียบง่าย พวกเขาไม่ยอมรับความเป็นใหญ่ของพระสันตะปาปาและพระราชาคณะ แต่ยึดถือพระคัมภีร์เป็นสิทธิอำนาจเดียวที่สูงสุดและไม่เคยผิดเพี้ยน ไม่เหมือนนักบวชของโรมที่ฝักใฝ่ความเป็นใหญ่ ศิษยาภิบาลของพวกเขาปฏิบัติตามแบบอย่างของพระอาจารย์ของพวกเขาที่ว่าพระองค์ “ไม่ได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อปรนนิบัติคนอื่น” มัทธิว 20:28 พวกเขาเลี้ยงดูฝูงแกะของพระเจ้า นำแกะไปยังทุ่งหญ้าเขียวสดและไปยังพระวจนะศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ซึ่งเป็นน้ำพุแห่งชีวิต พิธีนมัสการของชาววอลเดนซิสก็ช่างแตกต่างจากพิธีอันเอิกเกริกและน่าภูมิใจของคนทั่วไป พวกเขาไม่ได้ชุมนุมกันในอาคารโบสถ์ที่หรูหรา ยิ่งใหญ่ตระการตา แต่ชุมนุมกันอยู่ภายใต้ร่มเงาของภูเขาในหุบเขาแห่งเทือกเขาแอลป์ หรือในช่วงเวลาอันตรายจะชุมนุมกันอยู่ในป้อมปราการหินเพื่อฟังพระวจนะแห่งความจริงจากผู้รับใช้ของพระคริสต์

ศิษยาภิบาลไม่เพียงเทศนาพระกิตติคุณ แต่ยังออกเยี่ยมผู้ป่วย สอนศาสนาให้กับเด็กๆ ด้วยวิธีการถามตอบ เตือนสติผู้หลงผิดและทำงานเพื่อยุติความขัดแย้งและเสริมสร้างความปรองดองและความรักฉันพี่น้องในช่วงเวลาที่สงบ พวกเขาดำรงชีวิตอยู่ด้วยเงินถวายจากจิตศรัทธา แต่พวกเขาก็ทำตัวเหมือนเช่นเปาโลซึ่งเป็นช่างทำเต็นท์ ศิษยาภิบาลแต่ละคนจะเรียนรู้การงานหรืออาชีพบางอย่างที่จะใช้จุนเจือชีวิตของเขาเองได้หากจำเป็นที่จะต้องทำ {GC 68.1} {GCth17 57.1}

เยาวชนได้รับการสอนสั่งจากศิษยาภิบาลของพวกเขา ถึงแม้ว่าเยาวชนเหล่านี้ต้องใส่ใจกับการศึกษาในสาขาวิชาทั่วไปก็ตาม แต่พระคัมภีร์ก็ยังเป็นวิชาหลัก พวกเขาท่องจำพระคริสตธรรมกิตติคุณมัทธิวและยอห์นได้ทั้งหมด และยังจดจำจดหมายต่างๆ ของอัครทูตได้หลายเล่ม พวกเขาถูกใช้ให้คัดลอกพระคัมภีร์ มีฉบับคัดลอกบางฉบับบรรจุพระคัมภีร์ทั้งเล่ม บางฉบับก็คัดลอกเป็นตอนสั้นๆ ที่ได้รับการเลือกสรรพร้อมคำอธิบายอย่างง่ายๆ โดยผู้ที่มีความสามารถอธิบายข้อพระคัมภีร์ ด้วยวิธีนี้ขุมทรัพย์แห่งความจริงที่ผู้ที่ต้องการยกตนเหนือพระเจ้าพยายามปกปิดมาเป็นเวลานานจึงถูกเปิดเผยออกมา {GC 68.2} {GCth17 57.2}

การคัดลอกพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ออกมาทีละข้อ ทีละบทได้นั้นต้องใช้ความอดทน การทำงานอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย บ่อยครั้งที่การคัดลอกนี้กระทำกันภายใต้แสงคบเพลิงในถ้ำลึกที่มืดมิดของโลก ด้วยวิธีการเช่นนี้ที่พระราชกิจของพระเจ้าดำเนินต่อไป ทำให้เห็นน้ำพระทัยของพระเจ้าที่เจิดจ้าขึ้นมาดั่งทองคำบริสุทธิ์ และจะสว่างสดใสและมีฤทธานุภาพมากขึ้นสักปานใด ผู้ที่จะรับรู้ความทุกข์ยากของคนเหล่านี้ได้ก็มีแต่ผู้ที่ร่วมในการทำงานนี้เท่านั้น ทูตสวรรค์ห้อมล้อมอยู่รอบคนงานผู้ซื่อสัตย์เหล่านี้ {GC 69.1} {GCth17 57.3}

ซาตานผลักดันบรรดาบาทหลวงและพระราชาคณะของระบอบเปปาซีให้ฝังพระวจนะแห่งความจริงลงไปใต้กองขยะของคำสอนผิด คำสอนนอกรีตและความเชื่อที่งมงาย แต่ด้วยวิธีการอัศจรรย์ที่สุด พระวจนะของพระเจ้าถูกปกป้องไว้ตลอดยุคมืดอย่างไม่มีด่างพร้อย ด้วยเหตุว่า พระวจนะนี้ไม่ได้มีตราประทับของมนุษย์ แต่มีตราประทับของพระเจ้า มนุษย์ไม่เคยย่อท้อต่อการทำให้ความหมายที่เรียบงายและชัดเจนในพระคัมภีร์เกิดความสับสนและทำให้มันขัดแย้งกับคำพยานในพระคัมภีร์เอง ดั่งเช่นเรือโนอาห์ที่ลอยอยู่กลางทะเลลึกที่มีคลื่นใหญ่ พระวจนะของพระเจ้ารอดผ่านพายุที่จ้องทำลาย ดั่งเหมืองทองคำและเงินที่ฝังอยู่ใต้ผิวดินให้ทุกคนที่ต้องการหาสมบัติขุดลงไป พระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ก็เป็นเช่นเดียวกัน โดยมีขุมทรัพย์แห่งความจริงที่จะเปิดเผยออกมาให้แก่ผู้ที่แสวงหาอย่างจริงใจ ถ่อมตนและอธิษฐานสม่ำเสมอ พระเจ้าทรงออกแบบให้พระคัมภีร์เป็นบทเรียนสำหรับมนุษยชาติทั้งปวง ตั้งแต่วัยเด็ก วัยหนุ่มสาว และวัยผู้ใหญ่ และให้ศึกษาตลอดทุกเวลา พระองค์ประทานพระวจนะของพระองค์ให้แก่มนุษย์เพื่อสำแดงพระองค์เอง ความจริงทุกเรื่องที่ถูกค้นพบใหม่ก็เป็นการเปิดเผยถึงพระลักษณะใหม่ของพระเจ้าผู้ทรงเป็นผู้ประทานพระวจนะนั้น การศึกษาพระคัมภีร์เป็นวิถีทางที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้เพื่อนำมนุษย์ให้มามีความสัมพันธ์อันใกล้ชิดกับพระผู้สร้างของตน และเพื่อให้เขาได้รับรู้พระประสงค์ของพระองค์ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น พระคัมภีร์เป็นสื่อที่ใช้ติดต่อระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ {GC 69.2} {GCth17 58.1}

ในขณะที่ชาววอลเดนซิสยอมรับว่าความยำเกรงพระเจ้าเป็นบ่อเกิดแห่งปัญญานั้น พวกเขาไม่ได้มองข้ามความสำคัญของการที่ต้องติดต่อกับโลกภายนอก

กับความรู้ของมนุษยชาติและวิธีดำรงชีวิตที่มีประสิทธิภาพ เพื่อเปิดความนึกคิดให้กว้างและว่องไว เยาวชนบางคนจากโรงเรียนที่อยู่บนภูเขาถูกส่งออกไปเล่าเรียนยังสถาบันการศึกษาในเมืองที่ประเทศฝรั่งเศสหรือประเทศอิตาลี ซึ่งมีสาขาวิชาให้เรียน ให้คิด และให้ค้นคว้าได้มากกว่าโรงเรียนในบ้านเกิดบนเทือกเขาแอลป์ เยาวชนที่ออกไปต้องพบกับการทดลอง พวกเขาเห็นความชั่ว พวกเขาเผชิญหน้ากับตัวแทนของซาตานที่เจ้าเล่ห์ ที่ผลักดันคำสอนนอกรีตที่แยบยลที่สุดและการหลอกลวงที่อันตรายที่สุด แต่การศึกษาที่พวกเขาได้รับตั้งแต่วัยเด็กนั้นมีคุณสมบัติที่เตรียมพวกเขาให้พร้อมสำหรับเรื่องทั้งหมดเหล่านี้ {GC 69.3} {GCth17 58.2}

ในโรงเรียนต่างๆ ที่พวกเขาเข้าไปเรียนนั้น พวกเขาไม่ยอมวางใจผู้ใด เสื้อผ้าของพวกเขาถูกจัดเตรียมไว้เพื่อเก็บซ่อนสมบัติที่ยิ่งใหญ่ที่สุด นั่นคือพระคัมภีร์อันล้ำค่าที่เขียนด้วยมือ เป็นผลงานที่พวกเขาลงแรงด้วยเวลาแรมเดือนแรมปี พวกเขานำคัมภีร์เหล่านี้ติดตัวไป และเมื่อสบโอกาสที่ไม่ก่อให้เกิดการสงสัย พวกเขาจะวางเอกสารบางส่วนอย่างระมัดระวังไว้ตามทางของผู้ที่ดูเหมือนว่าจะเปิดใจรับความจริง เยาวชนชาววอลเดนซิสได้รับการอบรมตั้งแต่อยู่บนตักของมารดาโดยมีเป้าหมายเช่นนี้ พวกเขาเข้าใจหน้าที่นี้และก็ยินดีทำด้วยความซื่อสัตย์ ในสถาบันการศึกษาเหล่านี้ มีคนรับเชื่ออย่างแท้จริง และบ่อยครั้งที่พบว่าหลักการนี้แทรกซึมไปทั่วทั้งโรงเรียน กระนั้น ผู้นำเปปาซีแม้จะไต่สวนอย่างรอบคอบที่สุด ก็ไม่อาจแกะรอยไปยังแหล่งที่มาของคำสอนที่เขาตราว่านอกรีตได้ {GC 70.1} {GCth17 59.1}

วิญญาณของพระคริสต์เป็นวิญญาณแห่งการประกาศ แรงกระตุ้นอันดับแรกของจิตใจที่บังเกิดใหม่คือความปรารถนาที่จะนำผู้อื่นมายังพระผู้ช่วยให้รอด คริสเตียนชาววูดัวซ์ก็มีวิญญาณเช่นนี้ พวกเขาตระหนักดีว่า พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ให้พวกเขาทำมากกว่าที่จะเป็นเพียงคนเก็บรักษาความจริงให้บริสุทธิ์ในคริสตจักรของตนเอง พวกเขามีหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์เพื่อนำความสว่างส่องไปให้แก่คนที่อยู่ในความมืด โดยฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่แห่งพระวจนะของพระเจ้า พวกเขามุ่งหวังที่จะทำลายแอกที่โรมยัดเยียดให้ไว้ ศาสนาจารย์ชาววูดัวซ์ถูกฝึกให้เป็นผู้ประกาศ ทุกคนที่ต้องการก้าวเข้าสู่งานรับใช้นี้จะถูกกำหนดให้ผ่านการเป็นนักประกาศเสียก่อน แต่ละคนจะต้องทำงานรับใช้ในพื้นที่งานประกาศพระกิตติคุณที่ใดที่หนึ่งเป็นเวลา 3 ปี ก่อนที่จะรับหน้าที่ดูแลโบสถ์สักแห่งในท้องที่ของตน งานการรับใช้นี้เรียกร้องให้มีการหักห้ามใจตนเองและการเสียสละตั้งแต่เริ่มต้นทำงาน นี่เป็นบทนำที่เหมาะสมสำหรับช่วงชีวิตของศาสนาจารย์ที่ทดสอบจิตวิญญาณของมนุษย์ เยาวชนที่ได้รับการเจิมให้รับงานศักดิ์สิทธิ์มองเห็นว่าที่อยู่เบื้องหน้าพวกเขานั้นไม่ใช่ทรัพย์ศฤงคารและความรุ่งเรืองทางโลก แต่เป็นชีวิตของการตรากตรำ และภัยอันตราย และอาจจะต้องพลีชีพเพราะความเชื่อของเขา มิชชันนารีออกทำงานเป็นคู่ๆ ตามแบบอย่างที่พระเยซูส่งสาวกของพระองค์ออกไป มักจะมีผู้สูงวัยและมากด้วยประสบการณ์เคียงคู่ออกไปกับคนหนุ่ม เพื่อเป็นเพื่อนช่วยชี้แนะ และเป็นผู้ฝึกอบรมเขา และเขาจะต้องเชื่อฟังคำแนะนำ ผู้ร่วมงานทั้งสองนี้มักจะไม่ได้อยู่ด้วยกันตลอดเวลา แต่พวกเขามักจะพบกันเพื่ออธิษฐานและรับคำแนะนำ ด้วยวิธีนี้ จึงเกิดการเสริมสร้างความเชื่อของกันและกันให้เข้มแข็งขึ้น {GC 70.2} {GCth17 59.2}

การเปิดเผยเป้าหมายพันธกิจของตนจะนำความพ่ายแพ้มาอย่างแน่นอน ดังนั้น พวกเขาจึงปกปิดลักษณะแท้จริงของตน ศาสนาจารย์ทุกคนมีความรอบรู้เรื่องงานช่างฝีมือบางอย่างหรือมีวิชาชีพ และมิชชันนารีเหล่านี้ทำงานของตนภายใต้การอำพรางของอาชีพทางโลก โดยทั่วไปพวกเขาเลือกที่จะเป็นพ่อค้าหรือคนเร่ขายสินค้า “พวกเขานำผ้าไหม เครื่องประดับและสินค้าอื่นๆ ซึ่งในยุคนั้นหาซื้อยาก นอกจากในตลาดที่ห่างไกลออกไป และพวกเขาได้รับการต้อนรับในฐานะพ่อค้า แต่หากมาในฐานะมิชชันนารี พวกเขาจะถูกขับไล่ออกไป” Wylie เล่มที่ 1 บทที่ 7 ตลอดเวลาเหล่านี้

หัวใจของพวกเขาจะยกชูขึ้นไปยังพระเจ้าเพื่อทูลขอสติปัญญาที่จะนำเสนอให้เห็นถึงสมบัติที่มีค่ายิ่งกว่าทองคำหรือเพชรนิลจินดา พวกเขาซ่อนพระคัมภีร์ทั้งเล่มหรือบางส่วนไว้กับตัว และที่ใดที่โอกาสเอื้ออำนวย พวกเขาจะหันเหความสนใจของลูกค้ามายังหนังสือที่คัดลอกด้วยมือเหล่านี้ บ่อยครั้งจะพบคนที่ตื่นตัวสนใจต้องการอ่านพระวจนะของพระเจ้า และพระคัมภีร์บางตอนก็จะถูกมอบด้วยความยินดีให้แก่ผู้ที่ต้องการรับไว้ {GC 71.1} {GCth17 59.3}

งานของมิชชันนารีเหล่านี้เริ่มต้นขึ้นในที่ราบและหุบเขารอบๆ บริเวณภูเขาที่เขาอาศัยอยู่ และขยายกว้างออกไปเลยอาณาบริเวณเหล่านี้ พวกเขาเดินด้วยเท้าเปล่าและสวมใส่อาภรณ์เนื้อหยาบที่มีร่องรอยของการเดินทางเหมือนเช่นที่พระอาจารย์ของพวกเขาสวมใส่ พวกเขาเดินทางเข้าไปยังเมืองใหญ่ๆ และเจาะทะลุไปยังดินแดนที่ห่างไกล พวกเขาหว่านเมล็ดอันล้ำค่าไปทุกแห่งหน โบสถ์มากมายเกิดขึ้นตามทางที่พวกเขาเดินทางผ่านไป และเลือดของผู้พลีชีพก็เป็นพยานให้กับความเชื่อ เราจะเห็นดวงวิญญาณทั้งหมดที่เป็นผลงานที่คนเหล่านี้หว่านไว้ ถูกเก็บเกี่ยวอย่างเต็มที่ในวันแห่งพระเจ้า พระวจนะของพระเจ้า กำลังมุ่งหน้าอย่างเงียบๆ และถูกปกปิดไว้จนเข้าไปในอาณาจักรของคริสเตียน และได้รับการต้อนรับด้วยความชื่นชมทั้งในบ้านและในจิตใจของผู้คน {GC 71.2} {GCth17 60.1}

สำหรับชาววอลเดนซิสแล้ว พระคัมภีร์ไม่เพียงแต่บันทึกสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดการต่อมนุษย์ในอดีตและเปิดเผยความรับผิดชอบและหน้าที่ของมนุษย์ในปัจจุบันเท่านั้น แต่พระคัมภีร์ยังเปิดเผยถึงภัยพิบัติและสง่าราศีที่จะเกิดขึ้นในอนาคตด้วย พวกเขาเชื่อว่าจุดจบของทุกสิ่งอยู่ไม่ไกลนัก และในขณะที่พวกเขาศึกษาพระคัมภีร์ด้วยการอธิษฐานและด้วยน้ำตานั้น พวกเขาได้รับความซาบซึ้งใจกับพระวจนะอันมีค่าเหล่านั้นมากยิ่งขึ้นและกับหน้าที่ที่พวกเขาจะต้องประกาศให้ผู้อื่นทราบความจริงแห่งการช่วยให้รอด พวกเขาเห็นแผนการไถ่ที่เปิดเผยอย่างชัดเจนในหนังสือศักดิ์สิทธิ์ และได้พบว่าความเชื่อของพวกเขาที่มีในพระเยซูทำให้พวกเขาได้รับการปลอบประโลมใจ ความหวังและสันติสุข เมื่อความกระจ่างทำให้พวกเขาเข้าใจ และทำให้จิตใจยินดีปรีดา พวกเขาปรารถนาที่จะให้ลำแสงนั้นส่องไปยังเหล่าคนที่ตกอยู่ภายใต้ความมืดจากคำสอนผิดๆ ของเปปาซี {GC 72.1} {GCth17 60.2}

พวกเขาเห็นว่าภายใต้การนำของพระสันตะปาปาและบาทหลวง ประชาชนมากมายกำลังพยายามหาทางหลุดพ้นจากบาปที่อยู่ในจิตวิญญาณของพวกเขาอย่างไร้ผลด้วยการทรมานร่างกาย คนเหล่านี้ถูกสอนให้พึ่งพิงในการทำดีเพื่อช่วยตัวเองให้รอด จึงทำให้พวกเขามองแต่ตัวเอง ความนึกคิดยึดติดอยู่แต่ในสภาพที่เต็มไปด้วยบาปของตนเอง มองเห็นตนเองตกอยู่ภายใต้พระพิโรธของพระเจ้า คนเหล่านี้จึงพยายามสร้างความเจ็บปวดทรมานทั้งฝ่ายจิตวิญญาณและร่างกายตนเอง แต่กระนั้นก็ยังไม่พบทางบรรเทาทุกข์ ด้วยประการฉะนี้ ผู้ที่รู้สำนึกในใจจึงถูกหลักคำสอนของโรมผูกมัด คนนับพันละทิ้งมิตรสหายและญาติพี่น้องมาใช้ชีวิตในห้องเล็กๆ ภายในสำนักสงฆ์ คนนับพันพยายามแสวงหาสันติสุขให้กับความนึกคิดของเขาเองด้วยการอดอาหารและเฆี่ยนตีตัวเองอย่างทารุณอยู่บ่อยๆ สวดมนต์กลางดึก นอนราบกับก้อนหินที่อยู่ภายในห้องพักที่มืดทึบ ชื้นและเยือกเย็นเป็นเวลาหลายชั่วโมงอย่างทุกข์ทรมาน เดินทางไกลเพื่อแสวงบุญ การรับใช้โทษอย่างน่าอดสูและการทรมานอันน่ากลัว แต่การกระทำเช่นนี้ก็ไร้ผล พวกเขาถูกบีบบังคับด้วยความรู้สึกผิด และถูกหลอนด้วยความกลัวพระพิโรธของพระเจ้าที่จะคอยแก้แค้น คนมากมายต้องทนทุกข์ทรมานต่อไป จนกว่าสภาพธรรมชาติของร่างกายจะยอมแพ้ และคนเหล่านี้จึงลงไปยังหลุมศพโดยปราศจากลำแสงหรือความหวังใดๆ {GC 72.2} {GCth17 60.3}

ชาววอลเดนซิสปรารถนาที่จะยื่นอาหารแห่งชีวิตให้แก่จิตวิญญาณที่หิวโหยเหล่านี้ พวกเขาต้องการนำข่าวสารแห่งสันติสุขที่มีในพระสัญญาของพระเจ้ามาให้และชี้ให้คนเหล่านั้นเห็นว่าพระคริสต์

ทรงเป็นความหวังเดียวที่เขาทั้งหลายจะได้รับความรอด คำสอนที่คนเหล่านั้นยึดถือที่ว่าการทำความดีชดเชยการล่วงละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้าได้นั้นเป็นคำสอนที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเท็จ การพึ่งในคุณความดีของมนุษย์กีดขวางภาพความรักอันไม่มีขอบเขตของพระคริสต์ เหตุที่พระเยซูต้องสิ้นพระชนม์เพื่อเป็นเครื่องบูชาของมนุษย์ก็เพราะเผ่าพันธุ์มนุษยชาติที่ล้มในบาปไม่อาจทำสิ่งใดเพื่อนำตนเองกลับไปคืนดีกับพระเจ้าได้ คุณความดีที่พระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงถูกตรึงบนกางเขนและทรงกลับเป็นขึ้นจากตายนั้นต่างหากคือรากฐานของความเชื่อคริสเตียน การที่วิญญาณจิตต้องพึ่งพิงในพระคริสต์จึงเป็นเรื่องจริงและความสัมพันธ์กับพระองค์จะต้องใกล้ชิด เหมือนดั่งแขนที่ติดอยู่กับร่างกาย หรือกิ่งที่ติดอยู่กับเถา {GC 73.1} {GCth17 60.4}

คำสอนของพระสันตะปาปาและของบาทหลวงชักนำมนุษย์ให้มองพระลักษณะของพระเจ้าและแม้กระทั่งของพระคริสต์เป็นความเกรี้ยวกราด หงุดหงิด และน่ากลัว พวกเขาทำให้พระผู้ช่วยให้รอดกลายเป็นผู้ที่ไม่เห็นใจมนุษย์ซึ่งตกอยู่ในบาปจนต้องใช้บาทหลวงและพวกนักบุญมาไกล่เกลี่ย ส่วนผู้ที่สติปัญญาได้รับความกระจ่างด้วยพระวจนะของพระเจ้าต่างต้องการนำจิตวิญญาณของตนไปหาพระเยซู ผู้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดที่เปี่ยมด้วยพระเมตตาและความรัก พระองค์ผู้ทรงยืนอ้าแขนออกรอคอยพวกเขา เชิญชวนทุกคนให้เข้ามาหาพระองค์พร้อมกับภาระแห่งบาป ความกังวล และความอ่อนล้าของพวกเขา คนเหล่านี้ปรารถนาที่จะกำจัดสิ่งกีดขวางซึ่งซาตานกองทับถมขึ้นจนมนุษย์ไม่อาจมองเห็นพระสัญญา และไม่อาจเข้าหาพระเจ้าโดยตรงเพื่อสารภาพบาปของพวกเขา และได้รับการอภัยโทษและสันติสุข {GC 73.2} {GCth17 61.1}

มิชชันนารีชาววอลเดนซิสเปิดเผยความจริงอันล้ำค่าของข่าวประเสริฐให้แก่สติปัญญาของผู้ใฝ่แสวงหาด้วยความกระตือรือร้น พวกเขานำข้อพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์บางตอนที่คัดลอกด้วยความเพียรพยายามออกมาอย่างระมัดระวัง เป็นความสุขยิ่งใหญ่ที่สุดของเขาที่ได้ให้ความหวังใจแก่จิตวิญญาณที่รู้สำนึกและตกอยู่ในบาปที่มองเห็นพระเจ้าเป็นแค่ผู้ที่ผูกพยาบาท คอยตัดสินความ บ่อยครั้งที่พวกเขามักจะคุกเข่าพร้อมกับริมฝีปากที่สั่นเทาและน้ำตาคลอเต็มเบ้า เปิดเผยความหวังเดียวของคนบาปให้แก่พี่น้องของพวกเขา ด้วยวิธีนี้ แสงสว่างแห่งความจริงจึงเจาะทะลุเข้าสู่สติปัญญาที่มืดมนมากมาย ขับไล่เมฆหมอกแห่งความสิ้นหวังออกไป จนดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมส่องสว่างเข้าไปในจิตใจด้วยลำแสงแห่งการรักษาของพระองค์ จึงมีบ่อยครั้งที่ข้อพระคัมภีร์บางตอนถูกอ่านซ้ำแล้วซ้ำอีกตามความประสงค์ของผู้ฟังซึ่งต้องการให้แน่ใจว่าได้ยินถูกต้องแล้ว โดยเฉพาะข้อความที่พวกเขาต้องการรับฟังซ้ำแล้วซ้ำอีกด้วยความกระตือรือร้นว่า "พระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ก็ชำระเราให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น" 1 ยอห์น 1:7 "โมเสสยกงูขึ้นในถิ่นทุรกันดารอย่างไร บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้นอย่างนั้น เพื่อทุกคนที่วางใจพระองค์จะได้ชีวิตนิรันดร์" ยอห์น 3:14, 15 {GC 73.3} {GCth17 61.2}

มีคนมากมายไม่ยอมให้คำกล่าวอ้างของโรมมาหลอกได้ พวกเขามองว่าการที่มนุษย์หรือทูตสวรรค์จะมาทำหน้าที่ผู้ไกล่เกลี่ยแทนคนบาปนั้นเป็นเรื่องไร้สาระยิ่ง เมื่อแสงสว่างที่แท้จริงส่องมายังความคิด พวกเขาจึงร้องออกมาด้วยความเปรมปรีดิ์ว่า "พระคริสต์ทรงเป็นปุโรหิตของฉัน พระโลหิตเป็นเครื่องถวายบูชาของฉัน แท่นบูชาของพระองค์เป็นที่สารภาพบาปของฉัน" พวกเขานำตนเข้ามาพึ่งพิงในพระคุณความดีของพระเยซูอย่างเต็มที่ พร้อมกับพูดซ้ำแล้วซ้ำอีกว่า "ถ้าไม่มีความเชื่อแล้วจะไม่เป็นที่พอพระทัยเลย" ฮีบรู 11:6 "นามอื่นซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้นั้นไม่โปรดให้มีท่ามกลางมนุษย์ทั่วใต้ฟ้า" กิจการ 4:12 {GC 74.1} {GCth17 61.3}

ความมั่นใจในความรักของพระผู้ช่วยให้รอดนั้นดูเหมือนจะลึกซึ้งเกินกว่าที่บางจิตวิญญาณที่น่าสงสารและถูกมรสุมกระหน่ำเหล่านี้จะรับรู้ได้ การปลดปล่อยที่พวกเขาได้รับนั้นช่างยิ่งใหญ่เหลือเกิน ความสว่างเช่นนี้แหละที่ส่องลงมายังพวกเขา จนเคลิบเคลิ้มราวกับว่าพวกเขาไปอยู่ในสวรรค์แล้ว คนเหล่านี้วางมือของตนไว้ในพระหัตถ์ของพระคริสต์อย่างมั่นใจ เท้าของพวกเขายึดติดอยู่บนพระมหาศิลา ความกลัวตายทั้งปวงอันตรธานหายไป บัดนี้พวกเขาปรารถนาเรือนจำและโซ่ตรวน ถ้านั่นจะเป็นที่ถวายเกียรติพระนามของพระผู้ไถ่ของพวกเขา {GC 74.2} {GCth17 62.1}

ในที่ลับต่างๆ พระวจนะของพระเจ้าถูกนำขึ้นมาอ่าน ในบางครั้งก็อ่านให้จิตวิญญาณเพียงดวงเดียว บางครั้งก็อ่านให้กลุ่มเล็กๆ ที่แสวงหาแสงสว่างและความจริง บ่อยครั้งพวกเขาทำเช่นนี้ทั้งคืน ความอยากรู้และชื่นชมของผู้ฟังนั้นมีมาก จนบ่อยครั้งที่ผู้ฟังไม่ยอมให้ผู้นำข่าวแห่งความเมตตาหยุดอ่านจนกว่าพวกเขาจับใจความของข่าวดีแห่งการช่วยให้รอดได้ จะมีคำเช่นนี้พูดออกมาบ่อยๆ ว่า “พระเจ้าจะยอมรับของถวายของฉันหรือเปล่า พระองค์จะทรงยอมรับฉันไหม พระองค์จะทรงอภัยให้ฉันไหม” จึงมีคำตอบอ่านให้ฟังว่า “บรรดาผู้เหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนักจงมาหาเราและเราจะให้ท่านทั้งหลายได้หยุดพัก” มัทธิว 11:28 {GC 74.3} {GCth17 62.2}

เมื่อความเชื่อสัมผัสถึงพระสัญญาของพระเจ้า จะได้ยินคำตอบสนองด้วยความชื่นชมยินดีว่า “ไม่ต้องไปแสวงบุญที่ต้องใช้เวลานานอีกแล้ว ไม่ต้องเดินทางที่แสนลำบากเพื่อไปยังศาลเจ้าศักดิ์สิทธิ์ ฉันเข้ามาหาพระเยซูในสภาพที่เต็มไปด้วยบาปและไม่บริสุทธิ์อย่างที่ฉันเป็นอยู่ในเวลานี้ได้ และพระองค์จะไม่ทรงละเลยคำอธิษฐานของผู้ที่เสียใจกับบาป ‘ บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว’ บาปของฉันก็จะได้รับการอภัยด้วย” {GC 75.1} {GCth17 62.3}

ความปีติยินดีอันศักดิ์สิทธิ์จะเต็มล้นจิตใจ และคำสรรเสริญและโมทนาพระคุณแด่พระนามของพระเยซูจะแพร่สะพัดออกไป จิตวิญญาณที่มีความสุขเหล่านี้จะกลับไปยังบ้านของตนเพื่อกระจายแสงสว่าง เพื่อแบ่งปันแก่ผู้อื่นอีกครั้งแล้วครั้งเล่าตราบเท่าที่จะทำได้ถึงประสบการณ์ใหม่ที่พวกเขาได้พบหนทางแห่งชีวิตที่แท้จริง พระวจนะจากพระคัมภีร์นั้นมีอำนาจประหลาดและน่าเกรงขามซึ่งตรัสโดยตรงถึงจิตใจของผู้ที่แสวงหาความจริง เป็นพระสุรเสียงของพระเจ้าและนำความสำนึกมาสู่ผู้ที่ได้ยิน {GC 75.2} {GCth17 62.4}

ผู้นำข่าวแห่งความจริงจะเดินทางของเขาต่อไป แต่ลักษณะที่ถ่อมตน จริงใจ ตั้งใจและความศรัทธาอย่างลึกล้ำของเขามักจะถูกผู้คนกล่าวขานถึงเสมอ บ่อยครั้งที่ผู้ฟังไม่ได้ถามว่าเขามาจากไหนหรือกำลังจะไปไหน ในตอนแรก ผู้ฟังจะถูกความแปลกใจมาบดบัง และในตอนหลัง ความสำนึกในบุญคุณและชื่นชมยินดีเบี่ยงเบนความสนใจจนลืมซักถาม เมื่อถูกเชิญให้ไปที่บ้าน เขาจะตอบว่า ต้องไปเยี่ยมแกะที่หลงหายจากฝูง พวกผู้ฟังต่างถามกันว่า เป็นไปได้ไหมที่เขาจะเป็นทูตที่ลงมาจากสวรรค์ {GC 75.3} {GCth17 63.1}

มีหลายรายที่พวกผู้ฟังจะไม่ได้เห็นผู้นำข่าวแห่งความจริงนี้อีกเลย เขาอาจเดินทางไปยังดินแดนอื่น หรือชีวิตของเขากำลังเหี่ยวเฉาลงในคุกมืดที่ไม่มีใครรู้จัก หรืออาจเป็นไปได้ว่า กระดูกของเขาถูกเผาไหม้จนเหลือแต่เถ้าอยู่ในบริเวณที่เขาเป็นพยานเพื่อความจริง อย่างไรก็ตามคำพูดที่พวกเขาทิ้งไว้นั้นไม่อาจถูกทำลายไป คำพูดเหล่านั้นกำลังทำงานอยู่ในจิตใจของมนุษย์ ซึ่งทุกคนจะรู้ถึงผลงานที่ประเสริฐเหล่านี้อย่างเต็มที่ในวันพิพากษาที่จะมาถึงเท่านั้น {GC 75.4} {GCth17 63.2}

มิชชันนารีชาววอลเดนซิสกำลังรุกเข้าไปในอาณาจักรของซาตานและอำนาจของความมืดถูกปลุกให้ระมัดระวังตัวยิ่งขึ้น อำนาจแห่งความมืดเฝ้าติดตามความพยายามทุกขั้นตอนที่ทำให้ความจริงรุดหน้าไป และจะกระตุ้นตัวแทนของมันให้เกิดความกลัว

ผู้นำเปปาซีมองเห็นอันตรายอันใหญ่หลวงที่มีต่อเป้าหมายของตนซึ่งเกิดจากการทำงานของนักเดินทางผู้ถ่อมตนเหล่านี้ หากปล่อยให้แสงสว่างแห่งความจริงส่องไปโดยไม่ถูกขัดขวาง แสงนี้จะปัดเป่าเมฆแห่งความผิดอันหนาทึบซึ่งปิดล้อมประชาชนไว้ ความจริงนี้จะนำให้ความนึกคิดของมนุษย์ไปยังพระเจ้าองค์เดียวเท่านั้น และในที่สุดก็จะทำลายอำนาจของโรมไป {GC 76.1} {GCth17 63.3}

การที่มีคนเหล่านี้ซึ่งยึดถือความเชื่อของคริสตจักรยุคแรกเริ่มอยู่นั้นเป็นพยานอย่างต่อเนื่องถึงการละทิ้งความเชื่อของโรม ดังนั้น จึงปลุกความเกลียดชังและการกดขี่ข่มเหงครั้งรุนแรงที่สุดขึ้นมา การที่พวกเขาปฏิเสธไม่ยอมทิ้งพระคัมภีร์ก็เป็นความผิดที่โรมยอมไม่ได้ เธอตั้งใจทำลายพระคัมภีร์ให้หมดไปจากโลก ถึงตอนนี้ โรมเริ่มรณรงค์ให้ทุกคนเข้ามาร่วมทำสงครามที่น่ากลัวที่สุดต่อประชากรของพระเจ้าที่อาศัยอยู่บนภูเขา มีการจัดวางการไต่สวนตามเส้นทางของพวกเขา และภาพของอาเบลผู้บริสุทธิ์ที่ถูกฆ่าต่อหน้าฆาตรกรอย่างคาอินก็ปรากฏให้เห็นอยู่อย่างต่อเนื่อง {GC 76.2} {GCth17 63.4}

ครั้งแล้วครั้งเล่า ท้องนาอันอุดมถูกทิ้งให้รกร้าง ที่อยู่อาศัยและโบสถ์ของพวกเขาถูกทำลายไป จนกระทั่งในที่ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นทุ่งนาที่อุดมสมบูรณ์และบ้านเรือนของคนบริสุทธิ์และขยันบัดนี้กลายเป็นที่รกร้าง เช่นเดียวกับสัตว์ป่าที่หิวกระหายจะเกิดดุร้ายมากขึ้นเมื่อได้ชิมเลือด ความดุดันของเหล่าผู้นิยมเปปาซีถูกจุดปะทุให้รุนแรงมากขึ้นด้วยความทรมานของเหยื่อของพวกเขา พยานเพื่อความเชื่อที่บริสุทธิ์มากมายถูกไล่ล่าข้ามภูเขาและลงมาตามที่ราบที่พวกเขาซ่อนตัวขังตัวเองในป่าหนาทึบและตามยอดภูเขาสูง {GC 76.3} {GCth17 64.1}

ไม่มีข้อหาใดจะนำมากล่าวหาต่อการฝึกใฝ่ศีลธรรมของคนกลุ่มนี้ได้ แม้ศัตรูของพวกเขายังประกาศว่าคนเหล่านี้รักความสงบ เรียบง่ายและเป็นพวกเคร่งศาสนา ความผิดรุนแรงของพวกเขาคือการไม่ยอมนมัสการพระเจ้าตามพระประสงค์ขององค์สันตะปาปา ความผิดนี้เองพวกเขาจึงถูกกระหน่ำด้วยความอดสู การเหยียดหยาม การเยาะเย้ย และการทารุณกรรมด้วยวิธีต่างๆ เท่าที่มนุษย์หรือมารร้ายจะประดิษฐ์ขึ้นมา {GC 76.4} {GCth17 64.2}

เมื่อถึงจุดที่โรมมุ่งมั่นจะทำลายลัทธิที่เขาเกลียดชัง พระสันตะปาปาทรงตรากฎหมายขึ้นเพื่อปรักปรำคนเหล่านี้ว่าเป็นคนนอกรีตและต้องนำไปประหาร (โปรดดูภาคผนวก) พวกเขาไม่ได้ถูกกล่าวหาว่าเป็นคนเกียจคร้านหรือคนไม่ซื่อสัตย์หรือเป็นคนไร้ระเบียบ แต่ถูกตราว่ามีลักษณะเป็นคนที่ศรัทธาแก่กล้าและน่านับถือ เที่ยวไปหลอกลวง “ลูกแกะจากฝูงแกะที่แท้จริง” ดังนั้น พระสันตะปาปาจึงทรงตราคำสั่งถึง “ลัทธิที่เลวร้ายซึ่งมุ่งร้ายและเป็นที่น่ารังเกียจ” หากพวกเขา “ยังคงปฏิเสธไม่ยอมกลับตัว ให้บดขยี้ได้ดั่งงูพิษ” Wylie เล่มที่ 16 บทที่ 1 ผู้มีอำนาจที่ออกคำสั่งนี้เคยคาดคิดบ้างไหมว่า เขาจะต้องกลับมาพบกับคำพูดเหล่านั้นอีกครั้งหนึ่ง พวกเขาเคยรู้หรือไม่ว่าคำพูดเหล่านี้ถูกบันทึกไว้ในสมุดบันทึกแห่งสวรรค์ที่พวกเขาจะต้องเผชิญหน้าในวันพิพากษา พระเยซูตรัสว่า “ซึ่งพวกท่านได้ทำกับคนใดคนหนึ่งที่เล็กน้อยที่สุดในพี่น้องของเรานี้ก็เหมือนทำกับเราด้วย” มัทธิว 25:40 {GC 77.1} {GCth17 64.3}

พระบัญชาของพระสันตะปาปานี้เรียกร้องให้สมาชิกคริสตจักรทุกคนเข้าร่วมสงครามต่อสู้กับคนนอกรีตเหล่านี้ เพื่อเป็นแรงจูงใจแก่ผู้ที่เข้าร่วมในภารกิจอันทารุณโหดร้ายนี้ ผู้ที่เข้าร่วมจะ “หลุดพ้นจากความผิดและการลงโทษทางศาสนาทั้งสิ้น ทั้งบาปทั่วไปและบาปที่เฉพาะเจาะจง และทุกคนที่เข้าร่วมจะหลุดพ้นจากคำสาบานที่เคยทำไว้ ทั้งยังมีสิทธิ์อันชอบธรรมในการเป็นเจ้าของสมบัติที่ได้มาอย่างไม่ถูกกฎหมาย และพวกเขายังได้รับสัญญาว่าบาปทั้งหมดของพวกเขาจะได้รับการอภัยถ้าพวกเขาฆ่าคนนอกรีตได้ คำสั่งนี้ให้ยกเลิกสัญญาทั้งหมดที่เคยทำไว้กับชาววอลเดนซิส สั่งให้คนในท้องถิ่นทิ้งพวกเขา

ห้ามทุกคนให้ความช่วยเหลือใดๆ แก่พวกเขา และให้อำนาจทุกคนที่จะริบเอาสมบัติของพวกเขาไปได้” Wylie, เล่มที่ 16 บทที่ 1 เอกสารชิ้นนี้เปิดเผยอย่างชัดเจนถึงวิญญาณที่อยู่เบื้องหลังฉากเหล่านี้ เสียงที่ได้ยินนั้นคือเสียงคำรามของพญานาค ไม่ใช่พระสุรเสียงของพระคริสต์ {GC 77.2} {GCth17 64.4}

ผู้นำของระบอบเปปาซีไม่ยอมปฏิบัติตนตามมาตรฐานยิ่งใหญ่ในพระบัญญัติของพระเจ้า แต่สร้างมาตรฐานขึ้นตามความต้องการของตนเอง และตั้งใจบังคับทุกคนให้ทำตามมาตรฐานนี้ เพราะนี่เป็นความต้องการของโรม กฎหมายที่น่ากลัวที่สุดถูกตราออกมาแล้ว บาทหลวงและพระสันตะปาปาที่คดโกงและหมิ่นประมาทพระเจ้าเริ่มทำงานที่ซาตานกำหนดให้พวกเขาทำ ความเมตตาปรานีไม่มีในอุปนิสัยของพวกเขา วิญญาณเดียวกับที่ตรึงพระคริสต์บนกางเขนและฆ่าอัครสาวกทั้งหลาย วิญญาณเดียวกับที่ขับเคลื่อนจักรพรรดิเนโรผู้กระหายเลือดให้กำจัดผู้เชื่อที่ซื่อสัตย์ในสมัยนั้น เป็นวิญญาณเดียวกับที่กำลังทำงานกำจัดผู้ที่พระเจ้าทรงรักให้หมดไปจากโลกนี้ {GC 77.3} {GCth17 65.1}

เป็นเวลาหลายศตวรรษที่การกดขี่ข่มเหงเช่นนี้เข้ามาเยือนผู้ที่ยำเกรงพระเจ้า พวกเขาอดทนด้วยความขันติและความมั่นคงเพื่อถวายเกียรติแด่พระผู้ไถ่ โดยที่ไม่คำนึงถึงสงครามปราบปรามและการสังหารโหดที่ไร้มนุษยธรรมซึ่งกระทำต่อพวกเขา คนเหล่านี้ยังคงส่งมิชชันนารีออกไปเพื่อกระจายความจริงอันล้ำค่า พวกเขาถูกตามล่าจนตาย แต่กระนั้นเลือดของพวกเขารดลงบนเมล็ดที่ถูกหว่านออกไป และบังเกิดผลออกมาอย่างไม่เคยสร้างความผิดหวังด้วยประการฉะนี้ ชาววอลเดนซิสเป็นพยานให้พระเจ้าเป็นเวลาหลายศตวรรษก่อนที่ลูเธอร์จะเกิด พวกเขากระจายไปอยู่ในหลายประเทศ พวกเขาเพาะเมล็ดของการปฏิรูปทางศาสนาที่เริ่มต้นขึ้นในสมัยของไวคลิฟ แผ่ขยายออกไปและฝังลึกในสมัยของลูเธอร์ และจะถูกดำเนินการต่อไปจนถึงคราสิ้นยุคโดยผู้ที่ยอมทนทุกข์ในทุกสิ่ง เพื่อ “พระวจนะของพระเจ้าและคำพยานของพระเยซู” วิวรณ์ 1:9 {GC 78.1} {GCth17 65.2}

บท 5 - ยอห์น ไวคลิฟ

ก่อนการปฏิรูปศาสนา พระคัมภีร์มีอยู่ในที่ต่างๆ จำนวนน้อย แต่พระเจ้าไม่ทรงปล่อยให้พระวจนะของพระองค์ถูกทำลายไปอย่างสิ้นเชิง ความจริงที่อยู่ในพระคัมภีร์จะไม่ถูกปกปิดไว้ตลอดกาล พระองค์ทรงถอดโซ่ที่ล่ามพระวจนะแห่งชีวิตออกได้อย่างง่ายดายเฉกเช่นที่พระองค์ทรงเปิดประตูเรือนจำและถอดกลอนของประตูเหล็กเพื่อปล่อยผู้รับใช้ของพระองค์ให้เป็นอิสระ พระวิญญาณของพระเจ้าดลใจคนในประเทศต่างๆ ของยุโรปให้ค้นหาความจริงดั่งขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้ พระเจ้าทรงนำพวกเขาไปยังพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ ดลใจให้พวกเขาศึกษาแต่ละหน้าของหนังสือศักดิ์สิทธิ์ด้วยความสนใจอย่างยิ่ง คนเหล่านี้เต็มใจยอมรับแสงสว่างแม้ต้องจ่ายด้วยราคาสูงสักเพียงไรก็ตาม ถึงแม้พวกเขาไม่อาจมองเห็นทุกสิ่งได้อย่างชัดเจน แต่กระนั้นพวกเขาก็ยังเข้าถึงความจริงที่ฝังไว้มานาน พวกเขาก้าวออกไปราวกับผู้สื่อข่าวที่สวรรค์ส่งมา เพื่อหักโซ่ตรวนแห่งความผิดพลาดและความงมงายพร้อมกับเรียกร้องให้ผู้ที่ถูกจองจำมานานลุกขึ้นและประกาศเสรีภาพของตน {GC 79.1} {GCth17 66.1}

พระวจนะของพระเจ้าถูกกักเก็บไว้อยู่เป็นเวลานานด้วยภาษาที่ผู้คงแก่เรียนเท่านั้นเข้าใจ ยกเว้นอยู่ในท่ามกลางชาววอลเดนซิส แต่เวลาแห่งการแปลและแจกจ่ายพระคัมภีร์ให้ผู้คนในดินแดนต่างๆ ตามภาษาพื้นเมืองของพวกเขาเองมาถึงแล้ว โลกผ่านช่วงเวลาเที่ยงคืนอันมืดสนิทไปแล้ว ชั่วโมงแห่งความมืดมนกำลังจะผ่านพ้นไปและมีหมายสำคัญตามที่ต่างๆ แสดงให้เห็นว่าฟ้าวันใหม่กำลังจะมาถึง {GC 79.2} {GCth17 66.2}

ในช่วงศตวรรษที่สิบสี่ ยอห์น ไวคลิฟ [John Wycliffe] " ดาวรุ่งของการปฏิรูปศาสนา" ปรากฏตัวที่ประเทศอังกฤษ เขาไม่ใช่ผู้ประกาศข่าวการปฏิรูปสำหรับประเทศอังกฤษเท่านั้น แต่สำหรับทั่วทั้งคริสต์ศาสนจักรด้วย คำประท้วงยิ่งใหญ่ที่โรมเคยอนุญาตให้เขากล่าวจะไม่มีวันเงียบหายไป การประท้วงนั้นเปิดฉากการต่อสู้ที่จะนำไปสู่การปลดปล่อยบุคคล คริสตจักรและประชาชาติ {GC 80.1} {GCth17 66.3}

ไวคลิฟเรียนมาทางด้านศิลปศาสตร์ และสำหรับเขาแล้วความยำเกรงพระเจ้าเป็นบ่อเกิดของปัญญา เขาเป็นที่รู้จักดีในวิทยาลัยว่าเป็นคนเคร่งศาสนา ทั้งยังเป็นคนที่มีความสามารถพิเศษมากมายและเป็นผู้คงแก่เรียน ด้วยความกระหายความรู้ เขาลงแรงศึกษาหาความรู้ในทุกสาขาวิชา เขาศึกษาหาความรู้ทางด้านปรัชญา หลักศาสนาของคริสตจักรและกฎหมายของบ้านเมือง โดยเฉพาะกฎหมายของประเทศของเขาเอง คุณค่าของการฝึกอบรมในช่วงต้นของชีวิตให้คุณประโยชน์ต่อการทำงานของเขาในช่วงต่อมาอย่างเห็นได้ชัด ความรอบรู้ในรายละเอียดของปรัชญาแห่งการคาดคะเนในยุคของเขาทำให้เขาเปิดโปงข้อผิดพลาดต่างๆ ได้ และโดยการเรียนกฎหมายของประเทศและของฝ่ายศาสนา เขาจึงพร้อมที่จะเข้าร่วมในการต่อสู้ยิ่งใหญ่เพื่อเสรีภาพของการปกครองและศาสนา ในขณะที่เขาใช้อาวุธพระวจนะของพระเจ้าได้นั้น เขาเรียนรู้วิชาการทางปัญญาของโรงเรียนและเข้าใจถึงกลเม็ดของผู้มีความรู้ ความสามารถทางอัจฉริยภาพและความรู้ที่ลึกซึ้งและรอบรู้ของเขาทำให้เขาเป็นที่นับถือของทั้งมิตรและศัตรู ผู้ที่ติดตามเขามองดูเขาด้วยความพึงพอใจว่าเขามีความนึกคิดอยู่ในระดับแนวหน้าของประเทศ และไม่เปิดโอกาสให้ศัตรูของเขาสร้างความสงสัยให้กับเป้าหมายของการปฏิรูปด้วยการเปิดโปงความไม่รู้หรือจุดอ่อนของผู้สนับสนุนศัตรูของเขา {GC 80.2} {GCth17 66.4}

ในขณะที่ไวคลิฟยังอยู่ในวิทยาลัย เขาเข้าร่วมศึกษาพระคัมภีร์ ในยุคแรกๆ นั้น พระคัมภีร์มีเฉพาะภาษาโบราณเท่านั้น ผู้คงแก่เรียนจึงมีโอกาสเข้าถึงบ่อน้ำพุแห่งความจริง แต่กลุ่มคนที่ไม่มีการศึกษาจะเข้าไม่ถึง ด้วยประการฉะนี้จึงเป็นการปูทางให้กับงานในอนาคตของไวคลิฟในฐานะนักปฏิรูปศาสนา คนมีความรู้ศึกษาพระวจนะของพระเจ้าและพบความจริงยิ่งใหญ่ที่เปิดเผยให้เห็นพระคุณที่ประทานให้โดยไม่คิดราคา ในคำสอนของคนเหล่านี้ พวกเขาเผยแพร่ความรอบรู้ที่อยู่ในความจริงนี้และนำผู้อื่นให้หันไปหาพระวจนะที่มีชีวิต {GC 80.3} {GCth17 67.1}

เมื่อไวคลิฟหันมาสนใจพระคัมภีร์ เขาลงแรงศึกษาค้นคว้าพระคัมภีร์อย่างละเอียดเช่นเดียวกับที่เขาศึกษาวิชาอื่นๆ ในโรงเรียน ก่อนหน้านี้ เขารู้สึกว่าตัวเองยังขาดตกบกพร่องอยู่มาก วิชาการที่เขาเล่าเรียนมาหรือคำสอนของคริสตจักรไม่อาจทำให้เขาพึงพอใจ ในพระวจนะของพระเจ้า เขาพบสิ่งที่เขาเคยพยายามแสวงหาแต่ไม่ประสบผลมาก่อน เขามองเห็นแผนการแห่งความรอดที่เปิดออกอยู่ในนั้น และกำหนดให้พระคริสต์เป็นผู้ไกล่เกลี่ยของมนุษย์เพียงพระองค์เดียว เขาจึงมอบถวายตัวเองเพื่อรับใช้พระคริสต์และตั้งใจที่จะประกาศความจริงที่เขาค้นพบนี้ {GC 81.1} {GCth17 67.2}

เหมือนนักปฏิรูปศาสนาในยุคต่อมา เมื่อเริ่มต้นการทำงาน ไวคลิฟมองไม่เห็นว่างานของเขาจะนำเขาไปทิศทางใด เขาไม่ได้ตั้งใจที่จะนำตัวเองเข้าไปต่อต้านโรม แต่ความศรัทธาต่อความจริงไม่อาจนำเขาให้หลีกเลี่ยงการขัดแย้งกับความเท็จได้ ยิ่งเขารู้ความผิดของระบอบเปปาซีชัดเจนมากขึ้นเท่าไร เขาก็ยิ่งตั้งใจสอนพระคัมภีร์อย่างแรงกล้ามากขึ้นเท่านั้น เขามองเห็นว่าโรมละทิ้งพระวจนะของพระเจ้าเพื่อเปิดทางให้ประเพณีของมนุษย์ เขาติเตียนเหล่านักบวชที่ละทิ้งพระคัมภีร์อย่างไม่กลัวเกรง และเรียกร้องให้นำพระคัมภีร์กลับคืนมาให้กับประชาชน และให้นำอำนาจของพระคัมภีร์กลับคืนมาสู่คริสตจักร เขาเป็นครูที่มีความสามารถและจริงใจและเป็นนักเทศน์ที่มีโวหารดี และชีวิตประจำวันของเขาแสดงออกถึงความจริงที่เขาเทศน์ ความรู้ของเขาในพระคัมภีร์ พลังในการใช้เหตุผล ความบริสุทธิ์ในชีวิตของเขา ความกล้าหาญที่ไม่โอนเอียง และความซื่อตรงของเขาทำให้เขาได้รับความนับถือและความมั่นใจอย่างกว้างขวางจากคนทั่วไป หลายคนไม่พอใจกับความเชื่อในอดีตและเมื่อเห็นความชั่วที่ดาษดื่นในคริสตจักรโรมัน พวกเขาจึงขานรับความจริงที่ไวคลิฟเปิดเผยให้พวกเขาเห็นด้วยความชื่นชมยินดีอย่างไม่ปกปิด แต่ผู้นำในระบอบเปปาซีกลับเต็มไปด้วยความเดือดดาลเมื่อเห็นว่านักปฏิรูปศาสนาคนนี้ได้รับความนิยมมากกว่าพวกเขา {GC 81.2} {GCth17 67.3}

ไวคลิฟเป็นนักจับผิดที่เก่งกาจ และเขาโจมตีอย่างไม่เกรงกลัวต่อการละเมิดหลายประการที่ผู้มีอำนาจแห่งโรมอนุมัติให้ทำ ในขณะที่เป็นอนุศาสนาจารย์รับใช้พระมหากษัตริย์นั้น เขายืนหยัดอย่างกล้าหาญต่อต้านการจ่ายค่าบรรณาการที่พระสันตะปาปาเรียกเก็บจากพระมหากษัตริย์แห่งประเทศอังกฤษและชี้ให้เห็นว่าการที่ระบอบเปปาซีถือสิทธิมีอำนาจเหนือฝ่ายปกครองของประเทศนั้นเป็นเรื่องที่ขัดกับเหตุผลและความจริงที่พระคัมภีร์เปิดเผยไว้ ข้อเรียกร้องต่างๆ ของพระสันตะปาปาก่อให้เกิดความไม่พอใจ และคำสอนของไวคลิฟยังมีอิทธิพลต่อความคิดของเหล่าผู้นำระดับแนวหน้าของประเทศ กษัตริย์และขุนนางทั้งหลายร่วมมือกันไม่ยอมรับข้ออ้างว่าพระสันตะปาปามีอำนาจทางฝ่ายโลกและปฏิเสธไม่ส่งเครื่องบรรณาการ

การทำเช่นนี้จึงเป็นการตบหน้าอย่างได้ผลต่ออำนาจยิ่งใหญ่ของระบอบเปปาซีในประเทศอังกฤษ {GC 82.1} {GCth17 68.1}

มีความชั่วอีกเรื่องหนึ่งที่นักปฏิรูปศาสนาคนนี้ต่อสู้ด้วยความแน่วแน่และยาวนานคือสถาบันของคณะนักบวชภราดร [Friar ไฟรเออร์ คณะนักบวชที่พเนจรไปทั่วเพื่อขอรับทานบริจาค] นักบวชภราดรเหล่านี้มีอยู่ดารดาษทั่วประเทศอังกฤษ ทำตัวเป็นบ่อนทำลายความยิ่งใหญ่และความรุ่งเรืองของประเทศ วงการอุตสาหกรรม การศึกษาและศีลธรรมต่างรู้สึกถึงอิทธิพลอันน่าเศร้าใจนี้ ชีวิตนักบวชที่เกียจคร้านและทำตัวเป็นขอทานไม่เพียงเป็นเหตุให้แหล่งทรัพยากรของประชาชนรั่วไหลอย่างหนัก แต่ยังนำให้เกิดการดูถูกเหยียดหยามผู้ที่ทำงานที่เกิดประโยชน์ ศีลธรรมของเยาวชนตกต่ำและเสื่อมโทรมด้วยอิทธิพลจากนักบวชภราดรเหล่านี้ คนมากมายได้รับการชักนำให้หันหน้าเข้าวัดและอุทิศตนเองเพื่อใช้ชีวิตเป็นนักบวช การกระทำนี้ไม่ใช่เพียงปราศจากการยินยอมของพ่อแม่เท่านั้น แต่ทำไปโดยไม่ให้พ่อแม่รับรู้และแม้กระทั่งขัดขืนคำสั่งของพ่อแม่ บาทหลวงรุ่นแรกท่านหนึ่งของคริสตจักรโรมันอ้างสิทธิของการเป็นนักบวชอยู่เหนือความรักและหน้าที่ซึ่งมีต่อบุพการี ประกาศว่า “แม้ว่าบิดาของท่านนอนร้องไห้คร่ำครวญอยู่หน้าบ้านและมารดาของท่านอ้างบุญคุณของร่างกายที่ให้กำเนิดท่านและเต้านมที่เลี้ยงท่านมา ท่านจะต้องเหยียบคนทั้งสองลงใต้ฝ่าเท้าและมุ่งหน้าตรงไปหาพระคริสต์” ซึ่งภายหลังต่อมา ลูเธอร์เรียก “การกระทำที่โหดเหี้ยมไร้มนุษยธรรม” นี้ว่า “บ่งบอกถึงลักษณะของสุนัขป่าและทรราชมากกว่าคริสเตียนหรือมนุษย์” นั่นคือจิตใจของลูกๆ ที่ถูกหล่อหลอมให้แข็งกระด้างต่อพ่อแม่ Barnas Sears, *The Life of Luther* หน้า 70, 69 เรื่องเช่นนี้ผู้นำระบอบเปปาซีจึงทำตัวเหมือนพวกฟาริสีในสมัยโบราณที่ใช้ขนบธรรมเนียมของตนทำให้พระบัญญัติของพระเจ้าไม่มีความหมาย ดังนั้น มีบ้านจำนวนมากถูกทิ้งร้าง และพ่อแม่ต้องสูญเสียการสมาคมกับบุตรธิดาของตนไป {GC 82.2} {GCth17 68.2}

แม้นักศึกษาในมหาวิทยาลัยยังถูกหลอกโดยการนำเสนอตัวแบบจอมปลอมของนักบวชแล้วชักจูงให้เข้าร่วมเป็นนักบวชกับพวกเขา หลายคนกลับใจภายหลัง เพราะเห็นว่าพวกเขากำลังทำลายชีวิตของตนเองและนำความทุกข์โศกเศร้ามาสู่พ่อแม่ แต่หากพวกเขาติดแน่นอยู่ในกับดักการจะได้เสรีภาพกลับคืนมานั้นเป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ มีพ่อแม่มากมายกลัวอิทธิพลของนักบวช พวกเขาปฏิเสธไม่ยอมส่งลูกๆ เข้าไปศึกษาในมหาวิทยาลัยในศูนย์กลางการศึกษาขนาดใหญ่ จำนวนนักเรียนลดลงอย่างเห็นได้ชัด สถาบันการศึกษาต้องถดถอยลงและความโง่เขลามีให้เห็นอย่างแพร่หลาย {GC 83.1} {GCth17 69.1}

พระสันตะปาปาทรงมอบอำนาจให้นักบวชเหล่านี้ฟังคำสารภาพและให้อภัยบาปได้ จึงเป็นเหตุให้เกิดความชั่วมหันต์ขึ้น มุ่งหวังเพื่อหาผลประโยชน์ใส่ตนเอง นักบวชเหล่านี้พร้อมให้อภัยบาปทั้งหมดอย่างง่ายดาย จนกระทั่งอาชญากรทุกรูปแบบมาหาพวกเขาเพื่อลบล้างความผิด และผลที่ตามมาคือความชั่วที่เลวร้ายที่สุดก็เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว คนเจ็บป่วยและคนยากจนถูกทอดทิ้งไว้ให้อยู่อย่างระกำลำบาก ในขณะที่สิ่งของที่ควรจะนำไปช่วยแก้ไขความขัดสนกลับถูกนำไปให้กับนักบวชที่คอยข่มขู่บังคับให้ผู้คนต้องทำทาน และประณามผู้ที่กักเก็บไม่นำของมาให้ตามที่พวกเขาสั่งนั้นว่าเป็นคนที่ไม่ศรัทธาในศาสนา แม้ว่านักบวชเหล่านี้จะแสดงตนเป็นคนยากจนก็ตามที แต่ทรัพย์สมบัติของพวกเขาก็เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ และตัวโบสถ์ที่ยิ่งใหญ่และความฟุ่มเฟือยบนโต๊ะอาหารคือสิ่งที่ทำให้ประเทศชาติยากจนยิ่งขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ในขณะที่ใช้ชีวิตด้วยความหรูหราและสุขสบาย พวกเขากลับส่งตัวแทนที่ไม่มีความรู้ออกไปทำหน้าที่แทน ตัวแทนเหล่านี้ช่ำชองในการเล่านิยายพิสดารและตำนานหรือเรื่องสนุกเพื่อสร้างความเพลิดเพลินให้กับประชาช

น และยิ่งทำให้ชาวบ้านกลายเป็นเหยื่อโง่ของบรรดานักบวชต่อไปอย่างสมบูรณ์ ด้วยวิธีนี้เหล่านักบวชภราดรจึงยังคงกำฝูงชนที่งมงายไว้ในอุ้งมือและนำให้พวกเขาเชื่อว่าหน้าที่ทางศาสนาทั้งหมดประกอบด้วยการยอมรับว่าพระสันตะปาปายิ่งใหญ่ที่สุด การบูชาเหล่านักบุญทั้งหลายและการถวายสิ่งของให้นักบวช และสิ่งทั้งหมดนี้ก็เพียงพอที่จะจับจองที่ในสวรรค์สำหรับตนเอง {GC 83.2} {GCth17 69.2}

ผู้มีการศึกษาและฝักใฝ่ในทางศาสนาต่างต้องพบกับความล้มเหลวในการพยายามปฏิรูปกฎระเบียบของนักบวชเหล่านี้ แต่ไวคลิฟมีมุมมองที่ชัดเจนกว่า เขามุ่งโจมตีไปยังรากเง้าของความชั่วนี้ เขาประกาศว่าความผิดอยู่ที่ตัวระบบเองและจะต้องกำจัดให้หมดสิ้น การถกเถียงและความสงสัยเกิดตื่นตัวขึ้นในขณะที่นักบวชเดินทางไปทั่วประเทศ ขายใบลบมลทินบาปของพระสันตะปาปา คนมากมายเริ่มสงสัยถึงความเป็นไปได้ของการใช้เงินซื้อการอภัยบาป พร้อมกับตั้งคำถามว่าเขาควรจะต้องขอการอภัยบาปจากพระเจ้าหรือจากพระสันตะปาปาแห่งโรมกันแน่ (โปรดดูภาคผนวกหน้า 59) มีคนไม่น้อยที่ตื่นตระหนกกับความโลภของนักบวชภราดรทั้งหลาย ซึ่งดูจะไม่รู้จักพอ พวกเขากล่าวกันว่า “พระและนักบวชแห่งโรมกำลังกัดกร่อนพวกเขาเหมือนกับโรคมะเร็ง พระเจ้าจำเป็นต้องมาช่วยเราให้หลุดพ้นมิฉะนั้นแล้วเราจะพินาศ” D’Aubigné เล่มที่ 17 บทที่ 7 นักบวชที่เที่ยวขอทานเหล่านี้พยายามปกปิดความโลภด้วยการอ้างว่าพวกเขาทำตามแบบอย่างของพระผู้ช่วยให้รอด พวกเขาอ้างว่าพระเยซูและสาวกของพระองค์ต่างได้รับการสนับสนุนด้วยการทำทานของประชาชน คำกล่าวอ้างนี้สร้างผลเสียให้กับการกระทำของพวกเขาเอง เพราะทำให้คนจำนวนมากกลับไปค้นหาศึกษาพระคัมภีร์เพื่อเรียนรู้ความจริงด้วยตัวเอง ซึ่งเป็นสิ่งที่โรมไม่ต้องการมากที่สุด ความคิดของคนทั้งหลายถูกนำไปสู่แหล่งความจริงซึ่งเป็นสิ่งที่โรมต้องการปกปิด {GC 84.1} {GCth17 70.1}

ไวคลิฟเริ่มเขียนและตีพิมพ์ใบปลิวต่อต้านนักบวชภราดร เขาไม่ต้องการสร้างความขัดแย้งกับนักบวชเหล่านี้มากไปกว่าการเรียกร้องให้ประชาชนหันเข้าหาคำสอนในพระคัมภีร์และพระผู้ทรงประพันธ์พระคัมภีร์ เขาประกาศว่าพระสันตะปาปาไม่มีอำนาจอภัยบาปหรือขับผู้คนออกจากศาสนามากไปกว่านักบวชธรรมดา และจะไม่มีผู้ใดถูกขับออกจากศาสนาอย่างแท้จริงนอกเสียจากว่าผู้นั้นจะได้รับคำพิพากษาจากพระเจ้าเสียก่อน ไม่มีทางอื่นใดซึ่งให้ผลดีกว่าในการล้มล้างโครงสร้างอันใหญ่โตของฝ่ายวิญญาณและฝ่ายโลกซึ่งพระสันตะปาปาทรงก่อขึ้น และกักกันจิตวิญญาณและร่างกายของคนนับล้านไว้ {GC 84.2} {GCth17 70.2}

อีกครั้งหนึ่งไวคลิฟถูกเรียกให้เข้ามาปกป้องสิทธิของกษัตริย์แห่งประเทศอังกฤษเพื่อต่อต้านการรุกล้ำของโรมและโดยการได้รับแต่งตั้งให้เป็นเอกอัครราชทูต เขาอยู่ในประเทศเนเธอร์แลนด์เป็นเวลาสองปีเพื่อติดต่อหารือกับตัวแทนของพระสันตะปาปา ที่นั่นเองเขาติดต่อกับคณะสงฆ์จากประเทศฝรั่งเศส ประเทศอิตาลีและประเทศสเปน และมีโอกาสเห็นเบื้องหลังเหตุการณ์ต่างๆ และรับรู้เรื่องราวมากมายที่เขาไม่มีทางรับรู้หากเขาอยู่ในประเทศอังกฤษ เขาเรียนรู้เรื่องที่เป็นประโยชน์มากมายต่อการทำงานของเขาในเวลาต่อมา เขามองเห็นลักษณะและเป้าหมายที่แท้จริงของสภาการปกครองของสงฆ์จากตัวแทนที่มาจากราชสำนักของระบอบเปปาซี เมื่อเขากลับไปประเทศอังกฤษ เขาย้ำสอนในเรื่องที่เขาเคยสอนอย่างเปิดเผยมากยิ่งขึ้น และด้วยความกระตือรือร้นที่มากกว่าเดิม เขาประกาศว่าความโลภ ความหยิ่งยโสและการหลอกลวงเป็นพระเจ้าของโรม {GC 84.3} {GCth17 70.3}

ในใบปลิวฉบับหนึ่ง เขากล่าวถึงพระสันตะปาปาและคนเก็บเงินทั้งหลายว่า “พวกเขาดูดเงินจากความเป็นอยู่ของคนยากจนในแผ่นดินของเรา และในแต่ละปีพวกเขาเอาเงินจำนวนหลายพันจากคลังของกษัตริย์ไปใช้ในพิธีทางศาสนาและฝ่ายจิตวิญญาณ นั่นเป็นคำแช่งสาปที่เป็นบาปทางศาสนาของพวกนอกรีต

และทำให้คริสต์ศาสนจักรยอมรับและคงคำสอนที่ผิดนี้ต่อไป และแน่นอนทีเดียว แม้อาณาบริเวณของเราจะมีเนินเขาทองคำอันใหญ่โตก็จะไม่มีผู้ใดได้แตะต้องนอกจากนักบวชเก็บเงินหยิ่งยโสที่ฝักใฝ่ทางโลกคนนี้ เวลาผ่านไป เนินเขานี้จะถูกใช้จนหมด เพราะเขาจะนำเงินทั้งหมดออกไปจากดินแดนของเรา และจะไม่ส่งอะไรกลับมาให้เรานอกจากคำสาปของพระเจ้าต่อบาปทางศาสนาที่เขาทำไว้” John Lewis, *History of the Life and Sufferings of J. Wiclif* หน้า 37 {GC 85.1} {GCth17 71.1}

หลังจากที่ไวคลิฟกลับไปประเทศอังกฤษไม่นาน กษัตริย์ทรงแต่งตั้งให้เขาเป็นอธิการบดีแห่งเมืองลัตเตอร์เวิร์ธ นี่คือหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่าอย่างน้อยพระราชาทรงพอพระทัยกับการพูดอย่างตรงไปตรงมาของเขา อิทธิพลของไวคลิฟเห็นได้จากการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของพระราชสำนักและในการหล่อหลอมความเชื่อของประเทศชาติอีกด้วย {GC 85.2} {GCth17 71.2}

ในไม่ช้า เสียงขู่คำรามจากผู้นำของระบอบเปปาซีก็ดังโหมกระหน่ำมาใส่เขา สาส์นตราตั้งของพระสันตะปาปา 3 ฉบับส่งตรงมายังประเทศอังกฤษ มาถึงมหาวิทยาลัย พระมหากษัตริย์และพระราชาคณะ คำสั่งทุกฉบับสั่งให้ปิดปากครูสอนนอกรีตให้เงียบทันทีและอย่างเด็ดขาด (Augustus Neander, *General History of the Christian Religion and Church* ประโยคที่ 6 ส่วนที่ 2 ตอนที่ 1 ย่อหน้าที่ 8 โปรดดูภาคผนวกด้วย) แต่ก่อนที่สาส์นตราตั้งจะมาถึง บิชอปทั้งหลายที่ร้อนรนออกหมายเรียกให้ไวคลิฟมาขึ้นศาลต่อหน้าพวกเขา แต่ไวคลิฟมาที่ศาลพร้อมกับเจ้าชายที่มีอำนาจมากที่สุดในอาณาจักรถึงสองพระองค์ และประชาชนก็ห้อมล้อมอยู่รอบตึกและวิ่งกรูเข้าไป ข่มขวัญผู้พิพากษาจนต้องยกเลิกการพิจารณาไปชั่วคราว และไวคลิฟก็ได้รับอนุญาตให้กลับออกไปอย่างสันติ ไม่นานจากนั้น กษัตริย์เอ็ดเวิร์ดที่ 3 ผู้ชราภาพ ซึ่งเป็นผู้ที่พวกพระราชาคณะคอยหาทางที่จะใช้อิทธิพลของพระองค์เพื่อต่อต้านนักปฏิรูปคนนี้เสด็จสวรรคต และผู้ที่เคยปกป้องไวคลิฟกลายเป็นผู้สำเร็จราชการแทน {GC 85.3} {GCth17 71.3}

คำสั่งของระบอบเปปาซีกำหนดให้ประชาชนทั่วประเทศอังกฤษจับกุมและคุมขังคนนอกรีต มาตรการนี้หมายถึงเสาประหารเผาทั้งเป็น ดูเหมือนค่อนข้างแน่ว่าไวคลิฟคงต้องตกเป็นเหยื่อความอาฆาตของโรม แต่พระเจ้าผู้ทรงเคยประกาศในอดีตกาลว่า “อย่ากลัวเลย เราเป็นโล่ของเจ้า” ปฐมกาล 15:1 พระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ปกป้องผู้รับใช้ของพระองค์ ความตายไม่ได้มาเยือนนักปฏิรูปศาสนาคนนี้ แต่กลับมาถึงพระสันตะปาปาที่ออกคำสั่งให้ทำลายเขา พระสันตะปาปาเกรกอรีที่ 11 สิ้นพระชนม์ และคณะสงฆ์ที่ชุมนุมกันเพื่อพิพากษาไวคลิฟก็สลายตัวไปด้วย {GC 86.1} {GCth17 71.4}

การคุ้มครองของพระเจ้ายังคงควบคุมเหตุการณ์ต่างๆ เพื่อเปิดโอกาสให้การปฏิรูปศาสนาเติบใหญ่ขึ้น ภายหลังจากที่พระสันตะปาปาเกรกอรีสิ้นพระชนม์ มีการเลือกตั้งพระสันตะปาปาสององค์ที่เป็นคู่แข่งกันขึ้น อำนาจของทั้งสองฝ่ายที่ขัดแย้งกัน แต่ละฝ่ายอ้างว่าตนไม่รู้พลั้งและเรียกร้องให้อีกฝ่ายหนึ่งเชื่อฟัง (โปรดดูภาคผนวกสำหรับหน้า 50 และ 86) ต่างฝ่ายต่างเรียกร้องให้ผู้เชื่อร่วมมือกับตนเพื่อทำสงครามต่อสู้กับอีกฝ่ายหนึ่ง ด้วยการยืนยันข้อเรียกร้องของตนโดยการสาปแช่งที่ร้ายแรงต่อคู่ต่อสู้ และสัญญาที่จะให้รางวัลในสวรรค์แก่ผู้ที่สนับสนุนตน เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้อำนาจของระบอบเปปาซีอ่อนกำลังลง ต่างฝ่ายต่างทุ่มเทอย่างสุดกำลังที่ทำได้เพื่อโจมตีอีกฝ่ายหนึ่ง ส่งผลให้ไวคลิฟมีเวลาพักระยะหนึ่ง มีการประณามกันอย่างรุนแรงและโต้ตอบกันระหว่างพระสันตะปาปาทั้งสององค์ และมีการหลั่งเลือดเพื่อสนับสนุนคำกล่าวอ้างที่ขัดแย้งกัน อาชญากรรมและเรื่องน่าละอายไหลบ่าจนท่วมคริสตจักร ในเวลาเดียวกัน นักปฏิรูปท่านนี้อยู่ที่โบสถ์แห่งเมืองลัตเตอร์เวิร์ธด้วยความสงบสุข

เขาทำงานด้วยความขยันขันแข็งเพื่อชี้ให้มนุษย์หันจากพระสันตะปาปาที่ชิงดีชิงเด่นไปหาพระเยซู พระผู้ทรงเป็นเจ้าชายแห่งสันติภาพ {GC 86.2} {GCth17 72.1}

ความขัดแย้งที่เป็นสาเหตุให้เกิดความรุนแรงและความต่ำทรามทั้งหมดเตรียมทางให้กับการปฏิรูปศาสนาโดยชี้ให้ประชาชนเห็นธาตุแท้ของอำนาจของระบอบเปปาซี ในใบปลิวฉบับหนึ่งที่ไวคลิฟพิมพ์ออกมาเรื่องความขัดแย้งของพระสันตะปาปาคู่นี้ [*On the Schism of the Popes*] เขาเรียกร้องให้ประชาชนพิจารณาว่าบาทหลวงทั้งสองนั้นพูดความจริงหรือไม่ในการกล่าวโทษอีกฝ่ายหนึ่งว่าเป็นพระคริสต์เทียมเท็จ เขากล่าวว่า “พระเจ้าจะไม่ทรงยอมปล่อยให้ปีศาจแบบบาทหลวงเช่นนี้เพียงคนเดียวมีอำนาจปกครองอีกต่อไป.....แต่ทำให้ทั้งสองฝ่ายแตกแยก เพื่อว่าโดยพระนามของพระคริสต์ มนุษย์จะมีชัยชนะเหนือบาทหลวงทั้งสองง่ายขึ้น” R. Vaughan, *Life and Opinions of John de Wycliffe* เล่มที่ 2 หน้าที่ 6 {GC 86.3} {GCth17 72.2}

ไวคลิฟทำตัวเหมือนพระอาจารย์ด้วยการประกาศพระกิตติคุณให้แก่คนยากจน เขาไม่พอใจกับการแบ่งปันแสงสว่างไปตามบ้านที่อ่อนน้อมในละแวกโบสถ์แห่งเมืองลัตเตอร์เวิร์ธของเขาเท่านั้น เขายังมุ่งมั่นที่จะนำแสงสว่างนี้ประกาศไปทั่วประเทศอังกฤษ เพื่อทำการนี้ให้สำเร็จ เขาจัดตั้งกลุ่มนักเทศน์ซึ่งเป็นคนที่เรียบง่ายและเคร่งศาสนา คนที่รักความจริงและไม่ปรารถนาสิ่งอื่นใดนอกจากต้องการประกาศความจริง ชายเหล่านี้ไปทั่วทุกหนแห่งสอนตามตลาด ตามท้องถนนในเมืองใหญ่ และตามตรอกซอยของชนบท พวกเขาเข้าถึงคนชรา คนเจ็บป่วยและคนยากจน และนำข่าวแห่งความชื่นชมยินดีของพระคุณพระเจ้าไปสู่คนเหล่านั้น {GC 87.1} {GCth17 72.3}

ในฐานะที่ไวคลิฟเป็นศาสตราจารย์ทางศาสนศาตร์ที่มหาวิทยาลัยอ็อกซ์ฟอร์ด เขาเทศนาพระวจนะของพระเจ้าในหอประชุมของมหาวิทยาลัย เขาสอนความจริงให้แก่นักศึกษาที่อยู่ภายใต้การดูแลของเขาด้วยความซื่อสัตย์ถึงกับได้รับตำแหน่ง “ดุษฎีบัณฑิตแห่งพระกิตติคุณ” แต่ผลงานยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตของเขาคือการแปลพระคัมภีร์เป็นภาษาอังกฤษ ในผลงานเขียนเรื่อง “ความจริงและความหมายของพระคัมภีร์” [*On the Truth and Meaning of Scripture*] เขากล่าวถึงความตั้งใจที่จะแปลพระคัมภีร์เพื่อให้ทุกคนในประเทศอังกฤษอ่านพระราชกิจที่ประเสริฐยิ่งของพระเจ้าในภาษาที่เขาเกิดมา {GC 87.2} {GCth17 73.1}

แต่งานของเขาต้องหยุดชะงักในทันที แม้ว่าเขาอายุยังไม่ถึงหกสิบปี แต่การทำงานอย่างไม่มีวันหยุด การศึกษาค้นคว้าและการโจมตีจากศัตรูทั้งหลาย บั่นทอนพละกำลังของเขาและทำให้เขาแก่ก่อนวัย โรคร้ายอันตรายจู่โจมเขา ข่าวนี้นำความชื่นชมที่ยิ่งใหญ่มาให้นักบวชภราดรทั้งหลาย พวกเขาคิดว่าบัดนี้ไวคลิฟคงจะสำนึกผิดด้วยความขมขื่นต่อความชั่วร้ายที่เขาทำกับคริสตจักร และต่างรีบเร่งไปยังบ้านพักของเขาเพื่อฟังคำสารภาพจากไวคลิฟ ผู้แทนจากนิกายทั้งสี่พร้อมด้วยเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองสี่นายมายืนห้อมล้อมรอบชายที่พวกเขาคิดว่ากำลังจะตาย พร้อมกับพูดว่า “ความตายอยู่ที่ริมฝีปากของเจ้า จงสำนึกผิดและถอนคำพูดที่เจ้าทำให้พวกเราเสียหายต่อหน้าพวกเรา” นักปฏิรูปศาสนารับฟังด้วยความสงบ แล้วเขาขอร้องให้ผู้ที่ดูแลเขาช่วยพยุงเขาขึ้นนั่งบนเตียงและจ้องหน้าพวกที่กำลังรอฟังการถอนคำพูดของตน เขาพูดด้วยเสียงหนักแน่นซึ่งเป็นเสียงที่ทำให้พวกเขากลัวจนตัวสั่นอยู่บ่อยๆ “ข้าพเจ้ายังไม่ตาย แต่จะมีชีวิตต่อไป และยังจะเปิดเผยความชั่วร้ายของนักบวชภราดรอีก” D’Aubigné เล่มที่ 17 บทที่ 7 นักบวชเหล่านั้นต้องรีบออกจากห้องนั้นไปด้วยความตกใจและเสียหน้า {GC 87.3} {GCth17 73.2}

คำพูดของไวคลิฟเป็นจริงตามที่เขากล่าวไว้ เขามีชีวิตอยู่ต่อไปเพื่อนำอาวุธที่มีพลังยิ่งใหญ่ที่สุดเพื่อต่อสู้กับโรม นั่นคือการมอบพระคัมภีร์ไว้ในมือของเพื่อนร่วมชาติของเขา เป็นเครื่องมือที่สวรรค์ประทานมาเพื่อปลดปล่อย

ให้ความกระจ่าง และนำประชาชนมายังพระเจ้า เพื่อทำงานนี้ให้สำเร็จ เขาต้องฟันฝ่าอุปสรรคยิ่งใหญ่มากมาย ไวคลิฟถูกความเจ็บป่วยถ่วงไว้ เขารู้ดีว่ามีเวลาเหลือให้เขาทำงานเพียงอีกไม่กี่ปี เขามองเห็นแรงคัดค้านที่เขาต้องเผชิญ แต่พระสัญญาจากพระวจนะของพระเจ้าทำให้เขามีกำลังใจขึ้น เขาก้าวไปข้างหน้าอย่างไม่ครั่นคร้าม ด้วยพลังสติปัญญาที่เต็มไปด้วยความกระปรี้กระเปร่า ด้วยประสบการณ์มากมาย พระเจ้าทรงนำเขาเป็นพิเศษ ทรงปกป้องและเตรียมเขาให้พร้อมสำหรับภารกิจนี้ ซึ่งเป็นงานยิ่งใหญ่ที่สุดของเขา ในขณะที่โลกคริสเตียนปั่นป่วนไปทั่ว นักปฏิรูปศาสนาท่านนี้เก็บตัวเงียบอยู่ในห้องทำงานที่เมืองลัตเตอร์เวิร์ธ ไม่หวาดหวั่นต่อพายุที่โหมกระหน่ำอยู่ภายนอก ตั้งหน้าตั้งตาทำงานที่เขาเลือกทำ {GC 88.1} {GCth17 73.3}

ในที่สุด งานที่เขาทำก็สำเร็จ เป็นพระคัมภีร์ฉบับแปลเป็นภาษาอังกฤษเล่มแรกที่ไม่มีผู้ใดทำมาก่อน พระวจนะของพระเจ้าเปิดออกให้แก่ประเทศอังกฤษแล้ว บัดนี้ นักปฏิรูปศาสนาท่านนี้ไม่เกรงกลัวต่อห้องขังหรือหลักประหารเผาทั้งเป็นอีกแล้ว เขามอบแสงสว่างที่ไม่มีวันดับไว้ในมือของชาวอังกฤษแล้ว ด้วยการมอบพระคัมภีร์ให้แก่เพื่อนร่วมชาติ เขาตัดเครื่องพันธนาการแห่งความโง่เขลาและความชั่ว ปลดปล่อยและยกระดับประเทศของเขา ซึ่งบรรลุผลได้มากกว่าชัยชนะที่ยิ่งใหญ่ที่สุดจากสนามรบใดๆ {GC 88.2} {GCth17 74.1}

ในสมัยศาสตร์การพิมพ์ยังไม่เป็นที่รู้จัก จำนวนพระคัมภีร์จะเพิ่มขึ้นด้วยการคัดลอกที่เชื่องช้าและน่าเบื่อหน่ายเท่านั้น ความสนใจอยากได้พระคัมภีร์มีมหาศาล จนมีคนมากมายยินดีลงมือทำงานการคัดลอก แต่การคัดลอกนี้ทำไปอย่างยากลำบาก ไม่เพียงพอที่จะสนองความต้องการ ผู้ซื้อที่ร่ำรวยกว่าต้องการพระคัมภีร์ทั้งเล่ม ส่วนคนอื่นๆ ก็ซื้อเพียงบางตอน มีหลายครอบครัวร่วมกันซื้อทั้งฉบับ ด้วยวิธีนี้ ไม่ช้า พระคัมภีร์ของไวคลิฟก็กระจายไปสู่บ้านเรือนของประชาชน {GC 88.3} {GCth17 74.2}

คำวิงวอนเรียกร้องที่เข้าถึงความมีเหตุมีผลของมนุษย์ปลุกพวกเขาให้ตื่นขึ้นจากการยอมจำนนอย่างหลับหูหลับตาให้กับคำสอนของระบอบเปปาซี บัดนี้ไวคลิฟสอนหลักธรรมโดดเด่นของชาวโปรเตสแตนต์คือ ความรอดโดยความเชื่อในพระคริสต์ และพระคัมภีร์เท่านั้นที่ไม่มีวันผิดพลาด นักเทศน์ที่เขาส่งออกไปนั้นนำพระคัมภีร์ไปแจกจ่าย พร้อมกับนำบทความที่นักปฏิรูปศาสนาท่านนี้เขียนขึ้นติดตัวไปด้วยและประสบความสำเร็จอันยิ่งใหญ่โดยที่ชาวอังกฤษเกือบครึ่งประเทศยอมรับความเชื่อใหม่นี้ {GC 89.1} {GCth17 74.3}

การปรากฏของพระคัมภีร์นำความวิตกมาสู่ผู้มีอำนาจในคริสตจักร บัดนี้พวกเขาต้องเผชิญกับสิ่งที่มีพลังอำนาจมากกว่าไวคลิฟ เป็นเครื่องมือที่อาวุธของพวกเขาใช้ประโยชน์ได้แต่น้อย ในเวลานั้น ประเทศอังกฤษยังไม่มีกฎหมายห้ามมีพระคัมภีร์ เพราะยังไม่เคยมีการพิมพ์พระคัมภีร์ออกมาเป็นภาษาของประชาชน กฎหมายดังกล่าวถูกตราขึ้นในภายหลังและบังคับใช้อย่างเข้มงวด ในขณะเดียวกัน ถึงแม้พวกบาทหลวงจะพยายามอย่างเต็มที่ก็ตาม แต่ช่วงเวลานี้ก็เป็นโอกาสอันเหมาะสมสำหรับการกระจายพระวจนะของพระเจ้า {GC 89.2} {GCth17 74.4}

อีกครั้งหนึ่งที่ผู้นำของระบอบเปปาซีวางแผนเพื่อปิดปากนักปฏิรูปท่านนี้ เขาถูกเรียกให้ไปปรากฏตัวต่อหน้าศาลถึงสามแห่งติดต่อกัน แต่ก็ไม่ได้ผล แรกสุด สภาสงฆ์ประกาศว่างานเขียนของเขานอกรีต และพวกเขาหว่านล้อมกษัตริย์ริชาร์ดที่ 2 ผู้มีอายุเยาว์วัยมาเป็นฝ่ายตน พวกเขารับพระราชกฤษฎีกาให้มีอำนาจส่งทุกคนที่ถือคำสอนต้องห้ามนี้เข้าคุก {GC 89.3} {GCth17 74.5}

ไวคลิฟยื่นอุทธรณ์จากสภาสงฆ์ไปยังรัฐสภา เขากล่าวหาสภาปกครองสงฆ์ต่อหน้าสมาชิกสภาแห่งชาติอย่างไม่เกรงกลัว และเรียกร้องให้ปรับเปลี่ยนวิธีการผิดๆ จำนวนมากที่คริสตจักรจัดตั้งขึ้นด้วยความสามารถในการโน้มน้าวผู้อื่นให้คล้อยตาม เขาบรรยายถึงการแย่งชิงอำนาจและความเหลวแหลกของราชสำนักของระบอบเปปาซี ทำให้ศัตรูของเขาสับสน มิตรสหายและผู้สนับสนุนของไวคลิฟถูกบังคับให้ยอมจำนนไปก่อนหน้าเขาแล้ว และศัตรูของเขาคาดหวังอย่างมั่นใจว่านักปฏิรูปผู้นี้จะต้องยอมจำนนในครั้งนี้แน่ ความชราภาพ ความโดดเดี่ยวและความไร้มิตรน่าจะทำให้เขาก้มหัวให้กับผู้มีอำนาจของทั้งราชสำนักและของศาสนา แต่แทนที่จะเห็นเช่นนี้ บรรดาผู้นิยมระบอบเปปาซีกลับต้องพบกับความพ่ายแพ้ คำอุทธรณ์ของไวคลิฟกระตุ้นรัฐสภาให้ต้องกลับคำพิพากษาของคณะศาลและนักปฏิรูปศาสนาผู้นี้ก็ได้รับอิสรภาพอีกครั้งหนึ่ง {GC 89.4} {GCth17 75.1}

เขาถูกนำขึ้นศาลเป็นครั้งที่สาม และในครั้งนี้เขาต้องปรากฏตัวต่อหน้าศาลสูงสุดทางฝ่ายศาสนาของราชอาณาจักร ศาลนี้ไม่เคยปรานีต่อพวกคนนอกรีต ในศาลนี้ โรมน่าจะได้รับชัยชนะ และภารกิจของนักปฏิรูปผู้นี้คงต้องยุติลง เหล่าผู้นิยมระบอบเปปาซีต่างคาดคะเนไว้อย่างนั้น หากพวกเขาสามารถทำได้ตามที่ตั้งใจไว้ ไวคลิฟจะถูกบีบบังคับให้เพิกถอนหลักคำสอนของเขาหรือไม่ก็ออกจากศาลไปสู่เปลวเพลิงเท่านั้น {GC 90.1} {GCth17 75.2}

แต่ไวคลิฟไม่ถอย เขาไม่ยอมเปลี่ยนแปลงความเชื่อของเขา เขายังคงรักษาคำสอนของเขาอย่างปราศจากความกลัวและปฏิเสธข้อกล่าวหาของผู้ที่ต้องการลงโทษเขา เขาไม่คิดถึงตนเอง ไม่คิดถึงตำแหน่ง ไม่คิดถึงเหตุการณ์ เขาเรียกร้องคณะผู้พิจารณาเขาที่อยู่หน้าบัลลังก์สูงสุดฝ่ายศาสนานั้น นำความเจ้าเล่ห์และการหลอกลวงทั้งหลายของพวกเขามาชั่งน้ำหนักเทียบกับความจริงนิรันดร์ ผู้ที่อยู่ในห้องประชุมสภาต่างสัมผัสถึงอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ อำนาจของพระเจ้าสถิตอยู่เหนือคณะผู้พิจารณา ดูประหนึ่งว่าพวกเขาหมดเรี่ยวแรงที่จะเดินออกจากสถานที่แห่งนั้น คำพูดของนักปฏิรูปศาสนาท่านนี้เป็นเหมือนดั่งลูกธนูที่ยิงจากพระเจ้า เจาะทะลุเข้าไปในหัวใจของพวกเขา ข้อหานอกรีตที่พวกเขานำมาเพื่อปรักปรำเขา กลับถูกอำนาจแห่งการโน้มน้าวของเขาโยนกลับไปสู่พวกเขาเอง ไวคลิฟร้องถามว่าทำไมพวกเขาถึงกล้าเผยแพร่สิ่งที่ผิดๆ ทำไมพวกเขาจึงกล้าเอาพระคุณของพระเจ้ามาหาผลประโยชน์ มาเป็นสินค้าได้อย่างไร {GC 90.2} {GCth17 75.3}

ในที่สุดเขาก็กล่าวว่า “ลองคิดดูว่า ท่านกำลังต่อสู้กับใคร ต่อสู้กับชายแก่คนหนึ่งที่กำลังใกล้จะลงหลุมฝังศพหรือ ไม่ใช่ แต่ท่านกำลังต่อสู้กับความจริง ความจริงที่มีพละกำลังมากกว่าท่านและความจริงนั้นจะชนะท่าน” Wylie เล่มที่ 2 บทที่ 13 เมื่อเขากล่าวจบแล้ว ไวคลิฟก็เดินออกไปจากที่ประชุมและไม่มีศัตรูคนใดกล้าที่จะขัดขวางเขา {GC 90.3} {GCth17 75.4}

ภารกิจของไวคลิฟเกือบสำเร็จแล้ว ในไม่ช้า ธงแห่งความจริงที่เขายกชูมานานกำลังจะพ้นไปจากมือของเขา แต่เขายังต้องถูกเรียกไปเป็นพยานให้กับพระกิตติคุณอีกครั้งหนึ่ง ความจริงจะต้องถูกประกาศออกมาจากป้อมปราการของอาณาจักรแห่งความผิดพลาด ไวคลิฟถูกหมายเรียกให้มาสอบสวนที่ศาลของระบอบเปปาซีในกรุงโรม สถานที่ซึ่งเลือดของเหล่าธรรมิกชนมักต้องเอามาหลั่งไว้ที่นี่ เขาไม่ใช่มองไม่เห็นภัยอันตรายที่กำลังคุกคามเขาอยู่ เขาน่าจะปฏิบัติตามคำสั่ง หากไม่ใช่เพราะเขาเกิดเป็นอัมพาตอย่างฉับพลันซึ่งทำให้เขาออกเดินทางไม่ได้ ถึงแม้ว่าเสียงของเขาจะไม่ดังขึ้นในกรุงโรมก็ตามที แต่เขาก็สามารถพูดผ่านทางจดหมาย นั่นเป็นสิ่งที่เขาตั้งใจทำ

จากบ้านพักอธิการบดี นักปฏิรูปศาสนาคนนี้เขียนจดหมายฉบับหนึ่งไปถึงพระสันตะปาปา ซึ่งด้วยคำพูดที่แสดงความเคารพและด้วยวิญญาณของความเป็นคริสเตียน แต่แฝงไปด้วยคำตำหนิในพิธีการอันโอ่อ่าและภูมิฐานของราชสำนักของระบอบเปปาซี {GC 90.4} {GCth17 76.1}

เขาเขียนว่า "ข้าพเจ้าชื่นชมยินดีด้วยความจริงใจที่จะเปิดเผยและประกาศให้มนุษย์ทุกคนทราบถึงความเชื่อที่ข้าพเจ้ายึดถือ และโดยเฉพาะให้กับท่านบิชอปแห่งกรุงโรมรับทราบ ซึ่งเท่าที่ข้าพเจ้าคาดหวังไว้ว่าท่านยังคงมีสติปัญญาที่ปกติดีและเที่ยงธรรมอยู่ ท่านจะต้องเต็มใจรับรองความเชื่อที่ข้าพเจ้ามีอยู่อย่างแน่นอน หรือหากผิดก็จะรีบช่วยแก้ไข {GC 91.1} {GCth17 76.2}

"ก่อนอื่น ข้าพเจ้าเข้าใจว่าพระกิตติคุณของพระคริสต์เป็นสาระสำคัญทั้งหมดของพระบัญญัติของพระเจ้า......ข้าพเจ้ายอมรับและถือว่าบิชอปแห่งกรุงโรมซึ่งเป็นผู้แทนของพระคริสต์บนโลกนี้ จะต้องยึดติดกับพระบัญญัติแห่งพระกิตติคุณนั้นมากกว่าคนอื่นๆ เพราะความยิ่งใหญ่ในท่ามกลางสาวกของพระคริสต์ไม่ได้ประกอบด้วยความสูงศักดิ์หรือเกียรติยศของโลกนี้ แต่อยู่ที่การติดตามการดำรงชีวิตของพระคริสต์และปฏิบัติตามพระองค์อย่างเคร่งครัด.....ในช่วงชีวิตที่พระคริสต์ทรงปฏิบัติพระราชกิจในโลกนั้น พระองค์ทรงเป็นผู้ที่ยากจนที่สุด พระองค์ทรงถ่อมพระองค์ลงและละทิ้งอำนาจและเกียรติยศทั้งสิ้นของโลกนี้.... {GC 91.2} {GCth17 76.3}

" ผู้ที่ซื่อสัตย์ทุกคนไม่ควรทำตามเยี่ยงอย่างของพระสันตะปาปาหรือผู้บริสุทธิ์ใดๆ แต่เขาควรปฏิบัติตามแบบอย่างของพระเยซูคริสต์ สำหรับเปโตรและบุตรของเศเบดีที่ปรารถนาเกียรติยศทางโลก สวนทางกับหนทางของพระคริสต์ สร้างความระคายเคืองต่อพระทัยของพระองค์ ดังนั้น จึงไม่ควรทำตามความผิดพลาดของพวกเขาในเรื่องเหล่านี้........{GC 91.3} {GCth17 76.4}

"พระสันตะปาปาควรละวางอำนาจฝ่ายฆราวาสทั้งในเรื่องกฎหมายและการปกครองทั้งหมดให้อยู่กับอำนาจทางฝ่ายโลก แล้วขับเคลื่อน หนุนชูใจคณะสงฆ์ทั้งหมดให้ทำหน้าที่ของตนอย่างเกิดผล เพราะพระคริสต์ทรงกระทำเช่นนี้และโดยเฉพาะสาวกของพระองค์ก็ทำตามเช่นกัน ด้วยเหตุนี้หากข้าพเจ้าได้กระทำความผิดประการใด ข้าพเจ้าจะยอมเข้ามอบตัวอย่างอ่อนน้อมที่สุดเพื่อรับการแก้ไข ถึงแม้ว่าจะต้องถึงแก่ความตายหากจำเป็นก็ตาม และนี่หากข้าพเจ้าสามารถฝืนสังขารตนเองและทำตามใจปรารถนาของข้าพเจ้าเองได้แล้ว ข้าพเจ้าคงมาเข้าพบท่านบิชอปแห่งกรุงโรมด้วยตนเองแล้วอย่างแน่นอน แต่พระเจ้าทรงกระทำการที่ตรงกันข้ามกับความต้องการของข้าพเจ้า และพระองค์ทรงสอนให้ข้าพเจ้าเชื่อฟังพระเจ้ามากกว่าเชื่อฟังมนุษย์" {GC 91.4} {GCth17 76.5}

เขาเขียนปิดท้ายว่า "ให้เราอธิษฐานทูลขอพระเจ้าเพื่อพระองค์จะทรงกระตุ้นพระสันตะปาปาเออเบนที่ 6 ของเรา เพื่อพระองค์กับคณะสงฆ์ของพระองค์จะดำเนินตามอย่างพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าในการใช้ชีวิตและความประพฤติ แล้วพวกเขาจะสอนประชาชนอย่างเกิดผล ในทำนองเดียวกันประชาชนจะทำตามอย่างพวกเขาด้วยความซื่อสัตย์" John Foxe, *Acts and Monuments* เล่มที่ 3 หน้า 49, 50 {GC 92.1} {GCth17 77.1}

ไวคลิฟนำเสนอความอ่อนน้อมถ่อมตนของพระคริสต์ให้ปรากฏแก่พระสันตะปาปาและเหล่าพระคาร์ดินัลในลักษณะนี้ ซึ่งไม่เพียงแต่แสดงให้พวกเขาเห็นเท่านั้น

แต่เพื่อให้ทุกคนในอาณาจักรของคริสเตียนเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างพวกเขากับพระอาจารย์ผู้ซึ่งเขาทั้งหลายอ้างตัวว่าเป็นตัวแทนของพระองค์ {GC 92.2} {GCth17 77.2}

ไวคลิฟคาดไว้อย่างเต็มที่ว่าเขาจะต้องชดใช้ความภักดีของเขาด้วยชีวิต กษัตริย์ พระสันตะปาปาและบิชอปร่วมมือกันเพื่อสร้างความหายนะให้แก่เขา และดูน่าจะแน่ชัดแล้วว่าภายในไม่กี่เดือนข้างหน้านี้ เขาคงจะต้องถูกนำเข้าไปสู่หลักประหาร แต่ความกล้าหาญของเขาไม่สั่นคลอน เขาพูดว่า “ทำไมพวกท่านจึงเฝ้าพูดแต่เรื่องการแสวงหามงกุฎแห่งการสังเวยชีพเพื่อความเชื่อที่ยังอยู่ห่างไกล จงประกาศพระกิตติคุณของพระคริสต์ให้แก่พวกพระราชาคณะที่ถือตัว ท่านก็จะไม่พลาดจากการถูกสังเวยชีพอย่างแน่นอน เป็นอะไรกัน จะให้ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ต่อไปและปิดปากเงียบหรือ......ไม่มีทาง ขอให้การโจมตีฟาดลงมา ข้าพเจ้ารอให้มันมาอยู่แล้ว” D’Aubigné เล่มที่ 17 บทที่ 8 {GC 92.3} {GCth17 77.3}

แต่พระเจ้ายังทรงคุ้มครองดูแลปกป้องผู้รับใช้ของพระองค์อยู่ ชายที่ยืนหยัดอย่างกล้าหาญตลอดทั้งชีวิตเพื่อปกป้องความจริง เผชิญภยันตรายประจำวันในชีวิตของเขา จะไม่ตกเป็นเหยื่อแห่งความเกลียดชังของศัตรูของเขา ไวคลิฟไม่เคยหาทางปกป้องตัวเอง แต่พระเจ้าเองทรงเป็นผู้ปกป้องเขา และบัดนี้เมื่อเหล่าศัตรูมั่นใจว่าจะจับเหยื่อของพวกเขาได้ พระหัตถ์ของพระเจ้าทรงนำเขาให้พ้นจากเงื้อมมือของคนเหล่านั้น ในขณะที่เขากำลังประกอบพิธีศีลมหาสนิทในโบสถ์ของเขาที่เมืองลัตเตอเวิร์ธอยู่นั้น เขาเป็นอัมพาตและล้มลง และไม่นานต่อมาเขาก็เสียชีวิต {GC 92.4} {GCth17 77.4}

พระเจ้าทรงมอบภารกิจนี้แก่ไวคลิฟ พระองค์ทรงนำพระวจนะแห่งความจริงใส่ไว้ในปากของเขา และทรงปกป้องเขาเพื่อให้พระวจนะนี้เข้าถึงประชาชน ชีวิตของเขาได้รับการพิทักษ์ไว้และภารกิจของเขาถูกขยายให้ยาวนานออกไป จนกระทั่งเขาปูพื้นฐานให้กับงานปฏิรูปทางศาสนาครั้งยิ่งใหญ่ {GC 92.5} {GCth17 77.5}

ไวคลิฟก้าวออกมาจากความมืดมนของยุคมืด ไม่มีผู้ใดเคยทำหน้าที่นี้มาก่อนเพื่อเป็นต้นแบบให้เขาใช้ในการวางโครงร่างระบบการปฏิรูปของเขา เขารับการเลี้ยงดูอบรมขึ้นมาเหมือนเช่นยอห์นผู้ให้บัพติศมาเพื่อทำหน้าที่พิเศษของพระเจ้า เขาเป็นผู้เริ่มต้นศักราชใหม่ นอกเหนือจากนั้น สัจธรรมที่เขาประกาศนั้นยังมีเอกภาพและสมบูรณ์แบบซึ่งนักปฏิรูปศาสนาคนอื่นๆ ที่ตามมาภายหลังไม่อาจทำได้ดีกว่าหรือทำได้เท่าเทียมเขา แม้เวลาจะผ่านไปเป็นร้อยปีก็ตาม พื้นฐานที่วางไว้นั้นกว้างและลึก ขอบข่ายงานนั้นมั่นคงและสัจจริง จนผู้ที่ตามมาภายหลังไม่จำเป็นต้องปรับร่างสร้างใหม่อีกเลย {GC 93.1} {GCth17 77.6}

ขบวนการยิ่งใหญ่ที่ไวคลิฟจุดประกายขึ้นเพื่อปลดปล่อยสามัญสำนึกและสติปัญญาและให้อิสรภาพแก่ประเทศชาติที่ตกอยู่ในขบวนแห่ยิ่งใหญ่อย่างมีชัยของโรมนั้นมีจุดเริ่มต้นจากพระคัมภีร์ นี่คือต้นกำเนิดของลำธารแห่งพระพรซึ่งเป็นเหมือนน้ำพุแห่งชีวิตที่ไหลต่อลงมาตลอดทุกยุคนับตั้งแต่ศตวรรษที่ 14 เป็นต้นมา ไวคลิฟยอมรับพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ด้วยความเชื่ออย่างไม่สงสัยว่าพระคัมภีร์เป็นพระวจนะที่เปิดเผยน้ำพระทัยของพระเจ้าซึ่งได้รับการดลใจ เป็นกฎที่เพียงพอต่อความเชื่อและการกระทำ เขาถูกอบรมให้นับถือคริสตจักรแห่งโรมว่ามาจากพระเจ้า มีอำนาจไม่รู้พลั้ง และยอมรับคำสอนและธรรมเนียมปฏิบัติที่มีมาเป็นพันปีด้วยความเคารพและไม่มีข้อสงสัย แต่เขาหันหลังให้กับสิ่งเหล่านี้เพื่อฟังพระวจนะอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า นี่คือสิทธิอำนาจที่เขาอ้อนวอนให้ประชาชนยอมรับ เขาประกาศว่า พระสุรเสียงของพระเจ้าที่ตรัสผ่านมาทางพระวจนะของพระองค์เท่านั้นที่เป็นสิทธิอำนาจอันแท้จริง

แทนที่จะเป็นการพูดของคริสตจักรผ่านมาทางพระสันตะปาปา และเขาไม่เพียงสอนว่าพระคัมภีร์เป็นการเปิดเผยถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าที่สมบูรณ์ที่สุดเท่านั้น แต่ยังสอนว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นผู้ที่จะแปลความหมายได้แต่เพียงผู้เดียว และมนุษย์ทุกคนจะต้องเรียนรู้หน้าที่ของเขาเองโดยการศึกษาคำสอนในพระคัมภีร์ ด้วยวิธีนี้ เขาจึงหันเหความคิดของมนุษย์จากพระสันตะปาปาและคริสตจักรแห่งโรมไปยังพระวจนะของพระเจ้า {GC 93.2} {GCth17 78.1}

ไวคลิฟเป็นนักปฏิรูปศาสนาผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดคนหนึ่ง ในเชิงความกว้างไกลของสติปัญญา ความชัดเจนในความคิด การยึดมั่นในความจริง และความห้าวหาญในการปกป้องความจริง มีเพียงไม่กี่คนที่มาในภายหลังสามารถเทียบเคียงกับเขาได้ ชีวิตที่บริสุทธิ์ ความหมั่นเพียรในการศึกษาและการทำงานอย่างไม่ย่อท้อ คุณธรรมที่ไม่เสื่อมถอย ความรักและความซื่อสัตย์ในการรับใช้ที่เหมือนพระคริสต์ เหล่านี้คืออุปนิสัยของนักปฏิรูปคนแรก ทั้ง ๆ ที่เขามีชีวิตอยู่ในยุคมืดมนทางปัญญาและความเสื่อมโทรมทางศีลธรรม {GC 94.1} {GCth17 78.2}

บุคลิกของไวคลิฟเป็นพยานให้เห็นถึงฤทธานุภาพในการอบรมและเปลี่ยนแปลงของพระคัมภีร์อันบริสุทธิ์ พระคัมภีร์เป็นสิ่งที่ทำให้เขาเป็นอย่างที่เขาเป็น ความพากเพียรที่จะไขว่คว้าความจริงอันยิ่งใหญ่ตามที่เปิดเผย นำความสดชื่นและกำลังวังชามาให้แก่ทุกส่วนของร่างกาย ทำให้สติปัญญาพัฒนาขึ้น ความนึกคิดเฉียบแหลมและตัดสินใจได้เหมาะสม การศึกษาพระคัมภีร์จะทำให้ความคิด ความรู้สึกและความตั้งใจสูงส่งขึ้นชนิดที่ไม่มีการศึกษาอื่นใดทำได้ ให้ความแน่วแน่แก่ความตั้งใจ ความอดทน ความกล้าหาญ และความแข็งแกร่ง ขัดเกลาอุปนิสัยให้งดงามขึ้นและชำระจิตวิญญาณให้บริสุทธิ์ การศึกษาพระคัมภีร์ด้วยความจริงใจและความยำเกรงจะนำความคิดของผู้นั้นเข้าไปสัมผัสกับพระปัญญาอันไร้ขอบเขตของพระเจ้า ส่งผลให้โลกมีคนที่มีปัญญาเข้มแข็งขึ้นและว่องไวขึ้น และเป็นคนที่มีหลักการแห่งคุณธรรมที่สูงส่งขึ้นกว่าการฝึกอบรมที่ดีที่สุดด้วยปรัชญาของมนุษย์ ผู้ประพันธ์สดุดีกล่าวว่า “การอธิบายพระวจนะของพระองค์ให้ความสว่าง ทั้งให้ความเข้าใจแก่คนรู้น้อย” สดุดี 119:130 {GC 94.2} {GCth17 78.3}

คำสอนที่ไวคลิฟสอนนั้นแพร่กระจายออกไปอย่างต่อเนื่องระยะหนึ่ง ผู้ติดตามทั้งหลายของเขาซึ่งมักจะเรียกกันว่าพวกไวคลิฟไฟท์ [Wycliffites] และพวกโลลาร์ด [Lollards]ไม่เพียงแต่เดินทางไปทั่วประเทศอังกฤษเท่านั้น แต่ยังกระจายไปยังดินแดนอื่นๆ โดยนำความรู้แห่งพระกิตติคุณไปประกาศด้วย บัดนี้ ผู้นำของพวกเขาจากไปแล้ว นักเทศน์เหล่านี้จึงทำงานด้วยความกระตือรือร้นมากกว่าก่อน และฝูงชนก็แห่กันมาฟังคำสอนของพวกเขา คนที่กลับใจมีทั้งขุนนางชั้นสูง และแม้กระทั่งพระมเหสีของพระราชา ในบางแห่งจะเห็นการปฏิรูปเกิดขึ้นจากกิริยาท่าทางของประชาชน และมีการนำรูปเคารพที่เป็นสัญลักษณ์ของลัทธิโรมันออกไปจากโบสถ์ต่างๆ ด้วย แต่ไม่นานต่อมา คลื่นการกดขี่อย่างไร้ปรานีกระหน่ำใส่ผู้ที่กล้ารับพระคัมภีร์เป็นผู้นำทางของเขา พระราชาแห่งประเทศอังกฤษผู้ร้อนรนที่จะเสริมกำลังของตนด้วยการสนับสนุนจากโรม ไม่รีรอที่จะกำจัดนักปฏิรูปศาสนาทั้งหลาย เป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ของประเทศอังกฤษที่หลักประหารถูกตราในกฎหมายให้ใช้เป็นเครื่องสังเวยชีพของสาวกแห่งพระกิตติคุณ การพลีชีพเพื่อศาสนาคนแล้วคนเล่าก็เกิดขึ้น ผู้สนับสนุนความจริงถูกเนรเทศและทรมาน สิ่งเดียวที่พวกเขาทำได้คือการโอดครวญไปสู่พระกรรณขององค์พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา แม้จะถูกตามล่าว่าเป็นศัตรูของคริสตจักรและถูกกล่าวหาว่าเป็นคนทรยศต่อราชอาณาจักร พวกเขายืนหยัดเทศนาต่อไปในสถานที่ลี้ลับ แสวงหาที่หลบภัยที่ดีที่สุดเท่าที่ทำได้ในบ้านที่สมถะของคนยากจน และบ่อยครั้งต้องหลบซ่อนอยู่ในถ้ำและอุโมงค์ {GC 94.3} {GCth17 79.1}

ถึงแม้ว่า การกดขี่ข่มเหงจะดำเนินไปด้วยความรุนแรง คนเหล่านี้ก็ยังคงประท้วงความเลวร้ายทางความเชื่ออย่างต่อเนื่องอีกนานหลายศตวรรษด้วยความสงบ ศรัทธา จริงใจ และอดทน คริสเตียนในยุคแรกๆ นั้นรู้ความจริงแต่เพียงบางส่วน แต่พวกเขาเรียนรู้ที่จะรักและเชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า และพวกเขายอมทนความทุกข์ยากเพื่อความเชื่อ ดั่งเช่นสาวกในสมัยของอัครทูตทั้งหลาย มีหลายคนสละทิ้งทรัพย์สินฝ่ายโลกเพื่อพระราชกิจของพระคริสต์ ผู้ที่ยังมีโอกาสอยู่ในบ้านของตนเองก็ยินดีให้ที่พักพิงแก่พี่น้องที่ถูกเนรเทศ และเมื่อพวกเขาถูกขับไล่ออกไปเช่นกัน พวกเขาก็ยอมรับชะตากรรมของการเป็นคนที่สังคมไม่ยอมรับ จริงอยู่มีคนนับพันๆ คนที่หวาดกลัวต่อความรุนแรงของผู้กดขี่ เลือกซื้อเสรีภาพของตนด้วยการสละทิ้งความเชื่อและก้าวออกจากห้องขังโดยสวมใส่เสื้อคลุมแห่งการสำนึกผิดเพื่อเป็นการประกาศถอนความเชื่อของตน แต่มีคนจำนวนไม่น้อย ซึ่งมีทั้งคนที่เกิดในตระกูลสูงศักดิ์ และคนที่ต่ำต้อยยากจนที่แบกรับคำพยานแห่งความจริงอย่างไม่เกรงกลัวในคุกมืด ในหอคอยโลลาร์ดและในการทรมานและเปลวเพลิง พวกเขาชื่นชมยินดีที่จะตีคุณค่าตนเองว่าเหมาะสมที่จะ "มีส่วนร่วมในความทุกข์ของพระองค์" ฟิลิปปี 3:10 {GC 95.1} {GCth17 79.2}

ในขณะที่ไวคลิฟยังมีชีวิตอยู่ บรรดาผู้นิยมระบอบเปปาซีคว้าน้ำเหลวในการจัดการกับเขาดังที่ตั้งใจไว้ และตราบที่ร่างกายของเขานอนพักอย่างสงบสุขในหลุมฝังศพ พวกเขาไม่มีทางที่จะลดเลิกความแค้นที่มีต่อเขาได้ 40 ปีหลังจากไวคลิฟตาย มีพระราชกฤษฎีกาจากสภาแห่งคอนสแทนซ์ตราคำสั่งให้ขุดกระดูกของเขาขึ้นมาเผาต่อหน้าสาธารณชนและนำเถ้ากระดูกไปทิ้งในลำธารที่ไม่ไกลออกไป นักเขียนอาวุโสบันทึกไว้ว่า "เถ้ากระดูกของเขาลอยจากลำธารนี้ไปยังแม่น้ำเอวอน จากแม่น้ำเอวอนไปยังแม่น้ำเซอเวริน และจากแม่น้ำเซอเวรินไปยังทะเลน้อยแล้วต่อไปยังมหาสมุทร และคำสอนของไวคลิฟก็จะมีลักษณะที่เหมือนขี้เถ้าของเขา ซึ่งบัดนี้กระจายไปทั่วทั้งโลก" T. Fuller, *Church History of Britain* เล่มที่ 4 ตอนที่ 2 ย่อหน้าที่ 54 ศัตรูของเขาไม่รู้แม้แต่น้อยถึงความหมายอันสำคัญของการกระทำอันต่ำทรามนี้ {GC 95.2} {GCth17 80.1}

จากข้อเขียนของไวคลิฟนำพาให้ยอห์น ฮัสแห่งประเทศโบฮีเมียประณามความผิดพลาดมากมายของลัทธิโรมัน และเข้าร่วมในงานปฏิรูป แม้ว่าสองประเทศนี้จะอยู่ห่างไกลกันมาก แต่เมล็ดแห่งความจริงถูกหว่านออกไป งานการปฏิรูปนี้แผ่ขยายจากประเทศโบฮีเมียไปยังดินแดนอื่นๆ นำความคิดของมนุษย์ไปสู่พระวจนะของพระเจ้าที่ถูกละลืมไปยาวนาน พระหัตถ์ของพระเจ้ากำลังปูทางไว้สำหรับการปฏิรูปศาสนาครั้งยิ่งใหญ่ {GC 96.1} {GCth17 80.2}

บท 6 - ฮัสและเจอโรมี

พระกิตติคุณฝังรากในประเทศโบฮีเมียแต่แรกแล้วตั้งแต่สมัยศตวรรษที่ 9 พระคัมภีร์แปลออกมาแล้ว และมีการจัดประชุมนมัสการในที่สาธารณะด้วยภาษาของประชาชน แต่ในขณะที่อิทธิพลของพระสันตะปาปาแผ่ขยายมากขึ้น พระวจนะของพระเจ้าก็ยิ่งถูกบดบัง พระสันตะปาปาเกรกอรีที่ 7 ทรงลงมือเองเพื่อสยบกษัตริย์ทั้งหลายที่ทะนงตนไม่เชื่อฟัง และก็ไม่ทรงลดละความตั้งใจที่จะครอบงำประชาชนให้เป็นทาสอีกด้วย และเพื่อการนี้จึงประกาศพระราชกฤษฎีกาห้ามการประชุมนมัสการในที่สาธารณะด้วยภาษาของชาวโบฮีเมีย พระสันตะปาปาทรงประกาศว่า “พระเจ้าองค์สัพพัญญูทรงพอพระทัยกับการนมัสการพระองค์ด้วยภาษาที่คนไม่รู้จัก ความชั่วร้ายและคำสอนนอกรีตมากมายเกิดขึ้นมาเนื่องจากการไม่ถือรักษากฎระเบียบข้อนี้” Wylie เล่มที่ 3 บทที่ 1 ด้วยประการฉะนี้ โรมจึงบัญชาว่าแสงสว่างจากพระวจนะของพระเจ้าจะต้องดับไปและจะต้องกักขังประชาชนไว้ในที่มืด แต่พระเจ้าทรงจัดเตรียมตัวแทนอื่นๆ เพื่อปกป้องรักษาคริสตจักรให้คงไว้ ชาววอลเดนซิสและชาวอัลบิเจียนซิสที่ถูกกดขี่ข่มเหงให้ทิ้งบ้านของตนในประเทศฝรั่งเศสและประเทศอิตาลีได้เดินทางไปยังประเทศโบฮีเมีย แม้ว่าพวกเขาไม่กล้าที่จะสอนอย่างเปิดเผย แต่ก็ทำงานอย่างลับๆ ด้วยความกระตือรือร้น ด้วยวิธีนี้ความเชื่อที่ถูกต้องจึงถูกถนอมเก็บรักษาไว้จากศตวรรษหนึ่งไปยังอีกศตวรรษหนึ่ง {GC 97.1} {GCth17 81.1}

ก่อนสมัยของฮัส มีคนในประเทศโบฮีเมียลุกขึ้นประณามอย่างเปิดเผยต่อความเสื่อมทรามในคริสตจักรและความเสเพลหลงระเริงของประชาชน ผลงานของพวกเขาปลุกความสนใจไปอย่างกว้างขวาง ปลุกความวิตกของสภาปกครองสงฆ์ และเปิดฉากการกดขี่ข่มเหงสาวกของพระกิตติคุณ พวกเขาถูกกดดันให้ต้องหนีไปนมัสการในป่าและตามภูเขา พวกทหารไล่ล่าพวกเขาและมีคนมากมายถูกสังหาร เวลาผ่านไปอีกระยะหนึ่งมีคำสั่งประกาศให้เผาทุกคนที่ออกไปจากการนมัสการแบบโรมันนิยม แต่ในขณะที่คริสเตียนต่างยอมพลีชีพ พวกเขาก็เฝ้ารอคอยชัยชนะในอุดมการณ์ของพวกเขา มีคนหนึ่ง “สอนว่าความรอดจะได้มาโดยความเชื่อในพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงถูกตรึงบนกางเขนเท่านั้น” เขาประกาศก่อนสิ้นใจว่า “บัดนี้ความโกรธแค้นของศัตรูแห่งความจริงโหมกระหน่ำใส่พวกเรา แต่จะไม่เป็นเช่นนี้ตลอดไป ท่ามกลางคนธรรมดาสามัญจะมีคนหนึ่งปรากฏตัวขึ้นปราศจากดาบและอำนาจ และพวกเขาจะไม่มีทางเอาชนะเขา” *Ibid.* เล่มที่ 3 บทที่ 1 ยุคของลูเธอร์ยังอยู่ห่างไกล แต่มีผู้หนึ่งกำลังปรากฏตัว คำพยานของเขาที่ต่อต้านโรมจะปลุกคนทั้งประเทศ {GC 97.2} {GCth17 81.2}

ยอห์น ฮัส [John Huss] เกิดมายากจน และกำพร้าตั้งแต่เด็กเนื่องจากพ่อตาย คุณแม่ผู้เคร่งศาสนาเชื่อมั่นว่าการศึกษาและความยำเกรงพระเจ้าเป็นสมบัติล้ำค่าที่สุด จึงแสวงหามรดกนี้ให้บุตรชายของเธอ ฮัสเรียนที่โรงเรียนท้องถิ่นแล้วจึงไปต่อที่มหาวิทยาลัยในกรุงปราก เขาเรียนด้วยทุนการศึกษาการกุศล เขาเดินทางไปกรุงปรากพร้อมกับคุณแม่ที่เป็นทั้งแม่ม่ายและยากจน เธอไม่มีของฝากที่มีคุณค่าทางฝ่ายโลกเพื่อมอบให้บุตรชายของเธอ แต่ในขณะที่เดินทางใกล้จะถึงเมืองหลวง เธอคุกเข่าลงข้างลูกน้อยไร้พ่อและทูลขอพระพรจากพระบิดาบนสวรรค์ของทั้งสอง คุณแม่คนนั้นไม่รู้เลยว่าคำอธิษฐานของเธอจะได้รับคำตอบอย่างไร {GC 98.1} {GCth17 82.1}

ที่มหาวิทยาลัย ฮัสก้าวขึ้นสู่ความโดดเด่นในไม่ช้าด้วยความตั้งใจเรียนอย่างไม่รู้จักเหนื่อยและเขาพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว ชีวิตอย่างไม่มีที่ติและกิริยาท่าทางอันอ่อนสุภาพและชนะใจผู้อื่นนั้นทำให้เขาเป็นที่ชื่นชอบอย่างกว้างขวาง

เขาฝักใฝ่ด้วยความจริงใจต่อคริสตจักรโรมันและเป็นผู้ที่แสวงหาอย่างเอาจริงเอาจังต่อพระพรทางฝ่ายวิญญาณที่คริสตจักรโรมันอ้างเป็นผู้ประทาน ในเทศกาลฉลองครบรอบห้าสิบปีครั้งหนึ่งเขาไปสารภาพบาป เขาชำระเศษเหรียญสุดท้ายจากเงินที่เขามีอยู่น้อยนิดและเข้าร่วมเดินในขบวนเพื่อหวังจะได้ส่วนแบ่งของการอภัยอย่างหมดจดตามที่สัญญา หลังจากที่เขาเรียนจบวิทยาลัย เขาบวชเป็นพระและก้าวขึ้นสู่ความโดดเด่นอย่างรวดเร็ว ไม่นานเขาไปรับใช้อยู่ในสำนักพระราชวัง เขายังได้รับตำแหน่งศาสตราจารย์และต่อมาดำรงตำแหน่งเป็นอธิการบดีของมหาวิทยาลัยที่เขาเคยเรียนมาก่อนในเวลาเพียงไม่กี่ปี นักเรียนทุนผู้ยากจนก้าวขึ้นไปสู่ตำแหน่งที่น่าภาคภูมิของประเทศและชื่อของเขาเป็นที่รู้จักกันทั่วทวีปยุโรป {GC 98.2} {GCth17 82.2}

แต่เป็นอีกสาขาหนึ่งที่ฮัสเริ่มงานของการปฏิรูป หลังจากที่เขารับตำแหน่งบาทหลวงมาแล้วหลายปี เขาได้รับการแต่งตั้งให้เป็นนักเทศน์ประจำโบสถ์เล็กๆ ของเมืองเบธเลเฮม ผู้ก่อตั้งโบสถ์แห่งนี้ย้ำอย่างหนักแน่นถึงความสำคัญของการเทศนาสอนพระคัมภีร์ด้วยภาษาของประชาชน ถึงแม้จะมีคำสั่งห้ามของโรมในการปฏิบัติเรื่องนี้ก็ตาม ประเทศโบฮีเมียก็ไม่ได้เลิกไปเสียทั้งหมด แต่การขาดความรู้เรื่องพระคัมภีร์ยังมีมาก และความชั่วช้าร้ายแรงที่สุดเกิดขึ้นอย่างดาษดื่นท่ามกลางประชากรทุกชนชั้น ฮัสประณามความชั่วเหล่านี้อย่างไม่ลดละ เขาอ้อนวอนขอให้ใช้พระวจนะของพระเจ้ามาเป็นหลักการแห่งความจริงและความบริสุทธิ์ที่เขาพร่ำสอนอยู่มาใช้ {GC 99.1} {GCth17 82.3}

เจอโรมี [Jerome] เป็นพลเมืองคนหนึ่งของกรุงปราก ต่อมาภายหลังได้มาเป็นเพื่อนร่วมงานที่ใกล้ชิดของฮัส [Huss] เมื่อเขาเดินทางกลับจากประเทศอังกฤษ เขานำผลงานเขียนของไวคลิฟติดตัวกลับมาด้วย พระราชินีแห่งอังกฤษที่กลับใจมาเชื่อคำสอนของไวคลิฟทรงเป็นเจ้าหญิงชาวโบฮีเมีย และโดยอาศัยอิทธิพลส่วนหนึ่งของเธอ ผลงานของนักปฏิรูปศาสนาท่านนี้จึงกระจายไปอย่างกว้างขวางในประเทศบ้านเกิดของพระองค์ ฮัสอ่านผลงานเหล่านี้ด้วยความสนใจ เขาเชื่อว่าผู้ประพันธ์จะต้องเป็นคริสเตียนที่จริงใจและเกิดความโน้มเอียงที่จะเชื่อการปฏิรูปที่ท่านสอน ฮัสก้าวเข้าสู่เส้นทางที่จะนำเขาออกห่างจากโรมแล้วโดยไม่รู้ตัว {GC 99.2} {GCth17 83.1}

ในช่วงเวลานี้ มีชายแปลกหน้า 2 คน เดินทางจากประเทศอังกฤษมาถึงกรุงปราก ทั้งสองเป็นคนมีการศึกษา พวกเขาผู้ได้รับความกระจ่างแห่งสัจธรรมมาแล้วและเดินทางมาเพื่อเผยแพร่ในดินแดนที่ห่างไกลนี้ พวกเขาเริ่มงานด้วยการโจมตีความเป็นใหญ่ของพระสันตะปาปาอย่างเปิดเผย ในไม่ช้าผู้ที่อยู่ในอำนาจก็ได้มาจัดการให้พวกเขาเงียบเสียงไป แต่พวกเขาไม่ยอมทิ้งความมุ่งมั่นไปจึงพยายามหาวิธีอื่นมาแทน ทั้งสองเป็นทั้งจิตรกรและนักเทศน์ จึงเดินหน้าเอาความสามารถที่มีอยู่ในตัวออกมาใช้ ในสถานที่สาธารณะแห่งหนึ่ง พวกเขาวาดภาพไว้สองภาพ ภาพหนึ่งแสดงให้เห็นการเดินทางของพระเยซูเข้ากรุงเยรูซาเล็ม “ด้วยความสุภาพอ่อนโยน พระองค์ทรงลาทรงลูกลา” มัทธิว 21:5 สาวกสวมเสื้อเปื้อนฝุ่นจากการเดินทางตามพระองค์ด้วยเท้าเปล่า อีกรูปหนึ่งแสดงภาพขบวนแห่ของพระสันตะปาปา พระสันตะปาปาสวมเสื้อคลุมโอ่อ่าและสวมมงกุฎสามชั้นขี่ม้าที่ตกแต่งอย่างงามสง่า มีคนเป่าแตรนำหน้าขบวนและตามมาด้วยพระคาร์ดินัลและพระราชาคณะแต่งกายอย่างหรูหรา {GC 99.3} {GCth17 83.2}

นี่คือบทเทศน์ที่ดึงดูดความสนใจของคนทุกชนชั้น ฝูงชนกรูเข้ามาดูภาพวาด ไม่มีผู้ใดมองไม่เห็นคติธรรมที่แฝงอยู่ในภาพและหลายคนประทับใจอย่างลึกซึ้งถึงความแตกต่างระหว่างความอ่อนสุภาพและความถ่อมตนของพระคริสต์ผู้ทรงเป็นพระอาจารย์กับความภูมิฐานของพระสันตะปาปาที่ประกาศว่าตนเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ เกิดความแตกตื่นยิ่งใหญ่ขึ้นในกรุงปราก

เวลาผ่านไประยะหนึ่งคนแปลกหน้าทั้งสองก็เห็นว่าจำเป็นต้องไปจากที่นี่เพื่อความปลอดภัยของตนเอง แต่ไม่มีใครลืมบทเรียนที่พวกเขาสอนไว้ ภาพวาดส่งผลอย่างแรงต่อความคิดของฮัสและผลักดันให้เขาใส่ใจศึกษาพระคัมภีร์และงานเขียนของไวคลิฟให้มากยิ่งขึ้น แม้ในเวลานั้นเขายังไม่พร้อมที่จะปฏิรูปงานทั้งหมดตามที่ไวคลิฟเสนอแนะ เขามองเห็นอุปนิสัยแท้จริงของระบอบเปปาซีได้อย่างชัดเจนแล้วและด้วยความกระตือรือร้นอย่างแรงกล้า เขาประณามความหยิ่งยโส ความทะเยอทะยานและความเสื่อมโทรมของบรรดาพระราชาคณะ {GC 100.1} {GCth17 83.3}

จากประเทศโบฮีเมีย แสงสว่างส่องขยายออกไปยังประเทศเยอรมนี เนื่องจากความไม่สงบเกิดขึ้นในมหาวิทยาลัยปราก นักศึกษาชาวเยอรมันจำนวนนับร้อยลาออกไป นักศึกมากมายในจำนวนนั้นได้รับความรู้เรื่องพระคัมภีร์เป็นครั้งแรกจากฮัส และเมื่อพวกเขากลับไปยังประเทศของตนจึงประกาศกิตติคุณในบ้านเกิดของตน {GC 100.2} {GCth17 83.4}

ข่าวของงานที่กรุงปรากถูกรายงานไปถึงกรุงโรม และในไม่ช้าฮัสได้รับคำสั่งให้ไปปรากฏตัวต่อหน้าพระสันตะปาปา การทำตามคำสั่งก็เท่ากับการนำตนเองไปหาความตายอย่างแน่นอน กษัตริย์และราชินีแห่งประเทศโบฮีเมีย มหาวิทยาลัย สมาชิกสภา ขุนนางและข้าราชการของรัฐบาลเข้าร่วมถวายฎีกาต่อพระสันตะปาปาเพื่อขออนุญาตให้ฮัสยังคงอยู่กรุงปรากและตอบโรมโดยทางผู้แทน แทนที่พระสันตะปาปาจะทรงอนุมัติคำขอนี้กลับดำเนินการพิพากษาและตัดสินลงโทษประหารชีวิตฮัสและทรงประกาศให้กรุงปรากเป็นเมืองต้องห้าม {GC 100.3} {GCth17 84.1}

ในยุคสมัยนั้น เมื่อใดที่มีการประกาศคำตัดสินเช่นนี้จะก่อให้เกิดความตื่นตระหนกไปถ้วนทั่ว การประกอบพิธีในการประกาศคำตัดสินนี้ถูกปรับเพื่อสร้างการขู่ขวัญต่อประชาชนที่มองพระสันตะปาปาเป็นผู้แทนของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นผู้ถือลูกกุญแจของสวรรค์และของนรกและมีอำนาจที่จะตัดสินพิพากษาทั้งทางฝ่ายโลกและฝ่ายวิญญาณ เป็นที่เชื่อกันว่าประตูสวรรค์จะปิดให้กับอาณาบริเวณที่ถูกคำสั่งต้องห้ามอย่างนี้จนกว่าจะทำให้พระสันตะปาปาพึงพอใจที่จะยกเลิกคำสั่งห้าม คนตายจะถูกปิดกั้นจากที่พักพิงแห่งความสุขสำราญ เพื่อเป็นเครื่องหมายแสดงถึงความหายนะที่น่ากลัวนี้ พิธีทางศาสนาทั้งหมดถูกยกเลิก โบสถ์ต่างๆ ถูกปิดลง พิธีสมรสประกอบกันในสนามหญ้าหน้าโบสถ์ ห้ามฝังคนตายในที่ดินศักดิ์สิทธิ์ แต่จะนำไปฝังในร่องสวนหรือท้องทุ่งโดยไม่มีการประกอบพิธีศาสนา ด้วยการใช้มาตรการเพื่อให้เข้าถึงจินตนาการเช่นนี้ โรมลงแรงแสดงอำนาจเพื่อเข้าควบคุมจิตสำนึกของมนุษย์ {GC 101.1} {GCth17 84.2}

ความโกลาหลมีอยู่ทั่วไปในกรุงปราก มีชนกลุ่มใหญ่ประณามฮัสว่าเป็นต้นเหตุที่ทำให้เกิดความหายนะนี้และยื่นคำขาดว่าจะต้องส่งมอบเขาให้โรมชำระความแค้น นักปฏิรูปศาสนาคนนี้หลบไปอาศัยอยู่ในหมู่บ้านเกิดชั่วระยะเวลาหนึ่งเพื่อทำให้พายุสงบ เขาเขียนจดหมายถึงเพื่อนที่กรุงปรากซึ่งเขาจากมาว่า “ที่ข้าพเจ้าถอนตัวจากสังคมในหมู่พวกท่านก็เพื่อดำเนินตามคำสอนและแบบอย่างของพระเยซูคริสต์ เพื่อจะไม่เปิดโอกาสให้ผู้ไม่ประสงค์ดีทำบาปจนต้องรับโทษพินาศชั่วนิรันดร์มาสู่ตนเองและเพื่อไม่เป็นต้นเหตุให้คนเคร่งศาสนาเกิดความเจ็บปวดและรับการกดขี่ข่มเหงมากขึ้น ข้าพเจ้าถอยออกมาด้วยความกลัวเช่นกันว่าบาทหลวงที่ไม่เคร่งครัดจะคอยขัดขวางการประกาศพระวจนะของพระเจ้าในหมู่พวกท่านทั้งหลายให้เนิ่นนานต่อไป แต่ข้าพเจ้าไม่ได้ถอยออกมาเพื่อให้ท่านปฏิเสธสัจธรรมของพระเจ้าซึ่งเป็นสิ่งที่หากเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าเต็มใจที่จะตาย” Bonnechose, *The Reformers Before the Reformation* เล่มที่ 1 หน้า

87 ฮัสไม่ได้ยุติภารกิจของเขา แต่เดินทางไปทั่วชนบทโดยรอบ เทศนาให้กับฝูงชนที่กระตือรือร้นด้วยประการฉะนี้
มาตรการที่พระสันตะปาปาใช้เพื่อกำจัดข่าวประเสริฐกลับส่งผลให้ข่าวนี้แพร่กระจายออกไปอย่างกว้างขวางยิ่งขึ้น "เราไม่อาจทำสิ่งใดที่ขัดกับความจริง แต่ทำเพื่อความจริง" 2 โครินธ์ 13:8 {GC 101.2} {GCth17 84.3}

"ณ จุดนี้ในอาชีพของเขา สมองของฮัสดูเหมือนว่าตกอยู่ในภาพความขัดแย้งที่น่าเจ็บปวด แม้ว่าคริสตจักรใช้ความพยายามครอบงำเขาด้วยการขู่ฟ้าผ่าก็ตาม เขาก็ยังไม่ปฏิเสธอำนาจของเธอ สำหรับเขาแล้ว
คริสตจักรโรมันยังเป็นเจ้าสาวของพระคริสต์และพระสันตะปาปายังทรงเป็นตัวแทนและผู้แทนของพระเจ้า สิ่งที่ฮัสกำลังทำสงครามต่อต้านอยู่นั้นคือการใช้อำนาจไปในทางที่ผิด ไม่ใช่การต่อต้านหลักการ เรื่องนี้สร้างความขัดแย้งรุนแรงที่เกิดขึ้นระหว่างความเข้าใจถูกผิดของเขากับการเรียกร้องของจิตสำนึกของเขา หากอำนาจนั้นยุติธรรมและไม่รู้พลั้ง ตามความเชื่อของเขา แล้วทำไมเขาจึงต้องรู้สึกว่าถูกบังคับให้ขัดขืนมัน หากทำตาม เขาก็จะทำบาปตามที่เขาเข้าใจ แล้วทำไมการเชื่อฟังคริสตจักรที่ไม่รู้พลั้งนี้จึงต้องนำไปสู่ประเด็นนี้ นี่เป็นปัญหาที่เขาแก้ไม่ได้ นี่เป็นความสงสัยที่คอยตามทรมานเขาชั่วโมงแล้วชั่วโมงเล่า คำตอบใกล้เคียงที่สุดที่เขาประเมินได้คือเหตุการณ์เช่นนี้ได้เกิดขึ้นอีกแล้วเหมือนก่อนหน้านั้นในสมัยของพระผู้ช่วยให้รอด
เมื่อปุโรหิตของคริสตจักรกลายเป็นคนชั่วร้ายและกำลังใช้อำนาจตามกฎหมายเพื่อเป้าหมายที่ผิดกฎหมาย เรื่องนี้ทำให้เขานำหลักเกณฑ์ในคำสอนของพระคัมภีร์มาใช้เป็นแนวทางของตนเองและเทศนาสอนให้ผู้อื่นทำเช่นกัน สำหรับพวกเขาเอง จะต้องเอาความเข้าใจในพระคัมภีร์มาควบคุมจิตสำนึก กล่าวอีกนัยหนึ่ง แนวทางที่ไม่รู้พลั้งคือพระวจนะที่พระเจ้าตรัสผ่านทางพระคัมภีร์และไม่ใช่สิ่งที่คริสตจักรพูดผ่านบาทหลวงของคริสตจักร Wylie เล่มที่ 3 บทที่ 2 {GC 102.1} {GCth17 85.1}

เวลาผ่านไปอีกระยะหนึ่งเมื่อความตื่นเต้นในกรุงปรากเริ่มบรรเทาลง ฮัสกลับไปยังโบสถ์เล็กๆ ของเขาที่เมืองเบธเลเฮม เพื่อเทศนาพระวจนะของพระเจ้าต่อไปด้วยความกระตือรือร้นและความกล้าหาญยิ่งขึ้น ศัตรูของเขาแข็งขันและเต็มล้นด้วยอำนาจ
แต่พระราชินีและขุนนางมากมายเป็นมิตรสหายของเขาและประชาชนอีกมากมายอยู่ข้างเขา เมื่อเปรียบเทียบคำสอนที่บริสุทธิ์และสูงส่งและชีวิตที่บริสุทธิ์ของเขากับหลักธรรมเสื่อมโทรมที่ลัทธิโรมันเทศนาบวกกับชีวิตที่โลภและเสเพลที่บรรดาผู้นิยมลัทธิโรมันปฏิบัติทำให้คนมากมายถือว่าเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่แสดงตนเข้าข้างเขา {GC 102.2} {GCth17 85.2}

จนกระทั่งบัดนี้ ฮัสยังอยู่โดดเดี่ยวในการทำงาน แต่ในเวลานี้เจอโรมีที่รับเชื่อคำสอนของไวคลิฟตั้งแต่อยู่ในประเทศอังกฤษนั้นได้เข้ามาร่วมในงานของการปฏิรูปแล้ว ตั้งแต่เวลานั้นเป็นต้นมา ทั้งสองเข้าร่วมกันทั้งในความเป็นและความตายและจะไม่พรากจากกัน ความฉลาดที่หลักแหลม
วาทะศิลป์โดดเด่นดีเลิศและความรู้สูงเป็นคุณสมบัติที่ชนะใจผู้คนนั้นล้วนมีเพียบพร้อมอยู่ในตัวของเจอโรมี แต่คุณสมบัติต่างๆ ที่เป็นจุดแข็งของอุปนิสัยนั้น ฮัสจะเหนือกว่า จิตใจที่สงบนิ่งของเขาทำหน้าที่ยับยั้งความหุนหันพลันแล่นของเจอโรมีได้อย่างเหมาะสม ส่วนเจอโรมีนั้นด้วยความถ่อมใจที่แท้จริง ตระหนักถึงคุณค่าของเพื่อนคนนี้ ยอมรับคำแนะนำของฮัสแต่โดยดี ภายใต้การทำงานร่วมกันของคนทั้งสอง งานการปฏิรูปขยายตัวไปอย่างรวดเร็ว {GC 102.3} {GCth17 85.3}

พระเจ้าประทานความกระจ่างอันยิ่งใหญ่ส่องมายังสมองของชายที่ได้รับการเลือกสรรเหล่านี้
พระองค์ทรงเปิดเผยให้พวกเขามองเห็นข้อผิดพลาดมากมายของโรม
แต่พวกเขาไม่ได้รับความกระจ่างทั้งหมดที่จะทรงมอบให้โลก
พระเจ้าทรงกำลังนำคนทั้งหลายให้ออกจากความมืดของลัทธิโรมัน
โดยผ่านบุคคลเหล่านี้ซึ่งเป็นผู้รับใช้ของพระองค์

แต่ยังมีอุปสรรคมากมายและใหญ่หลวงที่พวกเขาต้องรับมือและพระองค์ทรงนำพวกเขาต่อไปทีละก้าวตามที่พวกเขาจะทนรับได้ พวกเขาไม่พร้อมที่จะรับความกระจ่างทั้งหมดในทันที ดั่งรัศมีเจิดจ้าของดวงอาทิตย์ยามเที่ยงวันสำหรับผู้ที่มีชีวิตอยู่ในความมืดเป็นเวลานาน หากนำเสนอให้แก่พวกเขาในทันทีทั้งหมดก็คงจะทำให้เขาทั้งหลายหันหนี ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงเปิดเผยให้แก่ผู้นำเหล่านี้ทีละเล็กทีละน้อยตามที่ประชาชนจะรับได้ จากศตวรรษหนึ่งถึงอีกศตวรรษหนึ่ง คนงานซื่อสัตย์อื่นๆ จะเดินตามเพื่อนำประชาชนต่อไปบนเส้นทางของงานปฏิรูป {GC 103.1} {GCth17 86.1}

ความแตกแยกในคริสตจักรยังคงดำเนินต่อไป ตอนนี้มีพระสันตะปาปาถึงสามองค์กำลังแก่งแย่งความเป็นใหญ่และการต่อสู้ทำให้คริสตศาสนจักรเต็มไปด้วยอาชญากรรมและความวุ่นวาย พระสันตะปาปาทั้งสามองค์ไม่หนำใจกับการประณามสาดใส่กันยังหันไปใช้อาวุธของทางโลก แต่ละฝ่ายทุ่มทุนควานหารอบตัวเพื่อซื้ออาวุธและเกณฑ์ทหาร แน่นอนทีเดียวจะต้องใช้ทรัพย์สินเงินทองมากมาย และเพื่อให้ได้อาวุธเหล่านี้มา อสังหาริมทรัพย์ ตำแหน่งและของประทานต่างๆ ของคริสตจักรถูกประกาศขาย (โปรดดูภาคผนวกสำหรับหน้า 59) บาทหลวงทั้งหลายต่างเลียนแบบผู้บังคับบัญชาที่อยู่เหนือขึ้นไปด้วยการใช้ศาสนาหาผลประโยชน์ทางการค้าและการทำสงครามเพื่อสยบคู่แข่งและทำให้อำนาจของตนเองแข็งแกร่งขึ้น ด้วยความกล้าหาญที่เพิ่มขึ้นทุกวัน ฮัสประณามความน่ารังเกียจซึ่งยอมให้เกิดขึ้นในนามของศาสนานั้น และประชาชนพากันต่อว่าผู้นำชาวโรมอย่างเปิดเผยที่เป็นสาเหตุในการทำให้เกิดความทุกข์โศกเศร้าที่มีอย่างดาษดื่นในคริสต์ศาสนจักร {GC 103.2} {GCth17 86.2}

อีกครั้งหนึ่ง ดูประหนึ่งว่ากรุงปรากใกล้จะตกอยู่กลางสนามห้ำหั่นที่นองเลือด เช่นเดียวกับสมัยอดีตที่ผ่านมา ผู้รับใช้ของพระเจ้าถูกกล่าวหาว่าเป็น “ผู้ทำความลำบากให้อิสราเอล” 1 พงศ์กษัตริย์ 18:17 เมืองนี้ตกอยู่ภายใต้การควบคุมอีกครั้ง ฮัสถอนตัวกลับไปยังหมู่บ้านถิ่นเกิดของเขา คำพยานที่เขากล่าวอย่างซื่อสัตย์จากโบสถ์เล็กๆ แห่งเมืองเบธเลเฮมที่เขารักยิ่งนั้นต้องยุติลง เขาจะต้องพูดจากเวทีที่กว้างใหญ่กว่านี้ ประกาศให้แก่โลกคริสเตียนก่อนที่เขาจะสังเวยชีวิตในฐานะพยานให้กับความจริง {GC 104.1} {GCth17 86.3}

เพื่อแก้ไขความชั่วที่กำลังรบกวนประเทศต่างๆ ในยุโรปให้หมดไป มีคำสั่งเรียกประชุมสภานัดทั่วไปที่เมืองคอนสแตนซ์ คำสั่งนี้มีขึ้นตามดำริของจักรพรรดิซีจิสมันด์ [Sigismund] ออกโดยพระสันตะปาปายอห์นที่ 23 ซึ่งเป็นหนึ่งในสามของพระสันตะปาปาคู่แข่ง การขอให้เปิดประชุมสภาเป็นสิ่งที่พระสันตะปาปายอห์นไม่ประสงค์ให้มีขึ้น เพราะตามอุปนิสัยและนโยบายของพระองค์นั้นไม่น่าผ่านการตรวจสอบของแม้แต่พระราชาคณะผู้มีศีลธรรมหละหลวมเหลวไหลพอๆ กับนักบวชของยุคนั้น แต่พระองค์ไม่กล้าขัดขวางพระประสงค์ของจักรพรรดิซีจิสมันด์ (โปรดดูภาคผนวก) {GC 104.2} {GCth17 87.1}

จุดประสงค์หลักของการประชุมสภานี้คือสมานความแตกร้าวในคริสตจักรและถอนรากการสอนนอกรีตออกไป ด้วยเหตุนี้จึงมีคำสั่งให้พระสันตะปาปาสององค์ที่ค้านกันมาปรากฏตัวต่อหน้าสภารวมทั้งยอห์น ฮัสผู้นำการเผยแพร่แนวคิดใหม่ด้วย คนกลุ่มแรกที่คิดถึงความปลอดภัยของตนเองนั้นไม่ได้มาเข้าร่วมด้วยตนเอง แต่ส่งผู้แทนมาปรากฏ พระสันตะปาปายอห์นในขณะที่แสดงออกให้เห็นว่าเป็นผู้เรียกการประชุมสภานั้นได้เข้ามาด้วยความหวาดหวั่นอย่างยิ่ง ตั้งข้อสงสัยว่าจักรพรรดิมุ่งหมายอย่างลับๆ ที่จะปลดตนเองออกจากตำแหน่งทั้งยังกังวลถึงการถูกเปิดโปงเรื่องความชั่วร้ายที่ตนเองได้หลู่เกียรติตำแหน่งของพระสันตะปาปา รวมทั้งอาชญากรรมต่าง ๆ ที่พระองค์ทำเพื่อได้มาซึ่งตำแหน่งนี้ อย่างไรก็ตามพระองค์ทรงพระดำเนินเข้าเมืองคอนสแตนซ์ด้วยความโอ่อ่าตระการตา มีผู้อยู่ในตำแหน่งสูงศักดิ์ในศาสนาต่างๆ เข้าร่วมอยู่ในขบวน ตามด้วยข้าราชสำนักขบวนใหญ่

คณะสงฆ์และเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ของเมืองพร้อมด้วยประชาชนมากมายออกไปต้อนรับพระองค์ เหนือพระเศียรของพระองค์มีกลดทองคำที่หามโดยพนักงานสี่คนของศาลของพระมหากษัตริย์ ฝูงชนขนาดใหญ่เดินนำหน้าพระองค์และชุดอาภรณ์ที่สวยงามของพระคาร์ดินัลและขุนนางทั้งหลายแสดงออกถึงความสง่าโอ่โถง {GC 104.3} {GCth17 87.2}

ในเวลาเดียวกัน มีอีกคนหนึ่งกำลังเดินทางมุ่งหน้ามายังเมืองคอนสแตนซ์เช่นกัน ฮัสตระหนักถึงภัยอันตรายที่กำลังคุกคามเขาอยู่ เขาลามิตรสหายราวกับว่าจะไม่มีโอกาสพบกับพวกเขาอีกและออกเดินทางไปด้วยความรู้สึกว่าเป็นทางที่กำลังนำเขาไปสู่หลักเผาทั้งเป็น แม้ว่าเขาจะได้รับการคุ้มครองความปลอดภัยจากกษัตริย์แห่งประเทศโบฮีเมียและอีกทางหนึ่งจากจักรพรรดิซีจิสมันด์สำหรับการเดินทางครั้งนี้ก็ตาม เขาเตรียมทุกอย่างด้วยแนวคิดที่จะเผชิญความตายที่มีโอกาสเกิดขึ้น {GC 104.4} {GCth17 87.3}

ในจดหมายฉบับหนึ่งที่เขียนถึงมิตรสหายของเขาที่กรุงปราก เขากล่าวว่า “พี่น้องของข้าพเจ้า.....ข้าพเจ้าเดินทางไปด้วยการคุ้มครองความปลอดภัยจากกษัตริย์เพื่อไปพบศัตรูที่เป็นมนุษย์และมีเป็นจำนวนมากด้วย.....ข้าพเจ้ามอบความวางใจทั้งหมดในพระเจ้าผู้ทรงพลังอำนาจยิ่งใหญ่ในพระผู้ช่วยให้รอด ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าพระองค์จะทรงสดับคำอธิษฐานที่ร้อนรนของท่านทั้งหลาย พระองค์จะทรงประสาทความรอบรู้และพระปัญญาไว้ในปากของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะสู้พวกเขาได้และพระองค์ทรงโปรดประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์แก่ข้าพเจ้าตามความเหมาะสมเพื่อเสริมข้าพเจ้าให้มั่นคงในความจริงของพระองค์ เพื่อข้าพเจ้าจะเผชิญหน้าด้วยความกล้าหาญกับการทดลอง เรือนจำและหากจำเป็นกับความตายที่โหดเหี้ยม {GCth17 87.4}

พระเยซูคริสต์ทรงทนทุกข์เพื่อผู้ที่พระองค์ทรงรัก และด้วยเหตุนี้เรายังต้องแปลกใจอีกหรือว่าที่พระองค์ทรงวางแบบอย่างของพระองค์ให้เราก็เพื่อให้เราทั้งหลายจะอดทนต่อความทุกข์ทั้งปวงเพื่อความรอดของเราเอง พระองค์คือพระเจ้า เราคือผู้ที่พระองค์ทรงสร้างขึ้นมา พระองค์ทรงเป็นพระอาจารย์ เราเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ พระองค์ทรงเป็นจอมเจ้านายของโลก เราเป็นมนุษย์น่ารังเกียจที่ต้องตาย แต่ถึงกระนั้นพระองค์ทรงทนทุกข์ แล้วทำไมเราจึงไม่ร่วมทุกข์ด้วยเล่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อความทุกข์ยากนั้นเป็นการชำระเราให้บริสุทธิ์ ดังนั้น ท่านที่รัก หากความตายของข้าพเจ้าจะมีส่วนในการถวายเกียรติแด่พระสิริของพระองค์ ขอท่านอธิษฐานให้ความตายมาเร็วๆ และเพื่อให้พระองค์ประทานฤทธานุภาพแก่ข้าพเจ้าในการอดทนต่อความทุกข์ทรมานทั้งสิ้นด้วยความมั่นคง แต่จะดีกว่านี้หากข้าพเจ้าจะกลับมาอยู่ท่ามกลางท่านทั้งหลาย โปรดอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อให้ข้าพเจ้าจะกลับมาอย่างไร้ตำหนิ นั่นคือเพื่อข้าพเจ้าจะไม่ปิดบังความจริงของพระกิตติคุณไปแม้สักข้อเดียว เพื่อจะวางแบบอย่างที่ดีไว้กับพี่น้องของข้าพเจ้า ด้วยเหตุนี้ จึงเป็นไปได้ที่ท่านอาจไม่เห็นหน้าข้าพเจ้าที่กรุงปรากอีก แต่หากเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพที่จะโปรดพระกรุณาให้นำข้าพเจ้ากลับมาหาท่านแล้ว ให้เราก้าวไปข้างหน้าด้วยหัวใจที่มั่นคงกว่านี้ในความรอบรู้และความรักในพระบัญญัติของพระองค์” Bonnechose เล่มที่ 1 หน้าที่ 147, 148 {GC 105.1} {GCth17 88.1}

ในจดหมายอีกฉบับหนึ่งที่เขียนถึงบาทหลวงคนหนึ่งที่มาเป็นสาวกของข่าวประเสริฐ ฮัสพูดด้วยความถ่อมตนอย่างลึกซึ้งถึงความผิดของตนเอง เขากล่าวโทษตัวเอง “ที่เคยรู้สึกยินดีในการสวมใส่อาภรณ์อย่างหรูและใช้เวลาอย่างสิ้นเปลืองไปกับอาชีพการงานที่ไร้สาระ” แล้วเขาก็ให้คำตักเตือนที่น่าจับใจเพิ่มเติมว่า “ขอให้รำลึกไว้ในใจของท่านเสมอถึงพระสิริของพระเจ้าและความรอดของวิญญาณทั้งปวงแต่ไม่ใช่คำนึงแต่ผลประโยชน์และทรัพย์สมบัติ จงระวังเรื่องการตกแต่งแต่บ้านเรือนของท่านมากกว่าจิตวิญญาณ

และเหนือสิ่งอื่นใด จงดูแลวิหารฝ่ายวิญญาณของท่าน จงเมตตาปรานีและนอบน้อมต่อผู้ยากจนและอย่าใช้ทรัพย์สมบัติในการเลี้ยงฉลอง หากท่านไม่ยอมแก้ไขชีวิตของท่านและหลีกเลี่ยงจากการฟุ่มเฟือย ข้าพเจ้ากลัวว่าท่านจะถูกลงโทษอย่างรุนแรงดังเช่นข้าพเจ้า.....ท่านเข้าใจคำสอนของข้าพเจ้าดีเพราะท่านได้รับการสั่งสอนจากข้าพเจ้าตั้งแต่เด็ก จึงเปล่าประโยชน์ที่ข้าพเจ้าจะเขียนถึงท่านมากไปกว่านี้ แต่ข้าพเจ้าขออ้อนวอนท่านผ่านพระคุณของพระเจ้าของเรา จงอย่าทำตามแบบอย่างของข้าพเจ้าในเรื่องไร้สาระที่ท่านเคยเห็นข้าพเจ้าล้มลงต่อสิ่งเหล่านั้น” บนซองจดหมายเขาเขียนเพิ่มเติมว่า “ข้าพเจ้าขอร้องท่าน เพื่อนรัก จงอย่าเปิดตราปิดผนึกนี้จนกว่าท่านได้รับคำยืนยันว่าข้าพเจ้าตายแล้ว” Ibid. เล่มที่ 1 หน้า 148, 149 {GC 105.2} {GCth17 88.2}

ในระหว่างการเดินทางของเขานั้น เขาได้รับรู้ถึงสัญญาณบ่งบอกถึงความแพร่หลายในหลักคำสอนและความนิยมชมชอบที่มีให้กับงานของเขา ประชาชนวิ่งเข้ามาพบเขา และในบางเมืองเจ้าพนักงานการปกครองเข้ามาร่วมเดินไปตามถนนกับเขา {GC 106.1} {GCth17 88.3}

เมื่อฮัสเดินทางมาถึงเมืองคอนสแตนซ์ ฮัสได้รับเสรีภาพอย่างเต็มที่ เขาอยู่ภายใต้การคุ้มครองของจักรพรรดิอยู่แล้วและได้รับคำรับรองการคุ้มครองเพิ่มเติมเป็นการส่วนตัวของพระสันตะปาปา แต่ด้วยการฝ่าฝืนคำสั่งห้ามที่ประกาศอย่างซ้ำซากบ่อยๆ ไม่ช้านักปฏิรูปศาสนาท่านนี้จึงถูกจับตามคำสั่งของพระสันตะปาปาและพระคาร์ดินัลและถูกโยนเข้าไปในคุกใต้ดินที่สกปรก ต่อมาเขาถูกย้ายไปยังป้อมปราการแข็งแรงแห่งหนึ่งที่ตั้งอยู่อีกฟากหนึ่งของแม่น้ำไรน์และถูกกักขังเป็นนักโทษอยู่ที่นั่น ไม่นานต่อมาพระสันตะปาปาผู้ไม่ได้ประโยชน์อะไรมากนักจากการทุจริตของตนก็ถูกจับเข้ามาอยู่ในเรือนจำแห่งนี้ Ibid. เล่มที่ 1 หน้า 247 สภานี้สอบสวนและพิสูจน์แล้วว่าพระสันตะปาปาองค์นี้ทำความชั่วช้าที่สุด นอกจากการฆาตกรรม การทำวิทยาคมและการผิดประเวณีแล้ว ยังมี “บาปไม่เหมาะที่จะเอ่ยถึง” ด้วยความผิดเหล่านี้สภาเองจึงประกาศและในที่สุดปลดมงกุฎประจำตำแหน่งพระสันตะปาปาออกและโยนพระองค์ใส่เรือนจำ พระสันตะปาปาคู่แข่งก็ถูกจับเช่นกันและได้เลือกพระสันตะปาปาองค์ใหม่ขึ้นมา {GC 106.2} {GCth17 89.1}

แม้ว่าพระสันตะปาปาเองทรงทำผิดศีลธรรมที่ร้ายแรงกว่าที่ฮัสเคยกล่าวหาพวกบาทหลวงและซึ่งเป็นความผิดที่ฮัสเรียกร้องให้มีการปฏิรูป แต่สภาแห่งเดียวกันที่ถอดถอนพระสันตะปาปากลับเลือกเดินหน้าบดขยี้นักปฏิรูปศาสนาท่านนี้ต่อไป การจับฮัสเข้าไปอยู่ในเรือนจำก่อให้เกิดความโกรธแค้นอย่างยิ่งใหญ่ในประเทศโบฮีเมีย ขุนนางที่มีอำนาจเข้าหาสภา ประท้วงด้วยความจริงใจต่อต้านการกระทำที่ก้าวร้าวนี้ จักรพรรดิผู้ไม่ทรงพอพระทัยกับการละเมิดการคุ้มครองความปลอดภัยออกมาขวางการกระทำที่ต่อต้านพระองค์ แต่ศัตรูของนักปฏิรูปอาฆาตมาดร้ายและมุ่งมั่น พวกเขาชักจูงจักรพรรดิโดยใช้ความโน้มเอียง ความกลัว และความปรารถนาแรงกล้าของพระองค์ที่มีต่อคริสตจักร พวกเขาเอาเหตุผลโต้แย้งที่ยืดยาวเพื่อพิสูจน์ว่า “ความเชื่อต้องไม่อยู่กับคนนอกรีต หรือคนที่เข้าข่ายสงสัยว่านอกรีต แม้ว่าเขาจะได้รับการคุ้มครองความปลอดภัยจากจักรพรรดิและพระมหากษัตริย์ก็ตามที” Jacques Lenfant, *History of the Council of Constance* เล่มที่ 1 หน้าที่ 516 ด้วยประการฉะนี้ พวกเขาจึงมีชัย {GC 107.1} {GCth17 89.2}

ฮัสถูกรุมเร้าด้วยอาการเจ็บป่วยและการกักขัง อากาศในคุกมืดที่อับชื้นทำให้เขาเป็นไข้จนเกือบเสียชีวิต ในที่สุดฮัสถูกนำไปปรากฏตัวต่อหน้าสภา ด้วยโซ่ตรวนที่พันธนาการอยู่รอบตัว เขายืนอยู่เบื้องพระพักตร์จักรพรรดิผู้ทรงกอปรด้วยเกียรติและความวางใจเป็นอย่างสูงในคำสัญญาว่าจะปกป้องเ

ขา ตลอดเวลาแสนยาวนานของการต่อสู้คดีนั้น เขายึดความเชื่อไว้อย่างมั่นคงและเมื่อมาปรากฏอยู่ต่อหน้าเหล่าขุนนางของคริสตจักรและของรัฐที่มาชุมนุมกัน เขากล่าวคำประท้วงที่จริงจังและน่าเชื่อถือต่อการฉ้อราษฎร์ของสภาปกครองสงฆ์ เมื่อถูกกำหนดให้เลือกว่าจะถอนคำสอนหรือยอมรับความตายอย่างทรมาน เขายอมรับจุดจบของผู้ที่ยอมสังเวยชีพ {GC 107.2} {GCth17 89.3}

พระคุณของพระเจ้าทรงค้ำชูเขาไว้ ในระหว่างความทุกข์ยากหลายสัปดาห์ของการตัดสินระยะสุดท้าย จิตวิญญาณของเขาเต็มล้นด้วยสันติสุขแห่งสวรรค์ เขากล่าวกับเพื่อนคนหนึ่งว่า "ข้าพเจ้าเขียนจดหมายฉบับนี้จากห้องขังและมือที่ล่ามด้วยโซ่ คาดว่าคำสั่งประหารของข้าพเจ้าคงจะมาในวันพรุ่งนี้.....เมื่อนั้น โดยการทรงช่วยของพระเยซูคริสต์ เราจะพบกันอีกในสันติสุขที่แสนสำราญใจของชีวิตแห่งอนาคต ท่านจะเรียนรู้ว่าพระเจ้าทรงสำแดงพระเมตตาของพระองค์เองต่อข้าพเจ้ามากเพียงไร พระองค์ทรงค้ำจุนข้าพเจ้าอย่างเกิดผลท่ามกลางการล่อลวงและความทุกข์ยากลำบาก {GC 107.3} {GCth17 90.1}

ในความมืดของคุกใต้ดินของเขา เขามองเห็นล่วงหน้าถึงชัยชนะของความเชื่อที่แท้จริง ในความฝันเขาได้กลับไปยังโบสถ์เล็กๆ ในกรุงปรากซึ่งเขาเคยเทศนาพระกิตติคุณ เขาเห็นพระสันตะปาปาและบิชอปของเขาลบภาพของพระคริสต์ที่เขาวาดไว้บนฝาผนังทิ้งไป "ภาพนี้ทำให้เขาเป็นทุกข์ แต่ในวันต่อมาเขาเห็นจิตรกรมากมายยุ่งอยู่กับงานฟื้นฟูรูปเหล่านี้ให้กลับคืนสู่สภาพเดิมและเพิ่มจำนวนมากขึ้น รวมทั้งด้วยสีสันที่สดใสยิ่งขึ้น ในทันทีที่ภาระงานของพวกเขาเสร็จสิ้น เหล่าจิตรกรที่มีฝูงชนห้อมล้อมอยู่นั้นได้อุทานขึ้นมาว่า "บัดนี้ขอให้พระสันตะปาปาและบิชอปเข้ามาเลย พวกเขาไม่มีวันลบภาพนี้ทิ้งไปได้อีก" นักปฏิรูปศาสนาพูดต่อไปขณะที่เล่าถึงเรื่องของความฝันว่า "ข้าพเจ้ายืนยันด้วยความมั่นใจในเรื่องนี้ว่าจะไม่มีการลบภาพของพระเยซูทิ้งไปอีกแล้วอย่างแน่นอน พวกเขาหวังที่จะทำลายทิ้งไป แต่นักเทศน์ที่เหนือกว่าข้าพเจ้าจะวาดใหม่ไว้ในหัวใจของคนทั้งปวง" D'Aubigné เล่มที่ 1 บทที่ 6 {GC 108.1} {GCth17 90.2}

ฮัสถูกนำไปปรากฏตัวต่อหน้าสภาเป็นครั้งสุดท้าย เป็นการประชุมที่ยิ่งใหญ่และตระการตา จักรพรรดิ เจ้าชายของอาณาจักร ผู้ช่วยประจำพระราชสำนัก พระคาร์ดินัล บิชอปและบาทหลวงรวมทั้งฝูงชนขนาดใหญ่มาสังเกตการณ์ในเหตุการณ์วันนั้น คนจากทุกภาคในคริสต์ศาสนจักรได้มาร่วมเป็นพยานการสังเวยบูชาครั้งยิ่งใหญ่ครั้งแรกนี้ในการดิ้นรนต่อสู้อันยาวนานของการได้มาซึ่งเสรีภาพของจิตสำนึก {GC 108.2} {GCth17 90.3}

เมื่อฮัสได้รับคำสั่งให้ตัดสินใจครั้งสุดท้าย เขาปฏิเสธที่จะเพิกถอนและเพ่งด้วยสายตาที่ทะลุทะลวงไปยังเจ้าแผ่นดิน ผู้ได้ทรงละเมิดอย่างน่าอับอายต่อคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้ "ข้าพเจ้าตั้งใจโดยที่ข้าพเจ้าเลือกเองที่จะปรากฏตัวอยู่หน้าสภาแห่งนี้ภายใต้การคุ้มครองจากสาธารณชนและความเชื่อมั่นในองค์จักรพรรดิผู้ทรงอยู่ร่วมกับพวกเราในที่นี้" Bonnechose เล่มที่ 2 หน้า 84 พระพักตร์ของจักรพรรดิซีจิสมันด์แดงก่ำ ขณะที่สายตาทุกคู่หันไปยังพระองค์ {GC 108.3} {GCth17 90.4}

เมื่อประกาศคำตัดสินไปแล้ว พิธีการถอดยศก็เริ่มขึ้น บรรดาบิชอปแต่งตัวให้นักโทษอย่างพระ และขณะที่เขาหยิบเสื้อคลุมของบาทหลวงขึ้นมานั้น เขาพูดว่า " พวกเขาสวมเสื้อคลุมสีขาวให้แก่พระเยซูคริสต์ของเราเพื่อเป็นการลบหลู่พระองค์เมื่อตอนที่กษัตริย์เฮโรดไต่สวนพระองค์ต่อหน้าปีลาต" *Ibid.* เล่มที่ 2 ย่อหน้าที่ 86 อีกครั้งหนึ่ง เมื่อถูกเคี่ยวเข็ญให้ถอนคำพูดนั้น เขาหันหน้าไปยังประชาชนและตอบว่า "ข้าพเจ้าจะเอาใบหน้าใดแหงนขึ้นไปมองดูสวรรค์ ข้าพเจ้าจะมองดูฝูงชนที่ข้าพเจ้าเคยเทศนาสอนพระกิตติคุณที่ใสบริสุทธิ์ได้อย่างไร ไม่เลย

ข้าพเจ้าถือว่าความรอดของพวกเขาสำคัญกว่าร่างกายที่แสนเวทนานี้ ซึ่งบัดนี้ถูกกำหนดให้ตาย" เขาถอดเครื่องยศไปทีละชิ้น บิชอปแต่ละองค์ประกาศคำแช่งสาปขณะที่ประกอบพิธีในส่วนของตน ในที่สุด "พวกเขาเอาหมวกทรงพีระมิดที่ทำจากกระดาษสวมลงบนศีรษะของเขา บนหมวกกระดาษนี้มีรูปวาดของปีศาจที่น่ากลัว เขียนด้วยคำบรรยายภาพว่า "คนนอกรีตผู้ยิ่งใหญ่" อย่างเด่นชัดไว้ด้านหน้า ฮัสกล่าวว่า 'ด้วยความชื่นชมยินดีเป็นอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าขอสวมมงกุฎอันน่าอับอายนี้เพื่อพระองค์ โอพระเยซูเจ้า พระผู้ทรงสวมมงกุฎหนามเพื่อข้าพเจ้า'" {GC 108.4} {GCth17 91.1}

เมื่อพวกเขาแต่งกายให้ฮัสเช่นนี้แล้ว "พระราชาคณะกล่าวว่า 'บัดนี้เราขอมอบวิญญาณของท่านให้กับมาร' ยอห์น ฮัสพูดขณะที่แหงนตามองไปยังสวรรค์เบื้องบน 'และพระองค์เจ้าข้าพระองค์ขอถวายวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ ข้าแต่พระเยซูเจ้า เพราะพระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดแล้ว'" Wylie เล่มที่ 3 บทที่ 7 {GC 109.1} {GCth17 91.2}

บัดนี้เขาถูกมอบไว้กับเจ้าหน้าที่ฝ่ายโลกและนำออกไปสู่สถานที่ประหาร ขบวนใหญ่โตเดินตามเขาไป มีทั้งคนจำนวนหลายร้อยที่ถืออาวุธ บาทหลวงและบิชอปในชุดเสื้อคลุมราคาแพงและชาวเมืองคอนสแตนซ์ เมื่อพวกเขาผูกฮัสเข้ากับหลักประหารและพร้อมที่จะจุดไฟ อีกครั้งหนึ่งผู้พลีชีพได้รับการชักชวนให้ช่วยตัวเองให้รอดด้วยการประณามความผิดของตน ฮัสพูดว่า "ความผิดอะไรที่จะให้ข้าพเจ้าประณาม ข้าพเจ้าเองทราบดีว่าข้าพเจ้าไม่มีความผิดใดเลย ข้าพเจ้าร้องทูลพระเจ้าให้มาเป็นพยานว่าเรื่องที่ข้าพเจ้าเขียนและเทศนาทั้งหมดได้ทำไปเพื่อช่วยจิตวิญญาณให้พ้นจากบาปและความพินาศและด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงขอยืนยันอย่างชื่นชมยินดีด้วยโลหิตของข้าพเจ้าถึงความจริงที่ข้าพเจ้าเขียนและเทศนาสอนไว้" *Ibid.* เล่มที่ 3 บทที่ 7 เมื่อเปลวไฟลุกรอบตัวเขา เขาเริ่มร้องเพลง "พระเยซูบุตรดาวิด ขอทรงโปรดเมตตาข้าพระองค์" และร้องเช่นนี้ต่อไปจนเสียงของเขาเงียบไปตลอดกาล {GC 109.2} {GCth17 91.3}

แม้แต่ศัตรูของเขาก็ยังตะลึงกับความกล้าหาญของเขา ผู้นิยมระบอบเปปาซีที่ร้อนรนคนหนึ่งบรรยายการสังเวยชีพของฮัสและของเจอโรมีที่ตายในเวลาอีกไม่นานต่อมาว่า "คนทั้งสองมีสติที่มั่นคงแน่วแน่เมื่อเวลาสุดท้ายของพวกเขามาถึง พวกเขาเตรียมตัวสำหรับไฟราวกับว่ากำลังจะไปงานเลี้ยงสมรส พวกเขาไม่ปริปากร้องเพราะความเจ็บปวด เมื่อเปลวไฟลุกสูงขึ้นไป พวกเขาเริ่มร้องเพลงสรรเสริญและความรุนแรงของไฟไม่อาจจะหยุดการร้องเพลงของพวกเขาได้" *Ibid.* เล่มที่ 3 บทที่ 7 {GC 109.3} {GCth17 91.4}

เมื่อร่างของฮัสถูกเผาเป็นจุณไปแล้ว เถ้าพร้อมดินที่อยู่ข้างใต้ถูกรวบรวมและนำไปโปรยในแม่น้ำไรน์และไหลไปจากที่นั่นลงสู่ทะเล ผู้กดขี่ของเขาจินตนาการอย่างไร้ผลว่าพวกเขาได้ถอนรากแห่งความจริงที่เขาเทศน์ไว้ พวกเขาไม่ได้คาดฝันแม้แต่น้อยว่าเถ้าในวันนั้นที่ไหลไปสู่ทะเลจะเป็นเมล็ดพันธุ์ที่กระจายไปยังทุกประเทศทั่วโลก ในดินแดนที่ยังไม่มีใครรู้จักจะเกิดผลอย่างอุดมจากการเป็นพยานให้กับความจริง เสียงที่ดังขึ้นในห้องประชุมสภาแห่งเมืองคอนสแตนซ์ปลุกเสียงสะท้อนที่จะได้ยินในทุกยุคต่อมา ฮัสไม่อยู่แล้ว แต่ความจริงที่เขาพลีชีพให้นั้นไม่อาจพินาศไป แบบอย่างความเชื่อและความมั่นคงของเขาจะให้กำลังใจคนอีกมากมายให้ยืนหยัดเพื่อความจริง แม้ต้องเผชิญหน้ากับการทรมานและความตาย การประหารชีวิตของเขาแสดงให้ทั่วทั้งโลกเห็นถึงความทารุณโหดเหี้ยมของโรม ศัตรูของความจริงไม่ระแคะระคายเลยว่าพวกเขากำลังสานต่ออุดมการณ์ที่ตนเองใฝ่หาที่จะทำลายอย่างไร้ผล {GC 110.1} {GCth17 92.1}

แต่กระนั้น หลักประหารโดยการเผาทั้งเป็นอีกต้นหนึ่งกำลังตั้งขึ้นที่เมืองคอนสแตนซ์ โลหิตของอีกคนหนึ่งจะต้องเป็นพยานให้กับความจริง ตอนที่ร่ำลาฮัสก่อนที่ฮัสจะออกเดินทางไปปรากฏตัวต่อที่ประชุมสภา เจอโรมีแนะให้เขากล้าหาญและตั้งมั่นไว้ โดยประกาศว่าหากฮัสตกอยู่ในภัยอันตรายใดๆ ตัวเขาเองจะบินไปช่วย เมื่อเขาได้รับข่าวว่านักปฏิรูปถูกนำเข้าห้องขังแล้ว สาวกผู้ซื่อสัตย์ท่านนี้เตรียมตัวทันทีเพื่อทำตามที่สัญญาไว้ เขาออกเดินทางพร้อมด้วยเพื่อนร่วมทางเพียงคนเดียวโดยไม่มีการคุ้มครองความปลอดภัยจากผู้มีอำนาจผู้ใด เมื่อเดินทางถึงเขาจึงรู้ตัวว่าตนเองไม่มีหนทางช่วยปลดปล่อยฮัสเลยนอกจากนำตัวเองเข้าหาภัยอันตรายเสียเอง เขาหนีออกจากเมืองแต่ถูกจับได้ในระหว่างเดินทางกลับบ้านเกิดและถูกนำตัวกลับพร้อมด้วยโซ่ตรวนภายใต้การควบคุมของทหารอย่างแน่นหนา เมื่อเขาปรากฏต่อหน้าสภาเป็นครั้งแรก ความพยายามในการโต้ข้อกล่าวหาที่นำมาใส่ร้ายเขาต้องพบกับเสียงตะโกนร้องว่า "นำเขาไปเผา นำเขาไปเผา" Bonnechose เล่มที่ 1 หน้าที่ 234 เขาถูกโยนเข้าไปในคุกใต้ดิน ถูกล่ามโซ่ในท่าที่ทรมานมากและเลี้ยงด้วยขนมปังและน้ำ หลายเดือนผ่านไป ความทารุณโหดร้ายจากการกักขังนำความเจ็บป่วยที่คุกคามชีวิตมาสู่เจอโรมีและศัตรูของเขาซึ่งตอนแรกกลัวว่าเขาจะหลบหนีไปนั้น ยอมปฏิบัติต่อเขาด้วยความรุนแรงน้อยลง แต่ว่าเขายังคงถูกขังอยู่ในคุกต่อเป็นเวลาหนึ่งปี {GC 110.2} {GCth17 92.2}

การตายของฮัสไม่ประสบผลตามที่เหล่าผู้นิยมระบอบเปปาซีคาดหวังไว้ การละเมิดการคุ้มครองความปลอดภัยของเขาก่อให้เกิดกระแสความโกรธแค้นและเพื่อเป็นแนวทางที่ปลอดภัยกว่า สภาจึงตัดสินใจบังคับเจอโรมีให้ถอนความเชื่อแทนที่จะนำเขาไปเผา เจอโรมีถูกนำมาปรากฏตัวต่อที่ประชุมสภาและเสนอทางเลือกให้เขากลับความเชื่อหรือตายที่หลักเผาทั้งเป็น ความตายตั้งแต่เริ่มแรกของการกักขังน่าจะเป็นความเมตตาเมื่อเปรียบเทียบกับความทุกข์ทรมานอันน่ากลัวที่เขาได้รับ แต่บัดนี้เขาอ่อนแอลงไปมากจากโรคภัยไข้เจ็บ ความโหดของสภาพห้องขังและการทรมานจากความกังวลและความตื่นตระหนก การเหินห่างจากมิตรสหายและท้อแท้จากเรื่องความตายของฮัส ความแข็งแกร่งของเจอโรมีจำต้องหลีกทางให้เขายินยอมเข้ามอบตัวต่อสภา ปฏิญาณตัวเองที่จะยึดความเชื่อของคาทอลิกไว้และยอมรับมติของสภาที่ประณามคำสอนของไวคลิฟและฮัส คัดค้าน "ความจริงบริสุทธิ์" ที่พวกเขาเคยสอน Ibid. เล่มที่ 2 หน้า 141 {GC 111.1} {GCth17 93.1}

ด้วยการกระทำเช่นนี้ เจอโรมียอมให้เสียงของจิตสำนึกเงียบไปและหลุดพ้นจากวาระสุดท้ายของเขา แต่ในความโดดเดี่ยวของคุกใต้ดิน เขามองเห็นสิ่งที่เขาทำลงไปได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น เขาคิดถึงความกล้าหาญและความซื่อสัตย์ของฮัสและใคร่ครวญเปรียบเทียบกับการปฏิเสธความจริงของตนเอง เขานึกตรึกตรองถึงพระอาจารย์ที่เขาเองปฏิญาณว่าจะรับใช้และพระผู้ทรงทนทุกข์ต่อความมรณาบนกางเขนเพื่อเขา ก่อนที่เขาจะถอนความเชื่อ เขาพบแรงปลอบประโลมหนุนใจท่ามกลางความทุกข์ยากทั้งหมดของเขาภายใต้ความคุ้มครองของพระเจ้า แต่บัดนี้ความเศร้าเสียใจและความสงสัยทรมานจิตวิญญาณของเขา เขารู้ดีว่าเขาจะต้องถูกบังคับให้ถอนความเชื่ออื่นๆ อีกก่อนที่เขาจะบรรลุสันติภาพกับโรม เส้นทางที่เขากำลังเดินไปนี้จะสิ้นสุดลงที่การละทิ้งความเชื่ออย่างสิ้นเชิง เขาจึงตัดสินใจอย่างแน่วแน่ว่าเพียงเพื่อหลบหนีความทุกข์ทรมานชั่วระยะเวลาสั้นๆ เขาไม่ควรปฏิเสธพระเจ้าของเขา {GC 111.2} {GCth17 93.2}

ไม่นานต่อมา เขาก็ถูกนำมาปรากฏตัวต่อสภา การยอมจำนนของเขาไม่ได้สร้างความพึงพอใจแก่คณะผู้พิพากษา ความกระหายเลือดที่เพิ่มขึ้นอย่างแรงจากการตายของฮัสนั้นร้องถามหาเหยื่อรายใหม่ เจอโรมีจะรักษาชีวิตของเขาได้ด้วยการสละทิ้งความจริงทั้งหมดเท่านั้น

แต่เขาตัดสินใจแล้วว่าจะยืนยันความเชื่อของเขาและยอมพลีชีพตามพี่ชายของเขาเข้าสู่เปลวเพลิง {GC 112.1} {GCth17 93.3}

เขาประกาศยกเลิกการถอนความเชื่อครั้งก่อนและในขณะที่เป็นคนใกล้ตาย เขาเรียกร้องอย่างขึงขังขอโอกาสต่อสู้แก้ข้อกล่าวหา พระราชาคณะกลัวผลกระทบจากคำแก้ต่างของเขาจึงยืนกรานว่าเขาควรรับรองหรือปฏิเสธความจริงของข้อกล่าวหาเขาเท่านั้น เจอโรมีประท้วงความโหดร้ายและความอยุติธรรมเช่นนี้ เขากล่าวว่า "เป็นเวลาสามร้อยสี่สิบวันที่ท่านได้กักขังข้าพเจ้าไว้ในคุกมืดอันน่ากลัว ท่ามกลางความสกปรก เหม็นคลุ้ง สาบคาวและขาดแคลนแทบทุกสิ่ง แล้วท่านก็นำข้าพเจ้าออกมาให้ยืนอยู่ต่อหน้าท่าน ท่านยอมฟังแต่ศัตรูแห่งความตายของข้าพเจ้าเพียงฝ่ายเดียว ท่านปฏิเสธที่จะฟังข้าพเจ้า.....หากท่านเป็นคนฉลาดอย่างแท้จริงและเป็นแสงสว่างของโลก จงระวังตัวอย่าทำบาปต่อความยุติธรรม สำหรับตัวข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าเป็นเพียงคนอ่อนแอที่ต้องตาย ชีวิตของข้าพเจ้านั้นมีความสำคัญเพียงน้อยนิด และที่ข้าพเจ้าร้องขอท่านอย่าทำการตัดสินอย่างไม่ยุติธรรมนั้น ข้าพเจ้าพูดเพื่อท่านมากกว่าพูดเพื่อตนเอง" *Ibid*. เล่มที่ 2 หน้าที่ 146, 147 {GC 112.2} {GCth17 93.4}

ในที่สุด เขาก็ได้ตามที่ขอ ต่อหน้าผู้พิพากษาทั้งหลาย เจอโรมีคุกเข่าลงและอธิษฐานทูลขอพระวิญญาณของพระเจ้าทรงควบคุมความคิดและคำพูดของเขาเพื่อเขาจะไม่พูดสิ่งอื่นใดที่ตรงข้ามกับความจริงหรือไม่คู่ควรกับพระอาจารย์ของเขา สำหรับเขาแล้วพระสัญญาของพระเจ้าที่ประทานแก่สาวกยุคแรกนั้นได้สำเร็จแล้ว คนเขา "จะมอบพวกท่านให้เจ้าเมืองและกษัตริย์เพราะเรา......อย่ากังวลว่าจะพูดอะไรหรืออย่างไร เพราะเมื่อถึงเวลานั้น คำที่พวกท่านจะพูดนั้น พระเจ้าจะประทานแก่พวกท่าน เพราะว่าผู้ที่พูดไม่ใช่ตัวท่านเอง แต่เป็นพระวิญญาณแห่งพระบิดาของพวกท่านผู้ตรัสผ่านท่าน" มัทธิว 10:18-20 {GC 112.3} {GCth17 94.1}

คำพูดของเจอโรมีสร้างความประหลาดใจและความชื่นชมแม้ในหมู่ศัตรูของเขา เขาถูกกักขังไว้ในคุกใต้ดินที่มืดทั้งปี ไม่มีโอกาสอ่านหรือแม้แต่เห็น ในสภาพที่ทุกข์ระทมทางกายและหวั่นวิตกทางจิตใจ แต่ถึงกระนั้นเขายังนำเสนอคำโต้แย้งของเขาได้อย่างชัดเจนและด้วยพลังราวกับว่าเขามีโอกาสศึกษาอย่างไม่ว่างเว้น เขาชี้ให้ผู้ฟังมองดูคนบริสุทธิ์ของพระเจ้าเรียงรายเป็นแถวยาวที่ถูกผู้พิพากษาไร้ความยุติธรรมตัดสินประหารในคนแทบทุกรุ่น ผู้ที่แสวงหาการยกระดับจิตวิญญาณของประชาชนในรุ่นของตนต้องถูกประณามและถูกกำจัดออกไป แต่ในเวลาต่อมากลับพิสูจน์ให้เห็นว่าสมควรได้รับเกียรติ พระคริสต์เองทรงถูกตัดสินเป็นผู้ร้าย ณ บัลลังก์ศาลที่ไม่ชอบธรรม {GC 112.4} {GCth17 94.2}

ในการถอนความเชื่อของเขาครั้งนั้น เจอโรมีเห็นชอบกับความยุติธรรมของการตัดสินประหารฮัส บัดนี้ เขาประกาศการสำนึกผิดในการกระทำของเขาและเป็นพยานให้กับความบริสุทธิ์และความเป็นคนศักดิ์สิทธิ์ของผู้ที่ยอมสังเวยชีพเพื่อพระเจ้าท่านนั้น เขาพูดว่า "ข้าพเจ้ารู้จักท่านเป็นอย่างดีตั้งแต่เด็ก ท่านเป็นบุคคลที่ประเสริฐคนหนึ่ง เป็นคนเที่ยงธรรมและคนบริสุทธิ์ ท่านถูกตัดสินประหารทั้งๆ ที่ไม่มีความผิด........ข้าพเจ้าเองก็เช่นกัน พร้อมที่จะตาย ข้าพเจ้าจะไม่หดหัวถอยกลับไปต่อหน้าความทรมานที่ศัตรูและพยานเท็จจัดเตรียมไว้ให้ข้าพเจ้า ซึ่งสักวันหนึ่งคนเหล่านี้จะต้องรายงานการกระทำของตนเองต่อเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้ายิ่งใหญ่ ผู้ซึ่งไม่มีสิ่งใดสามารถลวงได้" Bonnechose เล่มที่ 2 หน้าที่ 151 {GC 113.1} {GCth17 94.3}

เจอโรมีกล่าวต่อในการตำหนิตนเองที่ปฏิเสธความจริงว่า "ในบรรดาความบาปผิดที่ข้าพเจ้าทำไปตั้งแต่วัยเยาว์เป็นต้นมา

ไม่มีความผิดใดที่สร้างความทุกข์ใจมากและทำให้ข้าพเจ้าเสียใจอย่างแสนสาหัสเท่ากับสิ่งที่ข้าพเจ้าทำไปในสถานที่เลวร้ายแห่งนี้เมื่อข้าพเจ้าเห็นชอบด้วยกับคำพิพากษาโทษแสนชั่วช้าที่ตัดสินต่อไวคลิฟและยอห์น ฮัสผู้พลีชีพอันศักดิ์สิทธิ์ผู้เป็นทั้งอาจารย์และมิตรของข้าพเจ้า ถูกแล้วครับ ข้าพเจ้าขอสารภาพจากใจและขอประกาศด้วยความรู้สึกขยะแขยงว่าข้าพเจ้าหวาดกลัวต่อความตายอย่างน่าอับอายจนได้ประณามคำสอนของพวกเขา ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงทูลขอวิงวอน......พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ขอทรงโปรดเมตตาอภัยบาปของข้าพเจ้าผู้ไม่คู่ควรจะได้รับโดยเฉพาะแก่บาปครั้งนี้ซึ่งเป็นบาปเลวร้ายที่สุด" เขาชี้ไปยังผู้พิพากษาทั้งหลายและพูดอย่างหนักแน่นว่า "ท่านตัดสินประหารไวคลิฟและยอห์น ฮัสไม่ใช่เพราะท่านทั้งสองสั่นคลอนหลักคำสอนของคริสตจักรแต่เพียงเพราะท่านทั้งสองประณามเรื่องอื้อฉาวของพฤติกรรมที่กระทำออกมาจากคณะสงฆ์ ในความหรูหราฟุ่มเฟือย ความยโสและความชั่วของบรรดาพระราชาคณะและบาทหลวงทั้งหลาย สิ่งที่พวกเขายืนยันเห็นพ้องต้องกันและไม่อาจกลบเกลื่อนได้ ข้าพเจ้าก็ขอคิดและประณามเช่นเดียวกับพวกเขาด้วย" {GC 113.2} {GCth17 95.1}

คำพูดของเขาถูกขัดจังหวะ พระราชาคณะทั้งหลายโกรธจนตัวสั่นร้องขึ้นมาว่า " เราต้องการข้อพิสูจน์อื่นใดอีก เราเห็นกับตาแล้วว่าคนนอกรีตนี้ดื้อรั้นที่สุด" {GC 114.1} {GCth17 95.2}

โดยไม่สะทกสะท้านต่อความโผงผางรุนแรง เจอโรมีเปล่งเสียงต่อไปว่า "อะไรกันนะ ท่านคิดว่าข้าพเจ้ากลัวความตายหรือ ท่านกักขังข้าพเจ้ามาหนึ่งปีในคุกมืดที่น่ากลัวน่าขยะแขยงกว่าความตายเสียอีก ท่านปฏิบัติอย่างทารุณโหดร้ายต่อข้าพเจ้ามากกว่าที่ทำกับคนชาวเติร์กคนยิวหรือคนนอกศาสนาและเนื้อหนังของข้าพเจ้าเปื่อยเน่าหลุดออกจากกระดูกทั้งเป็นและกระนั้นข้าพเจ้าไม่เคยบ่นเพราะความยุ่งยากที่โศกเศร้ากลายเป็นคนเข้มแข็งทางใจและทางจิตวิญญาณ แต่ข้าพเจ้าอดไม่ได้ที่ต้องแสดงความประหลาดใจต่อระดับความป่าเถื่อนที่ท่านกระทำต่อคริสเตียนคนหนึ่ง" Ibid. เล่มที่ 2 หน้า 151-153 {GC 114.2} {GCth17 95.3}

อารมณ์โกรธแค้นฉุนเฉียวปะทุขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง แล้วพวกเขาก็นำเจอโรมีกลับไปยังห้องขังอย่างเร่งด่วน แต่ถึงกระนั้น คำพูดของเขาส่งผลอย่างแรงต่อความคิดของบางคนที่อยู่ในที่ประชุมในวันนั้นและปรารถนาที่จะช่วยชีวิตของเจอโรมี เจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ของคริสตจักรมาเยี่ยมเขาและขอให้เขามอบตัวยอมต่อสภา เสนอโอกาสสดใสที่สุดให้แก่เขาเพื่อเป็นรางวัลของการประกาศเลิกต่อต้านโรม แต่เช่นเดียวกับพระอาจารย์ของเขาเมื่อทรงได้รับข้อเสนอความเกรียงไกรฝ่ายโลก เจอโรมียังคงยืนหยัดมั่นคงอย่างไม่สั่นคลอน {GC 114.3} {GCth17 95.4}

เขาพูดว่า "พิสูจน์ให้ข้าพเจ้าเห็นจากพระคำอันศักดิ์สิทธิ์ว่าข้าพเจ้าผิด แล้วข้าพเจ้าก็จะบอกเลิก" {GC 114.4} {GCth17 95.5}

ผู้ล่อลวงคนหนึ่งพูดว่า " พระคำศักดิ์สิทธิ์ทำได้ทุกอย่างนอกจากที่จะเอามาพิพากษาคนใครจะเข้าใจข้อเขียนได้จนกว่าคริสตจักรจะแปลความหมายแล้ว" {GC 114.5} {GCth17 95.6}

เจอโรมีตอบว่า "ประเพณีของมนุษย์ที่สืบกันต่อๆ มามีคุณค่าของความเชื่อมากกว่าพระกิตติคุณของพระผู้ช่วยให้รอดของเราหรือ เปาโลไม่ได้วิงวอนผู้ที่ได้จดหมายของท่านให้ฟังประเพณีของมนุษย์แต่กล่าวว่าให้ 'ค้นหาพระคัมภีร์'" {GC 114.6} {GCth17 96.1}

คำตอบร้องดังขึ้นมาว่า "คนนอกรีต ข้าพเจ้าเสียใจที่ได้อ้อนวอนเธอมานานเช่นนี้ ข้าพเจ้าเห็นแล้วว่าเธอมีมารอ้อนวอนอยู่ข้างตัวเธอ" Wylie เล่มที่ 3 บทที่ 10 {GC 114.7} {GCth17 96.2}

ต่อมาไม่นาน คำตัดสินประหารได้ตกมาถึงเขา เขาถูกนำไปยังจุดเดียวกับที่ฮัสสังเวยชีพ เขาร้องเพลงในระหว่างที่เดินทางไป สีหน้าของเขาแจ่มใสด้วยความชื่นชมยินดีและมีสันติสุข สายตาของเขามุ่งอยู่ที่พระคริสต์และสำหรับเขาแล้วความตายไม่ได้ทำให้เขาหวาดกลัวอีกต่อไป เมื่อเพชรฆาตประหารจะมาจุดไฟที่กองเพลิง ก้าวเข้ามายืนอยู่ข้างหลังของเขา ผู้สังเวยชีพร้องอุทานขึ้นมาว่า "เดินมาข้างหน้าอย่างกล้าหาญเถิด จุดไฟต่อหน้าข้าพเจ้าเลย หากข้าพเจ้ากลัวตาย ข้าพเจ้าคงจะไม่มายืนอยู่ที่นี่" {GC 114.8} {GCth17 96.3}

ขณะที่เปลวเพลิงลุกอยู่รอบตัวของเขา คำพูดสุดท้ายของเขาเป็นคำอธิษฐาน "พระองค์เจ้าข้า พระบิดาเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ โปรดทรงเมตตาข้าพระองค์และอภัยบาปของข้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์รักความจริงของพระองค์ตลอดมา" Bonnechose เล่มที่ 2 หน้า 168 เสียงของเขาเงียบไปและริมฝีปากยังขยับอธิษฐานต่อไป เมื่อไฟทำหน้าที่ของมันแล้ว เถ้าถ่านของผู้สังเวยชีพพร้อมดินที่ติดกับเถ้าถูกเก็บรวบรวมขึ้นมาไปโปรยลงในแม่น้ำไรน์เหมือนเช่นที่ทำกับเถ้าของฮัส {GC 115.1} {GCth17 96.4}

ผู้ถือคบเพลิงที่ซื่อสัตย์ของพระเจ้าต่างพินาศไปเช่นนี้ แต่ความกระจ่างแห่งความจริงที่พวกเขาประกาศ ซึ่งเป็นแสงสว่างแห่งความกล้าหาญของพวกเขา ไม่มีสิ่งใดจะมาดับได้ เช่นเดียวกับที่มนุษย์ไม่อาจลองหมุนดวงอาทิตย์ให้ถอยหลังกลับทางเดินของมันเพื่อห้ามฟ้าวันใหม่ที่กำลังมาถึงโลก {GC 115.2} {GCth17 96.5}

การประหารฮัสจุดประกายเปลวเพลิงแห่งความโกรธแค้นและความหวาดกลัวในประเทศโบฮีเมีย คนทั่วทั้งประเทศรู้สึกได้ว่าเขาตกเป็นเหยื่อของความผูกพยาบาทของบาทหลวงและการทรยศของจักรพรรดิ ฮัสได้รับการขนานนามว่าครูที่ซื่อสัตย์ผู้สอนความจริงและสภาซึ่งสั่งประหารเขาถูกตั้งข้อหาด้วยความผิดฐานกระทำการฆาตกรรม บัดนี้คำสอนของเขาดึงดูดความสนใจได้มากขึ้นกว่าก่อน โดยคำสั่งของพระสันตะปาปา งานเขียนของไวคลิฟถูกนำไปเผา แต่บัดนี้ส่วนที่หลุดรอดจากการทำลายก็ถูกนำขึ้นจากที่หลบซ่อนและศึกษาร่วมกับพระคัมภีร์หรือตามแต่ส่วนที่ประชาชนจะได้มาและนำคนมากมายเข้ามาต้อนรับการปฏิรูปความเชื่อ {GC 115.3} {GCth17 96.6}

พวกฆาตกรของฮัสไม่ได้ยืนสงบนิ่งมองดูความสำเร็จในสิ่งที่ทำไป พระสันตะปาปาและจักรพรรดิจับมือกันร่วมบดขยี้ขบวนการเคลื่อนไหว และกองทัพของจักรพรรดิซีจิสมันด์ก็บุกกระหน่ำใส่ประเทศโบฮีเมีย {GC 115.4} {GCth17 97.1}

แต่มีผู้ปลดปล่อยคนหนึ่งได้เกิดขึ้นมา ซิสก้าเป็นหนึ่งในแม่ทัพที่มีความสามารถที่สุดและเป็นผู้นำของประเทศโบฮีเมียในยุคนั้น สายตาของเขาเกิดบอดสนิทไม่นานหลังจากสงครามเปิดฉาก ด้วยความวางใจในการทรงช่วยของพระเจ้าและความชอบธรรมของอุดมการณ์ของพวกเขา ชนชาตินั้นได้ร่วมใจกันต่อต้านกองทัพยิ่งใหญ่ที่โหมกระหน่ำลงมาใส่พวกเขา ครั้งแล้วครั้งเล่า จักรพรรดิรวบรวมกองทหารที่สดใหม่ขึ้นมาเพื่อบุกประเทศโบฮีเมีย เพียงเพื่อได้รับการขับไล่กลับออกไปอย่างน่าอับอาย ชาวฮัสนิยม [Hussite ผู้ติดตามและเชื่อคำสอนของฮัส] ถูกปลูกฝังให้อยู่เหนือการกลัวความตายและไม่มีสิ่งใดจะมาขัดขวางพวกเขาได้ หลายปีหลังจากสงครามเปิดฉาก ซิสก้าผู้กล้าหาญตายแต่โปรโคปิอุสเข้ามารับหน้าที่แทน เขาเป็นนายพลที่มีความกล้าหาญและความสามารถที่เท่าเทียมกันและในบางด้านเป็นผู้นำที่มีความสามารถมากกว่า {GC 116.1} {GCth17 97.2}

เมื่อศัตรูของชาวโบฮีเมียได้ข่าวถึงการตายของนักสู้ตาบอด เห็นว่าเป็นโอกาสดีที่จะเอาคืนสิ่งที่สูญเสียไป บัดนี้พระสันตะปาปาประกาศทำสงครามครูเสด [Crusade War สงครามศาสนา] กับผู้ติดตามที่เชื่อฮัส และอีกครั้งหนึ่งกองกำลังขนาดมหึมาถูกส่งมาจู่โจมประเทศโบฮีเมีย แต่พวกเขาต้องประสบกับความพ่ายแพ้ แล้วก็มีการประกาศทำสงครามครูเสดอีกครั้งหนึ่ง

ทุกประเทศทั่วยุโรปที่อยู่ภายใต้อำนาจของระบอบเปปาซีมีการรณรงค์กองกำลัง เงินทองและอาวุธสงคราม ผู้คนมากมายวิ่งเข้ามาซบใต้ธงชัยของระบอบเปปาซีเพื่อรับประกันว่าในที่สุดจะกำจัดคนนอกรีตที่เป็นสาวกของฮัสไปได้ ด้วยความมั่นใจในชัยชนะ กองกำลังขนาดใหญ่บุกเข้าประเทศโบฮีเมีย ประชาชนรวมพลังเพื่อต่อต้านผู้บุกรุก กองทหารสองฝ่ายมุ่งหน้าเดินทัพเข้าหากันจนประชิดแม่น้ำเพียงสายเดียวที่กั้นขวางระหว่างพวกเขา "พวกกองทหารครูเสดมีกำลังที่เหนือกว่า แต่แทนที่พวกเขาจะบุกข้ามแม่น้ำไปและปิดฉากการสู้รบกับชาวฮัสนิยมซึ่งต้องเดินทางมาไกล พวกเขาได้แต่ยืนจ้องมองนักสู้เหล่านั้น" Wylie เล่มที่ 3 บทที่ 17 แล้วทันใดนั้นความหวาดกลัวลึกลับปะทุขึ้นท่ามกลางพวกเขา โดยที่ไม่ได้เข้าจู่โจมแม้สักครั้งเดียว กองกำลังยิ่งใหญ่แตกกระจายประหนึ่งมีอำนาจที่ตาเปล่ามองไม่เห็นเข้ามาขับไล่ ทหารชาวฮัสนิยมตามสังหารกองทหารที่มาบุกได้เป็นจำนวนมาก พวกเขาไล่ตามผู้หลบหนีไปและยึดทรัพย์ไว้มากมาย สงครามครั้งนี้แทนที่จะทำให้ยากจนกลับสร้างความร่ำรวยให้แก่ชาวโบฮีเมีย {GC 116.2} {GCth17 97.3}

สองสามปีต่อมา ภายใต้การนำของพระสันตะปาปาองค์ใหม่ มีการทำสงครามครูเสดขึ้นอีกครั้งเหมือนเช่นครั้งก่อนๆ มีการเกณฑ์ชายหญิงจากประเทศในยุโรปภายใต้การปกครองของระบอบเปปาซี มีการยื่นเสนอรางวัลตอบแทนให้แก่ผู้ที่เข้าร่วมกิจกรรมอันตรายนี้ สัญญาจะให้อภัยความผิดร้ายแรงที่สุดอย่างสมบูรณ์แก่นักรบครูเสดทุกคน ทุกคนที่ตายในสงครามจะได้การตอบแทนอย่างอุดมในสวรรค์ และผู้ที่รอดมาจะได้รับเกียรติยศและทรัพย์สมบัติที่ได้จากการสู้รบ อีกครั้งหนึ่งกองกำลังทหารมหึมาได้เข้าร่วมและเดินข้ามชายแดน เข้าไปในประเทศโบฮีเมีย กองกำลังของชาวฮัสนิยมถอยกรูดต่อหน้าพวกเขา ปล่อยให้ผู้บุกรุกถลำลึกเข้าไปในประเทศ และลวงให้พวกเขาคิดว่าได้รับชัยชนะแล้ว ในที่สุดกองกำลังทหารของนายพลโปรโดปิอูสปักหลักอยู่กับที่แล้วกลับตัวหันหน้าเข้าหาศัตรู รุกหน้าเข้าประจัญบาน บัดนี้ชาวครูเสดจึงค้นพบความผิดพลาดของตนเอง พวกเขาเก็บตัวอยู่ในค่ายคอยการจู่โจม เมื่อเสียงกระหึ่มของกองกำลังรุกหน้าเข้ามาใกล้ แม้ก่อนที่จะมองเห็นชาวฮัสนิยม พวกเขาแตกตื่นด้วยความหวาดกลัว เจ้าชาย นายพลและทหารธรรมดาละทิ้งยุทธภัณฑ์และวิ่งหนีไปทั่วสารทิศ ผู้แทนของระบอบเปปาซีที่เป็นหัวหน้าการบุกครั้งนี้พยายามรวบรวมกองกำลังที่แตกตื่นและไร้ระเบียบแต่กลับไร้ผล แม้เขาจะพยายามอย่างถึงที่สุดแล้วก็ตามที แม้แต่ตัวเขาเองก็ยังถูกกวาดต้อนไปในกลุ่มผู้หลบหนี เมื่อความชุลมุนวุ่นวายสิ้นสุดลง และอีกครั้งหนึ่งทรัพย์สินที่ทิ้งไว้ตกอยู่ในกำมือของผู้ชนะ {GC 116.3} {GCth17 98.1}

ด้วยลักษณะเช่นนี้ เป็นครั้งที่สองที่กองกำลังมหึมาซึ่งรวบรวมจัดส่งโดยประเทศมหาอำนาจต่างๆ ในยุโรปและประกอบด้วยชายฉกรรจ์นักสู้กล้าหาญที่ผ่านการฝึกมาแล้วรวมทั้งเพียบพร้อมด้วยอาวุธต้องหลบหนีโดยที่ยังไม่ทันเป็นฝ่ายโจมตีแม้แต่ครั้งเดียวต่อหน้ากองกำลังของประเทศอ่อนแอเล็กๆ เหตุการณ์เช่นนี้สำแดงให้เห็นถึงอำนาจของพระเจ้า ผู้บุกรุกถูกจู่โจมด้วยความกลัวซึ่งมีฤทธานุภาพเหนือธรรมชาติ พระองค์ผู้ทรงเอาชนะกองกำลังทหารขนาดใหญ่ของฟาโรห์ที่ทะเลแดง ผู้ทรงกระทำให้กองทหารของชาวมีเดียนหลบหนีต่อหน้ากิเดโอนและนักสู้สามร้อยคน ผู้ทรงกระทำให้กองกำลังของชาวอาซีเรียนที่ยโสสยบลงชั่วข้ามคืน ทรงยื่นพระหัตถ์ออกมาอีกครั้งเพื่อต่อสู้อำนาจของผู้กดขี่ "เขาทั้งหลายจะอยู่ที่นั่นอย่างหวาดกลัวยิ่งนัก หวาดกลัวอย่างที่ไม่เคยเป็น เพราะพระเจ้าจะทรงกระจายกระดูกของคนที่ตั้งค่ายสู้เจ้า เจ้าจะทำให้พวกเขาอับอาย เพราะพระเจ้าทรงปฏิเสธเขา" สดุดี 53:5 {GC 117.1} {GCth17 98.2}

ผู้นำระบอบเปปาซีถอดใจที่จะเอาชนะด้วยการต่อสู้ ในที่สุดจึงเข้าหาด้วยวิธีทางการทูต พวกเขาใช้วิธีประนีประนอมทำเป็นว่ายอมให้ชาวโบฮีเมียมีเสรีภาพทางจิตสำนึกแต่แท้จริงได้ทรยศให้พวกเขาเข้าสู่อำนาจของโรม ชาวโบฮีเมียระบุหัวข้อสำคัญสี่ประการเพื่อเป็นเงื่อนไขสันติภาพกับโรมคือการมีเสรีภาพในการเทศน์คำสอนของพระคัมภีร์ สิทธิของทั่วทั้งคริสตจักรที่จะรับขนมปังและเหล้าองุ่นในพิธีศีลมหาสนิทและใช้ภาษาแม่ในการนมัสการ การละเว้นบุคคลในตำแหน่งฝ่ายสงฆ์จากการรับหน้าที่และตำแหน่งใดๆทางฝ่ายโลก และในกรณีของอาชญกรรม อำนาจตัดสินคดีของศาลการเมืองจะเหนือกว่าของการฝ่ายสงฆ์และฝ่ายฆราวาส ในที่สุดผู้มีอำนาจฝ่ายเปปาซี {GCth17 98.3}

“เห็นด้วยที่จะให้การยอมรับเงื่อนไขสี่ข้อของชาวฮัสนิยม แต่สิทธิของการตีความเรื่องเหล่านี้ซึ่งหมายถึงการกำหนดความสำคัญที่แน่นอนจะต้องขึ้นอยู่กับสภา—กล่าวอีกนัยหนึ่งคือต้องขึ้นกับพระสันตะปาปาและจักรพรรดิ” Wylie เล่มที่ 3 บทที่ 18 มีการลงนามในสนธิสัญญาซึ่งตั้งอยู่บนพื้นฐานของเงื่อนไขเหล่านี้ ในที่สุด โรมก็ได้สิ่งที่ตนเองต้องการซึ่งพลาดจากการใช้กำลัง ด้วยวิธีเสแสร้งและฉ้อฉล เพราะเวลาที่ตีความหมายข้อเขียนของฮัสเปรียบเทียบกับพระคัมภีร์ โรมอยู่ในสถานะที่จะบิดเบือนความหมายเพื่อรองรับจุดประสงค์ของตนเองได้ {GC 118.1} {GCth17 99.1}

มีคนกลุ่มใหญ่ในประเทศโบฮีเมียที่มองเห็นว่าการกระทำเช่นนี้ทรยศต่อเสรีภาพของพวกเขา พวกเขาไม่อาจให้การยินยอมกับสนธิสัญญานี้ได้ ความขัดแย้งและการแตกแยกจึงเกิดขึ้นก่อให้เกิดการต่อสู้และการนองเลือดภายในกันเอง ในการต่อสู้ครั้งนี้นายพลโปรโคปิอูสพ่ายแพ้และประเทศโบฮีเมียสูญเสียเสรีภาพไป {GC 118.2} {GCth17 99.2}

บัดนี้จักรพรรดิซีจิสมันด์ผู้ทรยศฮัสและเจอโรมได้ขึ้นครองราชเป็นกษัตริย์ของประเทศโบฮีเมียและพระองค์ทรงเดินหน้าสถาปนาหลักคำสอนและพิธีกรรมของระบอบเปปาซีขึ้นโดยไม่คำนึงถึงคำปฏิญาณที่ให้ไว้ว่าจะค้ำจุนสิทธิของชาวโบฮีเมีย แต่พระองค์ได้รับประโยชน์เพียงเล็กน้อยจากการยอมอยู่ใต้การบังคับบัญชาของโรมเป็นเวลายี่สิบปีที่ชีวิตของพระองค์เต็มไปด้วยงานตรากตรำและภัยอันตราย กองทัพของพระองค์ไร้ประโยชน์และคลังสมบัติรั่วไหลเนื่องจากการต่อสู้ที่ยืดยาวและไร้ผลและบัดนี้หลังจากได้เสวยราชสมบัติหนึ่งปีก็สิ้นพระชนม์ปล่อยให้อาณาจักรของพระองค์จ่ออยู่บนขอบหลุมของสงครามกลางเมืองและทิ้งชื่อที่ตีตราด้วยความอัปยศเป็นมรดกให้แก่คนรุ่นหลัง {GC 118.3} {GCth17 99.3}

ความวุ่นวาย ความโกลาหลและการนองเลือดยืดเยื้อต่อไป อีกครั้งหนึ่งที่กองกำลังต่างชาติรุกเข้าไปในประเทศโบฮีเมีย ความไม่พอใจภายในยังคงบั่นทอนประเทศอย่างต่อเนื่อง ผู้ที่คงความซื่อสัตย์ต่อพระกิตติคุณต้องตกอยู่ใต้การกดขี่ข่มเหงที่นองเลือด {GC 118.4} {GCth17 99.4}

เช่นเดียวกับที่พี่น้องร่วมชาติในอดีตจับมือทำพันธสัญญากับโรมและซึมซับความผิดของเธอ ผู้ที่ยึดความเชื่อโบราณก็ได้รวมตัวกันก่อตั้งเป็นคริสตจักรที่มีลักษณะเฉพาะ โดยตั้งชื่อว่า “ยูไนเตดเบรเธรน” [United Brethren] การกระทำนี้ชักนำคำสาปแช่งของทุกชนชั้นมาใส่พวกเขา แต่ถึงกระนั้นความมั่นคงของคนเหล่านี้ไม่ยอมสั่นคลอน พวกเขาถูกกดดันให้ต้องหาที่หลบซ่อนในป่าและถ้ำ พวกเขายังคงประชุมร่วมกันเพื่ออ่านพระวจนะของพระเจ้าและเข้าร่วมนมัสการพระองค์ด้วยกัน {GC 119.1} {GCth17 99.5}

โดยทางผู้นำสาส์นที่ถูกส่งออกไปอย่างลับๆ ไปยังประเทศต่างๆ พวกเขาเรียนรู้จากที่โน่นบ้าง ที่นี่บ้างว่ายัง “มีผู้เชื่อความจริงกลุ่มเล็กกลุ่มน้อยกระจัดกระจายอยู่ตามเมืองต่างๆ ซึ่งเป็นเหยื่อของการกดขี่ข่มเหงเช่นเดียวกับพวกเขาและที่ใจกลางเทือกเขาแอลป์มีคริสตจักรโบราณแห่งหนึ่งที่ยังคงยึดมั่นอยู่ในรากฐานของพระคัมภีร์และต่อต้านการเทิดทูนบูชาความทุจริตของโรม” Wylie เล่มที่ 3 บทที่

19
พวกเขารับทราบข่าวลับนี้ด้วยความสุขใจอย่างเหลือล้นและเริ่มติดต่อสื่อสารกับเหล่าคริสเตียนชาววอลเดนซิส {GC 119.2} {GCth17 99.6}

ชาวโบฮีเมียยืนหยัดอยู่ในพระกิตติคุณ พวกเขาเฝ้ารอคอยให้ผ่านพ้นราตรีแห่งการกดขี่ข่มเหง ในชั่วโมงมืดมิดที่สุดพวกเขาคงอดทนเพ่งสายตาไปยังขอบฟ้าเหมือนดั่งผู้ที่เฝ้ารอเวลารุ่งอรุณ "ชะตากรรมของพวกเขาตกอยู่ในวันแห่งความเลวร้าย แต่......พวกเขาจำคำพูดที่ฮัสกล่าวเป็นคนแรกและย้ำโดยเจอโรมีว่าหนึ่งศตวรรษจะต้องหมุนมาบรรจบก่อนที่วันใหม่จะมาถึง คำพูดนี้ที่ให้ไว้กับชาวตาโบไรต์ [Taborites คือ ผู้ปฏิรูปชาวฮัสนิยม] เป็นเหมือนคำพูดของโยเซฟที่ให้ไว้กับชนเผ่าทั้งสิบสองที่ค่ายกักกันทาสว่า "เราจะตายแล้ว แต่พระเจ้าจะเสด็จมาเยี่ยมเยียนพวกท่านแน่ๆ และจะพาออกไปจากดินแดนนี้" *Ibid.* เล่มที่ 3 บทที่ 19 {GCth17 99.7}

ช่วงเวลาปิดท้ายของศตวรรษที่สิบห้าเป็นพยานให้กับการเติบโตขึ้นของคริสตจักรเบรเธรนอย่างช้าๆ แต่มั่นคง ถึงแม้ว่าพวกเขาจะอยู่ห่างไกลจากการไม่ถูกรังควานก็ตาม พวกเขาก็ยังคงมีโอกาสได้ชื่นชมกับการพักผ่อนที่ค่อนข้างสงบบ้าง เมื่อต้นศตววรษที่สิบหกเปิดฉากขึ้นมา โบสถ์ของพวกเขาในประเทศโบฮีเมียและโมราเวียมีจำนวนถึงสองร้อยแห่ง Ezra Hall Gillett, *Life and Times of John Huss* เล่มที่ 2 หน้า 570 ผู้ที่เหลืออยู่จำนวนน้อยนิดซึ่งหลุดพ้นจากเปลวเพลิงและคมดาบได้ชื่นชมที่มีโอกาสเห็นฟ้าใหม่ซึ่งฮัสได้ทำนายไว้ล่วงหน้า" Wylie เล่ม 3 บทที่ 19 {GC 119.3} {GCth17 100.1}

บท 7 - ลูเธอร์ตีตัวออกห่างจากโรม

มาร์ติน ลูเธอร์ [Martin Luther] ยืนอยู่ในแนวหน้าสุดของบรรดาผู้ที่ได้รับการทรงเรียกให้นำคริสตจักรออกจากความมืดของหลักคำสอนและพิธีกรรมของระบอบเปปาซีเพื่อเข้าสู่ความกระจ่างของความเชื่อที่บริสุทธิ์ยิ่งขึ้น เขาเป็นคนกระตือรือร้น มุ่งมั่น ภักดี ไม่กลัวผู้ใดนอกจากความยำเกรงพระเจ้าและไม่ยอมรับรากฐานความเชื่อทางศาสนาใดนอกจากพระคัมภีร์ ลูเธอร์เป็นบุคคลแห่งยุคในสมัยของเขา พระเจ้าทรงบรรลุพระราชกิจยิ่งใหญ่เพื่อการปฏิรูปคริสตจักรและเพื่อความกระจ่างแก่ชาวโลกโดยผ่านทางเขา{GC 120.1} {GCth17 101.1}

ดั่งผู้ประกาศข่าวประเสริฐรุ่นแรก ลูเธอร์เติบโตขึ้นจากกลุ่มชนที่ยากจน เขาใช้ชีวิตช่วงต้นในบ้านที่สมถะของชาวนาชาวเยอรมันคนหนึ่ง คุณพ่อของเขาทำงานตรากตรำทุกวันในฐานะคนงานเหมืองเพื่อให้ได้เงินสำหรับการศึกษาของเขา เขาตั้งใจให้ลูกเป็นทนาย แต่พระเจ้าทรงประสงค์ให้เขาเป็นผู้ก่อสร้างในวิหารยิ่งใหญ่ซึ่งเติบใหญ่อย่างเชื่องช้าในหลายศตวรรษที่ผ่านมา ความยากลำบาก ความอดอยากและการอยู่ในวินัยอย่างเคร่งครัดเป็นโรงเรียนซึ่งพระปัญญาของพระเจ้าเตรียมลูเธอร์สำหรับงานการรับใช้ที่สำคัญยิ่งในชีวิตของเขา {GC 120.2} คุณพ่อของลูเธอร์เป็นคนที่มีความคิดมั่นคงและว่องไวและมีอุปนิสัยที่เข้มแข็งอย่างแรงกล้า ซื่อสัตย์ มุ่งมั่นและซื่อตรง เขาจริงใจต่อความสำนึกในหน้าที่และปล่อยให้ผลลัพธ์เป็นไปตามที่ควรจะเป็น ความสามารถในการใช้ดุลพินิจอย่างดีและบริสุทธิ์ของเขาทำให้เขามองระบบของนักบวชด้วยความคลางแคลงใจ เขาไม่พอใจอย่างมากเมื่อลูเธอร์ก้าวเข้าสู่ชีวิตนักบวชโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเขาและเวลาผ่านไปสองปีก่อนที่พ่อลูกจะคืนดีกัน กระนั้นทัศนคติของเขาก็ยังคงเหมือนเดิม {GC 120.3} {GCth17 101.2}

พ่อและแม่ของลูเธอร์ให้ความสนใจต่อการศึกษาและการฝึกอบรมของลูกๆ อย่างมาก พวกเขาบากบั่นสอนลูกเรื่องความรู้ของพระเจ้าและปฏิบัติตามจริยธรรมอันดีของคริสเตียน บ่อยครั้งลูกชายคนนี้จะได้ยินคำอธิษฐานของคุณพ่อดังขึ้นเพื่อเขาจะจดจำพระนามของพระเจ้าและสักวันหนึ่งจะช่วยเผยความจริงของพระองค์ให้กว้างไกลขึ้น ด้วยชีวิตตรากตรำของพวกเขาที่พอจะเอื้อได้อย่างมีความสุข พ่อแม่ทั้งสองนี้จะใช้ทุกโอกาสพัฒนาด้วยความกระตือรือร้นเพื่อปลูกฝังศีลธรรมหรือปัญญา ความพยายามของพวกเขานั้นจริงใจและอุตสาหะเพื่อเตรียมลูกๆ สำหรับชีวิตเคร่งครัดในศาสนาและเป็นคนที่มีประโยชน์ ด้วยอุปนิสัยที่มั่นคงแน่วแน่และแข็งแกร่ง บางครั้งพวกเขากวดขันมากเกินไป แต่นักปฏิรูปเองแม้จะรู้ตัวว่าในบางส่วนพวกเขาพลาดไปก็จริงอยู่ แต่ก็ยังรู้ว่าการฝึกอบรมของพวกเขาเป็นเรื่องที่เหมาะสมมากกว่าการตำหนิ {GC 121.1} {GCth17 101.3}

ขณะอยู่ที่โรงเรียนซึ่งเขาเข้าเรียนเมื่ออายุยังน้อยนั้น ลูเธอร์ได้รับการปฏิบัติอย่างแข็งกร้าวจนถึงขั้นรุนแรง พ่อแม่ของเขายากจนมากจนในการเดินทางจากบ้านไปโรงเรียนต่างเมือง เขาจำเป็นต้องขออาหารด้วยการร้องเพลงตามบ้าน และบ่อยครั้งที่เขาต้องทนกับความหิว แนวคิดทางศาสนาอันน่าเศร้าสลดและงมงายที่นิยมกันในเวลานั้นทำให้เขากลัว เขานอนลงในเวลากลางคืนด้วยหัวใจที่เศร้าสลด มองไปด้วยความหวาดหวั่นถึงอนาคตที่มืดมนและหวาดกลัวอยู่เสมอเมื่อคิดว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้เข้มงวด เป็นผู้ตัดสินความที่ไม่ยอมผ่อนปรน เป็นผู้ปกครองที่เกรี้ยวกราดโหดเหี้ยม แทนที่จะเป็นพระบิดาผู้ทรงพระเมตตาแห่งสรวงสวรรค์ {GC 121.2} {GCth17 101.4}

แต่กระนั้น ภายใต้ความผิดหวังมากมายและใหญ่หลวง ลูเธอร์มุ่งหน้าบากบั่นรุกคืบหน้าไปสู่มาตรฐานที่สูงทั้งฝ่ายศีลธรรมและความเป็นเลิศทางปัญญาซึ่งดึงดูดจิตวิญญาณของเขา เขากระหายความรู้ และลักษณะความคิดที่จริงใจและปฏิบัติได้ของเขานั้นนำเขาให้ปรารถนาสิ่งที่มั่นคงและมีประโยชน์มากกว่าสิ่งที่มีไว้เพื่อโอ้อวดและผิวเผิน {GC 121.3} {GCth17 102.1}

เมื่ออายุได้สิบแปดปี ลูเธอร์เข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยเออร์เฟิร์ทสภาพของเขาดีขึ้นและอนาคตสดใสกว่าชีวิตในช่วงแรกเริ่ม ด้วยความมัธยัสถ์และความขยันขันแข็งพ่อแม่ของเขาหาเงินได้พอที่จะเลี้ยงปากเลี้ยงท้องและให้การเลี้ยงดูตามที่เขาต้องการ และอิทธิพลของมิตรรอบข้างที่รู้ใจช่วยลดความมืดมนของชีวิตที่เคยถูกอบรมมาก่อน เขาสมัครเข้าเรียนกับอาจารย์ชื่อดังที่สุด เขาขยันขันแข็งเก็บสะสมแนวคิดอันล้ำค่าที่สุดของพวกเขาและเอาความรู้ของผู้มีปัญญามาเป็นของตน แม้เขาเคยอยู่ภายใต้ระเบียบวินัยที่เข้มงวดของครูผู้สอนในอดีต เขาฉายแววความโดดเด่นตั้งแต่แรก และด้วยอิทธิพลที่เอื้ออำนวย สมองของเขาพัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็ว ความจำที่แม่นยำ ความคิดที่กระฉับกระเฉง พลังการใช้เหตุผลอันแรงกล้าและการนำมาประยุกต์ใช้อย่างไม่ย่อท้อ ในไม่ช้าส่งเขาขึ้นไปอยู่ระดับหัวแถวท่ามกลางผู้ร่วมงาน การฝึกวินัยทางปัญญาทำให้เขาเข้าใจอย่างเต็มที่และปลุกการทำงานของสมองให้ตื่นและทำให้ความเข้าใจเฉียบแหลม สิ่งเหล่านี้กำลังจัดเตรียมเขาให้พร้อมสำหรับความขัดแย้งในชีวิต {GC 121.4} {GCth17 102.2}

ความยำเกรงพระเจ้าฝังลึกอยู่ในหัวใจของลูเธอร์ ทำให้เขายังคงรักษาความมั่นคงของเป้าหมายและนำเขาไปสู่ความถ่อมใจอยู่เบื้องพระพักตร์พระเจ้าในส่วนลึกของหัวใจ เขารู้ว่าต้องพึ่งการทรงช่วยของพระเจ้า เขาจึงไม่เคยพลาดที่จะเริ่มต้นแต่ละวันด้วยคำอธิษฐาน ในขณะที่จิตใจของเขาอ้อนวอนทูลขอการทรงนำและการสนับสนุนอย่างต่อเนื่อง เขาพูดอยู่เสมอว่า “การอธิษฐานที่ดี เป็นอีกด้านที่ดีของการศึกษา” D’Aubigné เล่มที่ 2 บทที่ 2 {GC 122.1} {GCth17 102.3}

วันหนึ่ง ในขณะที่เขาค้นคว้าศึกษาหนังสือในห้องสมุดอยู่นั้น เขาพบพระคัมภีร์ภาษาละตินเล่มหนึ่ง หนังสือเช่นนี้เขาไม่เคยเห็นมาก่อน เขาไม่เคยรู้เลยว่ามีหนังสือเช่นนี้ เขาเคยได้ยินว่ามีหนังสือพระกิตติคุณและจดหมายของอัครทูตบางตอน ซึ่งนำมาอ่านในที่ประชุมให้ประชาชนฟังและเขาคิดว่านั่นเป็นพระคัมภีร์ทั้งเล่ม บัดนี้เขาเห็นพระวจนะของพระเจ้าทั้งเล่มเป็นครั้งแรก เขาพลิกหน้ากระดาษศักดิ์สิทธิ์ด้วยความเกรงขามระคนกับความพิศวง ด้วยชีพจรที่เต้นแรงและหัวใจที่เต้นเป็นจังหวะอย่างแรง เขาอ่านพระวจนะแห่งชีวิตให้ตัวเองฟัง หยุดชะงักครั้งแล้วครั้งเล่าและอุทานว่า “โอ หากพระเจ้าจะประทานหนังสือเช่นนี้ให้เป็นของข้าสักเล่มหนึ่ง” *Ibid.* เล่มที่ 2 บทที่ 2 ทูตสวรรค์อยู่เคียงข้างเขาและลำแสงจากพระบัลลังก์ของพระเจ้าเปิดเผยขุมทรัพย์แห่งความจริงให้เขาเข้าใจ เขาหวาดกลัวอยู่ตลอดเวลาที่จะทำให้พระเจ้าไม่พอพระทัย แต่บัดนี้เขาสำนึกถึงสภาวะของเขาที่เป็นคนบาปอย่างที่เขาไม่เคยรู้สึกมาก่อน {GC 122.2} {GCth17 103.1}

ในที่สุด ความปรารถนาอย่างจริงใจที่จะหลุดพ้นจากบาปและพบกับสันติสุขในพระเจ้านำเขาให้ก้าวเข้าไปประจำอยู่ในวัดและอุทิศตนเองสู่ชีวิตของนักบวช ในสถานที่แห่งนี้เขาถูกกำหนดให้ทำงานหนักจำเจที่ต่ำต้อยที่สุดและให้ขอทานตามบ้าน เขาอยู่ในวัยที่ต้องการความเคารพและคำชมเชยมากที่สุด แต่หน้าที่การงานอันต่ำเช่นนี้ทำลายความรู้สึกตามธรรมชาติของเขา

แต่เขาก็ทนทำงานที่อับอายขายหน้านี้อย่างอดทนโดยเชื่อว่าเป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องทำเพราะบาปของตน{GC 123.1} {GCth17 103.2}

ทุกเสี้ยวนาทีที่เขาปลีกตัวจากหน้าที่ประจำวันของเขาได้ เขาจะใช้ในการศึกษา อดหลับอดนอนและแม้แต่เจียดเวลาที่ใช้ในการรับประทานอาหารอันน้อยนิดของเขา เขาชื่นชอบกับการศึกษาพระวจนะของพระเจ้าเหนือสิ่งอื่นใด เขาพบพระคัมภีร์เล่มหนึ่งที่ล่ามโซ่ติดกับผนังของคอนแวนต์ และบ่อยครั้งจะไปที่แห่งนี้ ขณะที่ความสำนึกผิดในบาปของเขาเพิ่มมากขึ้น เขาลงแรงด้วยการกระทำของเขาเองเพื่อจะรับการอภัยและมีสันติสุข เขาดำเนินชีวิตอย่างเคร่งครัดด้วยการอดอาหาร การเฝ้าระวังระไว และทุบตีตัวเองเพื่อยับยั้งความชั่วตามธรรมชาติของวัยของเขา ซึ่งชีวิตนักบวชของเขาไม่อาจปลดปล่อยเขาให้พ้นจากสิ่งเหล่านี้ได้ เขาไม่หลบหลีกจากหน้าที่การเสียสละใดที่จะช่วยเขาไปให้ถึงความบริสุทธิ์แห่งหัวใจเพื่อทำให้เขาเข้าเฝ้าเป็นที่ชอบเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้า เขาพูดในเวลาต่อมาว่า “ข้าพเจ้าเป็นนักบวชที่เคร่งครัดอย่างจริงแท้และปฏิบัติตามกฎระเบียบอย่างกวดขันเกินกว่าที่ข้าพเจ้าจะเอ่ยเป็นวาจาได้ หากมีนักบวชคนใดจะเข้าสวรรค์ได้ด้วยการงานของนักบวชเช่นนี้แล้ว ข้าพเจ้าจะต้องเป็นคนที่คู่ควรอย่างแน่นอน........หากข้าพเจ้ายังคงกระทำการนี้ยืดยาวต่อไปอีก ข้าพเจ้าน่าจะแบกความบัดสีของข้าพเจ้าไปถึงความตายเป็นแน่” {GCth17 103.3}

Ibid. เล่มที่ 2 บทที่ 3 จากผลของความเข้มงวดทางวินัยอันเจ็บปวดเช่นนี้ เขาสูญเสียพละกำลังและเป็นลมอยู่เสมอ ส่งผลให้เขากลับฟื้นสู่สภาพปกติอีกต่อไปไม่ได้ แต่ด้วยความพากเพียรทั้งหมดนี้จิตวิญญาณของเขากลับไม่พบกับสันติสุข ในที่สุดเขาถูกบีบคั้นจนเกือบตกสู่ความสิ้นหวัง {GC 123.2} {GCth17 104.1}

เมื่อลูเธอร์ดูเหมือนว่าสูญเสียทุกอย่างไปแล้ว พระเจ้าประทานมิตรและผู้ช่วยคนหนึ่งมาให้เขา สเตาพิทซ์ผู้เคร่งครัดในศาสนามาเปิดพระวจนะของพระเจ้าให้ลูเธอร์เข้าใจและขอให้เขามองข้ามตนเอง ยุติการไตร่ตรองถึงการลงโทษของพระเจ้าอันเนื่องมาจากการล่วงละเมิดพระบัญญัติของพระองค์และมองไปยังพระเยซู พระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงอภัยบาป “แทนที่จะทรมานตัวเองอันเนื่องจากบาป ให้ท่านวิ่งเข้าหาอ้อมแขนของพระผู้ไถ่ จงวางใจในพระองค์ ในชีวิตแห่งความชอบธรรมของพระองค์ ในความตายที่ลบล้างบาป.....จงฟังพระบุตรของพระเจ้า พระองค์เสด็จมารับสภาพมนุษย์เพื่อประทานความมั่นใจแก่ท่านว่าจะได้รับความพึงพอพระทัยของพระเจ้า” “จงรับพระองค์ผู้ทรงรักท่านก่อน” Ibid. เล่มที่ 2 บทที่ 4 ผู้สื่อข่าวแห่งพระกรุณาพูดไว้เช่นนี้ คำพูดของเขาสร้างความประทับใจต่อความคิดของลูเธอร์ ภายหลังจากการดิ้นรนมากมายกับความผิดที่เขายึดไว้มาเนิ่นนาน คำพูดทำให้เขาเข้าใจความจริงและแล้วสันติสุขจึงเกิดขึ้นในจิตวิญญาณที่ทุกข์โศกของเขา {GC 123.3} {GCth17 104.2}

ลูเธอร์ได้รับการเจิมตั้งให้เป็นบาทหลวงและย้ายจากการจำวัดไปดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์ในมหาวิทยาลัยแห่งวิตเทนเบิร์ก เขาพากเพียรกับการศึกษาพระคัมภีร์ภาษาดั้งเดิม เริ่มเอาเรื่องพระคัมภีร์มาบรรยายและนำพระธรรมสดุดี พระกิตติคุณและจดหมายของอัครทูตมาเปิดเผยให้กลุ่มชนที่ชื่นชอบฟังคำเทศน์ของเขาเข้าใจ สเตาพิทซ์ผู้เป็นทั้งเพื่อนและผู้บังคับบัญชาของเขาขอร้องให้เขาก้าวขึ้นธรรมาสน์และเทศนาพระวจนะของพระเจ้า ลูเธอร์ลังเลใจ รู้สึกว่าตนเองไม่คู่ควรที่จะพูดกับประชาชนในฐานะเป็นตัวแทนของพระคริสต์ หลังจากที่เขาดิ้นรนเป็นระยะเวลานานเขาจึงยอมทำตามคำขอของเพื่อน เขาเป็นผู้ที่ชำนาญเรื่องของพระคัมภีร์อยู่แล้วและพระคุณของพระเจ้าสถิตอยู่กับเขา ความคล่องแคล่วในการพูดของเขาดึงดูดความสนใจของผู้ฟัง

การนำเสนอความจริงของเขานั้นชัดเจนและมีพลัง สามารถโน้มน้าวความเข้าใจและความศรัทธาแรงกล้าของเขาสัมผัสจิตใจของเหล่าผู้ฟัง {GC 124.1} {GCth17 104.3}

ลูเธอร์ยังคงเป็นบุตรที่ซื่อสัตย์ของคริสตจักรเปปาซีและไม่เคยคิดที่จะทำสิ่งอื่นใดเลย ภายใต้การจัดเตรียมของพระเจ้า เขาได้ไปเยือนกรุงโรม เขาออกเดินทางด้วยเท้า พักแรมตามวัดริมทาง ณ คอนแวนต์แห่งหนึ่งในประเทศอิตาลี เขาตะลึงกับความร่ำรวยโอ่อ่าตระการตาและความหรูหราด้วยรายได้มากมายจากเงินบริจาค นักบวชพักอาศัยอยู่ในห้องพักที่โอ่โถง แต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่หรูหราและราคาแพงที่สุด และกินเลี้ยงที่โต๊ะอาหารอย่างหรูหราฟุ่มเฟือย ด้วยความสงสัยที่เจ็บปวด ลูเธอร์เปรียบเทียบความแตกต่างของภาพเช่นนี้กับชีวิตของเขาที่ละทิ้งตนและความยากลำบาก ความคิดของเขาเริ่มสับสน {GC 124.2} {GCth17 104.4}

ในที่สุด เขามองเห็นเมืองที่มีภูเขาเจ็ดยอดแต่ไกล เขาก้มลงกับพื้นกราบด้วยความซึ้งใจพร้อมกับร้องว่า “กรุงโรมที่บริสุทธิ์ ข้าขอน้อมคำนับท่าน” *Ibid.* เล่มที่ 2 บทที่ 6 เขาเดินทางเข้าไปในเมือง ไปเยี่ยมตามโบสถ์ต่างๆ ฟังนิยายอันแสนประหลาดที่พวกบาทหลวงและนักบวชเล่าซ้ำแล้วซ้ำอีก และประกอบพิธีกรรมทั้งหมดตามที่กำหนด ทุกแห่งหน สิ่งที่เขามองเห็นทำให้เขาเต็มไปด้วยความประหลาดใจและความหวาดกลัว เขาตระหนักว่าความชั่วร้ายมีดาษดื่นอยู่ในนักบวชทุกชนชั้น เขาได้ยินการพูดตลกลามกจากพวกพระราชาคณะและวิตกกับวาจาหยาบคายอันน่ารังเกียจของพวกเขาแม้ในขณะประกอบพิธีมิสซา ในขณะที่เขาคลุกคลีอยู่กับนักบวชและประชาชน เขาก็พบกับความสำมะเลเทเมาและความเสเพล ไม่ว่าเขาจะหันหน้าไปทิศใด แม้ในสถานที่บริสุทธิ์เขาก็พบแต่คำพูดหยาบคาย เขาเขียนบันทึกไว้ว่า “ไม่มีใครจะนึกภาพออกได้เลยว่าบาปหรือการกระทำที่น่าอับอายจะพบได้ในโรม จะต้องไปดูและฟังเองก่อนจึงจะเชื่อ ด้วยเหตุนี้จึงมีคนพูดติดปากว่า ‘หากมีนรก กรุงโรมก็สร้างอยู่บนนั้น เป็นอเวจีที่ให้กำเนิดบาปทุกชนิด’” *Ibid.* เล่มที่ 2 บทที่ 6 {GC 124.3} {GCth17 105.1}

ด้วยคำสั่งของพระสันตะปาปาที่ตราออกมาไม่นานนักเรื่องการอภัยบาปที่สัญญาปลดปล่อยทุกคนที่คุกเข่าขึ้น “บันไดปีลาต” เป็นบันไดที่อ้างว่าพระเยซูเสด็จก้าวลงขณะออกจากห้องพิพากษาของชาวโรมันและทรงเคลื่อนย้ายจากกรุงเยรูซาเล็มมายังกรุงโรม วันหนึ่งขณะที่ลูเธอร์กำลังคุกเข่าขึ้นบันไดด้วยความเลื่อมใสศรัทธาอยู่ ทันใดนั้นเขาได้ยินเสียงดังดั่งฟ้าร้องบอกกับเขาว่า “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ” โรม 1:17 เขากระโดดขึ้นยืนและวิ่งไปจากที่นั่นด้วยความอับอายและความหวาดกลัว ข้อพระคัมภีร์นี้ไม่เคยสูญเสียอำนาจการดลใจไปจากจิตวิญญาณของเขาเลย ตั้งแต่เวลานั้นเป็นต้นมา เขามองเห็นอย่างชัดเจนยิ่งขึ้นกว่าก่อนถึงความล้มเหลวในการพึ่งการกระทำของมนุษย์เพื่อได้ความรอดและความจำเป็นที่จะต้องมีความเชื่อที่มั่นคงเสมอในพระคุณความดีของพระคริสต์ ตาของเขาเปิดออกแล้วและจะไม่มีวันเปิดให้กับการหลอกลวงของระบอบเปปาซีอีก เมื่อเขาหันหน้าออกไปจากโรม เขาก็หันหัวใจของเขาออกไปด้วย ตั้งแต่เวลานั้นรอยร้าวขยายใหญ่ขึ้นจนเขาตัดความสัมพันธ์ทั้งหมดออกจากคริสตจักรของระบอบเปปาซี {GC 125.1} {GCth17 105.2}

หลังจากที่ลูเธอร์กลับจากโรม เขารับปริญญาดุษฎีบัณฑิต [ดอกเตอร์ หรือ doctor ผู้ได้รับปริญญาเอก] ทางด้านศาสนศาสตร์จากมหาวิทยาลัยวิตเทนเบิร์ก บัดนี้เขามีเสรีภาพที่จะอุทิศตนให้กับพระคัมภีร์ที่เขารักอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน เขาสัญญาอย่างจริงจังว่าจะศึกษาพระวจนะของพระเจ้าด้วยความใส่ใจและเทศนาด้วยความสัตย์ซื่อตลอดชั่วชีวิต ไม่ใช่คำสอนหรือหลักข้อเชื่อของพระสันตะปาปา เขาไม่ได้เป็นนักบวชหรือศาสตราจารย์ธรรมดาคนหนึ่งแต่เป็นผู้ประกาศพระคัมภีร์ที่ผ่านการรับรองมาแล้วคน

หนึ่ง เขาได้รับการทรงเรียกให้เป็นผู้เลี้ยงแกะเพื่ออภิบาลลูกแกะในฝูงของพระเจ้าที่หิวและกระหายความจริง เขาประกาศอย่างแน่วแน่ว่า คริสเตียนจะต้องไม่รับหลักคำสอนอื่นใดนอกจากที่วางอยู่บนหลักฐานของพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ คำพูดเช่นนี้โจมตีที่ฐานรากโดยตรงของระบอบเปปาซี เป็นคำพูดที่ประกอบด้วยหลักการสำคัญของการปฏิรูปศาสนา {GC 125.2} {GCth17 105.3}

ลูเธอร์มองเห็นถึงอันตรายของการยกชูทฤษฎีของมนุษย์ขึ้นเหนือพระวจนะของพระเจ้า เขาโจมตีอย่างไม่เกรงกลัวถึงความซื่อสัตย์จอมปลอมที่หวังผลของผู้คงแก่เรียนและต่อต้านปรัชญาและศาสนศาสตร์ซึ่งครอบงำประชาชนมานาน เขาประณามว่าความรู้เช่นนี้ไม่เพียงไร้ค่าแต่ยังเป็นพิษที่อันตราย และเขาลงแรงที่จะนำความคิดของผู้ฟังของเขาให้หันจากเล่ห์เหลี่ยมของนักปรัชญาและนักศาสนศาสตร์ให้มาหาความจริงนิรันดร์ตามคำสอนของผู้เผยพระวจนะและอัครทูต {GC 126.1} {GCth17 106.1}

ข่าวสารที่เขาประกาศแก่ประชาชนที่สนใจฟังนั้นล้ำค่ายิ่งนัก หูของพวกเขาไม่เคยได้ยินคำสอนเช่นนี้มาก่อน ข่าวประเสริฐแห่งความรักของพระผู้ช่วยให้รอด ความมั่นใจของการอภัยและสันติสุขโดยผ่านพระโลหิตของการไถ่บาป ทำให้หัวใจของเขาทั้งหลายเปรมปรีดิ์และแตะต้องใจของพวกเขาให้มีความหวังอมตะขึ้นในใจ ที่เมืองวิตเทนเบิร์กลำแสงแห่งความกระจ่างดวงหนึ่งถูกจุดให้สว่างขึ้น และจะแผ่กว้างออกไปจนถึงที่สุดปลายของโลกและจะทวีความสว่างยิ่งขึ้นจนถึงเวลาปิดฉากลง {GC 126.2} {GCth17 106.2}

แต่ความสว่างและความมืดประสานเข้ากันเป็นหนึ่งไม่ได้ ระหว่างความจริงและความเท็จมีความขัดแย้งที่ไม่อาจปกปิดได้ การเชิดชูและปกป้องฝ่ายหนึ่งหมายถึงการโจมตีและเอาชนะอีกฝ่ายหนึ่ง พระผู้ช่วยให้รอดเองทรงเปิดเผยว่า “เราไม่ได้นำสันติภาพมาให้ แต่เรานำดาบมา” มัทธิว 10:34 ไม่กี่ปีต่อมาหลังจากที่การปฏิรูปทางศาสนาเปิดฉากขึ้น ลูเธอร์พูดว่า “พระเจ้าไม่ได้ทรงนำข้าพเจ้า พระองค์ทรงผลักข้าพเจ้าให้เดินไปข้างหน้า พระองค์เป็นผู้ขับเคลื่อนข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นนายของตัวเอง ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะอยู่อย่างสงบแต่ข้าพเจ้าถูกผลักให้เข้ามาอยู่ท่ามกลางความทุกข์ยากและการปฏิวัติ” D’Aubigné เล่มที่ 5 บทที่ 2 บัดนี้เวลาที่กดดันให้เขาเข้าสู่การต่อสู้กำลังมาถึงแล้ว {GC 126.3} {GCth17 106.3}

คริสตจักรโรมันเอาพระคุณของพระเจ้ามาทำเป็นสินค้า โต๊ะของคนแลกเงิน (มัทธิว 21: 12) ถูกจัดตั้งขึ้นข้างแท่นบูชาของคริสตจักร และบรรยากาศของบริเวณคริสตจักรกระหึ่มไปด้วยเสียงร้องของผู้ซื้อและผู้ขาย เบื้องหลังเสียงเชิญชวนในการหาเงินทุนเพื่อก่อสร้างโบสถ์เซนต์ปีเตอร์ที่กรุงโรม มีการเสนอขายใบลบมลทินบาปอย่างเปิดเผยด้วยสิทธิอำนาจของพระสันตะปาปา อาคารโบสถ์หลังหนึ่งจะถูกสร้างขึ้นด้วยราคาอาชญากรรมเพื่อใช้นมัสการพระเจ้า ฐานรากของโบสถ์ตั้งอยู่บนค่าจ้างของความชั่ว แต่วิธีการซึ่งโรมนำมาใช้เพื่อขยายอำนาจของตนนั้นยั่วยุปลุกปั่นให้เกิดการตอบโต้อย่างเลวร้ายที่สุดต่ออำนาจและความยิ่งใหญ่ของโรม วิธีการเช่นนี้กระตุ้นให้เกิดศัตรูต่อหลักคำสอนและพิธีกรรมของระบอบเปปาซีผู้มุ่งมั่นและทำงานอย่างเกิดผล และนำไปสู่สงครามที่สั่นคลอนบัลลังก์ของระบอบเปปาซีและกระแทกมงกุฎสามชั้นบนพระเศียรของพระสันตะปาปา {GC 127.1} {GCth17 106.4}

เททเซลเป็นเจ้าหน้าที่ที่ได้รับการแต่งตั้งให้จัดการเรื่องการขายใบลบมลทินบาปในประเทศเยอรมนี เขาเคยถูกตัดสินในความผิดเลวร้ายที่สุดต่อสังคมและต่อพระบัญญัติของพระเจ้า แต่เขาก็หลุดพ้นจากการลงโทษทั้งยังได้รับการจ้างให้สานต่อโครงการระดมทุนที่ไร้ศีลธรรมของพระสันตะปาป

า ด้วยความฮึกเหิม เขาเน้นย้ำคำล่อลวงอย่างเปิดเผยและเล่านิทานลวงโลกทั้งหลายเพื่อหลอกประชาชนที่ไม่รู้ที่เชื่องมงายได้อย่างง่ายดาย หากพวกเขามีพระวจนะของพระเจ้าอยู่กับตัว พวกเขาก็จะไม่ถูกหลอกเช่นนี้ เพื่อควบคุมประชาชนเหล่านี้ให้อยู่ใต้การปกครองของระบอบเปปาซีและเพื่อขยายอำนาจและทรัพย์สมบัติของบรรดาผู้นำ พระคัมภีร์จึงเป็นของต้องห้ามสำหรับพวกเขา (โปรดดู John C. L. Gieseler, A Compendium of Ecclesiastical History ตอนที่ 4 เล่มที่ 1 ย่อหน้าที่ 5) {GC 127.2} {GCth17 107.1}

เมื่อเททเซลเดินทางเข้าไปยังเมืองหนึ่ง จะมีผู้ส่งข่าวคนหนึ่งเดินนำหน้าเขาและประกาศว่า "พระคุณของพระเจ้าและของคุณพ่อศักดิ์สิทธิ์มาเยือนท่านถึงประตูบ้านของท่านแล้ว" D'Aubigné เล่มที่ 3 บทที่ 1 และประชาชนจะออกมาต้อนรับผู้เสแสร้งที่หมิ่นประมาทพระเจ้าคนนี้ราวกับว่าเขาเป็นพระเจ้าเองที่เสด็จมาจากสวรรค์เพื่อลงมาหาพวกเขา ธุรกิจอันน่าอับอายนี้เกิดขึ้นในคริสตจักรและเททเซลก้าวขึ้นธรรมาสน์กล่าวยกย่องว่าใบลบมลทินบาปเป็นของประทานประเสริฐที่สุดของพระเจ้า เขาเปิดเผยว่าโดยความดีของใบลบมลทินบาปของเขา บาปทั้งหมดที่ผู้ซื้อปรารถนาจะกระทำในภายหลังจะได้รับการอภัยและยังบอกด้วยว่า "การกลับใจเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็น" *Ibid.* เล่มที่ 3 บทที่ 1 นอกเหนือจากนี้ เขายังให้ความมั่นใจแก่ผู้ฟังว่าใบลบมลทินบาปมีอำนาจไม่เพียงแต่จะช่วยผู้ที่ยังมีชีวิตให้รอดแต่จะช่วยคนที่ตายไปแล้วด้วย ทันทีที่เหรียญเงินตกกระทบดังกริ๊งกับก้นตู้รับบริจาค ดวงวิญญาณที่ถูกชำระด้วยเงินนั้นจะรอดพ้นจากแดนชำระและมุ่งหน้าขึ้นไปสวรรค์ (โปรดดู K. R. Hagenbach, *History of the Reformation* ตอนที่ 1 หน้า 96) {GC 127.3} {GCth17 107.2}

เมื่อซีโมน มากัสเสนอที่จะซื้ออำนาจที่จะทำการอัศจรรย์จากอัครสาวกนั้น เปโตรตอบเขาว่า "เงินของเจ้าจงพินาศพร้อมกับตัวเจ้า เพราะเจ้าคิดว่าของประทานจากพระเจ้าสามารถซื้อด้วยเงินได้" กิจการ 8:20 แต่คนนับพันกระเสือกกระสนคว้าสิ่งที่เททเซลเสนอ ทองคำและเงินไหลเข้าสู่กองคลังของเขา ความรอดที่เงินทองหาซื้อได้นั้นจะรับมาได้มาง่ายกว่าความรอดที่ต้องการการกลับใจ ความเชื่อและการลงแรงอย่างพากเพียรเพื่อต่อต้านและเอาชนะบาป (โปรดดูภาคผนวก) {GC 128.1} {GCth17 107.3}

ผู้คงแก่เรียนและเคร่งครัดในคริสตจักรโรมันต่อต้านหลักคำสอนเรื่องใบลบมลทินบาปและมีคนมากมายที่ไม่ศรัทธาในคำกล่าวอ้างที่ขัดแย้งต่อทั้งเหตุผลและการเปิดเผย ไม่มีพระราชาคณะองค์ใดกล้าแม้แต่ส่งเสียงคัดค้านการค้าขายที่ชั่วช้าเช่นนี้ แต่สติปัญญาของคนมากมายถูกรบกวนและหงุดหงิด และหลายคนทูลถามพระเจ้าอย่างกระวนกระวายใจว่าพระองค์จะไม่ทรงกระทำการใดๆ ผ่านเครื่องมือบางอย่างเพื่อชำระคริสตจักรของพระองค์หรือ {GC 128.2} {GCth17 108.1}

แม้ลูเธอร์จะยังคงเป็นผู้นิยมระบอบเปปาซีอย่างเข้มงวดก็ตามที เขาวิตกกับการหมิ่นประมาทพระเจ้าอย่างอุกอาจในเรื่องธุรกิจใบลบมลทินบาปนี้ คนจำนวนมากในโบสถ์ของเขาซื้อใบรับรองการอภัยบาปและต่อมาไม่นานพวกเขาก็เข้ามาหาศาสนาจารย์ของตนเพื่อสารภาพบาปของตนและหวังจะได้รับการปลดเปลื้องบาปไม่ใช่เพราะการสำนึกผิดและมีความปรารถนาจะปฏิรูปแต่อาศัยเหตุผลของการมีใบลบมลทินบาป ลูเธอร์ปฏิเสธที่จะปลดเปลื้องพวกเขาและเตือนเขาทั้งหลายว่า หากพวกเขาจะไม่กลับใจและปฏิรูปชีวิตของพวกเขาแล้ว พวกเขาจะต้องพินาศไปพร้อมบาป ด้วยความสังสัยพวกเขากลับไปหาเททเซล บ่นกับเขาว่าผู้รับสารภาพบาปปฏิเสธใบลบมลทินบาปของเขาและมีบางคนกล้าทวงเงินคืนจากเขา นักบวชภราดรผู้นี้โกรธเป็นฟืนเป็นไฟ เขากล่าวคำสาปแช่งรุนแรงมากมาย จัดการวางเพลิงตามสี่แยกต่างๆ พร้อมกับประกาศว่า "เขาได้รับพระบัญชาจากพระสันตะปาปาให้เผาคนนอกรีตทั้งหลายที่กล้าต่อต้านใบลบมลทินบาปอันศักดิ์สิทธิ์ที่สุด" D'Aubigné เล่มที่ 3 บทที่ 4 {GC 128.3} {GCth17 108.2}

บัดนี้ลูเธอร์ก้าวสู่งานของเขาอย่างกล้าหาญในฐานะผู้เชิดชูสัจธรรม เสียงเตือนอย่างจริงใจและน่ายำเกรงของเขาดังออกมาจากธรรมาสน์ เขาเปิดเผยลักษณะอันก้าวร้าวของบาปต่อหน้าประชาชนและสอนพวกเขาว่าเป็นไปไม่ได้ที่มนุษย์จะบรรเทาความผิดหรือหนีการลงโทษให้พ้นด้วยการกระทำของตนเอง ไม่มีสิ่งใดนอกจากการสำนึกผิด การกลับใจหันเข้าหาพระเจ้าและความเชื่อในพระคริสต์จึงจะช่วยคนบาปให้รอดได้ พระคุณของพระคริสต์ซื้อขายกันไม่ได้ เป็นของประทานที่ให้เปล่า เขาแนะประชาชนไม่ให้ซื้อใบลบมลทินบาปแต่ให้มองด้วยความเชื่อไปยังพระผู้ไถ่ผู้ทรงถูกตรึงบนกางเขน เขาเล่าประสบการณ์อันแสนเจ็บปวดของตนในการแสวงหาความรอดอย่างไร้สาระโดยการลงโทษตนเองและให้ความมั่นใจแก่ผู้ฟังว่า ด้วยการหันมองออกไปจากตัวเองและการมีความเชื่อในพระคริสต์ พวกเขาจะพบสันติสุขและความสุข {GC 129.1} {GCth17 108.3}

ในขณะที่เททเซลยังดำเนินการค้าของเขาและการเสแสร้งอย่างไม่ยำเกรงพระเจ้านั้น ลูเธอร์ตัดสินใจต่อต้านการล่วงละเมิดนี้ให้ได้ผลยิ่งขึ้น แล้วในไม่ช้าโอกาสก็มาถึง โบสถ์ปราสาทแห่งเมืองวิตเทนเบิร์กมีวัตถุตามตำนานโบราณมากมายและจะนำออกแสดงให้ประชาชนบูชาในเทศกาลศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ เพื่อสารภาพบาปและจะได้รับการอภัยอย่างหมดสิ้น ด้วยเหตุฉะนี้ ในวันเหล่านี้ประชาชนจำนวนมากจะเข้าเยี่ยมสถานที่แห่งนี้ มีเทศกาลสำคัญที่สุดเทศกาลหนึ่งคือวันฉลองนักบุญทั้งหลายและกำลังใกล้จะมาถึงแล้ว ก่อนหน้านั้นหนึ่งวัน ลูเธอร์ซึ่งมาพร้อมกับฝูงชนไปยังโบสถ์ เขานำแผ่นป้ายประกอบด้วยข้อเสนอเก้าสิบห้าข้อซึ่งต่อต้านหลักคำสอนเรื่องใบลบมลทินบาปไปปิดไว้ที่หน้าประตู เขาเปิดเผยถึงความเต็มใจของเขาที่จะไปปกป้องบทความเหล่านี้ในวันรุ่งขึ้นที่มหาวิทยาลัยจากทุกคนที่เห็นสมควรที่จะโจมตีข้อเสนอเหล่านี้ {GC 129.2} {GCth17 109.1}

ข้อเสนอของเขาดึงดูดความสนใจของฝูงชนอย่างกว้างขวาง มีคนมาอ่านแล้วอ่านอีกและเล่าต่อๆ กันในทุกที่ ความตื่นเต้นเกิดขึ้นในมหาวิทยาลัยและทั่วทั้งเมือง บทความเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าอำนาจที่จะประทานการอภัยบาปและยกความผิดไม่เคยมอบไว้ให้กับพระสันตะปาปาหรือมนุษย์คนหนึ่งคนใด อุบายทั้งหมดเป็นเรื่องตลกที่สร้างขึ้นมาเอง เพื่อขูดรีดเงินด้วยการเล่นอยู่กับความงมงายของประชาชน เป็นเครื่องมือของซาตานที่จะทำลายจิตวิญญาณของคนทั้งหมดที่วางใจในเล่ห์เหลี่ยมที่เสแสร้งและหลอกลวงนี้ ทั้งยังแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าข่าวประเสริฐของพระคริสต์เป็นสมบัติล้ำค่าที่สุดของคริสตจักร และพระคุณของพระเจ้าที่เปิดเผยให้เห็นนั้นทรงโปรดประทานให้อย่างเสรีแก่ทุกคนที่แสวงหาด้วยการกลับใจและด้วยความเชื่อ {GC 130.1} {GCth17 109.2}

บทความของลูเธอร์ท้าทายการเปิดอภิปรายปัญหานี้ แต่ไม่มีผู้ใดกล้ารับคำท้านี้ เพียงไม่กี่วัน แนวคิดที่เขาเสนอกระหึ่มไปทั่วประเทศเยอรมนีและเพียงไม่กี่สัปดาห์ก็ดังก้องไปทั่วอาณาจักรคริสต์ศาสนา ผู้นิยมลัทธิโรมันที่เคร่งครัดมากมายผู้มองเห็นและโอดครวญถึงความชั่วที่ดาษดื่นอยู่ในคริสตจักร แต่ไม่รู้ว่าจะยับยั้งการแพร่กระจายของมันในคริสตจักรได้อย่างไร พวกเขาอ่านข้อความเหล่านั้นด้วยความชื่นชมยินดี รู้ดีว่าเป็นพระสุรเสียงของพระเจ้า พวกเขารู้สึกว่าพระเจ้าทรงวางพระหัตถ์ที่กอปรด้วยพระเมตตาคุณลงมาเพื่อหยุดยั้งคลื่นแห่งความชั่วที่กำลังทะลักออกมาจากราชสำนักของโรม เจ้าชายและเจ้าสำนักการปกครองฉลองด้วยความยินดีอย่างลับๆ ที่เกิดแรงทัดทานอำนาจซึ่งปฏิเสธสิทธิในการอุทธรณ์คำตัดสิน {GC 130.2} {GCth17 109.3}

แต่คนมากมายที่รักบาปและเชื่ออย่างงมงายกลับหวาดผวาเมื่อกลลวงต่าง ๆ ของสำนักสงฆ์ที่พวกเขายึดถือเพื่อคลายความกังวลของตนถูกทลายลง เหล่าสงฆ์เจ้าเล่ห์ทั้งหลายเมื่อพบว่างานส่งเสริมอาชญากรรมของพวกตนถูกขัดขวางและผลประโยชน์กำลังตกอยู่ในอันตราย จึงเดือดดาลยิ่งนักและรวบรวมกำลังเพื่อรักษาธุรกิจจอมปลอมของพวกตน นักปฏิรูปศาสนาผู้นี้ต้องเผชิญหน้ากับผู้กล่าวหาที่โหดร้าย บางคนกล่าวหาว่าเขากระทำตนอย่างหุนหันพลันแล่น

และทำไปโดยอารมณ์ชั่ววูบ คนอื่นกล่าวหาว่าเขาสันนิษฐานขึ้นเอง ประกาศว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงนำในสิ่งที่เขาทำอยู่แต่ทำจากความยโสและทำไปด้วยความเถรตรง เขาโต้กลับไปว่า "มีผู้ใดไม่รู้หรือว่า ไม่บ่อยนักที่มนุษย์จะเสนอความคิดใหม่โดยไม่แสดงออกบ้างถึงความภาคภูมิใจและไม่ถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้ยุยงการทะเลาะกัน.....ทำไม พระคริสต์และผู้ยอมพลีชีพทั้งหลายจึงถูกประหาร ก็เพราะดูเหมือนว่าพวกเขาหมิ่นประมาทปัญญาของสมัยนั้นและนำเสนอเรื่องแปลกใหม่โดยไม่ได้ขอคำแนะนำอย่างถ่อมตนจากผู้ควบคุมดูแลความคิดเห็นโบราณ" {GC 130.3} {GCth17 109.4}

เขาประกาศอีกครั้งหนึ่งว่า "ไม่ว่าข้าพเจ้าจะทำสิ่งใด สิ่งนั้นจะสำเร็จ ไม่ใช่โดยความรอบรู้ของมนุษย์แต่โดยการทรงนำของพระเจ้า หากงานนั้นเป็นของพระเจ้า มีผู้ใดจะห้ามงานนั้นได้ หากไม่ใช่แล้วใครเล่าจะทำได้ ไม่ใช่ด้วยความตั้งใจของข้าพเจ้าหรือของพวกเขาหรือของพวกเรา แต่โดยน้ำพระทัยของพระองค์พระบิดาผู้บริสุทธิ์ พระองค์ผู้สถิตอยู่บนสรวงสวรรค์" *Ibid.* เล่มที่ 3 บทที่ 6 {GC 131.1} {GCth17 110.1}

ถึงแม้พระวิญญาณของพระเจ้าทรงขับเคลื่อนลูเธอร์ให้เริ่มงานของเขา แต่เขาก็ไม่ได้ดำเนินงานคืบหน้าโดยปราศจากความขัดแย้งที่รุนแรง คำตำหนิของศัตรูของเขา การแปลความหมายจุดประสงค์ของเขาไปในทางที่ผิด คำถากถางมุ่งร้ายอย่างไร้ความยุติธรรมถึงอุปนิสัยและเจตนาของเขานั้นถาโถมใส่เขาดั่งกระแสน้ำเชี่ยวกราก และสิ่งเหล่านี้ไม่ได้ปราศจากผล เขาเคยมั่นใจว่าผู้นำประชาชนทั้งในคริสตจักรและในโรงเรียนจะร่วมมือกับเขาด้วยความยินดีในความพยายามที่จะให้มีการปฏิรูปเกิดขึ้น กำลังใจที่มาจากผู้อยู่ในตำแหน่งสูงดลบันดาลให้เขามีความสุขและความหวัง ด้วยความคาดหวังเขาเริ่มมองเห็นท้องฟ้าวันใหม่ของคริสตจักรที่สดใสกว่า แต่กำลังใจกลับกลายเป็นคำตำหนิและคำประณาม เจ้าหน้าที่ชั้นสูงของทั้งคริสตจักรและรัฐต่างยอมรับว่าบทความของเขานั้นจริง แต่ในไม่ช้าพวกเขากลับมองเห็นว่าการยอมรับความจริงเหล่านี้จะต้องพัวพันกับการเปลี่ยนแปลงมากมาย การทำให้ประชาชนรอบรู้และปฏิรูปหมายถึงการลอบทำลายอำนาจของโรม หยุดสายน้ำนับพันที่บัดนี้กำลังไหลเข้าสู่คลังสมบัติของคริสตจักรและเป็นการตัดตอนความฟุ่มเฟือยและความหรูหราของผู้นำระบอบเปปาซี ยิ่งกว่านั้น การสอนให้ประชาชนคิดและปฏิบัติตนอย่างมีความรับผิดชอบโดยมองหาความรอดในพระคริสต์เท่านั้นจะคว่ำบัลลังก์ของพระสันตะปาปาและในที่สุดทำลายอำนาจของพวกเขาเอง ด้วยเหตุผลนี้ พวกเขาปฏิเสธสติปัญญาที่พระเจ้าทรงโปรดประทานแก่เขาทั้งหลายและตั้งตนขึ้นต่อต้านพระคริสต์และสัจธรรม ด้วยการต่อต้านผู้คนที่พระองค์ทรงบัญชาให้มาเปิดเผยความกระจ่างแก่พวกเขา {GC 131.2} {GCth17 110.2}

ลูเธอร์ตัวสั่นเมื่อมาคำนึงถึงตนเอง เขาลำพังเพียงคนเดียวที่ต่อต้านอำนาจยิ่งใหญ่ที่สุดของโลก บางครั้งเขาสงสัยว่าแท้จริงแล้วพระเจ้าทรงนำเขาอยู่หรือไม่ในการตั้งตนต่อต้านอำนาจของคริสตจักร เขาบันทึกไว้ว่า "ข้าพเจ้าคือผู้ใดเล่าที่จะมาต้านความยิ่งใหญ่ของพระสันตะปาปาผู้ซึ่ง.....พระราชาทั้งโลกและคนทั้งพิภพกลัวจนตัวสั่น.....ไม่มีผู้ใดรู้ว่าหัวใจของข้าพเจ้าทุกข์ทรมานเพียงไรในช่วงเวลาสองปีแรกนี้และต้องท้อแท้ใจจนข้าพเจ้าแทบจะพูดได้ว่าอับปางไปแล้วก็ได้" *Ibid.* เล่มที่ 3 บทที่ 6 แต่เขาไม่ถึงกับสิ้นหวังเสียเลยทีเดียว เมื่อการสนับสนุนของมนุษย์ล้มเหลว เขาก็มองไปยังพระเจ้าแต่ผู้เดียวและเรียนรู้ว่าเขาพึ่งพิงสวัสดิภาพอันสมบูรณ์ในพระหัตถ์ที่ยิ่งใหญ่ได้ {GC 132.1} {GCth17 111.1}

ลูเธอร์เขียนจดหมายไปถึงเพื่อนคนหนึ่งของการปฏิรูปศาสนาว่า "เราเข้าไม่ถึงความรอบรู้ในพระคัมภีร์ด้วยการศึกษาหรือด้วยทางปัญญา หน้าที่อันดับแรกของท่านคือเริ่มต้นด้วยการอธิษฐาน

จงร้องทูลขอพระเจ้าเพื่อประทานพระเมตตาคุณยิ่งใหญ่ของพระองค์ให้แก่ท่าน ซึ่งเป็นความรอบรู้ที่แท้จริงในพระคำของพระองค์ ไม่มีใครแปลความหมายพระวจนะของพระเจ้าได้นอกจากพระผู้ทรงเป็นแหล่งกำเนิดของพระวจนะนี้ เพราะพระองค์ตรัสเองว่า "พระเจ้าจะทรงสั่งสอนพวกเขาทุกคน" ยอห์น 6:45 จงอย่าหวังสิ่งใดจากผลการทำงานของท่าน จากความรู้ของท่านเอง จงวางใจในพระองค์แต่ผู้เดียว และในการดลใจของพระวิญญาณของพระองค์ จงเชื่อเรื่องนี้จากคำพูดของชายคนหนึ่งที่เคยมีประสบการณ์มาแล้ว" Ibid. เล่มที่ 3 บทที่ 7 เรื่องนี้เป็นบทเรียนที่มีความสำคัญยิ่งสำหรับผู้ที่สัมผัสได้ว่าพระเจ้าทรงเรียกให้เขาเสนอสัจธรรมที่สำคัญสำหรับยุคนี้แก่ผู้อื่น สัจธรรมเหล่านี้จะกระตุ้นซาตานและสมุนผู้รักนิทานลวงโลกที่มันแต่งขึ้นให้เป็นศัตรูกับเรา เราต้องการบางสิ่งบางอย่างที่มากกว่ากำลังทางปัญญาและความรู้ของมนุษย์ ในการต่อสู้กับอำนาจความชั่ว {GC 132.2} {GCth17 111.2}

เมื่อฝ่ายศัตรูใช้ขนบธรรมเนียมและประเพณีหรือคำรับรองและอำนาจของพระสันตะปาปามาล่อลวง ลูเธอร์ก็เผชิญหน้ากับสิ่งเหล่านี้ด้วยพระคัมภีร์และพระคัมภีร์เท่านั้น นี่เป็นคำโต้เถียงที่พวกเขาตอบไม่ได้ ดังนั้นทาสของลัทธินิยมยึดตามตัวบทกฎเกณฑ์และความงมงายจึงประกาศก้องตามหาโลหิตของเขา เช่นเดียวกับที่ชาวยิวเคยร้องเรียกพระโลหิตของพระคริสต์มาแล้ว คนคลั่งไคล้ชาวโรมันร้องว่า "เขาเป็นคนนอกรีต เป็นการทรยศที่ร้ายแรงต่อคริสตจักรที่ปล่อยให้คนนอกรีตมีชีวิตอยู่ต่อไปอีกหนึ่งชั่วโมง จงสร้างตะแลงแกงแขวนเขาทันที" *Ibid.* เล่มที่ 3 บทที่ 9 แต่ลูเธอร์ไม่ได้ตกเป็นเหยื่อความรุนแรงของคนเหล่านี้ พระเจ้าทรงมีงานให้เขาทำและส่งทูตสวรรค์มาปกป้องเขา อย่างไรก็ตามมีคนอีกมากมายที่ได้รับความกระจ่างอันล้ำค่าจากลูเธอร์ต้องตกเป็นเป้าความเคียดแค้นของซาตานและยอมพลีชีพต่อความทุกข์ทรมานและความตายอย่างอาจหาญเพื่อเห็นแก่สัจธรรม {GC 132.3} {GCth17 111.3}

คำสอนของลูเธอร์ดึงดูดความสนใจของผู้ที่มีสติปัญญารอบคอบทั่วทั้งประเทศเยอรมนี ลำแสงแห่งความกระจ่างส่องออกมาจากคำเทศนาและผลงานเขียนของเขาปลุกและส่องสว่างแก่คนนับพัน ความเชื่อที่กอปรด้วยชีวิตกำลังเข้ามาแทนที่ลัทธิถือระเบียบไร้ชีวิตที่ดักจับคริสตจักรมาแล้วอย่างเนิ่นนาน วันแล้ววันเล่าประชาชนกำลังสูญเสียความวางใจอย่างงมงายที่มีให้กับลัทธิโรมัน อคติที่ขวางกั้นอยู่กำลังพังทลายไป พระวจนะของพระเจ้าที่ลูเธอร์ใช้ทดสอบหลักคำสอนทุกอย่างและข้อโต้แย้งทุกเรื่องเป็นเหมือนดาบสองคมที่เฉือนเข้าไปในหัวใจของประชาชน ทั่วทุกแห่งหนเกิดการตื่นตัวของความปรารถนาที่จะก้าวหน้าทางฝ่ายจิตวิญญาณ ทุกแห่งหนเกิดความหิวกระหายความชอบธรรมอย่างที่ไม่เคยปรากฏมานานแสนนาน สายตาของประชาชนที่เคยหันไปมองแต่พิธีกรรมของมนุษย์และผู้ไกล่เกลี่ยฝ่ายโลกนั้นบัดนี้กำลังหันมาหาพระคริสต์และองค์ผู้ทรงถูกตรึงกางเขนด้วยความสำนึกต่อบาปและด้วยความเชื่อ {GC 133.1} {GCth17 112.1}

ความสนใจที่แพร่กระจายอย่างกว้างขวางนี้ยิ่งปลุกความกลัวของผู้ที่อยู่ในอำนาจของระบอบเปปาซีเป็นทวีคูณ ลูเธอร์ได้รับคำสั่งให้ไปรายงานตัวที่กรุงโรมเพื่อให้การกับข้อกล่าวหาเรื่องคำสอนนอกรีต คำสั่งนี้ทำให้เพื่อนๆ ของเขาวิตกกังวลเป็นอย่างยิ่ง พวกเขาทราบดีอย่างเต็มอกถึงภัยอันตรายที่จะคุกคามตัวเขาในเมืองที่เลวทรามนั้น ซึ่งเมามายด้วยโลหิตของผู้ที่ยอมพลีชีพเพื่อพระเยซูมาแล้ว พวกเขาไม่เห็นด้วยกับการเดินทางไปกรุงโรมของลูเธอร์และยื่นขอให้เขารับการตรวจสอบที่ประเทศเยอรมนี {GC 133.2} {GCth17 112.2}

ในที่สุดคำขอก็ประสบผลสำเร็จและมีการแต่งตั้งผู้แทนทางกฎหมายของพระสันตะปาปาเพื่อมาฟังคดีนี้ ในคำสั่งที่พระสันตะปาปาทรงให้ไว้กับผู้แทนท่านนี้ ลูเธอร์ถูกระบุว่าเป็นคนนอกรีตแล้ว

ผู้แทนของพระสันตะปาปาจึงสั่งให้ "ฟ้องและบังคับโดยไม่รอช้า" หากลูเธอร์ยังคงไม่ยอมอ่อนข้อและยังยืนกรานต่อไปและผู้แทนไม่อาจจับตัวเขาได้ ผู้แทนมีอำนาจ "เนรเทศเขาในทุกภาคของประเทศเยอรมนี กำจัด สาปแช่งและบัพพาชนียกรรม [กรรมที่สงฆ์ทำแก่ภิกษุที่จะพึงขับไล่ออกจากศาสนา] ทุกคนที่เกี่ยวข้องกับเขา" *Ibid.* เล่มที่ 4 บทที่ 2 นอกจากนี้ เพื่อจัดการถอนรากการแพร่กระจายของกลุ่มนอกรีตนี้ พระสันตะปาปายังทรงสั่งให้ผู้แทนของพระองค์บัพพาชนียกรรมทุกคนนอกจากจักรพรรดิไม่ว่าจะมีตำแหน่งใดในคริสตจักรหรือตำแหน่งการปกครองที่ละเลยการจับกุมลูเธอร์และผู้ติดตามของเขาและส่งมอบตัวพวกเขาให้กับโรมเพื่อการแก้แค้นได้อย่างสาสมใจ {GC 133.3} {GCth17 112.3}

พฤติกรรมนี้แสดงถึงวิญญาณอันแท้จริงของหลักคำสอนและพิธีกรรมของระบอบเปปาซี คำสั่งทั้งฉบับไม่ปรากฏร่องรอยของหลักการของคริสเตียนหรือแม้แต่ความยุติธรรมของคนทั่วไป ลูเธอร์อยู่ห่างจากโรมเป็นระยะทางไกลมาก เขาไม่มีโอกาสที่จะอธิบายหรือปกป้องจุดยืนของเขา แต่ถึงกระนั้นก่อนที่จะมีการพิจารณาคดีของเขา เขาก็ถูกสรุปว่าเป็นคนนอกรีตเสียแล้ว และในวันเดียวกันนั้นเขาก็ถูกเคี่ยวเข็ญ ถูกกล่าวโทษ ถูกพิพากษาและถูกตัดสินลงโทษ และเรื่องทั้งหมดนี้กระทำโดยคุณพ่อศักดิ์สิทธิ์ที่ตั้งตนเองขึ้นมาเป็นผู้มีอำนาจสูงสุดที่ไม่รู้พลั้งในคริสตจักรหรือในการปกครอง {GC 134.1} {GCth17 112.4}

ในช่วงเวลานี้ซึ่งลูเธอร์ต้องการความเห็นใจและคำแนะนำของมิตรแท้ พระเจ้าทรงจัดส่งเมลังค์ธอน [Melanchthon] ไปยังเมืองวิตเทนเบิร์ก เขามีอายุน้อย มีกิริยาสงบเสงี่ยมและสุภาพถ่อมตน การพินิจพิเคราะห์ที่รอบคอบของเมลังค์ธอน ความรอบรู้ที่กว้างขวางและความคล่องแคล่วในวาทะรวมทั้งความบริสุทธิ์และอุปนิสัยที่ซื่อตรงได้ชนะใจความเลื่อมใสและความชื่นชมของคนอย่างกว้างขวาง ความสามารถอันปราดเปรื่องของเขาก็ไม่แพ้อารมณ์อันสุขุมของเขา ไม่นานเขากลายเป็นสาวกที่ซื่อสัตย์ของข่าวประเสริฐและเป็นมิตรที่ลูเธอร์วางใจมากที่สุดและเป็นผู้สนับสนุนอันล้ำค่า ความสุภาพ ความระมัดระวังและความละเอียดของเขากลายเป็นสิ่งที่เสริมกำลังให้แก่ความกล้าหาญและพลังของลูเธอร์ การเข้าร่วมทำงานด้วยกันของพวกเขาส่งเสริมความเข้มแข็งให้กับงานของการปฏิรูปศาสนาและเป็นแหล่งกำลังใจที่ยิ่งใหญ่แก่ลูเธอร์ {GC 134.2} {GCth17 113.1}

เมืองออกซ์บูร์กถูกกำหนดให้เป็นที่พิจารณาคดี และนักปฏิรูปท่านนี้จึงออกเดินทางด้วยเท้ามุ่งหน้าไปที่นั่น ความน่ากลัวรุนแรงรอคอยเขาอยู่ตลอดเวลา คำขู่อย่างเปิดเผยว่าเขาจะถูกจับกุมและลอบฆ่าในระหว่างทางและมิตรสหายทั้งหลายต่างขอให้เขาอย่าออกเดินทาง แม้กระทั่งยังขอร้องเขาให้ออกไปจากเมืองวิตเทนเบิร์กสักระยะหนึ่งและเข้าไปหาที่หลบซ่อนปลอดภัยกับผู้ที่จะปกป้องเขาด้วยความยินดี แต่เขาไม่ยอมทิ้งหน้าที่ที่พระเจ้าทรงจัดวางไว้ให้เขา เขาต้องรักษาสัจธรรมไว้อย่างซื่อสัตย์ต่อไป แม้ต้องทนกับปัญหาและความลำบากอย่างใหญ่หลวง คำพูดที่เขาให้ไว้คือ "ข้าพเจ้าเป็นเหมือนเยเรมีย์ เป็นผู้ที่ต่อสู้และดิ้นรน แต่คำขู่ของพวกเขายิ่งเพิ่มมากขึ้นเท่าไร ความสุขของข้าพเจ้าก็จะทวีมากยิ่งขึ้นเท่านั้น.....พวกเขาทำลายเกียรติยศและชื่อเสียงของข้าพเจ้าไปแล้ว มีอยู่เพียงสิ่งเดียวที่คงเหลืออยู่ นั่นคือร่างกายที่น่าสมเพชของข้าพเจ้า ให้พวกเขาเอาไปเลย พวกเขาจะทำให้ชีวิตของข้าพเจ้าสั้นลงไปไม่กี่ชั่วโมง แต่สำหรับจิตวิญญาณของข้าพเจ้าแล้วพวกเขาเอาไปไม่ได้ ผู้ที่ปรารถนาจะประกาศพระวจนะของพระคริสต์แก่โลกจะต้องคาดว่าความตายจะมาเยือนได้ในทุกขณะ" *Ibid.* เล่มที่ 4 บทที่ 4 {GC 134.3} {GCth17 113.2}

ข่าวเรื่องลูเธอร์เดินทางมาถึงเมืองออกซ์บูร์กทำให้ผู้แทนกฎหมายของระบอบเปปาซีพึงพอใจเป็นล้นพ้น ดูประหนึ่งว่าคนนอกรีตที่ปลุกความสนใจของคนทั้งโลกนั้นบัดนี้ตกอยู่ในอำนาจของโรมแล้ว และผู้แทนระบอบเปปาซีตั้งใจอย่างแน่วแน่ว่าจะไม่ปล่อยเขาให้หลุดไป นักปฏิรูปทำพลาดไปที่ไม่ได้ขอใบสั่งการคุ้มครองความปลอดภัยให้แก่ตนเอง มิตรสหายทั้งหลายของเขาต่างกำชับเขาว่าอย่าไปปรากฏตัวต่อหน้าผู้แทนของระบอบเปปาซีหากไม่ได้ใบสั่งนี้ และพวกเขาร่วมกันลงแรงที่จะขอจักรพรรดิให้ตราใบคุ้มครองนี้ ทูตของระบอบเปปาซีตั้งใจไว้แล้วว่าหากทำได้จะบังคับให้ลูเธอร์ถอนความเชื่อ หรือหากทำไม่สำเร็จจะบังคับย้ายเขาไปกรุงโรมเพื่อรับจุบจบเช่นเดียวกับฮัสและเจอโรมี ด้วยเหตุนี้ โดยผ่านทางผู้แทนของตน เขาลงแรงโน้มน้าวให้ลูเธอร์ไปปรากฏตัวโดยปราศจากใบคุ้มครองความปลอดภัย ให้วางใจในความเมตตาของเขา เรื่องนี้นักปฏิรูปไม่ยอมทำตามอย่างแข็งขันจนกระทั่งเขาได้ใบคุ้มครองของจักรพรรดิแล้ว เขาจึงไปปรากฏตัวต่อหน้าทูตของผู้นำระบอบเปปาซี {GC 135.1} {GCth17 113.3}

เพื่อทำตามนโยบาย ผู้แทนของเหล่าผู้นิยมลัทธิโรมันตัดสินใจที่จะพยายามเอาชนะลูเธอร์ด้วยการแสดงความสุภาพอ่อนโยน ในการสัมภาษณ์ของผู้แทนพระสันตะปาปานั้น เขาแสดงออกถึงความเป็นมิตรเป็นอย่างดี แต่ยื่นข้อเรียกร้องให้ลูเธอร์ยอมจำนนต่ออำนาจของคริสตจักรโดยปริยายและยอมในทุกเรื่องโดยไม่มีข้อโต้แย้ง หรือความสงสัย เขาไม่ได้ประเมินอุปนิสัยของชายที่เขากำลังต่อกรด้วยอย่างถูกต้อง ในคำตอบของลูเธอร์ เขาอธิบายถึงความเคารพต่อคริสตจักร ความปรารถนาของเขาเพื่อสัจธรรม ความพร้อมของเขาที่จะตอบเรื่องทั้งหมดที่ขัดแย้งกับเรื่องที่เขาสอนและยินดีมอบคำสอนของเขาให้มหาวิทยาลัยชั้นนำบางแห่งตัดสิน แต่ในเวลาเดียวกันเขาประท้วงแนวทางของพระคาร์ดินัลที่กำหนดให้เขาถอนความเชื่อของเขาโดยไม่ได้พิสูจน์เสียก่อนว่าเขาผิดจริง {GC 135.2} {GCth17 114.1}

คำตอบสนองเดียวที่เขาได้รับคือ “ถอนความเชื่อ ให้ถอนความเชื่อเสีย” นักปฏิรูปศาสนาคนนี้แสดงให้เห็นว่าจุดยืนของเขานั้นมีพระคัมภีร์สนับสนุนและยืนกรานอย่างแข็งขันว่าเขาจะไม่ละทิ้งสัจธรรม ผู้แทนของระบอบเปปาซีตอบคำโต้แย้งของลูเธอร์ไม่ได้ จึงประโคมคำตำหนิคำถากถางเสียดสี และคำยกยอที่แทรกด้วยข้อความจากธรรมเนียมประเพณีและคำกล่าวของบรรพบุรุษโหมกระหน่ำลงใส่เขา ทำให้นักปฏิรูปศาสนาไม่มีโอกาสพูด เมื่อเห็นว่าการประชุมคงจะดำเนินต่อไปเช่นนี้และไม่เกิดผล ในที่สุดด้วยความไม่เต็มใจ ลูเธอร์ได้รับอนุญาตให้นำเสนอคำตอบด้วยลายลักษณ์อักษร {GC 136.1} {GCth17 114.2}

เขากล่าวในจดหมายที่เขียนถึงเพื่อนคนหนึ่งว่า “ด้วยการทำเช่นนี้ ผู้ถูกกดขี่กลับได้ประโยชน์ถึงสองต่อ ประการแรกสิ่งที่เขียนไว้นั้นอาจถูกยื่นไปให้ผู้อื่นพิจารณา และประการที่สองเขามีโอกาสที่ดีกว่าที่จะจัดการกับความหวาดหวั่นมากกว่ากับจิตสำนึกของผู้กดขี่ที่มีอำนาจเด็ดขาด ยโสและพูดจาพล่ามไม่เป็นภาษา ผู้ซึ่งหากเป็นได้จะเอาชนะด้วยภาษาข่มขู่บังคับของตนเอง” Martyn, *The Life and Times of Luther* หน้า 271, 272 {GC 136.2} {GCth17 114.3}

ในการสอบสวนครั้งต่อมา ลูเธอร์นำเสนอคำอธิบายทัศนะของเขาที่ชัดเจนรวบรัดและหนักแน่นสนับสนุนอย่างเต็มที่ด้วยข้ออ้างจากพระคัมภีร์ หลังจากที่ลูเธอร์อ่านเสียงดังจบลง เขาก็ยื่นเอกสารนั้นให้พระคาร์ดินัล ซึ่งรับมาโยนไว้ข้างตัวด้วยอาการดูหมิ่นเหยียดหยามและประกาศว่าล้วนเป็นคำพูดที่ไร้สาระและเป็นข้ออ้างที่ไร้เหตุผล ลูเธอร์ฉุนจัด ตอนนี้เขาเผชิญหน้ากับพระราชาคณะที่ยโสคนนี้บนจุดยืนของท่านเอง—นั่นคือธรรมเนียมและคำสอนของคริสตจักร—และได้ล้มล้างข้ออ้างของพระราชาคณะลงอย่างเด็ดขาด {GC 136.3} {GCth17 114.4}

เมื่อพระราชาคณะเห็นว่าตนเองไม่อาจโต้คำอธิบายอย่างมีเหตุและผลของลูเธอร์ได้ ท่านก็ควบคุมตัวเองไม่อยู่และตะโกนลั่นว่า "ถอนคำพูดเสีย มิฉะนั้นเราจะส่งเจ้าไปกรุงโรมให้ไปรายงานตัวต่อหน้าคณะผู้พิพากษาที่แต่งตั้งไว้เพื่อจัดการกับอุดมการณ์ของเจ้า เราจะบัพพาชนียกรรมเจ้าและพรรคพวกทั้งหมดของเจ้าและทุกคนที่สนับสนุนเจ้าไม่ว่าจะเป็นเวลาใดก็ตาม และจะขับไล่พวกเขาออกจากโบสถ์" และในที่สุดท่านประกาศด้วยน้ำเสียงโอหังและโกรธว่า "ถอนคำพูดเสีย หากไม่ถอนก็อย่าได้กลับมาอีก" D'Aubigné, London ed. เล่มที่ 4 บทที่ 8 {GC 136.4} {GCth17 115.1}

นักปฏิรูปศาสนาพร้อมด้วยมิตรสหายของเขารีบออกไปจากที่นั่นทันที การทำเช่นนี้ประกาศอย่างชัดเจนว่าเขาจะไม่ถอนคำพูด พระคาร์ดินัลไม่คาดคิดว่าจะเกิดเรื่องเช่นนี้ ท่านเคยนึกชมตนเองว่าจะสามารถใช้ความรุนแรงข่มขู่ลูเธอร์ให้ยอมจำนนได้ บัดนี้ท่านถูกทิ้งให้อยู่ตามลำพังกับผู้สนับสนุน ท่านมองหน้าแต่ละคนด้วยความเสียใจอย่างแสนสาหัสที่แผนการล้มเหลวอย่างไม่คาดฝัน {GC 137.1} {GCth17 115.2}

ความพยายามของลูเธอร์ในเหตุการณ์ครั้งนี้มิได้ไร้ผล ฝูงชนขนาดใหญ่ที่ติดตามเหตุการณ์ในวันนั้นมีโอกาสเปรียบเทียบชายสองคนและตัดสินด้วยตนเองถึงสภาพจิตวิญญาณของแต่ละคนที่แสดงออกมา รวมทั้งจุดแข็งและความจริงของจุดยืนของพวกเขาช่างแตกต่างมากเพียงไร นักปฏิรูปมีลักษณะที่เรียบง่าย ถ่อมตน มั่นคง ยืนหยัดด้วยพระกำลังของพระเจ้า มีความจริงอยู่กับตัว ส่วนผู้แทนของพระสันตะปาปาถือว่าตนเองสำคัญ หยิ่งยโส โอหังและไร้เหตุผล ไม่มีข้อโต้แย้งอ้างอิงแม้สักข้อที่ได้จากพระคัมภีร์ แต่ถึงกระนั้นก็ยังร้องลั่นว่า "จงถอนคำพูดหรือจะให้นำตัวส่งไปลงโทษที่กรุงโรม" {GC 137.2} {GCth17 115.3}

แม้ว่าลูเธอร์ได้รับการคุ้มครองความปลอดภัยแล้วก็ตาม เหล่าผู้นิยมลัทธิโรมันก็ยังวางแผนที่จะบุกจับและนำเขาเข้าคุกให้ได้ มิตรสหายของเขาแนะว่าหากอยู่ในเมืองนี้ต่อจะไม่เกิดประโยชน์ เขาควรกลับไปยังเมืองวิตเทนเบิร์กอย่างไม่รอช้า และให้ปกปิดแผนนี้ไว้อย่างเข้มงวด ก่อนฟ้าสางบนหลังม้าเขาพร้อมกับผู้นำทางเพียงคนเดียวที่เจ้าพนักงานปกครองจัดหามาให้เดินทางออกจากเมืองออกซ์บูร์กด้วยข้อเตือนห้ามต่างๆ ลูเธอร์เดินทางอย่างลับๆ ฝ่าความมืดและถนนอันเงียบสงัดของเมือง ศัตรูที่ตื่นตัวอยู่และโหดเหี้ยมกำลังวางแผนทำลายเขา เขาจะหนีพ้นกับดักที่เตรียมไว้สำหรับเขาหรือไม่ เป็นช่วงเวลาที่น่าเป็นห่วงและต้องอธิษฐานอย่างแรงกล้า เขามาถึงประตูเล็กบานหนึ่งของกำแพงเมือง ประตูเปิดไว้สำหรับเขา เขาพร้อมด้วยคนนำทางเดินผ่านประตูไปโดยไม่มีอุปสรรคใดๆ ทันทีที่ออกนอกเมืองอย่างปลอดภัย ผู้หลบหนีทั้งสองเร่งการเดินทางและก่อนที่ผู้แทนของพระสันตะปาปาจะทราบเรื่องการหลบหนีของลูเธอร์ เขาก็อยู่ไกลเกินผู้กดขี่จะเอื้อมมือไปถึง ซาตานและผู้แทนของมันพ่ายแพ้ ผู้ที่พวกเขาคิดว่าอยู่ในกำมือของพวกเขานั้นหนีไปเสียแล้ว ดั่งนกที่รอดพ้นจากกับดักของนายพราน {GC 137.3} {GCth17 115.4}

เมื่อผู้แทนของพระสันตะปาปาทราบข่าวการหลบหนีของลูเธอร์ ท่านรู้สึกแปลกใจและโกรธแค้นเป็นอย่างยิ่ง ท่านเคยคาดหวังว่าจะได้รับเกียรติยิ่งใหญ่สำหรับปัญญาและความแน่วแน่ในการจัดการกับผู้ก่อกวนของคริสตจักรได้ แต่กลับพลาดหวังไปแล้ว ท่านบรรยายความโกรธเคืองในจดหมายที่เขียนถึงเจ้าชายเฟรเดอริค ผู้ทรงเป็นอิเล็กเตอร์แห่งแซกโซนี โดยประณามลูเธอร์อย่างขมขื่นและยื่นคำขาดว่าเจ้าชายเฟรเดอริคจะต้องส่งตัวนักปฏิรูปไปยังกรุงโรมหรือต้องอเปหิลูเธอร์ออกไปจากเมืองแซกโซนี {GC 138.1} {GCth17 115.5}

เพื่อเป็นการปกป้องตนเอง ลูเธอร์เรียกร้องให้ผู้แทนของพระสันตะปาปาหรือองค์พระสันตะปาปาเองแสดงให้เขาเห็นข้อผิดพลาดของเขาที่

ต่างจากพระคัมภีร์และเขาปฏิญาณตนอย่างจริงจังที่สุดที่จะละทิ้งคำสอนของเขาหากสามารถแสดงให้เห็นว่าขัดแย้งกับพระวจนะของพระเจ้า และเขาขอบคุณพระเจ้าที่เห็นว่าตนเองสมควรได้รับการทรมานในอุดมการณ์ที่ศักดิ์สิทธิ์เช่นนี้ {GC 138.2} {GCth17 115.6}

ในเวลานั้นอิเล็กเตอร์ยังทรงมีความรู้เรื่องคำสอนของนักปฏิรูปเพียงเล็กน้อย แต่พระองค์ทรงประทับใจอย่างสุดซึ้งใจกับคำพูดที่ตรงไปตรงมา หนักแน่นและชัดเจนของลูเธอร์ และเจ้าชายเฟรเดอริคทรงตัดสินใจที่จะยืนเคียงข้างปกป้องเขาจนกว่าจะพิสูจน์ว่านักปฏิรูปนั้นอยู่ฝ่ายผิด พระองค์ทรงตอบคำสั่งของผู้แทนพระสันตะปาปาด้วยการเขียนว่า “ เนื่องจาก ดร. มาร์ตินรายงานตัวต่อท่านที่เมืองออกซ์บูร์กแล้ว น่าจะเป็นที่พึงพอใจสำหรับท่าน พวกเราไม่คาดว่าท่านจะพยายามบังคับให้เขาถอนคำพูดโดยที่ยังไม่ได้ทำให้มั่นใจว่าเขาผิด ไม่มีคนมีการศึกษาสักคนในละแวกของพวกเราที่มาแจ้งให้ข้าพเจ้าทราบว่าหลักคำสอนของมาร์ตินนั้นขาดจริยธรรม ต่อต้านคริสเตียนหรือนอกรีต' นอกจากนี้เจ้าชายยังทรงปฏิเสธที่จะส่งเขาไปกรุงโรมหรือขับเขาออกไปจากรัฐการปกครองของพระองค์” D'Aubigné เล่มที่ 4 บทที่10 {GC 138.3} {GCth17 116.1}

อิเล็กเตอร์ทรงมองเห็นว่าศีลธรรมของสังคมโดยทั่วไปเสื่อมลงมานานแล้ว จำเป็นต้องมีการปฏิรูปอย่างมากมาย การจัดการอย่างสลับซับซ้อนและสิ้นเปลืองเพื่อควบคุมและลงโทษอาชญากรรมเป็นสิ่งที่ไร้ความจำเป็นหากมนุษย์เพียงแต่ยอมรับและเชื่อฟังข้อกำหนดของพระเจ้าและคำสั่งของจิตสำนึกที่ได้รับความกระจ่างแล้ว พระองค์ทรงเห็นว่าลูเธอร์กำลังทำงานเพื่อบรรลุถึงเป้าหมายนี้และทรงแอบดีใจที่ในคริสตจักรเริ่มรู้สึกถึงผลกระทบในเรื่องนี้ {GC 138.4} {GCth17 116.2}

พระองค์ยังทรงมองเห็นว่าลูเธอร์ประสบความสำเร็จอย่างโดดเด่นในฐานะที่เป็นศาสตราจารย์คนหนึ่งของมหาวิทยาลัย เวลาผ่านไปเพียงปีเดียวตั้งแต่นักปฏิรูปติดบทความของเขาที่โบสถ์ประจำปราสาท จำนวนคนที่เดินทางมาแสวงบุญที่โบสถ์ในเทศกาลนักบุญทั้งหลายลดลงไปอย่างมาก ทำให้โรมขาดทั้งคนเข้าร่วมนมัสการและเงินถวาย แต่มีคนอีกชนชั้นหนึ่งเข้ามาแทนที่ พวกเขามายังเมืองวิตเทนเบิร์กไม่ใช่ในฐานะนักแสวงบุญเพื่อบูชาวัตถุของขลังแต่ในฐานะนักเรียนเพื่อเข้ามาศึกษาในโรงเรียนของเมือง ผลงานเขียนของลูเธอร์จุดประกายไปทั่วทุกแห่งหนให้เกิดความสนใจในพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ขึ้นมาใหม่และไม่ใช่เฉพาะในทุกภาคของประเทศเยอรมนีเท่านั้น แต่มาจากดินแดนห่างไกลอื่นๆ ด้วย นักศึกษาพากันมายังมหาวิทยาลัย เยาวชนคนหนุ่มเมื่อเดินทางมาเห็นเมืองวิตเทนเบิร์กเป็นครั้งแรกจะ “ชูมือขึ้นไปยังท้องฟ้าและสรรเสริญพระเจ้าผู้ทรงทำให้ความกระจ่างแห่งสัจธรรมส่องออกมาจากเมืองนี้เหมือนเช่นได้ส่องออกมาจากศิโยนในสมัย โบราณและแผ่ขยายจากที่นั่นไปยังที่สุดปลายของประเทศห่างไกล” *Ibid.* เล่มที่ 4 บทที่ 10 {GC 139.1} {GCth17 116.3}

ในเวลานั้นลูเธอร์ไม่เห็นด้วยแต่เพียงบางส่วนของคำสอนผิดๆ ของลัทธิโรมัน แต่เมื่อเขาเปรียบเทียบข้อเขียนศักดิ์สิทธิ์กับคำสั่งและธรรมนูญของระบอบเปปาซี เขาตกใจและแปลกใจอย่างมาก เขาบันทึกไว้ว่า “ข้าพเจ้ากำลังอ่านคำสั่งของพระสันตะปาปาและ......ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าพระสันตะปาปาเองเป็นพระคริสต์เทียมเท็จหรือเป็นอัครทูตของพระองค์กันแน่ แบบอย่างของพระคริสต์ถูกบิดเบือนไปจากความจริงอย่างมากและถูกตรึงไว้ในบรรดาพระสันตะปาปาเหล่านี้” Ibid. เล่มที่ 5 บทที่ 1 อย่างไรก็ตาม ในเวลานั้นลูเธอร์ก็ยังเป็นผู้สนับสนุนคริสตจักรโรมันและไม่เคยคิดที่จะแยกตัวออกจากความสัมพันธ์ของเธอ {GC 139.2} {GCth17 117.1}

ผลงานเขียนของนักปฏิรูปศาสนาและหลักคำสอนของเขาขยายไปยังทุกประเทศของอาณาจักรคริสเตียน ผลงานนี้แผ่กระจายไปยังประเทศสวิสเซอร์แลนด์และประเทศฮอลลันดา งานเขียนเป็นเล่มกระจายไปถึงประเทศฝรั่งเศสและประเทศสเปน ประเทศอังกฤษต้อนรับคำสอนของเขาดั่งพระวจนะแห่งชีวิต สัจธรรมแผ่ขยายไปยังประเทศเบลเยียมและประเทศอิตาลีด้วย คนเป็นพันตื่นจากความเชื่องซึมเหมือนตายมาสู่ความชื่นชมยินดีและความหวังของชีวิตแห่งความเชื่อ {GC 139.3} {GCth17 117.2}

การโจมตีของลูเธอร์ยิ่งทำให้โรมฉุนเฉียว ผู้คัดค้านเขาอย่างบ้าระห่ำบางคนรวมทั้งบรรดาดุษฎีบัณฑิตในมหาวิทยาลัยคาทอลิกทั้งหลายต่างพากันประกาศว่าผู้ใดที่ฆ่านักบวชทรยศผู้นี้ได้จะเป็นคนที่ไร้บาป วันหนึ่งมีคนแปลกหน้าคนหนึ่งซ่อนปืนสั้นไว้ใต้เสื้อคลุมเดินเข้ามาหานักปฏิรูปศาสนาและถามว่าทำไมจึงเดินอยู่ตามลำพัง ลูเธอร์ตอบเขาว่า “ข้าพเจ้าอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นกำลังและโล่ของข้าพเจ้า มนุษย์จะทำอะไรข้าพเจ้าได้เล่า” Ibid. เล่มที่ 6 บทที่ 2 เมื่อคนแปลกหน้าได้ยินเช่นนั้นสีหน้าของเขาซีดลงทันทีและวิ่งออกไปจากที่นั่นเหมือนเห็นทูตสวรรค์ของพระเจ้าอยู่ที่นั่น {GC 140.1} {GCth17 117.3}

โรมมุ่งมั่นที่จะทำลายลูเธอร์ แต่พระเจ้าทรงเป็นผู้ต่อสู้ปกป้องแทนเขา คำสอนของเขามีให้ฟังทุกที่ “ในกระท่อมและในคอนแวนต์....ในปราสาทของผู้ดี ในมหาวิทยาลัยและในพระราชวังของพระราชา” และขุนนางทั้งหลายกำลังลุกขึ้นในทุกที่เพื่อสนับสนุนความพยายามของเขา *Ibid.* เล่มที่ 6 บทที่ 2 {GC 140.2} {GCth17 117.4}

ในช่วงเวลานี้ลูเธอร์อ่านผลงานของฮัสและพบความจริงยิ่งใหญ่ในเรื่องการทำให้ชอบธรรมโดยความเชื่อ ซึ่งเป็นเรื่องที่เขากำลังพากเพียรเพื่อยึดถือและสอน เป็นคำสอนตรงกับที่นักปฏิรูปชาวโบฮีเมียนผู้นี้ยึดถือไว้ก่อนแล้ว ลูเธอร์กล่าวว่า “พวกเรารวมทั้งเปาโล ออกัสตินและตัวข้าพเจ้าล้วนเป็นชาวฮัสนิยมมาตลอดโดยไม่รู้ตัว” ลูเธอร์กล่าวต่อไปว่า “พระเจ้าจะเสด็จมาเยือนโลกนี้อย่างแน่นอน เพราะมีผู้เทศนาเรื่องนี้แก่ชาวโลกเมื่อหนึ่งศตวรรษที่แล้วและถูกเผาสังเวยไป” Wylie เล่มที่ 6 บทที่ 1 {GC 140.3} {GCth17 118.1}

ในคำอุทธรณ์ที่เขียนไปถึงจักรพรรดิและขุนนางของประเทศเยอรมนีในนามของการปฏิรูปศาสนาคริสต์นั้น ลูเธอร์เขียนถึงเรื่องของพระสันตะปาปาว่า “เป็นเรื่องน่าสะพรึงกลัวเพียงไรที่มองดูมนุษย์คนนั้นอุปโลกน์ตัวเองให้เป็นผู้แทนของพระคริสต์ แสดงความยิ่งใหญ่ตระการตาที่ไม่มีจักรพรรดิองค์ใดจะเสมอเหมือน บุคคลท่านนี้มีลักษณะเหมือนพระเยซูผู้ยากจนหรือเปโตรผู้ถ่อมตนหรือไม่ พวกเขาพูดกันว่าเขาเป็นเจ้านายของโลก แต่พระคริสต์ ผู้ที่บุคคลท่านนี้อ้างว่าเป็นตัวแทนของพระองค์ ตรัสว่า “ราชอำนาจของเราไม่ได้เป็นของโลกนี้” ยอห์น 18:36 อาณาบริเวณการปกครองของผู้แทนพระคริสต์จะครอบคลุมเกินกว่าอาณาเขตของเจ้านายผู้ทรงเป็นหัวหน้าของเขารึ” D’Aubigné เล่มที่ 6 บทที่ 3 {GC 140.4} {GCth17 118.2}

เขาเขียนถึงมหาวิทยาลัยต่างๆ ไว้เช่นนี้ว่า “ ข้าพเจ้าหวาดกลัวเป็นอย่างยิ่งว่ามหาวิทยาลัยต่างๆ จะกลายเป็นประตูทางเข้าของนรก นอกเสียจากว่าพวกเขาจะพากเพียรเพื่ออธิบายและจารึกพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ไว้ในหัวใจของเยาวชน ข้าพเจ้าไม่ขอแนะนำให้ผู้ใดเอาบุตรของตนไปอยู่ในที่ๆ พระคัมภีร์ไม่ใช่เป็นผู้ปกครองหลัก สถาบันทุกแห่งที่มนุษย์ไม่ใส่ใจในพระวจนะของพระเจ้าตลอดเวลาจะตกต่ำไปสู่ความชั่วช้าเลวทราม” *Ibid.* เล่มที่ 6 บทที่ 3 {GC 140.5} {GCth17 118.3}

คำอุทธรณ์นี้แพร่กระจายไปทั่วประเทศเยอรมนีอย่างรวดเร็วและส่งอิทธิพลอย่างมากต่อประชาชน คนทั้งประเทศถูกปลุกขึ้นมาและฝูงชนจำนวนมากถูกกระตุ้นเพื่อรวมกำลังไปอยู่รอบธงชัยของการปฏิรูป ผู้ต่อต้านลูเธอร์เดือดดาลด้วยความต้องการแก้แค้น พวกเขาเรียกร้องให้พระสันตะปาปาจัดการขั้นเด็ดขาดกับเขา มีคำสั่งประกาศว่าให้ประณามคำสอนของเขาทันที ให้เวลาหกสิบวันแก่นักปฏิรูปและพรรคพวกให้ถอนคำพูด หากพ้นกำหนดนี้แล้วจะถูกบัพพาชนียกรรม {GC 141.1} {GCth17 118.4}

นั่นเป็นวิกฤตอันน่าโหดร้ายสำหรับนักปฏิรูปศาสนาคนนี้ เป็นเวลาหลายศตวรรษมาแล้วที่คำสั่งบัพพาชนียกรรมของโรมสร้างความหวาดผวาแก่เหล่าราชวงศ์ที่มีอำนาจ เป็นคำสั่งที่นำความวิบัติและความหายนะมาสู่อาณาจักรยิ่งใหญ่มากมาย คนทั่วไปจะถือเป็นเรื่องน่ากลัวและหวาดหวั่นหากผู้ใดได้รับคำสาปเช่นนี้ พวกเขาจะถูกตัดขาดจากการคบค้าสมาคมกับเพื่อนร่วมชาติและถูกปฏิบัติเยี่ยงคนนอกกฎหมายและถูกตามล่าล้างผลาญ ลูเธอร์ตระหนักดีถึงพายุที่กำลังโหมกระหน่ำมาใส่เขา แต่เขายืนหยัดอย่างมั่นคงวางใจในพระคริสต์เพื่อสนับสนุนและปกป้องเขา ด้วยความเชื่อและความกล้าหาญของผู้ยอมสังเวยชีพ เขาบันทึกไว้ว่า “สิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นนั้น ข้าพเจ้าไม่อาจบอกได้ และข้าพเจ้าก็ไม่สนใจเช่นกันที่จะกลัว ให้มันเกิด ณ สถานที่ใดก็ได้ เพราะข้าพเจ้าปราศจากความกลัว {GCth17 118.5}

ไม่มีใบไม้แม้แต่เพียงหนึ่งใบที่ร่วงโดยที่ไม่ใช่พระประสงค์ของพระบิดา เช่นนั้นแล้วพระองค์จะทรงดูแลพวกเรามากกว่านี้เพียงไร เป็นเรื่องเล็กน้อยที่จะตายเพื่อพระวจนะ ในเมื่อพระวจนะที่ทรงบังเกิดเป็นเนื้อหนังเองทรงสิ้นพระชนม์แล้ว หากเราตายไปกับพระองค์ เราก็จะมีชีวิตอยู่กับพระองค์ และดำเนินชีวิตผ่านสิ่งที่พระองค์ทรงดำเนินผ่านไปก่อนพวกเรา เราจะไปอยู่ในที่ๆ พระองค์ทรงอยู่และอยู่ร่วมกับพระองค์ตลอดไป” *Ibid*. 3d London ed., Walther, 1840 เล่มที่ 6 บทที่ 9 {GC 141.2} {GCth17 119.1}

เมื่อสาส์นตราตั้งของระบอบเปปาซีมาถึงลูเธอร์ เขาพูดว่า “ข้าพเจ้าชังและตำหนิคำสั่งนี้ว่าไร้จริยธรรมและเป็นความเท็จ.....คำสั่งนี้เป็นการประณามองค์พระคริสต์.....ข้าพเจ้าชื่นชมยินดีที่ต้องมาแบกรับความเลวเช่นนี้เพื่อผลดีที่สุดของอุดมการณ์นี้ บัดนี้ข้าพเจ้ารู้สึกมีเสรีภาพมากขึ้นในหัวใจเพราะในที่สุดข้าพเจ้าทราบดีว่าพระสันตะปาปาเป็นพระคริสต์เทียมเท็จและบัลลังก์ของพระองค์นั้นเป็นของซาตานเอง” D’Aubigné เล่มที่ 6 บทที่ 9 {GC 141.3} {GCth17 119.2}

อย่างไรก็ตามคำสั่งของโรมไม่ใช่ไร้ผล ห้องขัง การทรมานและดาบเป็นอาวุธอย่างรุนแรงที่จะบังคับให้ปฏิบัติตาม คนอ่อนแอและคนที่เชื่องมงายต่างกลัวจนตัวสั่นอยู่ภายใต้คำสั่งของพระสันตะปาปา และแม้ว่าโดยทั่วไปจะมีความเห็นอกเห็นใจลูเธอร์ก็ตาม ผู้คนส่วนใหญ่ถือว่าชีวิตตนเองมีค่ามากเกินกว่าที่จะเข้าเสี่ยงกับอุดมการณ์ของการปฏิรูป ทุกสิ่งบ่งบอกว่างานการปฏิรูปศาสนากำลังจะปิดฉากลง {GC 142.1} {GCth17 119.3}

แต่ลูเธอร์ก็ยังไม่กลัว โรมโยนคำประณามใส่ลูเธอร์และโลกก็จ้องมองเหตุการณ์นี้ ไม่น่าสงสัยเลยว่าเขาจะต้องพินาศหรือไม่ก็ถูกบังคับให้ยอมจำนน แต่ด้วยพละกำลังอันเหลือเชื่อ เขาโยนคำสั่งตัดสินประหารกลับไปใส่พระสันตะปาปาและเปิดเผยต่อสาธารณชนถึงความตั้งใจที่จะละทิ้งความเคารพต่อองค์พระสันตะปาปาตลอดไป ลูเธอร์นำสาส์นตราตั้งของพระสันตะปาปาพร้อมทั้งกฎระเบียบทางวินัยศาสนา กฎระเบียบของพระสันตะปาปาในเรื่องของศาสนาและเอกสารบางอย่างที่สนับสนุนอำนาจของระบอบเปปาซีมาเผาต่อหน้ากลุ่มนักศึกษา ดุษฎีบัณฑิตทั้งหลายและประชาชนทุกระดับชั้นที่มาชุมนุม เขากล่าวว่า

“ศัตรูของข้าพเจ้าเผาหนังสือของข้าพเจ้าเพื่อทำร้ายอุดมการณ์ของสัจธรรมในสมองของประชาชนและทำลายจิตวิญญาณของพวกเขา ด้วยเหตุผลนี้ข้าพเจ้าก็ขอเผาหนังสือของพวกเขาเป็นการตอบแทน ความขัดแย้งที่รุนแรงกำลังเริ่มต้นขึ้น จนถึงบัดนี้ข้าพเจ้าเพียงแค่เล่นกับพระสันตะปาปา ข้าพเจ้าเริ่มงานนี้ในพระนามของพระเจ้า งานนี้จะถูกทำให้สิ้นสุดเสร็จสิ้นโดยไม่มีข้าพเจ้าแต่โดยฤทธานุภาพของพระองค์” *Ibid.* เล่มที่ 6 บทที่ 10 {GC 142.2} {GCth17 119.4}

ลูเธอร์ตอบโต้คำตำหนิของศัตรูทั้งหลายที่เหน็บแนมเขาถึงจุดอ่อนของอุดมการณ์ของเขาว่า “ใครจะรู้ได้ว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงเลือกและทรงเรียกข้าพเจ้า และหากพวกเขาไม่กลัวแล้ว โดยการดูแคลนข้าพเจ้า พวกเขาก็กำลังดูแคลนพระเจ้าเองมิใช่หรือ โมเสสอยู่ตัวคนเดียวขณะเดินทางออกจากประเทศอียิปต์ เอลียาห์อยู่เพียงลำพังในสมัยกษัตริย์อาหับครองราชสมบัติ อิสยาห์อยู่คนเดียวในกรุงเยรูซาเล็ม เอเสเคียลอยู่ตามลำพังที่กรุงบาบิโลน.....พระเจ้าไม่ทรงเคยเลือกผู้เผยพระวจนะไม่ว่าจากมหาปุโรหิตหรือบุคคลยิ่งใหญ่อื่น แต่โดยทั่วไปพระองค์ทรงเลือกคนที่ต่ำต้อยและถูกเหยียดหยามซึ่งครั้งหนึ่งทรงเลือกแม้กระทั่งคนเลี้ยงแกะอย่างอาโมส ในทุกยุค คนของพระเจ้าจะต้องตำหนิผู้ยิ่งใหญ่ เช่นพระราชา ขุนนาง ปุโรหิต และนักปราชญ์ด้วยการเสี่ยงภัยต่อชีวิต.....ข้าพเจ้าไม่ได้บอกว่าตัวเองเป็นผู้เผยพระวจนะ แต่ข้าพเจ้าบอกว่าพวกเขาจะต้องเกรงกลัวอย่างแน่นอนเพราะว่าข้าพเจ้ามีเพียงคนเดียวและพวกเขามีคนมากมาย ข้าพเจ้ามั่นใจในข้อนี้ว่าพระวจนะของพระเจ้าสถิตอยู่กับข้าพเจ้าและไม่ได้อยู่กับพวกเขา” Ibid. เล่มที่ 6 บทที่ 10 {GC 142.3} {GCth17 120.1}

แต่ถึงกระนั้น ลูเธอร์ต้องต่อสู้กับตนเองอย่างรุนแรงในการตัดสินใจขั้นสุดท้ายที่จะแยกตัวออกจากคริสตจักร ในช่วงเวลานี้เขาบันทึกไว้ว่า “ข้าพเจ้าตระหนักมากขึ้นในแต่ละวันถึงความลำบากที่จะต้องละทิ้งหลักธรรมที่ฝังในสมองมาตั้งแต่เด็ก โอ มันช่างเจ็บปวดกระไรปานนั้น แม้ข้าพเจ้ามีพระคัมภีร์อยู่เคียงข้างข้าพเจ้าเพื่อรับรองแก่ข้าพเจ้าให้กล้ายืนหยัดตามลำพังต่อต้านพระสันตะปาปาและจับได้ว่าเขาเป็นพระคริสต์เทียมเท็จ มีความทุกข์ลำบากในใจอะไรบ้างที่ข้าพเจ้าไม่ได้ประสบ มีสักกี่ครั้งที่ข้าพเจ้าไม่ได้ถามตนเองด้วยความขมขื่นถึงคำถามที่ติดอยู่บนริมฝีปากของบรรดาผู้นิยมระบอบเปปาซีว่า ‘มีเจ้าเพียงผู้เดียวที่ฉลาดหรือ คนอื่นเป็นฝ่ายผิดหรือ จะเป็นเช่นไรหากในที่สุดตัวเจ้าเองที่เป็นฝ่ายผิดและทำให้จิตวิญญาณมากมายที่ยุ่งเกี่ยวกับความผิดของเจ้าต้องพินาศไปตลอดกาล’ ข้าพเจ้าต่อสู้เช่นนี้กับตัวเองและกับซาตานจนพระคริสต์เสด็จมาเสริมกำลังหัวใจของข้าพเจ้าเพื่อต่อสู้กับข้อสงสัยเหล่านี้” Martyn หน้า 372, 373 {GC 143.1} {GCth17 120.2}

พระสันตะปาปาข่มขู่ลูเธอร์ว่าหากเขาไม่ถอนคำพูดจะถูกบัพพาชนียกรรม และบัดนี้คำขู่นั้นก็เกิดขึ้นจริง มีคำสั่งของพระสันตะปาปาฉบับใหม่ปรากฏออกมา ประกาศเรื่องการตัดนักปฏิรูปออกจากคริสตจักรโรมันเป็นครั้งสุดท้าย ประณามเขาว่าเป็นผู้ที่ถูกสวรรค์แช่งสาปและยังรวมถึงทุกคนที่รับเชื่อหลักคำสอนของเขาก็ได้รับคำตัดสินเช่นนี้ด้วย พวกเขาก้าวเข้าสู่การต่อสู้ยิ่งใหญ่อย่างเต็มตัวแล้ว {GC 143.2} {GCth17 120.3}

การต่อต้านเป็นชะตากรรมซึ่งเกิดขึ้นกับทุกคนที่พระเจ้าทรงใช้ให้เสนอความจริงโดยเฉพาะที่ประยุกต์ใช้กับยุคของพวกเขา ยุคสมัยของลูเธอร์มีความจริงสำหรับในยุคนั้น ซึ่งเป็นความจริงที่สำคัญสำหรับเวลานั้น มีความจริงแห่งยุคสำหรับคริสตจักรในปัจจุบันนี้ด้วย พระองค์ผู้ทรงกระทำการตามคำแนะนำของพระประสงค์ของพระองค์จะทรงพอพระทัยที่จะนำมนุษย์ไปอยู่ในสภาวการณ์ต่างๆ และบัญชาให้พวกเขารับหน้าที่พิเศษสำหรับยุคที่พวกเขามีชีวิตอยู่และภายใต้สภาพที่พวกเขาถูกใช้ให้ไป

หากพวกเขาจะซาบซึ้งในคุณค่าของความกระจ่างที่ประทานให้แก่พวกเขา สัจธรรมอันยิ่งใหญ่ก็จะถูกเปิดออกแก่พวกเขา แต่คนส่วนใหญ่ในทุกวันนี้ไม่ปรารถนาสัจธรรมมากไปกว่าพวกนิยมระบอบเปปาซีที่ต่อต้านลูเธอร์ พวกเขามีความปรารถนาแบบเดียวกันที่จะรับทฤษฎีและธรรมเนียมของมนุษย์แทนพระวจนะของพระเจ้าเหมือนเช่นสมัยก่อน ผู้ที่นำเสนอความจริงสำหรับยุคนี้ไม่ควรคาดหวังที่จะได้รับความพึงพอใจที่มากไปกว่านักปฏิรูปในอดีตที่ผ่านมา ความขัดแย้งยิ่งใหญ่ระหว่างสัจธรรมกับความเท็จระหว่างพระคริสต์และซาตานจะต้องเพิ่มความรุนแรงมากขึ้นจนถึงวันปิดฉากประวัติศาสตร์ของโลก {GC 143.3} {GCth17 121.1}

พระเยซูตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า “ถ้าพวกท่านเป็นของโลก โลกก็ย่อมจะรักคนที่เป็นของโลกเอง แต่เพราะท่านไม่ได้เป็นของโลก คือเราเลือกท่านออกจากโลก เพราะเหตุนี้โลกจึงเกลียดชังท่าน จงระลึกถึงคำที่เรากล่าวกับพวกท่านแล้วว่า ‘บ่าวไม่ได้เป็นใหญ่กว่านาย’ ถ้าพวกเขาข่มเหงเรา เขาก็จะข่มเหงพวกท่านด้วย ถ้าเขาปฏิบัติตามคำของเรา พวกเขาก็จะปฏิบัติตามคำของพวกท่านด้วย” ยอห์น 15:19, 20 และในอีกทางหนึ่งพระเจ้าทรงประกาศอย่างชัดเจนว่า “วิบัติเมื่อทุกคนบอกว่าท่านดี เพราะบรรพบุรุษของเขาก็ทำอย่างนั้นกับพวกผู้เผยพระวจนะเท็จเหมือนกัน” ลูกา 6:26 ในวันนี้วิญญาณของโลกเข้าประสานกับพระวิญญาณของพระคริสต์ไม่ได้มากไปกว่าในสมัยอดีต และในเวลานี้ผู้ที่เทศนาสอนพระวจนะของพระเจ้าอย่างบริสุทธิ์ถูกต้องจะไม่ได้รับความชื่นชอบมากไปกว่าในสมัยนั้น รูปแบบของการต่อต้านสัจธรรมอาจเปลี่ยนไป ความเป็นศัตรูกันอาจไม่โจ่งแจ้งเพราะปกปิดได้ดียิ่งขึ้น แต่ความขัดแย้งแบบเดียวกันยังคงมีอยู่และจะปรากฏให้เห็นจนถึงยุคสุดปลาย {GC 144.1} {GCth17 121.2}

บท 8 - ลูเธอร์รายงานตัวต่อสภา

ชาร์ลส์ที่ 5 [Charles V] ทรงเป็นจักรพรรดิองค์ใหม่ที่ขึ้นครองราชย์ในประเทศเยอรมนี และผู้แทนของโรมรีบส่งสารแสดงความยินดีมาทันทีและโน้มน้าวให้พระราชาใช้อำนาจต่อต้านการปฏิรูปศาสนา ในทางกลับกัน อิเล็กเตอร์แห่งแซกโซนีซึ่งจักรพรรดิชาร์ลส์เป็นหนี้บุญคุณจากการได้ขึ้นครองราชย์กลับทรงขอร้องให้พระองค์อย่าทรงกระทำการใดต่อต้านลูเธอร์จนกว่าพระองค์จะทรงให้โอกาสฟังเขาเสียก่อน จักรพรรดิจึงทรงตกที่นั่งลำบากและเสียหน้าอย่างยิ่ง เหล่าผู้นิยมระบอบเปปาซีจะไม่พึงพอใจกับสิ่งใดเลยจนกว่าจะมีพระบัญชากำหนดโทษประหารชีวิตลูเธอร์ อิเล็กเตอร์เคยทรงประกาศอย่างแข็งขันแล้วว่า “พระราชาหรือบุคคลอื่นใดก็ยังไม่เคยพิสูจน์ว่าผลงานเขียนของลูเธอร์ผิด” ดังนั้นพระองค์จึงทรงขอให้ “จัดหาการคุ้มครองความปลอดภัยให้กับ ดร. ลูเธอร์เพื่อเขาจะปรากฏตัวต่อหน้าการไต่สวนของคณะผู้พิพากษาที่มีความรู้ มีจริยธรรมและไม่ลำเอียง” D’Aubigné เล่มที่ 6 บทที่ 11 {GC 145.1} {GCth17 122.1}

บัดนี้ หลังจากที่จักรพรรดิชาร์ลส์ขึ้นครองราชสมบัติไม่นาน ทุกฝ่ายหันความสนใจไปที่การประชุมสภาของรัฐต่างๆ ของประเทศเยอรมนีซึ่งจัดขึ้นที่เมืองวอร์มส์ มีปัญหาการเมืองและเรื่องน่าสนใจที่ต้องให้ที่ประชุมสภาแห่งชาตินี้พิจารณา เป็นครั้งแรกที่เจ้าผู้ครองแคว้นทั้งหลายของประเทศเยอรมนีจะเข้าเฝ้าจักรพรรดิหนุ่มในการประชุมที่ปรึกษานี้ เจ้าหน้าที่ชั้นสูงของคริสตจักรและของรัฐจากทุกมุมของบ้านเกิดต่างเดินทางมาที่นี่ เจ้านายทางฝ่ายโลก คนที่เกิดในตระกูลชั้นสูง คนมีอำนาจและหวงในศักดิ์ศรีชาติตระกูลของตน คณะสงฆ์ที่โอ่อ่าภาคภูมิด้วยความรู้สึกที่เหนือกว่าผู้อื่นทั้งฐานะและอำนาจ

อัศวินจากพระราชสำนักกับมหาดเล็กดูแลอาวุธของตนและทูตานุทูตจากดินแดนต่างชาติที่ห่างไกล ต่างมาชุมนุมกันที่เมืองวอร์มส์ กระนั้นเรื่องที่ปลุกความสนใจอย่างลึกซึ้งของผู้ชุมนุมจำนวนมากนั้นเป็นเรื่องของนักปฏิรูปชาวแซกโซนท่านนั้น {GC 145.2} {GCth17 122.2}

ก่อนหน้านี้ จักรพรรดิชาร์ลส์ทรงแนะอิเล็กเตอร์ให้นำลูเธอร์มาที่ประชุมรัฐสภาด้วยโดยทรงรับรองเรื่องความปลอดภัยและทรงสัญญาที่จะให้มีการอภิปรายหารือปัญหาที่โต้แย้งกันอยู่อย่างเสรีกับผู้รอบรู้และมีความสามารถ ลูเธอร์มีความกระตือรือร้นที่จะมาปรากฏตัวต่อเบื้องพระพักตร์จักรพรรดิ บัดนี้ สุขภาพของเขาไม่สู้แข็งแรงนัก แต่ถึงกระนั้นเขาเขียนจดหมายถึงอิเล็กเตอร์มีใจความว่า "หากข้าพเจ้าไปเมืองวอร์มส์ในสภาพที่แข็งแรงไม่ได้ก็ให้หามข้าพเจ้าไป ไม่ว่าข้าพเจ้าจะเจ็บป่วยมากเพียงไร เพราะว่าเมื่อจักรพรรดิทรงเรียกข้าพเจ้าให้เข้าเฝ้าแล้ว ข้าพเจ้าไม่สงสัยเลยว่านั่นคือการทรงเรียกของพระเจ้า หากพวกเขาปรารถนาที่จะใช้ความรุนแรงต่อข้าพเจ้าและเป็นเรื่องที่มีโอกาสเป็นไปได้มาก (เพราะนี่ไม่ใช่เป็นคำสั่งของพวกเขาเองที่เรียกข้าพเจ้าให้ปรากฏตัว) ข้าพเจ้าขอมอบเรื่องนี้ไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้า พระองค์ผู้ทรงปกป้องรักษาชายหนุ่มทั้งสามจากเตาหลอมที่ไฟลุกรุนแรงนั้นยังทรงพระชนม์และทรงครองอำนาจอยู่ หากพระองค์จะไม่ทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอด ชีวิตของข้าพเจ้าก็มีความสำคัญเพียงเล็กน้อย ขอเพียงให้เราปกป้องข่าวประเสริฐไว้ไม่เปิดโอกาสให้คนชั่วดูแคลนและให้เรายอมหลั่งเลือดเพื่อข่าวประเสริฐด้วยเกรงว่าพวกเขาจะได้ชัยชนะ ไม่ใช่เป็นเรื่องของข้าพเจ้าที่จะมาตัดสินว่าชีวิตหรือความตายของข้าพเจ้าจะมีส่วนช่วยให้คนอื่นๆ ทั้งหมดได้รับความรอดหรือไม่........ท่านอาจคาดหวังทุกสิ่งจากข้าพเจ้าได้.....นอกจากการวิ่งหนีและถอนคำพูด ข้าพเจ้าบินไม่ได้และถอนคำพูดก็ยิ่งทำไม่เป็น" Ibid. เล่มที่ 7 บทที่ 1 {GC 146.1} {GCth17 122.3}

ข่าวเรื่องลูเธอร์จะปรากฏตัวต่อที่ประชุมรัฐสภาซึ่งกระจายไปทั่วเมืองวอร์มส์นั้นสร้างความตื่นเต้นไปทั่ว อาเลียนเดอร์ผู้แทนของพระสันตะปาปาที่ได้รับมอบหมายให้ติดตามคดีนี้เป็นพิเศษรู้สึกตื่นตระหนกและโกรธจัด เขาเห็นว่าผลลัพธ์ของเรื่องนี้จะส่งผลร้ายต่อระบอบเปปาซี การอนุญาตให้สอบสวนคดีที่พระสันตะปาปาทรงตัดสินประหารชีวิตแล้วนั้นจะเป็นการดูแคลนอำนาจเด็ดขาดของพระสันตะปาปา นอกจากนี้เขายังกลัวว่าวาทศิลป์และการโต้แย้งอันทรงพลังของชายคนนี้อาจเปลี่ยนใจผู้ครองแคว้นจำนวนมากให้ออกห่างจากวิถีของพระสันตะปาปา ดังนั้นเขาจึงทัดทานด้วยท่าทีเร่งด่วนที่สุดกับจักรพรรดิชาร์ลส์ให้คัดค้านการปรากฏตัวของลูเธอร์ที่เมืองวอร์มส์ ในเวลานั้นคำสั่งของพระสันตะปาปาให้บัพพาชนียกรรมลูเธอร์ได้ประกาศไปแล้วและบวกกับคำเรียกร้องของผู้แทนพระสันตะปาปาโน้มน้าวให้จักรพรรดิยอมจำนน พระองค์ทรงเขียนจดหมายไปถึงอิเล็กเตอร์ว่าหากลูเธอร์ไม่ยอมถอนคำพูดเขาก็ต้องอยู่ที่เมืองวิตเทนเบิร์กต่อไป {GC 146.2} {GCth17 122.4}

อาเลียนเดอร์ไม่พอใจกับชัยชนะครั้งนี้ ด้วยกำลังและเล่ห์เหลี่ยมเขาเพียรพยายามด้วยอำนาจทั้งปวงที่เขามีเพื่อกำหนดโทษลูเธอร์ให้ได้ ด้วยความไม่ลดละเพื่ออุดมการณ์ที่ดีกว่า เขาผลักดันให้เจ้าผู้ครองแคว้น พระราชาคณะ และสมาชิกอื่นๆ ของสภาให้หันมาสนใจเรื่องนี้ โดยกล่าวหานักปฏิรูปผู้นี้ว่า "ก่อความไม่สงบ กบฏ ไม่เคร่งครัดในศาสนาและหมิ่นประมาทพระเจ้า" แต่ความรุนแรงและอารมณ์ที่ผู้แทนของพระสันตะปาปาแสดงออกนั้นเปิดเผยอย่างชัดเจนถึงวิญญาณที่หนุนเขาอยู่ "เขาดำเนินไปด้วยความเกลียดชังและการแก้แค้น" "มากกว่าด้วยความกระตือรือร้นและฝักใฝ่ทางศาสนา" เป็นคำวิจารณ์ของคนทั่วไป Ibid. เล่มที่ 7 บทที่ 1

สมาชิกส่วนใหญ่ของที่ประชุมรัฐสภามีความโน้มเอียงที่จะชื่นชอบอุดมการณ์ของลูเธอร์ {GC 147.1} {GCth17 123.1}

อาเลียนเดอร์เพิ่มความพยายามเป็นสองเท่าเพื่อโน้มน้าวจักรพรรดิถึงหน้าที่ที่จะต้องทำตามประกาศิตต่างๆ ของระบอบเปปาซีให้สำเร็จ แต่ภายใต้กฎหมายของประเทศเยอรมนีเรื่องนี้ทำไม่ได้หากปราศจากความเห็นชอบของบรรดาเจ้าผู้ครองแคว้น และในที่สุดจักรพรรดิชาร์ลส์ทรงแพ้ต่อการรบเร้าของผู้แทนพระสันตะปาปาจึงทรงขอให้ผู้แทนเสนอเรื่องของเขาเข้าที่ประชุมรัฐสภา “เป็นวันที่ภาคภูมิใจสำหรับทูตของพระสันตะปาปา การประชุมสภานั้นยิ่งใหญ่ อุดมการณ์นั้นยิ่งใหญ่กว่า อาเลียนเดอร์จะเป็นผู้เรียกร้องเพื่อโรม.....ผู้เป็นมารดาและมีอำนาจสิทธิ์ขาดของคริสตจักรทั้งปวง” เขาจะแก้ต่างให้แก่อาณาจักรของเปโตรต่อหน้าเจ้านายของอาณาจักรคริสเตียนที่ร่วมประชุมกัน “เขามีของประทานของการพูดอย่างคล่องแคล่วและเขาใช้โอกาสได้อย่างยิ่งใหญ่และเหมาะเจาะ พระเจ้าทรงจัดเตรียมและสั่งการให้นักพูดผู้มีความสามารถที่สุดของโรมมาปรากฏตัวและอ้อนวอนต่อหน้าบัลลังก์ศาลที่สง่างามน่าเคารพที่สุดนี้ ก่อนที่โรมจะถูกกำหนดโทษ” Wylie เล่มที่ 6 บทที่ 4 ผู้ที่สนับสนุนนักปฏิรูปคาดคะเนผลคำกล่าวหาของอาเลียนเดอร์ด้วยความหวาดหวั่นเล็กน้อย อิเล็กเตอร์แห่งแซกโซนีไม่ได้เสด็จมาร่วมประชุม แต่พระองค์ทรงสั่งการให้สมาชิกสภาบางคนที่เข้าร่วมประชุมอยู่ที่นั่นจดบันทึกคำแถลงของผู้แทนของพระสันตะปาปา {GC 147.2} {GCth17 123.2}

อาเลียนเดอร์ตั้งใจใช้พลังความรู้และวาทศิลป์ทั้งหมดเพื่อล้มล้างสัจธรรม เขาโจมตีลูเธอร์ด้วยข้อหาชุดแล้วชุดเล่า เรื่องการเป็นศัตรูกับคริสตจักรและรัฐ คนเป็นและคนตาย บรรพชิตและฆราวาส สภาและคริสเตียนทั่วไป เขาประกาศว่า “ความผิดของลูเธอร์นั้นมีมากจนเป็นเหตุผลเท่าเทียมกับที่จะเผาคนนอกรีตทั้งเป็นได้ถึงแสนคน” {GC 148.1} {GCth17 123.3}

ในตอนสรุปเขาพยายามโยนความเหยียดหยามใส่ผู้ที่สนับสนุนความเชื่อของการปฏิรูป “พวกลูเธอร์เรนเหล่านี้เป็นใครกันนะ พวกครูจองหองอวดดี พวกพระเลวทราม นักบวชเหลวไหลเสเพล ทนายที่รู้ไม่เท่าทันและขุนนางที่เสื่อมกับประชาชนทั่วไปที่ถูกชักนำและบิดเบือนให้หลงทาง ศักยภาพและอำนาจของคาทอลิกนั้นเหนือกว่าพวกเขาเพียงไร คำตัดสินเอกฉันท์จากสภาอันทรงเกียรตินี้จะสร้างความกระจ่างแก่คนธรรมดา เตือนคนที่ไม่รอบคอบ ช่วยการตัดสินของคนที่ไม่มั่นใจและเสริมกำลังแก่คนอ่อนแอ” D’Aubigné เล่มที่ 7 บทที่ 3 {GC 148.2} {GCth17 123.4}

ผู้สนับสนุนสัจธรรมในทุกยุคถูกอาวุธเช่นนี้โจมตี คำโต้แย้งแบบเดียวกันถูกยัดเยียดใส่ผู้ที่กล้านำเสนอคำสอนอันเรียบง่ายและตรงไปตรงมาของพระวจนะของพระเจ้าเพื่อคัดค้านข้อผิดพลาดของคริสตจักร ผู้ที่ชื่นชอบศาสนายอดนิยมมักอุทานว่า “นักเทศน์หลักข้อเชื่อแนวใหม่เหล่านี้คือผู้ใดเล่า พวกเขาไม่มีการศึกษา มีไม่กี่คนและแถมยังเป็นคนชนชั้นยากจน กระนั้นพวกเขาก็อ้างว่ามีความจริงและเป็นคนที่พระเจ้าทรงเลือกสรรไว้แล้ว พวกเขาขาดความรู้และถูกหลอก คริสตจักรของเรามีจำนวนคนและอิทธิพลเหนือกว่าพวกเขามากเพียงไร บุคคลยิ่งใหญ่และมีความรู้สูงจำนวนมากเพียงไรที่อยู่ท่ามกลางพวกเรา ฝ่ายเรามีพละกำลังมากกว่าเพียงไร” สิ่งเหล่านี้คือข้อโต้แย้งที่ส่งอิทธิพลต่อโลก แต่ปัจจุบันนี้ก็ไม่อาจสรุปใดๆ ได้มากไปกว่าในสมัยของนักปฏิรูป {GC 148.3} {GCth17 124.1}

การปฏิรูปศาสนาไม่ได้จบลงที่ลูเธอร์ตามที่หลายคนคิด แต่จะดำเนินต่อไปจนประวัติศาสตร์โลกปิดฉากลง ลูเธอร์ทำงานยิ่งใหญ่ที่สะท้อนความกระจ่างซึ่งพระเจ้าทรงอนุญาตให้ส่องไปอยู่ในตัวเขา

อย่างไรก็ตามเขาก็ไม่ได้รับความกระจ่างทั้งหมดที่ต้องประทานแก่ชาวโลก จากสมัยนั้นจนมาถึงยุคนี้ ความกระจ่างใหม่ๆ ยังส่องมาสู่พระคัมภีร์และสัจธรรมใหม่ก็เปิดเผยออกมาอยู่ตลอดเวลา {GC 148.4} {GCth17 124.2}

คำปราศรัยของผู้แทนพระสันตะปาปาฝังความประทับใจที่ลึกซึ้งต่อที่ประชุมรัฐสภา ลูเธอร์ไม่ได้อยู่ที่นั่นเพื่อเอาสัจธรรมที่ชัดเจนและน่าเชื่อถือของพระวจนะของพระเจ้ามาตอบโต้ผู้แทนของระบอบเปปาซี ไม่มีความพยายามใดๆ เลยที่จะปกป้องนักปฏิรูปผู้นี้ มีการแสดงออกถึงอารมณ์โดยทั่วไปที่ไม่เพียงเพื่อกำหนดโทษเขาและประณามหลักคำสอนของเขาเท่านั้นแต่หากเป็นไปได้จะถอนรากถอนโคนคำสอนนอกรีตนี้ด้วย โรมใช้ประโยชน์จากโอกาสที่ได้เปรียบที่สุดในการปกป้องอุดมการณ์ของเธอ ทุกสิ่งที่โรมน่าจะพูดเพื่อแก้ข้อที่ถูกกล่าวหาของตนเองนั้น เธอก็พูดหมดไปแล้ว แต่ชัยชนะที่ปรากฏออกมาเป็นสัญญาณบอกถึงความพ่ายแพ้ ต่อแต่นี้ไปความแตกต่างระหว่างความจริงและความผิดนั้นจะปรากฏให้เห็นชัดเจนยิ่งขึ้นเมื่อทั้งสองฝ่ายจะลงสนามสู้รบกันอย่างเปิดเผย ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมาโรมจะไม่ได้ยืนอย่างมั่นคงเหมือนที่เคยยืนมาก่อนอีกเลย {GC 149.1} {GCth17 124.3}

ในขณะที่สมาชิกส่วนใหญ่ของที่ประชุมรัฐสภาไม่ลังเลที่จะมอบลูเธอร์ให้โรมชำระแค้นยังมีสมาชิกอีกจำนวนมากที่เห็นและเศร้าใจกับความชั่วช้าที่เกิดขึ้นในคริสตจักร และปรารถนาที่จะยับยั้งการกระทำทารุณต่างๆ ที่คนเยอรมันต้องทนทุกข์ทรมานซึ่งเป็นผลจากความเหลวแหลกและความโลภของสภาการปกครองของสงฆ์ ผู้แทนของพระสันตะปาปาเสนอกฎของระบอบเปาปาซีออกมาอย่างสมเหตุสมผล บัดนี้พระเจ้าทรงดลใจสมาชิกของที่ประชุมรัฐสภาท่านหนึ่งให้กล่าวคำบรรยายอย่างถูกต้องถึงผลของความโหดเหี้ยมของระบอบเปปาซี ดิวค์จอร์จแห่งแซกโซนีลุกขึ้นยืนในที่ประชุมอันทรงเกียรติและอธิบายด้วยความแม่นยำอย่างยิ่งถึงการหลอกลวงและเรื่องน่ารังเกียจของหลักคำสอนและพิธีกรรมของระบอบเปปาซีและผลลัพธ์ที่ร้ายกาจของสิ่งเหล่านี้ เขาปิดท้ายด้วยการพูดว่า {GC 149.2} {GCth17 124.4}

“สิ่งเหล่านี้เป็นการละเมิดบางประการที่ร้องโอดครวญถึงโรม ความละอายทั้งสิ้นถูกปัดทิ้งและเป้าหมายเดียวของพวกเขาคือ......เงิน เงิน เงิน.....จนนักเทศน์ซึ่งควรสอนเรื่องสัจธรรมไม่กล่าวถึงเรื่องใดเลยนอกจากความเท็จและไม่ใช่ผู้ฟังยอมทนฟังเท่านั้น แต่ยังมอบรางวัลตอบแทนอีกด้วยเพราะยิ่งโกหกเท่าไร พวกเขาก็จะได้ประโยชน์มากขึ้นเท่านั้น น้ำโสโครกเช่นนี้ไหลออกมาจากบ่อน้ำพุเหม็นเน่านี้เอง ความเสเพลยื่นมือออกไปสู่ความโลภ.......โออนิจจังเรื่องอับอายอื้อฉาวที่คณะสงฆ์ก่อ ทำให้จิตวิญญาณที่น่าสงสารมากมายถูกเหวี่ยงสู่ความหายนะนิรันดร์กาล จะต้องมีการปฏิรูปอย่างทั่วถึงเกิดขึ้นให้ได้” Ibid. เล่มที่ 7 บทที่ 4 {GC 149.3} {GCth17 124.5}

ลูเธอร์เองคงไม่อาจเสนอคำต่อว่าระบอบเปปาซีที่รุนแรงและได้ผลดีกว่านี้ และความจริงมีอยู่ว่าผู้พูดเป็นศัตรูที่มีความตั้งใจแน่วแน่ของนักปฏิรูปกลับสร้างอิทธิพลอันยิ่งใหญ่แก่คำพูดของเขา {GC 150.1} {GCth17 125.1}

หากดวงตาของที่ประชุมสภาเปิดกว้างออกได้มากกว่านี้ พวกเขาน่าจะมองเห็นทูตสวรรค์ของพระเจ้าอยู่ท่ามกลางพวกเขา ส่องลำแสงแห่งความกระจ่างขวางความมืดแห่งความผิดและเปิดสมองและจิตใจเพื่อให้รับสัจธรรม อำนาจของพระเจ้าแห่งสัจธรรมและสติปัญญาที่ควบคุมแม้กระทั่งศัตรูของการปฏิรูปศาสนา ดังนี้แล้วจึงเตรียมทางให้กับงานยิ่งใหญ่ที่กำลังจะบรรลุผล มาร์ติน ลูเธอร์ไม่ได้อยู่ในที่ประชุมสภาแห่งนี้ แต่พระสุรเสียงของพระองค์ผู้ทรงยิ่งใหญ่กว่าลูเธอร์ดังขึ้นจนได้ยินทั้งสภา {GC 150.2} {GCth17 125.2}

ที่ประชุมรัฐสภาจึงตั้งกรรมการขึ้นทันที เพื่อเตรียมหนังสือแจกแจงการกดขี่ข่มเหงของระบอบเปปาซีที่สร้างภาระหนักหน่วงต่อชาวเยอรมัน คณะกรรมการยื่นหนังสือนี้ที่ประกอบด้วยรายละเอียดละเมิดถึงหนึ่งร้อยกับอีกหนึ่งข้อต่อจักรพรรดิพร้อมกับเรียกร้องให้พระองค์ทรงรีบจัดการแก้ไขข้อละเมิดเหล่านี้ ผู้ที่ทูลข้อเสนอพูดว่า "ช่างเป็นการสูญเสียจิตวิญญาณของคริสเตียนอะไรปานนี้ ช่างเป็นการปล้นสะดม การขูดเลือดอะไรเช่นนี้กับเรื่องอื้อฉาวที่ห้อมล้อมอยู่รอบผู้นำฝ่ายจิตวิญญาณของโลกคริสเตียน เป็นหน้าที่ของเราที่จะป้องกันความหายนะและการเสียเกียรติยศชื่อเสียงคนของเรา ด้วยเหตุนี้เราจึงร้องขอด้วยความถ่อมใจและเร่งด่วนที่สุดให้พระองค์ทรงโปรดสั่งการให้มีการปฏิรูปอย่างทั่วถึงและดำเนินจนบรรลุผลสำเร็จ" Ibid. เล่มที่ 7 บทที่ 4 {GC 150.3} {GCth17 125.3}

บัดนี้สภาเรียกร้องให้นักปฏิรูปศาสนาเข้ารายงานตัวต่อพวกเขา ในที่สุดจักรพรรดิทรงยอมตามคำเรียกร้องแม้ว่าอาเลียนเดอร์จะอ้อนวอน คัดค้านและข่มขู่ก็ตามทีและลูเธอร์ได้รับหมายเรียกให้ปรากฏตัวต่อหน้าที่ประชุมรัฐสภา หมายเรียกนี้มาพร้อมใบรับรองความปลอดภัยเพื่อนำเขากลับไปยังที่ที่มั่นคงปลอดภัย พนักงานป่าวประกาศคนหนึ่งเป็นผู้นำสาส์นเหล่านี้มายังเมืองวิตเทนเบิร์กและเขาได้รับภารกิจให้นำลูเธอร์ไปยังเมืองวอร์มส์ด้วย {GC 150.4} {GCth17 125.4}

มิตรสหายของลูเธอร์หวั่นวิตกและเป็นทุกข์ พวกเขาตระหนักถึงอคติและความเกลียดชังที่มีต่อเขา พวกเขากลัวว่าอีกฝ่ายหนึ่งจะไม่เคารพแม้คำรับรองความปลอดภัยและขอร้องให้เขาอย่านำชีวิตของตนไปหาภัยอันตราย เขาตอบว่า "บรรดาผู้นิยมระบอบเปปาซีไม่ได้ปรารถนาที่จะให้ข้าพเจ้ามาเมืองวอร์มส์แต่ต้องการกำหนดโทษและความตายของข้าพเจ้า นี่ไม่ใช่เรื่องสำคัญ ไม่ต้องอธิษฐานเผื่อข้าพเจ้า แต่อธิษฐานเผื่อพระวจนะของพระเจ้า.....พระคริสต์จะประทานพระวิญญาณของพระองค์ให้ข้าพเจ้าที่จะเอาชนะอาจารย์แห่งความเท็จเหล่านี้ ในชีวิตนี้ข้าพเจ้าชังพวกเขา ด้วยความตายข้าพเจ้าจะมีชัยเหนือพวกเขา พวกเขาทำงานยุ่งที่เมืองวอร์มส์เพื่อบังคับให้ข้าพเจ้าถอนคำพูดและนี่คือการถอนคำพูดของข้าพเจ้า ก่อนหน้านี้ข้าพเจ้าบอกว่าพระสันตะปาปาเป็นผู้แทนของพระคริสต์ บัดนี้ข้าพเจ้ายืนยันว่าพระองค์เป็นปฏิปักษ์ของพระคริสต์และเป็นอัครสาวกของมาร" Ibid. เล่มที่ 7 บทที่ 6 {GC 150.5} {GCth17 125.5}

การเดินทางอันตรายเช่นนี้ ลูเธอร์ไม่ได้ไปตามลำพังคนเดียว นอกจากผู้ส่งสาส์นของสำนักพระราชวังแล้ว ยังมีมิตรสหายสนิทที่สุดของเขาสามคนตั้งใจที่จะไปกับเขาด้วย เมลังค์ธอนปรารถนาอย่างจริงใจที่จะเข้าร่วมกับพวกเขา หัวใจของเขาผูกติดอยู่กับหัวใจของลูเธอร์และต้องการที่จะติดตามเขาไป หากจำเป็นแม้จะต้องถูกขังหรือพบกับความตายก็ตามที แต่คำร้องขอของเขาถูกปฏิเสธ หากลูเธอร์จะพินาศ ความหวังของการปฏิรูปศาสนาจะต้องตกอยู่กับผู้ร่วมงานหนุ่มของเขา นักปฏิรูปศาสนาพูดกับเมลังค์ธอนขณะที่ลาจากกันว่า "หากข้าพเจ้าไม่กลับมาและศัตรูของข้าพเจ้าฆ่าข้าพเจ้าให้ตาย จงเทศนาสอนต่อไปและยืนหยัดอยู่ในสัจธรรม จงทำงานแทนข้าพเจ้า.....หากท่านรอด ความตายของข้าพเจ้าก็เป็นความเสียหายอันน้อยนิด" Ibid. เล่มที่ 7 บทที่ 7 นักศึกษาและประชาชนที่ร่วมชุมนุมกันเพื่อเป็นพยานในการออกเดินทางของลูเธอร์นั้นรู้สึกเร้าใจกับเหตุการณ์นั้นอย่างมาก ชนกลุ่มใหญ่ที่หัวใจได้รับการสัมผัสของข่าวประเสริฐแล้วพากันมาร่วมร่ำไห้ลาเขา ด้วยบรรยากาศเช่นนี้ นักปฏิรูปศาสนาและผู้ติดตามจึงออกเดินทางจากเมืองวิตเทนเบิร์ก {GC 151.1} {GCth17 126.1}

ระหว่างการเดินทาง พวกเขาพบว่าจิตใจของประชาชนถูกครอบงำด้วยความหวาดกลัวที่หดหู่ ในบางเมืองไม่มีเกียรติยศที่จะมอบให้พวกเขา เมื่อหยุดพักแรมในยามค่ำคืน

มีบาทหลวงหวังดีคนหนึ่งแสดงความวิตกของตนโดยการให้ลูเธอร์ดูภาพของนักปฏิรูปชาวอิตาเลียนที่ต้องพลีชีพเพื่อความเชื่อ วันรุ่งขึ้นพวกเขาได้รับข่าวว่างานเขียนของลูเธอร์ถูกประณามที่เมืองวอร์มส์ ผู้ส่งข่าวของสำนักพระราชวังกำลังประกาศคำสั่งของจักรพรรดิและเรียกร้องให้ประชาชนนำงานเขียนเหล่านั้นไปให้เจ้าพนักงานฝ่ายปกครอง
ผู้นำสาส์นที่นำเขามาหวาดหวั่นต่อความปลอดภัยของลูเธอร์ในที่สภาและคิดว่าความตั้งใจของเขาคงหวั่นไหวจึงถามเขาว่ายังคิดที่จะเดินทางต่อไปหรือไม่ เขาตอบว่า "แม้จะถูกสั่งห้ามในทุกเมือง ข้าพเจ้าก็จะมุ่งหน้าต่อไป" Ibid. เล่มที่ 7 บทที่ 7 {GC 151.2} {GCth17 126.2}

ที่เมืองเออร์เฟิร์ท ลูเธอร์ได้รับการต้อนรับอย่างมีเกียรติ ฝูงชนที่ชื่นชอบเขาต่างมาห้อมล้อมเขาไว้ เขาเดินไปตามถนนที่เขาเคยย่ำเท้ามาก่อนแล้วพร้อมกับถุงเงินขอทานของเขา
เขาไปเยี่ยมห้องคอนแวนต์ของเขาและใคร่ครวญถึงการต่อสู้ผ่านทางความกระจ่างที่เขาได้รับมอบซึ่งบัดนี้กำลังปกคลุมทั่วประเทศเยอรมนี ชาวบ้านขอร้องให้ลูเธอร์เทศนาซึ่งเป็นเรื่องที่เขาถูกสั่งห้ามกระทำ แต่ผู้นำสาส์นอนุญาตให้เขาเทศน์และบัดนี้นักบวชภราดรที่ครั้งหนึ่งเคยทำงานจำเจที่คอนแวนต์แห่งนี้ก็ก้าวขึ้นธรรมาสน์ {GC 152.1} {GCth17 126.3}

ต่อหน้าฝูงชนที่แออัดกันหนาแน่น เขาย้ำถึงพระคำของพระคริสต์ว่า "ขอให้สันติสุขจงเป็นของท่าน" "บรรดานักปรัชญา ดุษฎีบัณฑิตและนักเขียนทั้งหลายพยายามสอนมนุษย์ไปให้ถึงวิถีที่จะได้ชีวิตนิรันดร์ แต่พวกเขาไม่ประสบความสำเร็จ
บัดนี้ข้าพเจ้าจะมาบอกวิธีแก่ท่าน.....พระเจ้าทรงเรียกชายคนหนึ่งให้กลับเป็นขึ้นจากความตาย
คือพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเพื่อพระองค์จะทรงทำลายความตาย กำจัดบาปและปิดประตูนรก นี่เป็นงานของการช่วยให้รอด.....พระคริสต์ทรงได้ชัยชนะแล้ว
นี่เป็นข่าวแห่งความยินดีและเราได้รับความรอดโดยการกระทำของพระองค์และไม่ใช่โดยการกระทำของเราเอง.....พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราตรัสว่า 'สันติสุขจงมีแก่ท่านทั้งหลาย จงดูที่มือของเรา' พูดอีกนัยหนึ่งก็คือ โอ มนุษย์ทั้งหลาย ดูเถิด เพราะเรา เราผู้เดียวเท่านั้น ผู้ซึ่งกำจัดบาปของท่านและไถ่ท่านให้เป็นไท บัดนี้ท่านมีสันติสุขแล้ว พระเจ้าตรัสดังนี้" {GC 152.2} {GCth17 126.4}

เขาพูดต่อ ชี้ให้เห็นว่าความเชื่อที่แท้จริงนั้นจะปรากฏให้เห็นด้วยชีวิตที่บริสุทธิ์ "เนื่องจากพระเจ้าทรงช่วยเราให้รอดแล้ว
ก็ขอให้เราจัดการกับงานของเราให้เข้าที่เข้าทางเพื่อจะให้พระองค์ทรงยอมรับ ท่านเป็นคนร่ำรวยหรือ ก็ขอให้สมบัติของท่านเลี้ยงดูความต้องการของผู้ขัดสน ท่านเป็นคนยากจนหรือ ขอให้งานการรับใช้ของท่านเป็นที่ยอมรับของคนร่ำรวย หากงานของท่านมีประโยชน์ต่อตัวท่านเองเท่านั้น งานรับใช้ของท่านที่ท่านแสร้งทำเพื่อถวายพระเจ้านั้นเป็นการมุสาโดยสิ้นเชิง" Ibid. เล่มที่ 7 บทที่ 7 {GC 152.3} {GCth17 126.5}

ประชาชนฟังอย่างตะลึงหลงใหล อาหารแห่งชีวิตที่แบ่งปันให้แก่จิตวิญญาณที่หิวกระหาย พระคริสต์ได้รับการเทิดทูนต่อหน้าผู้ฟังให้อยู่เหนือพระสันตะปาปา ผู้แทนพระองค์ จักรพรรดิและพระราชา ลูเธอร์ไม่ได้กล่าวถึงภัยอันตรายที่คุกคามตนเองเลย
เขาไม่ได้พยายามทำให้ตัวเองเป็นเป้าหมายให้คนห่วงใยหรือเห็นใจเลย
เขาใคร่ครวญถึงพระคริสต์จนลืมตนเองไป เขาซ่อนตัวอยู่ด้านหลังพระองค์แห่งกางเขนคาลวารีคอยหาทางที่จะนำเสนอพระเยซูในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดของคนบาปเท่านั้น {GC 152.4} {GCth17 126.6}

ในขณะที่นักปฏิรูปศาสนาเดินทางต่อไป ทุกที่ที่เขาไปนั้นให้ความสนใจเขาเป็นอย่างมาก กลุ่มชนขนาดใหญ่ที่กระตือรือร้นห้อมล้อมเขาไว้และเสียงที่เป็นมิตรเตือนเขาถึงจุดประสงค์ของผู้นิยมลัทธิโรมัน บางคนพูดว่า "พวกเขาจะเอาท่านไปเผาและสลายร่างกายของท่านให้เป็นเถ้าถ่านเหมือนที่ทำกับยอห์น ฮัส" ลูเธอร์ตอบว่า
"แม้ว่าพวกเขาจะก่อไฟตลอดทางจากเมืองวอร์มส์ไปถึงเมืองวิตเทนเบิร์กจนเปลวสูงขึ้นไปถึงสวรรค์

ข้าพเจ้าก็จะเดินผ่านไปในนามของพระเจ้า ข้าพเจ้าจะไปปรากฏตัวต่อหน้าพวกเขา ข้าพเจ้าจะเดินเข้าไปในปากของสัตว์ใหญ่ประหลาดตัวนี้และหักฟันของมันเพื่อประกาศนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า” Ibid. เล่มที่ 7 บทที่ 7 {GC 153.1} {GCth17 127.1}

ข่าวการเดินทางใกล้ถึงเมืองวอร์มส์ของลูเธอร์ก่อให้เกิดความชุลมุนวุ่นวายครั้งใหญ่ มิตรสหายวิตกถึงความปลอดภัยของเขาจนตัวสั่น ศัตรูของเขาหวาดหวั่นต่อความสำเร็จในอุดมการณ์ของพวกเขา พวกเขาพยายามทุ่มเทอย่างเหนียวแน่นโน้มน้าวไม่ให้ลูเธอร์เดินทางเข้าเมือง ด้วยคำปลุกปั่นของเหล่าผู้นิยมระบอบเปปาซี เขาได้รับการขอร้องให้ไปพักที่ปราสาทแห่งหนึ่งของอัศวินที่เป็นมิตร ณ ที่แห่งนี้พวกเขาประกาศว่าความยุ่งยากทั้งหมดจะปรับให้เข้ากันอย่างมีมิตรไมตรี เพื่อนๆ คอยพยายามปลุกเขาให้กลัวด้วยการสาธยายถึงภัยอันตรายที่คุกคามเขาอยู่ ความพยายามทั้งปวงของพวกเขาล้มเหลว ลูเธอร์ยังคงไม่หวั่นไหวประกาศว่า “แม้ว่าในกรุงวอร์มส์จะมีจำนวนปีศาจมากพอๆ กับจำนวนกระเบื้องบนหลังคาบ้าน ข้าพเจ้าก็ยังจะมุ่งหน้าเดินเข้าไป” Ibid. เล่มที่ 7 บทที่ 7 {GC 153.2} {GCth17 127.2}

เมื่อลูเธอร์เดินทางมาถึงเมืองวอร์มส์ มีกลุ่มคนขนาดใหญ่มารวมตัวกันอยู่ที่ประตูเมืองเพื่อต้อนรับเขา ไม่เคยมีกลุ่มชนขนาดใหญ่เช่นนี้ออกมาต้อนรับจักรพรรดิมาก่อน ความตื่นเต้นนั้นแรงมากและจากท่ามกลางหมู่คนเหล่านี้ มีเสียงเพลงสวดศพดังขึ้นอย่างสยองขวัญและละห้อยส่งมาเตือนลูเธอร์ถึงจุดจบที่รอเขาอยู่ ในขณะที่ลูเธอร์ก้าวลงจากรถม้า เขาพูดว่า “พระเจ้าจะทรงเป็นโล่ป้องกันข้าพเจ้า” {GC 153.3} {GCth17 127.3}

บรรดาผู้นิยมระบอบเปปาซีไม่เชื่อว่าลูเธอร์กล้าเสี่ยงมาปรากฏตัวที่เมืองวอร์มส์และการมาถึงของเขาทำให้พวกเขาขวัญหาย จักรพรรดิทรงเรียกที่ปรึกษาให้พิจารณาถึงแนวทางที่จะดำเนินการต่อไป มีบิชอปองค์หนึ่งซึ่งเป็นผู้นิยมระบอบเปปาซีที่เข้มแข็งได้ประกาศว่า “เราหารือกันถึงเรื่องนี้มานานแล้ว ใช้อำนาจจักรพรรดิของท่านกำจัดชายคนนี้เสียทันที ไม่ใช่ซีจิสมันด์หรือที่บงการให้เผายอห์น ฮัส เราไม่มีภาระผูกพันที่ต้องออกใบหรือปฏิบัติตามใบคุ้มครองความปลอดภัยของคนนอกรีตคนหนึ่ง” จักรพรรดิตรัสว่า “ไม่ เราต้องรักษาสัญญาของเราที่ให้ไว้” Ibid. เล่มที่ 7 บทที่ 8 ดังนั้นพวกเขาจึงลงความเห็นกันว่าต้องฟังคำแก้ต่างของนักปฏิรูปศาสนาผู้นี้เสียก่อน {GC 153.4} {GCth17 127.4}

คนทั้งเมืองกระตือรือร้นอยากเห็นชายน่าพิศวงคนนี้และในไม่ช้ามีกลุ่มคนขนาดใหญ่เข้ามาเยือนที่พักของเขา ลูเธอร์แทบจะยังไม่ทันฟื้นคืนสู่ความปกติจากอาการเจ็บป่วยเมื่อไม่นานมานี้ เขาอ่อนเปลี้ยจากการเดินทางที่ใช้เวลาถึงสองสัปดาห์เต็ม เขาต้องเตรียมตัวเพื่อเผชิญหน้ากับเหตุการณ์สำคัญในวันรุ่งขึ้นและเขาต้องการความสงบและการพักผ่อน แต่ประชาชนมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะพบเขาให้ได้จนเขาได้เวลาพักผ่อนเพียงไม่กี่ชั่วโมง เมื่อขุนนาง อัศวิน บาทหลวงและประชาชนมาล้อมเขาไว้อย่างใจจดใจจ่อ ในท่ามกลางคนเหล่านี้มีขุนนางอยู่หลายคนที่กล้าเรียกร้องให้จักรพรรดิปฏิรูปการกระทำล่วงละเมิดต่างๆ ของกิจกรรมสงฆ์จนลูเธอร์กล่าวว่า “คนเหล่านี้เป็นไทแล้วโดยข่าวประเสริฐของเรา” Martyn หน้า 393 ทั้งศัตรูและมิตรเข้ามาเยี่ยมพระนักบวชกล้าหาญท่านนี้ แต่เขาต้อนรับพวกเขาด้วยใจสงบที่ไม่หวั่นไหว ตอบทุกคนด้วยความสง่าผ่าเผยและปัญญา ท่าทางของเขามั่นคงและกล้าหาญ ใบหน้าซีดผอมที่มีร่องรอยของการตรากตรำและความเจ็บป่วยกลับแสดงออกถึงความเมตตาและความสุข คำพูดเคร่งขรึมและจริงใจลึกซึ้งของเขาทำให้เขามีพลังที่แม้กระทั่งศัตรูของเขาก็ยังรับมือไม่อยู่ ทั้งมิตรสหายและศัตรูรู้สึกอัศจรรย์ใจอย่างล้นพ้น บางคนเชื่อว่ามีฤทธานุภาพของพระเจ้าสถิตอยู่ในตัวเขา

คนอื่นๆ ประกาศเหมือนเช่นพวกฟาริสีพูดถึงพระเยซูว่า “มีผีเข้าสิงอยู่” มัทธิว 11:18 {GC 154.1} {GCth17 128.1}

วันต่อมา ลูเธอร์ถูกสั่งให้ไปยังที่ประชุมรัฐสภา เจ้าหน้าที่สำนักพระราชวังคนหนึ่งได้รับแต่งตั้งให้นำเขาไปยังห้องประชุม แต่เขาเข้าไปในสภาด้วยความยากลำบาก มีประชาชนแออัดแน่นอยู่ทุกซอกซอย ทุกคนต้องการมาดูพระนักบวชที่กล้าต่อต้านสิทธิอำนาจของพระสันตะปาปา {GC 154.2} {GCth17 128.2}

ในขณะที่เขากำลังจะเดินก้าวเข้าไปยังเบื้องหน้าคณะผู้พิพากษาของเขานั้น นายพลวีรบุรุษสูงอายุท่านหนึ่งผู้ผ่านสงครามในหลายสนามพูดกับเขาด้วยความปรานีว่า “พระผู้น่าสงสาร พระผู้น่าสงสาร บัดนี้ท่านกำลังปกป้องศักดิ์ศรีอันสูงเกียรติยิ่งกว่าข้าหรือมากกว่าแม่ทัพคนใดในสงครามที่ดุเดือดที่สุดของเรา แต่หากการต่อสู้ของท่านนั้นชอบธรรมและท่านมั่นใจในการต่อสู้ครั้งนี้ ก็จงมุ่งหน้าต่อไปในพระนามของพระเจ้าและอย่ากลัวสิ่งใดทั้งสิ้น พระเจ้าจะไม่ทรงทอดทิ้งท่าน” D’Aubigné เล่มที่ 7 บทที่ 8 {GC 154.3} {GCth17 128.3}

ในที่สุดลูเธอร์ก็มายืนอยู่เบื้องหน้าสภา จักรพรรดิประทับบนพระที่นั่ง พวกขุนนางและเจ้าหน้าที่ระดับสูงสุดของอาณาจักรห้อมล้อมพระองค์ไว้ ไม่เคยมีผู้ใดมาปรากฏต่อที่ประชุมอันสูงเกียรติกว่านี้ดังมาร์ติน ลูเธอร์ที่ต้องมาแก้ต่างความเชื่อของตนเอง “การปรากฏตัวครั้งนี้เป็นสัญญาณในตัวของมันเองบ่งบอกถึงชัยชนะเหนืออำนาจของระบอบเปปาซี พระสันตะปาปาทรงตัดสินกำหนดโทษชายคนนี้แล้วและในเวลานี้เขากำลังยืนอยู่ต่อหน้าศาลซึ่งโดยพฤตินัยตั้งตัวขึ้นเหนืออำนาจของพระสันตะปาปาแล้ว พระสันตะปาปาทรงบัญชาให้เขาอยู่ภายใต้คำสั่งต้องห้ามและทรงตัดเขาขาดจากสังคมมนุษย์ทั้งปวง แต่ถึงกระนั้นเขากลับได้รับคำสั่งให้มาปรากฏตัวด้วยถ้อยคำที่น่ายำเกรงเคารพและได้รับการต้อนรับจากที่ประชุมอันทรงเกียรติที่สุดในโลก พระสันตะปาปาทรงกำหนดโทษให้เขาปิดปากเงียบไปตลอดกาลและบัดนี้เขากำลังจะอ้าปากพูดต่อหน้าคนที่สนใจมาฟังเขานับพันซึ่งมาชุมนุมกันจากดินแดนที่ไกลที่สุดของอาณาจักรคริสเตียน จากเหตุการณ์นี้ ลูเธอร์กลายเป็นตัวจักรสำคัญก่อให้เกิดการปฏิวัติครั้งยิ่งใหญ่ขึ้น โรมกำลังถดถอยลงจากบัลลังก์ของเธอและเป็นเพราะเสียงของพระสงฆ์องค์หนึ่งที่เป็นต้นเหตุให้เกิดเรื่องน่าอับอายอดสูเช่นนี้ขึ้น Ibid. เล่าที่ 7 บทที่ 8 {GC 155.1} {GCth17 128.4}

เมื่อลูเธอร์มาอยู่เบื้องหน้าที่ประชุมอันทรงเกียรติและมีอำนาจมากเช่นนี้ เขารู้สึกประหม่าและทำตัวไม่ถูก มีเจ้าผู้ครองแคว้นอยู่หลายพระองค์สังเกตเห็นอารมณ์เช่นนี้ของเขาจึงเดินเข้าไปหาเขาและมีอยู่พระองค์หนึ่งกระซิบว่า “อย่ากลัวคนที่จะฆ่ากายแต่ไม่สามารถฆ่าจิตวิญญาณได้” มีอีกพระองค์หนึ่งพูดว่า “เมื่อพวกเขาพาท่านเข้าไปอยู่ต่อหน้าผู้มีอำนาจและพระราชาเพราะเห็นแก่พระเจ้า พระวิญญาณของพระบิดาจะประทานสิ่งที่ท่านจะพูดให้แก่ท่าน” ด้วยวิธีนี้ บุรุษยิ่งใหญ่ของโลกนำพระดำรัสของพระคริสต์มาหนุนใจผู้รับใช้ของพระองค์ในยามวิกฤตของการพิพากษา {GC 155.2} {GCth17 128.5}

ลูเธอร์ถูกนำตัวให้มาอยู่ต่อหน้าบัลลังก์ของจักรพรรดิโดยตรง ความเงียบสงัดปกคลุมอยู่เหนือที่ประชุมแออัดแห่งนี้ แล้วเจ้าหน้าที่สำนักพระราชวังลุกขึ้นยืนและเอามือชี้ไปที่ผลงานเขียนกองหนึ่งของลูเธอร์ เรียกร้องให้นักปฏิรูปศาสนาคนนี้ตอบคำถามสองข้อคือยอมรับว่าเป็นของตนไหมและเขาจะเสนอขอถอนแนวคิดที่เขาประกาศออกไปหรือไม่ เมื่ออ่านชื่อเรื่องของหนังสือแล้ว ลูเธอร์ตอบว่า สำหรับคำถามแรกนั้นเขายอมรับว่าเป็นหนังสือของเขา เขาพูดต่อไปว่า “สำหรับคำถามที่สองซึ่งเกี่ยวข้องกับความเชื่อและความรอดของจิตวิญญาณซึ่งพระวจนะของพระเจ้าอันเป็นสม

บัติล้ำค่าที่สุดไม่ว่าจะเป็นบนสวรรค์หรือบนโลกมีส่วนพัวพันด้วย จะเป็นการไม่รอบคอบหากข้าพเจ้าจะตอบโดยไม่ไตร่ตรองเสียก่อน ข้าพเจ้าอาจรับรองน้อยกว่าที่สถานการณ์เรียกร้องหรือพูดมากกว่าความจริงที่ต้องการและจะกระทำบาปต่อพระดำรัสของพระคริสต์ที่ว่า "แต่ผู้ใดจะไม่ยอมรับเราต่อหน้ามนุษย์ เราก็จะไม่ยอมรับผู้นั้นเฉพาะพระพักตร์พระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์ด้วย" มัทธิว 10:33 ด้วยเหตุผลนี้ข้าพเจ้าจึงขอพระบรมราชานุญาตโปรดประทานเวลาให้ข้าพเจ้าเพื่อจะทูลตอบโดยไม่ผิดต่อพระคำของพระเจ้า" D'Aubigné เล่มที่ 7 บทที่ 8 {GC 155.3} {GCth17 129.1}

ลูเธอร์ดำเนินด้วยความชาญฉลาดในการนำเสนอคำอุทธรณ์นี้ การกระทำของเขาโน้มน้าวให้ที่ประชุมเชื่อว่าเขาไม่ได้ทำตามอารมณ์หรือด้วยความหุนหัน ไม่มีใครคาดคิดว่าบุคคลที่มักแสดงความแกร่งกล้าและไม่ยอมประนีประนอมจะมีความสงบนิ่งและควบคุมตนเช่นนี้ได้ ซึ่งยิ่งเสริมกำลังให้เขาและในเวลาต่อมาช่วยให้เขาสามารถตอบอย่างรอบคอบแน่วแน่มีปัญญาและสง่างามจนทำให้ศัตรูของเขาแปลกใจและผิดหวังและตำหนิความทะนงโอหังและความอวดดีของพวกเขาเอง {GC 156.1} {GCth17 129.2}

วันต่อมาเขาต้องปรากฏตัวเพื่อให้คำตอบสุดท้ายของเขา หัวใจของเขาหดหู่ไประยะเวลาหนึ่งเมื่อเขาใคร่ครวญถึงกองกำลังที่รวมตัวต่อต้านสัจธรรม ความเชื่อของเขาสะดุด ความหวาดผวาจนตัวสั่นคุกคามเขา ความกลัวครอบงำเขา ภัยอันตรายเพิ่มทวีคูณอยู่ต่อหน้าเขา ศัตรูของเขาดูเหมือนจะกำชัยชนะ อำนาจของความมืดดูเหมือนจะเป็นต่อ เมฆหมอกมาก่อตัวอยู่รอบตัวเขาและดูคล้ายกับว่าแยกเขาออกจากพระเจ้า เขาปรารถนาที่จะได้หลักประกันว่าพระเจ้าจอมโยธาจะสถิตอยู่ร่วมกับเขา ด้วยจิตวิญญาณที่ปวดร้าวเขาฟุบหน้าลงกับพื้นและเปล่งเสียงร้องด้วยหัวใจที่แตกสลายซึ่งไม่มีผู้ใดนอกจากพระเจ้าจะเข้าใจได้อย่างครบถ้วน {GC 156.2} {GCth17 129.3}

เขาทูลวิงวอนว่า "โอพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่และทรงพระชนม์อยู่เป็นนิตย์ โลกนี้ช่างโหดร้ายจริงหนอ ดูเถิดมันอ้าปากเพื่อกลืนข้าพระองค์และข้าพระองค์มีความวางใจในพระองค์เพียงน้อยนิด.....หากข้าพระองค์มีกำลังบนโลกเพียงเท่านี้ในความเชื่อมั่นต่อพระองค์ทุกอย่างก็จะจบลงเพียงนี้.....เวลาช่วงสุดท้ายของข้าพระองค์มาถึงแล้ว เขาประกาศกำหนดโทษของข้าพระองค์แล้ว.....โอ ข้าแต่พระเจ้า โปรดช่วยข้าพระองค์ต่อต้านปัญญาทั้งปวงของชาวโลก เรื่องนี้........เพราะพระองค์เพียงผู้เดียว.....เพราะนี่ไม่ใช่งานของข้าพระองค์แต่เป็นของพระองค์ ข้าพระองค์ไม่มีอะไรที่ต้องทำที่นี่ ไม่มีสิ่งใดที่จะแข่งขันกับคนยิ่งใหญ่ของโลกนี้.....แต่อุดมการณ์นี้เป็นของพระองค์.....เป็นอุดมการณ์ชอบธรรมและชั่วนิรันดร์ โอ พระเจ้าข้า โปรดช่วยข้าพระองค์ด้วย พระเจ้าผู้ทรงสัตย์ซื่อและไม่เปลี่ยนแปลง ข้าพระองค์จะไม่มอบความวางใจไว้กับมนุษย์คนใด.....เรื่องทั้งหมดของมนุษย์นั้นไม่แน่นอน ทุกสิ่งที่มาจากมนุษย์นั้นล้มเหลว....พระองค์ทรงเลือกข้าพระองค์ให้ทำงานนี้....โปรดยืนเคียงข้างข้าพระองค์เพื่อเห็นแก่พระเยซูคริสต์ผู้ที่พระองค์ทรงรัก ผู้ทรงปกป้องข้าพระองค์ ทรงเป็นโล่และเป็นป้อมปราการอันแข็งแกร่งของข้าพระองค์" Ibid. เล่มที่ 7 บทที่ 8 {GC 156.3} {GCth17 129.4}

พระเจ้าองค์สัพพัญญูประทานให้ลูเธอร์ตระหนักถึงภัยอันตรายของเขาเพื่อเขาจะไม่วางใจในกำลังของตนเองและพุ่งเข้าหาภัยอันตรายอย่างหุนหัน อย่างไรก็ตาม ไม่ใช่ความกลัวเรื่องความเจ็บปวดส่วนตัว การทรมานหรือความตายที่น่าสยดสยองที่กำลังคืบกระชั้นชิดเข้ามาหาเขาที่ทำให้เขาเกิดความหวาดกลัวสยองขวัญ เขามาถึงวิกฤตแล้วและตระหนักถึงความบกพร่องของตนเองที่จะเผชิญหน้ากับมันโดยความอ่อนแอของเขา อุดมการณ์ของสัจธรรมอาจได้รับความเสียหาย เขาปล้ำสู้กับพระเจ้าไม่ใช่เพื่อความปลอดภัยของตัวเขาเอง แต่เพื่อชัยชนะของข่าวประเสริฐ เช่นเดียวกับอิสราเอล

การปล้ำสู้ในคืนนั้นที่ข้างลำธารเปลี่ยวเนื่องมาจากความปวดร้าวและความขัดแย้งในจิตวิญญาณของเขา เหมือนเช่นอิสราเอล เขามีชัยชนะร่วมกับพระเจ้า ในความสิ้นหวังต่ำสุดของเขา ความเชื่อของเขายึดมั่นติดอยู่กับพระคริสต์ พระผู้ช่วยกู้ผู้ทรงพลัง เขาเข้มแข็งขึ้นด้วยความมั่นใจว่าเขาจะไม่ปรากฏตัวต่อหน้าสภาตามลำพัง สันติสุขกลับคืนสู่จิตวิญญาณของเขา และเขาชื่นชมยินดีที่ได้รับอนุญาตให้เทิดทูนพระวจนะของพระเจ้าต่อหน้าผู้ปกครองของประเทศทั้งหลาย {GC 157.1} {GCth17 130.1}

ด้วยสติที่ยึดมั่นอยู่ในพระเจ้า ลูเธอร์เตรียมตัวเพื่อการต่อสู้ที่อยู่เบื้องหน้าเขา เขาวางแผนถึงเรื่องคำตอบของเขา ตรวจสอบข้อความผลงานเขียนต่างๆ ของตนเอง และดึงข้อพิสูจน์ที่เหมาะสมจากพระคัมภีร์เพื่อสนับสนุนจุดยืนของตน แล้วเอามือซ้ายวางอยู่บนพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ที่เปิดอยู่ ชูมือขวาขึ้นสู่สวรรค์และปฏิญาณว่า “จะผดุงความซื่อสัตย์ต่อข่าวประเสริฐและสารภาพความเชื่อของเขาอย่างเสรีแม้ว่าเขาจะต้องประทับคำพยานด้วยเลือดของเขาเองก็ตาม” Ibid. เล่มที่ 7 บทที่ 8 {GC 157.2} {GCth17 130.2}

อีกครั้งหนึ่งเมื่อเขาถูกนำมาปรากฏตัวอยู่หน้าที่ประชุมรัฐสภา สีหน้าของเขาไม่มีร่องรอยของความหวาดกลัวหรือความขุ่นมัวเลย สงบและมีสันติสุข แต่ด้วยความกล้าหาญและทรงเกียรติอย่างภูมิฐาน ในฐานะพยานของพระเจ้าเขายืนขึ้นท่ามกลางผู้ยิ่งใหญ่ของโลก บัดนี้เจ้าหน้าที่สำนักพระราชวังสั่งให้เขาตัดสินว่าจะต้องการถอนคำสอนข้อเชื่อของเขาหรือไม่ ลูเธอร์กล่าวตอบด้วยน้ำเสียงที่นอบน้อมและถ่อม ปราศจากความรุนแรงหรืออารมณ์ ท่าทางของเขานิ่งสุขุมและน่าเคารพยำเกรง แต่เขาแสดงให้เห็นถึงความมั่นใจและความเปรมปรีดิ์ซึ่งทำให้ที่ประชุมแปลกใจ {GC 158.1} {GCth17 130.3}

ลูเธอร์พูดว่า “จักรพรรดิผู้สุขุมเยือกเย็นที่สุด เจ้านายอันทรงเกียรติทั้งหลาย ขุนนางที่เคารพ ข้าพเจ้ามาปรากฏตัวต่อหน้าท่านในวันนี้เพื่อปฏิบัติตามคำบัญชาที่เมื่อวานนี้กำชับแก่ข้าพเจ้าและโดยพระเมตตาคุณของพระเจ้า ข้าพเจ้าขออนุญาตวิงวอนท่านและขุนนางยิ่งใหญ่ทั้งหลายโปรดใส่ใจฟังการปกป้องอุดมการณ์เรื่องหนึ่งที่ข้าพเจ้ามั่นใจว่าชอบธรรมและสัตย์จริง หากข้าพเจ้าจะล่วงเกินในการใช้สภาอันทรงเกียรติแห่งนี้ไปในทางที่ไม่เหมาะไม่ควรอันเนื่องจากการขาดความรู้แล้ว ข้าพเจ้าขอร้องให้ท่านอภัยแก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าไม่ได้เติบโตขึ้นในพระราชวังของพระราชาแต่อยู่อย่างสันโดษในคอนแวนต์” Ibid. เล่มที่ 7 บทที่ 8 {GC 158.2} {GCth17 130.4}

แล้วเขาพูดต่อไปเกี่ยวกับเรื่องของปัญหา เขาอธิบายว่างานเขียนทั้งหมดของเขาที่ตีพิมพ์ออกมานั้นไม่ใช่มีลักษณะแบบเดียวกันหมด ในบางส่วนเขากล่าวถึงเรื่องความเชื่อและการทำความดีและแม้ศัตรูของเขาก็ยังประกาศว่าผลงานเหล่านั้นไม่เป็นภัยแต่กลับเป็นคุณประโยชน์ หากจะถอนงานเขียนเหล่านี้จะเป็นการประณามความจริงที่ทุกฝ่ายยอมรับ งานประเภทที่สองประกอบด้วยข้อเขียนที่เปิดโปงความเลวและการละเมิดของระบอบเปปาซี หากจะลบล้างผลงานเหล่านี้ก็จะไปส่งเสริมความโหดเหี้ยมของโรมและเปิดโอกาสให้กว้างขึ้นแก่ความไร้จริยธรรมอีกมากมายให้ทวีคูณ ส่วนผลงานประเภทที่สาม เขามุ่งโจมตีเฉพาะตัวบุคคลที่ปกป้องความชั่วที่เห็นอยู่กลาดเกลื่อน เขาสารภาพอย่างไม่ลังเลว่าเรื่องนี้เขาใช้ความรุนแรงมากกว่าความสุภาพ เขาไม่ได้อ้างว่าตนเองไร้ข้อบกพรอง แต่แม้กระทั่งหนังสือเหล่านี้เขาก็ยังไม่อาจถอนได้ เพราะการกระทำเช่นนั้นจะไปเสริมความฮึกเหิมของศัตรูแห่งสัจธรรมและพวกเขาก็จะใช้โอกาสนั้นบดขยี้คนของพระเจ้าด้วยความโหดเหี้ยมยิ่งขึ้น {GC 158.3} {GCth17 130.5}

เขาพูดต่อไปว่า "อย่างไรก็ตามข้าพเจ้าเป็นเพียงคนธรรมดาคนหนึ่งไม่ใช่พระเจ้า ดังนั้นข้าพเจ้าจะปกป้องตัวเองเหมือนเช่นที่พระคริสต์ทรงกระทำว่า 'ถ้าเราพูดผิดก็จงเป็นพยานในสิ่งที่ผิดนั้น' ...... โดยพระเมตตาคุณของพระเจ้า ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านจักรพรรดิผู้ทรงสุขุมเยือกเย็นที่สุด และท่านขุนนางผู้เรืองนามทั้งหลายและบุรุษทุกระดับชั้นให้ท่านใช้ข้อเขียนของผู้เผยพระวจนะและของอัครทูต พิสูจน์ว่าข้าพเจ้าทำผิด ทันทีที่ข้าพเจ้าจำนนต่อหลักฐานเหล่านี้ ข้าพเจ้าจะเป็นคนแรกที่คว้าหนังสือของข้าพเจ้าและโยนมันลงไปในกองเพลิง {GC 159.1} {GCth17 131.1}

"ข้าพเจ้าหวังว่าเรื่องที่ข้าพเจ้าพูดไปเมื่อสักครู่นี้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าข้าพเจ้าตรวจสอบอย่างระมัดระวังและพิจารณาถึงภัยอันตรายที่ข้าพเจ้ากำลังนำตัวเองเข้าไปเสี่ยง แต่แทนที่จะท้อแท้ ข้าพเจ้ากลับชื่นชมยินดีที่เห็นว่าในเวลานี้เหมือนเช่นในยุคก่อน ข่าวประเสริฐเป็นต้นเหตุของปัญหาและความขัดแย้ง นี่เป็นลักษณะและชะตากรรมของพระวจนะของพระเจ้า พระเยซูคริสต์ตรัสว่า 'เราไม่ได้นำสันติภาพมาให้ แต่เรานำดาบมา' มัทธิว 10:34 คำสอนของพระเจ้านั้นแสนประเสริฐและแสนน่ากลัว จงระมัดระวังเกลือกว่าโดยทึกทักที่จะระงับความขัดแย้ง ท่านกลับไปกดขี่พระวจนะอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าและชักนำกระแสอันตรายอันเชี่ยวกรากที่รุนแรง น่ากลัว ความหายนะในปัจจุบันและความพินาศนิรันดร์กาลมาสู่ตัวท่านเอง.....ข้าพเจ้าอาจยกตัวอย่างมากมายจากพระวจนะของพระเจ้าได้ ข้าพเจ้าอาจพูดถึงเรื่องของฟาโรห์ เรื่องกษัตริย์แห่งกรุงบาบิโลนและกษัตริย์อื่นๆ ของประเทศอิสราเอล ซึ่งพฤติกรรมของพวกเขานั้นล้วนมีส่วนอย่างเห็นผลในการทำลายตนเองเมื่อพวกเขาแสวงหาคำปรึกษาที่ดูเหมือนว่าชาญฉลาดที่สุดเพื่อเพิ่มขยายอาณาจักรของตน 'พระองค์ผู้ทรงเคลื่อนภูเขาและมันก็ไม่รู้'" โยบ 9:5 Ibid. เล่มที่ 7 บทที่ 8 {GC 159.2} {GCth17 131.2}

ลูเธอร์กล่าวเป็นภาษาเยอรมันไปแล้ว บัดนี้เขาได้รับการขอให้พูดเรื่องเดียวกันอีกครั้งหนึ่งเป็นภาษาละติน แม้จะหมดแรงจากการพูดที่ผ่านมาก็ตามเขาก็ยอมทำตามและกล่าวคำพูดของเขาอีกครั้งด้วยความชัดเจนและด้วยพลังเหมือนเช่นครั้งแรก การทรงนำของพระเจ้าคอยชี้แนะอยู่ในเรื่องนี้ ความผิดและความงมงายปิดบังสมองของเจ้าชายจำนวนมาก จนมองไม่เห็นน้ำหนักของเหตุผลในการพูดครั้งแรก แต่การพูดครั้งที่สองทำให้พวกเขามองเห็นใจความที่เสนอไว้อย่างชัดเจน {GC 160.1} {GCth17 131.3}

พวกที่ดื้อรั้นไม่ยอมรับความกระจ่างและตั้งใจไม่ยอมให้สัจธรรมมาโน้มน้าวจิตใจของตนพากันเดือนดาลกับพลังคำพูดของลูเธอร์ ขณะที่เขาหยุดพูด โฆษกของสภาพูดด้วยความโกรธว่า " ท่านยังไม่ได้ตอบคำถามที่ให้ไว้.......ท่านจะต้องให้คำตอบที่ชัดเจนและแน่นอน.....ท่านจะถอนความเชื่อหรือไม่ถอน" {GC 160.1} {GCth17 131.4}

นักปฏิรูปศาสนาตอบว่า "ในเมื่อจักรพรรดิผู้สุขุมเยือกเย็นที่สุดและขุนนางชั้นผู้ใหญ่ทั้งหลายต้องการให้ข้าพเจ้าให้คำตอบที่ชัดเจน ฟังง่ายและตรงไปตรงมา ข้าพเจ้าก็จะตอบท่านและคำตอบก็คือ ข้าพเจ้ามิอาจจำนนความเชื่อของข้าพเจ้าให้กับพระสันตะปาปาหรือให้กับสภาต่างๆ ได้ เพราะเรื่องนี้ชัดแจ้งยิ่งกว่ายามเที่ยงวันว่าพวกเขาทำผิดและขัดแย้งกันเองอยู่บ่อยๆ ด้วยเหตุนี้นอกเสียจากว่าพวกเขาจะโน้มน้าวข้าพเจ้าได้ด้วยคำพยานของพระคัมภีร์หรือโดยอ้างเหตุผลที่ชัดเจนที่สุด นอกเสียจากว่าพวกเขาจะชักจูงข้าพเจ้าสำเร็จโดยใช้ข้อความที่ข้าพเจ้าอ้างไว้ และนอกเสียจากว่าพวกเขาจะมาเปลี่ยนจิตสำนึกของข้าพเจ้าซึ่งยึดติดกับพระวจนะของพระเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าไม่สามารถและจะไม่ถอนความเชื่อเพราะเป็นเรื่องไม่ปลอดภัยที่คริสเตียนคนหนึ่งมาพูดค้านกับจิตสำนึกของเขา ข้าพเจ้ายืนอยู่ที่นี่ ข้าพเจ้าจะไม่ทำประการอื่นใด ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยข้าพเจ้าด้วย อาเมน" Ibid. เล่มที่ 7 บทที่ 8 {GC 160.2} {GCth17 131.5}

ด้วยประการเช่นนี้ชายชอบธรรมคนนี้ยืนอยู่บนรากฐานที่มั่นคงของพระเจ้า แสงสว่างของสวรรค์แจ่มจำรัสอยู่ในสีหน้าของเขา ความยิ่งใหญ่และความบริสุทธิ์ของอุปนิสัยของเขา สันติสุขและความชื่นชมยินดีของเขาปรากฏให้ทุกคนเห็นในขณะที่เขาเป็นพยานคัดค้านอำนาจแห่งความชั่วและเป็นพยานถึงความเชื่อที่เอาชนะโลก {GC 160.3} {GCth17 132.1}

คนทั้งห้องประชุมนิ่งเงียบด้วยความประหลาดใจไปชั่วขณะหนึ่ง ในการตอบครั้งแรก ลูเธอร์พูดด้วยน้ำเสียงต่ำ ด้วยความเคารพยำเกรงแทบจะนอบน้อมถ่อมตน เหล่าผู้นิยมลัทธิโรมันแปลความหมายการแสดงออกเช่นนี้ว่าเขากำลังเริ่มเสียขวัญ พวกเขาคิดว่าที่เขาขอเลื่อนเวลาพูดออกไปนั้น เป็นการเปิดทางให้กับการถอนคำพูด จักรพรรดิชาร์ลส์พระองค์เอง ก็ทรงสังเกตอย่างกึ่งดูแคลน เห็นท่าทีที่อิดโรยของนักบวชคนนี้ อาภรณ์ที่เรียบและคำแถลงที่ชัดเจนบ่งบอกให้ทราบว่า “พระนักบวชองค์นี้จะไม่มีทางทำให้เราเป็นคนนอกรีตอย่างแน่นอน” แต่ความกล้าและความแน่วแน่ที่บัดนี้เขาแสดงออกมา รวมทั้งพลังและความชัดเจนในการใช้เหตุผลของเขาทำให้คนทุกฝ่ายแปลกใจ จักรพรรดิทรงเปลี่ยนไปเป็นความชื่นชม ทรงอุทานขึ้นมาว่า “พระนักบวชองค์นี้พูดด้วยใจที่ปราศจากความกลัวและความกล้าหาญที่ไม่หวั่นไหว” เจ้าผู้ครองแคว้นเยอรมนีหลายพระองค์ทรงมองดูผู้แทนประเทศคนนี้ของพวกเขาด้วยความภาคภูมิใจและความชื่นชมยินดี {GC 160.4} {GCth17 132.2}

พรรคพวกของโรมแตกกระจุยไป อุดมการณ์ของพวกเขาดูเหมือนตกอยู่ในสภาพที่ไม่เอื้ออำนวยที่สุด พวกเขาจึงหาทางรักษาอำนาจของตนไม่ใช่ด้วยการปฏิบัติตามพระคัมภีร์แต่เลือกที่จะใช้วิธีข่มขู่ ซึ่งเป็นวิธีโต้เถียงที่โรมไม่เคยลดละ โฆษกของสภาพูดว่า “ หากท่านไม่ยอมถอนความเชื่อ จักรพรรดิและผู้นำของทั้งประเทศจะปรึกษาว่าจะเลือกใช้วิธีใดเพื่อต่อต้านคนนอกรีตที่ไม่ยอมแก้ไขคนนี้” {GC 161.1} {GCth17 132.3}

มิตรสหายของลูเธอร์ที่ฟังคำปกป้องอันประเสริฐด้วยความชื่นชมนั้นเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ก็ตกใจกลัว แต่ตัวดุษฎีบัณฑิตเองกลับพูดอย่างสงบนิ่งว่า “ ขอพระเจ้าทรงเป็นผู้ช่วยข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าจะไม่ถอนคำพูดใดเลย” Ibid. เล่มที่ 7 บทที่ 8 {GC 161.2} {GCth17 132.4}

แล้วพวกเขานำลูเธอร์ออกไปจากที่ประชุมรัฐสภา ในขณะที่เจ้าผู้ครองแคว้นทั้งหลายทรงปรึกษาหารือร่วมกัน เกิดความรู้สึกทั่วไปว่าวิกฤตครั้งยิ่งใหญ่มาถึงแล้ว การยืนกรานปฏิเสธที่จะยอมจำนนอาจส่งผลต่อประวัติศาสตร์ของคริสตจักรเป็นเวลาหลายยุค สภาตัดสินใจที่จะให้โอกาสลูเธอร์อีกครั้งหนึ่งที่จะถอนคำสอน พวกเขานำลูเธอร์เข้ามาในสภาเป็นครั้งสุดท้าย ถามเขาอีกครั้งหนึ่งว่าจะปฏิเสธคำสอนของเขาหรือไม่ เขาพูดว่า “ข้าพเจ้าไม่มีคำตอบอื่นใดที่จะให้นอกจากที่ให้ไว้แล้ว” เป็นที่แน่ชัดว่าไม่มีสิ่งใดจะโน้มน้าวเขาได้เลย ไม่ว่าจะด้วยคำสัญญาหรือด้วยคำขู่ที่จะให้เขายอมจำนนต่อคำตัดสินของโรม {GC 161.3} {GCth17 132.5}

ผู้นำระบอบเปปาซีทั้งหลายรู้สึกเดือดดาลที่อำนาจของพวกเขาซึ่งทั้งพระราชาและขุนนางทั้งหลายกลัวจนตัวสั่นต้องถูกพระนักบวชต่ำต้อยคนหนึ่งเหยียดหยามดูแคลน พวกเขาปรารถนาที่จะทำให้นักบวชผู้นี้สัมผัสกับความพิโรธของพวกเขาด้วยการทรมานชีวิตของเขาให้มลายไป แต่ลูเธอร์เข้าใจถึงภัยอันตรายของเขา พูดกับคนทั้งหลายด้วยเกียรติยศและความสุขุมเยือกเย็นของคริสเตียน ถ้อยคำของเขาปราศจากความหยิ่งยโส กิเลส ตัณหาและการหลอกลวง เขาไม่ได้คิดถึงตนเองหรือผู้สูงศักดิ์ที่อยู่รอบตัวเขา รู้เพียงว่าเขาอยู่เบื้องพระพักตร์ของพระเจ้าผู้ทรงสภาพล้ำเลิศอย่างไร้ขอบเขตกว่าพระสันตะปาปา พระราชาคณะ พระราชาและจักรพรรดิ พระคริสต์ตรัสผ่านคำพยานของลูเธอร์ด้วยพลังและความยิ่งใหญ่ที่ดลใจทั้งมิตรสหายและศัตรูด้วยความตะลึงและความพิศวงไปชั่วขณะหนึ่ง

พระวิญญาณของพระเจ้าทรงร่วมสถิตอยู่ในที่ประชุมสภาแห่งนั้นเพื่อสัมผัสใจผู้นำสูงสุดของอาณาจักร มีขุนนางจำนวนหนึ่งยอมรับความชอบธรรมในอุดมการณ์ของลูเธอร์ หลายคนถูกโน้มน้าวให้มาเชื่อสัจธรรม แต่ความประทับใจที่ได้รับของบางคนอยู่ไม่นาน มีคนอยู่อีกจำพวกหนึ่งที่ไม่แสดงออกถึงความเชื่อของพวกเขาในเวลานั้น แต่แสวงหาสิ่งที่รับทราบจากพระคัมภีร์ด้วยตนเอง จนเวลาต่อมากลายเป็นผู้สนับสนุนงานการปฏิรูปอย่างไม่กลัวผู้ใด {GC 161.4} {GCth17 132.6}

อิเล็กเตอร์เฟรดเดอริคทรงคอยการปรากฏตัวของลูเธอร์ต่อที่ประชุมรัฐสภาด้วยความกังวลใจและฟังด้วยอารมณ์ที่ซาบซึ้งขณะที่ลูเธอร์พูด พระองค์ทรงเป็นพยานด้วยความสุขและความภาคภูมิใจถึงความกล้าหาญ ความแน่วแน่และการรู้จักตนเองและความตั้งใจที่จะยืนหยัดอย่างมั่นคงยิ่งขึ้นในการปกป้องอุดมการณ์ของดุษฎีบัณฑิตท่านนี้ พระองค์ทรงเปรียบเทียบความแตกต่างของคู่กรณีที่โต้แย้งกันและมองเห็นว่าอำนาจของสัจธรรมทำให้ปัญญาขององพระสันตะปาปา พระราชาและพระราชาคณะหมดความหมาย ระบอบเปปาซีต้องรับภาระของความพ่ายแพ้ที่สัมผัสได้ท่ามกลางชนทุกชาติและตลอดทุกยุคสมัย {GC 162.1} {GCth17 133.1}

ในขณะที่ผู้แทนของพระสันตะปาปารู้สึกถึงผลที่ได้จากคำแถลงของลูเธอร์ เขาหวาดกลัวอย่างไม่เคยเป็นมาก่อนถึงความมั่นคงของอำนาจของโรมและตั้งใจที่จะใช้ทุกวิธีภายใต้อำนาจของตนเพื่อล้มล้างนักปฏิรูปศาสนาคนนี้ ด้วยวาทศิลป์และวิธีทางการทูตที่เป็นคุณสมบัติโดดเด่นของเขา เขานำเสนอจักรพรรดิผู้ทรงเยาว์วัยให้เห็นถึงความเขลาและอันตรายของการสละมิตรภาพและการสนับสนุนของราชสำนักที่เรืองอำนาจของโรมเพื่อแลกกับอุดมการณ์ของนักบวชที่ไม่สำคัญคนหนึ่ง {GC 162.2} {GCth17 133.2}

คำพูดของเขานั้นไม่ได้ปราศจากผลเสียเลยทีเดียว ในวันต่อมาหลังจากคำตอบของลูเธอร์ จักรพรรดิชาร์ลส์ทรงส่งสาส์นมาเพื่อให้นำเสนอต่อที่ประชุมรัฐสภา ประกาศเจตนารมณ์ของพระองค์ที่จะดำเนินตามนโยบายของผู้นำคนก่อนหน้านี้ในการรักษาและปกป้องศาสนาคาทอลิก เนื่องจากลูเธอร์ปฏิเสธที่จะละทิ้งความผิดของตน จึงจำเป็นต้องใช้มาตรการขั้นเด็ดขาดกับเขาและคำสอนนอกรีตที่เขาสอน “พระนักบวชเพียงองค์เดียวที่หลงผิดไปด้วยความโง่เขลาของตนเองได้ลุกขึ้นต่อต้านความเชื่อของอาณาจักรคริสเตียน เพื่อหยุดยั้งความไม่เคารพยำเกรง เราจะสละซึ่งราชอาณาจักรของเรา ทรัพย์สมบัติของเรา มิตรสหายของเรา กายของเรา เลือดของเรา จิตวิญญาณของเราและชีวิตของเรา เรากำลังจะขับไล่ออกัสตินลูเธอร์ออกไปให้พ้น ห้ามเขามาก่อกวนแม้เพียงเล็กน้อยที่สุดท่ามกลางประชาชน แล้วเราจะดำเนินต่อไปเพื่อบัพพาชนียกรรมเขาและพวกผู้ติดตามของเขาในฐานะคนนอกรีตดื้อรั้น ด้วยการสั่งให้เป็นบุคคลต้องห้ามและด้วยการใช้ทุกวิธีการที่จะทำลายพวกเขา เราเรียกร้องให้สมาชิกของทุกรัฐทำตัวให้เป็นคริสเตียนที่ซื่อสัตย์” Ibid. เล่มที่ 7 บทที่ 9 อย่างไรก็ตาม จักรพรรดิทรงประกาศว่าต้องเคารพต่อหนังสือคุ้มครองที่ออกให้กับลูเธอร์และก่อนที่จะสานต่อเรื่องใดเพื่อกำจัดเขา ต้องปล่อยให้เขากลับไปยังบ้านด้วยความปลอดภัยเสียก่อน {GC 162.3} {GCth17 133.3}

บัดนี้ ท่ามกลางสมาชิกสภามีความเห็นที่ขัดแย้งกันอยู่สองฝ่าย ทูตและตัวแทนของพระสันตะปาปาเรียกร้องให้ไม่ต้องไปคำนึงถึงหนังสือรับรองความปลอดภัยของนักปฏิรูปศาสนา พวกเขาพูดว่า “แม่น้ำไรน์จะต้องรับเถ้าถ่านของเขาเหมือนที่รับเถ้าถ่านของยอห์น ฮัสเมื่อศตวรรษที่แล้ว” Ibid. เล่มที่ 7 บทที่ 9 แต่เจ้าชายทั้งหลายของประเทศเยอรมนีแม้พวกเขาเองจะเป็นผู้นิยมระบอบเปปาซีและปฏิญาณตนเป็นศัตรูของลูเธอร์ก็ยังคัดค้านการฝ่าฝืนความวางใจระดับสาธารณชนว่าเป็นรอยด่างแห่งศักดิ์ศรีของประเทศชาติ พวกเขาชี้ถึงหายนะที่เกิดขึ้นหลังจากที่ฮัสตายและประกาศว่าพวกเขาไม่กล้าที่จะทำให้ความชั่วอันน่าสยดสยองเ

หล่านั้นเกิดขึ้นซ้ำอีกกับประเทศเยอรมนีและกับจักรพรรดิเยาว์วัยของประเทศ {GC 163.1} {GCth17 133.4}

จักรพรรดิชาร์ลส์พระองค์เองทรงให้คำตอบกับข้อเสนอเลวทรามนี้ว่า "แม้ว่าเกียรติยศและความเชื่อจะถูกลบเลือนออกไปจากโลก สิ่งเหล่านี้ก็ยังควรจะมีอยู่ในจิตใจของเจ้าชายผู้ครองแคว้นทั้งหลาย" Ibid. เล่มที่ 7 บทที่ 9 ศัตรูตัวยงสมุนระบอบเปปาซีของลูเธอร์ยังคงเรียกร้องให้จักรพรรดิปฏิบัติต่อนักปฏิรูปเหมือนที่จักรพรรดิซีจิสมันด์กระทำกับฮัสคือปล่อยให้เขาไปอยู่ในความเมตตาของคริสตจักร แต่เมื่อพระองค์ทรงหวนคิดถึงภาพเหตุการณ์เมื่อฮัสอยู่ในที่ชุมชนสาธารณะชี้ให้ดูโซ่ตรวนของเขาและเตือนให้จักรพรรดิรำลึกถึงความเชื่อถือในคำมั่นสัญญาของพระองค์ จักรพรรดิชาร์ลส์ที่ 5 จึงทรงประกาศว่า "เราไม่ต้องการเสียหน้าเหมือนซีจิสมันด์" Lenfant เล่มที่ 1 หน้า 422 {GC 163.2} {GCth17 133.5}

อย่างไรก็ตาม จักรพรรดิชาร์ลส์ทรงจงใจไม่ยอมรับสัจธรรมที่ลูเธอร์เสนอ พระองค์ทรงบันทึกไว้ว่า "เราตัดสินใจอย่างแน่วแน่ที่จะทำตามแบบอย่างของบรรพบุรุษ" D'Aubigné เล่มที่ 7 บทที่ 9 พระองค์ทรงตัดสินใจแล้วที่จะไม่ก้าวออกจากเส้นทางของธรรมเนียม แม้เพื่อเดินไปบนทางแห่งสัจธรรมและความชอบธรรมก็ตาม ด้วยเหตุที่บรรพบุรุษของพระองค์ทรงทำเช่นนั้น พระองค์ก็จะทรงเชิดชูระบอบเปปาซีพร้อมกับความโหดร้ายและความเสื่อมทรามทั้งหมดของมันด้วย ด้วยประการฉะนี้ พระองค์จึงทรงยึดจุดยืนของพระองค์ คือ ทรงปฏิเสธที่จะรับความกระจ่างใดๆ ที่เพิ่มขึ้นมากกว่าบรรพบุรุษของพระองค์ทรงเคยรับไว้ หรือทรงปฏิเสธที่จะปฏิบัติหน้าที่ใดๆ ที่บรรพบุรุษไม่เคยปฏิบัติ {GC 163.3} {GCth17 133.6}

ในปัจจุบัน มีผู้คนมากมายที่ยังคงยึดติดอยู่กับธรรมเนียมและประเพณีของบรรพบุรุษเช่นนั้น เมื่อพระเจ้าประทานความกระจ่างที่เพิ่มขึ้น พวกเขากลับปฏิเสธที่จะรับ เพราะไม่ได้ประทานแก่บรรพบุรุษของพวกเขา พวกเขาจึงไม่ยอมรับด้วย เราไม่ได้อยู่ในสถานะที่บรรพบุรุษของเราอยู่ ผลที่ตามมาคือหน้าที่และความรับผิดชอบของเราก็จะไม่เหมือนของพวกเขา เราจะไม่เป็นที่ชอบพระทัยของพระเจ้าเมื่อเราดูแบบอย่างของบรรพบุรุษเพื่อใช้เป็นเครื่องกำหนดหน้าที่ของเรา แทนที่จะค้นหาพระวจนะของพระเจ้าเพื่อตัวของเราเอง ความรับผิดชอบของเรานั้นสำคัญกว่าความรับผิดชอบของบรรพบุรุษของเรา เราต้องรับผิดชอบต่อความกระจ่างที่พวกเขาได้รับและตกทอดมาสู่เรา และเรายังต้องรับผิดชอบต่อความกระจ่างเพิ่มเติมซึ่งบัดนี้กำลังส่องมายังพวกเราจากพระวจนะของพระเจ้า {GC 164.1} {GCth17 134.1}

พระคริสต์ตรัสถึงชาวยิวที่ไม่เชื่อว่า "ถ้าเราไม่ได้มาสั่งสอนพวกเขา เขาก็คงจะไม่มีบาป แต่เดี๋ยวนี้พวกเขาไม่มีข้อแก้ตัวในเรื่องบาปของเขา" ยอห์น 15:22 อำนาจของพระเจ้าแบบเดียวกันตรัสผ่านลูเธอร์ไปถึงจักรพรรดิและเจ้าผู้ครองแคว้นทั้งหลายของประเทศเยอรมนี ขณะที่ความกระจ่างส่องออกจากพระวจนะของพระเจ้า พระวิญญาณของพระองค์ทรงขอร้องเป็นครั้งสุดท้ายกับผู้ร่วมประชุมหลายท่าน ดั่งเช่นปีลาตเมื่อหลายศตวรรษก่อนหน้านี้ยอมให้ความหยิ่งจองหองและความต้องการเป็นที่นิยมของประชาชนปิดหัวใจของเขาจากพระผู้ไถ่ของโลก ดังเช่นเฟลิกส์ที่กลัวจนตัวสั่นบัญชาผู้นำสาส์นแห่งสัจธรรมว่า "วันนี้เจ้าไปได้แล้ว ถ้ามีโอกาสข้าจะเรียกเจ้ามาอีก" ดั่งเช่นกษัตริย์อากริปปาผู้หยิ่งยโสสารภาพว่า "เจ้าจะชวนเราเป็นคริสเตียนในช่วงเวลาเพียงสั้นๆ หรือ" กิจการ 24:25; 26:28 ถึงอย่างนั้น จักรพรรดิชาร์ลส์ที่ 5 ทรงหันหนีจากข่าวสารที่สวรรค์ประทานมาให้ยอมแพ้ต่อคำบัญชาของความทะนงและนโยบายทางโลก ทรงตัดสินใจไม่ยอมรับความกระจ่างแห่งสัจธรรม {GC 164.2} {GCth17 134.2}

ข่าวลือเรื่องแผนจัดการลูเธอร์แพร่กระจายไปอย่างกว้างขวางทำให้เกิดความตื่นเต้นครั้งใหญ่ทั่วทั้งเมือง นักปฏิรูปศาสนามีมิตรสหายมากมาย ซึ่งรู้ดีถึงความโหดเหี้ยมน่ากลัวของโรมที่มีต่อผู้คนทั้งหลายที่เปิดโปงความชั่วของเธอ พวกเขาลงความเห็นว่าจะไม่ยอมให้เขาถูกนำไปพลีชีพ ขุนนางนับร้อยร่วมกันปฏิญาณตนที่จะปกป้องเขา มีคนไม่น้อยประณามอย่างเปิดเผยว่าข่าวของสำนักราชวังแสดงถึงการยอมจำนนอย่างอ่อนๆ ต่ออำนาจของโรม ที่ประตูรั้วบ้านต่างๆ และในสถานที่สาธารณะหลายแห่งติดแผ่นป้าย บ้างก็ประณามและบ้างก็สนับสนุนลูเธอร์ มีอยู่ป้ายหนึ่งที่คัดแต่ข้อพระคัมภีร์สำคัญในพระธรรมปัญญาจารย์ว่า “โอ แผ่นดินเอ๋ย วิบัติแก่เจ้าเมื่อกษัตริย์ของเจ้าเป็นเพียงคนรับใช้” ปัญญาจารย์ 10:16 ศรัทธาที่ชื่นชมลูเธอร์ทั่วทั้งเยอรมนีทำให้ทั้งจักรพรรดิและที่ประชุมรัฐสภาเชื่อว่าความอยุติธรรมใดที่กระทำต่อเขาจะทำลายสันติสุขของจักรวรรดิและแม้กระทั่งต่อความมั่นคงของราชบัลลังก์ {GC 164.3} {GCth17 134.3}

อิเล็กเตอร์เฟรเดอริคแห่งแคว้นแซกโซนีทรงสงวนท่าทีด้วยความรอบคอบ พระองค์ทรงปกปิดความรู้สึกแท้จริงที่มีต่อนักปฏิรูปศาสนา ในขณะเดียวกันทรงคอยปกป้องเขาอย่างระมัดระวัง ทรงดูการเคลื่อนไหวทั้งหมดของเขาและของศัตรูทั้งหมดของเขาด้วย แต่มีคนมากมายที่ไม่พยายามปกปิดความเห็นใจต่อลูเธอร์ มีเจ้าผู้ครองแคว้น ขุนนาง บารอนและบุคคลที่โดดเด่นอื่นๆ ทั้งฆารวาสและนักบวชทยอยมาเยี่ยมเขา สปาลาทินเขียนบันทึกไว้ว่า “ห้องเล็กๆ ของดุษฎีบัณฑิตไม่พอรับแขกที่เข้ามาหาเขา” Martyn เล่มที่ 1 หน้าที่ 404 ประชาชนมองเขาราวกับเป็นคนที่เหนือมนุษย์ แม้คนที่ไม่มีความเชื่อในคำสอนของเขายังอดที่จะชื่นชอบไม่ได้กับจริยธรรมอันสูงส่งที่นำเขาให้กล้าเผชิญกับความตายแทนการละเมิดจิตสำนึกของตนเอง {GC 165.1} {GCth17 134.4}

มีความพยายามอย่างเอาจริงเอาจังที่จะให้ลูเธอร์เห็นชอบกับการประนีประนอมกับโรม ขุนนางและเจ้าผู้ครองแคว้นมากมายแนะเขาว่า หากเขายังคงยืนกรานยึดมั่นอยู่กับการตัดสินใจของตนเองต่อต้านคำบัญชาของคริสตจักรและของสภาต่างๆ ในไม่ช้าเขาคงจะถูกเนรเทศออกไปจากราชอาณาจักร แล้วก็จะไม่ได้รับการปกป้อง ลูเธอร์ตอบข้อเรียกร้องนี้ว่า “ข่าวประเสริฐของพระคริสต์ไม่อาจประกาศออกไปโดยปราศจากการต่อต้าน.......แล้วทำไมจึงต้องให้ความหวาดกลัวหรือความหวาดหวั่นเรื่องภัยอันตรายแยกเราออกจากพระเจ้าและจากพระวจนะของพระองค์ซึ่งเป็นสัจธรรมเพียงอย่างเดียว ไม่ ข้าพเจ้าเลือกสละร่างกาย เสียเลือดและพลีชีพดีกว่า” D’Aubigné เล่มที่ 7 บทที่ 10 {GC 165.2} {GCth17 134.5}

อีกครั้งหนึ่งเขาถูกรบเร้าให้ยอมจำนนต่อคำตัดสินของจักรพรรดิ แล้วเขาจะไม่ต้องกลัวสิ่งอื่นใดเลย เขาตอบว่า “ด้วยสุดหัวใจของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายอมให้จักรพรรดิ เจ้าผู้ครองแคว้นทั้งหลายและแม้คริสเตียนที่ดุร้ายที่สุดตรวจสอบและพิพากษาผลงานของข้าพเจ้าแต่ด้วยเงื่อนไขเพียงข้อเดียวคือ พวกเขาต้องยึดพระวจนะของพระเจ้าเป็นมาตรฐาน มนุษย์ไม่มีสิ่งอื่นใดต้องทำนอกจากเชื่อปฏิบัติตามพระวจนะ จงอย่าเสนอความรุนแรงมาสู่จิตสำนึกของข้าพเจ้าซึ่งผูกติดและล่ามโซ่ไว้กับพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์แล้ว” Ibid. เล่มที่ 7 บทที่ 10 {GC 166.1} {GCth17 135.1}

เขากล่าวกับข้อเรียกร้องอีกข้อหนึ่งว่า “ข้าพเจ้ายินดีที่จะสละการคุ้มครองความปลอดภัย ข้าพเจ้ามอบกายของข้าพเจ้าเองและชีวิตไว้ในพระหัตถ์ขององค์จักรพรรดิ แต่พระวจนะของพระเจ้านั้น--ไม่มีทาง” Ibid. เล่มที่ 7 บทที่ 10 เขากล่าวว่าเขาเต็มใจที่จะยอมตามคำตัดสินของที่ประชุมใหญ่แต่ด้วยเงื่อนไขเพียงข้อเดียวคือที่ประชุมต้องตัดสินตามพระคัมภีร์ เขาเสริมว่า “ในเรื่องที่เกี่ยวกับพระวจนะของพระเจ้าและความเชื่อคริสเตียนทุกคนเป็นผู้ตัดสินได้ดีเท่ากับพระสันตะปาปา แม้ว่าจะมีที่ประชุมนับล้านอาจเห็นพ้องสนับสนุนก็ตาม” Martyn เล่มที่ 1 หน้าที่ 410

ในที่สุดทั้งมิตรสหายและศัตรูก็เชื่อว่าความพยายามที่จะให้ปรองดองกันคงไม่เกิดผล {GC 166.2} {GCth17 135.2}

หากนักปฏิรูปศาสนายอมอ่อนข้อเพียงจุดเดียว ซาตานและสมุนของมันก็จะได้รับชัยชนะ แต่ความแน่วแน่อย่างไม่สั่นคลอนเป็นวิถีทางของการปลดปล่อยคริสตจักรและเริ่มยุคที่ใหม่และดีกว่าขึ้นมา อิทธิพลของชายหนุ่มหนึ่งคนนี้ ผู้กล้าคิดและทำตามความคิดของตนเองในเรื่องของศาสนาส่งผลต่อคริสตจักรและโลก ไม่ใช่เพียงแต่ในยุคของเขาเท่านั้นแต่ในทุกยุคของภายภาคหน้า ความแน่วแน่และความสัตย์ซื่อจะเสริมกำลังให้คนทั้งปวงจนถึงวันสิ้นยุคซึ่งต้องผ่านประสบการณ์ที่คล้ายคลึงกัน อำนาจและความยิ่งใหญ่ของพระเจ้ายืนตะหง่านเหนือเล่ห์เหลี่ยมของมนุษย์และเหนืออำนาจยิ่งใหญ่ของซาตาน {GC 166.3} {GCth17 135.3}

ไม่นานต่อมาเจ้าหน้าที่ของจักรพรรดิมาสั่งให้ลูเธอร์กลับบ้านและเขารู้ดีว่าคำตัดสินลงโทษเขาจะตามติดคำสั่งนี้อย่างรวดเร็ว เส้นทางของเขาปกคลุมด้วยเมฆหมอกดำทะมึน แต่ในขณะที่เขาเดินทางออกจากเมืองวอร์มส์ ใจของเขากลับเต็มล้นด้วยความสุขและการสรรเสริญ เขาพูดว่า "มารเองก็ยังยืนปกป้องอยู่ที่ป้อมปราการของพระสันตะปาปาแต่พระคริสต์ทรงกระทำให้เกิดช่องว่างกว้างขวางขึ้นในที่แห่งนั้นและซาตานถูกบังคับให้สารภาพว่าพระเจ้ายิ่งใหญ่กว่ามัน" D'Aubigné เล่มที่ 7 บทที่ 11 {GC 166.4} {GCth17 135.4}

หลังจากออกเดินทางไปแล้ว ด้วยความปรารถนาให้คนทั้งหลายไม่เข้าใจผิดว่าความแน่วแน่ของเขานั้นเป็นการกบฏ ลูเธอร์จึงเขียนจดหมายไปถึงจักรพรรดิว่า "พระเจ้าผู้ทรงหยั่งรู้หัวใจทรงเป็นพยานของข้าพเจ้าว่าข้าพเจ้าเตรียมพร้อมอย่างจริงใจที่สุดที่จะเชื่อฟังพระจักรพรรดิ ทั้งด้วยเกียรติยศและปราศจากเกียรติยศ ด้วยชีวิตและด้วยความตาย และไม่มีข้อยกเว้นนอกจากพระวจนะของพระเจ้าที่มนุษย์ใช้ดำรงชีวิตในทุกกิจกรรมของชีวิตในปัจจุบันนี้ ความภักดีของข้าพเจ้าจะไม่หวั่นไหว เพราะในเรื่องนี้การที่จะสูญเสียหรือได้กำไรนั้นไม่มีผลต่อความรอด แต่เมื่อเกี่ยวกับผลประโยชน์นิรันดร์กาลแล้ว พระเจ้าทรงประสงค์ให้มนุษย์ไม่ควรยอมจำนนต่อมนุษย์ด้วยกัน เพราะการยอมจำนนในเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณเช่นนี้คือการนมัสการที่แท้จริง และควรจะต้องถวายแด่พระผู้สร้างเท่านั้น" Ibid. เล่มที่ 7 บทที่ 11 {GC 167.1} {GCth17 136.1}

ในการเดินทางออกจากเมืองวอร์มส์ลูเธอร์ได้รับการต้อนรับอย่างภาคภูมิใจมากกว่าขณะที่เดินทางมุ่งหน้าสู่เมืองวอร์มส์ก่อนหน้านั้น คณะสงฆ์อันทรงเกียรติต้อนรับนักบวชที่ถูกบัพพาชนียกรรมแล้วผู้นี้ ผู้ปกครองฝ่ายพลเรือนให้เกียรติกับชายที่จักรพรรดิทรงประณาม เขาได้รับการร้องขอให้เทศนาทั้งๆที่มีคำสั่งห้ามจากสำนักพระราชวัง อีกครั้งหนึ่งเขาก้าวขึ้นสู่ธรรมาสน์ และพูดว่า "ข้าพเจ้าไม่เคยปฏิญาณที่จะเอาโซ่มาล่ามพระวจนะของพระเจ้าไว้และจะไม่มีทางทำเช่นนั้นด้วย" Martyn เล่มที่ 1 หน้าที่ 420 {GC 167.2} {GCth17 136.2}

เมื่อเขาไปจากเมืองวอร์มส์ได้ไม่นาน เหล่าผู้นิยมระบอบเปปาซีเกลี้ยกล่อมจักรพรรดิให้ทรงประกาศกฤษฎีกาต่อต้านเขา ในคำสั่งนี้ลูเธอร์ถูกประณามว่า "เป็นซาตานที่มาในร่างของมนุษย์และแต่งตัวด้วยชุดของนักบวช" D'Aubigné เล่มที่ 7 บทที่ 11 มีคำสั่งประกาศว่าในทันทีที่หนังสือคุ้มครองความปลอดภัยหมดอายุจะต้องจัดการทุกทางที่จะยับยั้งงานของเขา ห้ามทุกคนให้ที่พำนักแก่เขา ให้อาหารหรือน้ำดื่มแก่เขาหรือโดยทางคำพูดหรือการกระทำในที่สาธารณะหรือในที่ส่วนตัวที่จะช่วยหรือยุยงส่งเสริมเขา จะต้องจับกุมเขาไม่ว่าเขาจะอยู่ที่ใดและส่งมอบให้กับผู้มีอำนาจ ผู้ติดตามของเขาจะต้องถูกจับเข้าคุกและทรัพย์สมบัติของพวกเขาจะต้องถูกยึด งานเขียนของเขาต้องถูกทำลายและในที่สุดทุกคนที่กล้าขัดขืนคำสั่งนี้จะถูกรวมอยู่ในการลงโทษนี้ด้วย

อิเล็กเตอร์แห่งแซกโซนีและเจ้าผู้ครองแคว้นทั้งหลายที่เป็นมิตรกับลูเธอร์เดินทางออกไปจากเมืองวอร์มส์หลังจากที่เขาเดินทางออกไปไม่นาน และคำสั่งของจักรพรรดิได้ผ่านมติของที่ประชุมรัฐสภา บัดนี้เหล่าผู้นิยมลิทธิโรมันพากันชื่นชมยินดีอย่างเหลือล้น พวกเขาถือว่าจุดจบของนักปฏิรูปศาสนาถูกประทับตราไว้แล้ว {GC 167.3} {GCth17 136.3}

พระเจ้าทรงจัดเตรียมหนทางหนีภัยให้ผู้รับใช้ของพระองค์ในช่วงเวลาที่อันตรายนี้ มีสายตาหนึ่งคอยเฝ้าติดตามการเคลื่อนไหวของลูเธอร์ และหัวใจที่ซื่อสัตย์และประเสริฐดวงหนึ่งตัดสินใจเข้ามาช่วยเหลือ เป็นที่ประจักษ์อย่างแน่ชัดว่าไม่มีสิ่งใดจะทำให้โรมพอใจนอกจากความตายของเขา ด้วยการซ่อนตัวเท่านั้นที่จะถนอมเขาไว้ให้พ้นจากเขี้ยวสิงห์ พระเจ้าประทานสติปัญญาให้กับอิเล็กเตอร์เฟรเดอริคแห่งแคว้นแซกโซนีเพื่อวางแผนที่จะรักษานักปฏิรูปศาสนาผู้นี้ไว้ ด้วยความร่วมมือของพระสหายที่ซื่อสัตย์คนหนึ่ง ทำให้จุดประสงค์ของอิเล็กเตอร์ทำได้สำเร็จและลูเธอร์ถูกซ่อนตัวจากมิตรสหายและศัตรูอย่างได้ผล ในขณะที่เดินทางกลับบ้านอยู่นั้น เขาถูกลักพาตัวจากผู้ที่ควบคุมเขาและรีบส่งตัวผ่านป่าไปยังปราสาทวาร์ตบูร์กซึ่งเป็นป้อมปราการอ้างว้างโดดเดี่ยวบนภูเขา ทั้งการลักพาตัวและการซ่อนตัวนั้นทำกันอย่างลึกลับ แม้แต่อิเล็กเตอร์เฟรเดอริคเองก็ไม่รู้อยู่เป็นเวลานานว่าเขาไปที่ใด การไม่รู้ระแคะระคายถึงเรื่องนี้ก็ไม่ใช่ปราศจากการวางแผน ตราบใดที่อิเล็กเตอร์ไม่ทรงทราบเรื่องของลูเธอร์ พระองค์ก็จะทรงเปิดเผยสิ่งใดไม่ได้ พระองค์เองพอพระทัยกับความปลอดภัยของนักปฏิรูปศาสนาและรู้แค่นี้ก็พอพระทัยแล้ว {GC 168.1} {GCth17 137.1}

ฤดูใบไม้ผลิ ฤดูร้อนและฤดูใบไม้ร่วงผ่านไปและฤดูหนาวมาถึงแล้วและลูเธอร์ยังคงเป็นนักโทษอยู่ อาเลียนเดอร์และพวกของเขายินดีหรรษาอย่างยิ่งที่ดูประหนึ่งว่าแสงสว่างของข่าวประเสริฐกำลังจะดับลง แต่แทนที่จะเป็นเช่นนี้ นักปฏิรูปศาสนากำลังเติมน้ำมันใส่ตะเกียงของเขาจากคลังแห่งความจริงและแสงสว่างจะส่องออกมาด้วยลำแสงที่แจ่มจำรัสมากขึ้น {GC 168.2} {GCth17 137.2}

ในความคุ้มครองอย่างเป็นมิตรของปราสาทวาร์ตบูร์ก ลูเธอร์อยู่อย่างมีความสุขชั่วขณะหนึ่งที่ได้หลุดพ้นจากความร้อนและความโกลาหลของการต่อสู้ แต่เขาไม่อาจพบความพึงพอใจในความสงบและการพักผ่อนได้นานนัก ชีวิตของเขานั้นคุ้นเคยกับการทำงานและความขัดแย้งที่เกรี้ยวกราด เขาทนอยู่กับการไม่ทำงานไม่ได้ ในวันเวลาที่โดดเดี่ยวนั้น สภาพของคริสตจักรปรากฏขึ้นอยู่ต่อหน้าเขาและเขาร้องขึ้นด้วยความสิ้นหวัง “อนิจจา ไม่มีผู้ใดในยุคสุดท้ายของพระพิโรธของพระเจ้าที่จะยืนขึ้นดั่งกำแพงอยู่เบื้องพระพักตร์พระเจ้าและช่วยอิสราเอลให้รอด” Ibid. เล่มที่ 9 บทที่ 2 อีกครั้งหนึ่งความคิดของเขาวกกลับมาหาเขาเองและเขาวิตกว่าจะถูกกล่าวหาว่าเป็นคนขี้ขลาดที่ถอยหนีออกจากการต่อสู้ แล้วเขาก็ตำหนิตัวเองที่เกียจคร้านและเอาแต่ใจตนเอง แต่กระนั้นในเวลาเดียวกันในทุกวันเขากลับบรรลุผลงานได้มากกว่าที่ชายคนหนึ่งจะทำได้ ปากกาของเขาไม่เคยอยู่นิ่ง ในขณะที่ศัตรูของเขายกยอตนเองว่าเขาหายเงียบไปแล้ว พวกเขาแปลกใจและมึนงงกับหลักฐานที่มีตัวตนซึ่งแสดงว่าเขายังทำงานอย่างขันแข็งอยู่ ใบปลิวเป็นตั้งๆ ที่ออกมาจากปากกาของเขากระจายไปทั่วประเทศเยอรมนี เขายังได้รับใช้งานสำคัญที่สุดเพื่อเพื่อนร่วมชาติของเขาด้วยการแปลพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่เป็นภาษาเยอรมัน จากเกาะหินปัทมอสของเขา

เป็นเวลาเกือบหนึ่งปีเต็มที่เขาได้ประกาศข่าวประเสริฐและตำหนิบาปและความผิดในยุคของเขา {GC 168.3} {GCth17 137.3}

แต่พระเจ้าทรงถนอมผู้รับใช้ของพระองค์ให้ออกจากเวทีของชีวิตสาธารณะไม่ใช่เพียงเพื่อถนอมรักษาชีวิตของลูเธอร์จากความอาฆาตของศัตรูหรือเพื่อเอื้อให้เขามีเวลาเงียบสำหรับทำงานสำคัญเท่านั้น เขาได้ผลลัพธ์ที่ล้ำค่ามากกว่านี้ ในที่พักบนภูเขาที่โดดเดี่ยวและห่างไกลลิบลับของเขานั้น ลูเธอร์ถูกกันออกจากการสนับสนุนทางโลกและปิดตนเองจากคำสรรเสริญเยินยอของมนุษย์ เขาจึงหลุดพ้นจากความหยิ่งทะนงและความมั่นใจในตนเองซึ่งบ่อยครั้งมีต้นเหตุมาจากความสำเร็จ โดยการทนทุกข์และการได้รับความอดสู เขากำลังถูกเตรียมตัวให้พร้อมอีกครั้งเพื่อจะเดินอย่างปลอดภัยบนเส้นทางสูงอันน่าเวียนหัวซึ่งเขาถูกยกย่องและเชิดชูขึ้นไปอย่างกะทันหัน {GC 169.1} {GCth17 138.1}

ในขณะที่มนุษย์ชื่นชมยินดีกับเสรีภาพที่สัจธรรมนำมานั้น พวกเขามีความโน้มเอียงที่จะเชิดชูผู้ที่พระเจ้าทรงใช้มาเพื่อตัดโซ่แห่งความผิดและความงมงาย ซาตานคอยหาทางที่จะหันแนวคิดและความรักของมนุษย์ให้ออกห่างไปจากพระเจ้าและให้ยึดติดกับสื่อตัวแทนที่เป็นมนุษย์ มันนำพวกเขาให้ไปยกย่องเครื่องมือธรรมดาและให้ละเลยพระหัตถ์ที่ทรงนำพาเหตุการณ์ทั้งหมดของการทรงนำ บ่อยครั้งผู้นำศาสนาที่ได้รับการสรรเสริญเยินยอและเคารพเช่นนี้จะสูญเสียความรู้สึกที่ต้องพึ่งพระเจ้าและถูกชักนำให้เชื่อในตัวเขาเอง ผลที่ตามมาคือเขาจะพยายามควบคุมความคิดและจิตสำนึกของประชาชนผู้ซึ่งมีใจโอนเอียงที่จะหวังคอยให้เขานำแทนที่จะพึ่งพระวจนะของพระเจ้า บ่อยครั้งที่งานของการปฏิรูปล่าช้าเพราะบรรดาผู้สนับสนุนหมกมุ่นอยู่กับความรู้สึกเช่นนี้ พระเจ้าทรงประสงค์ที่จะปกป้องอุดมการณ์ของการปฏิรูปให้ออกไปจากภัยอันตรายนี้ พระองค์ทรงประสงค์ให้พระราชกิจของพระเจ้ารับรอยประทับที่ไม่ใช่เป็นของมนุษย์แต่เป็นของพระเจ้า สายตาของมนุษย์หันไปหาลูเธอร์เพราะว่าเป็นผู้อธิบายสัจธรรม เขาถูกนำออกไปเพื่อว่าสายตาทั้งปวงของมนุษย์จะหันไปมองผู้ทรงเป็นแหล่งกำเนิดแห่งสัจธรรม {GC 169.2} {GCth17 138.2}

บท 9 - นักปฏิรูปศาสนาชาวสวิส

เป็นที่ประจักษ์ว่าในการคัดสรรบุคคลที่จะมาปฏิรูปคริสตจักร พระเจ้าทรงใช้แบบแผนเดียวกันกับการก่อตั้งคริสตจักร พระอาจารย์แห่งสวรรค์ทรงมองข้ามบุคคลยิ่งใหญ่ของโลก คนมียศศักดิ์และคนร่ำรวยที่คุ้นเคยกับคำเยินยอและเทิดทูนให้เป็นผู้นำของประชาชน พวกเขาเย่อหยิ่งและมั่นใจในตนเองกับสถานะที่เหนือชั้นกว่าของตนเกินกว่าที่จะยอมถูกหล่อหลอมจิตใจให้เห็นอกเห็นใจเพื่อนร่วมโลกและยอมที่จะเป็นผู้ร่วมงานของบุรุษแห่งเมืองนาซาเร็ธ พระดำรัสที่กล่าวกับชาวประมงกาลิลีที่ไม่มีการศึกษาและตรากตรำทำงานหนักว่า "จงตามเรามาและเราจะตั้งท่านให้เป็นผู้หาคนดั่งหาปลา" มัทธิว 4:19 สาวกเหล่านี้เป็นคนถ่อมและเป็นคนที่สอนได้ ยิ่งพวกเขารับอิทธิพลจากคำสอนจอมปลอมของยุคนั้นน้อยเท่าไร พระคริสต์ก็จะทรงสอนและฝึกพวกเขาเพื่องานรับใช้ของพระองค์ได้มากขึ้นเท่านั้น ในสมัยของงานปฏิรูปยิ่งใหญ่จึงมีสภาพเป็นเช่นนี้ นักปฏิรูปศาสนาแนวหน้าทั้งหลายเป็นคนที่มาจากพื้นฐานชีวิตที่ยากจนถ่อมตัวคือเป็นผู้ที่หลุดพ้นอย่างมากที่สุดจากความหยิ่งผยองของฐานะ และจากอิทธิพลของความทิฐิมานะ และเล่ห์กลของนักบวช แผนการของพระเจ้าเลือกที่จะใช้เครื่องมือที่ต่ำต้อยเพื่อผลที่ยิ่งใหญ่ แล้วเกียรติยศจะไม่เป็นของมนุษย์แต่จะถวายพระสิริแด่พระเจ้าผู้ทรงประกอบกิจผ่านพวกเขาให้เป็นไปตามน้ำพระทัยและพระประสงค์ของพระองค์ {GC 171.1} {GCth17 139.1}

สองสามสัปดาห์หลังจากลูเธอร์เกิดในกระท่อมชาวเหมืองที่แคว้นแซกโซนี อูลริค สวิงก์ลี [Ulric Zwingli] เกิดในกระต๊อบของคนเลี้ยงสัตว์ท่ามกลางเทือกเขาแอลป์ สภาพแวดล้อมของสวิงก์ลีในวัยเด็กและการฝึกอบรมในวัยเยาว์นั้นได้เตรียมเขาเพื่อทำงานรับใช้ในอนาคต เขาได้รับการเลี้ยงดูท่ามกลางความยิ่งใหญ่งดงามและล้ำเลิศของธรรมชาติ สติปัญญาของเขาถูกประทับด้วยความรู้สึกของความยิ่งใหญ่ มีพลังอำนาจและความเกรียงไกรของพระเจ้า ประวัติศาสตร์ผลงานอันกล้าหาญที่เกิดขึ้นในเทือกเขาบ้านเกิดของเขานั้นจุดประกายแรงบันดาลใจอันเยาว์วัยของเขา และเขานั่งอยู่เคียงข้างกายคุณย่าผู้เคร่งครัดศาสนาตั้งใจฟังนิทานจากพระคัมภีร์อันล้ำค่าที่เธอรวบรวมจากตำนานและประเพณีสืบทอดมาของคริสตจักร ด้วยความสนใจอย่างกระตือรือร้นเขาฟังเรื่องราววีรกรรมอันน่ายกย่องของบรรพชนและผู้เผยพระวจนะ เรื่องของคนเลี้ยงแกะที่เฝ้าฝูงแกะบนเนินเขาของแผ่นดินปาเลสไตน์ที่ทูตสวรรค์มาแจ้งกับพวกเขา เรื่องของทารกน้อยแห่งหมู่บ้านเบธเลเฮมและบุรุษแห่งกางเขนคาลวารี {GC 171.2} {GCth17 139.2}

บิดาของสวิงก์ลีมีความปรารถนาเช่นเดียวกับยอห์น ลูเธอร์ที่ต้องการให้ลูกชายมีการศึกษาและได้ส่งเด็กชายออกไปจากหุบเขาบ้านเกิดตั้งแต่ยังเยาว์วัย สติปัญญาของเขาพัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็วจนไม่นานต่อมาเกิดเป็นปัญหาในการหาครูที่มีความสามารถมาสอนเขา เมื่ออายุ 13 ปีเขาไปที่เมืองเบิร์นซึ่งในเวลานั้นเป็นโรงเรียนที่โดดเด่นที่สุดของประเทศสวิสเซอร์แลนด์ แต่ ณ ที่นี้ มีภัยอันตรายเรื่องหนึ่งปรากฏขึ้นที่คุกคามชะตาชีวิตของเขา นักบวชภราดรหลายองค์ทุ่มเทแย่งกันที่จะชักนำให้เขาก้าวเข้าสู่ชีวิตของนักบวช ในเวลานั้นพระนักบวชของนิกายโดมินิกันและฟรานซิสกันมีการแข่งขันกันที่จะแย่งความนิยมจากชาวบ้าน พวกเขาลงแรงตกแต่งโบสถ์ต่างๆ ของพวกเขาอย่างตระการตา มีพิธีกรรมอย่างโอ่อ่าและใช้เครื่องรางเรืองนามและของขลังเพื่อดึงดูดความสนใจ {GC 172.1} {GCth17 140.1}

นักบวชนิกายโดมินิกันแห่งเมืองเบิร์นเห็นว่าหากเขาสามารถเอาชนะนักศึกษาหนุ่มที่มีความสามารถสูงนี้มาเข้าเป็นพวกด้วยแล้ว พวกเขาจะได้ทั้งประโยชน์และเกียรติยศ ความหนุ่มแน่นของเขา

ความสามารถตามธรรมชาติในการพูดและในการเขียนของเขาและอัจฉริยะทางดนตรีและกาพย์กลอนจะดึงดูดประชาชนเข้ามายังที่ประชุมของพวกเขาและเพิ่มรายได้ให้กับนิกายของตนได้ดีกว่าพิธีกรรมและการแสดงออกอย่างหรูหรา พวกเขาพากเพียรด้วยเล่ห์กลและคำป้อยอจนสามารถชักนำสวิงก์ลีเข้ามายังคอนแวนต์ของพวกตน เมื่อลูเธอร์ยังเป็นนักเรียนอยู่นั้น เขาต้องเก็บตัวเองอยู่ในห้องเล็กๆ ของคอนแวนต์และหากพระเจ้าไม่ทรงจัดเตรียมที่จะปลดปล่อยเขาแล้วเขาคงจะจมหายไปกับโลก ส่วนสวิงก์ลีนั้นไม่ได้รับอนุญาตให้เผชิญกับภัยอันตรายแบบเดียวกันนี้ ภายใต้การทรงนำของพระเจ้า คุณพ่อของเขารู้ระแคะระคายกับข่าวสารเรื่องแผนการของพวกนักบวช เขาไม่เคยตั้งใจที่จะปล่อยให้ลูกชายมีชีวิตที่เกียจคร้านและไร้ประโยชน์ของนักบวชทั้งหลาย เขาเห็นว่าชีวิตที่มีประโยชน์ในอนาคตของลูกกำลังตกอยู่ในความเสี่ยงจึงรีบเรียกตัวเขากลับบ้านโดยไม่รอช้า {GC 172.2} {GCth17 140.2}

ชายหนุ่มเชื่อฟังคำสั่งนี้ แต่อยู่อย่างพึงพอใจในหุบเขาบ้านเกิดได้ไม่นานและไม่ช้าต่อมาเขาจึงกลับไปเรียนหนังสืออีก และเวลาผ่านไประยะหนึ่งเขาเดินทางไปกรุงบาเซล ที่นี่เองสวิงก์ลีได้ยินถึงเรื่องข่าวประเสริฐของพระคุณของพระเจ้าที่ประทานให้เปล่าๆ เป็นครั้งแรก วิทเทมบากครูสอนภาษาโบราณคนหนึ่งพบพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ทั้งเล่มในขณะที่ศึกษาภาษากรีกและฮีบรู และด้วยเหตุนี้ลำแสงแห่งความกระจ่างของพระเจ้าจึงส่องมายังสติปัญญาของนักเรียนที่เรียนอยู่กับเขา เขาประกาศว่ามีสัจธรรมที่เก่าแก่และมีคุณค่าอันไร้ขอบเขตมากกว่าทฤษฎีใดๆ ที่ครูในโรงเรียนและนักปราชญ์สอน สัจธรรมโบราณนี้คือความตายของพระคริสต์เป็นค่าไถ่เดียวของคนบาป สำหรับสวิงก์ลีแล้ว คำพูดเหล่านี้เป็นดั่งลำแสงแรกที่ส่องออกมาในยามรุ่งอรุณ {GC 173.1} {GCth17 140.3}

ไม่นานต่อมา พระเจ้าทรงเรียกสวิงก์ลีให้ออกจากกรุงบาเซลเพื่อทำงานที่สำคัญที่สุดในชีวิต ขอบข่ายงานชิ้นแรกของเขาอยู่ที่โบสถ์แห่งหนึ่งในเทือกเขาแอลป์ซึ่งห่างจากหุบเขาบ้านเกิดของเขาไม่ไกลมากนัก เมื่อเขาได้รับการเจิมตั้งให้เป็นบาทหลวงแล้ว ผู้ร่วมงานปฏิรูปคนหนึ่งกล่าวว่า เขา "อุทิศจิตวิญญาณทั้งหมดของเขาให้กับการค้นหาสัจธรรมของพระเจ้าเพราะเขาตระหนักดีว่าเขาจะต้องเรียนรู้มากสักเพียงไรเพื่อดูแลฝูงแกะที่พระคริสต์ทรงโปรดมอบความวางใจไว้กับเขา" Wylie เล่มที่ 8 บทที่ 5 ยิ่งเขาค้นหาพระคัมภีร์มากขึ้นเท่าไร เขาก็พบความแตกต่างระหว่างความจริงของพระคัมภีร์และคำสอนนอกรีตของโรม เขามอบความไว้วางใจให้กับพระคัมภีร์ว่าเป็นพระวจนะของพระเจ้า เป็นกฎเกณฑ์เดียวที่เพียบพร้อมและไม่ผิดเพี้ยน เขามองเห็นว่าพระคัมภีร์ต้องแปลความหมายของพระคัมภีร์เอง เขาไม่กล้าพยายามอธิบายพระคัมภีร์เพื่อสนับสนุนทฤษฎีหรือหลักคำสอนซึ่งตั้งสมมติฐานไว้แล้ว แต่ยึดมั่นว่าเป็นหน้าที่ของเขาที่จะเรียนรู้คำสอนซึ่งเป็นคำสอนที่ตรงไปตรงมาและชัดเจน เขามุ่งมั่นทำตัวให้พร้อมเพื่อสนับสนุนทุกความพยายามเพื่อเข้าใจความหมายให้ครบถ้วนและถูกต้องและเขายังทูลขอความช่วยเหลือจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งเขาประกาศว่าจะเป็นผู้เปิดเผยความหมายนั้นแก่ทุกคนที่แสวงหาด้วยความจริงใจและด้วยการอธิษฐาน {GC 173.2} {GCth17 141.1}

สวิงก์ลีกล่าวว่า "พระคัมภีร์มาจากพระเจ้า ไม่ได้มาจากมนุษย์ และยิ่งไปกว่านั้นพระเจ้าผู้ประทานความกระจ่างนี้จะประทานให้ท่านเข้าใจว่าคำพูดเหล่านี้มาจากพระเจ้า พระวจนะของพระเจ้าไม่ผิดพลาด เป็นพระวจนะที่แจ่มจำรัส มีคำสอนอยู่ในตัว เปิดเผยตนเอง ส่องสว่างให้จิตวิญญาณด้วยความรอดและพระคุณทั้งหมด ประโลมใจในพระเจ้า ถ่อมใจลง เพื่อยอมจำนนและแม้กระทั่งสละสิทธิ์ตนเองไปและกอดพระเจ้าไว้" สวิงก์ลีเองพิสูจน์ความจริงของคำพูดเหล่านี้แล้ว เขาเล่าถึงประสบการณ์ในช่วงเวลานี้ของชีวิตและเขียนไว้ในเวลาต่อมาว่า

“เมื่อ......ข้าพเจ้าเริ่มที่จะมอบถวายตนเองทั้งหมดให้พระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์แล้ว ปรัชญาและหลักคำสอนจะเสนอแนะคำขัดแย้งให้แก่ข้าพเจ้าเสมอ ในที่สุดข้าพเจ้าก็มาถึงจุดหนึ่งที่ข้าพเจ้าคิดว่า ‘ท่านต้องปล่อยวางทั้งหมดไว้และเรียนรู้ความหมายของพระเจ้าจากพระวจนะอันเรียบง่ายของพระองค์เอง’ แล้วข้าพเจ้าเริ่มทูลขอความกระจ่างของพระองค์ และพระคัมภีร์ก็กลายเป็นเรื่องที่ง่ายขึ้นมากสำหรับข้าพเจ้า” Ibid. เล่มที่ 8 บทที่ 6 {GC 174.1} {GCth17 141.2}

หลักคำสอนที่สวิงก์ลีเทศน์นั้น เขาไม่ได้รับจากลูเธอร์ แต่เป็นหลักคำสอนของพระคริสต์ นักปฏิรูปชาวสวิสกล่าวว่า “หากลูเธอร์เทศนาเรื่องของพระคัมภีร์ เขาจะทำสิ่งที่ข้าพเจ้ากำลังทำอยู่ คนที่เขานำมาหาพระคริสต์มีจำนวนมากกว่าที่ข้าพเจ้านำมาเอง แต่เรื่องนี้ไม่สำคัญ ข้าพเจ้าจะไม่เป็นพยานถึงนามอื่นนอกจากพระนามของพระคริสต์ ข้าพเจ้าเป็นทหารของพระองค์และพระองค์ทรงเป็นหัวหน้าเพียงพระองค์เดียวของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่เคยเขียนอักษรสักคำไปหาลูเธอร์และเขาก็ไม่เคยเขียนถึงข้าพเจ้า ทำไม.....ก็เพื่อแสดงให้เห็นว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงทำงานอย่างเป็นหนึ่งเดียวกันเนื่องจากเราทั้งสองไม่ได้สมรู้ร่วมคิดกันแต่สอนหลักคำสอนของพระคริสต์ที่เหมือนกันเช่นนี้” D’Aubigné เล่มที่ 8 บทที่ 9 {GC 174.2} {GCth17 141.3}

ในปี ค.ศ. 1516 สวิงก์ลีได้รับเชิญให้เป็นนักเทศน์ในคอนแวนต์ที่เมืองไอน์ซีเดน ที่นี่เองเขาจะได้เห็นความชั่วช้าของโรมได้อย่างใกล้ชิดยิ่งขึ้นและจะได้ส่งอิทธิพลการเป็นนักปฏิรูปศาสนาให้แผ่ขยายไกลออกไปจากบ้านเกิดของเขาบนเทือกเขาแอลป์ ในบรรดาสิ่งที่ดึงดูดใจของเมืองไอน์ซีเดนนั้นมีรูปปั้นพระแม่พรหมจารีที่เชื่อกันว่ามีอำนาจกระทำการอัศจรรย์ได้ เหนือประตูทางเข้าคอนแวนต์มีข้อความจารึกไว้ว่า “สถานที่แห่งนี้ท่านจะได้รับการอภัยบาปอย่างสมบูรณ์” Ibid. เล่มที่ 8 บทที่ 5 ผู้แสวงบุญจะเดินทางมายังศาลของพระแม่พรหมจารีแห่งนี้ตลอดทุกฤดูกาล แต่งานเฉลิมฉลองยิ่งใหญ่ประจำปีของการเทิดทูนเกียรติจะมีฝูงชนมากันอย่างล้นหลามจากทุกสารทิศของประเทศสวิสเซอร์แลนด์แม้กระทั่งไกลไปถึงประเทศฝรั่งเศสและประเทศเยอรมนี สวิงก์ลีรู้สึกทุกข์ใจจากภาพเหล่านี้เป็นอย่างยิ่ง เขาจึงฉวยโอกาสประกาศอิสรภาพผ่านการเทศนาข่าวประเสริฐแก่ผู้ที่ตกเป็นทาสของความเชื่องมงาย {GC 174.3} {GCth17 142.1}

เขาพูดว่า “โปรดอย่านึกภาพว่าพระเจ้าสถิตอยู่กับวิหารหลังนี้มากกว่าสถานที่อื่นๆ ซึ่งพระองค์ทรงสร้าง ไม่ว่าท่านจะพำนักอยู่ในประเทศใด พระเจ้าสถิตอยู่รอบตัวท่านและสดับฟังท่าน.....การกระทำที่ไม่เกิดประโยชน์ การเดินทางไกลเพื่อแสวงบุญ ของถวาย รูปปั้น การร้องอุทธรณ์ขอพระแม่พรหมจารีหรือนักบุญทั้งหลายจะทำให้ท่านได้รับพระคุณของพระเจ้ากระนั้นหรือ..... เราจะได้อะไรกับการพูดมากมายในคำอธิษฐานของเรา เราจะได้อะไรจากผ้าคลุมศีรษะเงางาม ศีรษะที่ถูกกล้อนอย่างราบเรียบ เสื้อคลุมยาวระย้อยหรือรองเท้าแตะทองคำ.....พระเจ้าทรงทอดพระเนตรที่จิตใจและหัวใจของเราก็ห่างไกลจากพระองค์” เขาพูดต่ออีกว่า “พระคริสต์ผู้ทรงถูกตรึงกางเขนครั้งเดียวนั้นทรงเป็นเครื่องถวายบูชาและทรงเป็นเหยื่อที่เพียงพอแล้วสำหรับบาปของผู้เชื่อตลอดนิรันดร์กาล” Ibid. เล่มที่ 8 บทที่ 5 {GC 175.1} {GCth17 142.2}

คำสอนเช่นนี้ไม่เป็นที่ต้อนรับสำหรับผู้ฟังจำนวนมาก เป็นเรื่องน่าผิดหวังอย่างยิ่งสำหรับพวกเขาที่ได้รับการบอกเล่าว่าการเดินทางแสนเหนื่อยยากของพวกเขานั้นไร้ประโยชน์ พวกเขาไม่เข้าใจเรื่องการอภัยที่ให้เปล่าๆ ผ่านทางพระคริสต์ พวกเขาพอใจกับวิถีเดิมที่นำไปสู่สวรรค์ตามที่โรมจัดวางไว้ให้พวกเขา พวกเขาหดถอยจากความยุ่งยากในการค้นหาสิ่งที่ดีกว่า เป็นเรื่องง่ายที่จะวางใจมอบความรอดไว้กับบาทหลวงและพระสันตะปาปามากกว่าการแสวงหาความบริสุทธิ์แห่งจิตใจ {GC 175.2} {GCth17 142.3}

แต่มีคนอีกกลุ่มหนึ่งที่รับข่าวสารแห่งการช่วยให้รอดผ่านทางพระคริสต์ด้วยความชื่นชมยินดี การถือระเบียบต่างๆ ตามที่โรมกำหนดไม่อาจให้สันติสุขแก่จิตวิญญาณ และด้วยความเชื่อพวกเขายอมรับพระโลหิตของพระผู้ช่วยให้รอดเพื่อไถ่บาปของพวกเขา คนเหล่านี้กลับไปยังบ้านและเปิดเผยความกระจ่างอันล้ำค่าที่พวกเขาได้รับให้แก่คนอื่นๆ ความจริงจึงกระจายจากหมู่บ้านหนึ่งไปยังอีกหมู่บ้านหนึ่ง จากเมืองหนึ่งไปสู่อีกเมืองหนึ่งและจำนวนของผู้แสวงบุญที่ไปยังศาลเจ้าพระแม่พรหมจารีลดลงอย่างมาก เงินถวายก็ลดลงและส่งผลต่อเงินเดือนของสวิงก์ลีที่มาจากเงินถวายเหล่านั้น แต่เรื่องเช่นนี้ทำให้เขามีความสุขเมื่อเขาเห็นอำนาจของความคลั่งไคล้และความงมงายเริ่มแตกสลายไป {GC 175.3} {GCth17 142.4}

ผู้มีอำนาจในคริสตจักรไม่ได้ตาบอดกับงานที่สวิงก์ลีบรรลุผล แต่สำหรับเวลานี้ พวกเขาอดทนที่จะไม่เข้าไปขัดขวาง หวังว่ายังจะใช้เขาทำงานตามอุดมการณ์ของพวกตน พวกเขาลงแรงเพื่อเอาชนะเขาด้วยคำเยินยอและในขณะเดียวกันสัจธรรมกำลังเข้ายึดครองหัวใจของประชาชน {GC 176.1} {GCth17 143.1}

การทำงานของสวิงก์ลีที่เมืองไอน์ซีเดนฝึกเขาให้ทำงานในขอบเขตที่กว้างขึ้นซึ่งเขาจะต้องก้าวเข้าไปในไม่ช้า หลังจากอยู่ที่นี่สามปี เขาได้รับเชิญให้ไปอยู่ที่สำนักนักเทศน์ในโบสถ์ของเมืองซูริค ในเวลานั้นที่นี่เป็นเมืองสำคัญที่สุดของสมาพันธ์สวิส และอิทธิพลใดที่เคลื่อนไหวออกจากที่นี่จะมีผลกระทบอย่างกว้างขวาง แต่คณะนักบวชที่เชิญเขามายังเมืองซูริคตั้งใจขัดขวางแนวคิดใหม่ใดๆ ที่จะเกิดขึ้น พวกเขาจึงดำเนินการต่อด้วยการแนะแนวถึงหน้าที่ต่างๆ ของเขา {GC 176.2} {GCth17 143.2}

พวกเขาแจกแจงว่า “ท่านต้องบากบั่นทุกทางที่จะจัดเก็บรายได้ของหน่วยโดยไม่มองข้ามเรื่องเล็กน้อยที่สุด ท่านต้องเคี่ยวเข็ญคนที่ซื่อสัตย์ ทั้งจากบนธรรมาสน์และในห้องสารภาพผิดให้ชำระสิบลดและเงินถวายอื่นที่ต้องจ่ายและให้ใช้เงินถวายเป็นตัววัดความรักที่มีต่อคริสตจักร ท่านต้องขยันในการเพิ่มรายได้จากคนเจ็บป่วย จากมวลชนทั้งหลายและโดยทั่วไปจากทุกคำสั่งของคณะนักบวช” พวกเขาสำทับต่อไปอีกว่า “การประกอบพิธีศาสนาต่างๆ การเทศนาและการอภิบาลฝูงแกะก็เป็นหน้าที่ของอนุศาสกเช่นกัน แต่สำหรับเรื่องเหล่านี้ ท่านอาจหาคนมาทำแทนได้และโดยเฉพาะในเรื่องของการเทศนา ท่านไม่ควรประกอบพิธีศาสนาแก่ผู้ใดนอกจากผู้ที่มีชื่อเสียงและจะประกอบก็ต่อเมื่อได้รับเชิญ ท่านห้ามประกอบพิธีโดยปราศจากการแบ่งแยกคนทั้งหลาย” Ibid. เล่มที่ 8 บทที่ 6 {GC 176.3} {GCth17 143.3}

สวิงก์ลีฟังคำสั่งนี้อย่างเงียบๆ และหลังจากแสดงความขอบคุณที่ได้รับเกียรติมารับตำแหน่งสำคัญนี้ เขาอธิบายต่อไปเสนอแนวทางที่เขาจะทำ เขาพูดว่า “ชีวิตของพระคริสต์ถูกปกปิดไว้จากประชาชนนานเกินไปแล้ว ข้าพเจ้าจะเทศนาพระธรรมพระกิตติคุณทั้งหมดเริ่มจากมัทธิว.........ซึ่งจะคัดมาจากพระคัมภีร์เพียงแหล่งเดียว หยั่งลึกถึงก้นบึ้ง เปรียบเทียบข้อพระคัมภีร์กับอีกข้อพระคัมภีร์และค้นหาความเข้าใจด้วยการอธิษฐานอยู่เสมอและอย่างกระตือรือร้น ข้าพเจ้าจะมอบถวายการรับใช้เพื่อถวายพระเกียรติพระเจ้า เพื่อสรรเสริญพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อความรอดของจิตวิญญาณและเพื่ออบรมในทางธรรมของความเชื่อที่แท้จริง” Ibid. เล่มที่ 8 บทที่ 6 ถึงแม้คณะสงฆ์ส่วนหนึ่งไม่เห็นด้วยกับแผนการของเขาและพยายามห้ามปรามเขาก็ตาม สวิงก์ลีคงยืนหยัดอย่างหนักแน่น เขาประกาศว่าเขาไม่ได้เสนอแนะวิธีการใหม่ใดๆ เลย แต่เป็นวิธีการเก่าแก่ที่คริสตจักรใช้ในสมัยแรกเริ่มและในยุคที่ยังบริสุทธิ์อยู่ {GC 176.4} {GCth17 144.1}

สัจธรรมที่เขาสอนกระตุ้นความสนใจให้ตื่นขึ้นแล้ว และประชาชนจำนวนมากพากันเข้ามาฟังคำเทศนาของเขา รวมถึงหลายคนที่เลิกเข้าร่วมนมัสการมานานแล้ว เขาเริ่มงานรับใช้ของเขาด้วยการเปิดพระธรรมพระกิตติคุณ อ่านและอธิบายถึงเรื่องชีวิต คำสอนและความตายอันดลใจของพระคริสต์แก่ผู้ฟังของเขา เช่นเดียวกับที่เมืองไอน์ซีเดน เขาเสนอพระวจนะของพระเจ้าว่าเป็นสิทธิอำนาจอันไม่แปรเปลี่ยน และความตายของพระคริสต์เป็นการถวายบูชาเดียวที่สมบูรณ์แบบ เขาพูดว่า “ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะนำท่านไปหาพระคริสต์ ไปยังพระคริสต์ผู้ทรงเป็นต้นกำเนิดแห่งความรอดที่แท้จริง” Ibid. เล่มที่ 8 บทที่ 6 ประชาชนทุกชนชั้นรายล้อมนักเทศน์ท่านนี้ไว้ ตั้งแต่รัฐบุรุษและผู้คงแก่เรียนไปจนถึงช่างฝีมือและชาวนา พวกเขาฟังถ้อยคำของเขาด้วยความสนใจอย่างล้ำลึก เขาไม่เพียงแต่ประกาศเสนอความรอดที่ให้เปล่าๆ แต่ยังตำหนิความชั่วและความทุจริตในยุคนั้นอย่างไม่เกรงกลัวผู้ใด หลายคนออกจากโบสถ์พร้อมกับสรรเสริญพระเจ้า พวกเขาพูดกันว่า “ชายคนนี้เป็นนักเทศน์แห่งความจริง เขาจะเป็นโมเสสของเราเพื่อนำเราออกจากความมืดของชาวอียิปต์” Ibid. เล่มที่ 8 บทที่ 6 {GC 177.1} {GCth17 144.2}

แต่แม้ว่างานของเขาได้รับการต้อนรับในช่วงแรกอย่างกระตือรือร้นก็ตาม ผ่านไประยะหนึ่งการต่อต้านก็ปรากฏขึ้น พระนักบวชจำนวนหนึ่งตั้งตนขึ้นเพื่อขัดขวางงานของเขาและประณามคำสอนของเขา หลายคนโจมตีเขาด้วยคำถากถางและการเยาะเย้ย คนอื่นๆ หันไปใช้วิธีหยาบคายและการข่มขู่ แต่สวิงก์ลีรับมือกับเรื่องทั้งหมดด้วยความอดทน เขาพูดว่า “หากเราปรารถนาที่จะนำคนชั่วมาอยู่ฝ่ายของพระเยซูคริสต์แล้ว เราต้องปิดตาให้กับหลายสิ่ง” Ibid. เล่มที่ 8 บทที่ 6 {GC 177.2} {GCth17 144.3}

ประมาณช่วงเวลานี้มีตัวแทนคนใหม่เข้ามาช่วยงานการปฏิรูปให้คืบหน้าต่อไป มีสหายคนหนึ่งที่ศรัทธาในการปฏิรูปจากเมืองบาเซลได้ส่งลูเซียนคนหนึ่งมายังเมืองซูริค พร้อมนำผลงานเขียนของลูเธอร์ติดตัวมาด้วย เขาแนะนำว่าการขายหนังสือเหล่านี้อาจเป็นวิธีอันทรงพลังในการกระจายความกระจ่างให้กว้างขวางออกไป เขาเขียนจดหมายถึงสวิงก์ลีความว่า “ให้ทดสอบชายคนนี้ว่ามีความรอบคอบและความสามารถเพียงพอหรือไม่ หากมีก็ให้เขานำผลงานของลูเธอร์ไปยังทุกเมือง ทุกตำบล ทุกหมู่บ้านและแม้กระทั่งทุกๆ บ้านในประเทศสวิสเซอร์แลนด์และโดยเฉพาะการอธิบายคำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างละเอียดที่เขียนไว้ให้คนทั่วไปอ่าน ยิ่งมีคนรู้มาก ก็จะยิ่งมีคนต้องการซื้อมากขึ้น” Ibid. เล่มที่ 8 บทที่ 6 ด้วยวิธีเช่นนี้ความกระจ่างจึงได้พบประตูทางเข้า {GC 178.1} {GCth17 145.1}

ในช่วงเวลาที่พระเจ้าจะทรงตัดโซ่ตรวนของความโง่เขลาและความงมงาย ก็เป็นเวลาที่ซาตานทำงานอย่างสุดกำลังยิ่งขึ้นเพื่อปกปิดมนุษย์ให้อยู่ในความมืดและล่ามโซ่พวกเขาให้แน่นหนายิ่งขึ้น ขณะที่มนุษย์กำลังลุกขึ้นในดินแดนต่างๆ เพื่อนำเสนอเรื่องการอภัยและการชำระให้บริสุทธิ์โดยผ่านทางพระโลหิตของพระคริสต์ให้แก่ประชาชนทั่วไปนั้น โรมก็ดำเนินการต่อไปด้วยพลังที่เสริมขึ้นใหม่เพื่อเปิดตลาดของเธอให้ครอบคลุมทั่วอาณาจักรของคริสเตียน โดยเสนอการอภัยด้วยการแลกกับเงิน {GC 178.2} {GCth17 145.2}

ทุกบาปมีราคาติดไว้และคนทั้งหลายได้รับใบอนุญาตทำบาปอย่างเสรีหากคลังสมบัติของคริสตจักรจะเต็มอยู่เสมอ ดังนั้นขบวนการทั้งสองดำเนินหน้าต่อไปคือขบวนการหนึ่งเสนอการอภัยบาปด้วยการแลกกับเงินและอีกขบวนการหนึ่งเสนอการอภัยบาปโดยผ่านพระคริสต์ โรมอนุญาตให้ทำบาปได้และใช้เป็นแหล่งที่มาของรายได้ ส่วนนักปฏิรูปประณามบาปและชี้ไปยังพระคริสต์ผู้ทรงชำระและทรงไถ่บาป {GC 178.3} {GCth17 145.3}

ในประเทศเยอรมนี
งานของการขายใบลบมลทินบาปได้ถูกมอบหมายให้พวกนักบวชภราดรคณะโดมินิกันและให้เทคเซลผู้โหดเหี้ยมเป็นผู้ดำเนินการ
ในประเทศสวิตเซอร์แลนด์การค้าใบลบมลทินบาปนั้นตกอยู่ในมือของนักบวชภราดรคณะฟรานซิสกันภายใต้การควบคุมของแซมสันผู้เป็นนักบวชชาวอิตาเลียน
แซมสันเคยทำงานรับใช้คริสตจักรอย่างดีมาแล้วด้วยการนำเงินมหาศาลจากประเทศเยอรมนีและประเทศสวิสเซอร์แลนด์เข้าคลังของระบอบเปปาซี บัดนี้เขาเดินทางไปทั่วประเทศสวิสเซอร์แลนด์เพื่อดึงดูดฝูงชนจำนวนมากปล้นเงินทองเล็กน้อยที่ชาวนาผู้ยากไร้หามาและรีดไถสมบัติมีค่ามากมายจากชนชั้นร่ำรวย
แต่ผลกระทบของการปฏิรูปทำให้รายได้ลดน้อยลงแม้จะยังไม่หยุดชะงักไป
ในขณะที่สวิงก์ลียังอยู่ที่ไอน์ซีเดนนั้นแซมสันเดินทางเข้ามายังประเทศสวิสเซอร์แลนด์และในเวลาต่อมาไม่นานเดินทางมาถึงหมู่บ้านใกล้เคียงพร้อมสินค้าของเขา เมื่อนักปฏิรูปศาสนาได้รับรายงานถึงพันธกิจของเขาเขาก็ออกเดินทางเพื่อไปต่อต้านทันที ทั้งสองไม่ได้เผชิญหน้ากัน แต่ความสำเร็จตกเป็นของสวิงก์ลีเมื่อสามารถเปิดโปงการหลอกลวงของนักบวชภราดรผู้นี้จนเขาต้องหลบไปหาสถานที่แห่งใหม่ {GC 178.4} {GCth17 145.4}

ที่เมืองซูริค สวิงก์ลีเทศนาอย่างเร่าร้อนต่อต้านคนเร่ขายใบลบมลทินบาปและเมื่อแซมสันเดินทางมาถึงที่นั่นมีผู้ส่งข่าวจากสภามาแจ้งเขาว่าให้เดินทางต่อไป แต่ในที่สุดเขาใช้เล่ห์อุบายจนสามารถเข้าเมืองได้แต่ถูกขับออกไปโดยไม่ได้ขายใบลบมลทินบาปแม้เพียงสักใบและไม่นานต่อมาเขาก็ออกจากประเทศสวิสเซอร์แลนด์ {GC 179.1} {GCth17 145.5}

การปฏิรูปศาสนาได้รับการสนับสนุนอย่างท่วมท้นจากโรคระบาดที่เกิดขึ้นซึ่งเรียกกันว่าความตายครั้งยิ่งใหญ่ที่กวาดไปทั่วประเทศสวิสเซอร์แลนด์ในปี ค.ศ. 1519 เมื่อมนุษย์เผชิญหน้ากับผู้ทำลายหลายคนมาถึงจุดที่รู้สึกว่าการอภัยโทษบาปที่เขาซื้อไว้เมื่อไม่นานมานี้มันช่างอนิจจังและไร้ค่าเพียงไรและพวกเขาตั้งตารอคอยรากฐานของความเชื่อที่มั่นคงกว่านี้ สวิงก์ลีล้มป่วยลงที่เมืองซูริคและสภาพของเขาหมดหวังอย่างสิ้นเชิงที่จะหายป่วยและมีข่าวแพร่กระจายทั่วไปว่าเขาตายไปแล้ว
ในห้วงเวลาวิกฤตแห่งการทดลองนั้น ความหวังและกำลังใจของเขาไม่สั่นคลอน เขามองไปยังกางเขนแห่งคาลวารีด้วยความเชื่อ วางใจในการอภัยจากบาปที่มีอย่างเพียงพอ เมื่อเขากลับออกมาจากประตูมรณะ
เขาเทศนาข่าวประเสริฐด้วยความกระตือรือร้นยิ่งขึ้นกว่าก่อนและคำพูดของเขาส่งผลที่มีอำนาจมากกว่าเก่า
ประชาชนต้อนรับอาจารย์ที่รักยิ่งของพวกเขาที่กลับจากปากแดนของหลุมศพด้วยความยินดี
พวกเขาเองก็มาจากการดูแลคนเจ็บและคนที่จวนจะตายและพวกเขาสัมผัสได้ถึงคุณค่าของข่าวประเสริฐอย่างที่ไม่เคยสัมผัสมาก่อน {GC 179.2} {GCth17 146.1}

สวิงก์ลีค้นพบความเข้าใจแห่งสัจธรรมด้วยความชัดเจนยิ่งขึ้น
และได้ประสบด้วยตนเองอย่างเต็มที่ถึงอำนาจของการฟื้นฟูขึ้นใหม่
เขาใส่ใจในเรื่องการล้มลงในบาปของมนุษย์และแผนการไถ่ให้รอด เขาพูดว่า "โดยทางอาดัมเราทุกคนตายหมด จมปลักอยู่ในความเสื่อมโทรมและถูกกำหนดลงโทษ" Wylie เล่มที่ 8 บทที่ 9 "พระคริสต์......ทรงไถ่เราให้ได้รับความรอดที่ไม่มีวันสิ้นสุด.......การทนทุกข์ระทมของพระองค์เป็นเครื่องถวายบูชาชั่วนิรันดร์และมีฤทธิ์แห่งการรักษาอย่างยั่งยืน
สร้างความพอพระทัยแก่ความยุติธรรมของพระเจ้าไปตลอดกาลเพื่อเห็นแก่ทุกคนที่วางใจด้วยความเชื่อที่มั่นคงและไม่หวั่นไหว" อย่างไรก็ตามเขายังสอนอย่างชัดเจนว่าเนื่องด้วยพระคุณของพระคริสต์มนุษย์ไม่มีเสรีภาพที่จะทำบาปอีกต่อไป "ที่ใดที่มีความเชื่อในพระเจ้าพระเจ้าสถิตอยู่ที่นั่นและที่ใดที่พระเจ้าทรงร่วมสถิตอยู่ด้วยแล้วที่นั่นจะมีความกระตือรือร้นที่จะเร่งเร้าและบังคับให้มนุษย์ทำการดี" D'Aubigné หน้า 8 บทที่ 9 {GC 180.1} {GCth17 146.2}

คำเทศนาเช่นนี้ปลุกความสนใจจนมีคนเข้ามาฟังเขาเทศน์จนล้นโบสถ์ เขาเปิดเผยสัจธรรมทีละเล็กทีละน้อยให้แก่ผู้ฟังเท่าที่พวกเขาจะรับได้ ในตอนแรก เขาระมัดระวังที่จะไม่นำเสนอเรื่องที่จะทำให้พวกเขาตื่นตกใจและก่อให้เกิดอคติ งานของเขาคือการเอาชนะจิตใจของพวกเขาให้เข้ามาหาคำสอนของพระคริสต์ เพื่อให้ความรักของพระองค์ทำให้จิตใจของพวกเขาอ่อนโยนลงและยกชูแบบอย่างของพระองค์ไว้ต่อหน้า และเมื่อพวกเขาพร้อมที่จะรับหลักการของข่าวประเสริฐ ความเชื่อและการกระทำที่งมงายของพวกเขาจะพ่ายแพ้ไปอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ {GC 180.2} {GCth17 146.3}

การปฏิรูปศาสนาในเมืองซูริคคืบหน้าไปทีละก้าว ด้วยความหวาดผวา ศัตรูของการปฏิรูปถูกปลุกเร้าให้ต่อต้านอย่างแข็งขัน หนึ่งปีก่อนหน้านี้ พระนักบวชแห่งเมืองวิตเทนเบิรก์เอ่ยปากปฏิเสธพระสันตะปาปาและจักรพรรดิที่ให้ไปปรากฏตัวที่เมืองวอร์มส์ และบัดนี้ดูเหมือนว่าทุกสิ่งบ่งบอกถึงการคัดค้านข้อกล่าวหาของระบอบเปปาซีที่เมืองซูริคเช่นกัน มีการโจมตีใส่สวิงก์ลีครั้งแล้วครั้งเล่า ในแคนเทินของระบอบเปปาซี [Canton เขตการปกครองขนาดเล็กของระบอบเปปาซี] มีการจับสาวกของข่าวประเสริฐไปยังตะแลงแกงเผาทั้งเป็นอยู่เป็นระยะๆ แต่นี่ยังไม่พอ จะต้องปิดปากครูสอนนอกรีตให้เงียบไปด้วย เพื่อให้เป็นไปตามที่วางแผนไว้ บิชอปแห่งเมืองคอนสเตนซ์จัดส่งผู้ช่วยสามคนไปยังสภาของเมืองซูริคเพื่อกล่าวหาสวิงก์ลีเรื่องการสอนประชาชนให้ละเมิดกฎระเบียบของคริสตจักร การทำเช่นนี้จะคุกคามต่อสันติภาพและระเบียบวินัยอันดีของสังคม เขาย้ำว่าหากยกเว้นผู้มีอำนาจของคริสตจักรคนหนึ่งจะทำให้เกิดความสับสนอลหม่านไปทั่ว สวิงก์ลีตอบพวกเขาว่า ตลอดสี่ปีมานี้ เขาสอนข่าวประเสริฐที่เมืองซูริค “ซึ่งมีความสงบและมีสันติสุขมากกว่าเมืองอื่นๆในสมาพันธ์นี้” เขาพูดว่า “คริสต์ศาสนาไม่ใช่โล่คุ้มภัยทั่วไปที่ดีที่สุดหรือ” Wylie เล่มที่ 8 บทที่ 11 {GC 180.3} {GCth17 147.1}

พวกผู้ช่วยให้คำแนะนำเตือนสมาชิกสภาให้คงอยู่ในคริสตจักรต่อไป พวกเขาประกาศว่าหากออกไปจากที่นี่ก็จะไม่มีความรอด สวิงก์ลีตอบสนองโดยให้กำลังใจแก่เหล่าสมาชิกสภาว่า “ขออย่าให้คำกล่าวหานี้ทำให้พวกท่านหวั่นไหวเลย รากฐานของคริสตจักรคือพระศิลา คือพระคริสต์องค์เดียวกับที่ประทานนามนี้ให้เปโตรเพราะเขายอมรับพระองค์อย่างสัตย์ซื่อ ในทุกประเทศ ผู้ใดก็ตามที่เชื่ออย่างสุดจิตสุดใจในพระเยซูคริสต์เจ้าจะเป็นที่ยอมรับของพระเจ้า แท้จริงแล้ว สถานที่แห่งนี้คือคริสตจักร ออกจากที่นี่แล้วจะไม่มีผู้ใดได้รับความรอด” D’Aubigné London ed. เล่มที่ 8 บทที่ 11 จากผลของการประชุมครั้งนี้ ผู้ช่วยคนหนึ่งของบิชอปได้รับความเชื่อของการปฏิรูป {GC 181.1} {GCth17 147.2}

สภาบอกปัดที่จะตัดสินลงโทษสวิงก์ลีและโรมเตรียมตัวที่จะเข้าจู่โจมใหม่อีกครั้ง นักปฏิรูปศาสนาเมื่อได้รับแจ้งถึงการวางแผนของศัตรูก็อุทานขึ้นมาว่า “ให้พวกเขาเข้ามาเลย ข้าพเจ้ากลัวเขาเหมือนหน้าผาหินกลัวคลื่นที่ซัดกระหน่ำใส่ตีนหน้าผา” Wylie เล่มที่ 8 บทที่ 11 ความพยายามของคณะนักบวชมีแต่ทำให้ขบวนการที่พวกเขาพยายามล้มล้างเติบโตขึ้น สัจธรรมยังคงแพร่กระจายออกไป ในประเทศเยอรมนีผู้ที่ยึดถือความเชื่อนี้ที่โศกเศร้าจากการหายตัวไปของลูเธอร์กลับมีกำลังใจอีกครั้งหนึ่งเมื่อมองเห็นความก้าวหน้าของข่าวประเสริฐในประเทศสวิสเซอร์แลนด์ {GC 181.2} {GCth17 147.3}

ในขณะที่การปฏิรูปทางศาสนาหยั่งรากลงในเมืองซูริคได้อย่างมั่นคงแล้ว ผลลัพธ์ที่เห็นอย่างเด่นชัดคือการกำจัดความชั่วและการส่งเสริมความเป็นระเบียบและความสามัคคีกัน สวิงก์ลีเขียนบันทึกไว้ว่า “สันติสุขได้เข้ามาอยู่ในเมืองของเราแล้ว ไม่มีการทะเลาะกัน ไม่มีเรื่องหน้าไหว้หลังหลอก ไม่มีความอิจฉาริษยา ไม่มีการต่อสู้ขัดแย้งกัน

ความเป็นหนึ่งเดียวกันเช่นนี้จะมาจากที่ใดได้นอกจากจะมาจากพระเจ้าและคำสอนของเราซึ่งเติมเต็มพวกเราด้วยผลของสันติสุขและความเคร่งครัดในศาสนา” Ibid. เล่มที่ 8 บทที่ 15 {GC 181.3} {GCth17 147.4}

ชัยชนะที่การปฏิรูปศาสนาได้รับนั้นยั่วยุเหล่าผู้นิยมลัทธิโรมันให้ยิ่งมุ่งมั่นบากบั่นที่จะโค่นล้มอุดมการณ์นี้ลงให้ได้ เมื่อพวกเขาเห็นว่าการใช้วิธีกดขี่ข่มเหงมีผลเพียงเล็กน้อยต่อการกำจัดงานของลูเธอร์ในประเทศเยอรมนี พวกเขาตัดสินใจที่จะใช้วิธีหนามยอกเอาหนามบ่งกับการปฏิรูปด้วยอาวุธของมันเอง พวกเขาจะจัดเวทีโต้วาทีกับสวิงก์ลีขึ้นและวางแผนการดำเนินงานที่มั่นใจว่าจะได้ชัยชนะโดยเลือกคนของตนเองไม่เพียงแต่สถานที่ต่อสู้เท่านั้น แต่รวมถึงคณะผู้ตัดสินการโต้เวทีครั้งนี้ด้วย และหากพวกเขาสามารถควบคุมสวิงก์ลีให้อยู่ภายใต้อำนาจของพวกเขาแล้วพวกเขาจะต้องดูแลไม่ให้เขาหนีรอด เมื่อใดที่ปิดปากผู้นำได้ ขบวนการนี้จะถูกบดขยี้ไปได้อย่างรวดเร็ว จุดมุ่งหมายนี้ถูกปกปิดไว้อย่างระมัดระวัง {GC 181.4} {GCth17 148.1}

เวทีโต้วาทีนี้กำหนดให้จัดขึ้นที่เมืองเบเดน แต่สวิงก์ลีไม่ได้ไปปรากฏตัวที่นั่น สภาของเมืองซูริคสงสัยแผนของเหล่าผู้นิยมระบอบเปปาซีและได้รับการเตือนจากกองเพลิงที่ถูกจุดขึ้นในแคนเทินสำหรับผู้ที่ยึดข่าวประเสริฐ พวกเขาจึงสั่งห้ามศาสนาจารย์ของตนไปเปิดเผยตัวเองให้เป็นเป้าของภัยนี้ ที่เมืองซูริคเขาพร้อมที่จะพบหน้ากับพรรคพวกที่โรมจะส่งมา แต่การที่จะเดินทางไปยังเมืองเบเดนที่ซึ่งเลือดของผู้พลีชีพเพื่อความจริงเพิ่งจะหลั่งไปนั้นจะเป็นการเข้าหาความตายอย่างแน่นอน อีโคลัมพาเดียสและแฮลเลอร์ [Oecolampadius and Haller] ได้รับเลือกให้เป็นตัวแทนของนักปฏิรูปศาสนาในขณะที่ ดร. เอคผู้โด่งดังซึ่งบรรดาดุษฎีบัณฑิตและพระราชาคณะให้การสนับสนุนเป็นผู้แทนฝ่ายโรม {GC 182.1} {GCth17 148.2}

แม้สวิงก์ลีไม่ได้ปรากฏตัวที่ห้องประชุม ผู้คนในที่แห่งนั้นสัมผัสได้ถึงอิทธิพลของเขา เลขาทั้งหมดได้รับการคัดเลือกโดยกลุ่มผู้นิยมระบอบเปปาซีและคนอื่นๆ ถูกสั่งห้ามบันทึกข้อความใดๆ เป็นอันขาด โดยมีโทษถึงตาย อย่างไรก็ตามทุกวันสวิงก์ลีได้รับรายงานบันทึกอย่างเที่ยงตรงถึงเรื่องทั้งหมดที่พูดในเมืองเบเดน ทุกคืนนักเรียนคนหนึ่งที่เข้าฟังการโต้วาทีได้จดบันทึกสิ่งที่โต้เถียงกันในวันนั้น นักเรียนอีกสองคนอาสานำเอกสารนี้ส่งพร้อมจดหมายของอีโคลัมพาเดียสไปให้สวิงก์ลีที่เมืองซูริค นักปฏิรูปศาสนาจะตอบจดหมายพร้อมให้คำแนะนำและข้อเสนอแนะ เขาเขียนจดหมายในเวลากลางคืนและนักเรียนนำกลับไปยังเมืองเบเดนในเช้าวันรุ่งขึ้น เพื่อหลบหลีกความเข้มงวดในการตรวจตราของยามที่เฝ้าอยู่ตรงประตูกำแพงเมือง ผู้สื่อข่าวเหล่านี้เอาตะกร้าเป็ดไก่ทูนวางบนศีรษะจึงเดินผ่านได้โดยไม่มีอุปสรรคใดเลย {GC 182.2} {GCth17 148.3}

ด้วยวิธีเช่นนี้สวิงก์ลียืนหยัดต่อสู้กับศัตรูเจ้าเล่ห์ของเขา ไมโคเนียสพูดว่า “ ด้วยการใคร่ครวญไตร่ตรองอดหลับอดนอนของเขา และด้วยคำแนะนำที่ส่งไปยังเมืองเบเดน เขากลับทำงานได้มากกว่าการไปอภิปรายด้วยตนเองท่ามกลางศัตรูของเขา” D’Aubigné เล่มที่ 11 บทที่ 13 {GC 183.1} {GCth17 148.4}

บรรดาผู้นิยมลัทธิโรมันเต็มล้นด้วยชัยชนะที่คาดว่าจะได้ พวกเขาพากันเดินทางมายังเมืองเบเดนสวมใส่ชุดอาภรณ์หรูที่สุดและตกแต่งด้วยเครื่องประดับแวววาว พวกเขาอยู่อย่างสุขกายสบายใจ โต๊ะอาหารเต็มไปด้วยอาหารชั้นเลิศและเหล้าไวน์ที่ผ่านการคัดสรรมาอย่างดีที่สุดแล้ว พวกเขาชดเชยภาระหนักในหน้าที่ของศาสนกิจด้วยความรื่นเริงและการสนุกสนานอย่างสำมะเลเทเมา แตกต่างอย่างชัดแจ้งจากพวกนักปฏิรูปศาสนา ซึ่งประชาชนมองดูพวกเขาว่าดีกว่าพวกขอทานเพียงเล็กน้อยและความมัธยัสถ์ในการใช้เงินของพวกเขาทำให้พ

วกเขาอยู่ที่โต๊ะอาหารเพียงชั่วครู่ บางครั้งเจ้าของบ้านที่อีโคลัมพาเดียสพักอาศัยด้วยถือโอกาสสังเกตเขาในห้องของเขา พบว่าเขาศึกษาและอธิษฐานอยู่ตลอดเวลาและรู้สึกสงสัยอย่างยิ่งจนต้องรายงานว่าอย่างน้อยที่สุดคนนอกรีตก็เป็นคนที่ "เคร่งครัดศาสนาอย่างมากยิ่ง" {GC 183.2} {GCth17 149.1}

ที่ประชุม "เอคเดินอย่างจองหองขึ้นธรรมาสน์ที่ตกแต่งอย่างหรูในขณะที่อีโคลัมพาเดียสแต่งตัวอย่างถ่อมตน ถูกบังคับให้นั่งบนเก้าอี้ไม้เดี่ยวที่แกะสลักอย่างหยาบๆ อยู่ข้างหน้าคู่ต่อสู้" Ibid. เล่มที่ 11 บทที่ 13 เสียงดังฟังชัดและความมั่นใจของเอคไม่เคยทำให้เขาผิดหวัง ความกระตือรือร้นของเขาถูกกระตุ้นด้วยความหวังในทองคำและชื่อเสียงเพราะผู้ที่ปกป้องความเชื่อจะได้รับเงินตอบแทนอย่างงดงาม เมื่อคำถกเถียงที่ดีล้มเหลวเขาก็หันไปใช้คำหมิ่นประมาทและแม้แต่คำสาบานแทน {GC 183.3} {GCth17 149.2}

อีโคลัมพาเดียสเสงี่ยมเจียมตัวและไม่วางใจในตัวเอง เขาเคยถอยออกจากการต่อสู้มาก่อนแล้ว แต่ครั้งนี้เขาก้าวเข้ามาด้วยคำปฏิญาณอันเคร่งขรึมว่า "ข้าพเจ้าไม่ยอมรับมาตรฐานการพิพากษาอื่นใดนอกจากพระวจนะของพระเจ้า" Ibid. เล่มที่ 11 บทที่ 13 แม้จะอ่อนสุภาพและท่าทางที่มีมารยาท เขาผ่านการพิสูจน์ว่ามีความสามารถและไม่สะทกสะท้าน ในขณะที่ผู้นิยมลัทธิโรมันร้องขอการใช้สิทธิอำนาจในการดำเนินตามธรรมเนียมปฏิบัติของคริสตจักรซึ่งพวกเขาปฏิบัติกันมาจนเป็นนิสัย นักปฏิรูปศาสนาท่านนี้ยึดมั่นอย่างมั่นคงในพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ แย้งว่า "ธรรมเนียมปฏิบัติไม่มีผลบังคับใช้ในประเทศสวิสเซอร์แลนด์ของเรา นอกเสียจากว่าจะเป็นไปตามรัฐธรรมนูญ และในขณะนี้ ในเรื่องของความเชื่อนั้น พระคัมภีร์เป็นรัฐธรรมนูญของเรา" Ibid. เล่มที่ 11 บทที่ 13 {GC 183.4} {GCth17 149.3}

ความแตกต่างระหว่างผู้โต้เถียงทั้งสองนี้ใช่ว่าไม่มีผล การใช้เหตุผลอย่างสงบนิ่งและโปร่งใสของนักปฏิรูปที่เสนอไปอย่างสุภาพอ่อนโยนและถ่อมตนเป็นที่ถูกใจของสติปัญญาของผู้ที่หันหนีด้วยความสะอิดสะเอียนจากเรื่องทึกทักเอาเองอย่างโอ้อวดและอึกทึกของเอค {GC 184.1}การอภิปรายดำเนินอย่างต่อเนื่องเป็นเวลาสิบแปดวัน เมื่อสิ้นสุดการประชุมเหล่าผู้นิยมระบอบเปปาซีอ้างว่าตนเป็นฝ่ายชนะอย่างมั่นใจ ผู้ช่วยส่วนใหญ่เข้าข้างโรมและที่ประชุมรัฐสภาแถลงว่านักปฏิรูปศาสนาเป็นฝ่ายพ่ายแพ้และประกาศว่าพวกเขาทั้งหมดรวมทั้งสวิงก์ลีผู้นำของพวกเขาต้องถูกตัดขาดออกไปจากคริสตจักร แต่ผลของการประชุมเผยให้เห็นว่าความได้เปรียบนั้นอยู่ฝ่ายใด การประลองกันครั้งนี้มีผลอย่างยิ่งต่อแรงผลักดันในอุดมการณ์ของโปรเตสแตนต์และไม่นานต่อมาเมืองที่สำคัญคือเมืองเบิร์นและเมืองบาเซลก็ได้ประกาศเข้าข้างฝ่ายการปฏิรูปศาสนา {GC 184.2} {GCth17 150.1}

บท 10 -
ความก้าวหน้าของการปฏิรูปในประเทศเยอรมนี

การหายตัวไปอย่างลึกลับของลูเธอร์สร้างความตื่นตระหนกไปทั่วประเทศเยอรมนี เสียงถามหาความเป็นอยู่ของเขาดังขึ้นทุกแห่งหน ข่าวลือที่โหดร้ายที่สุดแพร่สะพัดไปทั่วและหลายคนเชื่อว่าเขาถูกลอบสังหารไปแล้ว มีการร่ำไห้คร่ำครวญอย่างทุกข์ระทมไม่เพียงในหมู่มิตรร่วมสาบานทั้งหลายแต่รวมถึงผู้ที่ไม่เปิดเผยตัวเองว่ายืนเข้าข้างการปฏิรูปศาสนา หลายคนเอ่ยปากปฏิญาณกับตนเองว่าจะแก้แค้นให้กับการตายของลูเธอร์ {GC 185.1} {GCth17 151.1}

ผู้นำชาวโรมันมองดูด้วยความหวาดผวาถึงความรู้สึกต่อต้านพวกตนที่เพิ่มมากขึ้น แม้ว่าในช่วงแรกพวกเขาจะยินดีปรีดากับการตายของลูเธอร์ตามที่สันนิษฐานไว้ก็ตาม แต่ไม่นานต่อมาพวกเขาปรารถนาที่จะหลบออกไปจากความโกรธแค้นของประชาชน ศัตรูของเขาไม่ได้เป็นทุกข์มากนักจากการกระทำอันกล้าหาญที่สุดของเขาที่ผ่านมาในขณะที่เขาอยู่ท่ามกลางพวกเขาเมื่อเปรียบเทียบกับตอนที่เขาถูกกำจัดออกไปแล้ว ความกลัวเข้ามาครอบงำพวกที่โกรธแค้นและพากเพียรที่จะทำลายนักปฏิรูปผู้กล้าคนนี้ซึ่งในเวลานี้กลายเป็นผู้ต้องขังที่ช่วยตัวเองไม่ได้ มีคนหนึ่งพูดว่า “มีอยู่ทางเดียวที่จะช่วยพวกเราให้รอดได้คือให้จุดคบเพลิงและค้นหาลูเธอร์ทั่วทั้งโลก เพื่อนำเขากลับคืนมาให้แก่ประชาชาติที่ตามหาเขาอยู่” D’Aubigné เล่มที่ 9 บทที่ 1 คำสั่งของจักรพรรดิดูประหนึ่งว่าไม่มีอำนาจ บรรดาผู้แทนของพระสันตะปาปาโกรธแค้นจัดเมื่อพวกเขาเห็นว่ามีคนสนใจพวกเขาน้อยกว่าจุดจบของลูเธอร์เสียอีก {GC 185.2} {GCth17 151.2}

ข่าวเรื่องที่ว่าเขาปลอดภัย แม้จะกลายเป็นนักโทษทำให้ความกลัวของประชาชนสงบลง แต่ยิ่งปลุกเร้าความสนใจที่จะชื่นชมเขาต่อไป มีการอ่านผลงานเขียนของเขาด้วยความกระตือรือร้นมากกว่าเดิม มีคนจำนวนเพิ่มขึ้นมาเข้าร่วมอุดมการณ์ของชายผู้กล้าหาญที่กล้ายืนขึ้นปกป้องพระวจนะของพระเจ้าในสภาพที่เสี่ยงภัยเช่นนี้ ความเข้มแข็งของการปฏิรูปศาสนาเพิ่มขึ้นอย่างไม่ลดละ เมล็ดที่ลูเธอร์หว่านไปแล้วนั้นงอกขึ้นในทุกแห่งหน การหายตัวของเขาทำให้งานหนึ่งสำเร็จซึ่งหากเขายังปรากฏตัวอยู่อาจทำไม่สำเร็จก็ได้ คนทำงานอื่นๆ ตระหนักถึงความรับผิดชอบใหม่ที่เกิดขึ้นซึ่งบัดนี้ผู้นำยิ่งใหญ่ของพวกเขาถูกกำจัดออกไปจากพวกเขา ด้วยความเชื่อและความกระตือรือร้นที่ใหม่ พวกเขารุกคืบไปข้างหน้าด้วยกำลังของเขาเท่าที่จะทำได้เพื่องานซึ่งเริ่มขึ้นอย่างงามสง่าจะได้ไม่ถูกขัดขวาง {GC 185.3} {GCth17 151.3}

แต่ซาตานไม่ได้อยู่นิ่งเฉย บัดนี้มันหันมาใช้ความพยายามที่เคยทำมาแล้วในทุกขบวนการของการปฏิรูปอื่นๆ นั่นคือการหลอกลวงและการทำลายประชาชนด้วยวิธีตบตาเอาของเทียมมาแทนของแท้ ดั่งในคริสตจักรของศตวรรษที่หนึ่งที่มีพระคริสต์เทียมเท็จ ในศตวรรษที่สิบหกก็มีผู้เผยพระวจนะจอมปลอมด้วยเช่นกัน {GC 186.1} {GCth17 152.1}

มีชายอยู่จำนวนหนึ่งที่ได้ผลกระทบจากความตื่นเต้นในโลกของศาสนา พวกเขาจินตนาการนึกว่าตนได้รับการเปิดเผยพิเศษจากสวรรค์และอ้างว่าได้รับการบัญชาจากพระเจ้าให้สานต่อการปฏิรูปศาสนาที่ลูเธอร์เริ่มต้นอย่างบอบบางให้สำเร็จ

ความจริงพวกเขากำลังจะรื้อถอนงานที่ลูเธอร์ทำเสร็จสิ้นไปแล้ว พวกเขาปฏิเสธหลักการยิ่งใหญ่ซึ่งเป็นรากฐานของงานการปฏิรูปศาสนา ที่ว่าพระวจนะของพระเจ้าเป็นกฎแห่งความเชื่อและการปฏิบัติที่ครบถ้วนบริบูรณ์ รวมทั้งยังเอามาตรฐานของความคิดและความรู้สึกที่เปลี่ยนแปลงได้และไม่แน่นอนของพวกตนไปแทนที่พระวจนะซึ่งไม่ผิดพลาด ด้วยวิธีนี้ พวกเขาเคลื่อนย้ายเครื่องจับเท็จของพระเจ้าและเปิดทางสะดวกให้ซาตานนำความเท็จมาควบคุมสติปัญญาของมนุษย์ตามที่มันพึงพอใจ {GC 186.2} {GCth17 152.2}

หนึ่งในพวกผู้เผยพระวจนะเหล่านี้อ้างว่าตนได้รับการชี้แนะจากทูตสวรรค์กาเบรียล นักเรียนคนหนึ่งซึ่งเข้าร่วมกับเขาและได้ละทิ้งการเรียนไป เปิดเผยว่าพระเจ้าเองประทานพระปัญญาของพระองค์แก่เขาเพื่ออธิบายพระวจนะของพระองค์ ส่วนคนอื่นๆ ที่มีแนวโน้มไปในทางความคลั่งไคล้ก็เข้าร่วมกับพวกเขา การดำเนินการของผู้สนับสนุนเหล่านี้ก่อให้เกิดความตื่นเต้นไม่น้อย การเทศนาของลูเธอร์ที่ผ่านมาได้ปลุกประชาชนทุกแห่งหนให้ตระหนักถึงความจำเป็นที่ต้องปฏิรูป แต่ในเวลานี้คนที่จริงใจอย่างแท้จริงบางคนกลับถูกเล่ห์เหลี่ยมของผู้เผยพระวจนะใหม่นำไปในทางผิด {GC 186.3} {GCth17 152.3}

ผู้นำของขบวนการนี้มุ่งหน้าไปยังเมืองวิตเทนเบิร์กและเร่งเร้าคำอ้างของพวกเขาให้กับเมลังค์ธอนและผู้ร่วมงานของเขา พวกเขาพูดว่า “พระเจ้าทรงจัดส่งเรามาให้สอนประชาชน เราได้สนทนาด้วยความสนิทสนมกับพระเจ้า เรารู้ดีว่าอะไรจะเกิดขึ้น กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ เราเป็นอัครทูตและผู้เผยพระวจนะ และจะมาอ้อนวอน ดร. ลูเธอร์” Ibid. เล่มที่ 9 บทที่ 7 {GC 187.1} {GCth17 152.4}

นักปฏิรูปศาสนาทั้งหลายรู้สึกแปลกใจและงุนงง เป็นเรื่องที่พวกเขาไม่เคยเผชิญหน้ามาก่อนและพวกเขาไม่รู้ว่าจะปฏิบัติตามแนวทางใดดี เมลังค์ธอนพูดขึ้นมาว่า “แน่นอนทีเดียว ชายเหล่านี้มีวิญญาณพิเศษอยู่ด้วยแต่เป็นวิญญาณประเภทใด.....ในทางหนึ่งให้เราระวังอย่าไปดับพระวิญญาณของพระเจ้าและอีกทางหนึ่งก็อย่าให้วิญญาณของซาตานนำเราให้หลงทาง” Ibid. เล่มที่ 9 บทที่ 7 {GC 187.2} {GCth17 152.5}

ผลของคำสอนใหม่ปรากฏให้เห็นในเร็ววัน คำสอนนี้นำประชาชนให้ละเลยหรือแม้กระทั่งทิ้งพระคัมภีร์ไปโดยสิ้นเชิง โรงเรียนตกสู่สภาพโกลาหล นักเรียนปัดทิ้งการควบคุมทั้งหมด ละทิ้งการเรียนและถอนตัวออกจากมหาวิทยาลัย กลุ่มคนที่คิดว่าตนมีความสามารถฟื้นฟูและควบคุมงานของการปฏิรูปศาสนาเกือบนำอุดมการณ์นี้ไปสู่ความหายนะอย่างสมบูรณ์ บัดนี้เหล่าผู้นิยมลัทธิโรมันได้ความมั่นใจกลับคืนมาและร้องอุทานด้วยความปรีดาว่า “การต่อสู้อยู่ขั้นสุดท้ายแล้วและทั้งหมดก็จะตกเป็นของเรา” Ibid. เล่มที่ 9 บทที่ 7 {GC 187.3} {GCth17 153.1}

ที่เมืองวาร์ตบูร์ก เมื่อลูเธอร์ได้ยินสิ่งที่เกิดขึ้น ก็พูดด้วยความห่วงใยอย่างสุดซึ้งว่า “ข้าพเจ้าคาดคะเนอยู่เสมอว่า ซาตานจะส่งภัยพิบัตินี้มาให้เรา” Ibid. เล่มที่ 9 บทที่ 7 เขามองเห็นธาตุแท้ของผู้เผยพระวจนะเสแสร้งเหล่านั้นและมองเห็นภัยอันตรายที่คุกคามอุดมการณ์ของสัจธรรม การต่อต้านของพระสันตะปาปาและของจักรพรรดิไม่ได้ทำให้เขางุนงงและเป็นทุกข์เหมือนที่เป็นอยู่ในขณะนี้ ศัตรูเลวร้ายที่สุดออกมาจากกลุ่มคนที่อ้างว่าตนเป็นมิตรของการปฏิรูปศาสนา สัจธรรมอันเดียวกันนี้ที่เคยนำความชื่นชมยินดีและกำลังใจมาให้เขากำลังถูกนำมาก่อความอลหม่านและสร้างความสับสนให้เกิดขึ้นในคริสตจักร {GC 187.4} {GCth17 153.2}

ในงานของการปฏิรูป พระวิญญาณของพระเจ้าเคยนำลูเธอร์ให้รุดคืบหน้ามาแล้วและก้าวรุดล้ำเกินหน้าตัวเขาเองไป เขาไม่ได้เสนอตัวที่จะมาทำหน้าที่ที่เขาทำแล้วนี้หรือทำการเปลี่ยนแปลงที่รุนแรงเช่นนี้ เขาเป็นเพียงภาชนะในพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพอันไร้ขอบเขต แต่กระนั้นเขาจะหวั่นวิตกกับผลของงานอยู่เสมอ เขาเคยพูดครั้งหนึ่งว่า “หากข้าพเจ้ารู้ว่าคำสอนของข้าพเจ้าจะไปทำให้คนหนึ่งเจ็บเพียงคนเดียว ไม่ว่าจะเป็นคนที่ต่ำต้อยหรือไม่มีชื่อเสียง ซึ่งเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เพราะเป็นข่าวประเสริฐเอง—ข้าพเจ้าจะยอมตายสิบครั้งดีกว่าที่จะไม่ถอนคำพูด” Ibid. เล่มที่ 9 บทที่ 7 {GC 188.1} {GCth17 153.3}

ในเวลานี้ที่เมืองวิตเทนเบิร์กเอง จุดศูนย์กลางของงานการปฏิรูปศาสนากำลังตกสู่อำนาจของความบ้าคลั่งและไร้กฎระเบียบ สภาพอันน่ากลัวเช่นนี้ไม่ได้เกิดจากคำสอนของลูเธอร์ แต่ทั่วทั้งประเทศเยอรมนี ศัตรูของเขากำลังระดมกล่าวหาเขาว่าเป็นต้นเหตุ ด้วยความขมขื่นในจิตวิญญาณเขาถามขึ้นในบางครั้งว่า “งานปฏิรูปศาสนาอันยิ่งใหญ่นี้จะจบลงในลักษณะเช่นนี้หรือ” Ibid. เล่มที่ 9 บทที่ 7 อีกครั้งที่เมื่อเขาปล้ำสู้กับพระเจ้าในคำอธิษฐาน สันติสุขหลั่งไหลเข้าไปในจิตใจของเขา เขาพูดว่า “งานนี้ไม่ใช่เป็นงานของข้าพเจ้าแต่เป็นของพระองค์เอง พระองค์คงไม่ปล่อยให้ความงมงายหรือความคลั่งไคล้มากัดกร่อนพระราชกิจนี้” เขาไม่อาจทนรับกับความคิดที่ยอมนิ่งเฉยไม่ทำอะไรกับความขัดแย้งในวิกฤตเช่นนี้อีกต่อไป จึงตัดสินใจกลับไปเมืองวิตเทนเบิร์ก {GC 188.2} {GCth17 153.4}

เขาเริ่มออกเดินทางเสี่ยงภัยครั้งนี้โดยไม่รีรอ เขาอยู่ภายใต้คำสั่งต้องห้ามของอาณาจักร ศัตรูมีสิทธิเสรีที่จะปลิดชีวิตของเขาได้ มิตรสหายได้รับคำสั่งห้ามเกื้อหนุนหรือให้ที่เขาพักพิง รัฐบาลของจักรพรรดิกำลังใช้วิธีกวดขันเข้มงวดที่สุดกับผู้ติดตามของเขา แต่เขาเห็นว่างานของการประกาศข่าวประเสริฐกำลังตกอยู่ในอันตรายและในพระนามของพระเจ้าเขาจึงออกไปต่อสู้ในสงครามเพื่อสัจธรรมอย่างไม่เกรงกลัว {GC 188.3} {GCth17 154.1}

ในจดหมายฉบับหนึ่งที่เขียนถึงอิเล็กเตอร์ ลูเธอร์ทูลถึงจุดประสงค์ของเขาที่จะออกจากเมืองวาร์ตบูร์กว่า “ขอกราบทูลให้ฝ่าพระบาททราบว่าข้าพเจ้ากำลังจะเดินทางไปเมืองวิตเทนเบิร์กภายใต้การคุ้มครองที่เหนือกว่าทั้งของขุนนางและอิเล็กเตอร์ทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ได้คิดที่จะทูลขอการสนับสนุนของฝ่าพระบาทและยิ่งไม่ปรารถนาที่จะขอการคุ้มครองของท่าน ข้าพเจ้าประสงค์ที่จะปกป้องตัวเอง หากข้าพเจ้าทราบว่าฝ่าพระบาทจะสามารถปกป้องและจะปกป้องข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าคงจะไม่มุ่งหน้าไปยังเมืองวิตเทนเบิร์กเลย ไม่มีดาบอันใดที่จะสานต่ออุดมการณ์นี้ได้ พระเจ้าเท่านั้นที่จะทรงกระทำทุกสิ่งโดยไม่ต้องการช่วยเหลือหรือความเห็นชอบของมนุษย์ ผู้ที่มีความเชื่อยิ่งใหญ่ที่สุดจะเป็นผู้ที่ปกป้องได้ดีที่สุด” Ibid. เล่มที่ 9 บทที่ 8 {GC 188.4} {GCth17 154.2}

ในจดหมายฉบับที่สองที่เขียนในระหว่างการเดินทางไปเมืองวิตเทนเบิร์ก ลูเธอร์เขียนเพิ่มเติมว่า “ข้าพเจ้าพร้อมที่จะรับความไม่พอพระทัยของฝ่าพระบาทและความโกรธของคนทั้งโลก คนเมืองวิตเทนเบิร์กไม่ใช่ลูกแกะของข้าพเจ้าหรือ พระเจ้าไม่ได้ทรงมอบพวกเขามาอยู่ภายใต้การดูแลของเราหรือและหากจำเป็น ไม่ควรหรือที่ข้าพเจ้าจะต้องเสี่ยงตายเพื่อเขาทั้งหลาย นอกจากนี้แล้วข้าพเจ้ากลัวที่จะเห็นการจลาจลที่น่ากลัวเกิดขึ้นในประเทศเยอรมนีซึ่งเป็นวิธีที่พระเจ้าจะทรงใช้ในการลงโทษบ้านเมืองของเรา” Ibid. เล่มที่ 9 บทที่ 7 {GC 189.1} {GCth17 154.3}

ด้วยความระมัดระวังและความถ่อมตนแต่กระนั้นด้วยการตัดสินใจอย่างแน่วแน่และเข้มแข็ง เขาก้าวเข้าสู่งานของเขา เขาพูดว่า “ เราจะต้องใช้คำพูดปราบและทำลายสิ่งที่เกิดขึ้นจากความรุนแรง

ข้าพเจ้าจะไม่ใช้กำลังต่อต้านความงมงายและความไม่เชื่อ.....ไม่มีผู้ใดจะต้องถูกบังคับฝืนใจ เสรีภาพเป็นแก่นแท้ของความเชื่อ” Ibid. เล่มที่ 9 บทที่ 8 {GC 189.2} {GCth17 154.4}

ในไม่ช้ามีข่าวกระจายไปทั่วเมืองวิตเทนเบิร์กว่าลูเธอร์กลับมาแล้วและจะมาเทศนา ประชาชนเดินทางมาจากทั่วสารทิศและเข้ามาในโบสถ์จนล้นโบสถ์ ลูเธอร์ก้าวขึ้นสู่ธรรมาสน์ เขาเทศนาสอนสั่งและเตือนด้วยพระปัญญายิ่งใหญ่และความอ่อนโยน เขาพูดถึงวิถีของบางคนที่เข้าหาวิธีการรุนแรงเพื่อลบล้างพิธีมิสซา เขาพูดว่า {GC 189.3} {GCth17 154.5}

“พิธีมิสซานั้นเป็นสิ่งไม่ดี เป็นพิธีที่พระเจ้าทรงต่อต้าน ควรที่จะกำจัดทิ้งไป และข้าพเจ้าปรารถนาว่าทั่วทั้งโลกควรเอางานเลี้ยงแห่งข่าวประเสริฐเข้ามาแทน แต่อย่าเอากำลังแยกผู้ใดออกมา เราจะต้องปล่อยเรื่องนี้ให้อยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า พระวจนะของพระเจ้าจะเป็นผู้กระทำ ไม่ใช่ด้วยคำพูดของเราและทำไมจึงเป็นเช่นนี้ ท่านจะถาม เพราะข้าพเจ้าไม่ได้กำหัวใจของมนุษย์ไว้ในมือของข้าพเจ้าเหมือนดินในมือของช่างปั้นหม้อ เรามีสิทธิที่จะพูด เราไม่มีสิทธิที่จะลงมือทำ ให้เราเทศนา ส่วนงานที่เหลือเป็นของพระเจ้า หากข้าพเจ้าจะใช้กำลังข้าพเจ้าจะได้ประโยชน์อะไร หน้าตาบูดบึ้ง พิธีรีตรอง ถูกล้อเลียน กฎระเบียบของมนุษย์และความหน้าซื่อใจคด.......แต่จะไม่มีความจริงใจหรือความเชื่อหรือความรัก เมื่อขาดสามสิ่งนี้แล้ว ทุกสิ่งก็จะพร่องไปด้วยและข้าพเจ้าจะไม่ยอมแลกกิ่งหนึ่งของต้นแพร์กับผลเช่นนี้......พระเจ้าทรงกระทำการด้วยพระวจนะของพระองค์เพียงอย่างเดียวได้มากกว่าที่ท่านและข้าพเจ้าและคนทั้งโลกร่วมแรงลงมือทำ พระเจ้าทรงสัมผัสที่หัวใจและเมื่อทรงกำหัวใจได้แล้ว ทุกสิ่งก็จะมีชัย.......{GC 189.4} {GCth17 155.1}

“ข้าพเจ้าจะเทศนา ปรึกษาหารือกันและเขียน แต่ข้าพเจ้าจะไม่บังคับผู้ใด เพราะความเชื่อเป็นการกระทำที่ทำด้วยความสมัครใจ ให้คิดตามดูว่าข้าพเจ้าทำอะไรไปบ้าง ข้าพเจ้าลุกขึ้นต่อต้านพระสันตะปาปา ใบลบมลทินบาป และบรรดาผู้นิยมระบอบเปปาซี แต่ปราศจากความรุนแรงหรือเอะอะโวยวาย ข้าพเจ้านำเสนอพระวจนะของพระเจ้า ข้าพเจ้าเทศนาและเขียน นี่คือสิ่งทั้งหมดที่ข้าพเจ้าทำ และกระนั้นในขณะที่ข้าพเจ้านอนหลับอยู่.....พระวจนะที่ข้าพเจ้าเทศนาไปนั้นได้ล้มล้างหลักคำสอนและพิธีกรรมของระบอบเปปาซี จนแม้เจ้าชายหรือจักรพรรดิก็ไม่เคยอาจทำลายล้างได้มากเท่านี้และกระนั้นข้าพเจ้าไม่ได้ทำอะไรเลย พระวจนะทำงานนี้โดยลำพัง หากข้าพเจ้าปรารถนาที่จะเข้าพึ่งการใช้กำลังแล้ว ทั้งประเทศเยอรมนีคงนองเลือดไปแล้ว แต่ผลจะเป็นเช่นไร ความเสียหายและความพินาศทั้งต่อร่างกายและจิตวิญญาณ ข้าพเจ้าจึงนิ่งเงียบไว้และปล่อยให้พระวจนะแพร่กระจายไปทั่วโลกตามลำพัง” Ibid. เล่มที่ 9 บทที่ 8 {GC 190.1} {GCth17 155.2}

วันแล้ววันเล่า ตลอดทั้งสัปดาห์ ลูเธอร์เทศนาให้กับฝูงชนที่สนใจต่อไป พระวจนะของพระเจ้าสลายมนตร์ขลังของความคลั่งไคล้ในศาสนา อำนาจของข่าวประเสริฐนำประชาชนที่หลงผิดให้กลับมาสู่เส้นทางแห่งสัจธรรม {GC 190.2} {GCth17 155.3}

ลูเธอร์ไม่ปรารถนาที่จะเผชิญหน้ากับผู้ที่คลั่งศาสนาซึ่งวิธีของพวกเขาคือการสร้างความเลวทรามต่ำช้า เขารู้ว่าคนเหล่านี้เป็นคนที่มีแนวทางการตัดสินใจที่ไม่มั่นคงและมีอารมณ์ที่ควบคุมไม่ได้ เป็นคนที่อ้างตนว่าได้รับความกระจ่างจากสวรรค์ส่องลงมาเป็นพิเศษแต่จะไม่ยอมทนกับความขัดแย้งแม้เพียงเล็กน้อยที่สุดหรือแม้แต่การเตือนสอนและคำแนะนำอย่างเมตตาที่สุด พวกเขาอ้างตนอย่างอวดดีว่ามีอำนาจสูงสุดและกำหนดให้ทุกคน ต้องยอมรับคำกล่าวอ้างของพวกเขาโดยปราศจากข้อสงสัยใดๆ แต่เมื่อพวกเขายื่นคำขาดที่จะขอสัมภาษณ์เขา [ลูเธอร์]

เขาก็ตอบตกลงที่จะพบพวกเขาและถือโอกาสเปิดโปงเล่ห์เหลี่ยมการหลอกลวงของพวกเขาได้สำเร็จจนคนหลอกลวงเหล่านั้นต้องออกจากเมืองวิตเทนเบิร์กทันที {GC 190.3} {GCth17 155.4}

พวกคลั่งศาสนาถูกหยุดยั้งไปชั่วขณะหนึ่ง แต่หลายปีต่อมาเหตุการณ์เกิดปะทุขึ้นมาอย่างรุนแรงมากกว่าและให้ผลลัพธ์ที่น่ากลัวกว่านี้ ลูเธอร์กล่าวถึงเรื่องผู้นำในการเคลื่อนไหวนี้ว่า "สำหรับพวกเขาแล้วพระคัมภีร์เป็นเพียงจดหมายที่ตายไปแล้วฉบับหนึ่ง และพวกเขาทั้งหมดเริ่มร้องว่า 'พระวิญญาณ พระวิญญาณ' แน่นอนที่สุด ข้าพเจ้าจะไม่ตามไปสถานที่ซึ่งพระวิญญาณของพวกเขานำไป ขอพระเจ้าแห่งความเมตตาโปรดทรงคุ้มครองข้าพเจ้าให้พ้นจากคริสตจักรที่ไม่มีผู้ใดนอกจากนักบุญ ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะอยู่กับคนถ่อมตนอ่อนแอ คนเจ็บป่วยที่รู้และสำนึกบาปของตนเอง และเป็นผู้ที่โอดครวญและร้องต่อพระเจ้าจากก้นบึ้งของหัวใจอยู่เสมอเพื่อจะได้รับการปลอบประโลมใจและการสนับสนุนของพระองค์" Ibid. เล่มที่ 10 บทที่ 10 {GC 190.4} {GCth17 156.1}

โธมัส มูนเซอร์ เป็นคนคลั่งศาสนารุนแรงที่สุดคนหนึ่ง เขาเป็นคนที่มีความสามารถมากมายซึ่งหากนำพาในแนวทางที่ถูกต้องจะช่วยเขาให้กระทำการดีได้ แต่เขาไม่ได้เรียนรู้หลักการแท้จริงอันดับแรกของศาสนา "เขาถูกครอบงำด้วยความปรารถนาที่จะปฏิรูปโลกและเหมือนเช่นผู้ศรัทธาอย่างแรงกล้าทั้งหลายที่ลืมไปว่าการปฏิรูปจะต้องเริ่มต้นที่ตัวเขาเอง" Ibid. เล่มที่ 9 บทที่ 8 เขามีความทะเยอทะยานอยากได้ตำแหน่งและบารมีและไม่ยอมที่จะเป็นรองแม้ต่อลูเธอร์ เขาประกาศว่านักปฏิรูปศาสนาที่นำพระคัมภีร์เข้ามาแทนอำนาจของพระสันตะปาปานั้นเพียงแต่กำลังจัดตั้งหลักคำสอนและพิธีกรรมของระบอบเปปาซีรูปแบบใหม่เท่านั้น เขาอ้างว่าตัวเขาเองได้รับการบัญชาจากพระเจ้าให้นำเสนอการปฏิรูปที่แท้จริง มูนเซอร์กล่าวว่า "ผู้ที่มีวิญญาณนี้จะประกอบด้วยความเชื่อที่แท้จริงแม้ในชีวิตของเขาจะไม่เคยเห็นพระคัมภีร์ก็ตาม" Ibid. เล่มที่ 10 บทที่ 10 {GC 191.1} {GCth17 156.2}

ครูของพวกคลั่งศาสนายอมปล่อยตนเองให้อยู่ในการควบคุมของความประทับใจโดยถือว่าทุกความคิดและแรงกระตุ้นเป็นพระสุรเสียงของพระเจ้า ผลที่ตามมาคือคนเหล่านี้กลายเป็นพวกสุดขั้ว บางคนถึงกับเผาพระคัมภีร์ของตนทิ้ง พร้อมกับร้องอุทานว่า "ตัวอักษรฆ่าชีวิตแต่พระวิญญาณประทานชีวิต" คำสอนของมูนเซอร์ถูกอกถูกใจความปรารถนาของมนุษย์ที่ต้องการสิ่งที่น่าพิศวงในขณะเดียวกันก็สนองต่อความหยิ่งทะนงโดยนำความคิดและความเห็นของมนุษย์มาอยู่เหนือพระวจนะของพระเจ้า คนนับพันต้อนรับคำสอนของเขา ในไม่ช้าเขาประณามระเบียบทั้งหมดของการนมัสการในที่สาธารณะและประกาศว่าการเชื่อฟังขุนนางทั้งหลายจะเป็นความพยายามในการรับใช้ทั้งพระเจ้าและพระเบลีอัล {GC 191.2} {GCth17 156.3}

สติปัญญาของประชาชนที่ได้เริ่มทิ้งแอกจากการปกครองของระบอบเปปาซีนั้นก็เริ่มไม่อดทนต่อการอยู่ภายใต้การควบคุมของอำนาจรัฐเช่นกัน คำสอนแบบปฏิวัติของมูนเซอร์ที่อ้างว่ามาจากพระเจ้านำพวกเขาตีตัวออกห่างจากกฎระเบียบทั้งปวงและปล่อยการตัดสินใจไว้กับอคติและตัณหา ภาพน่ากลัวและโหดร้ายที่สุดของความไม่สงบและความขัดแย้งก็เกิดขึ้นตามมาและทุ่งนาของประเทศเยอรมนีก็จมอยู่ในกองเลือด {GC 191.3} {GCth17 156.4}

ความระทมทุกข์ของจิตวิญญาณที่ลูเธอร์เคยประสบก่อนหน้านั้นเนิ่นนานมาแล้วที่เมืองเออร์เฟิร์ทบัดนี้มาทับถมทวีคูณลงบนตัวเขาเมื่อเขาเห็นผลลัพธ์ของความคลั่งศาสนากระทำต่อขบวนการปฏิรูปศาสนา ขุนนางที่นิยมระบอบเปปาซีประกาศว่าการจลาจลเป็นผลอันถูกต้องตามหลักคำสอนของลูเธอร์ และมีขุนนางอีกมากมายพร้อมที่จะสนับสนุน แม้ว่าข้อกล่าวหานี้จะปราศจากรากฐานแม้แต่น้อย แต่ก็เป็นเรื่องที่สร้างแต่ความทุกข์ระทมให้แก่ลูเธอร์

การที่อุดมการณ์ของสัจธรรมต้องมารับความอับอายขายหน้าด้วยการถูกจัดให้เทียบเท่ากับความคลั่งศาสนาอันต่ำช้าที่สุดเช่นนี้ดูเหมือนจะเกินกว่าที่เขาจะทนได้ ในอีกทางหนึ่งผู้นำของการจลาจลเกลียดชังลูเธอร์เพราะเขาไม่เพียงต่อต้านคำสอนของพวกตนและปฏิเสธคำอ้างของพวกตนที่บอกว่าได้รับการดลใจจากเบื้องบนเท่านั้นแต่ยังประกาศว่าพวกตนเป็นกบฏต่ออำนาจรัฐอีกด้วย
คนเหล่านี้โต้ด้วยการประณามเขาว่าเป็นผู้หลอกลวงที่ต่ำช้า
ดูเหมือนว่าเขาจะได้สร้างศัตรูให้แก่ตัวเองทั้งจากทางฝ่ายขุนนางและฝ่ายประชาชน {GC 192.1} {GCth17 157.1}

บรรดาผู้นิยมลัทธิโรมันพากันยินดีปรีดาคาดว่าคงจะได้เห็นการล่มสลายอย่างรวดเร็วของขบวนการปฏิรูปศาสนาและพวกเขาโยนความผิดให้แก่ลูเธอร์ แม้กระทั่งความผิดที่เขาเคยพากเพียรอย่างจริงใจในการแก้ไข พวกคลั่งศาสนาประสบความสำเร็จได้รับความเห็นใจจากคนกลุ่มใหญ่ด้วยการอ้างความเท็จว่าถูกกระทำอย่างไร้ความยุติธรรม และก็มักจะเป็นเช่นนี้กับผู้เข้าข้างฝ่ายที่ผิดคือพวกเขากลับถูกยกย่องว่าเป็นผู้ที่ยอมพลีชีพ ด้วยเหตุนี้
ผู้ที่ลงแรงต่อต้านการปฏิรูปศาสนากลับได้รับความสงสารและยกย่องว่าเป็นเหยื่อของความโหดร้ายและการกดขี่ข่มเหง
นี่เป็นงานของซาตานที่กระตุ้นด้วยวิญญาณของการกบฏซึ่งเป็นอันเดียวกันกับที่เกิดขึ้นครั้งแรกในสวรรค์ {GC 192.2} {GCth17 157.2}

ซาตานเพียรพยายามอยู่ตลอดเวลาที่จะหลอกลวงมนุษย์และนำพวกเขาให้เรียกบาปเป็นความชอบธรรม มารทำงานนี้ได้ผลสำเร็จอย่างดียิ่ง
บ่อยครั้งการจับผิดและการต่อว่าถูกโยนใส่ผู้รับใช้ซื่อสัตย์ของพระเจ้าเพราะพวกเขายืนหยัดปกป้องสัจธรรม มนุษย์ที่เป็นเพียงสมุนของซาตานกลับได้รับคำสรรเสริญและคำเยินยอและแม้กระทั่งถูกมองว่าเป็นผู้ยอมพลีชีพ ในขณะพวกที่ควรได้รับความเคารพและยกย่องเนื่องจากความซื่อสัตย์ต่อพระเจ้ากลับถูกละเลยให้ยืนอย่างเดียวดายภายใต้ความสงสัยและความแคลงใจ {GC 192.3} {GCth17 157.3}

ความบริสุทธิ์ที่จอมปลอม การชำระบริสุทธิ์ที่หลอกลวง ยังคงทำงานของมันในการล่อลวงภายใต้รูปแบบต่างๆนานา เล่ห์เหลี่ยมเหล่านี้ยังคงเปิดเผยถึงวิญญาณเดิมเช่นเดียวกับในสมัยของลูเธอร์ เพื่อหันเหจิตใจออกห่างจากพระคัมภีร์และนำมนุษย์ให้ติดตามความคิดและความรู้สึกของตนเองมากกว่าที่จะยอมเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้า
นี่เป็นเครื่องมือหนึ่งของซาตานที่ทำงานได้อย่างเกิดผลที่สุดด้วยการโยนคำตำหนิใส่ความบริสุทธิ์และสัจธรรม {GC 193.1} {GCth17 157.4}

ลูเธอร์ปกป้องข่าวประเสริฐจากการถูกโจมตีจากทุกชนชั้นอย่างไม่เกรงกลัว
พระวจนะของพระเจ้าผ่านการพิสูจน์จากทุกความขัดแย้งแล้วว่าเป็นอาวุธอันทรงอานุภาพ
ด้วยพระวจนะนั้นเขาต่อสู้กับอำนาจที่ปล้นมาของพระสันตะปาปาและปรัชญาแห่งเหตุผลของนักวิชาการ
ในขณะที่เขาปักหลักอย่างมั่นคงดั่งศิลาต่อต้านพวกคลั่งศาสนาที่หาทางเป็นพันธมิตรกับการปฏิรูปศาสนา {GC 193.2} {GCth17 158.1}

แต่ละองค์ประกอบที่ต่อต้านนี้ในตัวมันเองก็เป็นการตัดพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ออกไปและเชิดชูปัญญาของมนุษย์ให้เป็นแหล่งของความจริงและความรู้ทางศาสนาแทน
ลัทธินิยมเหตุผลนั้นบูชาเหตุผลอยู่แล้วและนำเรื่องนี้มาเป็นบรรทัดฐานของศาสนา
ลัทธิโรมันอ้างว่าอำนาจสูงสุดของพระสันตะปาปานั้นเป็นแรงบันดาลใจที่สืบทอดต่อเนื่องมาอย่างไม่ขาดสายจากอัครทูตและเปลี่ยนแปลงไม่ได้มาตลอดทุกยุค
การอ้างนี้เปิดโอกาสมากมายให้แก่ความฟุ่มเฟือยทุกรูปแบบและความฉ้อฉลที่ถูกปกปิดภายใต้สิทธิของการปกป้องคำสั่งของอัครทูต
การทรงดลใจที่มูนเซอร์และมิตรสหายอ้างนั้นได้มาจากแหล่งความคิดที่ไม่สูงไปกว่าการจินตนาการขึ้นเองแต่ก

ลับมีอิทธิพลลบล้างอำนาจทั้งปวงไม่ว่าเป็นของมนุษย์หรือของพระเจ้า คริสเตียนที่แท้จริงจะรับพระวจนะของพระเจ้าเหมือนคลังขุมทรัพย์อันยิ่งใหญ่แห่งสัจธรรมที่ได้รับการดลใจและเป็นเครื่องทดสอบแรงดลใจทั้งปวง {GC 193.3} {GCth17 158.2}

เมื่อลูเธอร์กลับจากเมืองวาร์ทเบิร์ก เขาแปลพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่จนเสร็จสมบูรณ์และไม่นานต่อมาได้แจกจ่ายข่าวประเสริฐให้กับประชาชนในประเทศเยอรมนีในภาษาของพวกเขาเอง ผู้ที่รักความจริงรับผลงานแปลนี้ด้วยความปลื้มปีติอย่างยิ่ง ส่วนผู้ที่ฝักใฝ่ในขนบธรรมเนียมและบัญญัติของมนุษย์ก็จะปฏิเสธอย่างเหยียดหยาม {GC 193.4} {GCth17 158.3}

บาทหลวงทั้งหลายต่างหวาดผวาเมื่อรู้ว่าประชาชนทั่วไปสามารถโต้ตอบกับพวกเขาในเรื่องคำสอนของพระวจนะของพระเจ้าและความไม่รู้ของพวกเขาจะถูกเปิดโปง อาวุธในการใช้เหตุผลฝ่ายเนื้อหนังของพวกเขานั้นไม่มีประสิทธิภาพที่จะไปต่อกรกับดาบของพระวิญญาณ โรมจึงสั่งระดมผู้ที่มีอำนาจทั้งหมดให้ขัดขวางการแจกจ่ายพระคัมภีร์ แต่คำสั่ง คำประณามและการทรมานล้วนมีค่าเท่ากันคือไม่เกิดผล โรมยิ่งประณามและยิ่งสั่งห้ามพระคัมภีร์มากเพียงไร ความกระตือรือร้นของประชาชนที่อยากรู้ว่าสอนเรื่องอะไรกันแน่ยิ่งมีมากขึ้นเท่านั้น ทุกคนที่อ่านหนังสือได้ร้อนรนอยากศึกษาพระวจนะของพระเจ้าด้วยตนเอง พวกเขาพกพาพระคัมภีร์ไปทุกแห่งและอ่านแล้วอ่านอีกและจะไม่พอใจจนกว่าจะท่องพระคัมภีร์ส่วนใหญ่ได้ เมื่อเห็นถึงความชื่นชอบที่ประชาชนต้อนรับพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ ลูเธอร์ก็เริ่มแปลภาคพันธสัญญาเดิมทันทีและตีพิมพ์เป็นตอนๆ ในทันทีที่แปลเสร็จ {GC 194.1} {GCth17 158.4}

ผลงานเขียนของลูเธอร์ได้รับการต้อนรับแบบเดียวกันทั้งในเมืองและในหมู่บ้านเล็กๆ "อะไรที่ลูเธอร์และมิตรสหายเขียน คนอื่นๆ ก็จะเผยแพร่ออกไป พระนักบวชจำนวนมากเมื่อเข้าใจถึงข้อกำหนดของชีวิตนักบวชที่ผิดบทบัญญัติก็มีความปรารถนาที่จะแลกเปลี่ยนชีวิตเฉื่อยชายืดยาดกับชีวิตที่กระฉับกระเฉงตื่นตัว แต่พวกเขาขาดความรู้ที่จะประกาศพระวจนะของพระเจ้าจึงทำได้เพียงเดินทางไปยังหมู่บ้าน เดินเยี่ยมไปตามหมู่บ้านเล็กๆ และกระต๊อบต่างๆ ขายหนังสือของลูเธอร์และเพื่อน ต่อมาไม่นานจึงมีบรรณากรผู้กล้าหาญเหล่านี้กระจายไปทั่วประเทศเยอรมนี" Ibid. เล่มที่ 9 บทที่ 11 {GC 194.2} {GCth17 159.1}

คนมั่งมีและคนยากจน คนมีการศึกษาและคนขาดความรู้ต่างศึกษาผลงานเขียนเหล่านี้ด้วยความสนใจอย่างยิ่ง ยามค่ำคืนครูของโรงเรียนในหมู่บ้านอ่านออกเสียงให้คนกลุ่มเล็กๆ ที่ล้อมอยู่รอบเตาผิงฟัง ในแต่ละความพยายามจะมีจิตวิญญาณบางดวงสำนึกได้ในสัจธรรมเหล่านี้และรับพระวจนะด้วยความยินดี พวกเขาจะกระจายข่าวดีต่อไปให้แก่ผู้อื่น {GC 194.3} {GCth17 159.2}

พระวจนะที่ได้รับการดลใจเหล่านี้ผ่านการรับรองแล้วว่า "การอธิบายพระวจนะของพระองค์ให้ความสว่าง ทั้งให้ความเข้าใจแก่คนรู้น้อย" สดุดี 119:130 การศึกษาพระคัมภีร์กำลังสร้างการเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ในสติปัญญาและจิตใจของประชาชน กฎของระบอบเปปาซีผูกแอกเหล็กไว้บนประชาชนผู้อยู่ใต้การปกครองของตน ซึ่งบังคับพวกเขาให้อยู่ในความโง่เขลาและความตกต่ำ มีการถือรักษาพิธีงมงายต่างๆ อย่างเหนียวแน่น แต่สติปัญญาและหัวใจของพวกเขามีส่วนร่วมเพียงน้อยนิดในพิธีกรรมเหล่านั้น คำเทศนาของลูเธอร์ที่เปิดเผยสัจธรรมอันชัดเจนเรียบง่ายของพระวจนะของพระเจ้าได้ถูกวางไว้ในมือของประชาชนธรรมดา และจากนั้นพระวจนะนี้เองก็จะปลุกอำนาจที่หลับไปของพวกเขาให้ตื่นขึ้น

พระวจนะเหล่านี้ไม่เพียงชำระและยกระดับธรรมชาติฝ่ายวิญญาณให้บริสุทธิ์เท่านั้น แต่ยังประทานกำลังและความกระปรี้กระเปร่าใหม่แก่สติปัญญาอีกด้วย {GC 195.1} {GCth17 159.3}

เป็นที่แน่ชัดว่าประชาชนทุกระดับชั้นถือพระคัมภีร์ไว้ในมือ พวกเขาปกป้องหลักคำสอนของการปฏิรูปศาสนา บรรดาผู้นิยมระบอบเปปาซีซึ่งพึ่งการศึกษาพระคัมภีร์ไว้กับบาทหลวงและนักบวชทั้งหลายนั้นบัดนี้พยายามเกลี้ยกล่อมผู้สอนให้ก้าวออกมาและลบล้างคำสอนใหม่ แต่เนื่องจากขาดความรู้ทั้งในเรื่องของพระคัมภีร์และอำนาจของพระเจ้า บาทหลวงและนักบวชภราดรทั้งหลายจึงพ่ายแพ้อย่างยับเยินให้กับผู้ที่พวกเขาประณามว่าไร้การศึกษาและนอกรีต นักเขียนคาทอลิกคนหนึ่งเขียนบันทึกไว้ว่า “ด้วยความไม่เป็นสุข ลูเธอร์ได้ชักชวนผู้ติดตามของเขาให้อย่าวางใจคำสอนอื่นนอกจากพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์” D’Aubigné เล่มที่ 9 บทที่ 11 ประชาชนจะชุมนุมกันเพื่อฟังสัจธรรมซึ่งพูดสนับสนุนโดยผู้ที่มีการศึกษาน้อย และแม้แต่ฟังการอภิปรายของพวกเขากับนักศาสนศาสตร์ที่มีการศึกษาและมีวาทศิลป์ ความรู้ไม่เท่าทันอันน่าอับอายของบุคคลผู้มีหน้าที่สำคัญเหล่านี้ปรากฏให้เห็นอย่างแจ่มแจ้งเมื่อคำโต้เถียงของพวกเขาต้องถูกหักล้างด้วยคำสอนเรียบง่ายของพระวจนะของพระเจ้า กรรมกร ทหาร สตรีและแม้กระทั่งเด็กๆ คุ้นเคยกับคำสอนของพระคัมภีร์มากกว่าบรรดาบาทหลวงและดุษฎีบัณฑิตทั้งหลายที่มีการศึกษาสูง {GC 195.2} {GCth17 159.4}

ความแตกต่างระหว่างสาวกของข่าวประเสริฐกับผู้สนับสนุนความเชื่องมงายของระบบสันตะปาปาปรากฏให้เห็นในหมู่ชนชั้นผู้มีการศึกษาไม่น้อยไปกว่าในหมู่คนธรรมดา “ ตรงกันข้ามกับผู้ปกป้องหลักการคำสอนฝ่ายสภาการปกครองของสงฆ์ฝ่ายเดิม ผู้ซึ่งได้ละเลยการศึกษาภาษาและพัฒนาความรู้ด้านวรรณกรรม....... [ฝ่ายปฏิรูป] คือ เยาวชนผู้มีใจเปิดกว้าง ผู้ซึ่งอุทิศตัวในการศึกษา การค้นคว้าพระคัมภีร์และฝึกฝนตัวพวกเขาเองให้คุ้นเคยกับผลงานชิ้นเอกในอดีต พวกเขามีสมองที่ว่องไว มีจิตวิญญาณที่สูงส่งและหัวใจที่กล้าหาญ ในไม่ช้าชายหนุ่มเหล่านี้กอบโกยความรู้มากมายจนช่วงเวลาหนึ่งที่ยาวนานไม่มีผู้ใดสามารถแข่งกับพวกเขาได้. ....ฉะนั้นเมื่อผู้ปกป้องขบวนการปฏิรูปเยาว์วัยเหล่านี้มาเผชิญหน้าอภิปรายกับดุษฎีบัณฑิตผู้นิยมโรมทั้งหลายในที่ประชุมใดก็ตาม พวกเขาโจมตีคู่ต่อสู้ได้อย่างง่ายดายและด้วยความมั่นใจจนคู่ต่อสู้ลังเลใจ เสียหน้าและตกสู่สภาพอันน่าอับอายในสายตาของทุกคน” Ibid. เล่มที่ 9 บทที่ 11 {GC 195.3} {GCth17 160.1}

เมื่อคณะสงฆ์ของโรมเห็นจำนวนคนที่มาเข้าร่วมประชุมในโบสถ์ลดน้อยลง พวกเขาร้องขอความช่วยเหลือของเจ้าพนักงานการปกครองและใช้ทุกวิธีที่อำนาจของพวกตนจะทำได้เพื่อพยายามนำผู้ฟังกลับคืนมา แต่ประชาชนพบคำสอนใหม่ซึ่งสนองความต้องการฝ่ายจิตวิญญาณของเขาทั้งหลายแล้ว พวกเขาจึงหันหนีจากผู้ที่ป้อนพวกเขาด้วยแกลบของความงมงายและประเพณีของมนุษย์อันไร้ค่าที่ปฏิบัติมาอย่างยาวนาน {GC 196.1} {GCth17 160.2}

เมื่อการกดขี่ข่มเหงเริ่มต้นกระทำต่อบรรดาครูสอนสัจธรรม พวกเขาทำตามพระดำรัสของพระคริสต์ที่ว่า “เมื่อเขาข่มเหงท่านในเมืองหนึ่งจงหนีไปยังอีกเมืองหนึ่ง” มัทธิว 10:23 ความกระจ่างส่องทะลุไปทุกแห่งหนในบางแห่ง ผู้ลี้ภัยมักจะพบประตูที่เป็นมิตรเปิดให้พวกเขาเพื่อพักอยู่ที่นั่น พวกเขาก็จะเทศนาเรื่องพระคริสต์ ในบางครั้งก็เทศนากันในโบสถ์หรือหากสิทธิพิเศษนั้นถูกปฏิเสธก็จะเทศนากันในบ้านหรือในที่กลางแจ้ง ที่ใดก็ตามที่มีผู้ฟัง ที่นั่นก็คือวิหารศักดิ์สิทธิ์ สัจธรรมที่ถูกประกาศออกไปด้วยพลังและความมั่นใจเช่นนี้แผ่ขยายออกไปด้วยฤทธานุภาพที่ไม่อาจต้านทานได้ {GC 196.2} {GCth17 160.3}

อำนาจทั้งฝ่ายสงฆ์และฝ่ายปกครองระดมกำลังกันเข้าบดขยี้พวกนอกรีตอย่างไร้ผล พวกเขาเปลี่ยนไปใช้การคุมขัง การทรมาน เผาทั้งเป็นและคมดาบ ซึ่งก็ไร้ผลเช่นกัน ผู้เชื่อนับพันประทับตราความเชื่อด้วยเลือดของตนเอง แต่งานก็ยังคงดำเนินต่อไป

การกดขี่ได้แต่ทำหน้าที่กระจายสัจธรรมให้ยิ่งกว้างไกลออกไปและพวกคลั่งศาสนาที่ซาตานพยายามนำเข้ามาผูกติดกับพวกปฏิรูปทำให้ความแตกต่างระหว่างงานของซาตานและพระราชกิจของพระเจ้าเห็นเด่นชัดยิ่งขึ้น {GC 196.3} {GCth17 161.1}

บท 11 - การประท้วงของเจ้าครองแคว้นต่างๆ

คำพยานอันสง่างามสูงสุดเรื่องหนึ่งเท่าที่เคยกล่าวมาซึ่งแสดงความเห็นชอบต่อการปฏิรูปศาสนาคือคำประท้วงของเจ้าผู้ครองแคว้นต่างๆ ที่เป็นคริสเตียนของประเทศเยอรมนีซึ่งเสนอในที่ประชุมรัฐสภาแห่งเมืองสปายส์ในปี ค.ศ. 1529 ความกล้าหาญ ความเชื่อและความแน่วแน่ของคนของพระเจ้านำอิสรภาพทางความคิดและจิตสำนึกมาให้กับคนในยุคต่อๆ มา คำประท้วงของพวกเขาทำให้คริสตจักรที่ปฏิรูปแล้วได้ชื่อว่าคริสตจักรโปรเตสแตนต์ หลักการของชื่อนี้คือ “สาระที่แท้จริงของผู้คัดค้าน” D’Aubigné เล่มที่ 13 บทที่ 6 {GC 197.1} [โปรเตส มาจากคำภาษาอังกฤษ protest แปลว่าคัดค้าน ประท้วง คำว่าโปรเตสแตนต์หมายถึงผู้คัดค้านหรือผู้ประท้วง] {GCth17 162.1}

วันมืดมนและมีภัยคุกคามคืบคลานมาถึงการปฏิรูปศาสนาแล้ว แม้ว่าคำสั่งจากเมืองวอร์มส์ที่ประกาศว่าลูเธอร์เป็นคนผิดกฎหมายและห้ามเขาสอนหรือให้ผู้ใดเชื่อคำสอนของเขา แต่จนถึงตอนนี้ การให้สิทธิเสรีภาพในการนับถือศาสนาก็ยังมีอยู่ทั่วไปในอาณาจักร พระพรของพระเจ้ายังคงยับยั้งอำนาจของฝ่ายต่อต้านสัจธรรม จักรพรรดิชาร์ลส์ที่ 5 ทรงมุ่งมั่นที่จะบดขยี้การปฏิรูปศาสนาแต่บ่อยครั้งเมื่อพระองค์ทรงยกพระหัตถ์ขึ้นเพื่อฟาดฟัน จะต้องมีเหตุการณ์มาบังคับพระองค์ให้ทรงหันการโจมตีไปทางอื่น ครั้งแล้วครั้งเล่าดูเหมือนว่าผู้ที่กล้าเอาตนเองไปคัดค้านโรมคงต้องพบจุดจบในทันทีอย่างหลีกหนีไม่พ้น แต่ในเสี้ยวนาทีวิกฤตเหล่านั้น กองทหารชาวเติร์กปรากฏตัวขึ้นที่ชายแดนฝั่งตะวันออก หรือกษัตริย์ของประเทศฝรั่งเศส หรือแม้กระทั่งองค์พระสันตะปาปาเองที่ทรงอิจฉาจักรพรรดิซึ่งได้รับความนิยมชมชอบมากขึ้นก็เปิดศึกทำสงครามกับพระองค์ และด้วยเหตุการณ์เหล่านี้ท่ามกลางความขัดแย้งและความวุ่นวายของประเทศ การปฏิรูปศาสนาจึงถูกปล่อยให้เข็งแกร่งและขยายกว้างไกลยิ่งขึ้น {GC 197.2} {GCth17 162.2}

อย่างไรก็ตาม ในที่สุดชนชั้นปกครองของระบอบเปปาซีได้ระงับความอาฆาตต่างๆ ของพวกเขาแล้วหาเหตุผลมาร่วมมือกันกำจัดพวกนักปฏิรูปศาสนา ที่ประชุมรัฐสภาแห่งเมืองสปายส์ในปี ค.ศ. 1526 อนุญาตให้แต่ละรัฐมีเสรีภาพอย่างเต็มที่ในเรื่องของศาสนาจนกว่าจะถึงการประชุมสามัญทั่วไปของสภา แต่ภัยอันตรายที่ได้รับการยกเว้นนี้ยังไม่ทันผ่านพ้นไป จักรพรรดิก็ทรงเรียกประชุมสภาเป็นครั้งที่สองที่เมืองสปายส์ในปี ค.ศ. 1529 โดยกำหนดเป้าหมายเพื่อบดขยี้คนนอกรีต หากเป็นไปได้จะทำการหว่านล้อมเจ้าผู้ครองแคว้นต่างๆ ด้วยสันติวิธีให้มาอยู่ฝ่ายต่อต้านการปฏิรูปทางศาสนา แต่หากแผนเหล่านี้ล้มเหลว จักรพรรดิชาร์ลส์ทรงเตรียมพร้อมที่จะพึ่งดาบ {GC 197.3} {GCth17 162.3}

บรรดาผู้นิยมระบอบเปปาซีต่างชื่นชมหรรษา พวกเขาจำนวนมากมายปรากฏตัวที่เมืองสปายส์และแสดงตัวอย่างเปิดเผยว่าเป็นศัตรูกับนักปฏิรูปศาสนาและทุกคนที่ฝักใฝ่พวกเขา เมลังค์ธอน กล่าวว่า “เราเป็นคนเลวทรามและเป็นขยะของโลกแต่พระคริสต์จะทอดพระเนตรลงมายังคนน่าสงสารเหล่านี้ของพระองค์และจะทรงเก็บรักษาพวกเขาไว้” Ibid. เล่มที่ 13 บทที่ 5 เจ้าผู้ครองแคว้นทั้งหลายที่เป็นอีแวนเจลิคัล [Evangelical กลุ่มคริสเตียนผู้ฝักใฝ่การประกาศข่าวประเสริฐ] ถูกสั่งห้ามเทศนาแม้กระทั่งในที่พักอาศัยของพวกเขา แต่ชาวเมืองสปายส์ต่างกระหายพระวจนะของพระเจ้า แม้จะมีคำสั่งห้าม คนจำนวนนับพันยังแห่กันเข้าไปประชุมที่โบสถ์ของอิเล็กเตอร์แห่งแซกโซนี {GC 198.1} {GCth17 163.1}

สภาพเช่นนี้เพียงแต่เร่งวิกฤตให้เกิดเร็วขึ้น ข่าวจากสำนักพระราชวังประกาศต่อที่ประชุมรัฐสภาว่าเนื่องจากมติที่อนุมัติให้มีเสรีภาพทางความคิดทำให้เกิดความวุ่นวายยิ่งใหญ่ จักรพรรดิจึงทรงกำหนดให้ยกเลิกเสีย

การตัดสินด้วยความอำเภอใจนี้ก่อให้เกิดความโกรธเคืองและความวิตกในหมู่คริสเตียนอีแวนเจลิคัล มีคนหนึ่งพูดว่า "พระคริสต์ทรงตกเข้าไปอยู่ในมือของคายาฟาสและปีลาตอีกแล้ว" เหล่าผู้นิยมลัทธิโรมันทวีความรุนแรงมากขึ้น ผู้นิยมระบอบเปปาซีผู้ดันทุรังคนหนึ่งประกาศว่า "ชาวเติร์กก็ยังดีกว่าชาวลูเธอร์เรน [Lutheran สมาชิกของคริสเตียนโปรเตสแตนต์นิกายลูเธอร์เรน ซึ่งมีความเชื่อตามคำสอนของมาร์ติน ลูเธอร์] เพราะชาวเติร์กยังถือศีลวันอดแต่ชาวลูเธอร์เรนล่วงละเมิดวันเหล่านั้น หากเราจะต้องเลือกระหว่างพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าและความผิดเก่าๆ ของคริสตจักร เราจะปฏิเสธเรื่องแรก" เมลังค์ธอนพูดว่า "ทุกๆ วันในที่ประชุมรวม เฟเบอร์จะขว้างก้อนหินใหม่ๆ ใส่พวกเราผู้เชื่อพระกิตติคุณ" Ibid. เล่มที่ 13 บทที่ 5 {GC 198.2} {GCth17 163.2}

การยอมผ่อนปรนในเรื่องของศาสนาก่อตั้งขึ้นมาก่อนอย่างถูกต้องตามกฎหมายและรัฐที่เป็นอีแวนเจลิคัลต่างลงความเห็นว่าต้องต่อต้านการล่วงละเมิดสิทธิ์นี้ของพวกเขาให้ถึงที่สุด ลูเธอร์ยังคงตกอยู่ภายใต้คำสั่งห้ามของเมืองวอร์มส์ ไม่ได้รับอนุญาตให้มาปรากฏตัวที่เมืองสปายส์ แต่ผู้ร่วมอุดมการณ์คนหนึ่งของเขาซึ่งเป็นเจ้าผู้ครองแคว้นที่พระเจ้าทรงเรียกให้ขึ้นมาปกป้องอุดมการณ์ของพระองค์ในยามฉุกเฉินครั้งนี้ได้ก้าวเข้ามาแทนที่ของเขา อิเล็กเตอร์เฟรเดอริคแห่งแคว้นแซกโซนีซึ่งเป็นขุนนางชั้นสูงที่เคยปกป้องลูเธอร์ในอดีตเสียชีวิตไปแล้ว แต่ดยุคยอห์น พระอนุชาที่สืบทอดราชสมบัติต้อนรับการปฏิรูปศาสนาด้วยความชื่นชมปรีดาและถึงแม้จะเป็นผู้รักสันติ แต่พระองค์ก็ทรงแสดงพลังและความกล้าหาญอย่างใหญ่หลวงในทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ของความเชื่อนี้ {GC 198.3} {GCth17 163.3}

บรรดาบาทหลวงเรียกร้องรัฐทั้งหลายที่ปฏิรูปศาสนาแล้วให้ยอมอยู่ภายใต้อำนาจศาลของโรมโดยปริยาย ในทางกลับกันนักปฏิรูปศาสนาต่างอ้างถึงเสรีภาพที่ได้รับอนุญาตมาก่อนหน้านี้ พวกเขาไม่อาจเห็นพ้องกับโรมที่ต้องการควบคุมรัฐเหล่านั้นซึ่งได้รับพระวจนะของพระเจ้าด้วยความยินดีเป็นอันมาก {GC 199.1} {GCth17 164.1}

เพื่อเป็นการประนีประนอม ในที่สุดมีการเสนอแนะว่าที่ใดที่การปฏิรูปศาสนายังไม่ได้ก่อตั้งขึ้น จะต้องกวดขันบังคับให้ใช้กฤษฎีกาแห่งเมืองวอร์มส์ และสำหรับ "ในที่ซึ่งประชาชนหันออกจากความเชื่อและในที่ซึ่งประชาชนไม่ยอมคล้อยตามโดยปราศจากภัยอันตรายของการจลาจลนั้น อย่างน้อยที่สุดห้ามพวกเขาก่อให้เกิดการปฏิรูปใหม่ขึ้นมา ห้ามพวกเขากล่าวพาดพิงถึงเรื่องที่อาจเกิดความขัดแย้งกันขึ้น ห้ามพวกเขาต่อต้านพิธีมิสซา ห้ามพวกเขาหว่านล้อมให้ชาวโรมันคาทอลิกรับนิกายลูเธอร์เรน [Lutheranism คริสต์ศาสนานิกายหนึ่งที่มีความเชื่อตามคำสอนของมาร์ติน ลูเธอร์]" Ibid. เล่มที่ 13 บทที่ 5 ระเบียบนี้ผ่านความเห็นชอบของที่ประชุมรัฐสภา เป็นที่ชื่นชอบอย่างยิ่งต่อบาทหลวงและพระราชาคณะทั้งหลายของระบบสันตะปาปา {GC 199.2} {GCth17 164.2}

หากมีการเอาพระราชกฤษฎีกานี้มาบังคับใช้แล้ว "การปฏิรูปศาสนาจะแผ่ขยายต่อไปอีกไม่ได้.....ในที่ซึ่งยังไม่เป็นที่รู้จักหรือฝังรากลึกอย่างมั่งคง......ในที่ซึ่งก่อร่างแล้ว" Ibid. เล่มที่ 13 บทที่ 5 เสรีภาพในการพูดจะถูกห้าม จะไม่อนุญาตให้มีการกลับใจ และผู้สนับสนุนทั้งหลายของการปฏิรูปศาสนาต้องยอมอยู่ใต้กฎข้อบังคับและข้อห้ามเหล่านี้ทันที ดูประหนึ่งว่าความหวังของโลกกำลังจะดับไป "อำนาจของโรมที่กำลังจะกลับมาก่อตั้งขึ้นใหม่นี้.....จะนำการทารุณกรรมของสมัยอดีตกลับมาอย่างแน่นอน" และจะเปิดโอกาสให้พวกคลั่งศาสนาและความไม่ลงรอยกัน "บรรลุความสำเร็จในการทำลายงานนี้ที่ถูกสั่นคลอนอย่างรุนแรงแล้ว" Ibid. เล่มที่ 13 บทที่ 5 {GC 199.3} {GCth17 164.3}

ในขณะที่ฝ่ายอีแวนเจลิคัลประชุมกันเพื่อปรึกษาหารือนั้น พวกเขาต่างมองหน้ากันด้วยความตกใจที่หาทางออกให้กับปัญหานี้ไม่ได้ ต่างถามซึ่งกันและกันว่า “จะต้องทำประการใดต่อไป” ประเด็นสำคัญยิ่งสำหรับโลกกำลังตกเป็นเดิมพัน “หัวหน้าการปฏิรูปศาสนาจะต้องยอมมอบตัวและทำตามคำสั่งไหม เป็นการง่ายเพียงไรซึ่งในยามวิกฤตรุนแรงเช่นนี้ที่นักปฏิรูปศาสนาจะถกเถียงจนเข้าไปอยู่ฝ่ายผิด มีข้ออ้างที่พอฟังได้สักกี่ข้อและเหตุผลอย่างดีสักกี่ประการที่จะหามาอ้างเพื่อยอมจำนน เจ้าผู้ครองแคว้นที่ฝักใฝ่ลูเธอร์ได้รับการค้ำประกันให้ถือศาสนาของตนได้อย่างเสรี ประโยชน์เดียวกันนี้ก็ยื่นให้กับผู้ที่อยู่ใต้การปกครองของเขาที่รับแนวคิดการปฏิรูปไว้แล้วก่อนหน้าที่กฤษฎีกานี้ประกาศบังคับใช้ สิ่งเหล่านี้ควรทำให้พวกเขาพอใจแล้วมิใช่หรือ หากยอมจำนนแล้วจะหลีกเลี่ยงภัยอันตรายได้มากเพียงไร มีภัยอันตรายและข้ออ้างแปลกใหม่อะไรบ้างที่พวกต่อต้านจะนำมารุกต้อนพวกเขาอีก มีใครรู้ไหมว่าอนาคตนั้นจะนำโอกาสอะไรมาให้ ให้เรายึดสันติภาพไว้ ให้เราคว้ากิ่งมะกอกเทศที่โรมยื่นมาให้และปิดแผลของประเทศเยอรมนี ด้วยคำโต้แย้งทั้งหลายเช่นนี้ ด้วยเหตุผลลักษณะเหล่านี้ นักปฏิรูปศาสนาอาจนำมาอ้างความชอบธรรมในการรับแนวทางนี้ ซึ่งเป็นที่แน่นอนว่า แนวทางนี้จะต้องนำการล่มสลายมาสู่อุดมการณ์ของพวกเขาในไม่ช้า {GC 199.4} {GCth17 164.4}

“ด้วยความชื่นชมยินดีพวกเขาศึกษาหลักการที่ใช้เพื่อวางแผนในเรื่องนี้และดำเนินต่อไปด้วยความเชื่อ หลักการนี้คืออะไร มันคือสิทธิของโรมที่จะบังคับควบคุมจิตสำนึกและห้ามการไต่ถามอย่างเสรี แต่พวกเขาเองและผู้ที่ฝักใฝ่โปรเตสแตนต์มีเสรีภาพทางศาสนาด้วยไม่ใช่หรือ ใช่แล้ว ที่ระบุเป็นพิเศษในข้อเสนอนี้เป็นความกรุณาแต่ไม่ได้เป็นเรื่องของสิทธิ สำหรับคนทั้งหมดที่อยู่นอกเหนือที่ระบุไว้ จะต้องปกครองด้วยหลักการยิ่งใหญ่ของอำนาจ จิตสำนึกนั้นอยู่นอกห้องว่าความ โรมเป็นผู้พิพากษาที่ไม่รู้พลั้งและจะต้องเชื่อฟังเธอ การยอมรับข้อเสนอนี้จะเป็นการยอมรับโดยปริยายว่าเสรีภาพทางศาสนาจะจำกัดอยู่กับชาวแซกโซนที่ปฏิรูปแล้ว แต่สำหรับโลกคริสเตียนที่เหลือ การไต่ถามอย่างเสรีและมีความเชื่อที่ปฏิรูปแล้วถือเป็นอาชญากรรมและจะต้องนำไปเข้าคุกมืดและตะแลงแกงเผาทั้งเป็น พวกเขาจะยอมต่อเสรีภาพทางศาสนาเฉพาะที่หรือ ยอมที่จะประกาศว่าการปฏิรูปศาสนาได้คนกลับใจคนสุดท้ายแล้วหรือ ได้ปราบปรามที่ดินตารางสุดท้ายแล้วหรือ และสถานที่ใดที่โรมเข้าครองอำนาจในเวลานี้ที่นั่นเธอจะครองความเป็นใหญ่ตลอดไปเชียวหรือ นักปฏิรูปศาสนาจะยืนกรานแก้ต่างว่าพวกเขาเป็นผู้บริสุทธิ์ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเลือดของคนนับร้อยนับพันซึ่งต้องพลีชีพของตนในดินแดนของระบบสันตะปาปาอันเป็นผลจากการดำเนินตามข้อเสนอนี้ได้ไหม เรื่องนี้จะเป็นการทรยศอุดมการณ์ของข่าวประเสริฐและเสรีภาพของโลกคริสเตียนในช่วงเวลาที่สำคัญยิ่งนี้” Wylie เล่มที่ 9 บทที่ 15 แต่พวกเขาต้องการที่จะ “สละทิ้งทุกสิ่งแม้บ้านเมืองของเขา มงกุฎของพวกเขาและชีวิตของพวกเขาด้วย” มากกว่า D’Aubigné เล่มที่ 13 บทที่ 5 {GC 200.1} {GCth17 165.1}

เจ้าผู้ครองแคว้นทั้งหลายพูดกันว่า “ให้เราปฏิเสธพระราชกฤษฎีกานี้ เพราะในเรื่องของจิตสำนึกแล้วเสียงข้างมากไม่มีอำนาจ” ผู้ช่วยทั้งหลายประกาศว่า “เราเป็นหนี้บุญคุณพระราชกฤษฎีกาของปี ค.ศ. 1526 สำหรับสันติสุขที่อาณาจักรของเราอยู่กันอย่างมีความสุข หากลบล้างไปจะทำให้ประเทศเยอรมนีเต็มไปด้วยความทุกข์และการแตกแยก ที่ประชุมรัฐสภาขาดความสามารถที่จะทำได้มากไปกว่าการรักษาเสรีภาพทางศาสนาจนกว่าจะมีการประชุมครั้งต่อไป” Ibid. เล่มที่ 13 บทที่ 5 เป็นหน้าที่ของรัฐที่จะปกป้องเสรีภาพของจิตสำนึกและนี่เป็นขอบเขตอำนาจของรัฐในเรื่องศาสนา ทุกรัฐบาลทางโลกที่พยายามใช้สิทธิอำนาจของพลเรือนมาควบคุมและบังคับการถือปฏิบัติศาสนากำลังสังเวยหลั

กการพื้นฐานที่แท้จริงซึ่งคริสเตียนอีแวนเจลิคัลได้ดิ้นรนต่อสู้มาอย่างสง่าผ่าเผย {GC 201.1} {GCth17 165.2}

บรรดาผู้นิยมระบอบเปปาซียึดมั่นที่จะล้มล้างสิ่งที่พวกเขาเรียกกันว่า “ความดื้อรั้นที่กล้าหาญ” พวกเขาเริ่มด้วยการลงแรงทำให้เกิดการแตกแยกในหมู่คนที่สนับสนุนงานปฏิรูปศาสนาและขู่ทุกคนที่ไม่ประกาศอย่างเปิดเผยว่าอยู่ฝ่ายตน ในที่สุดมีคำสั่งเรียกผู้แทนของเมืองที่เสรีให้มารายงานตัวต่อที่ประชุมรัฐสภาและกำหนดให้ประกาศว่าจะยอมตามข้อเสนอหรือไม่ พวกเขาอ้อนวอนขอยืดเวลาออกไปแต่ไม่ได้ผล เมื่อถูกนำมายังที่ทดสอบมีคนจำนวนเกือบครึ่งเข้าข้างนักปฏิรูปศาสนา ผู้ที่ปฏิเสธที่จะสละทิ้งเสรีภาพของจิตสำนึกและสิทธิของการตัดสินใจส่วนบุคคลทราบดีว่าจุดยืนของเขาทำให้อนาคตของพวกเขาจะต้องถูกวิพากษ์วิจารณ์ ประณามและกดขี่ข่มเหง มีผู้แทนคนหนึ่งพูดว่า “เราจะปฏิเสธพระวจนะของพระเจ้าหรือถูกเผาทั้งเป็น” Ibid. เล่มที่ 13 บทที่ 5 {GC 201.2} {GCth17 165.3}

กษัตริย์เฟอร์ดินันด์ [King Ferdinand] ผู้แทนของจักรพรรดิในที่ประชุมรัฐสภาทรงเห็นว่าพระราชกฤษฎีกาเช่นนี้จะก่อให้เกิดความแตกแยกขั้นรุนแรงนอกเสียจากว่าจะต้องโน้มน้าวเจ้าผู้ครองแคว้นทั้งหลายให้ยอมรับและสนับสนุน ดังนั้นพระองค์จึงพยายามใช้ศิลปะในการชักจูง โดยทราบดีว่าการใช้กำลังกับบุคคลเหล่านี้มีแต่จะทำให้พวกเขาตั้งใจแน่วแน่ยิ่งขึ้น พระองค์ทรง “ขอร้องให้เจ้าผู้ครองแคว้นทั้งหลายยอมรับพระราชกฤษฎีกาโดยให้ความมั่นใจแก่พวกเขาว่าจักรพรรดิจะทรงยินดีปรีดากับพวกเขาเป็นอย่างยิ่ง” แต่บุคคลเหล่านี้ยอมรับเพียงอำนาจที่เหนือกว่าอำนาจปกครองใดๆของโลกและตอบด้วยความสงบว่า “เราจะเชื่อปฏิบัติตามจักรพรรดิในทุกสิ่งที่จะสนับสนุนให้รักษาความสงบสุขและถวายเกียรติแด่พระเจ้า” Ibid. เล่มที่ 13 บทที่ 5 {GC 201.3} {GCth17 165.4}

ในที่สุด กษัตริย์ทรงประกาศต่อหน้าที่ประชุมรัฐสภาให้อิเล็กเตอร์และสหายทั้งหลายทราบว่าพระราชกฤษฎีกานี้ “จะตราขึ้นในรูปแบบของพระบรมราชโองการ” และ “ทางออกที่เหลืออยู่เพียงหนึ่งเดียวคือการยอมจำนนต่อเสียงข้างมาก” เมื่อตรัสเสร็จสิ้นพระองค์ก็เสด็จออกจากที่ประชุม ไม่เปิดโอกาสให้นักปฏิรูปศาสนาปรึกษาหารือหรือโต้ตอบ “พวกเขาส่งคณะผู้แทนไปทูลวิงวอนกษัตริย์ให้เสด็จกลับมาแต่ไม่เกิดผล” พระองค์ทรงตอบคำทัดทานว่า “เรื่องนี้ตัดสินไปเรียบร้อยแล้ว สิ่งที่เหลืออยู่คือการยอมจำนนเท่านั้น” Ibid. เล่มที่ 13 บทที่ 5 {GC 202.1} {GCth17 166.1}

คณะราชสำนักเชื่อมั่นว่าเจ้าผู้ครองแคว้นคริสเตียนทั้งหลายจะยึดพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ไว้เหนือกว่าหลักคำสอนและข้อกำหนดของมนุษย์และพวกเขารู้ดีว่าที่ใดที่มีการยอมรับหลักการนี้ผลสุดท้ายจะล้มล้างระบอบเปปาซีลงได้ แต่ดั่งเช่นคนนับพันตั้งแต่สมัยของพวกเขาที่มองหาแต่ “สิ่งที่ตามองเห็นได้” เท่านั้นพวกเขายกยอปลอบใจตนเองว่าอุดมการณ์ของจักรพรรดิและของพระสันตะปาปานั้นแข็งแกร่งและของพวกนักปฏิรูปศาสนานั้นอ่อนแรง หากนักปฏิรูปพึ่งความช่วยเหลือของมนุษย์แต่ลำพังแล้วพวกเขาก็คงจะไร้พลังจริงตามที่เหล่าผู้นิยมระบอบเปปาซีคาดคะเนไว้ แต่แม้พวกเขาจะด้อยกว่าในเรื่องของจำนวนและในความไม่ลงรอยกับโรมนั้น พวกเขาก็มีพละกำลังของตนเอง พวกเขาได้ร้องขอ “จากรายงานของที่ประชุมรัฐสภาไปจนถึงพระวจนะของพระเจ้าและจากจักรพรรดิชาร์ลส์ไปจนถึงพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นจอมราชันและจอมเจ้านาย” Ibid. เล่มที่ 13 บทที่ 6 {GC 202.2} {GCth17 166.2}

เมื่อจักรพรรดิเฟอร์ดินันด์ปฏิเสธที่จะเคารพความเชื่อมั่นจากจิตสำนึกของพวกเขา เจ้าผู้ครองแคว้นทั้งหลายตกลงร่วมกันที่จะไม่สนใจกับการที่พระองค์ไม่ได้อยู่ในที่ประชุม แต่จะนำคำประท้วงเสนอต่อที่ประชุมสภาแห่งชาติโดยไม่รอช้า ดังนั้นจึงมีการร่างคำประกาศอันน่าเคร่งขรึมขึ้นและนำเสนอต่อที่ประชุมรัฐสภา {GC 202.3} {GCth17 166.3}

"พวกเราที่อยู่กัน ณ ที่นี้ขอประท้วงต่อหน้าพระเจ้า ผู้ทรงเป็นพระผู้ทรงสร้าง พระผู้ทรงถนอมรักษา พระผู้ทรงไถ่และพระผู้ช่วยพระองค์เดียวของเราและในวันหนึ่งข้างหน้าพระองค์จะทรงเป็นพระผู้พิพากษาของเรา และต่อหน้าคนทั้งปวงและสิ่งมีชีวิตทั้งหลายว่า พวกเรา เพื่อนของพวกเรา ประชาชนของเรา ไม่ยินยอมและไม่ยึดถือในลักษณะใดๆ ที่เกี่ยวกับข้อเสนอของพระราชกฤษฎีกานี้ซึ่งตรงกันข้ามกับพระเจ้า ซึ่งไม่สอดคล้องกับพระวจนะของพระองค์ กับจิตสำนึกที่ถูกต้องของเราและกับความรอดของจิตวิญญาณ" {GC 202.4} {GCth17 166.4}

"อะไรกันน่ะ จะให้พวกเรารับรองพระบรมราชโองการนี้เชียวหรือ พวกเราขอยืนยันว่า เมื่อพระเป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ทรงเรียกคนหนึ่งให้มามีความรอบรู้ในเรื่องของพระเจ้า แต่กระนั้นคนนี้รับความรู้เรื่องของพระเจ้าไม่ได้" "ไม่มีหลักคำสอนใดที่แน่นอนนอกไปเสียจากที่สอดคล้องกับพระวจนะของพระเจ้า......พระเจ้าไม่อนุญาตให้มีหลักคำสอนอื่นใด.......เราต้องอธิบายพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ด้วยข้อพระคัมภีร์ข้ออื่นๆ ที่ชัดเจนกว่า.....ในบรรดาสิ่งจำเป็นทั้งหมดสำหรับคริสเตียน หนังสือศักดิ์สิทธิ์เล่มนี้ง่ายต่อความเข้าใจและถูกกำหนดไว้ให้ขับไล่ความมืด พวกเราตกลงใจกันแล้วด้วยพระคุณของพระเจ้าที่จะถนอมรักษาการเทศนาให้คงความบริสุทธิ์และเน้นเทศนาเฉพาะแต่พระวจนะของพระองค์เท่านั้น ตามที่บันทึกไว้ในพระธรรมของพระคัมภีร์ทั้งภาคพันธสัญญาเดิมและภาคพันธสัญญาใหม่ โดยไม่เพิ่มเติมสิ่งใดที่จะขัดแย้งเข้าไปเลย พระวจนะนี้เป็นสัจธรรมเดียวเท่านั้น เป็นกฎเที่ยงแท้ของหลักคำสอนทั้งปวงและของชีวิตทั้งมวลและจะไม่ทรยศหรือหลอกลวงเรา ผู้ใดที่สร้างขึ้นบนรากฐานนี้จะยืนหยัดอดทนต่อต้านอำนาจทั้งปวงของขุมนรก ในขณะที่ความไร้สาระของมนุษย์ที่ปักหลักต่อต้านเรื่องนี้จะล้มลงต่อเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้า" {GC 203.1} {GCth17 167.1}

"ด้วยเหตุนี้พวกเราปฏิเสธแอกที่บังคับให้พวกเราแบกรับ" "ในเวลาเดียวกันพวกเราคาดหวังว่าพระราชาผู้ทรงอำนาจสูงสุดจะทรงปฏิบัติต่อเราทั้งหลายดั่งเจ้าชายคริสเตียนคนหนึ่งที่รักพระเจ้าเหนือสิ่งอื่นใดและพวกเราเองประกาศว่าเราพร้อมที่จะถวายทั้งความรักและการเชื่อฟังซึ่งเป็นหน้าที่โดยชอบธรรมและถูกต้องตามกฎหมายของเราแด่พระองค์ รวมทั้งตัวท่านด้วยเจ้านายอันสง่างามของเรา" Ibid. เล่มที่ 13 บทที่ 6 {GC 203.2} {GCth17 167.2}

เป็นเรื่องที่สร้างความประทับใจอย่างสุดซึ้งให้กับที่ประชุมรัฐสภา คนส่วนใหญ่ประหลาดใจและตื่นตระหนกกับความกล้าของผู้คัดค้าน สำหรับพวกเขาแล้ว อนาคตมีแต่ความปั่นป่วนและความไม่แน่นอน ความไม่พอใจ การต่อสู้ และการนองเลือดเป็นสิ่งที่เลี่ยงไม่ได้ แต่นักปฏิรูปศาสนาทั้งหลายกลับมั่นใจในความยุติธรรมของอุดมการณ์ของพวกเขา พวกเขาพึ่งพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงสัพพัญญู จนเปี่ยมล้นด้วยความกล้าหาญและความแน่วแน่ {GC 203.3} {GCth17 167.3}

"หลักการต่างๆ ที่ระบุในคำประท้วงอันน่ายกย่องนี้......เป็นแก่นแท้ของคำสอนของนิกายโปรเตสแตนต์ บัดนี้การคัดค้านนี้ต่อต้านการข่มเหงมนุษย์ในเรื่องของความเชื่อสองประการ ประการแรกคือการแทรกแซงขององค์กรฝ่ายปกครองพลเรือนและประการที่สองคืออำนาจเผด็จการของคริสตจักร แทนการข่มเหงเหล่านี้

นิกายโปรเตสแตนต์กำหนดให้อำนาจของจิตสำนึกอยู่เหนือองค์กรฝ่ายพลเรือนและให้สิทธิอำนาจแห่งพระวจนะของพระเจ้าอยู่เหนือคริสตจักรที่มีตัวตน แรกสุดนิกายนี้ปฏิเสธอำนาจฝ่ายพลเรือนในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับพระเจ้าและพูดในลักษณะเดียวกันกับผู้เผยพระวจนะและอัครทูตว่า 'เราจำเป็นต้องเชื่อฟังพระเจ้ามากกว่าเชื่อฟังมนุษย์' นิกายนี้เทิดทูนมงกุฎของพระเยซูคริสต์ในขณะอยู่เบื้องหน้ามงกุฎของจักรพรรดิชาร์ลส์ที่ 5 แต่ที่ก้าวไปไกลกว่านั้นคือนิกายนี้ได้วางหลักการที่ว่า คำสอนทั้งหมดของมนุษย์ควรต้องอยู่ภายใต้พระดำรัสของพระเจ้า" Ibid. เล่มที่ 13 บทที่ 6 นอกเหนือจากนี้ผู้คัดค้านยังยืนยันสิทธิของตนที่จะพูดอย่างเสรีในเรื่องสัจธรรมที่ตนเชื่อ พวกเขาจะไม่เพียงเชื่อและปฏิบัติตามเท่านั้นแต่จะสอนสิ่งที่พระวจนะของพระเจ้าได้นำเสนอ และพวกเขาปฏิเสธสิทธิของบาทหลวงและองค์กรฝ่ายพลเรือนในการเข้ามาแทรกแซง การประท้วงที่เมืองสปายส์เป็นพยานอันน่าเคร่งขรึมที่คัดค้านการไม่ให้เสรีภาพทางศาสนาและยืนยันถึงสิทธิอันชอบของคนทั้งปวงที่จะนมัสการพระเจ้าตามที่จิตสำนึกของตนกำหนด {GC 203.4} {GCth17 167.4}

ถ้อยแถลงนี้ทำขึ้นมาแล้ว เขียนไว้ในความทรงจำของคนนับพันนับหมื่นและจดบันทึกไว้ในสมุดของสวรรค์ที่ซึ่งความพยายามใดๆ ของมนุษย์ไม่อาจลบทิ้งได้ อีแวนเจลิคัลชาวเยอรมันต่างยอมรับคำประท้วงนี้ว่าเป็นการแสดงออกถึงความเชื่อ ทุกหนทุกแห่งผู้คนทั้งหลายยึดถือคำประกาศนี้เป็นสัญญาของยุคใหม่และยุคที่ดีกว่า เจ้าผู้ครองแคว้นพระองค์หนึ่งตรัสกับชาวโปรเตสแตนต์ที่เมืองสปายส์ว่า "ขอพระเจ้ายิ่งใหญ่ผู้ประทานพระคุณแก่ท่านทั้งหลายให้ท่านประกาศอย่างมีพลังอย่างเสรีและอย่างปราศจากความกลัว ทรงปกป้องท่านให้อยู่ในความมั่นคงของคริสเตียนจนถึงชั่วนิรันดร" Ibid. เล่มที่ 13 บทที่ 6 {GC 204.1} {GCth17 168.1}

หากหลังจากที่ขบวนการปฏิรูปศาสนาทำงานสำเร็จไประดับหนึ่งแล้ว พวกเขาตกลงใจที่จะชะลอชั่วคราวเพื่อรับความชื่นชมของชาวโลก พวกเขาก็จะทำตัวเป็นคนไม่ซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าและต่อตัวพวกเขาเองและจะเป็นการนำความพินาศมาสู่ตนเองอย่างแน่นอน ประสบการณ์ของนักปฏิรูปที่สง่างามเหล่านี้เป็นบทเรียนสำหรับคนทั้งหลายในยุคต่อๆ มา เล่ห์เหลี่ยมของซาตานที่ใช้ในการต่อต้านพระเจ้าและพระวจนะของพระองค์นั้นยังไม่เปลี่ยนแปลง มันยังคงต่อต้านการใช้พระคัมภีร์เป็นหนังสือนำทางชีวิตเหมือนเช่นที่มันเคยต่อต้านในศตวรรษที่สิบหก ในสมัยนี้ของเรา มีการเดินห่างออกไปจากหลักคำสอนและข้อเชื่ออย่างมาก และเป็นเรื่องจำเป็นที่จะต้องกลับไปยังหลักการยิ่งใหญ่ของขบวนการคัดค้าน--นั่นคือพระคัมภีร์และพระคัมภีร์เท่านั้นเป็นหลักเกณฑ์แห่งความเชื่อและหน้าที่ ซาตานยังคงทำงานผ่านทุกวิถีทางที่มันควบคุมได้เพื่อทำลายเสรีภาพทางศาสนา อำนาจที่ต่อต้านคริสเตียนซึ่งผู้คัดค้านในเมืองสปายส์ปฏิเสธนั้น ปัจจุบันนี้หลังจากได้เสริมพลังขึ้นใหม่มันกำลังทวงหาอำนาจที่สูญเสียไปกลับคืนมา การยึดมั่นในพระวจนะของพระเจ้าอย่างไม่หวั่นไหวเช่นเดียวกับที่แสดงออกในวิกฤตการณ์ของการปฏิรูปศาสนาครั้งนั้นเป็นความหวังเดียวของการปฏิรูปในวันนี้ {GC 204.2} {GCth17 168.2}

มีสัญญาณบอกเหตุปรากฏออกมาให้เห็นถึงอันตรายที่มีต่อชาวโปรเตสแตนต์ แต่มีสัญญาณบอกเหตุเช่นกันว่าพระหัตถ์ของพระเจ้าทรงยื่นออกมาปกป้องผู้ที่ซื่อสัตย์ต่อพระองค์ ช่วงเวลานั้นเองที่ "เมลังค์ธอนนำทางพาซีโมน ไกรเนอูสสหายของเขาให้รีบเร่งเดินผ่านถนนของเมืองสปายส์อย่างรวดเร็วมุ่งหน้าไปยังแม่น้ำไรน์ เร่งเร้าให้เขาข้ามแม่น้ำไปให้ได้ ซีโมนแปลกใจกับการผลักดันอย่างเร่งรีบเช่นนี้ เมลังค์ธอนเล่าให้ฟังในภายหลังว่า 'มีชายชราคนหนึ่งท่าทางเคร่งขรึมจริงจังและเป็นคนที่ข้าพเจ้าไม่รู้จักมาปรากฏต่อหน้าข้าพเจ้าและพูดว่า

ในอีกหนึ่งนาทีกษัตริย์เฟอร์ดินันด์จะส่งเจ้าหน้าที่ฝ่ายตุลาการมาจับตัวไกรเนอูส’” {GC 205.1} {GCth17 169.1}

ในช่วงเวลากลางวันนั้น เฟเบอร์ ดุษฎีบัณฑิตท่านหนึ่งของพระสันตะปาปาได้เทศนากล่าวเรื่องน่าอับอายอื้อฉาวใส่ไกรเนอูสและปิดท้ายด้วยการโต้เถียงกันถึงเรื่องที่เขาปกป้อง “ความผิดบางอย่างที่น่ารังเกียจ” “เฟเบอร์ปิดบังความโกรธของตนไว้ แต่ได้เข้าเฝ้าพระราชาและทันทีหลังจากนั้นได้รับคำสั่งให้นำตัวศาสตราจารย์ผู้โผงผางแห่งเมืองไฮเดลสเบิร์กมา เมลังค์ธอนไม่สงสัยเลยว่าพระเจ้าทรงช่วยมิตรคนนี้ของเขาด้วยการทรงบัญชาให้ทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาเตือนเขาล่วงหน้าในเรื่องนี้ {GC 205.2} {GCth17 169.2}

“เขายืนอยู่บนริมฝั่งแม่น้ำไรน์อย่างแน่นิ่ง คอยจนกระทั่งกระแสน้ำของแม่น้ำได้ช่วยไกรเนอูสให้พ้นจากผู้ที่ข่มเหงเขา เมลังค์ธอนร้องขึ้นขณะที่มองเห็นเพื่อนอยู่บนฝั่งตรงข้ามว่า ‘ในที่สุดเขาก็หลุดพ้นจากเขี้ยวเล็บของผู้กระหายเลือดของคนบริสุทธิ์’ เมื่อเขาเดินทางกลับถึงบ้าน เมลังค์ธอนได้รับข่าวว่าเจ้าหน้าที่ได้มาตามหาไกรเนอูสและบุกค้นหาเขาทั่วบ้าน” Ibid. เล่มที่ 13 บทที่ 6 {GC 205.3} {GCth17 169.3}

การปฏิรูปศาสนาจะต้องถูกยกชูขึ้นให้โดดเด่นยิ่งกว่าคนยิ่งใหญ่เด่นดังทั้งหลายของโลก เจ้าผู้ครองแคว้นอีแวนเจลิคัลถูกปฏิเสธการรับฟังจากกษัตริย์เฟอร์ดินันด์ แต่พวกเขากลับได้รับโอกาสให้เสนออุดมการณ์ต่อหน้าจักรพรรดิและองค์ประชุมของเจ้าหน้าที่ชั้นสูงทั้งหลายขององคริสตจักรและของรัฐ เพื่อเป็นการสงบความขัดแย้งที่รบกวนอาณาจักร จักรพรรดิชาร์ลส์ที่ 5 จึงทรงบัญชาให้เปิดประชุมรัฐสภาขึ้นที่เมืองออกซ์บูร์กในปีถัดจากการประท้วงที่เมืองสปายส์ จักรพรรดิทรงประกาศว่าจะทำหน้าที่เป็นองค์ประธานเอง จึงส่งหมายเรียกผู้นำโปรเตสแตนต์ทั้งหลายให้มายังสถานที่แห่งนี้ {GC 205.4} {GCth17 169.4}

ภัยอันตรายใหญ่หลวงคุกคามงานการปฏิรูปศาสนาอยู่ แต่ผู้สนับสนุนยังคงมอบความวางใจของอุดมการณ์ของตนไว้กับพระเจ้าและปฏิญาณตนที่จะยึดมั่นอยู่ในพระกิตติคุณ ที่ปรึกษาของอิเล็กเตอร์แห่งแคว้นแซกโซนีขอร้องไม่ให้พระองค์ไปปรากฏตัวที่ประชุมรัฐสภา พวกเขาบอกว่าจักรพรรดิต้องการให้เจ้าผู้ครองแคว้นทั้งหลายมาชุมนุมกันเพื่อล่อพวกเขามาติดกับดัก “การเดินทางไปที่นั่นและปิดตัวเองอยู่ภายในกำแพงเมืองพร้อมกับศัตรูที่มีขุมกำลังมากมายไม่เป็นการเสี่ยงไปหน่อยหรือ” แต่คนอื่นๆ ประกาศอย่างสง่าผ่าเผยว่า “ขอให้เจ้าผู้ครองแคว้นทั้งหลายวางตัวอย่างกล้าหาญและงานของพระเจ้าจะรอด” ลูเธอร์กล่าวว่า “พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ พระองค์จะไม่ทรงทอดทิ้งพวกเรา” Ibid. เล่มที่ 14 บทที่ 2 อิเล็กเตอร์เสด็จพร้อมด้วยผู้ติดตามมุ่งหน้าไปยังเมืองออกซ์บูร์ก ทุกคนคุ้นเคยกับภัยอันตรายที่กำลังคุกคามพระองค์และหลายคนเดินมุ่งหน้าไปด้วยสีหน้าที่ขุ่นมัวและหัวใจที่เป็นทุกข์ แต่ลูเธอร์เดินทางพร้อมกับพวกเขาจนถึงเมืองโคบูร์ก และได้หนุนความเชื่อที่ตกต่ำของพวกเขาด้วยการร้องเพลงสรรเสริญที่แต่งขึ้นมาในขณะที่เดินทาง “พระเจ้าทรงเป็นป้อมปราการที่แข็งแรง” เสียงเพลงหนุนใจขจัดทิ้งความกังวลใจผ่อนคลายความทุกข์แก่หัวใจหลายดวง {GC 206.1} {GCth17 170.1}

เจ้าผู้ครองแคว้นที่ปฏิรูปแล้วทั้งหลายตัดสินใจอย่างแน่วแน่ที่จะจัดทำถ้อยแถลงทางทัศนคติออกมาอย่างเป็นระบบ พร้อมหลักฐานจากพระคัมภีร์เพื่อเสนอต่อที่ประชุมรัฐสภา และมอบภาระการเตรียมงานให้กับลูเธอร์ เมลังค์ธอนและเพื่อนๆ ถ้อยแถลงฉบับนี้เป็นที่ยอมรับร่วมกันของชาวโปรเตสแตนต์ถือว่าเป็นการแสดงออกถึงความเชื่อของพวกเขา และได้รวมตัวกันเพื่อลงชื่อในเอกสารสำคัญนี้ มันเป็นช่วงเวลาที่สำคัญและทดสอบความเชื่อของพวกเขา

นักปฏิรูปศาสนาร้อนใจไม่ต้องการให้อุดมการณ์ของพวกเขาไปพัวพันกับปัญหาทางการเมือง พวกเขารู้สึกว่าการปฏิรูปศาสนาไม่ควรใช้อิทธิพลใดนอกจากที่ออกมาจากพระวจนะของพระเจ้า ในขณะที่เจ้าผู้ครองแคว้นต่างๆที่เป็นคริสเตียนกำลังเดินหน้าเข้าลงนามในแถลงการณ์ฉบับนี้อยู่นั้น เมลังค์ธอนร้องขัดขึ้นมาว่า "นี่เป็นเรื่องของนักศาสนศาสตร์และของอาจารย์ที่จะนำเสนอเรื่องเหล่านี้ให้เราสงวนผู้มีอำนาจปกครองทั้งหลายของบ้านเมืองเพื่องานอื่นดีกว่า" ดยุคยอห์นแห่งแคว้นแซกโซนีตรัสตอบว่า "ขอให้พระเจ้าทรงห้ามท่านเถิด ที่ท่านจะมาขวางเราไม่ให้มีส่วนร่วม เราตัดสินใจแล้วที่จะทำในสิ่งที่ถูกต้อง โดยไม่ห่วงตัวเราเองในเรื่องของมงกฎ เรามีความปรารถนาที่จะยอมรับพระเจ้า สำหรับเราแล้ว หมวกตำแหน่งและเสื้อประจำตำแหน่งของเรามีค่าไม่เท่ากับกางเขนของพระเยซูคริสต์" เมื่อพูดจบแล้ว พระองค์ก็ลงนามในเอกสาร เจ้าผู้ครองแคว้นอีกพระองค์หนึ่งพูดขณะที่จับปากกาขึ้นมาว่า "หากเกียรติของพระเยซูคริสต์จอมเจ้านายของเราต้องการให้เราทำเช่นนี้ เราก็พร้อมแล้ว.....ที่จะทิ้งสมบัติและชีวิตไว้เบื้องหลัง" พระองค์ตรัสต่อว่า "เรายอมประกาศสละพลเมืองและรัฐการปกครองของเรา ยอมสละดินแดนที่มีธงของบรรพบุรุษของเราอยู่ในมือมากกว่าที่จะยอมรับหลักคำสอนอื่นๆ ที่นอกเหนือจากคำสอนที่บรรจุในเอกสารแถลงการณ์ฉบับนี้" Ibid. เล่มที่ 14 บทที่ 2 คนของพระเจ้ามีความเชื่อและความกล้าหาญเช่นนี้แหละ {GC 206.2} {GCth17 170.2}

เวลาที่กำหนดไว้เพื่อเข้าเฝ้าจักรพรรดิมาถึงแล้ว จักรพรรดิชาร์ลส์ที่ 5 ทรงขึ้นประทับบนบัลลังก์มีอีเล็กเตอร์และเจ้าผู้ครองแคว้นมากมายล้อมโดยรอบและทรงให้เรียกนักปฏิรูปศาสนาชาวโปรเตสแตนต์ทั้งหลายเข้าเฝ้า มีการอ่านถ้อยแถลงความเชื่อ ในที่ชุมนุมอันงามสง่านั้น ความจริงของพระกิตติคุณเปล่งออกมาอย่างชัดเจนและเปิดโปงความผิดของคริสตจักรเปปาซีออกมาอย่างชัดเจน จะกล่าวได้ว่า "เป็นวันยิ่งใหญ่ที่สุดของงานปฏิรูปศาสนาและเป็นวันที่มีเกียรติที่สุดวันหนึ่งของประวัติศาสตร์ของคริสเตียนและของมนุษยชาติ" Ibid. เล่มที่ 14 บทที่ 7 {GC 207.1} {GCth17 171.1}

เวลาผ่านไปเพียงไม่กี่ปีนับตั้งแต่บาทหลวงแห่งเมืองวิตเทนเบิร์กยืนขึ้นอย่างโดดเดี่ยวที่เมืองวอร์มส์ต่อหน้าที่ประชุมสภาแห่งชาติ บัดนี้เจ้าผู้ครองแคว้นผู้ทรงเกียรติที่สุดและมีอำนาจมากที่สุดของอาณาจักรหลายพระองค์ได้เข้ามาแทนที่ของเขา ลูเธอร์ได้รับคำสั่งห้ามปรากฏตัวที่เมืองออกซ์บูร์ก แต่เขาอยู่ที่นั่นโดยทางคำพูดและคำอธิษฐาน เขาเขียนบันทึกไว้ว่า "ข้าพเจ้าดีใจอย่างล้นพ้นที่มีชีวิตอยู่จนถึงชั่วโมงนี้เมื่อพระนามของพระคริสต์ได้รับการเชิดชูในสถานที่สาธารณะและในที่ชุมนุมอันทรงเกียรติโดยคณะผู้เชื่ออันสง่างามนี้" Ibid. เล่มที่ 14 บทที่ 7 ข้อพระคัมภีร์ที่ว่า "ข้าพระองค์จะกล่าวถึงพระโอวาทของพระองค์เฉพาะพระพักตร์บรรดาพระราชา" สดุดี 119:46 จึงสำเร็จด้วยประการฉะนี้" {GC 207.2} {GCth17 171.2}

ในสมัยของเปาโล พระกิตติคุณที่เป็นเหตุให้ท่านถูกคุมขังนั้นก็ถูกนำขึ้นสู่สายตาของเจ้าชายและขุนนางทั้งหลายของเมืองจักรพรรดิในลักษณะนี้เช่นเดียวกัน ดังนั้น ในโอกาสนี้ สิ่งที่จักรพรรดิทรงประกาศห้ามเทศนาบนธรรมาสน์กลับถูกนำมาประกาศในพระราชวัง ถ้อยคำที่หลายคนถือว่าแม้แต่คนรับใช้ก็ไม่สมควรฟังนั้นได้ดังขึ้นเพื่อให้ขุนนางและเจ้านายของอาณาจักรได้ยินด้วยความประหลาดใจ พระราชาและบุคคลยิ่งใหญ่กลายเป็นเป็นผู้ฟังเสียเอง เจ้าฟ้าชายมกุฎราชกุมารหลายพระองค์กลายเป็นนักเทศน์และเรื่องที่เทศน์คือสัจธรรมของพระเจ้า มีนักเขียนคนหนึ่งบันทึกไว้ว่า "ตั้งแต่สมัยของอัครทูตยังไม่เคยมีงานที่ยิ่งใหญ่กว่าหรือการเป็นพยานความเชื่อที่ดีเลิศกว่าครั้งนี้" D'Aubigné เล่มที่ 14 บทที่ 7 {GC 208.1} {GCth17 172.1}

บิชอปองค์หนึ่งของพระสันตะปาปาเปิดเผยว่า " ทุกสิ่งที่ชาวลูเธอร์เรนกล่าวมานั้นเป็นความจริง เราปฏิเสธไม่ได้" บิชอปอีกองค์ถามดร. เอค ว่า "ท่านจะใช้เหตุผลที่ดีกว่ามาลบล้างคำพยานความเชื่อของอิเล็กเตอร์และคณะของเขาทำไว้หรือไม่" คำตอบคือ "หากจะใช้งานเขียนของอัครทูตและของผู้เผยพระวจนะมาลบล้างแล้ว ไม่ได้เลย แต่เมื่อใช้ของพวกบาทหลวงและของสภาก็จะทำได้" ผู้ถามได้ตอบว่า "เราเข้าใจแล้วตามที่ท่านบอกมา นั่นคือว่าชาวลูเธอร์เรนอยู่ในพระคัมภีร์และพวกเราอยู่นอกพระคัมภีร์" Ibid. เล่มที่ 14 บทที่ 8 {GC 208.2} {GCth17 172.2}

เจ้าผู้ครองแคว้นของประเทศเยอรมนีบางพระองค์ทรงหันกลับมาอยู่ฝ่ายการปฏิรูปความเชื่อ จักรพรรดิเองทรงเปิดเผยว่าเอกสารของชาวโปรเตสแตนต์ไม่เป็นอย่างอื่นนอกจากความจริง ถ้อยแถลงสารภาพความเชื่อนี้ถูกแปลเป็นหลายภาษาและกระจายไปทั่วยุโรปและเป็นที่ยอมรับของคนจำนวนนับล้านในยุคต่อๆ มาว่าเป็นการแสดงออกถึงความเชื่อของพวกเขา {GC 208.3} {GCth17 172.3}

ผู้รับใช้ที่ซื่อสัตย์ของพระเจ้าไม่ได้ทำงานอย่างโดดเดี่ยว ในขณะที่เทพผู้ครอง ศักดิเทพ และวิญญาณชั่วในสถานฟ้าอากาศรวมกันต่อต้านพวกเขา พระเจ้าไม่ทรงทอดทิ้งประชากรของพระองค์ หากตาของพวกเขาจะเปิดออก พวกเขาจะเห็นหลักฐานการทรงร่วมสถิตของพระเจ้าและการทรงช่วยอย่างเด่นชัดเช่นเดียวกับที่ประทานให้ผู้เผยพระวจนะในโบราณกาล เมื่อคนรับใช้ของเอลีชาชี้ให้เขาดูกองทัพของศัตรูที่ล้อมพวกเขาและตัดโอกาสหนีทุกเส้นทาง ผู้เผยพระวจนะอธิษฐานว่า "ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงเปิดตาของเขาเพื่อเขาจะได้เห็น" 2 พงศ์กษัตริย์ 6:17 และดูเถิด มีรถและม้าเพลิงอยู่เต็มทั่วภูเขา กองทัพของชาวสวรรค์ตั้งป้อมอยู่เพื่อปกป้องคนของพระเจ้า ในลักษณะเดียวกัน ทูตสวรรค์ยืนปกป้องล้อมรอบผู้รับใช้ทั้งหลายในขบวนการของการปฏิรูปศาสนา {GC 208.4} {GCth17 172.4}

มีหลักการหนึ่งที่ลูเธอร์ถือรักษาอย่างเหนียวแน่นที่สุดคือการไม่เข้าไปพึ่งอำนาจฝ่ายโลกให้มาสนับสนุนงานการปฏิรูปและไม่ขออาวุธเพื่อการปกป้อง เขาชื่นชมปรีดาที่เจ้าผู้ครองแคว้นของอาณาจักรหลายพระองค์ได้ทรงสารภาพตอบยอมรับพระกิตติคุณ แต่เมื่อพวกเขาเสนอที่จะเข้าร่วมเป็นพันธมิตรในการปกป้อง ลูเธอร์จะประกาศว่า "พระเจ้าผู้เดียวเท่านั้นที่ควรเป็นผู้ปกป้องหลักคำสอนของพระกิตติคุณ.....หากมนุษย์ยุ่งกับเรื่องนี้ยิ่งน้อยเท่าไร การเข้าแทรกแซงเรื่องนี้ของพระเจ้าก็จะโดดเด่นมากขึ้นเท่านั้น ในทัศนะของเขาแล้ว คำเตือนภัยของฝ่ายการเมืองเกิดจากความกลัวที่ไร้คุณค่าและความไม่วางใจที่เต็มไปด้วยบาป" D'Aubigné, London ed. เล่มที่ 10 บทที่ 14 {GC 209.1} {GCth17 173.1}

เมื่อศัตรูทรงพลังทั้งหลายรวมตัวกันเพื่อล้มล้างความเชื่อของการปฏิรูปและดูประหนึ่งว่าดาบหลายพันเล่มกำลังจะชักออกจากฝักมาห้ำหั่นกันนั้น ลูเธอร์เขียนไว้ว่า "ซาตานกำลังพ่นความโกรธของมันออกมา พระสันตะปาปาผู้ไร้คุณธรรมทรงกำลังวางอุบายและพวกเรากำลังถูกคุกคามด้วยสงคราม จงชักชวนประชาชนมาต่อสู้อย่างกล้าหาญอยู่เบื้องพระบัลลังก์ของพระเจ้าด้วยความเชื่อและคำอธิษฐาน เพื่อว่าพระวิญญาณของพระเจ้าจะทรงมีชัยต่อศัตรูของเราและทรงระงับพวกเขาด้วยวิธีสันติ สิ่งที่เราต้องการมากที่สุด งานที่เราต้องทำมากที่สุดคือการอธิษฐาน จงบอกกับประชาชนว่าบัดนี้พวกเขากำลังเป็นเป้าของคมดาบและความโกรธแค้นของซาตานและจงบอกให้พวกเขาอธิษฐาน" D'Aubigné, London ed. เล่มที่ 10 บทที่ 14 {GC 209.2} {GCth17 173.2}

อีกครั้งหนึ่งในเวลาต่อมาเมื่อพูดถึงเรื่องการรวมตัวเป็นพันธมิตรที่ผู้ครองแคว้นผู้ฝักใฝ่การปฏิรูปศาสนาวางแผนที่จะตั้งขึ้น ลูเธอร์เปิดเผยว่าอาวุธเดียวที่จะใช้ในการต่อสู้นี้คือ "ดาบของพระวิญญาณ" เขาเขียนจดหมายถึงอิเล็กเตอร์แห่งแคว้นแซกโซนีว่า "ด้วยจิตสำนึกของเรา เราไม่อาจเห็นชอบกับการตั้งกลุ่มพันธมิตรที่เสนอขึ้นมา

เรายอมตายสิบครั้งแทนที่จะเห็นพระกิตติคุณเป็นเหตุทำให้ต้องหลั่งเลือดเพียงหยดเดียว หน้าที่ส่วนของพวกเราต้องเป็นเหมือนลูกแกะที่กำลังถูกนำไปฆ่า เราต้องแบกกางเขนของพระคริสต์ ขอให้ท่านผู้สูงศักดิ์อย่าตกใจกลัว คำอธิษฐานของเราทำงานได้ผลมากกว่าคำคุยโอ้อวดของศัตรูของเรา เพียงแต่อย่าให้พระหัตถ์ของพระองค์เปื้อนเลือดของพี่น้องของพระองค์ หากจักรพรรดิทรงกำหนดมอบเราให้กับศาลตัดสินความ เราก็พร้อมที่จะไปปรากฏตัว พระองค์ไม่อาจทรงปกป้องความเชื่อของเราได้ แต่ละคนควรเชื่อด้วยความเสี่ยงภัยของเขาเอง” Ibid. เล่มที่ 14 บทที่ 1 {GC 209.3} {GCth17 173.3}

จากสถานที่ลี้ลับของการอธิษฐาน พลังที่เขย่าโลกของขบวนการปฏิรูปศาสนาอันยิ่งใหญ่ก็ปรากฏขึ้น ณ ที่นั่นผู้รับใช้ของพระเจ้าวางเท้าของพวกเขาลงบนศิลาแห่งคำมั่นสัญญาด้วยความสงบศักดิ์สิทธิ์ ในระหว่างการต่อสู้ที่ออกซ์บูร์ก ลูเธอร์ “ไม่ยอมให้สักวันหนึ่งผ่านไปโดยไม่อุทิศเวลาอย่างน้อยสามชั่วโมงให้กับการอธิษฐานและนั่นก็เป็นเวลาที่เหมาะสมที่สุดเพื่อการศึกษา” ในห้องส่วนตัวของเขา จะได้ยินเสียงของเขาที่พรั่งพรูทูลขอต่อพระเจ้าด้วยถ้อยคำ “ที่เปี่ยมด้วยการเทิดทูน ความยำเกรงและความหวัง เหมือนคนหนึ่งที่พูดกับมิตรสหาย” “ข้าพเจ้าทราบดีว่าพระองค์ทรงเป็นพระบิดาและพระเจ้าของเรา” เขาพูด “และพระองค์จะทรงขับไล่ผู้ที่กดขี่ข่มเหงเหล่าบุตรของพระองค์ไป เพราะพระองค์เองทรงได้รับภัยอันตรายร่วมกับพวกเรา เรื่องทั้งหมดนี้เป็นของพระองค์และเพราะการทรงควบคุมของพระองค์เท่านั้นที่เราทั้งหลายยื่นมือเข้ามาเกี่ยวข้อง ขอพระองค์ทรงปกป้องพวกเราด้วยเถิด โอ พระบิดาเจ้าข้า” Ibid. เล่มที่ 14 บทที่ 6 {GC 210.1} {GCth17 174.1}

เขาเขียนจดหมายถึงเมลังค์ธอนผู้กำลังถูกความเครียดและความกลัวทับถมว่า “พระคุณและสันติสุขในพระคริสต์ ข้าพเจ้าพูดว่าในพระคริสต์ไม่ใช่ในโลก อาเมน ข้าพเจ้าเกลียดและเกลียดอย่างถึงที่สุดเกลียดความกังวลสุดโต่งที่กำลังกัดกินท่านอยู่ หากอุดมการณ์นั้นไม่ยุติธรรม สลัดทิ้งไปเลย หากเป็นงานที่ชอบธรรมแล้วทำไมเราจึงต้องไม่ซื่อตรงกับคำสัญญาของพระองค์ที่ทรงบัญชาให้เรานอนหลับโดยปราศจากความกลัวเล่า. ...เราจะไม่ขาดพระคริสต์ในงานที่เกี่ยวกับความยุติธรรมและสัจธรรมเลย พระองค์ทรงพระชนม์อยู่ พระองค์ทรงครองราชย์อยู่ แล้วเรายังจะกลัวอะไรกันอีกเล่า” Ibid. เล่มที่ 14 บทที่ 6 {GC 210.2} {GCth17 174.2}

พระเจ้าทรงสดับคำทูลขอของผู้รับใช้ของพระองค์อย่างแน่นอน พระองค์ประทานพระคุณและความกล้าหาญให้แก่เจ้าผู้ครองแคว้นและผู้รับใช้ทั้งหลาย เพื่อเก็บรักษาสัจธรรมไว้ต่อสู้กับผู้กุมอำนาจแห่งความมืดของโลกนี้ พระเจ้าตรัสว่า “นี่แน่ะ เราวางศิลาก้อนหนึ่งลงในศิโยน เป็นศิลาหัวมุมที่เลือกสรรอันล้ำค่าและใครที่เชื่อในพระองค์ก็จะไม่ผิดหวัง” 1 เปโตร 2:6 นักปฏิรูปชาวโปรเตสแตนต์ได้ก่อขึ้นบนรากฐานของพระคริสต์และประตูแห่งนรกจะไม่มีทางเอาชนะพวกเขา {GC 210.3} {GCth17 174.3}

บท 12 - การปฏิรูปศาสนาในประเทศฝรั่งเศส

การประท้วงที่เมืองสปายส์และการสารภาพความเชื่อที่เมืองออกซ์บูร์กซึ่งเป็นสัญลักษณ์แห่งชัยชนะของการปฏิรูปศาสนาในประเทศเยอรมนีนั้นก่อให้เกิดความขัดแย้งและความอึมครึมตามมาเป็นเวลาหลายปี ความแตกแยกของผู้สนับสนุนและการคุกคามของศัตรูที่เข้มแข็งกว่าบั่นทอนกำลังจนดูเหมือนว่าขบวนการนิยมโปรเตสแตนต์คงต้องพบการล่มสลายเป็นแน่ คนนับพันประทับตราคำพยานของพวกเขาด้วยเลือดของตนเอง สงครามกลางเมืองระเบิดขึ้น อุดมการณ์ของชาวโปรเตสแตนต์ถูกผู้เชื่อแนวหน้าคนหนึ่งหักหลัง ส่งผลให้เจ้าผู้ครองแคว้นที่ฝักใฝ่ปฏิรูปผู้สูงศักดิ์ที่สุดพระองค์หนึ่งตกไปอยู่ในมือของจักรพรรดิและเป็นเชลยถูกลากจากเมืองหนึ่งไปยังอีกเมืองหนึ่ง แต่ในเสี้ยววินาทีของชัยชนะที่อยู่แค่เอื้อมนี้เอง ความพ่ายแพ้เข้าจู่โจมจักรพรรดิ พระองค์ทอดพระเนตรเหยื่อถูกฉกชิงออกไปจากอุ้งพระหัตถ์ต่อหน้าต่อตา ในที่สุดพระองค์ทรงจำยอมต้องอนุญาตให้เสรีภาพแก่หลักคำสอนที่พระองค์ทรงมุ่งมั่นทำลายมาทั้งชีวิตของพระองค์ พระองค์ทรงเอาราชอาณาจักร สมบัติและชีวิตทั้งหมดเป็นเดิมพันในการบดขยี้พวกนอกรีตให้สิ้นซาก บัดนี้ทรงเห็นสงครามทำลายกองทัพของพระองค์เอง ดูดกินทรัพย์สินของพระองค์ อาณาจักรต่างๆ ของพระองค์ถูกคุกคามจากการกบฏ ในขณะที่ทุกแห่งหนความเชื่อที่พระองค์ทรงพยายามกำจัดกำลังแผ่ขยายวงกว้างยิ่งขึ้น จักรพรรดิชาร์ลส์ที่ 5 ทรงกำลังต่อสู้กับฤทธานุภาพอันสัพพัญญู พระเจ้าตรัสว่า “จงเกิดความสว่าง” ปฐมกาล 1:3 แต่จักรพรรดิทรงใช้ความพยายามที่จะรักษาความมืดให้ปกคลุมอย่างไม่สิ้นสุด เป้าหมายของพระองค์ล้มเหลวและในสภาพที่แก่ก่อนวัย และความเสื่อมโทรมจากการต่อสู้มานาน พระองค์จึงทรงสละราชสมบัติและทรงหลบไปเก็บตัวอยู่ในวัด {GC 211.1} {GCth17 175.1}

ที่ประเทศสวิสเซอร์แลนด์ก็เหมือนกับที่ประเทศเยอรมนี ต้องพบกับวันมืดมนของการปฏิรูปศาสนา ในขณะที่มีหลายเขตปกครองรับความเชื่อการปฏิรูปแล้วก็ตาม เขตอื่นๆ ก็ยังยึดติดอยู่กับศาสนาของโรม การกดขี่ข่มเหงของพวกเขาที่กระทำต่อผู้ที่ต้องการรับสัจธรรมก่อให้เกิดสงครามกลางเมือง สวิงก์ลีและหลายคนที่เข้าร่วมกับเขาในการปฏิรูปล้มเสียชีวิตในสนามการต่อสู้นองเลือดที่เมืองเคพเพล อีโคลัมพาเดียสถูกเรื่องหายนะน่ากลัวเหล่านี้รุมเร้า ไม่นานต่อมาก็เสียชีวิต โรมประสบชัยและดูเหมือนว่าในสถานที่หลายแห่งโรมกำลังได้สิ่งทั้งหลายที่เธอสูญเสียไปกลับคืนมา แต่พระองค์ผู้ประทานคำแนะนำตั้งแต่นิรันดร์กาลไม่ทรงเคยทอดทิ้งพระราชกิจของพระองค์หรือประชากรของพระองค์ พระหัตถ์ของพระองค์จะทรงช่วยกู้พวกเขาออกมา ในดินแดนอื่นๆ พระองค์ทรงเรียกกรรมกรขึ้นมาเพื่อสานต่องานการปฏิรูป {GC 211.2} {GCth17 175.2}

ในประเทศฝรั่งเศส วันใหม่เริ่มต้นก่อนที่ชื่อของลูเธอร์จะเป็นที่รู้จักในนามของนักปฏิรูป หนึ่งในผู้ที่พบความกระจ่างคือชายสูงอายุชื่อลาเฟบเร [Lefevre] เขาเป็นผู้มีการศึกษาอย่างกว้างขวาง เป็นศาสตราจารย์ในมหาวิทยาลัยปารีสและเป็นผู้นิยมระบอบเปปาซีอย่างจริงใจและกระตือรือร้น ในขณะที่เขาวิจัยค้นคว้าเรื่องวรรณคดีโบราณ เขาพุ่งความสนใจไปที่พระคัมภีร์และแนะนำการศึกษาเรื่องนี้ให้แก่นักศึกษาของเขา {GC 212.1} {GCth17 176.1}

ลาเฟบเรเป็นผู้เทิดทูนนักบุญอย่างแรงกล้า และเขากำลังดำเนินการที่จะเขียนประวัติศาสตร์เรื่องนักบุญและผู้พลีชีพทั้งหลายตามตำนานของคริสตจักร นี่เป็นงานหนักมาก แต่เขาก็เดินหน้าดำเนินการงานชิ้นนี้มาได้พอสมควรแล้ว เมื่อนึกขึ้นได้ว่าเขาอาจหาข้อมูลที่เป็นประโยชน์ได้จากในพระคัมภีร์ ด้วยเป้าหมายนี้เขาจึงเริ่มศึกษาพระคัมภีร์ แน่นอนทีเดียวเขาพบนักบุญในพระคัมภีร์ แต่ไม่ใช่เป็นไปตามรูปแบบที่บันทึกของพวกโรมัน ความกระจ่างเจิดจ้าจากพระเจ้าปรากฏขึ้นในสติปัญญาของเขา ด้วยความประหลาดใจและความรังเกียจ

เขาหันหลังให้กับงานที่เขากำหนดให้ตนเองและอุทิศตนให้กับการศึกษาพระวจนะของพระเจ้า ในไม่ช้าเขาเริ่มสอนสัจธรรมอันล้ำค่าที่เขาค้นพบ {GC 212.2} {GCth17 176.2}

ในปี ค.ศ. 1512 ก่อนที่ทั้งลูเธอร์และสวิงก์ลีเริ่มงานการปฏิรูป ลาเฟบเรเขียนบันทึกไว้ว่า "ด้วยความเชื่อพระเจ้าทรงเป็นผู้ประทานความชอบธรรมนั้นแก่เราซึ่งโดยพระคุณเท่านั้นที่จะชำระเราให้บริสุทธิ์สำหรับชีวิตนิรันดร์" Wylie เล่มที่ 13 บทที่ 1 เมื่อเขาใคร่ครวญถึงความลึกลับของการไถ่ให้รอดแล้ว เขาร้องอุทานขึ้นมาว่า "โอ การแลกเปลี่ยนอันยิ่งใหญ่ที่เหนือคำพูดใดๆ พระองค์ผู้ทรงปราศจากบาปถูกตัดสินให้ตายและคนผิดกลับเป็นอิสระ พระผู้อำนวยพรทรงแบกรับคำสาปและคนที่สมควรถูกสาปกลับได้รับพระพร พระผู้ให้กำเนิดชีวิตสิ้นพระชนม์และคนตายกลับมีชีวิตอยู่ต่อไป ความมืดปกคลุมพระสิริอันเจิดจ้า แต่ผู้ที่ไม่รู้อะไรเลยนอกจากความสับสนกลับได้สวมอาภรณ์แห่งพระสิริ" D'Aubigné, London ed. เล่มที่ 12 บทที่ 2 {GC 212.3} {GCth17 176.3}

ในขณะที่เขาสอนว่าพระสิริแห่งการช่วยให้รอดเป็นของพระเจ้าเพียงผู้เดียวนั้น เขาก็ประกาศเช่นกันว่าหน้าที่ของการเชื่อฟังเป็นของมนุษย์ เขาพูดว่า "หากท่านเป็นสมาชิกในคริสตจักรของพระคริสต์ ท่านเป็นส่วนหนึ่งของพระกายของพระองค์ หากท่านเป็นของพระกายของพระองค์ ท่านก็จะเปี่ยมด้วยพระลักษณะของพระเจ้า......โอ หากมนุษย์จะเข้าถึงความเข้าใจของอภิสิทธิ์นี้ เขาจะดำเนินชีวิตที่สะอาดบริสุทธิ์มีศีลธรรมและน่าเคารพมากเพียงไร และจะน่าชังเพียงไรเมื่อเปรียบเทียบกับความสง่างามภายในตัวเขาซึ่งเป็นความสง่างามที่ตาฝ่ายเนื้อหนังมองไม่เห็น และแล้วเขายังจะนึกถึงความสง่างามทั้งหมดของโลกนี้อีกหรือ" Ibid. เล่มที่ 12 บทที่ 2 {GC 213.1} {GCth17 177.1}

ในหมู่นักเรียนของลาเฟบเรมีบางคนที่ฟังถ้อยคำของเขาอย่างใจจดใจจ่อและเป็นผู้ที่จะประกาศสัจธรรมต่อไปหลังจากเสียงของผู้เป็นครูจะยุติไปนานแล้ว ตัวอย่างเช่น วิลเลียม ฟาเรล [William Farel] เขาเป็นบุตรชายของพ่อแม่ที่เคร่งครัดศาสนาและถูกอบรมให้รับความเชื่อในคำสอนของคริสตจักรโดยไม่สงสัย เขาอาจพูดถึงตนเองเหมือนที่อัครทูตเปาโลพูด "ข้าพระบาทดำเนินชีวิตตามลัทธิที่เคร่งที่สุดในศาสนาของพวกข้าพระบาทคือเป็นพวกฟาริสี" กิจการ 26:5 เขาเป็นผู้นิยมลัทธิโรมันที่เคร่งครัด เขารุ่มร้อนด้วยความกระตือรือร้นที่จะทำลายทุกคนที่กล้าต่อต้านคริสตจักร ในเวลาต่อมาเขาพูดถึงชีวิตของเขาในเวลานั้นว่า "ข้าพเจ้าจะขบฟันของข้าพเจ้าเหมือนสุนัขป่าที่ดุร้ายเมื่อข้าพเจ้าได้ยินใครก็ตามที่พูดต่อต้านพระสันตะปาปา" Wylie เล่มที่ 13 บทที่ 2 เขาไม่เคยลดละการเชิดชูบรรดานักบุญ เขาผลัดเปลี่ยนไปเข้าพิธีตามโบสถ์ต่างๆ ของกรุงปารีสโดยมีลาเฟบเรเป็นเพื่อน กราบไหว้นมัสการที่แท่นบูชาและตกแต่งศาลศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ ด้วยของถวาย แต่การถือปฏิบัติสิ่งต่างๆ เหล่านี้ไม่ได้นำสันติสุขมาสู่จิตวิญญาณของเขาเลย ความสำนึกผิดในบาปตราตรึงอยู่กับเขาซึ่งการปลงอาบัติทั้งหมดไม่อาจที่จะขจัดทิ้งไปได้ ดั่งเสียงที่มาจากสวรรค์ เขาได้ยินคำของนักปฏิรูปศาสนาที่ว่า "ความรอดได้มาโดยพระคุณ" "พระองค์ผู้ไม่ทรงมีบาปได้ถูกกำหนดให้ตายและอาชญากรได้รับการปลดปล่อย" "กางเขนของพระคริสต์เท่านั้นที่จะเปิดประตูของสวรรค์และปิดประตูของนรก" {GC 213.2} {GCth17 177.2}

ฟาเรลตอบรับสัจธรรมอย่างชื่นชมยินดีเหมือนเช่นการกลับใจของเปาโล เขาหันหลังให้กับพันธนาการผูกมัดของประเพณี ไปสู่เสรีภาพของพระบุตรของพระเจ้า เขาพูดว่า "ข้าพเจ้าเดินกลับมาดั่งลูกแกะที่ถ่อมตนและไม่มีภัย แทนที่จะเป็นสุนัขจิ้งจอกที่มีหัวใจฆาตกร เขาถอนหัวใจทั้งสิ้นของเขาออกไปให้พ้นจากพระสันตะปาปาและมอบถวายแด่พระเยซูคริสต์" D'Aubigné เล่มที่ 12 บทที่ 3 {GC 214.1} {GCth17 178.1}

ในขณะที่ลาเฟบเรเผยแพร่ความกระจ่างแก่หมู่นักศึกษาต่อไปนั้น ฟาเรลรับใช้พระคริสต์อย่างกระตือรือร้นเหมือนเช่นที่เคยทำให้กับงานของพระสันตะปาปา เขาออกประกาศสัจธรรมในที่สาธารณะ ไม่นานต่อมา บิชอปแห่งเมืองมีอูสที่เป็นเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่คนหนึ่งของคริสตจักรได้เข้ามาร่วมกับพวกเขา มีครูชั้นนำมากด้วยความสามารถและความรู้ได้เข้าร่วมงานประกาศข่าวประเสริฐและสามารถนำคนทุกชนชั้นเข้ามาเชื่อ จากบ้านของช่างฝีมือและชาวนาไปจนถึงราชวังของพระราชา พระขนิษฐาของกษัตริย์ฟรานซิสที่ 1 ซึ่งขณะนั้นเป็นพระราชวงศ์ที่ปกครองอยู่ได้มารับเชื่อเรื่องการปฏิรูป ดูเหมือนว่าชั่วเวลาหนึ่งกษัตริย์เองและพระราชชนนีให้ความเห็นชอบกับเรื่องนี้ นักปฏิรูปรอคอยเวลาเมื่อทั้งประเทศฝรั่งเศสจะเข้ามาอยู่ภายใต้ร่มของข่าวประเสริฐอย่างเปี่ยมด้วยความหวัง {GC 214.2} {GCth17 178.2}

แต่พวกเขาไม่สมหวัง การทดลองและการกดขี่ข่มเหงรอคอยสาวกของพระคริสต์อยู่ แต่ด้วยความเมตตาปรานี เรื่องนี้จึงถูกปกปิดไม่ให้พวกเขามองเห็น มีช่วงเวลาแห่งสันติเข้ามาแทรกเพื่อเสริมพลังสำหรับรับมือกับพายุลูกใหญ่ และการปฏิรูปศาสนาเจริญขึ้นอย่างรวดเร็ว บิชอปแห่งเมืองมีอูสทำงานด้วยความกระตือรือร้นในแขวงการปกครองของท่านเพื่อสอนทั้งนักบวชและประชาชน บาทหลวงที่ขาดความรู้และไร้ศีลธรรมถูกปลดทิ้งไปหมดและเท่าที่พอจะทำได้นำผู้ที่มีความรู้และเคร่งครัดฝ่ายศาสนาเข้ามาทำงานแทน บิชอปองค์นี้มีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะให้ประชาชนของท่านเข้าถึงพระวจนะของพระเจ้าด้วยตัวของเขาเองและในไม่ช้าก็ทำเรื่องนี้จนสำเร็จ ลาเฟบเรลงแรงแปลพระคริสตธรรมคัมภีร์ใหม่และในช่วงเวลาเดียวกับที่พระคัมภีร์ภาษาเยอรมันของลูเธอร์ออกมาจากโรงพิมพ์ที่เมืองวิตเทนเบิร์ก พระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ภาษาฝรั่งเศสก็ถูกจัดพิมพ์เผยแพร่ในเมืองมีอูส บิชอปทุ่มเททั้งแรงงานและค่าใช้จ่ายเพื่อแจกจ่ายพระคัมภีร์ไปยังวัดต่างๆ ที่อยู่ภายใต้การดูแลของท่านและในไม่ช้าชาวนาแห่งเมืองมีอูสเป็นเจ้าของพระคริสตธรรมคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์นี้ {GC 214.3} {GCth17 178.3}

จิตวิญญาณเหล่านี้ต้อนรับข่าวสารจากสวรรค์ดั่งคนเดินทางไกลที่กระหายน้ำเจียนตายต้อนรับน้ำพุแห่งชีวิตด้วยความชื่นชมยินดี คนงานในทุ่งนา ช่างฝีมือในโรงงานผ่อนคลายความเหน็ดเหนื่อยจากงานประจำวันที่ตรากตรำโดยการสนทนาถึงสัจธรรมอันล้ำค่าของพระคัมภีร์ พอตกเย็นพวกเขาชุมนุมกันตามบ้านเพื่ออ่านพระวจนะของพระเจ้าและร่วมกันอธิษฐานและสรรเสริญพระเจ้าแทนที่จะเดินเข้าโรงเหล้า ในไม่ช้าการเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่เกิดขึ้นในชุมชนเหล่านี้ ถึงแม้ว่าพวกชาวนาจะเป็นชนชั้นต่ำที่สุดและไม่มีการศึกษาและต้องทำงานหนักก็ตาม ฤทธานุภาพแห่งพระคุณของพระเจ้าที่ปฏิรูปและยกชูระดับให้สูงขึ้นในชีวิตของพวกเขาก็ได้สำแดงออกมา ด้วยความถ่อมตน เปี่ยมด้วยความรักและความบริสุทธิ์ พวกเขายืนขึ้นเป็นพยานให้เป็นที่ประจักษ์ว่าข่าวประเสริฐสามารถบรรลุอะไรได้บ้างแก่ผู้ที่รับไว้ด้วยความจริงใจ {GC 215.1} {GCth17 179.1}

แสงสว่างที่จุดขึ้นในเมืองมีอูสส่องไปไกล จำนวนคนที่กลับใจเพิ่มขึ้นทุกวัน ความโกรธเคืองของผู้ที่อยู่ในอำนาจถูกสกัดกั้นไประยะเวลาหนึ่งโดยกษัตริย์ผู้ทรงรังเกียจความดันทุรังใจแคบของสภาการปกครองของสงฆ์ แต่ในที่สุดผู้นำของระบอบเปปาซีสามารถกำชัยชนะ บัดนี้มีการปักเสาประหารไว้พร้อมแล้ว บิชอปแห่งเมืองมีอูสถูกบังคับให้เลือกระหว่างเปลวเพลิงและการกลับคำ เขาเลือกทางเดินที่ง่ายกว่า แต่ฝูงแกะของเขายังคงยืนหยัดอย่างมั่นคงอยู่โดยไม่ใส่ใจกับผู้นำที่ล้มไปแล้ว หลายคนเป็นพยานให้กับสัจธรรมในเปลวเพลิง

ด้วยความกล้าหาญและความซื่อสัตย์ที่หลักประหารของพวกเขาเช่นนี้ คริสตชนถ่อมตนเหล่านี้ได้บอกกับคนนับพันซึ่งในวันเวลาแห่งความสงบไม่เคยได้ยินคำพยานของพวกเขาเลย {GC 215.2} {GCth17 179.2}

ไม่เพียงแต่คนต่ำต้อยและยากจนที่จมอยู่ในความทุกข์ลำบากและความเหยียดหยามเท่านั้นที่กล้าลุกขึ้นเป็นพยานเพื่อพระคริสต์ ในท้องพระโรงอันโอ่โถงของปราสาทและในพระราชวังยังมีจิตวิญญาณเชื้อพระวงศ์ที่ถือว่าสัจธรรมมีค่ามากกว่าทรัพย์สมบัติหรือยศตำแหน่งหรือแม้ชีวิต ชุดเสื้อเกราะของกษัตริย์หุ้มห่อจิตวิญญาณอันสูงส่งและมั่นคงแน่วแน่ได้ดีกว่าเสื้อคลุมและหมวกยศของบิชอป หลุยส์ เด เบอร์ควิน [Louis de Berquin] เกิดในตระกูลสูงศักดิ์ เขาเป็นขุนนางชั้นอัศวิน มีความกล้าหาญและมียศศักดิ์สูงส่ง เขาเอาใจใส่กับการศึกษา มีมารยาทที่ดีและศีลธรรมไร้ที่ติ มีนักเขียนคนหนึ่งบันทึกไว้ว่า “เขาเป็นผู้ติดตามธรรมนูญของชาวระบอบเปปาซีที่ยิ่งใหญ่คนหนึ่งและเป็นผู้ฟังคนสำคัญของพิธีมิสซาและการเทศนา......และเขายกชูคุณความดีอื่นๆ ของเขาทั้งหมดด้วยการแสดงความเกลียดชังเป็นพิเศษต่อนิกายลูเธอร์เรน” แต่เช่นเดียวกับคนอื่นๆ อีกมากมายที่ได้รับการทรงนำให้เข้าถึงพระคัมภีร์ เขาประหลาดใจที่ได้ค้นพบว่าคำสอนในพระคัมภีร์นั้น “ไม่ใช่หลักคำสอนของโรมแต่เป็นหลักคำสอนของลูเธอร์” Wylie เล่มที่ 13 บทที่ 9 ตั้งแต่เวลานั้นเป็นต้นมา เขาอุทิศตนเองทั้งหมดเพื่ออุดมการณ์ของข่าวประเสริฐ {GC 215.3} {GCth17 179.3}

“เขาเป็นขุนนางชั้นสูงที่มีการศึกษาดีเลิศที่สุดของประเทศฝรั่งเศส” ความฉลาดและวาทศิลป์ของเขา ความกล้าหาญที่เด็ดเดี่ยวและความกระตือรือร้นอย่างวีรบุรุษของเขาและบารมีที่เขามีในพระราชสำนักเพราะเขาเป็นที่พอพระทัยของพระราชา เป็นสาเหตุให้คนทั่วไปคาดหวังว่าเขาเป็นผู้ที่ชะตากรรมกำหนดมาเป็นนักปฏิรูปศาสนาของประเทศ เบซา [Beza] กล่าวว่า “เบอร์ควินน่าจะเป็นลูเธอร์คนที่สอง หากกษัตริย์ฟรานซิสที่ 1 ทรงเป็นอิเล็กเตอร์คนที่สอง” บรรดาผู้นิยมระบอบเปปาซีร้องตะโกนว่า “เขาเลวยิ่งกว่าลูเธอร์เสียอีก” Ibid, เล่มที่ 13 บทที่ 9 แน่นอนทีเดียวที่บรรดาผู้นิยมลัทธิโรมันของประเทศฝรั่งเศสรังเกียจเขามากยิ่งกว่านี้ พวกเขาจับเขาโยนใส่ห้องขังด้วยข้อกล่าวหาเป็นคนนอกศาสนา แต่พระราชาทรงปล่อยให้เขาได้รับอิสรภาพ การต่อสู้นี้ดำเนินต่อไปเป็นเวลาหลายปี กษัตริย์ฟรานซิสทรงโอนเอนอยู่ระหว่างโรมและการปฏิรูปศาสนา พระองค์ทรงใช้วิธีผ่อนปรนกับการยับยั้งความโหดร้ายของพวกพระนักบวชสลับกันไป เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองของพระสันตะปาปาจับเบอร์ควินขังในเรือนจำสามครั้ง แต่พระราชาก็ทรงปล่อยเขาออกมา พระองค์ทรงชื่นชอบความฉลาดและความงามของอุปนิสัยของเขา ไม่ทรงยอมที่จะปล่อยให้เขาตกไปอยู่ในมือของความอาฆาตมาดร้ายของบรรดาพระราชาคณะ {GC 216.1} {GCth17 180.1}

ครั้งแล้วครั้งเล่ามีคำเตือนมาถึงเบอร์ควินแจ้งถึงภัยอันตรายที่คุกคามเขาในประเทศฝรั่งเศสพร้อมกับรบเร้าเขาให้เดินตามรอยเท้าของผู้ที่พบความปลอดภัยโดยการเนรเทศตัวเองด้วยความสมัครใจ เอรัสมัส [Erasmus] ที่ขี้ขลาดและเป็นนักฉวยโอกาส เป็นผู้มีความรอบรู้มากมาย แต่บกพร่องในเรื่องจริยธรรมซึ่งเรียกร้องให้ยึดถือชีวิตและเกียรติยศที่ต้องยอมจำนนอยู่ภายใต้สัจธรรม ได้เขียนจดหมายถึงเบอร์ควินใจความว่า “ขอตัวไปเป็นทูตของต่างประเทศซิ เดินทางท่องไปในประเทศเยอรมนี ท่านรู้จักเบดาเป็นอย่างดี และเขาเป็นคนเช่นนี้คือเป็นสัตว์ประหลาดพันหัว พ่นพิษรอบทิศ ศัตรูของท่านชื่อกอง อุดมการณ์ของท่านดีกว่าอุดมการณ์ของพระเยซูคริสต์หรือ พวกเขาจะไม่ปล่อยท่านไปจนกว่าจะได้ทำลายท่านอย่างทุกข์ทรมาน อย่าวางใจในการคุ้มครองของพระราชามากนัก ไม่ว่าในกรณีใดๆ อย่าเอาตัวข้าพเจ้าไปประนีประนอมกับคณะศาสนศาสตร์” Ibid. เล่มที่ 13 บทที่ 9 {GC 216.2} {GCth17 180.2}

แต่ขณะที่ภัยอันตรายเข้มข้นขึ้น ความกระตือรือร้นของเบอร์ควินมีแต่จะแข็งแกร่งยิ่งขึ้น แทนที่จะทำตามคำแนะนำให้ใช้วิธีการเมืองและเอาตัวรอดของเอรัสมัส เขากลับตัดสินใจเด็ดขาดที่จะใช้วิธีที่ท้าทายมากยิ่งขึ้น เขาไม่เพียงแต่จะยืนหยัดเพื่อปกป้องสัจธรรม แต่จะโจมตีความผิดพลาดด้วย ข้อกล่าวหาว่าเป็นพวกนอกศาสนาที่บรรดาผู้นิยมลัทธิโรมันพยายามใช้เพื่อจองจำเขา เขาจะย้อนข้อกล่าวหานี้มัดใส่พวกเขา ผู้ต่อต้านที่แข็งขันและอาฆาตมาดร้ายที่สุดของเขาคือบรรดาดุษฎีบัณฑิตผู้คงแก่เรียนและนักบวชต่างๆ ของแผนกศาสนศาสตร์ของมหาวิทยาลัยปารีสซึ่งเป็นสถาบันชั้นนำทางด้านศาสนศาสตร์ของระดับเมืองและระดับชาติ จากผลงานเขียนของดุษฎีบัณฑิตเหล่านี้เบอร์ควินร่างข้อเสนอสิบสองรายการที่เขาประกาศอย่างเปิดเผยว่า “ขัดกับพระคัมภีร์และเป็นคำสอนนอกรีต” และเขายื่นทูลขอให้พระราชาทรงเป็นผู้พิพากษาในความขัดแย้งครั้งนี้ {GC 216.3} {GCth17 180.3}

พระราชาไม่ทรงปรารถนาที่จะนำกำลังและความเห็นต่างของคู่ต่อสู้ที่ขัดแย้งกันมาปะทะกันและทรงยินดีที่จะมีโอกาสสยบความยโสของพระนักบวชเหล่านี้ พระองค์ทรงขอให้เหล่าผู้นิยมลัทธิโรมันใช้พระคัมภีร์ป้องกันอุดมการณ์ของตน พวกเขารู้ดีแก่ใจว่าอาวุธนี้จะเอื้อประโยชน์แก่พวกเขาเพียงน้อยนิด การกักขัง การทรมาน และเสาประหารต่างหากเป็นอาวุธที่พวกเขาใช้ด้วยความเชี่ยวชาญ บัดนี้เหตุการณ์กลับตาลปัตรและพวกเขารู้ดีว่าตนเองกำลังจะตกลงไปในเหวที่พวกเขาตั้งใจจะโยนเบอร์ควินลงไป ด้วยความตกตะลึงพวกเขาเหลียวมองรอบกายเพื่อหาทางหนี {GC 217.1} {GCth17 181.1}

“ในช่วงเวลานั้นเอง รูปปั้นของพระแม่มารีย์หญิงพรหมจรรย์ที่ตั้งอยู่มุมถนนแห่งหนึ่งถูกทุบทำลาย” เกิดความวุ่นวายขึ้นในเมือง ประชาชนกลุ่มใหญ่พากันวิ่งไปยังสถานที่แห่งนั้นด้วยสีหน้าที่อาลัยและโกรธจัด กษัตริย์ก็ทรงสะเทือนพระทัยมาก นี่เป็นโอกาสที่เอื้ออำนวยประโยชน์แก่บรรดาพระนักบวชที่จะใช้แก้ไขสถานการณ์ของฝ่ายตนได้เป็นอย่างดี และพวกเขาก็ไวพอที่จะฉวยไว้ และต่างร้องขึ้นมาว่า “นี่คือผลงานคำสอนของเบอร์ควิน ทุกอย่างจะถูกโค่นทิ้งไม่ว่า ศาสนา กฎหมาย แม้แต่ราชบัลลังก์ก็ตาม โดยการวางแผนของพวกลูเธอร์เรน” Ibid. เล่มที่ 13 บทที่ 9 {GC 217.2} {GCth17 181.2}

อีกครั้งหนึ่งเบอร์ควินถูกจับ กษัตริย์ทรงปลีกพระองค์ออกไปจากกรุงปารีส เปิดโอกาสให้พระนักบวชทั้งหลายทำตามใจปรารถนา นักปฏิรูปศาสนาถูกสอบสวนและถูกตัดสินประหารและเพื่อไม่ให้กษัตริย์ฟรานซิสทรงเข้าแทรกแซงช่วยเหลือเขา จึงสั่งให้สำเร็จโทษในวันเดียวกับที่ประกาศคำตัดสิน ในเวลาเที่ยงวันเบอร์ควินถูกนำไปยังสถานที่มรณะ ฝูงชนขนาดใหญ่มาชุมนุมกันเพื่อเป็นพยานในเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นและมีหลายคนที่มองดูด้วยความแปลกใจและสงสัยว่าเหยื่อนี้ถูกเลือกมาจากครอบครัวขุนนางที่ดีและกล้าหาญที่สุดของประเทศฝรั่งเศส ความตกตะลึง การไม่เห็นด้วยอย่างเหยียดหยาม ความรังเกียจอย่างขมขื่นสร้างความมัวหมองให้ปรากฏบนใบหน้าของฝูงชนที่ออกันเข้ามา แต่มีอยู่ใบหน้าหนึ่งซึ่งไม่ปรากฏแม้เงามืดเลย ความคิดของผู้ยอมพลีชีพอยู่ห่างไกลจากเหตุการณ์วุ่นวายนี้ เขามีแต่ความรู้สึกถึงการทรงร่วมสถิตของพระเจ้าของเขาเท่านั้น {GC 217.1} {GCth17 181.3}

รถเข็นสองล้อน่าอนาถที่เขานั่ง ใบหน้าขมวดคิ้วของบรรดาผู้กล่าวหาเขา ความตายอันน่าสยดสยองที่เขากำลังมุ่งหน้าไปหานั้น สิ่งเหล่านี้เขาไม่ได้ใส่ใจเลย พระองค์ผู้ทรงพระชนม์และทรงสิ้นพระชนม์และทรงเป็นขึ้นมาจากความตายและทรงดำรงพระชนม์ตราบเท่านิรันดรกาล และผู้ทรงถือกุญแจแห่งความตายและนรก ทรงอยู่เคียงข้างเขา สีหน้าของเบอร์ควินเปล่งประกายด้วยแสงและสันติสุขของสวรรค์ เขาแต่งตัวด้วยอาภรณ์อย่างดี สวม “เสื้อคลุมสีม่วง มีเสื้อคลุมผ้าต่วนและผ้าแพรดิ้นยกดอกและผ้าคล้องคอสีทอง” D’Aubigné, History of the

Reformation in Europe in the Time of Calvin เล่มที่ 2 บทที่ 16 เขากำลังจะเป็นพยานให้กับความเชื่อของเขาต่อเบื้องพระพักตร์ของจอมกษัตริย์และผู้เฝ้ามองดูทั้งจักรวาลและไม่มีสัญลักษณ์ของความอาลัยเศร้ามาแสดงให้เห็นว่าความชื่นชมยินดีของเขาเป็นเรื่องเท็จ {GC 218.1} {GCth17 181.4}

ในขณะที่ขบวนเคลื่อนไปอย่างช้าๆ ผ่านถนนที่แออัด ประชาชนต่างประหลาดใจถึงสันติสุขที่ไม่มัวหมองชัยชนะที่มีความสุขของสีหน้าและท่าทางของเขา พวกเขาพูดว่า " เขาดูเหมือนผู้หนึ่งที่นั่งอยู่ในวิหารและตั้งจิตภาวนาถึงสิ่งศักดิ์สิทธิ์" Wylie เล่มที่ 13 บทที่ 9 {GC 218.2} {GCth17 182.1}

ที่หลักประหาร เบอร์ควินพยายามแถลงเล็กน้อยกับประชาชน แต่พระนักบวชทั้งหลายหวั่นวิตกถึงผลเสียที่จะตามมา เริ่มส่งเสียงตะโกนและทหารตบอาวุธของเขาและการโห่ร้องของพวกเขาก็กลบเสียงของผู้พลีชีพท่านนี้ ด้วยประการฉะนี้ในปี ค.ศ. 1529 ผู้ที่อยู่ในอำนาจสูงสุดทางอักษรศาสตร์และศาสนาของกรุงปารีสที่มีวัฒนธรรมระดับสูงได้ "วางแบบอย่างต่ำช้าให้กับอาณาประชาราษฎร์ของปี ค.ศ. 1793 ในการช่วงชิงความได้เปรียบบนตะแลงแกงกับคำพูดอันศักดิ์สิทธิ์ของผู้ที่กำลังจะตาย" Ibid. เล่มที่ 13 บทที่ 9 {GC 218.3} {GCth17 182.2}

เบอร์ควินถูกรัดคอตายและเอาร่างไปเผาในเปลวเพลิง ข่าวการเสียชีวิตของเขาทำให้มิตรสหายของการปฏิรูปศาสนาทั่วประเทศฝรั่งเศสโศกเศร้า แต่แบบอย่างของเขาไม่สูญเปล่า พยานทั้งหลายของสัจธรรมต่างพูดว่า " พวกเราก็พร้อมที่จะเผชิญกับความตายด้วยความยินดี โดยการเพ่งสายตาของเราไปยังชีวิตที่กำลังจะมาถึง" D' Aubigné, History of the Reformation in Europe in the Time of Calvin เล่มที่ 2 บทที่ 16 {GC 218.4} {GCth17 182.3}

ในช่วงเวลาของการกดขี่ข่มเหงที่เมืองมีอูส ครูทั้งหลายของการปฏิรูปศาสนาถูกถอนใบอนุญาตเทศนาและพวกเขาจึงไปหางานอื่นทำ เวลาผ่านไปช่วงหนึ่ง ลาเฟบเรเดินทางไปยังประเทศเยอรมนี ฟาเรลกลับไปยังบ้านเกิดที่อยู่ทางฝั่งตะวันออกของประเทศฝรั่งเศส เพื่อประกาศความกระจ่างในบ้านสมัยวัยเด็กของเขา เขารับข่าวเรื่องที่เกิดขึ้นในเมืองมีอูสแล้วและสัจธรรมที่เขาสอนด้วยความแข็งขันอย่างปราศจากความกลัวสามารถเข้าถึงผู้ฟัง ในไม่ช้าเจ้าหน้าที่บ้านเมืองถูกกระตุ้นให้ตื่นตัวขึ้นมาเพื่อปิดปากของเขาและเขาก็ถูกขับออกไปจากเมือง ถึงแม้เขาทำงานอย่างเปิดเผยไม่ได้อีกต่อไป เขาก็ยังเดินทางไปทั่วทุ่งราบและตามหมู่บ้านต่างๆ สอนในบ้านส่วนตัวและในทุ่งหญ้าห่างไกลผู้คน และหาที่พักแรมในป่าและตามถ้ำหินซึ่งเป็นสถานที่ที่เขาไปเป็นประจำในวัยเด็ก พระเจ้าทรงจัดเตรียมเขาเพื่อการทดลองที่ยิ่งใหญ่ขึ้น เขาพูดว่า "กางเขน การกดขี่และเล่ห์กลของซาตานที่ข้าพเจ้าถูกเตือนไว้ก่อนหน้านี้ไม่ได้ขาดตกบกพร่องแม้แต่น้อย แต่รุนแรงกว่าที่ตัวข้าพเจ้าเองจะแบกรับได้เสียอีก แต่พระเจ้าทรงเป็นพระบิดาของข้าพเจ้า พระองค์ทรงจัดเตรียมกำลังให้ข้าพเจ้าและจะทรงจัดเตรียมไว้อยู่เสมอตามที่ข้าพเจ้าต้องการ" D'Aubigné, History of the Reformation of the Sixteenth Century เล่มที่ 12 บทที่ 9 {GC 219.1} {GCth17 183.1}

ดั่งสมัยของอัครสาวก การกดขี่ " กลับเป็นเหตุให้ข่าวประเสริฐแผ่ขยายออกไป" ฟีลิปปี 1:12 พวกเขาถูกขับออกไปจากกรุงปารีสและเมืองมีอูส พวกที่ " กระจัดกระจายไปก็เที่ยวประกาศพระวจนะนั้น"

กิจการ 8:4 ด้วยประการฉะนี้ ความกระจ่างจึงไปถึงหมู่บ้านห่างไกลของประเทศฝรั่งเศส {GC 219.2} {GCth17 183.2}

พระเจ้ายังทรงจัดเตรียมคนทำงานเพื่อขยายงานของพระองค์ ในโรงเรียนแห่งหนึ่งของกรุงปารีส มีเยาวชนที่มีจิตใจสงบเยือกเย็นและมีความคิดรอบคอบคนหนึ่ง บ่งบอกถึงสมองที่มีพลังและมีความคิดที่ลึกซึ้ง และมีชีวิตที่ไร้ตำหนิไม่น้อยกว่าความกระตือรือร้นทางฝ่ายปัญญาและความซื่อสัตย์ภักดีต่อศาสนา ความเฉลียวฉลาดและความสามารถในการประยุกต์ใช้งานทำให้เขาเป็นที่ภาคภูมิใจของวิทยาลัยอย่างรวดเร็วและคาดหวังด้วยความมั่นใจว่ายอห์น คาลวิน [John Calvin] จะเป็นผู้ปกป้องคริสตจักรที่มีความสามารถสูงสุดและมีเกียรติยศมากที่สุดคนหนึ่ง แต่ความกระจ่างของพระเจ้าผ่านทะลุแม้กระทั่งกำแพงของลัทธิที่เน้นการสอนโดยไม่สนใจการทดลองและของเรื่องเวทมนตร์คาถาที่ล้อมรอบเขาอยู่ เขาได้ยินคำสอนใหม่ด้วยความสะดุ้งตกใจและไม่สงสัยเลยว่าคนนอกศาสนาเหล่านั้นสมควรที่จะให้ไฟเผาไป อย่างไรก็ตาม โดยแทบจะไม่รู้ตัว เขาถูกพามาเผชิญหน้ากับคนนอกศาสนาและถูกบังคับให้ทดสอบอำนาจทางศาสนศาสตร์ของโรมปะทะกับคำสอนของโปรเตสแตนต์ {GC 219.3} {GCth17 183.3}

ลูกพี่ลูกน้องหนึ่งของคาลวินเข้าร่วมขบวนการปฏิรูปศาสนาและมาอยู่ที่กรุงปารีส ญาติสนิททั้งสองมาพบกันบ่อยๆ และพูดคุยกันถึงเรื่องที่กำลังรบกวนโลกของคริสต์ศาสนาอยู่ โอลีเวตัน [Olivetan] ผู้ฝักใฝ่โปรเตสแตนต์พูดว่า "ในโลกนี้มีอยู่เพียงสองศาสนา ศาสนาหนึ่งเป็นประเภทที่มนุษย์คิดค้นขึ้นซึ่งมนุษย์ช่วยตัวเขาเองให้รอดด้วยการประกอบพิธีกรรมและการทำความดี ส่วนอีกประเภทหนึ่งเป็นศาสนาตามที่พระคัมภีร์เปิดเผยไว้และสอนให้มนุษย์มองหาความรอดวิธีเดียวซึ่งมาจากพระคุณของพระเจ้าที่ให้โดยเปล่าๆ" {GC 220.1} {GCth17 184.1}

คาลวินร้องอุทานขึ้นมาว่า " ผมจะไม่ยอมรับคำสอนใหม่ใดๆ ของคุณ คุณคิดว่าทุกวันนี้ผมดำเนินชีวิตมาผิดๆ อย่างนั้นหรือ" Wylie เล่มที่ 13 บทที่ 7 {GC 220.2} {GCth17 184.2}

แต่ความคิดต่างๆ เกิดขึ้นแล้วในสมองของเขาที่เขาไม่อาจลบทิ้งไปตามต้องการ ขณะที่อยู่ในห้องพักเพียงลำพัง เขาเฝ้าใคร่ครวญคำพูดของลูกพี่ลูกน้องคนนั้น ความสำนึกในบาปฝังลึกอยู่ในใจเขา เขาเห็นตนเองยืนอยู่เบื้องหน้าผู้พิพากษาผู้ทรงศักดิ์สิทธิ์และทรงธรรมโดยปราศจากผู้ไกล่เกลี่ย การอธิษฐานต่อนักบุญ การทำความดี และพิธีกรรมของคริสตจักร ทั้งหมดนี้ล้วนไม่มีฤทธานุภาพมาลบล้างบาปได้ เขามองไม่เห็นอะไรอยู่เบื้องหน้าเขานอกจากความมืดที่สิ้นหวังตลอดกาล ดุษฎีบัณฑิตหลายคนของคริสตจักรพยายามช่วยเขาให้ทุเลาจากความทุกข์ของเขา เขาหันไปพึ่งการสารภาพบาป ถือศีลแก้บาป แต่กลับไร้ผล สิ่งเหล่านี้นำจิตวิญญาณของเขากลับไปคืนดีกับพระเจ้าไม่ได้ {GC 220.3} {GCth17 184.3}

ในขณะที่คาลวินยังตกอยู่ในสภาพการดิ้นรนอย่างไร้ผลนี้ มีอยู่วันหนึ่งเขาบังเอิญไปเดินอยู่ที่จัตุรัสสาธารณะแห่งหนึ่งและได้เห็นการลงโทษเผาทั้งเป็นคนนอกศาสนาคนหนึ่งที่นั่น เขารู้สึกประหลาดใจอย่างยิ่งต่อความสงบเยือกเย็นที่ปรากฏบนใบหน้าของผู้ยอมพลีชีพเพื่อความเชื่อคนนั้น ท่ามกลางความทารุณโหดร้ายของการตายอย่างน่าสยดสยองเช่นนั้นและภายใต้การพิพากษาลงโทษของคริสตจักรซึ่งโหดร้ายยิ่งกว่า ผู้ยอมพลีชีพกลับแสดงออกถึงความเชื่อและความกล้าหาญซึ่งนักศึกษาหนุ่มคนนี้นำมาเปรียบเทียบกับความหด

หู่และความมืดมนของตนเองทั้งๆ ที่เขาดำรงชีวิตโดยการเชื่อฟังอย่างเคร่งครัดต่อคริสตจักร เขาทราบดีว่าความเชื่อของคนนอกศาสนาทั้งหลายตั้งอยู่บนพระคัมภีร์ เขาจึงตัดสินใจอย่างแน่วแน่ที่จะศึกษาพระคัมภีร์และค้นหาเคล็ดลับความสุขของพวกเขาเท่าที่เขาจะทำได้ {GC 220.4} {GCth17 184.4}

เขาพบพระคริสต์ในพระคัมภีร์ เขาร้องขึ้นมาว่า “โอ พระบิดาเจ้า การถวายบูชาของพระองค์ระงับพระพิโรธของพระองค์ไปแล้ว พระโลหิตของพระองค์ทรงชำระมลทินของข้าพระองค์แล้ว กางเขนของพระองค์แบกคำสาปของข้าพระองค์ไว้แล้ว ความมรณาของพระองค์ไถ่ข้าพระองค์แล้ว พวกเราคิดค้นเรื่องโง่ๆ ที่เหลวไหลมากมายขึ้นมาแต่พระองค์ทรงจัดวางพระวจนะของพระองค์ไว้ต่อหน้าข้าพระองค์เหมือนคบเพลิงส่องสว่างและพระองค์ทรงสัมผัสหัวใจของข้าพระองค์เพื่อข้าพระองค์จะคำนึงถึงคุณความดีอื่นๆ ที่นอกเหนือจากพระคุณความดีของพระเยซูว่าเป็นสิ่งที่พึงรังเกียจ” Martyn เล่มที่ 3 บทที่ 13 {GC 221.1} {GCth17 185.1}

คาลวินเรียนมาเพื่อเป็นบาทหลวง เมื่ออายุเพียง 12 ปี เขาถูกแต่งตั้งให้เป็นศิษยาภิบาลของโบสถ์เล็กๆ แห่งหนึ่งและบิชอปโกนหัวของเขาตามกฎของคริสตจักร เขาไม่ได้ผ่านพิธีอุทิศถวายตัวแด่พระเจ้าหรือบรรลุการทำหน้าที่ของบาทหลวง แต่เขาเป็นสมาชิกคนหนึ่งของคณะสงฆ์ รับตำแหน่งและรับเงินตอบแทนตามหน้าที่ {GC 221.2} {GCth17 185.2}

บัดนี้ เมื่อรู้ว่าเขาไม่มีทางจะเป็นบาทหลวงแล้ว เขาจึงหันไปศึกษากฎหมายอยู่ระยะหนึ่ง แต่ในที่สุดก็ทิ้งสิ่งที่เขามุ่งมั่นไปและตั้งใจอุทิศชีวิตของเขาให้กับข่าวประเสริฐ แต่ลังเลใจที่จะเป็นครูของสาธารณชน โดยธรรมชาติแล้ว เขาเป็นคนขี้อายและรู้สึกว่าตำแหน่งหน้าที่นี้เป็นภาระสำหรับเขาและเขายังคงปรารถนาที่จะอุทิศตนในการศึกษา แต่ในที่สุดการขอร้องด้วยความจริงใจของมิตรสหายเอาชนะการยินยอมของเขา เขาพูดว่า “เป็นเรื่องวิเศษยิ่งนักที่คนหนึ่งเกิดมาอย่างต้อยต่ำจะได้รับการเชิดชูให้สูงเกียรติเช่นนี้” Wylie เล่มที่ 13 บทที่ 9 {GC 221.3} {GCth17 185.3}

คาลวินก้าวสู่ชีวิตการทำงานอย่างเงียบๆ และถ้อยคำของเขาเป็นเหมือนน้ำค้างที่ตกลงมาทำให้พื้นโลกชุ่มชื่นขึ้นใหม่ เขาย้ายออกจากกรุงปารีสแล้วและบัดนี้อยู่ที่เมืองใหญ่ในต่างจังหวัดภายใต้การคุ้มครองความปลอดภัยของเจ้าหญิงมากาเร็ต [Princess Margaret] พระองค์ทรงรักข่าวประเสริฐและทรงยื่นการคุ้มครองความปลอดภัยให้สาวกของข่าวประเสริฐ คาลวินเป็นชายหนุ่มยังเยาว์วัย มีท่าทีอ่อนโยนและไม่เสแสร้ง เขาเริ่มทำงานกับประชาชนตามบ้านของพวกเขา สมาชิกคนอื่นๆ ของครอบครัวพากันมาร่วมวง เขาอ่านพระคัมภีร์และเปิดเผยสัจธรรมของการช่วยให้รอด ผู้ที่ได้ฟังสัจธรรมนี้ก็ถ่ายทอดต่อไปให้แก่คนอื่นๆ และในไม่ช้าครูคนนี้ก็เดินทางเลยไปยังเมืองใหญ่และตำบลอื่นที่อยู่รอบๆ เขาเดินทางเข้าไปถึงทั้งปราสาทและกระต๊อบหากได้รับอนุญาต เขารุกไปข้างหน้าวางรากฐานของคริสตจักรที่จะผลิตพยานกล้าหาญให้แก่สัจธรรม {GC 221.4} {GCth17 185.4}

เวลาผ่านไปไม่กี่เดือน เขาก็มาปรากฏตัวที่กรุงปารีสอีก เกิดความปั่นป่วนขึ้นในแวดวงของผู้มีความรู้และนักวิชาการ การศึกษาภาษาโบราณนำผู้คนมารู้จักพระคัมภีร์และมีหลายคนที่หัวใจยังไม่เคยสัมผัสกับสัจธรรมของพระคัมภีร์ก็มีความกระตือรือร้นที่จะเข้าร่วมอภิปรายถึงเรื่องนี้และแม้กระทั่งต่อสู้กับผู้สนับสนุนลัทธิโรมัน คาลวินแม้จะเป็นคู่ต่อสู้ที่มีความสามารถในด้านของการโต้แย้งทางศาสนา

แต่เขามีพระราชกิจที่ต้องบรรลุให้สำเร็จซึ่งสูงส่งกว่านักวิชาการที่ส่งเสียงหนวกหูเหล่านี้ สติปัญญาของผู้คนถูกปลุกให้ตื่นและบัดนี้เป็นเวลาที่จะเปิดเผยสัจธรรมแก่พวกเขาแล้ว ในขณะที่ห้องประชุมของมหาวิทยาลัยต่างๆ เต็มไปด้วยเสียงกึกก้องของการโต้เถียงทางด้านศาสนศาสตร์อยู่นั้น คาลวินเดินไปตามบ้าน เปิดพระคัมภีร์ให้ประชาชนและบอกพวกเขาเรื่องของพระคริสต์และพระองค์ผู้ทรงถูกตรึงบนกางเขน {GC 222.1} {GCth17 186.1}

ภายใต้การจัดเตรียมของพระเจ้า กรุงปารีสจะต้องได้รับคำเชิญอีกครั้งหนึ่งเพื่อรับข่าวประเสริฐ การเชิญเรียกของลาเฟบเรและฟาเรลถูกปฏิเสธ แต่อีกครั้งหนึ่ง ชาวปารีสทุกชนชั้นในเมืองหลวงอันยิ่งใหญ่แห่งนี้จะต้องได้ยินข่าวนี้ กษัตริย์ทรงรับอิทธิพลจากผลประโยชน์ทางการเมือง ยังไม่ยอมเข้าข้างโรมอย่างเต็มตัวในการต่อต้านการปฏิรูปศาสนา เจ้าหญิงมากาเร็ตยังคงยึดมั่นในความหวังที่ว่าชาวโปรเตสแตนต์จะต้องประสบชัยชนะในฝรั่งเศส ระหว่างที่กษัตริย์ไม่อยู่ เจ้าหญิงตัดสินใจว่าจะต้องประกาศความเชื่อของขบวนการปฏิรูปในกรุงปารีส พระนางจึงทรงรับสั่งให้อาจารย์ชาวโปรเตสแตนต์คนหนึ่งมาเทศนาตามโบสถ์ต่างๆ ของกรุง สิ่งนี้เป็นเรื่องต้องห้ามของระบอบเปปาซี เจ้าหญิงจึงทรงเปิดพระราชวัง พระองค์ทรงจัดห้องหนึ่งขึ้นเป็นโบสถ์เล็กๆ และประกาศว่าทุกวันในเวลาที่กำหนดไว้จะมีการเทศนาและเชิญประชาชนทุกชนชั้นและทุกฐานะให้เข้าร่วม ฝูงชนออกันเข้ามาประกอบพิธี ไม่เพียงโบสถ์เล็กๆ ห้องนั้น แต่ห้องโถงและทางเดินเต็มไปด้วยประชาชน มีคนนับพันมาชุมนุมกันทุกวัน--ขุนนาง นักการเมือง ทนาย พ่อค้า และคนงานช่างฝีมือ พระมหากษัตริย์แทนที่จะทรงห้ามการชุมนุมกลับรับสั่งให้เปิดโบสถ์แห่งกรุงปารีสสองแห่ง พระวจนะของพระเจ้าไม่เคยดลใจชาวเมืองเช่นนี้มาก่อน ดูเหมือนว่าพระวิญญาณแห่งชีวิตจากสวรรค์ทรงโปรดระบายลงมายังประชาชน การประมาณตน ความบริสุทธิ์ ความมีระเบียบและความขยันมาแทนที่การเมาสุรา ความไร้ศีลธรรม การชิงดีชิงเด่นกันและความเกียจคร้าน {GC 222.2} {GCth17 186.2}

แต่สภาการปกครองของสงฆ์ไม่ได้อยู่เฉย เมื่อพระมหากษัตริย์ยังทรงปฏิเสธที่จะเข้าไปแทรกเพื่อห้ามการเทศนา พวกเขาจึงหันไปหาประชาชน โดยใช้ทุกวิธีในการปลุกระดมความหวาดกลัว อคติและความบ้าคลั่งของฝูงชนที่รู้ไม่เท่าทันและเชื่อเรื่องเวทมนตร์คาถา กรุงปารีสยอมตกอยู่ในคำสอนของครูเทียมเท็จเหล่านี้อย่างปิดหูปิดตาเหมือนกรุงเยรูซาเล็มในอดีตซึ่งไม่ทราบเวลาแห่งการลงโทษหรือสิ่งที่เป็นของเธอในเวลาแห่งสันติสุข เป็นเวลาสองปีที่มีการเทศนาพระวจนะของพระเจ้าในเมืองหลวง ถึงแม้จะมีคนมากมายยอมรับข่าวประเสริฐ แต่คนส่วนใหญ่ปฏิเสธข่าวประเสริฐนี้ กษัตริย์ฟรานซิสทรงปฏิบัติพระองค์ราวกับว่ามีพระทัยกว้างต่อเรื่องนี้ แต่ก็เพียงเพื่อสนองจุดมุ่งหมายของพระองค์เอง และบรรดาผู้นิยมระบอบเปปาซีจึงประสบความสำเร็จในการทวงคืนบารมีและอิทธิพล อีกครั้งหนึ่งที่โบสถ์ต่างๆ ถูกปิดลงและหลักประหารก็ถูกตั้งขึ้น {GC 223.1} {GCth17 187.1}

คาลวินยังคงอยู่ในกรุงปารีส เตรียมตัวเองด้วยการศึกษาใคร่ครวญและอธิษฐานเพื่องานในอนาคต และเผยแพร่ความกระจ่างต่อไป แต่ในที่สุด ความระแวงสงสัยก็พุ่งมาใส่เขา เจ้าหน้าที่ทั้งหลายมุ่งมั่นที่จะนำเขาไปสู่กองเพลิง เขาคิดว่าตัวเองปลอดภัยในที่หลบซ่อนของตนเอง ไม่เคยคิดว่าจะเกิดภัยอันตราย เมื่อเพื่อนๆ วิ่งกรูเข้าไปในห้องของเขา แจ้งข่าวว่าเจ้าหน้าที่กำลังเดินทางมาจับกุมเขา ในทันใดนั้นมีเสียงเคาะดังขึ้นที่ประตูใหญ่ด้านนอก ไม่มีเวลาที่จะรีรอแล้ว เพื่อนบางคนหน่วงเหนี่ยวเจ้าหน้าที่ไว้ที่หน้าประตู คนอื่นๆ ช่วยกันพานักปฏิรูปออกทางหน้าต่างบานหนึ่งแล้วเขารีบหนีออกนอกเมือง

ไปหลบอยู่ในกระต๊อบของกรรมกรคนหนึ่งที่ฝักใฝ่การปฏิรูป เขาอำพรางตนเองด้วยเสื้อผ้าของเจ้าบ้านและแบกจอบไว้บนบ่าและเริ่มออกเดินทางไป มุ่งหน้าไปทางทิศใต้และอีกครั้งหนึ่งไปหลบภัยในอาณาเขตการปกครองของเจ้าหญิงมากาเร็ต โปรดดู D'Aubigné, History of the Reformation in Europe in the Time of Calvin เล่มที่ 2 บทที่ 30 {GC 223.2} {GCth17 187.2}

เขาพักอยู่ที่นั่นหลายเดือน ปลอดภัยที่อยู่ภายใต้การคุ้มครองของมิตรสหายที่มีอำนาจ และมุอยู่กับการศึกษาเหมือนที่เคยทำมาก่อน แต่หัวใจของเขายังยึดมั่นที่จะประกาศข่าวประเสริฐของพระเยซูไปทั่วประเทศฝรั่งเศสและเขาจึงทนอยู่เฉยต่อไปอีกไม่ได้ ในทันทีที่ดูเหมือนว่าพายุเริ่มสงบลงเขาพบทำเลใหม่ในการทำงานที่เมืองโพยเทียรส์ ที่นั่นมีมหาวิทยาลัยอยู่แห่งหนึ่งและมีผลการต้อนรับแนวคิดใหม่อย่างดี คนทุกชนชั้นดีใจที่ได้ฟังข่าวประเสริฐ ไม่มีการเทศนาในที่สาธารณะแต่เทศนากันในบ้านพักอาศัยของผู้ปกครองของเมือง ในบ้านของเขาเองและบางครั้งที่สวนสาธารณะ คาลวินเปิดเผยพระคำแห่งชีวิตนิรันดรให้แก่ผู้ปรารถนาที่จะฟัง เวลาผ่านไประยะหนึ่งเมื่อจำนวนคนผู้ฟังเพิ่มมากขึ้น จึงคิดว่าการชุมนุมกันนอกเมืองน่าจะปลอดภัยกว่า มีถ้ำแห่งหนึ่งที่อยู่ในช่องลึกและแคบระหว่างภูเขาสองลูก มีต้นไม้และหินย้อยยิ่งทำให้สถานที่แห่งนั้นถูกปกปิดได้อย่างมิดชิดยิ่งขึ้น พวกเขาเลือกสถานที่แห่งนี้มาเป็นที่ประชุม ผู้เข้าร่วมเดินทางเป็นกลุ่มเล็กๆ ออกจากเมืองด้วยเส้นทางต่างกันเพื่อมาถึงที่แห่งนี้ ในสถานที่ปกปิดแห่งนี้ พวกเขาอ่านออกเสียงและอธิบายพระคัมภีร์ เป็นครั้งแรกที่ชาวโปรเตสแตนต์ของประเทศฝรั่งเศสประกอบพิธีศีลมหาสนิทขององค์พระผู้เป็นเจ้ากันที่นี่ โบสถ์เล็กๆ แห่งนี้ส่งนักประกาศพระกิตติคุณที่ซื่อสัตย์หลายคนไปสู่โลกภายนอก {GC 224.1} {GCth17 188.1}

คาลวินกลับไปกรุงปารีสอีกครั้ง เขายังไม่ทิ้งความหวังที่จะทำให้ทั่วประเทศฝรั่งเศสยอมรับการปฏิรูปศาสนา แต่เขาพบว่าประตูแทบทุกบานปิดให้กับงานนี้ หากสอนข่าวประเสริฐหมายถึงการเดินตรงไปหาหลักประหาร และในที่สุดเขาตัดสินใจที่จะมุ่งหน้าไปยังประเทศเยอรมนี เขายังไม่ทันก้าวออกไปจากประเทศฝรั่งเศสพายุลูกหนึ่งก็ระเบิดใส่ชาวโปรเตสแตนต์ซึ่งหากเขายังคงอยู่ที่นั่นจะต้องนำเขาเข้าไปมีส่วนร่วมในความหายนะครั้งยิ่งใหญ่ที่กำลังจะตามมาอย่างแน่นอน {GC 224.2} {GCth17 188.2}

นักปฏิรูปศาสนาชาวฝรั่งเศสทั้งหลายที่กระตือรือร้นต้องการเห็นประเทศของตนก้าวทันประเทศเยอรมนีและสวิสเซอร์แลนด์ พวกเขามุ่งมั่นโจมตีความงมงายของโรมเพื่อปลุกคนทั้งประเทศให้ตื่น ฉะนั้นเพียงชั่วคืนเดียวป้ายประท้วงโจมตีพิธีมิสซาผุดขึ้นทั่วประเทศฝรั่งเศส การเคลื่อนไหวที่กระตือรือร้นแต่ตัดสินใจที่ผิดพลาดนี้แทนที่จะสนับสนุนกลับนำความหายนะมาให้ไม่เพียงแต่กับผู้รณรงค์เท่านั้น แต่ยังสร้างความเดือดร้อนมาสู่ผู้สนับสนุนการปฏิรูปทั่วทั้งประเทศฝรั่งเศสด้วย เหตุการณ์นี้เปิดโอกาสให้พวกนิยมลัทธิโรมันรับสิ่งที่พวกเขาใฝ่ฝันมานาน นั่นคือข้ออ้างในการโค่นทำลายพวกนอกศาสนาอย่างเด็ดขาดว่าเป็นพวกยุยงก่อกวนซึ่งเป็นอันตรายต่อความมั่นคงของราชบัลลังก์และต่อความสงบสุขของประเทศชาติ {GC 224.3} {GCth17 188.3}

มือลึกลับ อาจเป็นมือของมิตรสหายที่สิ้นคิดหรือของศัตรูที่เต็มไปด้วยเล่ห์กลนั้น ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ได้ เอาแผ่นป้ายอันหนึ่งไปติดที่ประตูของห้องส่วนพระองค์ของพระราชา พระองค์ทรงกริ้วนัก ในแผ่นป้ายนี้กล่าวโจมตีความเชื่องมงายที่ประชาชนยังเทิดทูนมาตลอดหลายยุคหลายสมัยด้วยการอาจหาญแบบไม่เคยปรากฏมาก่อนที่กล้านำถ้อยคำชัดเจนและอุกอาจเช่นนี้รุกล้ำเข้าไปติดไว้ในพระราชฐานยิ่งทำให้พระองค์พิโรธสุดขีด พระองค์ทรงยืนสงบนิ่งไปชั่วครู่ ตัวสั่นและพูดไม่ออก และแล้วท่ามกลางพระพิโรธ พระองค์ทรงลั่นถ้อยคำที่น่ากลัวนี้ออกมาว่า "ให้จับทุกคนที่สงสัยว่าเป็นพวกลูเธอร์นอกศาสนาโดยไม่ต้องแยกแยะ เราจะกำจัดพวกมันให้หมดไป" Ibid.

เล่มที่ 4 บทที่ 10 ลูกเต๋าถูกโยนลงไปแล้ว พระราชาทรงตัดสินพระทัยไปอยู่ฝ่ายโรมอย่างเต็มตัว {GC 225.1} {GCth17 189.1}

มีการใช้มาตรการจับกุมชาวลูเธอร์เรนทุกคนในกรุงปารีสทันที มีช่างฝีมือยากจนคนหนึ่งที่ศรัทธาในความเชื่อการปฏิรูป และเป็นผู้คอยแจ้งผู้เชื่อทั้งหลายให้ไปยังสถานที่ประชุมลับอยู่เสมอ ถูกจับ และถูกสั่งให้นำผู้แทนของพระสันตะปาปาไปยังทุกบ้านของชาวโปรเตสแตนต์ในเมืองภายใต้คำขู่ที่จะถูกประหารทันทีที่หลักเผาทั้งเป็น ข้อเสนอที่ชั่วช้านี้ทำให้เขากลัวจนหัวหด ในที่สุดความกลัวต่อเปลวเพลิงครอบงำเขา เขายินยอมที่จะกลายเป็นผู้ทรยศพี่น้องของเขา เจ้าภาพที่ห้อมล้อมด้วยขบวนของบาทหลวง ผู้ถือธูป พระนักบวช ทหาร เดินนำหน้า มี โมริน [Morin] นักสืบของพระราชวังกับผู้ทรยศเดินไปอย่างช้าๆ และเงียบๆ ผ่านไปตามถนนของเมือง การกระทำเช่นนี้เป็นการจัดฉากให้เห็นว่าเป็นการเทิดพระเกียรติพิธีกรรมศักดิ์สิทธิ์ทางศาสนา เป็นพิธีการลบล้างบาปของการหมิ่นประมาทของผู้ต่อต้านพิธีมิสซา แต่เบื้องหลังการแห่นี้มีเป้าหมายแห่งความตายปกปิดไว้อยู่ เมื่อขบวนเคลื่อนมาถึงฝั่งตรงข้ามของบ้านชาวลูเธอร์เรนคนหนึ่ง ผู้ทรยศจะส่งสัญลักษณ์ แต่ไม่พูดอะไร ขบวนจะหยุด บุกเข้าไปในบ้านและกระชากคนในครอบครัวออกมาล่ามโซ่ไว้และกลุ่มคนที่น่ากลัวนี้มุ่งหน้าต่อไปเพื่อค้นหาเหยื่อรายต่อไป พวกเขา “ไม่ละเว้นสักบ้านไม่ว่าจะเป็นบ้านใหญ่หรือบ้านเล็ก แม้คณะใดคณะหนึ่งของมหาวิทยาลัยแห่งปารีส.....โมรินสร้างแรงสั่นสะเทือนไปทั้งเมือง.....เป็นยุคสมัยแห่งความน่าสะพรึงกลัว” Ibid. เล่มที่ 4 บทที่ 10 {GC 225.2} {GCth17 189.2}

เหยื่อทั้งหลายถูกฆ่าอย่างโหดร้ายทารุณ มีคำสั่งพิเศษให้ลดระดับความแรงของเปลวเพลิงให้ต่ำลงเพื่อยืดความทรมานเจ็บปวดของพวกเขา แต่เขาเหล่านั้นตายอย่างผู้พิชิต ความแน่วแน่ของพวกเขาไม่สั่นคลอน สันติสุขของพวกเขาไม่มัวหมอง เมื่อผู้กดขี่ขาดกำลังอำนาจที่จะเปลี่ยนความมั่นคงที่ไม่ยอมโอนอ่อนของพวกเขาได้ ผู้กดขี่ของพวกเขาก็รู้ว่าตนเองพ่ายแพ้ “มีการแจกจ่ายตะแลงแกงไปทั่วทุกมุมของกรุงปารีสและเผาเหยื่อในวันต่อมา เป็นการออกแบบเพื่อเผยแพร่ความโหดร้ายของความเชื่อนอกศาสนาโดยการกระจายการประหารให้กว้างออกไป แต่ในที่สุดความได้เปรียบตกอยู่กับข่าวประเสริฐ ทำให้ทั่วกรุงปารีสประจักษ์ว่าแนวคิดใหม่จะผลิตคนชนิดใดออกมา ไม่มีธรรมาสน์ใดที่จะเปรียบได้กับกองเพลิงของผู้ยอมพลีชีพเพื่อศาสนา ความสงบสุขอย่างสุขุมเยือกเย็นซึ่งปรากฏบนใบหน้าของชายเหล่านี้ในขณะที่เคลื่อนไป.....ยังจุดประหาร ความกล้าหาญเยี่ยงวีรบุรุษของพวกเขาเมื่อยืนอยู่กลางเปลวเพลิงที่รุนแรง การให้อภัยต่อความเจ็บปวดของพวกเขาด้วยใจถ่อม ได้เปลี่ยนแปลงความโกรธให้เป็นความสงสาร ความเกลียดชังให้เป็นความรัก ด้วยกรณีตัวอย่างเหล่านี้ที่มีจำนวนไม่น้อย และได้วิงวอนด้วยวาทศิลป์ที่มิอาจต้านทานได้เพื่อสนับสนุนข่าวประเสริฐ” Wylie เล่มที่ 13 บทที่ 20 {GC 226.1} {GCth17 190.1}

เหล่าบาทหลวงพยายามเก็บรักษาอารมณ์โกรธแค้นที่กำลังเป็นที่สนใจนี้ให้ร้อนแรงต่อไปด้วยการเที่ยวกระจายข้อกล่าวหาที่ร้ายแรงน่ากลัวที่สุดใส่ชาวโปรเตสแตนต์ พวกเขาถูกกล่าวหาว่าอยู่เบื้องหลังการวางแผนสังหารหมู่พวกคาทอลิก การโค่นรัฐบาลและการลอบสังหารพระมหากษัตริย์ แต่ไม่เคยแสดงหลักฐานใดๆ มาสนับสนุนข้อกล่าวหาเหล่านี้ อย่างไรก็ตาม คำพยากรณ์ชั่วเหล่านี้ได้เกิดขึ้นจริงภายใต้สภาวการณ์ที่แตกต่างจากนี้มากและเกิดจากต้นเหตุที่มีลักษณะตรงกันข้าม

ความโหดเหี้ยมที่ชาวคาทอลิกก่อขึ้นต่อชาวโปรเตสแตนต์ที่ไร้ความผิดเหล่านี้ได้มาสะสมรวบรวมกันเป็นตุ้มน้ำหนักของการแก้แค้น และหลายศตวรรษต่อมาก่อให้เกิดวาระสุดท้ายดั่งเช่นที่พวกเขาทำนายว่าจะเกิดขึ้นกับพระมหากษัตริย์ การปกครองของพระองค์และประชากรของพระองค์ แต่ครั้งนี้เป็นการกระทำของพวกนอกศาสนาและของพวกนิยมระบอบเปปาซีเอง ไม่ใช่การสถาปนาแต่เป็นการกำจัดนิกายโปรเตสแตนต์ต่างหากซึ่งสามร้อยปีต่อมาจะนำความพินาศอย่างเลวร้ายที่สุดมาสู่ประเทศฝรั่งเศสจริงตามที่พวกเขาทำนายไว้ {GC 226.2} {GCth17 190.2}

บัดนี้ความระแวงสงสัย ความไม่ไว้วางใจและความโหดเหี้ยมแทรกซึมเข้าไปยังคนทุกชนชั้นของสังคม ท่ามกลางสัญญาณเตือนภัยทั่วไปจะมองเห็นได้ว่าคำสอนของชาวลูเธอร์เรนฝังลึกเพียงไรในความคิดของบุคคลที่นั่งอยู่ในตำแหน่งสูงสุดของการศึกษา อิทธิพลและคุณลักษณะที่ดีงาม ตำแหน่งที่ต้องการความน่าเชื่อถือและมีเกียรติไม่อาจหาผู้ใดมารับหน้าที่ได้อย่างกะทันหัน ช่างฝีมือ ช่างพิมพ์ นักการศึกษา ศาสตราจารย์ในมหาวิทยาลัย นักเขียนและแม้กระทั่งมหาดเล็กก็ยังหายตัวไป คนนับร้อยหลบหนีออกจากกรุงปารีส เนรเทศตัวเองให้ออกไปจากบ้านเกิดของตนและในหลายรายแสดงตนเป็นครั้งแรกว่าพวกเขาเห็นด้วยกับความเชื่อเรื่องการปฏิรูปศาสนา เหล่าผู้นิยมระบอบเปปาซีมองดูรอบตัวด้วยความตกตะลึงว่ามีคนนอกศาสนาที่พวกเขาไม่เคยสงสัยในหมู่พวกเขาเอง พวกเขาระบายความโกรธนี้ใส่กลุ่มเหยื่อทั้งหลายที่ต่ำต้อยกว่า ซึ่งตกอยู่ในอำนาจของพวกเขา เรือนจำแออัดยัดเยียดและบรรยากาศก็ดูประหนึ่งว่าปกคลุมด้วยความมืดจากควันของกองเพลิงที่ลุกไหม้สำหรับผู้เชื่อข่าวประเสริฐ {GC 227.1} {GCth17 191.1}

กษัตริย์ฟรานซิสที่ 1 [Francis I] เคยได้รับการเทิดทูนให้เป็นผู้นำในขบวนการยิ่งใหญ่ของการฟื้นฟูการเรียนรู้ซึ่งบ่งบอกถึงการเปิดฉากของศตวรรษที่สิบหก พระองค์ทรงมีความสุขในการรวบรวมคนที่มีความรู้จากทุกประเทศมายังพระราชวังของพระองค์ การที่พระองค์ทรงรักการเรียนรู้และทรงเกลียดชังความโง่เขลาและความเชื่องมงายของพระนักบวช ส่วนหนึ่งอย่างน้อยที่สุดมาจากการยอมผ่อนปรนต่อการปฏิรูปศาสนา แต่ผู้สนับสนุนการเรียนรู้พระองค์นี้กลับทรงได้รับแรงบันดาลใจอย่างแรงกล้าที่จะกำจัดพวกนอกศาสนาออกไปให้หมด ทรงตราคำสั่งประกาศเลิกล้มงานพิมพ์ทั่วทั้งประเทศฝรั่งเศส กษัตริย์ฟรานซิสที่ 1 ทรงแสดงตัวอย่างหนึ่งในจำนวนมากมายที่มีบันทึกไว้ซึ่งแสดงให้เห็นว่า วัฒนธรรมด้านปัญญาไม่ใช่เครื่องป้องกันการไม่ยอมผ่อนปรนในเรื่องของศาสนาและการกดขี่ข่มเหง {GC 227.2} {GCth17 191.2}

ด้วยพิธีแห่อันน่าเคร่งขรึมและเปิดเผย ประเทศฝรั่งเศสให้คำมั่นกับตัวเองอย่างเต็มที่เพื่อการทำลายนิกายโปรเตสแตนต์ บาทหลวงทั้งหลายยื่นคำขาดเรียกร้องว่าการหมิ่นประมาทที่ทำต่อสวรรค์เบื้องบนด้วยการประณามพิธีมิสซาจะต้องชดใช้ด้วยเลือดและพระราชาแสดงออกในที่สาธารณะในนามของประชาชนยินยอมเข้าร่วมงานน่ากลัวนี้ {GC 227.3} {GCth17 191.3}

วันที่ 21 มกราคม ค.ศ. 1535 ถูกกำหนดให้เป็นวันประกอบพิธีสยดสยองนี้ ความกลัวอย่างงมงายและความเกลียดชังอย่างดันทุรังของคนทั้งประเทศถูกกระตุ้น คนมากมายจากประเทศข้างเคียงกรูกันเข้ามายังถนนของกรุงปารีส วันนั้นเปิดฉากด้วยขบวนแห่ใหญ่โตและน่าประทับใจ “บ้านที่เรียงรายอยู่ตามเส้นทางที่ขบวนแห่เคลื่อนผ่านต่างแขวนผ้าไว้ทุกข์และมีแท่นบูชาตั้งขึ้นตามจุดต่างๆ” หน้าประตูทุกบ้านมีคบเพลิงที่ลุกอยู่เพื่อถวายเกียรติ “พิธีกรรมศักดิ์สิทธิ์” ก่อนฟ้าสาง ขบวนตั้งแถวเตรียมตัวที่พระราชวังของพระมหากษัตริย์ “ริ้วธงและกางเขนของโบสถ์ประจำตำบลต่างๆ นำอยู่หน้าขบวน ต่อไปเป็นขบวนของพลเมืองเดินคู่กัน มือถือโคมไฟ ตามด้วยนักบวชภราดรสี่นิกาย

แต่ละนิกายแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าพิเศษ” แล้วตามด้วยขบวนยิ่งใหญ่ของกองโบราณวัตถุของขลังที่มีชื่อ ตามด้วยคณะนักบวชผู้ยิ่งใหญ่ในเสื้อคลุมผ้าสักหลาดสีม่วงและสีแดงเข้มและมีเครื่องประดับตกแต่งไว้อย่างมากมาย เป็นริ้วขบวนที่โอ่อ่าหรูหราและระยิบระยับ {GC 228.1} {GCth17 192.1}

“บิชอปแห่งกรุงปารีสทำหน้าที่เป็นเจ้าภาพของพิธีนี้ พาดผ้าคลุมอันตระการตา.....พยุงโดยเจ้าชายสี่องค์ที่มีสายเลือดเดียวกัน.....พระราชาเสด็จตามเจ้าภาพ......ในวันนั้นกษัตริย์ฟรานซิสที่ 1 ไม่ได้สวมมงกุฎ ไม่ได้สวมเสื้อคลุมประจำตำแหน่ง” ด้วย “พระเศียรที่ไม่มีสิ่งใดปกปิด พระเนตรมองต่ำอยู่กับพื้น และในพระหัตถ์ถือเทียนขนาดเล็กที่ติดไฟอยู่” พระราชาแห่งประเทศฝรั่งเศสทรงปรากฏตัว “ในฐานะของผู้สำนึกผิด” Ibid. เล่มที่ 13 บทที่ 21 พระองค์ทรงกราบลงด้วยความอดสูที่ทุกแท่นบูชา ไม่ใช่เพื่อความชั่วที่ทำให้จิตวิญญาณของพระองค์เป็นมลทินหรือเลือดไร้ความผิดที่ทำให้พระหัตถ์ของพระองค์เปื้อนแต่เพื่อบาปโทษถึงตายของข้าแผ่นดินทั้งหลายที่กล้าประณามพิธีมิสซา เบื้องพระปฤษฎางค์ของพระองค์คือพระราชินีและข้าราชบริพารชั้นสูงของรัฐ พวกเขาเดินมากันเป็นคู่ๆ แต่ละคนถือโคมที่มีไฟติดอยู่ {GC 228.2} {GCth17 192.2}

ส่วนหนึ่งของพิธีในวันนั้นพระมหากษัตริย์ต้องขึ้นปราศรัยต่อเจ้าหน้าที่ชั้นสูงของอาณาจักรในหอประชุมใหญ่ของสำนักพระราชวังของบิชอป พระองค์ทรงปรากฏด้วยพระพักตร์เศร้าหมองต่อหน้าคนทั้งหลายและตรัสด้วยคำพูดที่น่าประทับใจและคล่องแคล่วคร่ำครวญถึง “ความผิดนี้ คำหมิ่นประมาท วันแห่งความเศร้าหมองและอัปยศ” ที่เกิดขึ้นกับประเทศและพระองค์ทรงเรียกร้องให้ประชาชนที่อยู่ภายใต้การปกครองของพระองค์ช่วยกันกำจัดพวกนอกศาสนาที่เหมือนกับการแพร่โรคติดต่อร้ายแรงที่กำลังคุกคามทำลายประเทศฝรั่งเศส พระองค์ตรัสว่า “ท่านสุภาพบุรุษทั้งหลาย เป็นความจริงเหมือนเช่นที่ข้าพเจ้าเป็นพระราชาของท่าน หากข้าพเจ้าทราบว่าแขนหรือเท้าข้างหนึ่งของข้าพเจ้าเองมีจุดด่างหรือติดเชื้อของโรคร้ายแรงนี้ ข้าพเจ้าจะมอบอวัยวะนั้นให้ท่านทั้งหลายตัดมันทิ้งไป.....และนอกจากนี้ หากข้าพเจ้าทราบว่าบุตรคนหนึ่งของข้าพเจ้ามีมลทินเพราะโรคนี้ ข้าพเจ้าก็จะไม่ปล่อยให้เขาหลุดไปได้.....ข้าพเจ้าจะนำเขามาเป็นเครื่องเผาถวายบูชาแด่พระเจ้า” น้ำพระเนตรของพระองค์ทำให้พระองค์ทรงสำลักคำพูดและผู้ฟังทั้งห้องประชุมร่ำไห้ พูดด้วยเสียงเดียวกันว่า “พระองค์จะมีชีวิตอยู่และตายเพื่อศาสนาคาทอลิก” D’Aubigné, History of the Reformation in Europe in the Time of Calvin เล่มที่ 4 บทที่ 12 {GC 228.3} {GCth17 192.3}

ความมืดกลายเป็นความสยดสยองต่อประเทศที่ปฏิเสธความกระจ่างแห่งสัจธรรม พระคุณที่ “นำความรอด” ได้มาปรากฏให้เห็นแล้ว แต่หลังจากสัมผัสกับฤทธานุภาพและความศักดิ์สิทธิ์ของความกระจ่างนี้ หลังจากคนจำนวนหลายพันซึมซับถึงความงามจากสวรรค์เบื้องบน หลังจากที่ความกระจ่างส่องสว่างไปยังเมืองและตำบลใหญ่เล็กต่างๆ แล้ว ประเทศฝรั่งเศสกลับหันหลังไปเลือกความมืดมากกว่าความสว่าง พวกเขาสลัดทิ้งของประทานจากสวรรค์ที่ยื่นมาให้พวกเขา เรียกความชั่วเป็นความดีและความดีเป็นความชั่ว จนพวกเขาตกเป็นเหยื่อของการหลอกลวงตนเองอย่างสมัครใจ บัดนี้ แม้ว่าพวกเขาจะเชื่อจริงๆ ว่ากำลังรับใช้อยู่ในราชกิจของพระเจ้าโดยการกดขี่ประชาชนของพระองค์ก็ตามที ความจริงใจของพวกเขาก็ไม่ได้ทำให้พวกเขาไร้ความผิด ความกระจ่างที่น่าจะช่วยพวกเขาออกจากการหลอกลวงได้ น่าจะช่วยจิตวิญญาณของพวกเขาพ้นจากความรู้สึกผิดที่ต้องเสียเลือดเนื้อ แต่พวกเขากลับปฏิเสธความกระจ่างนี้ด้วยความตั้งใจ {GC 229.1} {GCth17 193.1}

ในวิหารโบสถ์อันยิ่งใหญ่นี้ มีการปฏิญาณอย่างน่าเคร่งขรึมที่จะกวาดล้างคนนอกศาสนา เกือบสามศตวรรษต่อมาในสถานที่แห่งเดียวกันนี้ ประเทศที่ลืมพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ได้สถาปนาเทพธิดาแห่งเหตุผลขึ้นประทับบนพระราชบัลลังก์

ขบวนแห่ถูกจัดขึ้นอีกครั้ง ผู้แทนทั้งปวงของประเทศฝรั่งเศสเริ่มงานที่พวกเขาสาบานที่จะทำ "ตะแลงแกงถูกตั้งขึ้นเป็นระยะเพื่อเผาคริสเตียนโปรเตสแตนต์ทั้งเป็นและวางแผนให้จุดฟืนในนาทีที่กษัตริย์เสด็จมาถึงและขบวนจะหยุดเพื่อเป็นพยานดูการประหาร Wylie เล่มที่ 13 บทที่ 21 รายละเอียดของความทรมานที่พยานเหล่านี้ต้องทนดูเพื่อพระคริสต์นั้น น่าแสลงใจเกินกว่าที่จะนำมาเล่า แต่ในส่วนของเหยื่อแล้วไม่มีความหวั่นไหวใดเกิดขึ้นเลยเมื่อพวกเขาถูกร้องขอให้ถอนความเชื่อ ก็จะตอบว่า "ข้าพเจ้าเชื่อแต่ในสิ่งที่ผู้เผยพระวจนะและอัครทูตเทศนามาแล้วในอดีตและในสิ่งที่ธรรมิกชนทั้งหลายเชื่อ ความเชื่อของข้าพเจ้าตั้งมั่นอยู่ในพระเจ้า พระองค์จะทรงต่อต้านอำนาจทั้งหมดของนรก" D'Aubigné, *History of the Reformation in Europe in the Time of Calvin* เล่มที่ 4 บทที่ 12 {GC 229.2} {GCth17 193.2}

ครั้งแล้วครั้งเล่า ขบวนแห่มาหยุดอยู่ตรงสถานที่ทรมาน เมื่อพวกเขากลับมาถึงจุดเริ่มต้นที่พระราชวังแล้ว ฝูงชนก็แยกย้ายกันไปและกษัตริย์และพระราชาคณะทั้งหลายก็กลับกันไป ด้วยความพึงพอใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันนั้นและต่างแสดงความชื่นชมยินดีกันเองถึงผลงานที่เริ่มต้นเพื่อทำลายพวกนอกศาสนาต่อไปจนบรรลุความสำเร็จ {GC 230.1} {GCth17 194.1}

ข่าวประเสริฐแห่งสันติสุขที่ประเทศฝรั่งเศสปฏิเสธจะถูกถอนรากออกไปอย่างแน่นอนและผลที่ตามมาจะน่ากลัวเพียงไร ในวันที่ 21 มกราคม ค.ศ. 1793 สองร้อยห้าสิบแปดปีนับจากวันที่ประเทศฝรั่งเศสผูกมัดตนเองอย่างเต็มตัวที่จะกดขี่ข่มเหงนักปฏิรูปศาสนาทั้งหลาย ขบวนแห่อีกขบวนหนึ่งที่มีเป้าหมายที่แตกต่างกันอย่างมากเคลื่อนผ่านไปตามถนนของกรุงปารีส "อีกครั้งหนึ่งกษัตริย์เป็นบุคคลเอกของขบวน อีกครั้งหนึ่งมีความโกลาหลและเสียงตะโกนเกิดขึ้นและอีกครั้งหนึ่งเสียงร้องหาเหยื่อให้มีมากขึ้นก็ดังมา อีกครั้งหนึ่งที่เห็นตะแลงแกงที่ไหม้จนดำเป็นตอตะโกและอีกครั้งหนึ่งที่งานของวันนั้นปิดฉากลงอีกครั้งด้วยภาพการประหารอันน่าสยดสยอง กษัตริย์หลุยส์ที่ 16 ทรงดิ้นรนอยู่ระหว่างมือของผู้คุมและของผู้ประหาร ทรงถูกลากกระชากไปยังเขียงสำเร็จโทษ ถูกกำลังจับกดลงไปรอจนขวานฟันลงมาและพระเศียรของพระองค์ก็หลุดขาดกลิ้งไปตามตะแลงแกง" Wylie เล่มที่ 13 บทที่ 21 กษัตริย์ของประเทศฝรั่งเศสไม่ได้เป็นเหยื่อเพียงรายเดียว ใกล้จุดเดียวกัน มีเหยื่ออีก 2800 คนตายด้วยกิโยตีน [guillotine เป็นอุปกรณ์การประหารชีวิตของประเทศฝรั่งเศส] ในระหว่างวันนองเลือดของยุคสมัยแห่งความน่าสะพรึงกลัว [Reign of Terror ช่วงเวลาของความรุนแรงและการฆ่าโดยผู้มีอำนาจ เกิดขึ้นระหว่างวันที่ 5 กันยายน ค.ศ. 1793 ถึงวันที่ 28 กรกฎาคม ค.ศ. 1794 เป็นความรุนแรงที่เกิดขึ้นหลังการปฏิวัติฝรั่งเศส] {GC 230.2} {GCth17 194.2}

การปฏิรูปศาสนามอบพระคัมภีร์ที่เปิดออกให้แก่โลก เปิดเผยคำสอนของพระบัญญัติของพระเจ้าและกระตุ้นจิตสำนึกของประชาชนให้เข้าใจถึงสาระเหล่านั้น ความรักอนันต์ของพระเจ้าเปิดเผยให้มนุษย์เห็นข้อกำหนดและหลักการของสวรรค์ พระเจ้าตรัสไว้แล้วว่า "จงรักษาและทำตามกฎเหล่านั้น เพราะการกระทำอย่างนั้นจะแสดงถึงสติปัญญาและความเข้าใจของพวกท่านต่อหน้าชนชาติทั้งหลาย เมื่อคนเหล่านั้นได้ยินถึงกฎเกณฑ์เหล่านี้แล้ว เขาจะกล่าวว่า 'แท้จริงชนชาติใหญ่นี้เป็นประชาชนที่มีปัญญาและมีความเข้าใจ'" เฉลยธรรมบัญญัติ 4:6 เมื่อประเทศฝรั่งเศสปฏิเสธของประทานแห่งสวรรค์ เธอหว่านเมล็ดอนาธิปไตยและความหายนะ ผลจากการกระทำซึ่งหลีกเลี่ยงไม่ได้ของเหตุและผลที่ตามมาก่อให้เกิดการปฏิวัติและยุคสมัยแห่งความน่าสะพรึงกลัว {GC 230.3} {GCth17 194.3}

เนิ่นนานก่อนหน้าการกดขี่ข่มเหงที่เกิดจากป้ายประท้วงพิธีมิสซานั้น ฟาเรลผู้กล้าหาญและมีใจเร่าร้อนถูกกดดันให้ต้องหลบหนีออกจากแผ่นดินบ้านเกิด เขาหลบไปอยู่ประเทศสวิสเซอร์แลนด์และเขาลงแรงเพื่อสนับสนุนงานของสวิงก์ลี เขาช่วยเปลี่ยนเข็มชี้วัดของตราชั่งไปสนับสนุนงานของการปฏิรูปศาสนา เขาใช้บั้นปลายชีวิตที่นี่ อย่างไรก็ตาม

เขายังคงทุ่มเทอิทธิพลที่ตั้งใจไว้แล้วส่วนหนึ่งสำหรับการปฏิรูปในประเทศฝรั่งเศส ในช่วงปีแรกๆ ของการลี้ภัย เขาพากเพียรลงแรงเป็นพิเศษให้กับการประกาศข่าวประเสริฐในประเทศบ้านเกิดของเขา เขาใช้เวลาค่อนข้างมากเทศนาในหมู่เพื่อนร่วมชาติที่อยู่ใกล้ชายแดน และด้วยการเฝ้าดูอย่างใจจดใจจ่อติดตามความขัดแย้งและสนับสนุนด้วยคำพูดหนุนใจและคำปรึกษา ด้วยการช่วยเหลือของผู้เนรเทศอื่นๆ ผลงานเขียนของนักปฏิรูปชาวเยอรมันถูกแปลเป็นภาษาฝรั่งเศสและพิมพ์ร่วมกับพระคัมภีร์ภาษาฝรั่งเศสเป็นจำนวนมากมาย บรรณกรนำหนังสือเหล่านี้ไปออกจำหน่ายอย่างกว้างขวางในประเทศฝรั่งเศส จัดส่งให้บรรณกรในราคาต่ำและผลกำไรของงานนี้ทำให้งานดำเนินต่อไป {GC 231.1} {GCth17 195.1}

ฟาเรลก้าวเข้าสู่ชีวิตการทำงานในประเทศสวิสเซอร์แลนด์ด้วยการจำแลงตัวเป็นครูที่เจียมตัว เขาหลบไปอยู่ในโบสถ์ประจำหมู่บ้านที่อยู่ห่างไกล อุทิศตนอยู่กับการสอนเด็ก นอกเหนือจากการสอนในสาขาวิชาการตามปกติแล้วเขายังแนะนำสัจธรรมของพระคัมภีร์ด้วยความระมัดระวัง หวังว่าจะเข้าถึงผู้ปกครองโดยการทำงานผ่านเด็กเหล่านี้ มีบางคนเชื่อ แต่บาทหลวงก้าวออกมาขวางให้หยุดงานนี้และประชาชนบ้านนอกที่งมงายต่อเรื่องเวทมนตร์คาถาถูกปลุกระดมให้ขึ้นมาต่อต้านงานนี้ พวกบาทหลวงพูดว่า “เรื่องนั้นไม่ใช่เป็นข่าวประเสริฐของพระคริสต์ เห็นอยู่แล้วว่าการเทศนาเช่นนี้ไม่ได้สร้างสันติภาพแต่ก่อให้เกิดสงคราม” Wylie เล่มที่ 14 บทที่ 3 เขาทำตัวเหมือนเช่นสาวกรุ่นแรก คือเมื่อการกดขี่ข่มเหงมาถึง เขาก็หนีจากเมืองหนึ่งไปอีกเมืองหนึ่ง จากหมู่บ้านหนึ่งสู่อีกหมู่บ้านหนึ่ง จากเมืองหนึ่งไปอีกเมืองหนึ่ง เขาเดินทางโดยการเดิน ทนต่อความอดอยาก ความหนาวเหน็บและความเหน็ดเหนื่อยและเสี่ยงกับภัยอันตรายต่อชีวิตทุกแห่งหน เขาเทศนาตามตลาด ในโบสถ์ต่างๆ บางครั้งบนธรรมาสน์ของวิหารโบสถ์ บางครั้งโบสถ์ที่เขาเทศน์นั้นไม่มีคนฟัง บางครั้งเสียงร้องตะโกนและเสียงเยาะเย้ยขัดขวางคำเทศนาของเขาลงกลางคัน อีกครั้งเขาถูกกระชากอย่างรุนแรงออกไปจากธรรมาสน์ เขาถูกฝูงชนรุมทุบตีเจียนตายมากกว่าหนึ่งครั้ง กระนั้นเขาก็ยังคงรุกคืบหน้าต่อไป แม้ว่าจะถูกขับไล่ไสส่งอยู่บ่อยๆ แต่ด้วยความแน่วแน่มั่นคงอย่างไม่สั่นคลอน เขาหวนกลับไปที่ซึ่งถูกโจมตี แล้วเขาก็เห็นแต่ละหมู่บ้านและแต่ละเมืองที่เคยเป็นปราการแข็งแกร่งของหลักคำสอนและพิธีกรรมของระบอบเปปาซีเปิดประตูต้อนรับข่าวประเสริฐ โบสถ์เล็กประจำหมู่บ้านที่เขาทำงานครั้งแรกนั้นตอบรับความเชื่อของการปฏิรูป เมืองโมเรทและเมืองนิวชาเทลถึงกับประกาศเลิกพิธีกรรมต่างๆ ของชาวโรมและขนย้ายรูปบูชาออกไปจากโบสถ์ต่างๆ ของเมือง {GC 231.2} {GCth17 195.2}

ฟาเรลปรารถนามาช้านานแล้วที่จะปักมาตรฐานของโปรเตสแตนต์ลงในกรุงเจนิวา หากยึดเมืองนี้ได้ก็จะเป็นศูนย์กลางของขบวนการปฏิรูปศาสนาของประเทศฝรั่งเศส สวิสเซอร์แลนด์และอิตาลี ด้วยเป้าหมายนี้อยู่ต่อหน้า เขาทำงานต่อไปจนกระทั่งได้เมืองและหมู่บ้านรอบๆ มา แล้วเขาเดินทางเข้ากรุงเจนิวากับเพื่อนเพียงคนเดียวแต่ได้รับอนุญาตให้เทศนาเพียงสองครั้งเท่านั้น พวกบาทหลวงไม่ประสบความสำเร็จในการให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองตั้งข้อหาใส่เขา พวกเขาจึงเรียกให้เขามาปรากฏตัวต่อหน้าสภาคณะนักบวช พวกเขามาพร้อมอาวุธที่เก็บซ่อนไว้ใต้เสื้อคลุม หมายมั่นต้องเอาชีวิตของเขาให้ได้ ภายนอกหอประชุมพวกเขายังจัดเตรียมฝูงชนบ้าคลั่งพร้อมกระบองและดาบไว้เพื่อประกันว่าเขาต้องเสียชีวิตอย่างแน่นอนหากเขาหนีหลุดจากที่ประชุมสภา แต่การปรากฏตัวของเจ้าพนักงานฝ่ายปกครองในวันนั้นและกองกำลังติดอาวุธจำนวนหนึ่งช่วยชีวิตของเขาไว้ เช้าตรู่ในวันต่อมาเขาถูกนำพาตัวข้ามทะเลสาบพร้อมกับเพื่อนของเขาไปยังสถานที่ปลอดภัย ความพยายามของเขาครั้งแรกที่จะประกาศทั่วกรุงเจนิวาจึงสิ้นสุดลง {GC 232.1} {GCth17 196.1}

สำหรับการทดลองในครั้งต่อมา พระองค์ทรงเลือกใช้เครื่องมือที่ต่ำต้อยกว่านี้ เป็นชายหนุ่มคนหนึ่ง มีรูปลักษณ์ที่ต่ำต้อยมากจนผู้ที่อ้างว่าเป็นผู้ฝักใฝ่งานการปฏิรูปศาสนาก็ยังปฏิบัติต่อเขาอย่างเย็นชา

แต่คนเช่นนี้จะทำอะไรได้ในตำแหน่งที่แม้แต่ฟาเรลก็ไม่เป็นที่ยอมรับ คนที่มีความกล้าหาญและประสบการณ์น้อยนิดจะต้านทานพายุที่โหมกระหน่ำจนคนแข็งแกร่งและกล้าหาญที่สุดยังต้องหนีไปแล้วได้อย่างไร พระเจ้าตรัสว่า "ไม่ใช่ด้วยกำลัง ไม่ใช่ด้วยฤทธานุภาพ แต่ด้วยวิญญาณของเรา พระยาห์เวห์จอมทัพตรัสดังนี้แหละ" เศคาริยาห์ 4:6 "แต่พระเจ้าได้ทรงเลือกพวกที่โลกถือว่าโง่เพื่อทำให้พวกมีปัญญาอับอาย" "เพราะความเขลาของพระเจ้ายังมีปัญญายิ่งกว่าปัญญาของมนุษย์ และความอ่อนแอของพระเจ้าก็ยังมีกำลังมากยิ่งกว่ากำลังของมนุษย์" 1 โครินธ์ 1:27, 25 {GC 232.2} {GCth17 196.2}

โฟรเมนต์ [Froment] เริ่มทำงานด้วยการเป็นครู สัจธรรมที่เขาสอนให้นักเรียนในโรงเรียนถูกนำไปเล่าต่ออีกครั้งที่บ้าน ไม่นานต่อมาพ่อแม่ก็มาฟังเขาอธิบายพระคัมภีร์จนกระทั่งผู้ที่สนใจนั่งฟังกันเต็มห้องเรียน มีการแจกพระคัมภีร์ใหม่และใบปลิวอย่างเสรีและแจกไปถึงคนอีกมากมายที่ไม่กล้าเข้ามาฟังหลักคำสอนใหม่อย่างเปิดเผย ผ่านไประยะหนึ่ง คนงานเหล่านี้ก็ถูกกดดันให้ต้องหนีเอาตัวรอดเหมือนกัน แต่สัจธรรมที่เขาสอนฝังลึกเข้าไปอยู่ในสมองของประชาชนเสียแล้ว การปฏิรูปศาสนาถูกปลูกลงไปแล้วและพัฒนาแข็งแกร่งและขยายออกไปอย่างต่อเนื่อง นักเทศน์ทั้งหลายเดินทางกลับมาและด้วยความพากเพียรอุตสาหะของพวกเขา ในที่สุดการนมัสการแบบโปรเตสแตนต์ได้ถูกก่อตั้งขึ้นในกรุงเจนิวา {GC 232.3} {GCth17 196.3}

เมืองนี้ประกาศตัวที่จะปฏิรูปศาสนาแล้วเมื่อคาลวินก้าวเข้าประตูเมืองมาหลังจากพเนจรไปตามที่ต่างๆ และมีชีวิตที่ขึ้นๆ ลงๆ เมื่อเขาเดินทางกลับจากบ้านเกิดในครั้งหลังสุด ในขณะที่กำลังเดินทางไปกรุงบาเซล เมื่อเขาทราบว่าเส้นทางตรงถูกกองกำลังของจักรพรรดิชาร์ลส์ที่ 5 ครอบครองอยู่ เขาจึงต้องใช้เส้นทางอ้อมโดยทางกรุงเจนิวา {GC 233.1} {GCth17 197.1}

ในการมาเยือนครั้งนี้ ฟาเรลรู้ว่าเขาพบพระหัตถ์ของพระเจ้าแล้ว แม้กรุงเจนิวารับความเชื่อของการปฏิรูปแล้วก็ตาม แต่ที่นี่ยังมีงานมากมายที่ต้องทำ มนุษย์ไม่ได้กลับใจกันเป็นหมู่คณะแต่รอดกันเป็นรายบุคคล งานของการบังเกิดใหม่จะต้องทำกันในใจและจิตใต้สำนึกโดยฤทธานุภาพของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ไม่ใช่โดยคำสั่งของสภาต่างๆ ในขณะที่ประชาชนของกรุงเจนิวาปัดทิ้งอำนาจของโรมไปแล้ว พวกเขายังไม่พร้อมที่จะละทิ้งความชั่วที่เฟื่องฟูสมัยอยู่ใต้การปกครองของเธอ การจะสถาปนาหลักการบริสุทธิ์ของข่าวประเสริฐที่นี่และการเตรียมประชาชนให้เข้ามาทำหน้าที่ต่างๆ อย่างคู่ควรตามที่เห็นว่าพระเจ้าทรงกำลังเรียกพวกเขานั้นไม่ใช่ภารกิจที่ง่ายเลย {GC 233.2} {GCth17 197.2}

ฟาเรลมั่นใจว่าคาลวินเป็นผู้ที่เขาเองจะทำงานนี้ร่วมกันได้ ในพระนามของพระเจ้าเขาอ้อนวอนอย่างเอาจริงเอาจังให้นักเทศน์หนุ่มพำนักและทำงานที่นี่ คาลวินถึงกับผงะหงายไปเล็กน้อยด้วยความตื่นตกใจ เขาเป็นคนขี้อายและรักสงบ เขาเก็บตัวออกห่างจากท่าทีอันอาจหาญ ไม่ต้องการพึ่งผู้อื่นและแม้กระทั่งความรุนแรงของชาวเจนิวาคนนี้ สุขภาพที่อ่อนแอรวมทั้งนิสัยที่ขยันของเขาเรียกร้องให้เขาเกษียณตนเอง เขาเชื่อว่าด้วยการใช้ปากกาเขาจะทำงานรับใช้อุดมการณ์ของการปฏิรูปได้ดีกว่า เขาต้องการหาที่พักสงบเงียบเพื่อศึกษาและสอนและสร้างคริสตจักรโดยทางสื่อสิ่งพิมพ์ แต่คำให้สติอย่างเอาจริงเอาจังของฟาเรลที่มาถึงเขานั้นเป็นเช่นดั่งเสียงเรียกจากสวรรค์และเขาไม่กล้าปฏิเสธ เขาพูดว่าดูประหนึ่ง "พระหัตถ์ของพระเจ้าทรงยื่นลงมาจากสวรรค์และมาวางอยู่บนตัวเขาและตรึงเขาอย่างเพิกถอนไม่ได้ให้ติดแน่นอยู่กับสถานที่ซึ่งเขาร้อนใจต้องการหนีไปให้พ้น" D'Aubigné, History of the Reformation in Europe in the Time of Calvin เล่มที่ 9 บทที่ 17 {GC 233.3} {GCth17 197.3}

ในเวลานี้ ภัยอันตรายรุนแรงมาล้อมกรอบแนวอุดมการณ์ของโปรเตสแตนต์ คำประณามของพระสันตะปาปาดังกระหึ่มลงมายังกรุงเจนิวาและประเทศมหาอำนาจขู่ที่จะทำลาย เมืองเล็กๆ นี้จะต้านอำนาจสภาการปกครองของสงฆ์ที่บ่อยครั้งบังคับพระราชาและจักรพรรดิให้ยอมจำนนมาแล้วได้อย่างไร เมืองนี้จะต้านกองกำลังทหารของผู้พิชิตยิ่งใหญ่ของโลกได้อย่างไร {GC 234.1} {GCth17 198.1}

ตลอดทุกยุคสมัยของโลกคริสต์ศาสนา ศัตรูน่ากลัวต่างข่มขู่นิกายโปรเตสแตนต์ ชัยชนะครั้งแรกของการปฏิรูปศาสนาผ่านไป โรมรวมพลังขึ้นมาใหม่ หวังที่จะทำลายล้างผลาญให้สำเร็จ ในช่วงเวลานี้คณะสงฆ์เยสุอิต [Order of the Jesuits] ได้ถูกก่อตั้งขึ้น เป็นคณะสงฆ์ที่โหดเหี้ยมที่สุด ไร้ธรรมะและมีอำนาจมากที่สุดในบรรดาเหล่าคณะสงฆ์ที่สนับสนุนหลักคำสอนและพิธีกรรมของระบอบเปปาซี พวกเขาตัดตัวเองขาดจากความสัมพันธ์ทางโลกและผลประโยชน์ของมนุษย์ ตายต่อการเรียกหาของความรักตามธรรมชาติ เหตุผลและจิตสำนึกไม่มีสิทธิ์ออกความเห็นใดๆ ทั้งสิ้น พวกเขาไม่สนใจกฎระเบียบ ไม่มีสัมพันธภาพ ยกเว้นกับคณะสงฆ์ของพวกเดียวกันเองและไม่มีหน้าที่อื่นใดนอกจากการแผ่ขยายอำนาจของตน (โปรดดูภาคผนวก) ข่าวประเสริฐของพระคริสต์ทำให้ผู้เชื่อเผชิญกับภัยอันตรายและทนกับความทุกข์ยากได้ ไม่ย่อท้อต่อความหนาวเหน็บ ความอดอยาก ความตรากตรำลำบากและความยากจนเพื่อเชิดชูธงแห่งสัจธรรมต่อหน้าเครื่องทรมานดึงแขนขา คุกมืดและการถูกเผาทั้งเป็น เพื่อที่จะสู้กับกลุ่มพลังเหล่านี้ได้นั้น ลัทธิเยสุอิต [Jesuitism] จึงสร้างแรงบันดาลใจแก่ผู้ติดตามของเขาด้วยความคลั่งไคล้ศาสนาเพื่อทำให้พวกเขาสามารถทนต่อภัยอันตรายต่างๆ แบบเดียวกันได้และเพื่อให้ใช้อาวุธทุกชนิดของการหลอกลวงในการต่อต้านกับฤทธานุภาพแห่งสัจธรรม ไม่มีอาชญากรรมใดที่รุนแรงเกินที่พวกเขาจะทำ ไม่มีการล่อลวงใดที่เลวทรามเกินกว่าที่พวกเขาจะปฏิบัติ พวกเขาปฏิญาณที่จะอดอยากและถ่อมตนตลอดไป เป้าหมายที่ตั้งไว้คือเพื่อแสวงหาสมบัติและอำนาจ อุทิศตนในการโค่นล้มลัทธิโปรเตสแตนต์และรื้อฟื้นนำกลับซึ่งความเกรียงไกรของการปกครองในระบบเปปาซี {GC 234.2} {GCth17 198.2}

เมื่อพวกเขาปรากฏตัวในฐานะสมาชิกของสมณศักดิ์ พวกเขาจะสวมเสื้อคลุมของความน่าเคารพสักการะ ไปเยี่ยมเรือนจำและโรงพยาบาล ดูแลรับใช้คนป่วยและคนยากจน แสดงออกให้เห็นว่าละทิ้งโลกและยึดถือพระนามศักดิ์สิทธิ์ของพระเยซู ออกไปทุกแห่งหนเพื่อประพฤติแต่ความเมตตา แต่เบื้องหลังกริยาท่าทางภายนอกที่ไร้ตำหนินี้ มักปกปิดจุดมุ่งหมายของการก่ออาชญากรรมและอันตรายถึงตายไว้ หลักการขั้นพื้นฐานของคณะสงฆ์นี้คือ บทสรุปสุดท้ายเป็นสิ่งที่พิสูจน์ว่าวิธีปฏิบัติเพื่อไปถึงเป้าหมายนั้นถูกต้อง โดยอาศัยหลักเกณฑ์นี้ การโกหก การลักขโมย การให้คำพยานเท็จ การลอบสังหาร ไม่เพียงเป็นบาปที่อภัยได้แต่ยังเป็นเรื่องที่น่าสรรเสริญยกย่องเมื่อเป็นการรับใช้ผลประโยชน์ของคริสตจักร ภายใต้การอำพราง ปลอมแปลงต่างๆ นานา บรรดาเยสุอิตหาวิธีเจาะเข้าไปจนถึงสำนักงานของรัฐ ไต่เต้าขึ้นไปจนถึงตำแหน่งที่ปรึกษาของพระราชาและมีส่วนในการปรับแต่งนโยบายของประเทศชาติ พวกเขาทำตัวเป็นคนรับใช้เพื่อสอดแนมความลับของเจ้านาย พวกเขาจัดตั้งวิทยาลัยต่างๆ ให้กับบรรดาเจ้าชายและผู้ครองแคว้นทั้งหลายและตั้งโรงเรียนให้กับคนทั่วไป และลูกๆ ของพ่อแม่ที่เป็นชาวโปรเตสแตนต์ถูกชักนำให้เข้ามาสัมผัสกับพิธีกรรมของระบบสันตะปาปา การแสดงออกอย่างมโหฬารตระการตาของพิธีนมัสการของชาวโรมสร้างความสับสนแก่สมองและทำให้จินตนาการพร่ามัวหลงใหลไป และด้วยเหตุนี้ เสรีภาพที่บรรพบุรุษต่อสู้เสียเลือดเนื้อถูกบรรดาลูกๆ หักหลัง นักบวชเยสุอิตขยายตัวไปทั่วยุโรปอย่างรวดเร็วและไม่ว่าจะไปที่ใดจะมีการฟื้นฟูหลักคำสอนและพิธีกรรมของระบอบเปปาซีตามมา {GC 235.1} {GCth17 199.1}

เพื่อเพิ่มอำนาจแก่นักบวชเยสุอิตมากขึ้น มีการตราคำสั่งให้รื้อฟื้นศาสนศาลขึ้นมาใหม่อีกครั้ง [Inquisition ศาลพิเศษตั้งขึ้นในคริสต์ศตวรรษที่ 13 เป็นศาลที่มีอำนาจสูงสุดในการสอบสวนและพิจารณาโทษคนนอกศาสนาหรือพวกมิจฉาทิฏฐิ]

(โปรดดูภาคผนวก) ถึงแม้คนทั่วไปและแม้แต่ในประเทศคาทอลิกจะรังเกียจศาสนศาลนี้ก็ตาม ผู้ปกครองในระบบสันตะปาปาก็ยังจัดตั้งศาลที่น่ากลัวนี้ขึ้นอีกครั้งและความทารุณโหดร้ายอันน่าสยดสยองเกินกว่าที่จะนำมาเปิดเผยก็เกิดขึ้นอีกครั้งในที่ลี้ลับของคุกมืดใต้ดิน ผู้ที่มีแววจะเป็นความหวังของชาติในหลายประเทศจำนวนหลายพันคน ซึ่งใสสะอาดและสูงส่งที่สุด มีสติปัญญาปราดเปรื่องและมีการศึกษามากที่สุด ศาสนาจารย์ผู้เคร่งในศาสนาและน่าศรัทธาเลื่อมใส พลเมืองที่รักชาติและขยัน นักวิชาการที่ปราดเปรื่อง ศิลปินที่มีพรสวรรค์ ช่างฝีมือที่ชำนาญ ถูกสังหารหรือบังคับกดดันให้หลบหนีไปอยู่ต่างประเทศ {GC 235.2} {GCth17 199.2}

โรมใช้วิธีเหล่านี้เพื่อดับความกระจ่างของการปฏิรูปศาสนาเพื่อดึงคนให้หันออกไปจากพระคัมภีร์และนำความโง่เขลาและความงมงายของยุคมืดกลับคืนมา แต่ภายใต้การอำนวยพรของพระเจ้าและการทำงานของผู้มีศีลธรรมสูงส่งที่พระเจ้าทรงเรียกให้มาสานต่องานของลูเธอร์ นิกายโปรเตสแตนต์ไม่ได้ถูกโค่นทิ้งไป พลังของงานนี้ไม่ได้มาจากความโปรดปรานหรืออาวุธของเจ้าผู้ครองแคว้นทั้งหลาย ประเทศทั้งหลายที่เล็กที่สุด ถ่อมตัวที่สุดและมีพลังน้อยที่สุด กลายมาเป็นป้อมค่ายอันแข็งแกร่ง เจนิวานครน้อยๆแห่งนี้ตั้งอยู่ท่ามกลางศัตรูมหาอำนาจที่วางแผนทำลายเธอ ประเทศฮอลลันดาที่ตั้งอยู่บนหาดทรายริมฝั่งทะเลทางภาคเหนือดิ้นรนต่อสู้กับเผด็จการของประเทศสเปนซึ่งในขณะนั้นเป็นอาณาจักรยิ่งใหญ่และมั่งคั่งที่สุด แต่ประเทศสวีเดนที่สิ้นหวังไร้ผลกลับเป็นผู้กำชัยชนะมาสู่การปฏิรูปศาสนา {GC 235.3} {GCth17 199.3}

เป็นเวลาเกือบสามสิบปีที่คาลวินทำงานในกรุงเจนิวา ช่วงแรกเพื่อก่อตั้งโบสถ์ที่ยึดถือคุณค่าฝ่ายศีลธรรมของพระคัมภีร์และต่อมาเพื่อความก้าวหน้าของการปฏิรูปศาสนาตลอดทั่วทวีปยุโรป วิถีของเขาในฐานะผู้นำสาธารณชนนั้นไม่ใช่ไร้ตำหนิหรือคำสอนของเขาไม่ใช่ไร้ข้อผิดพลาด แต่เขาเป็นเครื่องมือเพื่อขยายความจริงที่สำคัญในสมัยของเขาให้กว้างไกลออกไป เพื่อถนอมรักษาหลักการของโปรเตสแตนต์ในการต้านคลื่นของหลักคำสอนและพิธีกรรมของระบอบเปปาซีที่กำลังพัดกลับมาอย่างแรง และเพื่อส่งเสริมในคริสตจักรที่รับการปฏิรูปแล้วให้ดำเนินชีวิตที่เรียบง่ายและบริสุทธิ์แทนความหยิ่งจองหองและความเสื่อมโทรมที่คำสอนของชาวโรมฟูมฟักไว้ {GC 236.1} {GCth17 200.1}

จากกรุงเจนิวา สื่อสิ่งพิมพ์และครูสอนออกไปประกาศหลักคำสอนของการปฏิรูป ผู้ถูกกดขี่ในทุกดินแดนต่างมองไปยังจุดนี้เพื่อขอคำแนะนำ คำปรึกษาและกำลังใจ เมืองของคาลวินกลายเป็นสถานที่ลี้ภัยแก่นักปฏิรูปศาสนาของยุโรปตะวันตกทั้งหมดที่ถูกตามล่า ผู้ลี้ภัยหนีออกจากพายุน่ากลัวที่พัดเป็นเวลาหลายศตวรรษมายังประตูของกรุงเจนิวา ในสภาพที่อดอยาก บาดเจ็บ สูญเสียบ้านและญาติสนิท พวกเขาได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นและดูแลด้วยความเอาใจใส่และเมื่อได้พบบ้านใหม่ที่นี่แล้ว พวกเขาเป็นพระพรแก่กรุงนี้โดยการใช้ทักษะ ความรู้และความเคร่งครัดในศาสนาของพวกเขาเป็นการตอบแทน หลายคนที่มาหลบภัยที่นี่แล้วเดินทางกลับไปยังประเทศของตนเพื่อต่อต้านเผด็จการของโรม จอห์น น็อกซ์ [John Knox] นักปฏิรูปผู้กล้าหาญชาวสก็อตแลนด์ พวกพิวริตัน [Puritans สมาชิกโปรเตสแตนต์นิกายหนึ่งที่ยึดถือหลักความเคร่งครัดในศาสนา] จำนวนไม่น้อยจากประเทศอังกฤษ ชาวโปรเตสแตนต์ของประเทศฮอลลันดาและของประเทศสเปนและพวกฮิวโกน็อทส์ [Huguenots สมาชิกโปรเตสแตนต์ชาวฝรั่งเศสในยุคสมัยก่อน] จากประเทศฝรั่งเศส ได้นำคบเพลิงแห่งสัจธรรมจากกรุงเจนิวาไปส่องสว่างในดินแดนบ้านเกิดของพวกเขาที่ยังตกอยู่ในความมืด {GC 236.2} {GCth17 200.2}

บท 13 - ประเทศเนเธอร์แลนด์และแถบสแกนดิเนเวีย

การปกครองแบบเผด็จการของระบอบเปปาซีในประเทศเนเธอร์แลนด์ก่อให้เกิดการประท้วงอย่างรุนแรงมาแล้วตั้งแต่แรกเริ่ม เจ็ดร้อยปีก่อนสมัยของลูเธอร์ บิชอปเนเธอร์แลนด์สององค์ที่มาในฐานะทูตของกรุงโรมกล่าวโทษสันตปะปาของโรมอย่างไม่กลัวเกรง ทั้งสององค์รับรู้ธาตุแท้ของราชสำนักของสันตะปาปา พระเจ้า "ทรงสร้างพระราชินีและคู่ชีวิตของพระองค์ไว้แล้วนั่นก็คือคริสตจักร เป็นการทรงจัดเตรียมอันประเสริฐและยั่งยืนนิรันดร์สำหรับครอบครัวของเธอ มีสินสอดที่ไม่มีวันด้อยค่าหรือเสื่อมทรามและประทานมงกุฎและคทานิรันดรแก่นาง.......ทั้งหมดนี้ท่านกอบโกยผลประโยชน์เหมือนเช่นโจรเข้าฉกชิง ท่านแต่งตั้งตนเองไปอยู่ในวิหารของพระเจ้า แทนที่จะเป็นคนเลี้ยงแกะท่านกลับทำตัวเป็นสุนัขจิ้งจอกต่อแกะ ท่านแสดงให้พวกเราเชื่อว่าท่านเป็นบิชอปสูงศักดิ์แต่ท่านเหมือนทรราชมากกว่า.....ท่านควรจะเป็นคนรับใช้ของบรรดาคนรับใช้ทั้งปวงตามที่ท่านเรียกตนเอง แต่ท่านกลับพยายามเป็นเจ้านายเหนือเจ้านายทั้งปวง.....ท่านทำให้พระบัญชาของพระเจ้าเป็นที่เหยียดหยาม..... พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นผู้สร้างคริสตจักรทั้งปวงไปไกลจนสุดขอบฟ้า.....เมืองของพระเจ้าของเราที่ซึ่งเราเป็นพลเมืองอยู่นั้น แผ่ออกกว้างไปจนถึงดินแดนทั้งหมดของสวรรค์ และกว้างขวางกว่าเมืองที่ผู้เผยพระวจนะเรียกว่ากรุงบาบิโลนซึ่งแสร้งทำตัวว่าเป็นพระเจ้า เอาตัวเองให้ไปถึงสวรรค์และอวดว่าปัญญาของตนอมตะ และสุดท้ายแม้จะไร้เหตุผลอ้างว่าตนเองไม่เคยรู้พลั้งและจะไม่มีวันทำผิด" Gerard Brandt, *History of the Reformation in and About the Low Countries* เล่มที่ 1 หน้าที่ 6 {GC 237.1} {GCth17 201.1}

ศตวรรษแล้วศตวรรษเล่า มีคนอื่นๆ ลุกขึ้นมาสะท้อนคำประท้วงนี้ และครูสอนรุ่นแรกที่เดินทางผ่านดินแดนต่างๆ และรู้จักกันในนามต่างๆ รับอุปนิสัยของมิชชันนารีชาววาวูดัวซ์ประกาศความรู้เรื่องข่าวประเสริฐไปยังทุกที่จนแทรกเข้าไปยังประเทศเนเธอร์แลนด์ คำสอนของพวกเขากระจายไปอย่างรวดเร็ว พวกเขาแปลพระคัมภีร์ของชาววอลเดนซิสออกมาเป็นข้อๆ เป็นภาษาดัช พวกเขาประกาศว่า "ในนั้นมีประโยชน์มากมาย ไม่มีเรื่องตลก ไม่มีนิยาย ไม่มีการพูดเล่น ไม่มีการหลอกลวง มีแต่ถ้อยคำแห่งสัจธรรม จริงๆ แล้วมีเปลือกแข็งอยู่บ้าง ที่นั่นนิดที่นี่หน่อย แต่ว่าส่วนที่เป็นไขกระดูกและความหวานของสิ่งที่ดีและศักดิ์สิทธิ์จะพบได้ในนั้นอย่างง่ายดาย" Ibid. เล่มที่ 1 หน้าที่ 14 มิตรสหายในความเชื่อสมัยโบราณเขียนไว้เช่นนี้ในศตวรรษที่สิบสอง {GC 238.1} {GCth17 202.1}

บัดนี้การกดขี่ของโรมเริ่มขึ้นแล้ว แต่ท่ามกลางกองฟืนและการทรมาน ผู้เชื่อยังคงเพิ่มจำนวนมากขึ้น ประกาศด้วยความแน่วแน่ว่าพระคัมภีร์เป็นสิทธิอำนาจเดียวที่ไม่ผิดพลาดของศาสนาและ "ไม่ควรบังคับมนุษย์ผู้ใดให้เชื่อ แต่ต้องเอาชนะเขาด้วยการเทศนาสั่งสอน" Martyn เล่มที่ 2 หน้าที่ 87 {GC 238.2} {GCth17 202.2}

คำสอนของลูเธอร์พบดินที่เอื้ออำนวยในประเทศเนเธอร์แลนด์และคนจริงใจและซื่อสัตย์ต่างลุกขึ้นมาเทศนาข่าวประเสริฐ เมนโน ไซมอนซ์ [Menno Simons] มาจากหมู่บ้านเล็กๆ แห่งหนึ่งของประเทศฮอลลันดา เขารับการศึกษาตามแบบฉบับของโรมันคาทอลิกและรับการเจิมให้เป็นบาทหลวง เขาไม่มีความรู้เรื่องพระคัมภีร์เลยและเขาไม่ต้องการอ่านเพราะกลัวจะถูกหลอกให้เชื่อในเรื่องนอกรีต เมื่อความสงสัยเรื่องหลักคำสอนการแปรสาร [Transubstantiation หลักคำสอนเรื่องพิธีศีลมหาสนิทที่ว่าเมื่อบาทหลวงเสกขนมปังและเหล้าองุ่นแล้วสารของขนมปังและเหล้าองุ่นก็เปลี่ยนเป็นสารแท้ของพระกายและพ

ระโลหิตของพระเยซูคริสต์ ส่วนรูปปรากฏยังคงเป็นขนมปังและเหล้าองุ่นอยู่] รุกเร้าใส่เขา เขาถือว่าเป็นการทดลองที่มาจากซาตานและหาทางที่จะปลดตัวเองออกด้วยการอธิษฐานและการสารภาพบาป แต่ไม่เกิดผล เขาพยายามสงบเสียงของจิตสำนึกด้วยการคลุกคลีกับเรื่องที่ไม่ชวนให้คิดถึงความสงสัยนี้ แต่ไม่ประสบผล หลังจากนั้นระยะหนึ่งเขามีโอกาสศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่รวมทั้งงานเขียนของลูเธอร์ ทำให้เขายอมรับความเชื่อที่ปฏิรูปแล้ว ไม่นานหลังจากนั้น เขาไปเห็นการประหารชายคนหนึ่งด้วยการตัดศีรษะเพราะไปรับบัพติศมาใหม่ เรื่องนี้นำเขาไปศึกษาพระคัมภีร์ในเรื่องการให้บัพติศมากับทารก เขาไม่พบหลักฐานของเรื่องนี้ในพระคัมภีร์ แต่เห็นว่าพระคัมภีร์ทุกตอนของเรื่องนี้ระบุว่าการกลับใจและความเชื่อเป็นเงื่อนไขของการรับบัพติศมา {GC 238.3} {GCth17 202.3}

เมนโนถอนตัวออกจากคริสตจักรโรมันและอุทิศชีวิตเพื่อสอนสัจธรรมที่เขารับมา ทั้งในประเทศเยอรมนีและประเทศเนเธอร์แลนด์มีคนคลั่งศาสนากลุ่มหนึ่งปรากฏขึ้น สอนความเชื่อเหลวไหลและปลุกระดมมวลชน ทำลายความมีระเบียบและความดีงาม และมุ่งไปสู่ความรุนแรงและการกบฏ เมนโนมองเห็นผลอันน่าหวาดกลัวที่ขบวนการนี้กำลังก่อให้เกิดขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้และเขาบากบั่นอย่างเหนียวแน่นในการต่อต้านคำสอนผิดๆ และแผนการป่าเถื่อนของพวกคลั่งศาสนากลุ่มนี้ อย่างไรก็ตามมีคนมากมายที่เคยถูกขบวนการนี้นำไปในทางผิด แต่ได้ละทิ้งคำสอนเลวร้ายไปแล้วและยังมีลูกหลานของคริสเตียนดั้งเดิมซึ่งเป็นผลจากคำสอนของชาววอลเดนซิส เมนโนทำงานอยู่กับคนกลุ่มนี้ด้วยความกระตือรือร้นและประสบผลอย่างสูง {GC 239.1} {GCth17 203.1}

เขาเดินทางพร้อมกับภรรยาและลูกๆ เป็นเวลายี่สิบห้าปี ทนกับความยากลำบากและความขัดสนอย่างรุนแรง และบ่อยครั้งเสี่ยงภัยถึงชีวิต เขาท่องไปทั่วประเทศเนเธอร์แลนด์และภาคเหนือของประเทศเยอรมนี ส่วนใหญ่ทำงานกับชนชั้นยากจน แต่ส่งผลกระทบกว้างไกล โดยธรรมชาติเขาเป็นคนมีวาทศิลป์ แม้จะมีการศึกษาจำกัด เขาเป็นคนที่มีจริยธรรมอย่างไม่หวั่นไหว มีใจถ่อมและมารยาทดีงามและมีความเคร่งครัดฝ่ายศาสนาที่จริงจังและจริงใจ เป็นแบบอย่างชีวิตตามคำสอนที่เขาสอน และได้รับความไว้วางใจของประชาชน ผู้ติดตามของเขาถูกกดขี่ข่มเหงจนกระจาย พวกเขาทุกข์ทรมานอย่างหนักจากการไปยุ่งกับพวกคลั่งศาสนามุนสเตอไรต์ [Munsterites หมายถึงกลุ่มศาสนาที่ตั้งขึ้นในเมืองมุนสเตอของประเทศเยอรมนี] อย่างไรก็ตามคนจำนวนมากมารับเชื่ออันเนื่องจากผลงานของเขา {GC 239.2} {GCth17 203.2}

ไม่มีที่ใดรับหลักคำสอนการปฏิรูปอย่างกว้างขวางเท่ากับที่ประเทศเนเธอร์แลนด์ มีไม่กี่ประเทศที่ผู้เชื่อต้องทนต่อการกดขี่ข่มเหงรุนแรงกว่าที่นี่ ในประเทศเยอรมนี จักรพรรดิชาร์ลส์ที่ 5 ทรงประกาศห้ามการปฏิรูปศาสนาและพร้อมจะนำผู้เชื่อทั้งหมดไปยังหลักประหาร แต่เจ้าผู้ครองแคว้นทั้งหลายทรงลุกขึ้นขัดขวางความเผด็จการของพระองค์ ในประเทศเนเธอร์แลนด์ กษัตริย์ฟีลิปที่ 2 ทรงใช้อำนาจยิ่งกว่านั้นและออกประกาศคำสั่งกดขี่ติดต่อกันเป็นชุดอย่างต่อเนื่อง การอ่านพระคัมภีร์ การฟังเทศนาเรื่องของพระคัมภีร์หรือแม้จะพูดเรื่องพระคัมภีร์ต้องได้รับโทษถึงตายที่หลักประหาร การอธิษฐานทูลต่อพระเจ้าในที่ลับ การละเว้นจากการกราบไหว้รูปเคารพ หรือการร้องเพลงสดุดีต้องรับโทษถึงตายเช่นกัน แม้ผู้ที่สาบานว่าจะตัดขาดจากความผิดก็ยังต้องรับโทษประหาร หากเป็นชายให้ตายด้วยดาบ หากเป็นหญิงให้ฝังทั้งเป็น คนนับพันพินาศไปภายใต้การปกครองของจักรพรรดิชาร์ลส์และกษัตริย์ฟีลิปที่ 2 {GC 239.3} {GCth17 203.3}

มีอยู่ครั้งหนึ่ง คนทั้งครอบครัวถูกนำมาอยู่ต่อหน้าผู้สอบสวนด้วยข้อกล่าวหาว่าไม่เข้าร่วมพิธีมิสซาและนมัสการกันเองที่บ้าน เมื่อผู้สอบสวนถามถึงเรื่องการปฏิบัติที่ทำกันอย่างลับๆ ลูกคนเล็กที่สุดตอบว่า “เราคุกเข่าลงและอธิษฐานขอให้พระเจ้าส่องสว่างความคิดของเราและอภัยบาปของเรา เราอธิษฐานเผื่อพระมหากษัตริย์ของเรา เพื่อให้การปกครองของพระองค์รุ่งเรืองและชีวิตของพระองค์มีความสุข เราอธิษฐานเผื่อพนักงานปกครองขอให้พระเจ้าพิทักษ์รักษาพวกเขา” Wylie เล่มที่ 18 บทที่ 6 ผู้พิพากษาบางคนได้รับความเร้าใจอย่างลึกซึ้ง แต่กระนั้นผู้เป็นพ่อและลูกคนหนึ่งถูกตัดสินให้ตายที่หลักประหาร {GC 240.1} {GCth17 204.1}

ความเดือดดาลของผู้กดขี่มีมากพอๆ กับความเชื่อของผู้ยอมพลีชีพ ไม่เพียงผู้ชายเท่านั้น ผู้หญิงที่บอบบางและเด็กสาวที่อ่อนวัยแสดงความกล้าหาญที่ไม่สะทกสะท้าน “ผู้เป็นภรรยาจะลุกขึ้นยืนเคียงข้างเสาประหารของสามีและในขณะที่เขาทุกข์ทรมานอยู่กับไฟ ภรรยาจะกระซิบคำปลอบใจหรือร้องเพลงสดุดีให้กำลังใจสามี” “หญิงสาวเยาว์วัยลงนอนในหลุมศพในขณะยังมีชีวิตประหนึ่งกำลังเดินเข้าห้องนอนของเธอในยามค่ำคืน หรือไปยังตะแลงแกงและกองไฟแต่งตัวด้วยอาภรณ์ดีที่สุด ราวกับว่ากำลังเดินเข้าสู่พิธีสมรสของตนเอง” Ibid. เล่มที่ 18 บทที่ 6 {GC 240.2} {GCth17 204.2}

เช่นเดียวกับสมัยที่พวกนอกศาสนาเพียรพยายามทำลายข่าวประเสริฐ เลือดของคริสเตียนเป็นเหมือนเมล็ดพืช (โปรดดู Tertullian, Apology ย่อหน้าที่ 50) การกดขี่ข่มเหงมีแต่จะเป็นเหตุให้พยานเพื่อสัจธรรมเพิ่มจำนวนมากขึ้น ปีแล้วปีเล่า ราชวงศ์ทั้งหลายรุมเร้าอยู่ในความบ้าคลั่งอันเนื่องมาจากความตั้งใจอันเด็ดเดี่ยวของประชาชนที่พวกเขาปราบไม่ได้ พวกเขายังคงดิ้นรนต่อไปกับงานโหดเหี้ยมของตน แต่ก็ไร้ผล ภายใต้การนำของวิลเลียมแห่งเมืองโอเรนจ์ [William of Orange] ผู้สูงส่ง ในที่สุดการปฏิวัติก็ได้นำเสรีภาพในการนมัสการพระเจ้ามาสู่ประเทศฮอลลันดา {GC 240.3} {GCth17 204.3}

ในเทือกเขาพิดมอนต์ บนพื้นราบของประเทศฝรั่งเศสและบนชายหาดของประเทศฮอลลันดา การเติบโตของข่าวประเสริฐสร้างด้วยเลือดของเหล่าสาวก แต่ในประเทศทางเหนือ ข่าวประเสริฐแผ่เข้าไปได้อย่างสันติ เมื่อนักศึกษาแห่งเมืองวิตเทนเบิร์กเดินทางกลับบ้าน พวกเขานำความเชื่อของการปฏิรูปไปสู่ประเทศสแกนดิเนเวีย งานเขียนของลูเธอร์ที่ตีพิมพ์แล้วก็ช่วยกระจายความกระจ่าง ประชาชนธรรมดาและยากไร้ของทางเหนือหันหลังให้กับความเสื่อมจริยธรรม ความหรูหราและความงมงายของโรมเพื่อต้อนรับสัจธรรมอันบริสุทธิ์ เรียบง่ายและดลบันดาลชีวิตของพระคัมภีร์ {GC 240.4} {GCth17 204.4}

ทาวเซ็น [Tausen] “นักปฏิรูปศาสนาของประเทศเดนมาร์ก” เป็นบุตรของชาวนาคนหนึ่ง เด็กชายคนนี้แสดงออกตั้งแต่เยาว์วัยถึงความฉลาดทางปัญญาที่ตื่นตัว เขากระหายการศึกษา แต่ถูกปฏิเสธอันเนื่องจากฐานะของพ่อแม่ เขาจึงเข้าไปอยู่ในวัด ความบริสุทธิ์ของชีวิตและความขยันและความซื่อตรงของเขาทำให้เป็นที่ชื่นชอบของผู้ดูแลเขา การสอบบ่งบอกว่าเขามีความสามารถที่จะทำประโยชน์ให้กับคริสตจักรในอนาคตได้เป็นอย่างดี จึงตัดสินใจที่จะให้เขารับการศึกษาในมหาวิทยาลัยแห่งใดแห่งหนึ่งของประเทศเยอรมนีหรือประเทศเนเธอร์แลนด์ นักเรียนผู้เยาว์คนนี้ได้รับอนุญาตให้เลือกโรงเรียนเองโดยมีเงื่อนไขว่าห้ามไปที่เมืองวิตเทนเบิร์ก นักศึกษาของคริสตจักรไม่ควรเสี่ยงต่อการรับพิษของคำสอนนอกศาสนา นักบวชภราดรกล่าวไว้เช่นนี้ {GC 241.1} {GCth17 205.1}

ทาวเซ็นเดินทางไปเมืองโคโลญจ์ ในเวลานั้นก็เหมือนกับในปัจจุบัน เมืองนี้เป็นป้อมอันแข็งแรงของลัทธิโรมัน ต่อมาไม่นานเขารู้สึกสะอิดสะเอียนต่อความเชื่อเรื่องเวทมนตร์คาถาของคนที่ไปเล่าเรียน ในช่วงเวลาเดียวกันเขาได้รับหนังสือของลูเธอร์ เขาอ่านหนังสือเหล่านี้ด้วยความประหลาดใจและความดีใจและปรารถนาที่จะได้รับการชี้แนะเป็นการส่วนตัวจากนักปฏิรูปศาสนา แต่การที่จะทำเช่นนี้ เขาต้องเสี่ยงต่อการขัดขืนผู้ดูแลเขาในวัดและสูญเสียการสนับสนุนของพวกเขา เขาจึงตัดสินใจและไม่นานต่อมาสมัครเข้าเป็นนักเรียนที่เมืองวิตเทนเบิร์ก {GC 241.2} {GCth17 205.2}

เมื่อเขาเดินทางกลับมาประเทศเดนมาร์ก เขากลับไปประจำอยู่ที่วัดอีกครั้ง ยังไม่มีผู้ใดสงสัยว่าเขาเป็นผู้ฝักใฝ่ในนิกายลูเธอร์เรน เขาไม่ได้เปิดเผยความลับนี้แต่เพียรพยายามที่จะนำคนอื่นๆ ไปสู่ความเชื่อที่บริสุทธิ์กว่าและมีชีวิตที่ศักดิ์สิทธิ์กว่าโดยไม่ปลุกอคติของเพื่อนๆ เขาเปิดพระคัมภีร์และอธิบายความหมายที่แท้จริงและในที่สุดเทศนาเรื่องของพระคริสต์ให้พวกเขาฟังว่าพระองค์ทรงเป็นความชอบธรรมและทรงเป็นความหวังเดียวของความรอดของคนบาป เรื่องนี้ทำให้นักบวชอาวุโสกว่าโกรธ พวกเขาตั้งความหวังสูงในตัวเขาว่าจะเป็นผู้ปกป้องโรมอย่างอาจหาญ เขาถูกย้ายออกจากวัดไปกักขังอยู่ภายใต้การควบคุมอย่างเหนียวแน่น {GC 241.3} {GCth17 205.3}

ผู้ควบคุมคนใหม่ของเขารู้สึกหวาดผวาอย่างยิ่งเมื่อนักบวชหลายคนประกาศยอมรับความเชื่อของนิกายโปรเตสแตนต์ โดยผ่านซี่กรงห้องขังของเขา ทาวเซ็นได้พูดคุยกับผู้ที่อยู่ใกล้ชิดเขาถึงความรู้เรื่องสัจธรรม หากบาทหลวงเดนมาร์กเหล่านั้นมีความชำนาญในการปฏิบัติตามแผนการจัดการคำสอนนอกรีตของคริสตจักรแล้ว คงจะไม่ได้ยินเสียงของทาวเซ็นอีกต่อไป แต่แทนที่จะส่งเขาไปอยู่ในหลุมศพสักแห่งในคุกมืดใต้ดิน พวกเขากลับขับไล่เขาออกไปจากวัด บัดนี้พวกเขาหมดสิทธิ์ที่จะจัดการกับเขาอีกแล้ว มีราชโองการฉบับหนึ่งที่เพิ่งจะออกมาจากสำนักพระราชวังเสนอการคุ้มครองให้ครูสอนหลักคำสอนใหม่ ทาวเซ็นจึงเริ่มเทศนา โบสถ์ต่างๆ เปิดประตูต้อนรับเขา ประชาชนพากันเข้ามาฟัง นักเทศน์อื่นๆ ก็เทศนาพระวจนะของพระเจ้าเช่นเดียวกัน มีการแจกจ่ายพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ที่แปลเป็นภาษาเดนิชออกไปอย่างกว้างขวาง ความพยายามของเหล่าผู้นิยมระบอบเปปาซีที่ต้องการทำลายงานนี้ยิ่งเป็นการขยายงานนี้ให้กว้างไกลออกไปอีก และต่อมาไม่นาน ประเทศเดนมาร์กประกาศรับความเชื่อของการปฏิรูปศาสนา {GC 242.1} {GCth17 206.1}

ในประเทศสวีเดนก็เหมือนกัน คนหนุ่มที่ดื่มจากบ่อน้ำของเมืองวิตเทนเบิร์กนำน้ำธำรงชีวิตไปสู่เพื่อนร่วมชาติ ในบรรดาผู้ที่ทำงานปฏิรูปทางศาสนาของประเทศสวีเดนมีอยู่สองคนคือโอลาฟ และลูเรนติอูส เพตริ [Olaf and Laurentius Petri] ซึ่งเป็นบุตรของช่างตีเหล็กเมืองโอรีโบร และไปเรียนภายใต้การสอนของลูเธอร์และเมลังค์ธอน ได้กลับมาสอนสัจธรรมที่ทั้งสองร่ำเรียนมาอย่างขะมักเขม้น เช่นเดียวกับนักปฏิรูปผู้ยิ่งใหญ่คนนั้น ด้วยความกระตือรือร้นและวาทศิลป์ที่ดีเยี่ยม โอลาฟจะกระตุ้นประชาชนให้ตื่น ส่วนลูเรนติอูสนั้นก็เหมือนกับเมลังค์ธอน เป็นผู้คงแก่เรียน ช่างคิดและสุขุมเยือกเย็น ทั้งสองเป็นคนเคร่งศาสนาอย่างจริงจัง มีมาตรฐานทางศาสนศาสตร์ที่สูงส่งและมีความกล้าหาญที่ไม่หวั่นไหวในการประกาศสัจธรรม การต่อต้านของพวกนิยมระบอบเปปาซีก็ไม่ลดละ บาทหลวงคาทอลิกปลุกระดมประชาชนที่รู้ไม่เท่าทันและเชื่องมงายขึ้นมา โอลาฟ เพตริถูกฝูงชนลอบทำร้ายอยู่เสมอและหลายครั้งแทบจะเอาชีวิตไม่รอด แต่นักปฏิรูปศาสนาเหล่านี้เป็นที่ชื่นชอบของพระมหากษัตริย์และได้รับการปกป้องจากพระองค์ {GC 242.2} {GCth17 206.2}

ภายใต้การปกครองของคริสตจักรโรมันคาทอลิก ประชาชนจมดิ่งสู่ความยากจนและถูกการกดขี่ข่มเหงรังควาน พวกเขาขาดความรู้เรื่องพระคัมภีร์และมีศาสนาที่เป็นเพียงสัญลักษณ์และพิธีกรรมซึ่งไม่ถ่ายทอดความกระจ่างอันใดมาสู่สติปัญญา พวกเขากำลังกลับไปหาความเชื่องมงายและการปฏิบัติอย่างป่าเถื่อนของบรรพบุรุษของคนนอกศาสนา ประเทศถูกแบ่งแยกออกเป็นส่วนๆ ที่ต่อสู้แข่งขันกัน ความขัดแย้งอย่างไม่สิ้นสุดของกลุ่มเหล่านี้ยิ่งเพิ่มความทุกข์ให้แก่ทุกคน กษัตริย์ทรงตัดสินพระทัยให้มีการปฏิรูปประเทศและคริสตจักร และพระองค์ทรงต้อนรับผู้ช่วยที่มีความสามารถเหล่านี้ให้มาช่วยต่อสู้กับโรม {GC 243.1} {GCth17 207.1}

ต่อหน้าพระราชาและผู้นำของประเทศสวีเดน โอลาฟ เพตริปกป้องหลักคำสอนความเชื่อของการปฏิรูปกับพวกนักต่อสู้ของฝ่ายโรมด้วยความสามารถที่เยี่ยมยอด เขาเปิดเผยว่าการจะรับคำสอนของเหล่าบรรพบุรุษได้นั้นก็ต่อเมื่อสอดคล้องกับพระคัมภีร์เท่านั้น และยังบอกว่าสาระสำคัญของความเชื่อมีบันทึกไว้อย่างชัดเจนและเรียบง่ายในพระคัมภีร์ เพื่อให้คนทั้งปวงเข้าใจ พระคริสต์ตรัสว่า “คำสอนของเราไม่ใช่ของเราเอง แต่เป็นของผู้ทรงใช้เรามา” ยอห์น 7:16 และอัครทูตเปาโลเปิดเผยว่าหากท่านจะประกาศข่าวประเสริฐอื่น ซึ่งขัดกับข่าวประเสริฐแล้ว ท่านเองก็ต้องถูกแช่งสาป (กาลาเทีย 1: 8) นักปฏิรูปกล่าวว่า “แล้วคนอื่นๆ จะตราหลักเกณฑ์ที่ไม่มีข้อพิสูจน์ขึ้นมาตามอำเภอใจและกำหนดว่าเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อความรอดได้อย่างไร” Wylie เล่มที่ 10 บทที่ 4 เขาแสดงให้ประจักษ์ว่าคำสั่งของคริสตจักรไม่มีสิทธิอำนาจในการบังคับเมื่อขัดกับพระบัญชาของพระเจ้า พร้อมทั้งปกป้องรักษาหลักการยิ่งใหญ่ของความเชื่อโปรเตสแตนต์ที่ว่า “พระคัมภีร์และพระคัมภีร์เท่านั้น” เป็นหลักเกณฑ์ของความเชื่อและการถือปฏิบัติ {GC 243.2} {GCth17 207.2}

การต่อสู้นี้แม้จะดำเนินอยู่บนเวทีที่ค่อนข้างไม่เป็นที่ทราบกันก็ตาม แต่มีผลแสดงให้เราทราบว่า “ผู้คนประเภทใดที่เข้ามาประจำตำแหน่งต่างๆ ในกองทัพของนักปฏิรูปศาสนา พวกเขาไม่ใช่ผู้ไร้การศึกษา พวกชอบแบ่งแยก พวกชอบขัดแย้งโวยวาย–ตรงกันข้ามอย่างลิบลับ พวกเขาเป็นคนที่ศึกษาพระวจนะของพระเจ้ามาแล้ว รู้วิธีการใช้อาวุธที่พระคัมภีร์จัดหามาให้พวกเขาในแง่ของความรู้ พวกเขาก้าวล้ำยุคไปแล้ว เมื่อเราจำกัดความสนใจของเราไปยังศูนย์กลางอันโดดเด่นเช่นเมืองวิตเทนเบิร์กและเมืองซูริคและบุคคลเลื่องลือชื่อเช่นลูเธอร์และเมลังค์ธอน สวิงก์ลีและอีโคลัมพาเดียสแล้ว ก็มักจะมีการแย้งว่าคนเหล่านี้เป็นผู้นำของขบวนการและเป็นธรรมดาที่เราจะคาดว่าคนเหล่านี้มีพลังยิ่งใหญ่และความรู้กว้างขวาง แต่ผู้ที่เป็นลูกน้องของพวกเขาไม่น่าจะเป็นเช่นนั้น เอาละให้เรากลับไปมองดูโรงละครที่ไม่ค่อยมีใครทราบเรื่องและไร้ชื่อเสียงของประเทศสวีเดนรวมถึงนามอันต่ำต้อยอย่างเช่นโอลาฟและลูเรนติอูส เพตริ จากบรรดาอาจารย์ลงไปถึงสาวกทั้งหลาย เราจะพบอะไร.....นักวิชาการและนักศาสนศาสตร์ บุคคลที่เข้าใจข่าวประเสริฐแห่งสัจธรรมทั้งระบบอย่างถ่องแท้ และเป็นผู้มีชัยชนะเหนือผู้เชี่ยวชาญการศึกษาและบุคคลยิ่งใหญ่ทั้งหลายของโรม” Ibid. เล่มที่ 10 บทที่ 4{GC 243.3} {GCth17 207.3}

จากผลของความขัดแย้งนี้ กษัตริย์ของประเทศสวีเดนทรงรับความเชื่อของโปรเตสแตนต์และไม่นานต่อมารัฐสภาประกาศสนับสนุนเข้าข้างความเชื่อนี้ โอลาฟ เพตริแปลพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่เป็นภาษาสวีเดน และตามพระประสงค์ของพระราชา พี่น้องทั้งสองได้ลงมือแปลพระคัมภีร์ทั้งเล่ม ด้วยประการฉะนี้ ประชาชนในประเทศสวีเดนจึงได้รับพระวจนะของพระเจ้าเป็นครั้งแรกในภาษาแม่

ที่ประชุมรัฐสภาประกาศสั่งทั่วทั้งอาณาจักรให้อาจารย์อธิบายพระคัมภีร์และต้องสอนเด็กๆ ในโรงเรียนให้อ่านพระคัมภีร์ด้วย {GC 244.1} {GCth17 208.1}

ความกระจ่างอันเป็นพระพรของข่าวประเสริฐขับไล่ความมืดมนอันเนื่องจากความไม่รู้และความงมงายให้ออกไปอย่างมั่นคงและแน่นอน พวกเขาหลุดพ้นจากการกดขี่ของโรมบ้านเมืองบรรลุถึงความแข็งแกร่งและยิ่งใหญ่ซึ่งไม่เคยเป็นเช่นนี้มาก่อน ประเทศสวีเดนเป็นป้อมปราการปกป้องความเชื่อของโปรเตสแตนต์ หนึ่งศตวรรษต่อมาในช่วงเวลาบอบช้ำอันตรายที่สุด ประเทศเล็กๆ และอ่อนแอนี้เป็นประเทศเดียวในทวีปยุโรปที่กล้ายื่นมือแห่งความช่วยเหลือออกไป—เพื่อช่วยประเทศเยอรมนีให้รอดจากการต่อสู้อย่างเหี้ยมโหดของสงครามสามสิบปี ดูประหนึ่งว่าทวีปยุโรปตอนเหนือทั้งหมดต้องตกอยู่ภายใต้เผด็จการของโรมอีกครั้งหนึ่ง กองทัพของสวีเดนเป็นผู้ที่ทำให้ประเทศเยอรมนีพลิกชัยชนะที่อยู่แค่เอื้อมของพระสันตะปาปาไปสู่ความพ่ายแพ้และนำชัยชนะของเสรีภาพทางความเชื่อมาสู่ชาวโปรเตสแตนต์รวมทั้งชาวคาลวินนิยม [Calvinist ผู้ที่เชื่อตามคำสอนของคาลวิน] และชาวลูเธอร์เรน และนำเสรีภาพทางจิตสำนึกคืนสู่ประเทศที่ยอมรับการปฏิรูปทางศาสนา {GC 244.2} {GCth17 208.2}

บท 14 - นักปฏิรูปศาสนาชาวอังกฤษรุ่นหลัง

ในขณะที่ลูเธอร์กำลังกางพระคัมภีร์ที่ถูกปิดให้กับประชาชนของประเทศเยอรมนี พระวิญญาณของพระเจ้าทรงผลักดันให้ทินเดล [Tyndale] กระทำสิ่งเดียวกันเพื่อประเทศอังกฤษ พระคัมภีร์ของไวคลิฟแปลมาจากภาษาละตินและผิดพลาดมากมาย พระคัมภีร์นี้ไม่เคยถูกพิมพ์ออกมาและต้นทุนของเอกสารต้นฉบับที่คัดลอกด้วยมือมีราคาสูงมากจนมีแต่คนร่ำรวยหรือขุนนางเพียงไม่กี่คนที่จะซื้อได้และนอกเหนือจากนี้ยังเป็นหนังสือที่คริสตจักรสั่งห้ามอย่างเข้มงวดกวดขัน ปริมาณจำหน่ายจึงถูกจำกัดอยู่ในวงแคบ ในปี ค.ศ. 1516 หนึ่งปีก่อนบทความของลูเธอร์จะปรากฏออกมาสู่สาธารณชน เอรัสมัสตีพิมพ์พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ของเขาออกมาเป็นภาษากรีกและภาษาละติน บัดนี้เป็นครั้งแรกที่พระวจนะของพระเจ้าถูกพิมพ์ออกมาในภาษาดั้งเดิม ในผลงานนี้ข้อผิดพลาดมากมายของฉบับก่อนถูกแก้ไขและแปลความหมายได้ชัดเจนมากขึ้น ทำให้ชนชั้นที่มีการศึกษาจำนวนมากเข้าถึงความรอบรู้ในสัจธรรมเพิ่มขึ้นและเสริมแรงดลใจขึ้นใหม่ให้กับงานของการปฏิรูป แต่คนสามัญทั่วไปส่วนใหญ่ยังถูกกีดกันจากพระวจนะของพระเจ้า ทินเดลกำลังจะสานต่องานของไวคลิฟให้สำเร็จสมบูรณ์ด้วยการมอบพระคัมภีร์ให้แก่เพื่อนร่วมชาติ {GC 245.1} {GCth17 209.1}

ทินเดลเป็นนักเรียนที่ขยันและเป็นผู้แสวงหาสัจธรรมอย่างจริงใจ เขาได้รับข่าวประเสริฐจากพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ภาษากรีกของเอรัสมัส เขาเทศนาในสิ่งที่เขาเชื่ออย่างไม่เกรงกลัว เรียกร้องว่าคำสอนทั้งหมดต้องผ่านการทดสอบของพระคัมภีร์ ต่อคำกล่าวของผู้นิยมระบอบเปปาซีที่อ้างว่าคริสตจักรเป็นผู้ให้พระคัมภีร์และคริสตจักรเท่านั้นที่อธิบายพระคัมภีร์ได้ ทิลเดลโต้กลับว่า “ท่านทราบไหมว่าผู้ใดสอนนกอินทรีย์ให้หาเหยื่อ นี่แน่ะ พระเจ้าองค์เดียวกันนี้แหละที่ทรงสอนบรรดาบุตรหิวโหยให้แสวงหาพระบิดาของพวกเขาจากพระวจนะของพระองค์ ช่างไกลจากความจริงเหลือเกินที่ท่านว่าท่านให้พระคัมภีร์แก่พวกเรา ท่านเองต่างหากเป็นผู้เก็บซ่อนพระคัมภีร์จากพวกเรา ท่านเป็นผู้เผาคนทั้งหลายที่สอนพระคัมภีร์และหากท่านทำได้ท่านคงจะเผาพระคัมภีร์ทิ้งเสีย” D’Aubigne, History of the Reformation of the Sixteenth Century เล่มที่ 18 บทที่ 4 {GC 245.2} {GCth17 209.2}

คำเทศนาของทินเดลกระตุ้นความสนใจอย่างใหญ่หลวง คนมากมายยอมรับสัจธรรม แต่พวกบาทหลวงตื่นตระหนก และทินเดลยังไม่ทันออกไปจากพื้นที่ พวกเขาก็ใช้วิธีข่มขู่และตีความคำสอนของเขาอย่างคลาดเคลื่อนเพื่อทำลายผลงานของเขา บ่อยครั้งเหลือเกินที่พวกเขาประสบความสำเร็จ ทินเดลโอดครวญว่า “จะให้ทำอย่างไร เวลาที่ข้าพเจ้าหว่านอยู่แห่งหนึ่ง ศัตรูก็บุกเข้าไปทำลายไร่นาที่ข้าพเจ้าเพิ่งหว่านมา ข้าพเจ้าไม่อาจไปปรากฏตัวในทุกแห่งได้ โอ หากคริสเตียนทั้งหลายมีพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ในภาษาของเขาเอง พวกเขาจะต้านทานกับคนหลอกลวงเหล่านี้ด้วยตนเองได้ ปราศจากพระคัมภีร์แล้ว เป็นไปไม่ได้ที่จะให้ฆราวาสยึดมั่นอยู่ในสัจธรรม” {GC 246.1} {GCth17 210.1}

บัดนี้จุดมุ่งหมายใหม่ผุดขึ้นในความคิดของเขา เขาพูดว่า “บทเพลงสดุดีที่ร้องกันในวิหารของพระยาห์เวห์ใช้ภาษาของชนชาติอิสราเอลและจะไม่ให้ข่าวประเสริฐออกเสียงในท่ามกลางหมู่พวกเราเป็นภาษาอังกฤษกระนั้นหรือ.....ควรให้คริสตจักรมีแสงสว่างในยามเที่ยงวันน้อยกว่าในยามรุ่งอรุณหรือ......คริสเตียนจะต้องอ่านพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ด้วยภาษาแม่ของเขา” บรรดาดุษฎีบัณฑิตและครูทั้งหลายของคริสตจักรขัดแย้งกันเอง ด้วยพระคัมภีร์เท่านั้นมนุษย์จึงจะเข้าถึงสัจธรรมได้ “คนหนึ่งเห็นชอบกับดุษฎีบัณฑิตคนนี้ อีกคนกับคนนั้น

บัดนี้เจ้าของความคิดแต่ละค่ายขัดแย้งกัน แล้วเราจะแยกคนที่พูดถูกออกจากคนที่พูดผิดได้อย่างไร.....ด้วยวิธีใด เราบอกความจริงให้รู้คือโดยพระวจนะของพระเจ้า" Ibid. เล่มที่ 18 บทที่ 4 {GC 246.2} {GCth17 210.2}

ต่อมาไม่นานดุษฎีบัณฑิตคาทอลิกที่มีความรู้สูงที่กำลังโต้เถียงกับเขาร้องขึ้นมาว่า " เราน่าจะอยู่โดยไม่มีพระบัญญัติของพระเจ้าดีกว่าอยู่โดยไม่มีกฎของพระสันตะปาปา" ทินเดลตอบว่า " ข้าพเจ้าขอท้าทายต่อพระสันตะปาปาและกฎทั้งหลายของพระองค์และหากพระเจ้าจะรักษาชีวิตของข้าพเจ้าไว้ในอีกไม่กี่ปีข้าพเจ้าจะทำให้เด็กไถนาคนหนึ่งเข้าใจพระคัมภีร์มากกว่าท่าน" Anderson, Annals of the English Bible หน้า 19 {GC 246.3} {GCth17 210.3}

จุดมุ่งหมายเพื่อมอบพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่แก่ประชาชนด้วยภาษาของเขาเองเริ่มเจริญเติบโต บัดนี้เป็นที่แน่นอนแล้วและเขาทุ่มเทตนเองให้กับงานนี้ทันที การกดขี่ข่มเหงกดดันเขาจนต้องหนีออกจากบ้านของเขา เขาเดินทางไปกรุงลอนดอนและชั่วระยะเวลาหนึ่งที่นั่นเขาทำงานโดยไม่ถูกรบกวน แต่ความรุนแรงของเหล่าผู้นิยมระบอบเปปาซีทำให้เขาต้องหลบหนีอีกครั้งหนึ่ง ดูคล้ายกับว่าทั้งประเทศอังกฤษปิดประตูต่อต้านเขาและเขาตัดสินใจที่จะไปหาที่หลบภัยในประเทศเยอรมนี ณ ที่นั่น เขาเริ่มพิมพ์พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่เป็นภาษาอังกฤษ งานนี้ถูกสั่งให้หยุดการพิมพ์ถึงสองครั้ง แต่เมื่อถูกห้ามพิมพ์ในเมืองหนึ่ง เขาก็ไปพิมพ์อีกเมืองหนึ่ง ในที่สุดเขาเดินทางไปถึงเมืองวอร์มส์ซึ่งเมื่อไม่กี่ปีก่อนหน้านี้ลูเธอร์ได้ปกป้องข่าวประเสริฐต่อหน้าที่ประชุมรัฐสภา ในเมืองโบราณแห่งนั้นมีมิตรสหายของการปฏิรูปอยู่มากมายและทินเดลดำเนินงานของเขาต่อไปโดยไม่มีสิ่งใดขัดขวาง พระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่สามพันเล่มพิมพ์เสร็จในเวลาไม่ช้าต่อมา และการพิมพ์อีกงวดหนึ่งตามมาในปีเดียวกัน {GC 246.4} {GCth17 210.4}

เขาทำงานไปด้วยความจริงใจและพากเพียรเต็มที่ ถึงแม้เจ้าหน้าที่ของทางประเทศอังกฤษจะคอยเฝ้าท่าเรือต่างๆ ไว้อย่างเข้มงวดก็ตามที พระวจนะของพระเจ้าก็ถูกลักลอบลำเลียงในหลายลักษณะไปยังกรุงลอนดอนและจากที่นั่นกระจายไปทั่วประเทศ บรรดาผู้นิยมระบอบเปปาซีเพียรพยายามที่จะกำจัดสัจธรรม แต่กลับไร้ผล มีอยู่ครั้งหนึ่งบิชอปแห่งเมืองเดอร์เฮมซื้อหนังสือพระคัมภีร์ในคลังทั้งหมดที่มีอยู่จากคนขายหนังสือคนหนึ่งที่เป็นสหายของทินเดลเพื่อนำไปทำลายโดยคิดว่าการทำเช่นนี้จะขัดขวางงานได้อย่างยิ่งใหญ่ แต่ในทางตรงข้าม เงินที่จ่ายไปนั้นกลับถูกนำไปซื้อวัตถุดิบสำหรับพิมพ์พระคัมภีร์งวดใหม่กว่าและดีกว่าซึ่งหากไม่ได้ทำเช่นนั้นก็จะพิมพ์งวดใหม่ไม่ได้เลย ต่อมาภายหลัง เมื่อทินเดลเป็นนักโทษ มีการยื่นเสรีภาพให้เขาด้วยเงื่อนไขว่าจะต้องเปิดเผยชื่อของนายทุนของเขา เขาตอบว่าบิชอปแห่งเมืองเดอร์เฮมช่วยเขามากกว่าคนอื่นเพราะด้วยการจ่ายเงินอย่างงามให้กับหนังสือที่เหลืออยู่ในมือทำให้เขาดำเนินการก้าวต่อไปด้วยความกล้าหาญ {GC 247.1} {GCth17 211.1}

ทินเดลถูกทรยศตกไปอยู่ในมือของศัตรูและมีอยู่ครั้งหนึ่งต้องทุกข์ทรมานอยู่ในห้องขังเป็นเวลาหลายเดือน ในที่สุดเขาเป็นพยานให้กับตัวเองถึงความเชื่อของเขาด้วยการยอมพลีชีพ แต่ยุทโธปกรณ์ที่เขาเตรียมไว้ทำให้นักรบอื่นๆ พร้อมเข้าทำสงครามตลอดมาทุกศตวรรษจนกระทั่งถึงยุคสมัยของเรา {GC 247.2} {GCth17 211.2}

ลาทิเมอร์ [Latimer] ยืนยันจากบนธรรมาสน์ว่าประชาชนควรอ่านพระคัมภีร์ในภาษาของตน เขาพูดว่า "พระเจ้าเองทรงเป็นผู้ประพันธ์พระคัมภีร์" และพระคัมภีร์ประกอบด้วยพลังและความยั่งยืนยงเป็นนิตย์ของพระเจ้าผู้ทรงเป็นเจ้าของ "ไม่มีพระราชาจักรพรรดิ ผู้ครองนครหรือผู้ปกครองเมืองคนใด.....แต่ทุกคนต้องยึดถือปฏิบัติตาม.....พระวจนะอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์

” “ให้เราอย่าใช้ทางเบี่ยงใด แต่จงใช้พระวจนะของพระเจ้าชี้นำเรา อย่าให้เราเดินตาม.....บรรพบุรุษของเราหรืออย่าแสวงหาสิ่งที่พวกเขาทำแต่ทำให้ในสิ่งที่พวกเขาน่าจะทำ” {GC 248.1} {GCth17 212.1}

บาร์เนสและฟริท [Barnes and Frith] มิตรสหายซื่อสัตย์ของทินเดลลุกขึ้นปกป้องสัจธรรมตามมาด้วยคนในตระกูลริดเล่ห์และแครนเมอร์ [Ridley and Cranmer] ผู้นำการปฏิรูปศาสนาในอังกฤษเหล่านี้เป็นคนที่มีการศึกษาและส่วนใหญ่เคยได้รับเกียรติอย่างสูงสืบเนื่องจากความจริงใจหรือจริยธรรมอันเคร่งครัดในความสัมพันธ์กับโรม การคัดค้านระบอบเปปาซีของพวกเขาเกิดจากการไปรู้ข้อผิดพลาดของ “ราชสำนักของสันตะปาปา” ความคุ้นเคยกับเรื่องความลึกลับของบาบิโลนยิ่งเพิ่มน้ำหนักอย่างใหญ่หลวงต่อคำพยานของพวกเขาที่ต่อต้านเธอ {GC 248.2} {GCth17 212.2}

ลาทิเมอร์ พูดว่า “ตอนนี้ข้าพเจ้าขอตั้งคำถามที่แปลกประหลาดข้อหนึ่ง ใครคือบิชอปและพระราชาคณะที่ขยันที่สุด.....ข้าพเจ้ารู้ดีว่าท่านกำลังฟังอยู่และกำลังรอฟังอย่างตั้งใจว่าข้าพเจ้าจะเอ่ยชื่อผู้ใด.....ข้าพเจ้าจะบอกท่าน คนนั้นคือพญามาร......มันไม่เคยออกไปจากแขวงการปกครอง ไปหามันได้ เมื่อท่านต้องการ มันอยู่บ้านเสมอ......มันจะอยู่กับคันไถของมันตลอดเวลา.....ท่านจะไม่เคยเห็นมันเกียจคร้าน ข้าพเจ้ารับรอง.....ที่ใดที่มารตั้งรกราก......ที่นั่นหนังสือก็จะหายไปและจะชูเทียนไขขึ้นมา พระคัมภีร์จะหายไปและลูกประคำจะโผล่ออกมา ความกระจ่างของพระกิตติคุณจะหายไป แสงสว่างจากเทียนไขจะโผล่ขึ้นมา ใช่ ในเวลาเที่ยงวัน.....รื้อกางเขนของพระคริสต์ลง แต่เชิดชูแดนชำระให้สูงขึ้น.....กำจัดการใส่เครื่องนุ่งห่มให้กับคนเปลือยกาย คนยากจนและคนไร้ความสามารถ แต่ไปส่งเสริมการตบแต่งรูปปั้นบูชาและประดิษฐ์ประดอยตอไม้และก้อนหินอย่างหรูหรา สนับสนุนประเพณีและกฎระเบียบของมนุษย์ กำจัดประเพณีและพระวจนะอันศักดิ์สิทธิ์ที่สุดของพระเจ้าออกไป.....โอ อยากให้พระราชาคณะทั้งหลายเป็นคนขยันหว่านเมล็ดคำสอนที่ดีเหมือนที่ซาตานหว่านเปลือกหอยและหญ้าละมาน” Ibid. “Sermon of the Plough” {GC 248.3} {GCth17 212.3}

หลักการยิ่งใหญ่ที่นักปฏิรูปศาสนาเหล่านี้เก็บสงวนไว้เป็นหลักการเดียวกับที่ปกป้องโดยชาววอลเดนซิส โดยไวคลิฟ โดยจอห์น ฮัส โดยลูเธอร์ โดยสวิงก์ลี และคนทั้งหลายที่เข้าร่วมกับพวกเขา หลักการนี้เป็นต้นฉบับระเบียบความเชื่อและการถือปฏิบัติที่ไม่ผิดพลาด พวกเขาไม่ยอมรับสิทธิอำนาจของพระสันตะปาปา สภาต่างๆ บรรพบุรุษและพระราชาทั้งหลายที่จะมาควบคุมจิตสำนึกในเรื่องของศาสนา พระคัมภีร์เป็นสิทธิอำนาจของพวกเขาและ พวกเขาใช้คำสอนของพระคัมภีร์เพื่อทดสอบหลักคำสอนต่างๆ และคำอ้างทั้งหลาย ความเชื่อในพระเจ้าและในพระวจนะของพระองค์ค้ำจุนคนบริสุทธิ์เหล่านี้ในขณะที่พลีชีพของตนที่หลักประหาร ลาทิเมอร์ร้องอุทานแก่ผู้ร่วมพลีชีพขณะเปลวเพลิงกำลังปิดปากพวกเขาให้เงียบว่า “จงมีใจสุขสบายกันเถิด วันนี้เราจุดเทียนไขเช่นนี้ในประเทศอังกฤษ โดยพระคุณของพระเจ้า ข้าพเจ้ามั่นใจว่าไฟนี้จะไม่มีทางดับไป” Works of Hugh Latimer เล่มที่ 1 หน้าที่ 13 {GC 249.1} {GCth17 213.1}

ที่ประเทศสก็อตแลนด์เมล็ดพันธุ์แห่งสัจธรรมที่โคลัมบา [Columba] และผู้ร่วมงานหว่านไปนั้นไม่ได้ถูกทำลายไปโดยสิ้นเชิง เป็นเวลาหลายร้อยปีหลังจากที่คริสตจักรแห่งอังกฤษยอมจำนนต่อโรมแล้ว ผู้ที่อยู่ประเทศสก็อตแลนด์ยังคงรักษาเสรีภาพไว้ แต่ว่าในศตวรรษที่สิบสองหลักคำสอนและพิธีกรรมของระบอบเปปาซีได้มาจัดตั้งขึ้นที่นี่ และไม่มีประเทศใดที่อำนาจนี้ปกครองอย่างเด็ดขาดเท่าที่นี่ ไม่มีความมืดเกิดขึ้นที่ใดที่จะมืดมิดกว่าของที่นี่ แต่ยังมีลำแสงที่แทรกทะลุผ่านความมืดและให้คำมั่นสัญญาของวันที่จะมาถึง คนในตระกูลโลลาร์ด [The

Lollards] เดินทางจากประเทศอังกฤษพร้อมกับพระคัมภีร์และคำสอนของไวคลิฟ พวกเขาทำงานหนักเพื่อเก็บรักษาความรู้ในเรื่องของข่าวประเสริฐ และในทุกศตวรรษจะมีพยานและผู้พลีชีพของข่าวประเสริฐ {GC 249.2} {GCth17 213.2}

การเริ่มต้นของการปฏิรูปศาสนาที่ยิ่งใหญ่มาพร้อมกับผลงานเขียนของลูเธอร์และพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ของทินเดล รอดพ้นสายตาของคณะสงฆ์ ผู้นำสาส์นเหล่านี้เดินทางอย่างเงียบๆ ไปตามภูเขาและหุบเขา คอยเติมชีวิตใหม่แก่คบเพลิงแห่งสัจธรรมที่เกือบจะมอดดับไปในประเทศสก็อตแลนด์และรื้อทิ้งผลงานการกดขี่ที่โรมได้ทำมานานถึงสี่ศตวรรษ {GC 249.3} {GCth17 213.3}

อีกครั้งหนึ่งเลือดของผู้ยอมพลีชีพสร้างแรงกระตุ้นสดใหม่แก่ขบวนการ ผู้นำของผู้นิยมระบอบเปปาซีตื่นตัวขึ้นมาทันทีต่อภัยอันตรายที่คุกคามกับอุดมการณ์ของพวกเขา ด้วยการจับลูกหลานของชาวสก็อตแลนด์ที่มีฐานะสูงและมีเกียรติที่สุดไปสู่หลักเผาประหาร สิ่งที่พวกเขาทำมีแต่เป็นการก่อสร้างธรรมาสน์ขึ้นมาซึ่งถ้อยคำของพยานที่กำลังพบกับความตายเหล่านี้ดังกระหึ่มไปทั่วแดนดิน ปลุกจิตวิญญาณของประชาชนให้ตื่นขึ้นด้วยจุดประสงค์ที่ไม่มีวันตายเพื่อสลัดทิ้งโซ่ตรวนของโรม {GC 249.4} {GCth17 213.4}

ฮามิลตันและวิสฮาร์ท [Hamilton and Wishart] มีลักษณะนิสัยอันสง่างามดุจเจ้าชายสมตามเลือดเนื้อเชื้อไขของพวกเขา ทั้งสองสืบตระกูลความเป็นสาวกที่ถ่อมตนมาช้านาน พวกเขายอมพลีชีพที่หลักประหาร แต่จากกองเพลิงที่เผาวิสฮาร์ท เรายังเห็นนักปฏิรูปอีกคนหนึ่งที่เปลวไฟไม่อาจปิดปากเขาให้เงียบได้ ผู้ที่โดยการทรงนำของพระเจ้าจะมาตีระฆังมรณะครั้งสุดท้ายให้แก่หลักคำสอนและพิธีกรรมของระบอบเปปาซีในประเทศสก็อตแลนด์ {GC 250.1} {GCth17 214.1}

จอห์น น็อคซ์ หันหลังให้กับประเพณีและความเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจของคริสตจักรแล้ว เพื่อรับสัจธรรมแห่งพระวจนะของพระเจ้า คำสอนของวิสฮาร์ทยืนยันความถูกต้องในการตัดสินใจที่จะสลัดความสัมพันธ์กับโรมและเอาตัวเองมาเข้าร่วมกับนักปฏิรูปศาสนาทั้งหลายที่ถูกกดขี่ข่มเหง {GC 250.2} {GCth17 214.2}

มิตรสหายขอร้องให้เขารับตำแหน่งของนักเทศน์ เขาผงะถอยกลับหวาดกลัวถึงความรับผิดชอบของงานนี้ด้วยอาการสั่นไปทั้งตัว แต่หลังจากเก็บตัวดิ้นรนต่อสู้อย่างเจ็บปวดกับตัวเองเป็นเวลาหลายวัน เขาจึงตอบตกลง แต่เมื่อเขายอมรับหน้าที่นี้แล้ว เขารุกต่อไปด้วยความตั้งใจอันแน่วแน่ไม่ยอมโอนอ่อนและกล้าหาญอย่างไม่ย่อท้อตราบเท่าที่เขามีชีวิตอยู่ นักปฏิรูปศาสนาผู้จริงใจคนนี้ไม่กลัวมนุษย์หน้าไหน ไฟของการพลีชีพที่ลุกอยู่รอบตัวเขาเพียงแต่ยิ่งปลุกความตั้งใจมุ่งมั่นของเขาให้แรงกล้ายิ่งขึ้น ด้ามขวานของการกดขี่ง้างอยู่เหนือศีรษะของเขาอย่างน่าหวาดเสียว แต่จุดยืนของเขายังคงที่ ไม่สั่นคลอน ฟาดฟันอย่างเด็ดเดี่ยวไปทั้งซ้ายและขวาเพื่อถอนรากการกราบไหว้รูปเคารพ {GC 250.3} {GCth17 214.3}

เมื่อเขาถูกนำตัวมาไต่สวนต่อเบื้องพระพักตร์พระราชินีแห่งประเทศสก็อตแลนด์ ซึ่งแม้แต่ความกระตือรือร้นของผู้นำโปรเตสแตนต์หลายคนยังต้องลดน้อยลงเมื่ออยู่เบื้องพระพักตร์ของพระองค์ แต่จอห์น น็อคซ์ไม่หวั่นไหวในการเป็นพยานให้แก่สัจธรรม การยกยอเอาชนะใจเขาไม่ได้ เขาจะไม่เสียขวัญด้วยคำขู่ พระราชินีทรงกล่าวหาว่าเขาเป็นคนนอกศาสนา พระนางทรงประกาศว่าเขาสอนประชาชนให้ยอมรับศาสนาที่รัฐสั่งห้าม และล่วงละเมิดพระบัญชาของพระเจ้าที่สั่งคนใต้บังคับให้ปฏิบัติตามผู้ครองแคว้นของพวกเขา น็อคซ์ตอบด้วยความมั่นใจว่า {GC 250.4} {GCth17 214.4}

“ในขณะที่ศาสนาอันเป็นธรรมจะไม่พึ่งกำลังหรือสิทธิอำนาจที่มีต้นกำเนิดจากเจ้าผู้ครองแคว้นทางฝ่ายโลกแต่จากพระเจ้าผู้ทรงดำรงอยู่เป็นนิตย์เพียงผู้เดียว ผู้ใต้บังคับบัญชาก็ไม่มีพันธะใดที่ต้องวางกรอบศาสนาของพวกเขาตามความต้องการของเจ้าผู้ครองแคว้นทั้งหลายด้วย เพราะบ่อยครั้ง ในบรรดาคนทั้งหลายแล้ว เจ้าผู้ครองแคว้นเหล่านี้กลับเป็นผู้ที่ไม่รู้เรื่องศาสนาที่แท้จริงของพระเจ้ามากที่สุด....หากบุตรทั้งหลายของอับราฮัมที่อยู่ใต้การปกครองของฟาโรห์ต่างต้องนับถือศาสนาของฟาโรห์แล้ว โลกนี้จะมีศาสนาอะไร หรือหากมนุษย์ทั้งหมดในสมัยของอัครทูตต้องนับถือศาสนาของจักรพรรดิโรมันแล้วทั่วทั้งโลกจะมีศาสนาอะไร.…และด้วยเหตุนี้ข้าแต่พระนาง พระองค์ทรงรับรู้ว่าผู้อยู่ใต้การปกครองจะไม่ผูกมัดติดกับศาสนาของเจ้าผู้ปกครอง ถึงแม้ว่าพวกเขาจะได้รับคำบัญชาให้เชื่อฟังเจ้าผู้ปกครองก็ตาม” {GC 250.5} {GCth17 214.5}

พระนางมารีย์ตรัสว่า “เจ้าแปลพระคัมภีร์ในทางหนึ่งและพวกเขา (ครูสอนชาวโรมันคาทอลิก) แปลเป็นอีกแบบหนึ่ง เราจะเชื่อผู้ใดและใครจะเป็นผู้ตัดสิน” {GC 251.1} {GCth17 215.1}

นักปฏิรูปศาสนาตอบว่า “พระองค์จะต้องทรงเชื่อพระเจ้า พระเจ้าตรัสในพระวจนะอย่างชัดเจนและเมื่อต่างไปจากสิ่งที่พระวจนะสอนแล้ว พระองค์ก็ไม่ควรเชื่อทั้งสองฝ่าย พระวจนะของพระเจ้านั้นมีความชัดเจนอยู่ในตัวและหากดูเหมือนว่ามีตอนใดที่ไม่ชัดเจน พระวิญญาณของพระเจ้าผู้ไม่ทรงเคยขัดแย้งกับพระองค์เองจะทรงอธิบายเรื่องเดียวกันนี้ให้เข้าใจได้จากข้อความในตอนอื่นๆ จนไม่มีข้อสงสัยหลงเหลืออยู่นอกจากพวกที่ดื้อรั้นที่ต้องการคงอยู่อย่างไม่ยอมรู้เท่านั้น” David Laing, The Collected Works of John Knox เล่มที่ 2 หน้าที่ 281, 284 {GC 251.2} {GCth17 215.2}

นี่คือความจริงที่นักปฏิรูปศาสนา [คนนี้] ซึ่งไม่เกรงกลัวผู้ใดพูดใส่หูของคนในพระราชสำนักโดยเอาชีวิตของตนเข้าเสี่ยง ด้วยความกล้าหาญเดียวกันที่ไม่เกรงกลัวผู้ใด เขายึดถือรักษาเป้าหมายของเขาไว้ เพียรอธิษฐานและต่อสู้ในสงครามของพระเจ้าจนประเทศสก็อตแลนด์ปลอดจากหลักคำสอนและพิธีกรรมของระบอบเปปาซี {GC 251.3} {GCth17 215.3}

ในประเทศอังกฤษ การสถาปนานิกายโปรเตสแตนต์ขึ้นเป็นศาสนาประจำชาติทำให้การกดขี่ข่มเหงลดลงแต่ไม่ได้หยุดไปเลยซะทีเดียว ถึงแม้ว่าจะมีการประกาศเลิกหลักคำสอนมากมายของโรมแล้วก็ตาม แต่รูปแบบพิธีต่างๆ ของเธอก็ยังคงถูกเก็บอยู่ไว้ไม่น้อย พวกเขาปฏิเสธความเป็นใหญ่ของพระสันตะปาปาแต่สถาปนาพระราชาขึ้นบนพระที่นั่งครองตำแหน่งหัวหน้าของคริสตจักร พิธีของคริสตจักรยังห่างไกลจากความบริสุทธิ์และความเรียบง่ายของข่าวประเสริฐ หลักการยิ่งใหญ่ของเสรีภาพทางศาสนายังเป็นเรื่องที่ไม่เข้าใจกัน แม้ผู้ปกครองโปรเตสแตนต์จะไม่ค่อยเข้าพึ่งความโหดเหี้ยมน่ากลัวที่โรมใช้ต่อต้านพวกนอกศาสนาก็ตามที แต่กระนั้นสิทธิของมนุษย์ทุกคนที่จะนมัสการพระเจ้าตามคำสั่งของจิตสำนึกของเขาเองก็ยังไม่เป็นที่ยอมรับ ทุกคนจะถูกกำหนดให้รับคำสอนและถือรักษารูปแบบของการนมัสการตามที่คริสตจักรซึ่งได้รับการสถาปนากำหนดไว้แล้ว ผู้คัดค้านจะถูกกดขี่ข่มเหงตามแต่จะมากหรือน้อย เป็นเช่นนี้อยู่หลายร้อยปี {GC 251.4} {GCth17 215.4}

ในศตวรรษที่สิบเจ็ด ศาสนาจารย์หลายพันคนถูกปลดออกจากตำแหน่ง ประชาชนถูกสั่งห้ามเข้าร่วมประชุมทางศาสนาด้วยโทษของการปรับอย่างหนัก การกักขัง และการเนรเทศเว้นแต่จะเป็นการประชุมที่คริสตจักรอนุมัติ เหล่าผู้ซื่อสัตย์ที่ไม่อาจละเว้นการร่วมนมัสการพระเจ้าถูกกดดันให้ไปประชุมนมัสการกันตามซอกซอยที่มืดใต้เพดานหลังคาอันมืดมิดและบางโอกาสในกลางป่าตอนเที่ยงคืน

ใต้ร่มเงาลึกเข้าไปในป่าทึบกลายเป็นอาคารวิหารของพระเจ้า
เหล่าบุตรที่กระจัดกระจายและถูกกดขี่ของพระเจ้ามาชุมนุมกันเพื่อทูลความในใจทั้งหมดออกมาเป็นคำอธิษฐานและคำสรรเสริญ แต่แม้พวกเขาจะระวังมากเพียงไร หลายคนต้องรับความทุกข์ทรมานอันเนื่องมาจากความเชื่อ เรือนจำแออัด ครอบครัวแตกกระจาย หลายคนถูกขับไล่ไปอยู่ต่างประเทศ อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงร่วมสถิตกับประชากรของพระองค์และการกดขี่ข่มเหงไม่อาจมีชัยต่อคำพยานของพวกเขาได้
หลายคนถูกกดดันให้ข้ามมหาสมุทรไปยังประเทศอเมริกา และ ณ ที่นี้ พวกเขาวางรากฐานการปกครองฝ่ายบ้านเมืองและเสรีภาพทางศาสนาซึ่งกลายมาเป็นป้อมปราการและเป็นเกียรติของประเทศนี้ {GC 252.1} {GCth17 216.1}

อีกครั้งหนึ่ง เช่นเดียวกับในสมัยของอัครทูต การกดขี่ข่มเหงกลับกลายมาเป็นการเผยแพร่ข่าวประเสริฐ ในคุกมืดที่แออัดด้วยคนขี้เมาและอาชญากรร้ายกาจ จอห์น บันยัน [John Bunyan] หายใจเอาบรรยากาศที่แท้จริงของสวรรค์และในที่แห่งนี้เขาเขียนนิทานแฝงคติของการเดินทางของผู้แสวงบุญจากดินแดนแห่งความพินาศไปสู่เมืองสวรรค์ของพระเจ้า
เป็นเวลากว่าสองร้อยปีเสียงที่มาจากเรือนจำเบดฟอร์ดพูดกับหัวใจของคนมากมายด้วยอำนาจอันเร้าใจ
หนังสือของบันยันเรื่องเดอะพิวกรีมโปรแกรส [Bunyan’s Pilgrim’s Progress การเดินการของผู้แสวงบุญ] และ เกรซ อะเบาดิ่ง ทู เดอะ ชีพ ออฟ ซินเนอร์ส [Grace Abounding to the Chief of Sinners พระคุณอย่างเหลือล้นที่มีต่อคนบาป] นำเส้นทางย่างก้าวของคนมากมายไปสู่ทางแห่งชีวิต {GC 252.2} {GCth17 216.2}

บาสเตอร์ ฟลาเวล อัลไลน์ [Baxter, Flavel, Alleine] และบุคคลอื่นๆ ที่มีความสามารถ มีการศึกษาและประสบการณ์ลึกซึ้งในคริสเตียนลุกขึ้นปกป้องความเชื่ออย่างกล้าหาญซึ่งครั้งหนึ่งเคยมอบให้แก่ธรรมิกชน
ความสำเร็จของผลงานของบุคคลเหล่านี้ซึ่งผู้ปกครองประเทศสั่งเนรเทศและตราหน้าเป็นคนนอกกฎหมายนั้นจะไม่มีวันพินาศไป หนังสือของฟลาเวลเรื่อง เฟาเทน ออฟ ไลฟ์ แอนด์ เมทอด ออฟ เกรซ [Fountain of Life and Method of Grace น้ำพุแห่งชีวิตและวิธีการของพระคุณ] สอนคนนับพันถึงวิธีที่จะอุทิศตนเพื่อนำจิตวิญญาณของตนเองให้อยู่กับพระคริสต์ หนังสือของบาสเตอร์เรื่อง รีฟอร์ม พาสเตอร์ [Reformed Pastor ศาสนาจารย์ที่ปฏิรูปแล้ว] ผ่านการพิสูจน์แล้วว่าเป็นพระพรแก่คนมากมายที่ปรารถนาการฟื้นฟูในงานของพระเจ้าและเรื่อง เซนท์ส แอเวอร์ลาสติ่ง เรส [Saints’ Everlasting Rest การพักผ่อนนิรันดร์ของธรรมิกชน] ของเขาทำหน้าที่ของการนำจิตวิญญาณไปสู่การ “พักผ่อน” ที่ยังคงมีอยู่สำหรับประชากรของพระเจ้า {GC 252.3} {GCth17 216.3}

หนึ่งร้อยปีต่อมา ในวันมืดยิ่งใหญ่ทางฝ่ายจิตวิญญาณ ไวท์ฟิลด์ [Whitefield] และพี่น้องตระกูลเวสเล่ย์ [The Wesleys]
ปรากฏตัวเพื่อมาถือประทีปแห่งความกระจ่างของพระเจ้าภายใต้กฎระเบียบของคริสตจักรที่ประเทศอังกฤษสถาปนาขึ้น
ประชาชนของประเทศอังกฤษตกสู่สภาพการถดถอยทางศาสนาที่แทบจะแยกความแตกต่างจากคนนอกศาสนาไม่ออก
ศาสนาเรื่องของธรรมชาติเป็นวิชาการศึกษายอดนิยมของคณะสงฆ์และมักถูกรวมไว้ในคำสอนศาสนศาสตร์ส่วนใหญ่ของพวกเขาเอง
คนชนชั้นสูงเยาะเย้ยพวกที่เคร่งครัดศาสนาและพวกเขาทะนงตนว่าอยู่เหนือพวกที่ตนจัดว่าเป็นคนคลั่งศาสนา
คนชนชั้นต่ำรู้ไม่เท่าทันอย่างยิ่งและถูกทอดทิ้งให้อยู่กับการกระทำชั่ว
ในขณะที่คริสตจักรไม่มีความอาจหาญหรือความเชื่อพอที่จะสนับสนุนอุดมการณ์ของสัจธรรมที่กำลังดิ่งลงต่ำอีกต่อไป{GC 253.1} {GCth17 217.1}

หลักคำสอนเรื่องความชอบธรรมโดยความเชื่อที่ลูเธอร์สอนไว้อย่างชัดเจนนั้นแทบจะเลือนหายไปจากสายตา และหลักการของระบบสันตะปาปาเรื่องการไว้วางใจในการกระทำความดีเพื่อความรอดได้เข้ามาแทนที่ ไวท์ฟิลด์และพี่น้องตระกูลเวสเล่ย์ซึ่งเป็นสมาชิกของคริสตจักรที่อังกฤษสถาปนาขึ้นนั้นเป็นคนที่แสวงหาความพอพระทัยของพระเจ้าด้วยความจริงใจ และในเรื่องนี้พวกเขาได้รับการสอนว่าสามารถได้มาโดยการดำเนินชีวิตที่ดีงามและถือรักษากฎระเบียบของศาสนา {GC 253.2} {GCth17 217.2}

ครั้งหนึ่งเมื่อชาร์ลส์ เวสเล่ย์ ล้มป่วยและคิดว่าอีกไม่นานคงต้องตาย มีคนถามเขาว่าความหวังชีวิตนิรันดร์ของเขานั้นตั้งอยู่บนพื้นฐานอะไร คำตอบของเขาคือ "ข้าพเจ้าได้ใช้ความพยายามที่ดีที่สุดที่จะรับใช้พระเจ้า" ในขณะที่เพื่อนคนนี้ที่ตั้งคำถามดูเหมือนว่าไม่พอใจกับคำตอบนัก เวสเล่ย์คิด "อะไรกันนะ ความพยายามของเราไม่เพียงพอที่จะเป็นพื้นฐานความหวังของเราหรือ เขาจะปล้นความพยายามของเราไปหรือ เราไม่มีอะไรที่จะไว้วางใจได้อีกแล้ว" John Whitehead, Life of the Rev. Charles Wesley หน้าที่ 102 ความมืดหนาทึบเช่นนี้แหละที่ปกคลุมอยู่เหนือคริสตจักร ปิดซ่อนการไถ่บาป ปล้นสง่าราศีของพระคริสต์ไปและหันความคิดของมนุษย์ออกไปจากความหวังเดียวที่จะได้ความรอด—นั่นคือพระโลหิตของพระผู้ไถ่ที่ถูกตรึงบนกางเขน {GC 253.3} {GCth17 217.3}

เวสเล่ย์และผู้ร่วมงานของเขาถูกชักจูงให้มองเห็นว่าศาสนาเที่ยงแท้ตั้งอยู่ในหัวใจ และพระบัญญัติของพระเจ้านั้นครอบคลุมไปถึงความคิด คำพูดและการกระทำด้วย เมื่อพวกเขามั่นใจถึงความจำเป็นของเรื่องความบริสุทธิ์ของจิตใจ รวมทั้งความถูกต้องของท่าทางภายนอกแล้ว พวกเขามุ่งหน้าด้วยความจริงจังที่จะมีชีวิตใหม่ ด้วยความพยายามอย่างขะมักเขม้นและหมั่นอธิษฐาน พวกเขาทุ่มเทเพื่อสยบความชั่วของหัวใจฝ่ายธรรมชาติ พวกเขาดำเนินชีวิตที่ปฏิเสธความต้องการของตนเอง มีใจกุศล และทนความอดสู รักษาทุกมาตรการด้วยความเคร่งครัดและเที่ยงตรงที่คิดว่าจะช่วยพวกเขาให้ได้ความพึงพอพระทัยของพระเจ้า แต่พวกเขาไม่ได้สิ่งที่พวกเขาแสวงหา ความพยายามของพวกเขาที่จะปลดปล่อยตัวเองออกจากการลงโทษของบาปหรือเอาตัวออกจากอิทธิพลของมันนั้นไร้ผล เป็นการดิ้นรนแบบเดียวกับที่ลูเธอร์เคยประสบมาในห้องเล็กๆ ที่เออร์เฟิร์ท เป็นปัญหาเดียวกับที่ทรมานจิตวิญญาณของเขา "มนุษย์จะชอบธรรมเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้อย่างไร" โยบ 9:2 {GC 254.1} {GCth17 218.1}

ไฟแห่งสัจธรรมของพระเจ้าซึ่งใกล้ดับมอดไปแล้วจากแท่นบูชาของชาวโปรเตสแตนต์จะต้องถูกจุดให้สว่างขึ้นอีกจากคบเพลิงโบราณที่ส่งต่อกันมาตั้งแต่สมัยของคริสเตียนในประเทศโบฮีเมีย หลังการปฏิรูปศาสนา กองกำลังของโรมบุกเข้าเหยียบย่ำขับไล่พวกโปรเตสแตนต์ในประเทศโบฮีเมีย ทุกคนที่ไม่ยอมละทิ้งสัจธรรมถูกกดดันต้องหนีเอาตัวรอด บางคนไปหลบภัยในแคว้นแซกโซนี ณ ที่นี้พวกเขารักษาความเชื่อโบราณไว้ จากลูกหลานของคริสเตียนเหล่านี้ความกระจ่างจึงตกมาถึงเวสเล่ย์และเพื่อนๆ {GC 254.2} {GCth17 218.2}

หลังจากที่จอห์นและชาร์ลส์ เวสเล่ย์ [John and Charles Wesley] ได้รับการเจิมตั้งให้รับใช้แล้ว ทั้งสองถูกส่งไปทำพันธกิจที่ประเทศอเมริกา บนเรือลำนั้นมีพวกโมราเวียน [Moravians กลุ่มปฏิรูปที่เชื่อตามคำสอนของฮัส จุดเริ่มต้นของคริสตจักรอยู่ในประเทศโบฮีเมียและโมราเวีย] โดยสารไปด้วย การเดินทางครั้งนี้ พวกเขาเผชิญกับพายุร้ายแรงและจอห์น เวสเล่ย์ต้องมาเผชิญหน้ากับความตาย รู้สึกว่าตนไม่มั่นใจในสันติสุขของพระเจ้า ในทางตรงกันข้าม ชาวเยอรมันเหล่านั้นแสดงออกถึงความสงบนิ่งและความวางใจซึ่งเป็นเรื่องแปลกสำหรับเขา {GC 254.3} {GCth17 218.3}

เขาพูดว่า “ข้าพเจ้าคอยสังเกตอุปนิสัยที่เอาจริงเอาจังของพวกเขามานานแล้ว ในเรื่องของความถ่อมตนแล้วพิสูจน์ให้เห็นตลอดเวลาว่าพวกเขาทำงานที่ต่ำต้อยเพื่อผู้โดยสารคนอื่นๆ ซึ่งเป็นงานที่ชาวอังกฤษไม่ยอมทำ เป็นงานที่พวกเขาปรารถนาที่จะทำโดยไม่หวังผลตอบแทน พวกเขาพูดว่าเป็นการดีที่จะทำเพื่อความภูมิใจและพระผู้ช่วยให้รอดผู้เป็นที่รักของพวกเขาทรงกระทำแก่ผู้อื่นมากกว่านี้ และทุกวัน พวกเขามีโอกาสแสดงออกถึงความสุภาพถ่อมตนที่ไม่มีความลำบากใดจะไปเปลี่ยนแปลง หากพวกเขาถูกผลัก ถูกทุบตี หรือโยนไปมา พวกเขาจะลุกขึ้นและเดินจากไป แต่ไม่มีคำบ่นออกมาจากปากของพวกเขา บัดนี้เป็นโอกาสทดสอบว่าพวกเขาหลุดพ้นจากวิญญาณแห่งความกลัวรวมทั้งความเย่อหยิ่ง ความโกรธและความอาฆาตจริงหรือไม่ ในขณะที่พวกเขาเริ่มพิธีศาสนาของพวกเขาด้วยบทเพลงสดุดี และร้องไปได้ครึ่งเพลงนั้น คลื่นยักษ์ได้โหมกระหน่ำใส่อย่างรุนแรงจนใบเอกฉีกเป็นชิ้นๆ คลื่นทะเลปกคลุมทั่วลำเรือ น้ำทะเลสาดเทใส่ระหว่างดาดฟ้าเรือ ราวกับว่าทะเลกลืนพวกเราไปแล้ว กลุ่มชาวอังกฤษเริ่มกรีดเสียงร้องลั่น แต่กลุ่มชาวเยอรมันยังคงร้องเพลงอย่างสงบต่อไป ต่อมาภายหลังข้าพเจ้าถามคนหนึ่งว่า ‘พวกคุณไม่กลัวกันหรือไง’ เขาตอบว่า ‘ขอบคุณพระเจ้า พวกเราไม่มีความกลัวกัน’ ข้าพเจ้าถามเขาต่อว่า ‘พวกผู้หญิงและเด็กกลัวกันหรือเปล่า’ เขาตอบอย่างอ่อนโยนว่า ‘ไม่ครับ พวกผู้หญิงและเด็กๆ ของเราไม่กลัวที่จะตายครับ’” Whitehead, Life of the Rev. John Wesley หน้าที่ 10 {GC 255.1} {GCth17 219.1}

เมื่อเดินทางมาถึงเมืองสาวันนา เวสเล่ย์พักอยู่กับพวกโมราเวียนระยะหนึ่ง และประทับใจอย่างสุดซึ้งกับกิริยาท่าทางความเป็นคริสเตียนของพวกเขา เขาเขียนถึงพิธีทางศาสนาแบบหนึ่งของพวกเขาที่ช่างแตกต่างจากพิธีที่ไร้ชีวิตของคริสตจักรแห่งอังกฤษ [Church of England คริสตจักรประจำชาติของประเทศอังกฤษ] ว่า “ความเรียบง่ายประกอบกับความน่าเกรงขามที่เด่นชัดของทั้งพิธีเกือบทำให้ข้าพเจ้าลืมช่วงเวลาหนึ่งพันเจ็ดร้อยปีที่คั่นกลาง และจินตนาการว่าตนเองกำลังนั่งอยู่ในที่ประชุมที่ไม่มีระเบียบพิธีกรรม แต่มีเปาโล คนเย็บเต็นท์หรือเปโตร ชาวประมงเป็นประธานในที่ประชุม ถึงอย่างนั้นกลับสัมผัสได้ถึงพระวิญญาณและฤทธานุภาพ” Ibid. หน้าที่ 11, 12 {GC 255.2} {GCth17 219.2}

เมื่อเวสเล่ย์กลับถึงประเทศอังกฤษ นักเทศน์ชาวโมราเวียนคนหนึ่งแนะนำเขาให้เข้าใจกระจ่างขึ้นในเรื่องความเชื่อของพระคัมภีร์ เขามาถึงจุดที่เชื่อมั่นว่าเขาต้องละทิ้งการพึ่งพาตัวเองเพื่อรับความรอดและต้องมอบความวางใจทั้งหมดให้ “พระเมษโปดกของพระเจ้าผู้ทรงรับความผิดบาปของโลกไปเสีย” ในที่ประชุมครั้งหนึ่งของชาวโมราเวียนที่กรุงลอนดอน มีการนำข้อเขียนของลูเธอร์ขึ้นมาอ่าน เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงที่พระวิญญาณของพระเจ้าทรงกระทำต่อหัวใจของผู้เชื่อ ขณะที่เวสเล่ย์ฟังอยู่นั้น ความเชื่อจุดประกายขึ้นในจิตวิญญาณของเขา เขาพูดว่า “ข้าพเจ้ารู้สึกว่าหัวใจของข้าพเจ้าอบอุ่นขึ้นมาอย่างน่าประหลาด ข้าพเจ้ารู้สึกว่าข้าพเจ้าวางใจในพระคริสต์และในพระองค์แต่เพียงผู้เดียวเพื่อความรอดและพระองค์ประทานความมั่นใจแก่ข้าพเจ้าว่าพระองค์ทรงนำบาปของข้าพเจ้าออกไปแล้วและทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากกฎของบาปและความตาย” Ibid. หน้า 52 {GC 255.3} {GCth17 219.3}

ตลอดเวลาอันยาวนานมาหลายปีของการดิ้นรนต่อสู้ที่เหนื่อยยากและลำบาก—หลายปีแห่งการละทิ้งความสุขของตนเองอย่างเข้มงวดกวดขันหรือมีแต่ความน่าอับอายและน่าอดสู—เวสเล่ย์ยึดมั่นต่อจุดมุ่งหมายของเขาอย่างแน่วแน่ในการแสวงหาพระเจ้า บัดนี้เขาพบพระองค์แล้วและค้นพบว่าพระคุณที่เขาเคยบากบั่นที่จะได้มาโดยการอธิษฐานและการอดอาหาร โดยการให้ทานและการลงโทษตัวเองนั้นที่แท้แล้วเป็นของประทาน “ที่ไม่ต้องเสียเงินและไม่มีราคาติดไว้” {GC 256.1} {GCth17 220.1}

ในทันทีที่เขาตั้งมั่นอยู่ในความเชื่อของพระคริสต์แล้ว จิตวิญญาณทั้งหมดของเขาเร่าร้อนด้วยความปรารถนาที่จะประกาศความรู้เรื่องพระกิตติคุณอันแจ่มจรัสของพระคุณของพระเจ้าที่ประทานโดยเปล่าๆ เขาพูดว่า "ข้าพเจ้าถือว่าทั่วทั้งโลกเป็นโบสถ์ที่อยู่ภายใต้การปกครองของข้าพเจ้า ไม่ว่าข้าพเจ้าจะอยู่ส่วนไหน ข้าพเจ้าถือว่าเป็นเรื่องเหมาะสมและถูกต้องและเป็นหน้าที่ผูกพันของข้าพเจ้าที่ต้องประกาศให้ทุกคนที่ยินดีจะฟังข่าวประเสริฐเรื่องของการช่วยให้รอด" Ibid. หน้า 74 {GC 256.2} {GCth17 220.2}

เขายังคงดำรงชีวิตที่เคร่งครัดและปฏิเสธความสุขของตนเองต่อไป ในเวลานี้ไม่ใช่เนื่องจากเป็นพื้นฐานแต่เป็นผลของความเชื่อ ไม่ใช่เป็นราก แต่ว่าเป็นผลของความบริสุทธิ์ พระคุณของพระเจ้าในพระคริสต์เป็นรากฐานของความหวังของคริสเตียนและพระคุณนั้นจะแสดงออกด้วยการเชื่อฟัง ชีวิตของเวสเล่ย์อุทิศให้กับการเทศนาความจริงยิ่งใหญ่ที่เขาได้รับไว้ นั่นคือการทำให้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อในพระโลหิตของการลบล้างบาปของพระคริสต์และฤทธานุภาพของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่จะทำให้หัวใจเกิดผลด้วยชีวิตซึ่งสอดคล้องกับแบบอย่างของพระคริสต์ {GC 256.3} {GCth17 220.3}

ไวท์ฟิลด์และพี่น้องเวสเล่ย์รับการเตรียมตัวเพื่อพันธกิจของพวกเขาด้วยการใช้เวลาอันยาวนานและเฉียบขาดในการสำนึกโดยส่วนตัวถึงสภาพของตนเองที่เดินผิดทางและเพื่อฝึกพวกเขาให้อดทนต่อความทุกข์ยากในฐานะทหารที่ดีของพระคริสต์ พวกเขาต้องรับการทดสอบยากลำบากอย่างแสนสาหัสของการถูกดูหมิ่น การเย้ยหยันและการข่มเหง ทั้งในมหาวิทยาลัยและในขณะที่ก้าวเข้าสู่งานของการรับใช้ เพื่อนนักเรียนที่ไร้ศีลธรรมเรียกพวกเขารวมทั้งผู้ที่เห็นใจพวกเขาอีกหลายคนอย่างดูถูกว่า พวกเมทอดิสต์ [Methodist] แต่ในปัจจุบันนี้กลายเป็นชื่อที่มีเกียรติของนิกายยิ่งใหญ่ที่สุดนิกายหนึ่งของประเทศอเมริกาและประเทศอังกฤษ {GC 256.4} {GCth17 220.4}

ในฐานะที่เป็นสมาชิกของคริสตจักรแห่งอังกฤษ พวกเขาเลื่อมใสอย่างแรงกล้าในรูปแบบของการนมัสการ แต่พระเจ้าทรงนำเสนอแก่พวกเขาให้เรียนรู้ถึงมาตรฐานที่สูงกว่าจากพระวจนะของพระองค์ พระวิญญาณบริสุทธิ์เร่งเร้าให้พวกเขาเทศนาเรื่องพระคริสต์และพระองค์ผู้ทรงถูกตรึงบนกางเขน ฤทธานุภาพของพระเจ้าองค์ผู้สูงสุดเสด็จมาสถิตร่วมด้วยในการทำงานของพวกเขา คนจำนวนหลายพันสำนึกในความผิดและกลับใจ จึงมีความจำเป็นที่ต้องคอยปกป้องฝูงแกะเหล่านี้จากสุนัขป่าที่คอยล่าเหยื่อ เวสเล่ย์ไม่มีความคิดที่จะจัดตั้งนิกายใหม่ แต่เขาบริหารดูแลพวกเขาภายใต้ชื่อที่เรียกว่าความผูกพันของชาวเมทอดิสต์ [Methodist Connection] {GC 257.1} {GCth17 221.1}

นักเทศน์เหล่านี้เผชิญกับการต่อต้านที่ลึกลับและสุดจะทนจากคริสตจักรแห่งอังกฤษ ถึงกระนั้นโดยพระปัญญาของพระองค์ พระเจ้าทรงใช้อำนาจเหนือเหตุการณ์ที่จะก่อให้เกิดการปฏิรูปขึ้นจากภายในตัวคริสตจักรเอง หากการปฏิรูปมาจากภายนอกเพียงอย่างเดียว คงจะไม่สามารถแทรกซึมเข้าไปในจุดที่มีความต้องการอย่างยิ่ง แต่เพราะนักเทศน์ซึ่งได้รับการฟื้นฟูเหล่านี้เป็นคนในคริสตจักรและทำงานจากภายในรั้วของคริสตจักร ทุกแห่งหนที่พวกเขาประสบโอกาส ความกระจ่างก็จะพบทางเข้าไปได้ มิฉะนั้นก็เป็นไปไม่ได้หากประตูยังคงปิดอยู่ นักบวชบางคนถูกปลุกให้ตื่นขึ้นจากความเซื่องซึมฝ่ายศีลธรรมและกลายเป็นนักเทศน์ที่กระตือรือร้นในคริสตจักรของตนเอง คริสตจักรที่ตกอยู่ในความมืนงงเซื่องซึมของพิธีกรรมกลับมีชีวิตขึ้นมาอีก {GC 257.2} {GCth17 221.2}

ในสมัยของเวสเล่ย์เหมือนเช่นในทุกยุคของประวัติศาสตร์คริสตจักร ผู้ที่มีของประทานต่างๆ จะทำงานที่ต่างได้รับมอบหมาย พวกเขาไม่ได้เห็นพ้องต้องกันในทุกเรื่องของหลักคำสอนแต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงขับเคลื่อนทุกคนและให้ร่วมกันด้วยเป้าหมายเดียวกันเพื่อนำจิตวิญญาณมายังพระคริสต์ มีอยู่ครั้งหนึ่งความขัดแย้งระหว่างไวท์ฟิลด์และเวสเล่ย์สองพี่น้องคุกคามที่จะสร้างความแตกแยกขึ้น แต่ในขณะที่พวกเขาเรียนรู้ถึงความสุภาพอ่อนน้อมในโรงเรียนของพระคริสต์ ความอดกลั้นและความรักที่มีต่อกันทำให้คืนดีกันได้ พวกเขาไม่มีเวลาที่จะมาทะเลาะกัน ในขณะที่ความผิดและความชั่วดาษดื่นอยู่ทุกที่และคนบาปกำลังดิ่งลงสู่ความพินาศ {GC 257.3} {GCth17 221.3}

ผู้รับใช้ของพระเจ้าเดินอยู่บนเส้นทางที่ขรุขระ ผู้ที่มีอิทธิพลและมีการศึกษาสูงใช้อำนาจต่อสู้พวกเขาผ่านไประยะหนึ่ง พระนักบวชจากคณะสงฆ์จำนวนมากแสดงความเป็นศัตรูอย่างออกหน้าและประตูโบสถ์ปิดใส่พวกที่มีความเชื่อบริสุทธิ์และคนทั้งหลายที่ประกาศความเชื่อนี้ แนวทางของคณะสงฆ์ที่ประณามพวกเขาจากธรรมาสน์ปลุกระดมธาตุแห่งความมืด ความรู้ไม่เท่าทันและความชั่วขึ้นมา ครั้งแล้วครั้งเล่า จอห์น เวสเล่ย์หนีพ้นความตายโดยพระเมตตาคุณอันอัศจรรย์ของพระเจ้า เมื่อความโกรธแค้นของฝูงชนก่อตัวขึ้นเพื่อต่อสู้เขา และดูประหนึ่งว่าไม่มีทางหนีพ้น ทูตสวรรค์องค์หนึ่งในร่างของมนุษย์มาอยู่เคียงข้างตัวเขา ฝูงชนผงะถอยกรูดและผู้รับใช้ของพระคริสต์เดินออกไปจากสถานที่อันตรายแห่งนั้นด้วยความปลอดภัย {GC 258.1} {GCth17 222.1}

เวสเล่ย์กล่าวถึงการช่วยกู้ออกจากฝูงชนบ้าคลั่งในครั้งหนึ่งของเหตุการณ์เหล่านี้ว่า “หลายคนพยายามที่จะผลักข้าพเจ้าให้ล้มลงในขณะที่พวกเรากำลังเดินลงเขา บนเส้นทางที่ลื่นมุ่งหน้าไปยังตัวเมือง พวกเขาคาดคะเนว่าหากข้าพเจ้าล้มกองอยู่กับพื้น ข้าพเจ้าก็คงแทบจะลุกไม่ขึ้นอีกแล้ว แต่ข้าพเจ้าไม่ได้สะดุดเลย แม้แต่ลื่นไถลก็ยังไม่มี จนกระทั่งข้าพเจ้าหลุดพ้นจากเงื้อมมือของพวกเขา.....แม้จะมีหลายคนพยายามที่จะกระชากคอเสื้อและตัวเสื้อของข้าพเจ้าเพื่อดึงข้าพเจ้าลงไป พวกเขาไม่สามารถคว้าจับได้เลย มีเพียงคนเดียวคว้าฝาปิดกระเป๋าเสื้อคลุมของข้าพเจ้าได้ ซึ่งต่อมาก็หลุดไปติดอยู่ในมือของเขา ส่วนฝาอีกข้างหนึ่งซึ่งมีธนบัตรอยู่ใบหนึ่งถูกฉีกขาดครึ่งหนึ่ง......มีชายล่ำสันบึกบึนคนหนึ่งที่ประชิดอยู่ข้างหลังข้าพเจ้าใช้ไม้เท้าโอ๊กขนาดใหญ่ ฟาดข้าพเจ้าหลายครั้งซึ่งหากเขาตีถูกศีรษะด้านหลังของข้าพเจ้าสักหนึ่งครั้ง เขาก็น่าจะไม่ต้องยุ่งยากอีกต่อไป แต่ทุกครั้งที่เขาตี การฟาดของเขาถูกเบี่ยงออกไป ข้าพเจ้าไม่รู้ทำไมถึงเป็นเช่นนี้ เพราะข้าพเจ้าเคลื่อนตัวไปทางขวาหรือซ้ายไม่ได้......มีอีกคนหนึ่งวิ่งฝ่าคนที่หนาแน่นเข้ามาและชูมือขึ้นพร้อมจะฟาดลงมา แต่ทันใดนั้นกลับปล่อยมือลงและเพียงแค่ถูกศีรษะข้าพเจ้าพร้อมกับพูดว่า ‘เส้นผมของเขานิ่มดีจัง’.....คนกลุ่มแรกที่หัวใจได้รับการเปลี่ยนแปลงนั้นเป็นคนกล้าหาญของตำบล เป็นหัวหน้าของคนเลวในทุกโอกาส มีคนหนึ่งในกลุ่มนี้เป็นนักชกมวยเพื่อรางวัลที่สนามมวยสวนหมี......{GC 258.2} {GCth17 222.2}

“พระเจ้าทรงเตรียมพวกเราเพื่อพระประสงค์ของพระองค์ด้วยวิธีการนุ่มนวลเพียงไร สองปีที่แล้วอิฐก้อนหนึ่งเฉียดไหล่ของข้าพเจ้าไป หนึ่งปีหลังจากนั้น หินก้อนหนึ่งตกใส่ข้าพเจ้าตรงบริเวณระหว่างตา เดือนที่แล้วถูกฟาดหนึ่งครั้งและเย็นนี้สองครั้ง ครั้งหนึ่งก่อนเดินทางเข้ามาเมืองนี้และอีกครั้งหลังจากที่เดินทางออกไปจากที่นี่ แต่ทั้งสองครั้งไม่เป็นอะไรเลย แม้ว่าชายคนหนึ่งจะทุบหน้าอกของข้าพเจ้าอย่างสุดแรงก็ตามและอีกคนตีปากข้าพเจ้าอย่างแรงจนเลือดพุ่งออก

มาทันที ข้าพเจ้าไม่รู้สึกเจ็บปวดจากการทุบตีทั้งสองมากไปกว่าฟางแห้งมาถูกตัวข้าพเจ้า” John Wesley, Works เล่มที่ 3 หน้า 297, 298 {GC 259.1} {GCth17 223.1}

ชาวเมทอดิสต์ในยุคแรก–ทั้งประชาชนและนักเทศน์ต้องทนกับการเย้ยหยันและการกดขี่ข่มเหงจากสมาชิกคริสตจักรและจากผู้ไม่เคร่งครัดศาสนาอย่างเปิดเผยที่ได้รับการยุยงมาอย่างผิดๆ พวกเขาถูกนำตัวขึ้นฟ้องศาลยุติธรรม เป็นความยุติธรรมแต่ในนามเพราะความยุติธรรมเป็นสิ่งที่หายากในศาลสมัยนั้น บ่อยครั้งพวกเขาต้องทนทุกข์ทรมานกับความรุนแรงจากผู้ที่กดขี่ข่มเหงพวกเขา ฝูงชนไปจากบ้านหนึ่งสู่อีกบ้านหนึ่งเพื่อทำลายเครื่องเรือนและสินค้า ปล้นทุกสิ่งที่พวกเขาต้องการและข่มเหงชายหญิงและเด็กอย่างทารุณ ในบางครั้งจะปิดป้ายประกาศในที่ชุมนุมชนเรียกร้องให้ผู้ที่ต้องการเข้ามาช่วยทุบหน้าต่างและปล้นบ้านของชาวเมทอดิสต์ให้มารวมตัวกันในเวลาและสถานที่ที่กำหนด การละเมิดทั้งกฎของมนุษย์และของพระเจ้าอย่างเปิดเผยเหล่านี้ถูกปล่อยให้เกิดขึ้นโดยไม่มีการห้าม ปล่อยให้มีการกดขี่ข่มเหงอย่างเป็นระบบที่กระทำต่อคนที่มีความผิดอยู่เพียงอย่างเดียวคือการพยายามนำเท้าของคนบาปออกจากทางเดินของความพินาศไปสู่ทางเดินที่บริสุทธิ์ {GC 259.2} {GCth17 223.2}

จอห์น เวสเล่ย์พูดถึงข้อกล่าวหาตัวเขาเองและผู้ร่วมงานว่า “บางคนกล่าวหาว่าหลักคำสอนของคนเหล่านี้เป็นเรื่องเท็จ บกพร่องและคลั่งความศรัทธา เป็นสิ่งใหม่และไม่เคยได้ยินมาก่อนจนถึงเมื่อไม่นานมานี้ บางคนว่าพวกเขาเป็นลัทธิเควกเคอนิยม [Quakerism พวกเคร่งศาสนา] พวกคลั่งศาสนาและเป็นหลักคำสอนและพิธีกรรมของระบอบเปปาซี การเสแสร้งทั้งหมดนี้ถูกถอนออกมาจากรากแล้ว เป็นที่ประจักษ์แล้วว่าหลักคำสอนทุกแขนงเป็นหลักคำสอนชัดเจนของพระคัมภีร์ที่คริสตจักรของเราเองตีความไว้ ด้วยเหตุนี้จึงไม่ใช่เป็นคำสอนเท็จหรือคำสอนที่ผิด บนเงื่อนไขที่ว่าพระคัมภีร์เป็นจริง” “คนอื่นๆ กล่าวหาว่า ‘คำสอนของพวกเขาเข้มงวดเกินไป พวกเขาทำให้ทางไปสู่สวรรค์แคบเกินไป’ แต่ในความเป็นจริงแล้วนี่เป็นคำค้านแต่เดิม (แทบจะเป็นคำค้านเดียวมาเป็นเวลานาน) และในทางลับๆ แล้วเป็นพื้นฐานของคำค้านอื่นอีกนับพันซึ่งปรากฏออกมาในหลายรูปแบบ แต่สิ่งเหล่านี้จะทำให้ทางไปสวรรค์คับแคบกว่าทางที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราและอัครสาวกของพระองค์ทำไว้หรือ หลักคำสอนของพวกเขาเคร่งครัดกว่าของพระคัมภีร์หรือ ให้ลองพิจารณาข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวไว้อย่างชัดเจนเพียงไม่กี่ข้อ ‘พวกท่านจงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่านด้วยสุดใจของท่าน ด้วยสุดจิตของท่าน ด้วยสุดกำลังของท่าน’ ‘คำที่ไม่เป็นสาระทุกคำซึ่งมนุษย์พูดนั้น มนุษย์จะต้องรับผิดชอบถ้อยคำเหล่านั้นในวันพิพากษา’ ‘ท่านจะรับประทาน จะดื่ม หรือจะทำอะไรก็ตาม จงทำเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า’ ลูกา 10:27 มัทธิว 12:36 1 โครินธ์ 10:31 {GC 259.3} {GCth17 223.3}

“หากหลักคำสอนของพวกเขาเข้มงวดกว่านี้แล้วก็จะต้องโทษพวกเขา แต่จิตสำนึกของท่านก็ทราบดีว่าไม่ใช่ และผู้ใดเล่าจะลดความเข้มงวดลงไปให้น้อยกว่าหนึ่งจุดโดยไม่ทำให้พระวจนะของพระเจ้าเสื่อมไป จะถือว่าผู้พิทักษ์ความล้ำลึกของพระเจ้าเป็นคนสัตย์ซื่อได้ไหมหากเขาเปลี่ยนส่วนใดของทรัพย์สินอันศักดิ์สิทธิ์ที่มอบไว้ในความรับผิดชอบของเขา ไม่ได้ เขาลดความสำคัญส่วนหนึ่งส่วนใดลงไปไม่ได้ เขาทำสิ่งใดให้เบาบางลงไม่ได้ เขาถูกบังคับต้องประกาศให้มนุษย์ทุกคนทราบว่า ‘ข้าพเจ้ามิอาจลดพระคัมภีร์ลงมาสู่รสนิยมของท่านได้ ท่านต้องก้าวไปให้ถึงหรือต้องพินาศไปตลอดกาล’ นี่เป็นพื้นฐานแท้จริงของการเรียกร้องที่นิยมชื่นชอบกันในเรื่องความไม่ใจกว้างของคนเหล่านี้ พวกเขาเป็นคนไม่ใจกว้างอย่างไร ในแง่ไหนละ พวกเขาไม่ได้ให้อาหารแก่คนหิวกระหายและสวมเสื้อผ้าให้คนเปลือยกายหรือ ‘ไม่เลย ไม่ใช่เรื่องนี้ พวกเขาไม่ได้ขาดแคลนในเรื่องนี้ แต่พวกเขาไม่ใจกว้างในเรื่องของการตัดสินลงความเห็น

พวกเขาคิดว่าจะไม่มีผู้ใดรอดได้นอกจากผู้ที่ทำตามวิธีของพวกเขาเอง'" Ibid. เล่มที่ 3 หน้า 152, 153 {GC 260.1} {GCth17 224.1}

การถดถอยฝ่ายวิญญาณซึ่งมีให้เห็นในประเทศอังกฤษในช่วงก่อนสมัยของเวสเล่ย์เพียงเล็กน้อยนั้น ส่วนใหญ่เกิดขึ้นจากคำสอนแบบต่อต้านพระบัญญัติ คนมากมายยืนยันว่าพระคริสต์รื้อบัญญัติฝ่ายศีลธรรมไปแล้วและคริสเตียนต่างๆ จึงไม่ได้อยู่ภายใต้ข้อบังคับให้ถือปฏิบัติฝ่ายศีลธรรม และผู้เชื่อจะหลุดพ้นจาก "การผูกมัดของการกระทำความดี" ส่วนคนอื่นๆ แม้จะยอมรับว่าพระบัญญัติยังคงยั่งยืนต่อไปนั้น ประกาศว่าเป็นเรื่องไม่จำเป็นที่อาจารย์ทั้งหลายจะเรียกร้องให้ประชาชนเชื่อปฏิบัติตามคำสอนของพระบัญญัติเนื่องจากว่าผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรรให้รอดนั้น "ด้วยแรงผลักดันที่ไม่มีสิ่งใดต้านทานได้ของพระเจ้าจะนำคนเหล่านี้ให้เคร่งครัดในศาสนาและกระทำคุณความดีเอง" ในส่วนผู้ที่ถูกกำหนดให้เลวทรามไปตลอดกาลจะ "ไม่มีพลังพอที่จะเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้า" {GC 260.2} {GCth17 224.2}

ยังมีคนอื่นที่เชื่อเช่นกันว่า "ผู้ที่พระเจ้าเลือกสรรแล้วจะล้มหายจากพระคุณหรือสูญเสียความพึงพอพระทัยของพระเจ้าไม่ได้" โดยให้ข้อสรุปที่ยิ่งคับแคบกว่านี้ว่า "การกระทำความชั่วของคนเหล่านี้แท้จริงแล้วไม่บาปหรือจะถือว่าเป็นกรณีการละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้าของพวกเขาก็หามิได้ ดังนั้น ด้วยประการนี้ พวกเขาจึงไม่มีสาเหตุที่จะต้องสารภาพบาปของพวกเขา หรือหยุดความบาปเหล่านั้นด้วยการกลับใจ" McClintock and Strong, Cyclopedia, art. " Antinomians." ดังนั้น พวกเขาจึงประกาศว่าแม้จะเป็นบาปที่เลวร้ายที่สุด "ที่คนทั่วไปถือว่าเป็นการล่วงละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้าที่ร้ายแรงที่สุด จะไม่เป็นบาปในสายพระเนตรของพระเจ้า" หากคนที่ทำบาปนั้นเป็นคนที่ได้รับการเลือกสรรแล้ว "เพราะเป็นคุณสมบัติที่สำคัญและโดดเด่นของผู้ที่เลือกสรรแล้ว ที่พวกเขาไม่สามารถทำสิ่งใดที่ไม่เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้าหรือที่พระบัญญัติห้ามไว้" {GC 261.1} {GCth17 225.1}

หลักคำสอนชั่วร้ายนี้โดยพื้นฐานแล้วมีความเหมือนกันกับคำสอนของนักการศึกษาและนักศาสนศาสตร์ชื่อดังในเวลาต่อมาที่ว่า ไม่มีพระบัญญัติของพระเจ้าที่ปรับเปลี่ยนไม่ได้ที่จะนำมาใช้เป็นมาตรฐานของความถูกต้อง แต่มาตรฐานฝ่ายศีลธรรมถูกกำหนดโดยตัวสังคมเองและอยู่ภายใต้การเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ แนวความคิดทั้งหมดนี้ได้รับการดลใจจากวิญญาณบงการเดียวกัน–คือผู้ที่ได้เริ่มงานของมัน ท่ามกลางวิญญาณที่ปราศจากบาปทั้งปวงบนสวรรค์ ในการหาทางที่จะกำจัดความยับยั้งชั่งใจอันชอบธรรมของพระบัญญัติของพระเจ้า {GC 261.2} {GCth17 225.2}

หลักคำสอนเรื่องพระบัญชาของพระเจ้าซึ่งแก้ไขอุปนิสัยของมนุษย์โดยที่ไม่แปรเปลี่ยนนั้นได้นำคนมากมายไปสู่การไม่ยอมรับพระบัญญัติของพระเจ้าอย่างแท้จริง เวสเล่ย์ยืนหยัดต่อต้านความเชื่อที่ผิดของบรรดาครูนิรบัญญัติก [(นิ-ระ-บัน-หยัด-ติ-กะ) Antinomian หมายถึงผู้ที่ถือว่าความรอดเกิดจากความเชื่อเท่านั้น เป็นกลุ่มที่มีคำสอนแบบต่อต้านพระบัญญัติ] และแสดงให้เห็นว่าหลักคำสอนที่นำไปสู่คำสอนของพวกนิรบัญญัติกนิยม [Antinomianism] นี้ขัดแย้งกับพระคัมภีร์ "เพราะว่าพระคุณของพระเจ้าปรากฏแล้ว เพื่อช่วยทุกคนให้รอด" "การกระทำเช่นนี้เป็นการดี และเป็นที่ชอบพระทัยของพระเจ้าองค์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา พระองค์ทรงประสงค์ให้ทุกคนรับความรอดและรู้ความจริง เพราะว่าพระเจ้ามีองค์เดียว และคนกลางก็มีผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงสภาพมนุษย์ ผู้ประทานพระองค์เองเป็นค่าไถ่สำหรับทุกคน เหตุการณ์นี้เป็นพยานในเวลาที่เหมาะสมของมันเอง" ทิตัส 2:11 1 ทิโมธี 2:3-6

พระเจ้าประทานพระวิญญาณของพระองค์อย่างไม่จำกัดเพื่อให้มนุษย์ทุกคนเข้าถึงทางแห่งความรอดได้ ด้วยเหตุนี้ พระคริสต์ผู้ทรงเป็น "ความสว่างแท้ที่ทำให้มนุษย์ทุกคนเห็นความจริงได้นั้นกำลังเข้ามาในโลก" ยอห์น 1:9 มนุษย์ล้มเหลวในเรื่องความรอดโดยการปฏิเสธของประทานแห่งชีวิตโดยเจตนาของเขาเอง {GC 261.3} {GCth17 225.3}

ในการตอบข้ออ้างที่ว่าเมื่อพระคริสต์สิ้นพระชนม์ ข้อกำหนดของพระบัญญัติสิบประการถูกยกเลิกไปพร้อมกับกฎระเบียบของพิธีกรรมนั้น เวสเล่ย์กล่าวว่า "บัญญัติศีลธรรมที่บรรจุอยู่ในพระบัญญัติสิบประการและบังคับโดยผู้เผยพระวจนะนั้น พระองค์ไม่ได้ลบล้างทิ้งไป การเสด็จมาของพระองค์ไม่ได้ออกแบบมาเพื่อถอนคืนส่วนใดของเรื่องนี้ นี่คือพระบัญญัติที่ไม่มีอะไรจะทำลายได้ ซึ่ง 'ยืนหยัดเป็นพยานอันสัตย์ซื่อในสวรรค์'.....เป็นเรื่องที่มีมาตั้งแต่ปฐมกาลของโลกที่ 'ไม่ได้เขียนไว้บนแผ่นศิลา' แต่จารึกไว้ในหัวใจของเหล่าบุตรทั้งหลายของมนุษย์เมื่อพวกเขาออกมาจากพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงเป็นพระผู้สร้าง แต่ว่าตัวอักษรที่นิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้าเคยจารึกไว้นั้น บัดนี้บาปทำลายไปแล้วเสียส่วนใหญ่ แต่ถึงกระนั้นจะไม่สามารถลบทิ้งไปทั้งหมด ในขณะที่เรายังมีจิตสำนึกของความดีและความชั่วอยู่ ทุกส่วนของพระบัญญัตินี้จะต้องยังคงมีผลบังคับใช้ต่อมวลมนุษย์และในทุกยุคโดยไม่ขึ้นอยู่กับทั้งเวลาหรือสถานที่หรือสถานการณ์อื่นใดที่ง่ายต่อการเปลี่ยนแปลง แต่ขึ้นอยู่กับพระลักษณะของพระเจ้าและลักษณะธรรมชาติของมนุษย์และความสัมพันธ์ที่ไม่เปลี่ยนแปลงที่มีต่อกัน {GC 262.1} {GCth17 226.1}

" 'เราไม่ได้มาล้มเลิก แต่มาทำให้สมบูรณ์ทุกประการ'.....โดยไม่มีข้อสงสัย ความหมายของพระองค์ในที่นี้คือ (สอดคล้องกับเรื่องทั้งหมดก่อนหน้านี้และที่ตามหลังมา)—เรามาเพื่อสถาปนาพระบัญญัติให้ครบบริบูรณ์ของมันถึงแม้ว่าจะมีการเคลือบปกปิดของมนุษย์อยู่ก็ตาม เรามาเพื่อชี้มุมมองที่ครบถ้วนและชัดเจนของอะไรก็ตามในเรื่องนี้ที่มืดและคลุมเครือ เรามาเพื่อประกาศความสำคัญแท้จริงและเต็มบริบูรณ์ของทุกส่วนของพระบัญญัติ เพื่อแสดงให้เห็นถึงความเข้าใจอันยาวและกว้างที่ครอบคลุมขอบข่ายทั้งหมดของพระบัญญัติทุกข้อที่อยู่ในนั้น และถึงความลึกซึ้งอันสูงและลึก ความบริสุทธิ์และความเป็นศาสนาของพระบัญญัติในทุกแขนงซึ่งยากเกินกว่าจะเข้าใจได้" Wesley, sermon 25 {GC 262.2} {GCth17 226.2}

เวสเล่ย์ประกาศถึงความสอดคล้องกันอย่างสมบูรณ์ของพระบัญญัติและของพระกิตติคุณ "ดังนั้นจะมองเห็นความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดที่สุดระหว่างพระบัญญัติและพระกิตติคุณ ในทางหนึ่งพระบัญญัติยังจัดหาทางอยู่ตลอดเวลาและชี้ให้เราไปหาพระกิตติคุณ ในอีกทางหนึ่งพระกิตติคุณนำเราอยู่ตลอดเวลาให้ไปยังการบรรลุถึงพระบัญญัติอย่างบริบูรณ์ยิ่งขึ้น ตัวอย่างเช่นพระบัญญัติกำหนดให้เรารักพระเจ้า ให้รักเพื่อนบ้าน ให้เป็นคนสุภาพ ถ่อมใจหรือบริสุทธิ์ เรารู้สึกว่าเราไม่สมบูรณ์ในสิ่งเหล่านี้ ใช่ สำหรับเราแล้ว 'มนุษย์ทำสิ่งเหล่านี้ไม่ได้' แต่เราเองเห็นพระสัญญาของพระเจ้าที่จะประทานความรักนั้นแก่เราและทำให้เราถ่อมใจ สุภาพและบริสุทธิ์ เรายึดพระกิตติคุณนี้และข่าวประเสริฐนี้ไว้ เป็นสิ่งที่กระทำแก่เราตามความเชื่อของเราแล้วเราจะบรรลุถึงความชอบธรรมของพระบัญญัติโดยความเชื่อซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์........{GC 263.1} {GCth17 227.1}

เวสเล่ย์กล่าวว่า "ศัตรูระดับสูงสุดของพระกิตติคุณของพระคริสต์คือผู้ที่ตีความหมายของพระบัญญัติเข้าข้างตนเองอย่างโจ่งแจ้งและแน่ชัดและกล่าวร้ายพระบัญญัติ คือผู้ที่สอนมนุษย์ให้ละเมิด (ลบล้าง ปล่อยวาง ยกเลิกพันธะ) ไม่ใช่เพียงข้อเดียวเท่านั้น ไม่ว่าจะเป็นข้อที่เล็กที่สุดหรือใหญ่ที่สุดแต่รวมถึงพระบัญญัติทั้งหมดเลยทีเดียว.......เรื่องแปลกประหลาดที่สุดของเหตุการณ์หลอกลวงอย่างรุนแรงทั้งหมดนี้คือผู้ที่ยอมปล่อยตัวให้กับเรื่องนี้

เชื่ออย่างจริงจังว่าพวกเขาถวายเกียรติพระคริสต์ด้วยการโยนพระบัญญัติของพระองค์ทิ้งไป และเชื่อว่าพวกเขากำลังขยายงานของพระองค์ให้กว้างขึ้นทั้งๆ ที่พวกเขากำลังทำลายหลักคำสอนของพระองค์ ใช่แล้ว พวกเขาถวายเกียรติพระองค์เหมือนเช่นยูดาสทำเมื่อพูดว่า ‘สวัสดีพระอาจารย์ แล้วจูบคำนับพระองค์’ พระองค์น่าจะตรัสกับพวกเขาทุกคนได้อย่างยุติธรรมว่า ‘ท่านจะทรยศบุตรมนุษย์ด้วยการจูบหรือ’ การกระทำต่อไปนี้ไม่ใช่อื่นใดนอกจากเป็นการทรยศพระองค์ด้วยการจูบ คือการพูดถึงพระโลหิตของพระองค์แล้วก็ถอดมงกุฎของพระองค์ออกไป คือการทำส่วนใดส่วนหนึ่งของพระบัญญัติของพระองค์ให้ด้อยความสำคัญลงภายใต้ข้ออ้างว่าจะทำให้พระกิตติคุณของพระองค์ก้าวหน้าไป อีกทั้งไม่มีใครที่จะสามารถหนีข้อกล่าวหานี้ได้อย่างแน่นอน คือผู้ซึ่งเทศนาสั่งสอนความเชื่อไม่ว่าจะเป็นโดยตรงหรือโดยอ้อมในลักษณะที่มีแนวโน้มจะทำให้ทุกแขนงของการเชื่อฟังถูกขจัดออกไป รวมถึงผู้ซึ่งเทศนาสั่งสอนเรื่องของพระคริสต์เพื่อจะล้มเลิกหรือลดความสำคัญในทางใดก็ตามแม้เพียงที่เล็กน้อยที่สุดของพระบัญญัติของพระเจ้า” Ibid. {GC 263.2} {GCth17 227.2}

ต่อผู้ที่ชอบย้ำว่า “การเทศนาเรื่องของพระกิตติคุณจะตอบคำถามของพระบัญญัติได้ทั้งหมด” เวสเล่ย์ตอบว่า “เรื่องนี้เราปฏิเสธอย่างที่สุด การสอนนี้ไม่บรรลุจุดประสงค์แรกที่สุดของพระบัญญัติ กล่าวคือ การโน้มน้าวมนุษย์ให้เชื่อในความบาป และการปลุกผู้คนที่หลับใหลไม่รู้ตัวที่ขอบปลายนรกให้ตื่นตัวขึ้นมา” อัครทูตเปาโลประกาศว่า “ธรรมบัญญัตินั้นทำให้เรารู้จักบาป” “และมนุษย์จะรู้สึกได้ว่าต้องการพระโลหิตของพระคริสต์เพื่อชำระล้างบาปของเขาได้ก็ต่อเมื่อเขาจะสำนึกว่าตนเป็นคนบาปเท่านั้น พระผู้เป็นเจ้าของเราเองยังตรัสว่า ‘คนแข็งแรงไม่ต้องการหมอ แต่คนเจ็บป่วยต้องการ’ ดังนั้นเป็นเรื่องเหลวไหลที่จะเสนอแพทย์ให้ผู้ที่ยังแข็งแรงอยู่หรืออย่างน้อยวาดมโนภาพว่าตนเป็นคนเช่นนั้นก่อนอื่น ท่านต้องทำให้พวกเขาเชื่อว่าพวกเขาเป็นคนป่วย มิฉะนั้นแล้วพวกเขาจะไม่ขอบคุณท่านที่ทำงานให้พวกเขา เป็นเรื่องเหลวไหลพอๆ กันที่จะเสนอพระคริสต์ให้กับผู้ที่หัวใจยังเต็มดวงอยู่ ที่ยังไม่เคยแตกหักสลายไป” โรม 3:20 มัทธิว 9:12 Ibid. sermon 35 {GC 264.1} {GCth17 228.1}

ด้วยเหตุนี้ ในขณะที่เวสเล่ย์ประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า เขาทำตัวเหมือนกับพระอาจารย์ของเขาที่เพียรพยายาม “ทำให้ธรรมบัญญัตินั้นยิ่งใหญ่และมีเกียรติ” อิสยาห์ 42:21 เขาบรรลุงานที่พระเจ้าทรงมอบหมายให้เขาทำอย่างซื่อสัตย์และพระองค์ทรงอนุญาตให้เขามีโอกาสเห็นผลงานเหล่านั้น ในช่วงบั้นปลายชีวิตอันยาวนานกว่าแปดสิบปีของเขา—มากกว่ากึ่งศตวรรษที่เขารับใช้ด้วยการเดินทางประกาศ—มีจิตวิญญาณที่ฝักใฝ่ติดตามเขากว่าครึ่งล้าน แต่มีคนจำนวนอีกมากมายผ่านการทำงานของเขาได้รับการช่วยกู้ออกมาจากความหายนะและความตกต่ำของบาปไปสู่ชีวิตที่สูงส่งและบริสุทธิ์ขึ้น และเราจะไม่มีทางรู้ถึงจำนวนคนที่บรรลุถึงประสบการณ์ที่ลึกซึ้งและอิ่มเอิบกว่านั้น จนกว่าครอบครัวของผู้ที่ได้รับความรอดทั้งหมดจะมารวมตัวกันในแผ่นดินของพระเจ้า ชีวิตของเขาสาธิตให้เห็นถึงบทเรียนอันล้ำค่าคู่ควรต่อคริสเตียนทุกคน ขอให้ความเชื่อ ความถ่อมตน ความกระตือรือร้นที่ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย การเสียสละตนและการอุทิศตนของผู้รับใช้ของพระคริสต์ท่านนี้สะท้อนออกมาจากคริสตจักรในทุกวันนี้เทอญ {GC 264.2} {GCth17 228.2}

บท 15 - พระคัมภีร์กับการปฏิวัติในประเทศฝรั่งเศส

ในศตวรรษที่สิบหก การปฏิรูปศาสนาหาทางเข้าไปยังประเทศต่างๆ ในยุโรปด้วยการมอบพระคัมภีร์ที่เปิดออกให้แก่ประชาชน บางประเทศต้อนรับไว้ด้วยความยินดีราวกับเป็นผู้สื่อข่าวชาวสวรรค์ ส่วนประเทศอื่นๆ นั้น ระบอบของเปปาซีประสบความสำเร็จอย่างมากยิ่งในการขัดขวางการเข้ามาของพระคัมภีร์ ความกระจ่างแห่งความเข้าใจพระคัมภีร์ซึ่งมีอิทธิพลในการยกระดับจิตใจให้สูงขึ้นจึงแทบจะถูกตัดออกไปหมด มีอยู่ประเทศหนึ่งที่ความกระจ่างเข้าไปได้แล้ว แต่ความมืดก็ยังไม่เข้าใจความกระจ่างนั้น เป็นเวลาหลายศตวรรษที่สัจธรรมและความผิดต่อสู้แย่งชิงความเป็นใหญ่ ในที่สุดความชั่วชนะและสัจธรรมของสวรรค์ถูกผลักทิ้งออกไป "หลักการพิพากษามีอย่างนี้ คือความสว่างเข้ามาในโลกแล้ว แต่มนุษย์รักความมืดมากกว่าความสว่าง" ยอห์น 3:19 ประเทศนั้นถูกทิ้งไว้ให้เก็บเกี่ยวผลของวิถีที่เธอเลือกเอง พระเจ้าทรงถอนการควบคุมและการยับยั้งของพระวิญญาณบริสุทธิ์ออกไปจากคนที่ดูแคลนของประทานแห่งพระคุณของพระองค์ ปล่อยให้ความชั่วเติบใหญ่ขึ้นและทั่วทั้งโลกเห็นผลของการปฏิเสธสัจธรรมอย่างจงใจ {GC 265.1} {GCth17 229.1}

สงครามต่อต้านพระคัมภีร์ดำเนินมาเป็นเวลาหลายศตวรรษแล้วในประเทศฝรั่งเศส จนถึงจุดสุดยอดด้วยเหตุการณ์ของการปฏิวัติในประเทศฝรั่งเศส [the Revolution] การลุกลามอันน่ากลัวนั้นเป็นผลลัพธ์ที่คู่ควรจากการกดขี่ของโรมที่มีต่อพระคัมภีร์ (โปรดดูภาคผนวก) เป็นการนำเสนอตัวอย่างที่โดดเด่นที่สุดให้โลกเห็นถึงการทำงานตามนโยบายของระบอบเปปาซี เป็นตัวอย่างที่แสดงให้เห็นถึงผลลัพธ์ของคำสอนของคริสตจักรโรมันที่มีการทะนุบำรุงส่งเสริมมามากกว่าหนึ่งพันปี {GC 265.2} {GCth17 229.2}

ผู้เผยพระวจนะทำนายไว้ล่วงหน้าแล้วถึงการปราบปรามพระคัมภีร์ในช่วงการเรืองอำนาจของระบอบเปปาซี และอัครสาวกผู้บันทึกพระธรรมวิวรณ์ยังชี้ให้เห็นถึงผลอันน่าสยดสยองที่จะเกิดกับประเทศฝรั่งเศสโดยเฉพาะจากการครองความเป็นใหญ่ของ "คนนอกกฎหมาย" {GC 266.1} {GCth17 230.1}

ทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้ากล่าวไว้ว่า "เขาจะเหยียบย่ำวิสุทธินครตลอดสี่สิบสองเดือน เราจะให้ฤทธานุภาพแก่พยานทั้งสองของเรา และทั้งสองจะเผยพระวจนะตลอดหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวัน โดยแต่งตัวด้วยผ้ากระสอบ........เมื่อเขาทั้งสองเสร็จสิ้นการเป็นพยานแล้ว สัตว์ร้ายที่ขึ้นมาจากบาดาลลึกก็จะต่อสู้กับเขา มันจะชนะและจะฆ่าเขาทั้งสองและศพของเขาทั้งสองจะอยู่บนถนนในมหานครนั้น ที่เรียกตามภาษาอุปไมยว่าโสโดมและอียิปต์ ซึ่งเป็นเมืองที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาถูกตรึง........ คนทั้งหลายที่อยู่บนแผ่นดินโลกจะยินดีด้วยเรื่องเขาทั้งสอง พวกเขาจะรื่นเริงและให้ของขวัญแก่กันและกัน เพราะว่าผู้เผยพระวจนะทั้งสองนี้ได้ทรมานคนทั้งหลายที่อยู่ในโลก หลังจากนั้นสามวันครึ่ง ลมปราณจากพระเจ้าก็เข้าสู่ศพของเขา และเขาทั้งสองก็ลุกขึ้นยืนด้วยขาตัวเอง คนทั้งหลายที่เห็นก็ตกอยู่ในความกลัวอย่างยิ่ง" วิวรณ์ 11:2-11 {GC 266.2} {GCth17 230.2}

ช่วงเวลา "สี่สิบสองเดือน" และ "หนึ่งพันสองร้อยหกสิบวัน" ที่กล่าวถึงนี้เป็นช่วงเวลาเดียวกันที่ต่างหมายถึงเวลาที่คริสตจักรของพระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมานจากการกดขี่ของโรม ช่วงเวลา 1260 ปีของการเรืองอำนาจของระบอบเปปาซีเริ่มขึ้นในปี ค.ศ. 538 และสิ้นสุดลงในปี ค.ศ. 1798 (โปรดดูภาคผนวก)

ในเวลานั้นกองกำลังของประเทศฝรั่งเศสบุกเข้าไปกรุงโรมและจับพระสันตะปาปาเป็นเชลยและพระองค์สิ้นพระชนม์ขณะที่ถูกเนรเทศ แม้จะมีการแต่งตั้งพระสันตะปาปาองค์ใหม่ในเวลาไม่นานต่อมาก็ตาม สภาการปกครองของระบอบเปปาซีก็ไม่สามารถปกครองด้วยอำนาจที่มีเหมือนในอดีต {GC 266.3} {GCth17 230.3}

การกดขี่ข่มเหงคริสตจักรไม่ได้ดำเนินอย่างต่อเนื่องตลอดช่วงเวลา 1260 ปีนี้ ด้วยพระเมตตาคุณของพระเจ้าที่มีต่อประชากรของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำให้เวลาแห่งความทุกข์ของการกดขี่สั้นลง เมื่อพระผู้ช่วยให้รอดทรงทำนายถึง “ความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง” ที่จะกระหน่ำลงมายังคริสตจักร พระองค์ตรัสว่า “ถ้าไม่ได้ทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า จะไม่มีมนุษย์รอดได้เลย แต่เพราะทรงเห็นแก่พวกที่ทรงเลือก จึงทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า” มัทธิว 24:21, 22 โดยทางอิทธิพลของการปฏิรูปศาสนา การกดขี่ข่มเหงยุติไปก่อนปี ค.ศ. 1798 {GC 266.4} {GCth17 230.4}

ผู้เผยพระวจนะกล่าวถึงพยานสองท่านต่อไปว่า “พยานทั้งสองนั้นคือต้นมะกอกเทศสองต้นและคันประทีปสองอันที่ตั้งอยู่เฉพาะพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งแผ่นดินโลก” ผู้ประพันธ์สดุดีตรัสว่า “พระวจนะของพระองค์เป็นตะเกียงแก่เท้าของข้าพระองค์และเป็นความสว่างแก่ทางของข้าพระองค์” วิวรณ์ 11:4 สดุดี 119:105 พยานสองท่านนั้นหมายถึงพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ พระคัมภีร์ทั้งสองภาคเป็นพยานสำคัญต่อต้นกำเนิดและความยั่งยืนของพระบัญญัติของพระเจ้า ทั้งสองเป็นพยานถึงแผนการแห่งความรอดด้วยเช่นกัน แบบจำลองต่างๆ เครื่องถวายบูชาทั้งหลายและคำพยากรณ์ของภาคพันธสัญญาเดิมเล็งถึงการเสด็จมาของพระผู้ช่วยให้รอดในภายภาคหน้า พระกิตติคุณและจดหมายของอัครทูตในภาคพันธสัญญาใหม่เปิดเผยถึงพระผู้ช่วยให้รอดผู้เสด็จมาในลักษณะที่ตรงตามแบบจำลองและคำพยากรณ์ที่ทำนายไว้ล่วงหน้าแล้วอย่างถูกต้องแม่นยำ {GC 267.1} {GCth17 231.1}

“พยานทั้งสองของเรา.......จะเผยพระวจนะตลอดหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวัน โดยแต่งตัวด้วยผ้ากระสอบ” ในเวลาส่วนใหญ่ของช่วงเวลานี้ พยานทั้งสองของพระเจ้าถูกเก็บไว้อยู่ในที่มืด อำนาจของระบอบเปปาซีทุ่มเทที่จะซ่อนและปกปิดพระวจนะแห่งสัจธรรมไปจากประชาชนและชูพยานเท็จไว้ต่อหน้าพวกเขาเพื่อหักล้างคำพยานของพระวจนะ (โปรดดูภาคผนวก) เมื่ออำนาจฝ่ายศาสนาและทางฝ่ายโลกสั่งห้ามพระคัมภีร์ เมื่อคำพยานของพระคัมภีร์ถูกทำให้คลาดเคลื่อนไปและมนุษย์และมารพยายามทำทุกวิถีทางที่ประดิษฐ์ขึ้นได้เพื่อหันความคิดของพวกเขาให้ออกไปจากพระวจนะ เมื่อผู้ที่กล้าประกาศสัจธรรมอันศักดิ์สิทธิ์ถูกตามล่า ทรยศ ทรมาน ขังอยู่ในคุกมืด สังเวยชีพเพื่อความเชื่อหรือถูกบังคับให้หนีเข้าหาความมั่นคงปลอดภัยของภูเขาและไปยังโพรงหินและถ้ำของโลก พยานผู้ซื่อสัตย์เหล่านี้จึงเผยพระวจนะในชุดผ้ากระสอบ อย่างไรก็ตาม พวกเขาก็ยังคงเป็นพยานตลอดช่วงเวลา 1260 ปีนี้ ในเวลามืดที่สุด ยังมีผู้ซื่อสัตย์ที่รักพระวจนะของพระเจ้าและยังหวงแหนเกียรติของพระองค์ ผู้รับใช้ที่ภักดีเหล่านี้รับสติปัญญา กำลังและสิทธิอำนาจในการประกาศความจริงตลอดช่วงเวลาทั้งหมดนี้ {GC 267.2} {GCth17 231.2}

“ถ้าใครคิดจะทำร้ายพยานทั้งสอง ไฟก็จะพลุ่งออกจากปากของทั้งสองและเผาผลาญศัตรูเหล่านั้น ใครที่คิดทำร้ายพยานทั้งสอง ก็จะต้องตายอย่างนั้น” วิวรณ์ 11:5 มนุษย์ไม่อาจรอดพ้นการถูกลงโทษเมื่อเหยียบย่ำพระวจนะของพระเจ้า ความหมายของคำประณามที่น่ากลัวนี้ระบุอยู่ในบทปิดท้ายของพระธรรมวิวรณ์ที่ว่า “ข้าพเจ้าเตือนทุกคนที่ได้ยินคำพยากรณ์ในหนังสือนี้ว่า ถ้าใครเพิ่มเติมสิ่งใดเข้าไปในหนังสือนี้ พระเจ้าก็จะทรงเพิ่มเติมภัยพิบัติที่เขียนไว้ในหนังสือเล่มนี้แก่คนนั้น และถ้าใครตัดถ้อยคำอะไรออกจากหนังสือพยากรณ์นี้

พระเจ้าก็จะทรงตัดส่วนแบ่งของเขาที่มีอยู่ในต้นไม้แห่งชีวิตและในนครบริสุทธิ์ตามที่เขียนไว้ในหนังสือเล่มนี้ไปเสีย” วิวรณ์ 22:18, 19 {GC 268.1} {GCth17 232.1}

พระเจ้าประทานคำเตือนเช่นนี้ไว้เพื่อป้องกันไม่ให้มนุษย์ปรับเปลี่ยนสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่พระองค์ทรงเปิดเผยหรือทรงบัญชา คำประณามที่เคร่งขรึมนี้มีผลใช้กับทุกคนที่ใช้อิทธิพลของเขานำมนุษย์ให้นับถือพระบัญญัติของพระเจ้าอย่างไม่เอาจริงเอาจัง คำเตือนเหล่านี้ควรทำให้พวกที่ประกาศอย่างทำเป็นเล่นว่าการเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้าหรือไม่นั้นเป็นเรื่องไม่สำคัญเกิดความรู้สึกกลัวจนตัวสั่น ทุกคนที่ยกความคิดเห็นของตนขึ้นเหนือการเปิดเผยของพระเจ้าและทุกคนที่เปลี่ยนความหมายชัดแจ้งของพระคัมภีร์เพื่อให้เข้ากับความสะดวกของตนเองหรือเพื่อเห็นแก่ประโยชน์ของการเข้ากับชาวโลกกำลังนำความรับผิดชอบอันน่ากลัวมาใส่ตัว พระวจนะที่บันทึกไว้เป็นตัวอักษรซึ่งคือพระบัญญัติของพระเจ้าจะประมาณค่าอุปนิสัยของมนุษย์ทุกคนและกล่าวโทษทุกคนที่บททดสอบซึ่งผิดพลาดไม่ได้นี้จะประกาศว่าไม่เป็นที่พึงประสงค์ {GC 268.2} {GCth17 232.2}

“เมื่อเขาทั้งสองเสร็จสิ้น [กำลังเสร็จสิ้น] การเป็นพยานแล้ว” ช่วงเวลาที่พยานทั้งสองเผยพระวจนะในขณะที่แต่งกายด้วยชุดผ้ากระสอบได้สิ้นสุดลงในปี ค.ศ. 1798 ในขณะที่พวกเขาใกล้ถึงเวลาสิ้นสุดการทำงานในความมืดมนนั้น อำนาจที่มีสัญลักษณ์เป็น “สัตว์ร้ายที่ขึ้นมาจากบาดาลลึก” วิวรณ์ 11:7 จะทำสงครามโจมตีพวกเขา อำนาจที่ปกครองอยู่ในคริสตจักรและรัฐของหลายประเทศในยุโรปถูกควบคุมโดยซาตานผ่านตัวกลางคือระบอบของเปปาซีมาเป็นเวลาหลายศตวรรษ แต่ในที่แห่งนี้มีการแสดงออกอย่างใหม่ให้เห็นถึงอำนาจของซาตาน {GC 268.3} {GCth17 232.3}

โรมมีนโยบายปกปิดพระคัมภีร์ไว้ในภาษาที่คนไม่รู้จักและซ่อนไว้จากประชาชนทั่วไปภายใต้การอ้างตนว่าเคารพนับถือพระคัมภีร์ ภายใต้การปกครองของเธอนั้น พยานทั้งสองต้องเผยพระวจนะในขณะที่ “แต่งตัวด้วยผ้ากระสอบ” วิวรณ์ 11:3 แต่มีอีกอำนาจหนึ่ง คืออำนาจของสัตว์ร้ายที่ขึ้นมาจากบาดาลประกาศทำสงครามอย่างเปิดเผยต่อสู้พระวจนะของพระเจ้า {GC 269.1} {GCth17 233.1}

ถนนใน “มหานคร” ที่พยานทั้งสองถูกฆ่าและที่ศพของพวกเขาอยู่นั้นคือประเทศอียิปต์ฝ่าย “จิตวิญญาณ” วิวรณ์ 11:8 ในบรรดาประเทศต่างๆ ในประวัติศาสตร์ของพระคัมภีร์ อียิปต์เป็นประเทศที่ปฏิเสธการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์และต่อต้านพระบัญชาของพระองค์อย่างห้าวหาญที่สุด ไม่มีพระราชาองค์ใดกล้ากบฏต่ออำนาจของสวรรค์อย่างเปิดเผยและอย่างหยิ่งผยองมากไปกว่ากษัตริย์ของประเทศอียิปต์ เมื่อโมเสสนำข่าวมาให้ฟาโรห์ในนามของพระเจ้า ฟาโรห์ตอบอย่างยโสว่า “พระยาห์เวห์นั้นเป็นใครเล่า เราจึงจะต้องฟังเสียงของพระองค์และปล่อยคนอิสราเอลไป เราไม่รู้จักพระยาห์เวห์และยิ่งกว่านั้นเราจะไม่ปล่อยคนอิสราเอลไปเป็นอันขาด” อพยพ 5:2 นี่คือลัทธิความเชื่อที่ว่าไม่มีพระเจ้า และประเทศที่มีสัญลักษณ์ของอียิปต์เป็นตัวแทนนี้จะส่งเสียงปฏิเสธว่ามีพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์และจะแสดงออกถึงวิญญาณของความไม่เชื่อและความท้าทายที่คล้ายคลึงกัน “มหานคร” นี้ยังเปรียบเป็นเมืองโสโดมฝ่าย “วิญญาณ” อีกด้วย ความชั่วช้าของเมืองโสโดมในการฝ่าฝืนพระบัญญัติของพระเจ้าแสดงออกโดยเฉพาะอย่างยิ่งด้วยการมักมากในโลกีย์ และบาปนี้ยังจะเป็นคุณสมบัติโดดเด่นของประเทศที่มีลักษณะตรงตามคุณสมบัติจำเพาะของพระคัมภีร์ข้อนี้อย่างสมบูรณ์ {GC 269.2} {GCth17 233.2}

ตามคำพูดของผู้เผยพระวจนะท่านนี้ ดังนั้น ก่อนถึงปี ค.ศ. 1798 เพียงเล็กน้อย จะมีบางอำนาจที่มีต้นกำเนิดมาจากซาตานและมีลักษณะของซาตานปรากฏขึ้นมาทำสงครามกับพระคัมภีร์

ในดินแดนที่คำพยานทั้งสองของพระเจ้าถูกปิดปากให้เงียบเสียง จะมีการสำแดงออกให้เห็นถึงความไม่เชื่อพระเจ้าของฟาโรห์และความมักมากในโลกีย์ของเมืองโสโดม {GC 269.3} {GCth17 233.3}

คำพยากรณ์นี้เกิดขึ้นอย่างแม่นยำและน่าตะลึงตาตะลึงใจที่สุดในประวัติศาสตร์ของประเทศฝรั่งเศส ระหว่างการปฏิวัติในปี ค.ศ. 1793 “เป็นครั้งแรกที่โลกได้ยินจากการประชุมของคนกลุ่มหนึ่งที่มีชาติกำเนิดและได้รับการศึกษาอย่างมีอารยธรรมและได้รับสิทธิอย่างชอบธรรมในการปกครองประเทศที่ดีเลิศที่สุดประเทศหนึ่งของทวีปยุโรป ยกเสียงของพวกเขาอย่างพร้อมเพรียงกันในการปฏิเสธสัจธรรมอันน่าเคร่งขรึมที่สุดเท่าที่จิตวิญญาณของมนุษย์ได้รับ และประกาศด้วยเสียงอย่างเป็นเอกฉันท์ที่จะละทิ้งความเชื่อและการนมัสการเทพเจ้าองค์หนึ่ง” Sir Walter Scott, Life of Napoleon เล่มที่ 1 บทที่ 17 “ฝรั่งเศสเป็นประเทศเดียวในโลกที่ยังคงมีการบันทึกอย่างถูกต้องหลงเหลืออยู่ ในฐานะระดับประเทศ เธอชูมือของเธอขึ้นกบฏต่อพระเจ้าผู้ทรงเป็นเจ้าของจักรวาลอย่างเปิดเผย คนหมิ่นประมาทพระเจ้ามากมายและคนไม่เชื่อพระเจ้ามากมายยังคงมีอยู่และจะมีต่อไปในประเทศอังกฤษ เยอรมนี สเปนและประเทศอื่นๆ แต่ประเทศฝรั่งเศสยืนแยกตัวโดดเดี่ยวอยู่ต่างหากในประวัติศาสตร์โลกในฐานะรัฐเดียวที่ประกาศว่าไม่มีพระเจ้าด้วยพระราชกฤษฎีกาที่ออกมาจากที่ประชุมของรัฐสภา และพลเมืองทั้งหมดของเมืองหลวงและประชาชนอีกจำนวนมากทั่วทั้งประเทศทั้งหญิงและชายต่างเต้นรำทำเพลงด้วยความยินดีปรีดายอมรับคำประกาศของรัฐบาล” Blackwood’s Magazine, November, 1870 {GC 269.4} {GCth17 234.1}

ประเทศฝรั่งเศสยังเผยให้เห็นถึงคุณสมบัติที่โดดเด่นของเมืองโสโดมด้วย ในช่วงของการปฏิวัติ มีการแสดงออกถึงสภาพความตกต่ำทางฝ่ายศีลธรรมและความเสื่อมโทรมคล้ายคลึงกับที่นำความพินาศมายังเมืองต่างๆ ของที่ราบมาแล้ว และนักประวัติศาสตร์ได้เปิดเผยทั้งความไม่เชื่อพระเจ้าและความเสเพลไร้ศีลธรรมของประเทศฝรั่งเศสตามที่ให้ไว้ในคำพยากรณ์ “ส่วนที่เกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับกฎหมายเหล่านี้ซึ่งมีผลต่อศาสนาคือการลดความสำคัญของการรวมเป็นหนึ่งในการสมรสให้เหลือเป็นเพียงการทำสัญญาทางกฎหมายที่มีลักษณะผูกพันชั่วคราวซึ่งคนสองคนใดจะเข้าร่วมหรือสลัดทิ้งไปตามความพึงพอใจได้ ทั้งๆ ที่การสมรสเป็นความผูกพันอันศักดิ์สิทธิ์ที่สุดซึ่งมนุษย์สามารถสร้างขึ้นได้ และความยั่งยืนอันยาวนานของความสัมพันธ์นี้จะนำไปสู่เอกภาพของสังคม.......หากพวกปีศาจทั้งหลายตั้งเป้าหมายให้ตนเองคิดค้นหาวิธีที่ได้ผลที่สุดเพื่อทำลายสิ่งใดก็ได้ที่น่าเคารพ ที่ดีงามหรือที่ยั่งยืนนานในชีวิตครอบครัวและในเวลาเดียวกันได้รับการประกันความมั่นใจว่าผลร้ายของเป้าหมายนี้จะกระทบต่อเนื่องไปจากคนยุคหนึ่งไปสู่อีกยุคหนึ่ง พวกเขาไม่น่าจะคิดค้นแผนการอื่นใดที่ได้ผลมากไปกว่าการทำให้การสมรสเสื่อมทรามลง โซฟีย์ อาร์เนาต์ [Sophie Arnoult] ดาราชื่อดังจากความสามารถในการพูดคำคมคนหนึ่งได้บรรยายถึงพิธีแต่งงานของประชาราษฎร์ไว้ว่าเป็น ‘การประกอบพิธีศาสนาให้กับการล่วงประเวณี’” Scott เล่มที่ 1 บทที่ 17 {GC 270.1} {GCth17 234.2}

“เป็นเมืองที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราถูกตรึงกางเขน” วิวรณ์ 11:8 ประเทศฝรั่งเศสทำให้ข้อกำหนดของคำพยากรณ์นี้เกิดขึ้นตามที่ทำนายไว้ ไม่มีดินแดนใดที่ความเป็นศัตรูต่อต้านพระคริสต์จะถูกแสดงออกอย่างโดดเด่นไปมากกว่านี้ ไม่มีประเทศใดที่สัจธรรมต้องผจญกับการต่อต้านที่ขมขื่นและโหดเหี้ยมไปมากกว่านี้ ด้วยการกดขี่ข่มเหงที่ประเทศฝรั่งเศสทำกับผู้ที่ยอมรับพระกิตติคุณ เธอได้ตรึงพระคริสต์ในตัวสาวกทั้งหลายของพระองค์ไว้บนกางเขน {GC 271.1} {GCth17 235.1}

ศตวรรษแล้วศตวรรษเล่า ธรรมิกชนทั้งหลายต้องเสียเลือดเนื้อในขณะที่ชาววอลเดนซิสสละชีวิตของตนไว้บนเทือกเขาพิดมอนต์ “เพื่อพระวจนะของพระเจ้าและเพื่อการเป็นพยานของพระเยซู” พี่น้องของพวกเขาคือพวกเอลบิเจนส์แห่งประเทศฝรั่งเศสก็แบกการเป็นพยานเพื่อสัจธรรมในลักษณะเดียวกัน ในยุคของการปฏิรูปศาสนา สาวกของพวกเขาถูกประหารด้วยการทารุณกรรมที่โหดเหี้ยม พระราชาและขุนนาง สตรีชาติกำเนิดตระกูลสูงและหญิงสาวบอบบาง ความระทมทุกข์ของผู้ที่ยอมพลีชีพแด่พระเยซูกลายเป็นอาหารตาของผู้ที่หยิ่งยโสและเหล่าอัศวินของประเทศ พวกฮิวโกน็อทส์ที่กล้าหาญต่อสู้เพื่อสิทธิซึ่งหัวใจมนุษย์ถือว่าศักดิ์สิทธิ์ที่สุด พวกเขาต้องหลั่งเลือดในสนามรบอันดุเดือดหลายต่อหลายครั้ง พวกโปรเตสแตนต์ถูกจัดว่าเป็นพวกนอกกฎหมาย มีการตั้งค่าหัวของพวกเขาและแต่ละคนถูกตามล่าดั่งสัตว์ป่า {GC 271.2} {GCth17 235.2}

“คริสตจักรในถิ่นทุรกันดาร” ซึ่งหมายถึงลูกหลานจำนวนน้อยนิดของคริสเตียนสมัยก่อนที่หลงเหลือและยังคงหลบซ่อนอยู่ตามภูเขาทางตอนใต้ในศตวรรษที่ 18 นั้น พวกเขายังคงถนอมความเชื่อของบรรพบุรุษไว้ในขณะที่พวกเขาเสี่ยงภัยในการเดินทางไปประชุมกันตามที่ราบของภูเขาและหนองน้ำเปลี่ยวในยามค่ำคืน พวกเขาถูกพวกทหารม้าไล่ล่าและกระชากไปเป็นทาสฝีพายในเรือของโรมันตลอดชีวิต คนที่ใสสะอาดที่สุด ที่บริสุทธิ์ที่สุด มีการศึกษามากที่สุดของประเทศฝรั่งเศสถูกล่ามโซ่ ถูกทรมานอย่างทารุณโหดเหี้ยมท่ามกลางโจรและฆาตรกรรับจ้าง (โปรดดู Wylie เล่มที่ 22 บทที่ 6) ส่วนคนอื่นๆ ที่ได้รับการปฏิบัติที่เมตตากว่าจะถูกยิงทิ้งอย่างเลือดเย็น เพราะพวกเขาไม่มีอาวุธและขาดความช่วยเหลือ พวกเขากราบคุกเข่าลงอธิษฐาน คนชรา สตรีที่ป้องกันตัวเองไม่ได้และเด็กไร้เดียงสาจำนวนหลายร้อยคนล้มตายอยู่กับพื้นในสถานที่ประชุม ในการเดินทางข้ามภูเขาหรือป่าทึบซึ่งเป็นสถานที่ที่พวกเขาใช้ชุมนุมกันอยู่เป็นประจำนั้น ไม่ใช่เรื่องแปลกเลยที่จะพบ “ร่างของคนตายนอนเรียงรายตามทุ่งหญ้าและบ้างแขวนห้อยบนต้นไม้ในทุกๆสี่ก้าวที่เดินไป” ประเทศของพวกเขาซึ่งถูกทิ้งร้างด้วยคมดาบ ขวาน และตะแลงแกง ได้ถูกเปลี่ยนเป็นป่ากันดารอันอ้างว้างน่ากลัว “ความโหดเหี้ยมเหล่านี้ไม่ได้ก่อขึ้น.....ในยุคมืด แต่ในยุคแห่งความรุ่งเรืองของพระเจ้าหลุยส์ที่ 14 ในเวลานั้นวิทยาศาสตร์เจริญรุ่งเรือง วรรณกรรมกำลังเฟื่องฟู ขุนนางชั้นสูงของราชสำนักและของเมืองหลวงเป็นผู้มีการศึกษาและมีวาทศิลป์ และส่งผลกระทบอย่างมากต่อคุณงามความดีของความถ่อมตนและความรัก” Ibid. เล่มที่ 22 บทที่ 7 {GC 271.3} {GCth17 235.3}

แต่ที่ดำมืดที่สุดในบรรดาบัญชีดำของอาชญากรรม เป็นการกระทำที่เลวร้ายน่ากลัวและโหดเหี้ยมที่สุด นั่นคือการสังหารหมู่วันเซนต์บาร์โทโลมิว [St. Bartholomew Massacre วันที่ฝูงชนชาวฝรั่งเศสผู้นับถือนิกายโรมันคาทอลิกไล่สังหารพวกฮิวโกน็อทส์หรือโปรเตสแตนต์ชาวฝรั่งเศสภายใต้คำสั่งของพระเจ้าชาร์ลส์ที่ 9 แห่งประเทศฝรั่งเศส การสังหารเริ่มขึ้นก่อนรุ่งสางของเช้าวันที่ 24 สิงหาคม ค.ศ. 1572 ซึ่งตรงกับวันสมโภชของนักบุญบาร์โทโลมิว] โลกยังจำภาพความน่ากลัวที่สยองขวัญของการฆ่าอย่างขี้ขลาดและโหดเหี้ยมที่สุดได้ นักบวชและพระราชาคณะของโรมเร่งเร้าให้กษัตริย์ของประเทศฝรั่งเศสยื่นพระหัตถ์ออกสนับสนุนงานเหี้ยมโหดนี้ ระฆังที่ดังขึ้นในกลางดึกของยามค่ำคืนเป็นสัญญาณของการลงมือสังหารชาวโปรเตสแตนต์หลายพันคนนอนอย่างสงบในบ้านของตน โดยวางใจในเกียรติยศที่ได้ให้คำมั่นสัญญาไว้ของพระราชา พวกเขาถูกลากไปนอกบ้านโดยไม่มีการเตือนและถูกฆ่าทิ้งอย่างเลือดเย็น {GC 272.1} {GCth17 236.1}

พระคริสต์ทรงเป็นผู้นำที่ตามองไม่เห็นในการช่วยกู้ประชากรของพระองค์ออกจากการเป็นทาสในประเทศอียิปต์

ซาตานก็เช่นกันเป็นผู้นำของสมุนของมันที่ตามองไม่เห็นในการกระทำที่โหดเหี้ยมต่อการยอมพลีชีพของคนมากมายเหล่านี้ การสังหารหมู่นี้เกิดขึ้นในกรุงปารีสอย่างต่อเนื่องเป็นเวลาเจ็ดวัน สามวันแรกด้วยความโหดเหี้ยมอย่างที่ประเมินไม่ได้และงานนี้ไม่ได้จำกัดอยู่เฉพาะในตัวเมืองเท่านั้น แต่โดยคำสั่งพิเศษของพระราชาได้ขยายไปยังทุกจังหวัดและทุกอำเภอที่พบพวกโปรเตสแตนต์ พวกเขาไม่ได้เห็นแก่อายุหรือเพศ ทารกไร้เดียงสาหรือคนแก่ผมหงอกก็ยังไม่เว้น ขุนนางและชาวชนบท คนแก่และคนหนุ่ม แม่และเด็กถูกสังหารพร้อมกัน การฆาตกรรมทั่วทั้งประเทศฝรั่งเศสดำเนินอย่างต่อเนื่องเป็นเวลานานสองเดือน คนชั้นหัวกระทิของประเทศพินาศไปถึงเจ็ดหมื่นคน {GC 272.2} {GCth17 236.2}

“เมื่อข่าวการสังหารหมู่ไปถึงกรุงโรม ความปีติยินดีท่ามกลางเหล่านักบวชนั้นล้นเหลือจนไม่มีขอบเขต พระคาร์ดินัลแห่งเมืองลอเรนมอบมงกุฎหลายพันอันเป็นรางวัลให้แก่ผู้ส่งข่าว ปืนใหญ่ของเมืองเซนต์เอนเจโลยิงสลุตดังสนั่นให้การเคารพและชื่นชม เสียงระฆังดังกังวานจากทุกยอดหอคอยของโบสถ์ กองไฟเปลี่ยนกลางคืนเป็นกลางวันและพระสันตะปาปาเกรกอรีที่ 13 เสด็จร่วมขบวนยาวพร้อมด้วยพระคาร์ดินนัลและคนสำคัญอื่นๆ ในศาสนามุ่งหน้าไปยังโบสถ์เซนต์หลุยซ์ ณ ที่นั่น พระคาร์ดินัลแห่งโลเรนสวดบทเตเดียม......มีการหล่อเหรียญเพื่อรำลึกถึงการสังหารหมู่ และที่กรุงวาติกันยังมีจิตรกรรมฝาผนังซึ่งวาดโดยวาซารี [Frescoes of Vasari] อยู่สามภาพที่บรรยายถึงภาพการโจมตีของกองทัพเรือ ภาพพระราชานั่งในที่ประชุมสภากำลังวางแผนการสังหารหมู่และภาพการสังหารหมู่ที่เกิดขึ้น พระสันตะปาปาเกรกอรีประทานรางวัลให้พระเจ้าชาร์ลส์เป็นกุหลาบทองคำ และสี่เดือนหลังจากการสังหารหมู่ พระองค์ทรงฟังคำเทศนาของบาทหลวงชาวฝรั่งเศสด้วยความพอพระทัย......ที่พูดถึง ‘วันนั้นที่เต็มล้นด้วยความสุขและความปรีดาเมื่อพระสันตะปาปา บิดาผู้ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดทรงได้รับข่าวและทรงพระดำเนินด้วยความเคร่งขรึมเพื่อไปขอบคุณพระเจ้าและเซนต์หลุยซ์”‘ Henry White, The Massacre of St. Bartholomew บทที่ 14 ย่อหน้าที่ 34 {GC 272.3} {GCth17 236.3}

วิญญาณผู้บงการที่ชักนำอยู่เบื้องหลังการสังหารหมู่วันเซนต์บาร์โทโลมิวเป็นวิญญาณเดียวกับที่ชักนำในการปฏิวัติ พวกเขาประกาศว่าพระเยซูคริสต์เป็นคนหลอกลวง และเสียงร้องเรียกของผู้ไม่เชื่อชาวฝรั่งเศสที่มาชุมนุมคือ “บดขยี้เจ้าตัวร้าย” นั้นหมายถึงพระคริสต์ คำหมิ่นประมาทพระเจ้าที่ท้าทายต่อสวรรค์และความชั่วที่น่ารังเกียจเกิดขึ้นคู่กันไป มีการเชิดชูคนต่ำช้าที่สุด คนทารุณโหดร้ายเยี่ยงสัตว์และความชั่วช้าที่สุดให้สูงส่ง ทั้งหมดนี้ทำเพื่อเทิดเกียรติอย่างสูงแก่ซาตาน ในขณะเดียวกันก็ตรึงพระคริสต์พร้อมกับพระลักษณะของพระองค์ผู้ทรงเป็นสัจธรรม ความบริสุทธิ์และความรักที่ไม่เห็นแก่ตัวไว้บนกางเขนด้วย {GC 273.1} {GCth17 237.1}

“สัตว์ร้ายที่ขึ้นมาจากบาดาลลึกก็จะต่อสู้กับเขา มันจะชนะและฆ่าเขาทั้งสองเสีย” อำนาจไม่เชื่อพระเจ้าที่ปกครองประเทศฝรั่งเศสในช่วงของการปฏิวัติและในยุคสมัยแห่งความน่าสะพรึงกลัวนั้นได้ทำสงครามต่อต้านพระเจ้าและพระวจนะศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์อย่างที่โลกไม่เคยเห็นมาก่อน ที่ประชุมสภาแห่งชาติล้มล้างการนมัสการพระเจ้า พระคัมภีร์ถูกรวบรวมและถูกนำไปเผาทิ้งในที่สาธารณะด้วยการแสดงออกถึงการดูถูกเหยียดหยามทุกวิธีที่จะทำได้ พระบัญญัติของพระเจ้าถูกเหยียบย่ำอยู่ใต้เท้า สถาบันพระคัมภีร์ต่างๆ ถูกกำจัด วันพักผ่อนประจำสัปดาห์ถูกปัดทิ้งและตั้งทุกวันที่สิบขึ้นมาแทนเพื่ออุทิศให้กับการสำมะเลเทเมาและการหมิ่นประมาทพระเจ้า พิธีบัพติศมาและพิธีศีลมหาสนิทถูกสั่งห้าม คำประกาศต่างๆ ถูกติดอย่างสะดุดตาอยู่เหนือสถานที่ฝังศพประกาศให้รู้ว่าความตายเป็นการนอนหลับสนิทชั่วนิรันดร์ {GC 273.2} {GCth17 237.2}

มีการกล่าวกันว่า ความยำเกรงพระเจ้านั้นห่างไกลเหลือเกินจากการเป็นจุดเริ่มต้นของปัญญาจนกลายเป็นจุดเริ่มต้นของความโง่เขลา มีการสั่งห้ามการนมัสการทางศาสนาทั้งหมดนอกจากที่เกี่ยวข้องกับเสรีภาพและการประชุมของประเทศ “บิชอปของรัฐธรรมนูญแห่งกรุงปารีสถูกชักชวนให้เข้ามามีบทบาทสำคัญของการแสดงละครอันน่าขบขันของเรื่องโง่เขลาและอื้อฉาวที่สุดที่ไม่เคยแสดงมาก่อนในระดับชาติ.....ท่านถูกเชิญมาในขบวนเต็มยศเพื่อประกาศต่อหน้าที่ประชุมสภาว่าทุกแง่มุมของศาสนาที่ท่านสอนมาหลายปีนั้นเป็นวิชาหนึ่งของการบวชเป็นบาทหลวงซึ่งไม่มีพื้นฐานทั้งในประวัติศาสตร์หรือสัจธรรมอันศักดิ์สิทธิ์ ท่านบอกปัดด้วยคำพูดที่ขึงขังและแน่วแน่ถึงเรื่องการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้าที่ท่านเคยเทิดทูนนมัสการนั้น และในภายภาคหน้าท่านจะอุทิศตนเพื่อการสักการะต่อเสรีภาพ ความเท่าเทียมกัน คุณความดีและศีลธรรม หลังจากนั้นท่านก็นำเครื่องประดับยศฝ่ายศาสนาของท่านออกมาวางบนโต๊ะและประธานของที่ประชุมสภาก็สวมกอดท่านฉันพี่น้อง บาทหลวงละทิ้งศาสนาหลายองค์ได้ทำตามแบบอย่างของพระราชาคณะท่านนี้” Scott เล่มที่ 1 บทที่ 17 {GC 274.1}) {GCth17 238.1}

“คนทั้งหลายที่อยู่บนแผ่นดินโลกจะยินดีด้วยเรื่องเขาทั้งสองและพวกเขาจะรื่นเริงและจะให้ของขวัญแก่กันและกัน เพราะว่าผู้เผยพระวจนะทั้งสองนี้ได้ทรมานคนทั้งหลายที่อยู่ในโลก” วิวรณ์ 11:10 ประเทศฝรั่งเศสที่ไม่เชื่อพระเจ้าได้ทำให้เสียงเตือนสติจากพยานสองท่านของพระเจ้าเงียบไป พระคำแห่งสัจธรรมนอนแน่นิ่งอยู่บนถนนของเธอและผู้ที่เกลียดชังข้อห้ามและข้อกำหนดของพระบัญญัติของพระเจ้าพากันโห่ร้องด้วยด้วยความมีชัย มนุษย์ขัดขืนพระราชาแห่งสรวงสวรรค์อย่างเปิดเผย พวกเขาร้องเช่นเดียวกับคนบาปในอดีตว่า “พระเจ้าทรงทราบได้อย่างไร พระเจ้าผู้สูงสุดมีความรู้หรือ” สดุดี 73:11 {GC 274.2} {GCth17 238.2}

ด้วยการหมิ่นประมาทพระเจ้าอย่างอาจหาญเหลือเชื่อ บาทหลวงองค์หนึ่งขององค์กรใหม่พูดว่า “พระเจ้าหากพระองค์ทรงดำรงอยู่ขอจงล้างแค้นให้กับพระนามที่เสื่อมเสียไปของพระองค์ เราขอท้าทายพระองค์ พระองค์ยังทรงนิ่งเฉย พระองค์ไม่กล้าที่จะตรัสสั่งให้ฟ้าร้องฟาดลงมา แล้วภายหลังจากนี้ใครเล่าจะเชื่อว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่” Lacretelle, History เล่มที่ 11 หน้าที่ 309 ใน Sir Archibald Alison, History of Europe เล่มที่ 1 บทที่ 10 นี่เป็นเสียงสะท้อนของคำพูดฟาโรห์อย่างแน่แท้ทีเดียวที่ว่า “พระยาห์เวห์นั้นเป็นใครเล่า เราจึงจะต้องฟังเสียงของพระองค์” ” เราไม่รู้จักพระยาห์เวห์” {GC 274.3} {GCth17 238.3}

“คนโง่รำพึงในใจตนว่าไม่มีพระเจ้า” สดุดี 14:1 และพระเจ้าทรงเปิดเผยถึงผู้บิดเบือนความจริงว่า “ความโง่ของพวกเขาจะปรากฏต่อทุกคน” 2 ทิโมธี 3:9 หลังจากที่ประเทศฝรั่งเศสประกาศเลิกนมัสการพระเจ้าผู้ทรงชนม์ ผู้ทรงเป็น “องค์ผู้สูงเด่นและสูงส่ง ผู้ทรงดำรงอยู่นิรันดร์” อิสยาห์ 57:15 เวลาผ่านไปเพียงเล็กน้อยจนกระทั่งเธอดิ่งต่ำลงสู่การกราบบูชารูปเคารพด้วยการบูชาเทพธิดาแห่งเหตุผลในร่างของหญิงเสเพลไร้ศีลธรรมจรรยาคนหนึ่งและเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในสภาผู้แทนของประเทศและโดยอำนาจสูงสุดของฝ่ายปกครองและฝ่ายนิติบัญญัติ นักประวัติศาสตร์กล่าวไว้ว่า “มีอยู่พิธีหนึ่งของยุควิกลจริตนี้ที่ครองความเบาปัญญาบวกกับความไม่เคร่งครัดทางศาสนาอย่างไร้คู่แข่ง ประตูของห้องประชุมสภาเปิดกว้างให้กับขบวนนักดนตรี ซึ่งนำหน้าด้วยบรรดาสมาชิกของสภาการปกครองเทศบาลซึ่งเดินตามกันมาเป็นขบวนด้วยอาการเคร่งขรึมพร้อมกับร้องเพลงสรรเสริญให้เกียรติแก่เสรีภาพ และมาพร้อมกับสตรีเพศที่มีผ้าคลุมหน้าในฐานะเป้าหมายของการสักการะบูชาในอนาคตของพวกเขา ซึ่งพวกเขาตั้งสมญานามให้เธอว่าเทพธิดาแห่งเหตุผล [Goddess of Reason] เมื่อขบวนเข้ามายังบริเวณหน้าห้องแล้ว ก็ทำพิธียิ่งใหญ่เปิดผ้าคลุมหน้าของเธอออกและนำไปตั้งอยู่ข้างขวาของประธาน คนทั่วไปจำหน้าตาเธอได้ว่าเป็นนักเต้นระบำของโรงโอเปร่า.......ที่ประชุมสภาแห่งชาติของประเทศฝรั่งเศสเทิ

ดเกียรติอย่างเปิดเผยแก่บุคคลผู้นี้ว่าเป็นตัวแทนที่เหมาะสมที่สุดของเหตุผลที่สาธารณชนสมควรต้องกราบไหว้บูชา {GC 275.1} {GCth17 239.1}

“ พิธีกรรมน่าขบขันที่ไม่น่าเคารพและเหลวไหลนี้เป็นที่ยอมรับกันอยู่บ้างและตลอดทั่วทั้งประเทศมีการเลียนแบบการประกอบพิธีเทพธิดาแห่งเหตุผล ประชาชนของท้องถิ่นเหล่านี้มีความปรารถนาที่จะแสดงว่าตนเองเท่าเทียมกับจุดสูงสุดของการปฏิวัติ” Scott เล่มที่ 1 บทที่ 17 {GC 275.2} {GCth17 239.2}

พิธีกรคนหนึ่งซึ่งทำหน้าที่แนะนำพิธีบูชาเทพธิดาแห่งเหตุผลกล่าวว่า “สมาชิกกฤษฎีกาแห่งชาติทั้งหลาย ความคลั่งไคล้ศาสนาหลีกทางให้กับเหตุผลแล้ว ตาที่พร่ามัวทนมองความเจิดจ้าของแสงไม่ได้ วันนี้มีฝูงชนขนาดใหญ่มาชุมนุมกันภายใต้หลังคาทรงโกทิธ [ตึกทรงเยอรมัน] เหล่านั้น ซึ่งเป็นครั้งแรกที่สะท้อนเสียงแห่งความจริง ที่นั่นชาวฝรั่งเศสฉลองการนมัสการที่แท้จริงซึ่งคือเทพธิดาแห่งเสรีภาพ ซึ่งคือเทพธิดาของเหตุผล ที่นั่นพวกเราได้สรุปความตั้งใจเพื่อความเจริญรุ่งเรืองในส่วนต่างๆ ของประเทศ ที่นั่นพวกเราได้ละทิ้งรูปเคารพที่ไม่มีชีวิตเพื่อแลกกับเทพธิดาแห่งเหตุผล รูปเคารพที่มีชีวิตซึ่งเป็นผลงานชิ้นเอกของธรรมชาติ” M. A. Thiers, History of the French Revolution เล่มที่ 2 หน้า 370, 371 {GC 275.3} {GCth17 239.3}

เมื่อพวกเขานำเทพธิดามาถึงที่ห้องประชุมสภาแล้ว นักพูดคนนี้จูงมือเธอและหันไปยังที่ประชุมและพูดว่า “เพื่อนมนุษย์มตะทั้งหลาย ต่อแต่นี้ให้พวกท่านหยุดสั่นกลัวต่อหน้าเสียงฟ้าร้องที่ไร้อำนาจของพระเจ้าผู้ซึ่งความกลัวของตัวท่านได้จินตนาขึ้นมาเอง จงอย่ายอมรับพระเจ้า ให้ยอมรับแต่เหตุผล ข้าพเจ้าขอเสนอรูปบูชาประเสริฐและบริสุทธิ์แก่ท่าน หากท่านต้องการรูปเคารพบูชา ให้กราบบูชารูปนี้เท่านั้น.....ก้มกราบลงต่อหน้าสภาสูงสุดแห่งเสรีภาพที่น่าเคารพยิ่ง โอ ม่านแห่งเหตุและผล” {GC 276.1} {GCth17 240.1}

“ หลังจากประธานกอดเทพธิดาแล้ว พวกเขาก็ยกเธอขึ้นประดับในรถที่หรูหราและนำขบวนเคลื่อนไปท่ามกลางฝูงชนมากมาย มุ่งหน้าไปยังโบสถ์ปราสาทโนธาเดมเพื่อเข้าแทนที่เทพเจ้า ยกชูเธอขึ้นสูงไว้บนแท่นบูชาที่นั่นและรับการยกย่องจากผู้ที่อยู่ที่นั่น” Alison เล่มที่ 1 บทที่ 10 {GC 276.2} {GCth17 240.2}

ไม่นานต่อมา เหตุการณ์ที่ตามมาคือการเผาพระคัมภีร์ในที่สาธารณะ มีอยู่ครั้งหนึ่ง “สมาคมป๊อบปูล่าแห่งพิพิธภัณฑ์” ได้ก้าวเข้ามายังเทศบาลนครร้องด้วยเสียงอันดังว่า “ขอให้เหตุผลจงเจริญ” [Vive la Raison] และถือเสาไม้ที่บนยอดปักด้วยซากหนังสือหลายเล่มที่เผาไหม้ไปเป็นบางส่วน ในบรรดาหนังสือเหล่านี้มีหนังสือสังฆวัตร [เป็นหนังสือคู่มืออธิษฐานประจำวันซึ่งประกอบด้วยคำอธิษฐาน เพลงนมัสการ เพลงสดุดีและหัวข้อสำหรับอ่านซึ่งใช้กันเป็นประจำในคณะนักบวชสำคัญๆ] ตำราสวดมนต์และพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมและภาคพันธสัญญาใหม่ ซึ่ง “ชดใช้บาปไปแล้วในกองไฟสำหรับเรื่องตลกทั้งหลายที่บังคับให้มนุษยชาติหลงงมงาย” Journal of Paris, 1793, No. 318 อ้างใน Buchez-Roux, Collection of Parliamentary History เล่มที่ 30 หน้า 200, 201 {GC 276.3} {GCth17 240.3}

หลักคำสอนและพิธีกรรมของระบอบเปปาซีเป็นผู้เริ่มงานที่คนไม่เชื่อพระเจ้าได้ดำเนินสานต่อจนสำเร็จ นโยบายของโรมเป็นผู้วางข้อกำหนดทั้งในด้านสังคม ด้านการเมืองและด้านศาสนา เพื่อเร่งให้ประเทศฝรั่งเศสดิ่งลงสู่หายนะ นักเขียนเมื่ออ้างอิงถึงความโหดร้ายของการปฏิวัติครั้งนี้ได้กล่าวว่า เรื่องเลยเถิดเหล่านี้จะต้องกล่าวโทษไปที่ราชวงศ์และคริสตจักร (โปรดดูภาคผนวก)

หากต้องการความยุติธรรมที่แท้จริงแล้วจะต้องกล่าวโทษคริสตจักร หลักคำสอนและพิธีกรรมของระบอบเปปาซีวางยาพิษใส่ลงในความคิดของกษัตริย์ทั้งหลายเพื่อให้ต่อต้านการปฏิรูปศาสนา ว่าพวกคนเหล่านี้เป็นศัตรูต่อราชวงศ์ เป็นองค์ประกอบของความขัดแย้งที่จะส่งผลแห่งความตายต่อสันติสุขและความปรองดองกันของประชาชาติ มันเป็นเล่ห์เหลี่ยมของโรมที่ใช้วิธีนี้เพื่อบันดาลให้เกิดความโหดเหี้ยมโดยตรงและการกดขี่ที่น่ากลัวที่สุดออกมาจากราชบัลลังก์ {GC 276.4} {GCth17 240.4}

วิญญาณแห่งเสรีภาพเคลื่อนไปด้วยกันกับพระคัมภีร์ ไม่ว่าที่ใดก็ตามที่ยอมรับพระกิตติคุณสมองของประชาชนก็จะตื่น พวกเขาเริ่มสลัดทิ้งโซ่ตรวนที่ผูกมัดพวกเขาเยี่ยงทาสของความรู้ไม่เท่าทันความชั่วและความเชื่อทางไสยศาสตร์ พวกเขาเริ่มคิดและดำเนินชีวิตอย่างมนุษย์ บรรดาพระราชาทรงเห็นและอกสั่นขวัญหายกับการกดขี่ของพวกพระองค์ {GC 277.1} {GCth17 241.1}

โรมไม่รีรอที่จะสุมไฟแห่งความกลัวอันน่าอิจฉาของพวกเขาให้โหมแรงขึ้น พระสันตะปาปาตรัสกับผู้สำเร็จราชการของประเทศฝรั่งเศสในปี ค.ศ. 1525 ว่า “พวกคนบ้าคลั่งเหล่านี้ [หมายถึงพวกที่สนับสนุนโปรเตสแตนต์] จะไม่เพียงทำให้เกิดความสับสนและทำลายศาสนาเท่านั้น แต่จะทำลายทั้งอาณาจักร ความดีประเสริฐ กฎหมาย ความเป็นระเบียบและฐานันดรศักดิ์ด้วย” G. de Felice, History of the Protestants of France เล่มที่ 1 บทที่ 2 ย่อหน้าที่ 8 สองสามปีต่อมามีคำสั่งจากระบอบเปปาซีออกมาเตือนพระราชาว่า “ใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาท จงอย่าถูกหลอก พวกโปรเตสแตนต์จะก่อกวนความเป็นระเบียบทั้งหมดของฝ่ายปกครองทางการเมืองและของศาสนาด้วย......ราชบัลลังก์ก็ตกอยู่ภายใต้อันตรายที่พอๆ กับแท่นบูชา.....การนำศาสนาใหม่เข้ามาจำเป็นต้องนำการปกครองใหม่เข้ามาด้วย” D’Aubigne, History of the Reformation in Europe in the Time of Calvin เล่มที่ 2 บทที่ 36 และนักศาสนศาสตร์ร้องขอความฝักใฝ่ของประชาชนด้วยการประกาศว่าหลักคำสอนของพวกโปรเตสแตนต์ “ชักนำคนไปในทางผิดมุ่งสู่ของใหม่และความเขลา มันปล้นความรักของประชาราษฎร์ที่อุทิศถวายแด่พระราชาและทำลายทั้งคริสตจักรและรัฐ” ด้วยวิธีนี้โรมประสบความสำเร็จในการชักนำประเทศฝรั่งเศสเข้าต่อต้านการปฏิรูปศาสนา “ดาบของการกดขี่ข่มเหงชักออกจากฝักเป็นครั้งแรกในประเทศฝรั่งเศสเพื่อยกชูราชบัลลังก์ ปกป้องรักษาไว้ซึ่งคุณงามความดีและรักษากฎหมายให้ยั่งยืน” Wylie เล่มที่ 13 บทที่ 4 {GC 277.2} {GCth17 241.2}

ผู้ปกครองแผ่นดินคาดไม่ถึงแม้เพียงแต่น้อยว่าผลลัพธ์ของนโยบายที่ตัดสินจุดจบของประเทศจะออกมาเป็นเช่นนั้น คำสอนของพระคัมภีร์ควรจะได้ฝังหลักการแห่งความยุติธรรม การประมาณตน สัจธรรม ความเสมอภาคและความโอบอ้อมอารีลงในสมองและหัวใจของประชาชนซึ่งล้วนเป็นศิลามุมเอกที่จะนำให้ประเทศรุ่งเรือง “ความชอบธรรมย่อมเชิดชูประชาชาติ” ดังนั้น “พระที่นั่งนั้นถูกสถาปนาไว้” สุภาษิต 14:34; 16:12 “ผลงานของความชอบธรรมจะเป็นสันติสุข และผลลัพธ์ของความชอบธรรมคือความเงียบสงบและความวางใจเป็นนิตย์” อิสยาห์ 32:17 ผู้ที่ปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระเจ้าจะเคารพและปฏิบัติตามกฎหมายของประเทศของเขาอย่างแน่แท้ ผู้ที่ยำเกรงพระเจ้าจะเทิดเกียรติพระราชาในอำนาจการปกครองที่ยุติธรรมและชอบด้วยกฎหมาย แต่ประเทศฝรั่งเศสที่ไม่มีความสุขได้สั่งห้ามพระคัมภีร์และประกาศห้ามการมีสาวกของพระคัมภีร์ศตวรรษแล้วศตวรรษเล่า บุคคลที่มีหลักการและจริยธรรม บุคคลที่มีปัญญาเฉียบแหลมและพลังศีลธรรมที่เข้มแข็ง ผู้ที่กล้าปฏิญาณต่อการตัดสินใจและความเชื่อของตนที่จะทนทุกข์เพื่อสัจธรรม เป็นเวลาหลายศตวรรษที่คนเหล่านี้ต้องใช้ชีวิตอย่างทุกข์ทรมานตกเป็นทาสในเรือของชาวโรมัน สาบสูญที่หลักประหารหรือเปื่อยเน่าในคุกมืดใต้ดิน คนหลายพันพบความปลอดภัยด้วยการอพยพหนี

และเหตุการณ์เหล่านี้ดำเนินไปอย่างต่อเนื่องเป็นเวลาสองร้อยห้าสิบปีนับจากการปฏิรูปศาสนาได้เปิดฉากขึ้น {GC 277.3} {GCth17 241.3}

ในช่วงเวลาอันยาวนานนี้ แทบจะไม่มีชาวฝรั่งเศสสักรุ่นหนึ่งที่ไม่เคยเห็นสาวกของพระกิตติคุณหนีตายเพื่อเอาตัวรอดต่อหน้าความโกรธอย่างบ้าคลั่งของผู้กดขี่ และพวกเขานำสติปัญญา ศิลปะ ความขยันและความเป็นระเบียบติดตัวไปด้วย—ซึ่งตามหลักเกณฑ์แล้วพวกเขาดีเลิศอย่างเด่นชัดอยู่แต่ก่อน— เพื่อไปสร้างความมั่งคั่งให้กับประเทศที่พวกเขาไปลี้ภัยได้ และในสัดส่วนที่พวกเขาเติมของประทานคุณภาพดีเลิศเหล่านี้ให้แก่ประเทศที่ไปลี้ภัย พวกเขาก็ทำให้ประเทศของตนขาดของประทานเหล่านี้ไปในสัดส่วนเดียวกัน หากคนทั้งหมดที่บัดนี้ถูกขับออกไปยังคงอยู่ในประเทศฝรั่งเศสแล้ว หากในช่วงเวลาสามร้อยปีนี้ทักษะในด้านอุตสาหกรรมของผู้ถูกเนรเทศถูกนำมาทำไร่เพาะปลูกในดินแดนของเธอ หากในช่วงเวลาสามร้อยปีนี้ ความสามารถทางศิลปะถูกนำมาพัฒนาผลผลิตของเธอ หากในช่วงเวลาสามร้อยปีนี้อัจฉริยะด้านการสร้างสรรค์และพลังการวิเคราะห์ถูกนำมาทำให้วรรณคดีของเธอรุ่งเรืองและปรับปรุงวิทยาศาสตร์แล้ว หากสติปัญญาของพวกเขาถูกนำมาใช้ในการให้คำปรึกษาแก่สภาแล้ว ความกล้าหาญในการต่อสู้สงครามของเธอ ความเท่าเทียมในการร่างกฎหมายของเธอและให้ศาสนาของพระคัมภีร์เสริมสร้างความแข็งแกร่งให้กับปัญญาและควบคุมจิตสำนึกของประชากรของเธอแล้ว ในวันนี้ประเทศฝรั่งเศสจะล้อมรอบด้วยความเจริญรุ่งเรืองแจ่มจรัสเพียงไร เธอน่าจะได้เป็นประเทศยิ่งใหญ่ร่ำรวยและมีสุขมากเพียงไร เธอน่าจะเป็นแบบอย่างแก่ประเทศอื่นมากเพียงไร {GC 278.1} {GCth17 242.1}

“แต่ความดื้อรั้นดันทุรังอย่างหลับหูหลับตาและไม่ยอมผ่อนปรนได้ขับไล่ครูผู้มีคุณธรรมดีทุกคน ผู้มีระเบียบวินัยสูงทุกคน ผู้ปกป้องราชบัลลังก์อย่างซื่อสัตย์ทุกคนออกไปจากแดนดินของเธอ พวกเขาพูดกับคนเหล่านี้ซึ่งน่าจะทำให้ประเทศของตนเป็นประเทศที่ ‘มีชื่อเสียงและโชติช่วงชัชวาล’ ในโลกนี้ว่าจงเลือกสิ่งที่ท่านต้องการ เสาประหารเผาทั้งเป็นหรือถูกเนรเทศออกนอกประเทศ ในที่สุดความหายนะของประเทศได้สำเร็จบริบูรณ์ ไม่หลงเหลือจิตสำนึกให้พวกเขาประณาม ไม่มีศาสนาที่จะให้ลากไปยังเสาประหารเผาทั้งเป็นอีกแล้ว ไม่มีผู้รักชาติที่จะให้ขับไล่เนรเทศอีกต่อไป” Wylie เล่มที่ 13 บทที่ 20 และทั้งหมดนี้คือผลลัพธ์อันร้ายกาจของการปฏิวัติที่มาพร้อมกับความโหดเหี้ยม {GC 279.1} {GCth17 242.2}

“การอพยพหนีภัยของพวกฮิวโกน็อทส์มาพร้อมกับความตกต่ำที่แผ่ไปทั่วประเทศฝรั่งเศส เมืองผลิตที่เคยรุ่งเรืองเสื่อมลง มณฑลที่เคยอุดมสมบูรณ์กลับไปสู่ความรกร้างแบบท้องถิ่นดั้งเดิม ความเฉื่อยทางปัญญาและความเสื่อมถอยลงทางศีลธรรมตามต่อมาจากช่วงเวลาของความเจริญที่ผิดธรรมดา กรุงปารีสกลายเป็นโรงทานขนาดใหญ่ที่เลี้ยงคนยากจนและมีการคาดว่าในช่วงเวลาที่การปฏิวัติเปิดฉากมีขอทานสองแสนคนไปยื่นขอการสงเคราะห์จากพระหัตถ์ของพระราชา มีเพียงนักบวชเยสุอิตเท่านั้นที่รุ่งเรืองอยู่ในประเทศที่ผุพังและปกครองโบสถ์และโรงเรียน เรือนจำและเรือโรมันอย่างเผด็จการอำมหิต” {GC 279.2} {GCth17 242.3}

ข่าวประเสริฐน่าจะนำคำตอบมาให้แก่ปัญหาทางการเมืองและทางสังคมเหล่านั้นที่สร้างความสับสนแก่ความสามารถของคณะสงฆ์ พระราชาและผู้ร่างกฎหมายของเธอและในที่สุดได้นำประเทศดิ่งลงสู่อนาธิปไตยและความพินาศ แต่ภายใต้การครอบงำของโรม ประชาชนสูญเสียบทเรียนประเสริฐแห่งการเสียสละตนเองและความรักที่ไม่เห็นแก่ตัวของพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา พวกเขาถูกนำพาออกไปจากการเสียสละความต้องการของตนเองเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น ไม่มีการตำหนิคนร่ำรวยที่กดขี่คนยากจนและคนยากจนไม่ได้รับการช่วยเหลือหรือความเห็นใจจากการเป็นทาส

และความต่ำต้อย
ความเห็นแก่ตัวของคนร่ำรวยและคนมีอำนาจเพิ่มมากขึ้นและกดขี่ข่มเหงมากยิ่งขึ้นอย่างเห็นได้ชัด
เป็นเวลานับศตวรรษ
ความโลภและความสำมะเลเทเมาของพวกขุนนางส่งผลให้เกิดการข่มขู่อย่างทารุณต่อชาวชนบท
คนร่ำรวยกระทำผิดต่อคนยากจนและคนยากจนเกลียดชังคนร่ำรวย {GC 279.3} {GCth17 243.1}

ในหลายจังหวัด พวกขุนนางต่างๆ จะเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ครองที่ดินและคนชนชั้นแรงงานจะเป็นผู้เช่า พวกเขาอยู่ภายใต้ความเมตตาของเจ้าของที่และถูกบังคับให้จำนนอยู่ใต้ข้อเรียกร้องที่รุนแรง ภาระในการสนับสนุนทั้งคริสตจักรและรัฐตกอยู่กับชนชั้นกลางและชนชั้นต่ำลงมา พวกเขาถูกเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองและคณะสงฆ์เรียกเก็บภาษีอย่างหนัก “ความผาสุกของพวกผู้ดีจะต้องถือว่าเป็นกฎหมายสูงสุด ชาวนาและคนชนบทอาจต้องอดอยาก โดยที่ผู้กดขี่ไม่สนใจใยดีในสิ่งใดเลย.........ทุกย่างก้าวของประชาชนถูกบังคับให้เข้าไปปรึกษาเพื่อให้ประโยชน์แก่นายทุนเจ้าของที่ ทุกย่างก้าวของชีวิตคนงานเกษตรกรรมเป็นชีวิตที่มีแต่การทำงานตรากตรำและความทุกข์ระทมที่ไม่มีการบรรเทา หากกล้าที่จะบ่นร้องทุกข์ คำร้องทุกข์เหล่านั้นจะได้รับการปฏิบัติอย่างดูถูกเหยียดหยาม ศาลยุติธรรมจะฟังคำให้การของผู้ดีมากกว่าของชาวชนบท ผู้พิพากษารับสินบนอย่างเปิดเผย ความต้องการตามอำเภอใจของพวกขุนนางถือว่ามีอำนาจตามกฎหมายโดยอาศัยประโยชน์ของระบบทุจริตที่แพร่หลายเช่นนี้ ในจำนวนภาษีที่ขูดรีดได้จากคนธรรมดาซึ่งส่วนหนึ่งขูดรีดโดยผู้มีอิทธิพลทางโลกและอีกส่วนโดยพวกคณะสงฆ์นั้น ไม่มีแม้แต่เพียงครึ่งหนึ่งตกไปสู่กองคลังของราชวังหรือของฝ่ายศาสนาเลย ที่เหลือถูกยักยอกไปใช้อย่างสุรุ่ยสุร่ายเพื่อสนองตัณหาของตน และพวกที่ขูดรีดพลเมืองเพื่อนร่วมชาติเหล่านี้ยังได้รับการยกเว้นการชำระภาษีและได้รับสิทธิลดหย่อนทั้งหมดที่ชอบด้วยระเบียบของกฎหมายและประเพณีตามที่รัฐกำหนดด้วย คนที่อยู่ในชนชั้นพิเศษมีอยู่หนึ่งแสนห้าหมื่นคนและสนองความต้องการของการตามใจตนเองของพวกเขา คนเป็นล้านถูกตัดสินด้วยชีวิตที่สิ้นหวังและตกต่ำ” (โปรดดูภาคผนวก) {GC 279.4} {GCth17 243.2}

ฝ่ายการปกครองปล่อยตัวให้กับความสุขสำราญและความเสเพล ความเชื่อมั่นระหว่างประชาชนกับพวกผู้ปกครองมีอยู่เพียงเล็กน้อย ความระแวงสงสัยฝังแน่นอยู่ในทุกมาตรการของฝ่ายการปกครองซึ่งส่อให้เห็นถึงความมุ่งร้ายและเห็นแก่ตัว เป็นเวลากว่ากึ่งศตวรรษก่อนการปฏิวัติที่พระเจ้าหลุยส์ที่ 15 ทรงครองราชย์อยู่ แม้ในเวลาที่ชั่วช้าเหล่านั้น พระราชาองค์นี้ยังทรงโดดเด่นในเรื่องของความเกียจคร้าน เหลาะแหละและมักมากในกามด้วยคนชั้นสูงที่ชั่วช้าและโหดร้ายและคนชนชั้นต่ำที่ยากจนและรู้ไม่เท่าทันเช่นนี้ รัฐบาลทำผิดพลาดในเรื่องการเงินและประชาชนฉุนเฉียวโกรธแค้น เป็นสภาพที่ไม่จำเป็นต้องใช้ตาของผู้พยากรณ์ก็สามารถทำนายล่วงหน้าได้ว่าจะมีการปะทุที่น่ากลัวเกิดขึ้นในเวลาอันใกล้ เมื่อที่ปรึกษาให้คำเตือน พระราชามักตรัสตอบอย่างคุ้นเคยว่า “พยายามทำเรื่องให้ดำเนินไปได้ตราบเท่าที่ฉันมีชีวิตอยู่ หลังจากฉันตายแล้วก็ให้เป็นไปตามทางของมัน” เป็นเรื่องไม่เกิดผลที่จะเร่งเร้าให้มีการปฏิรูป พระองค์ทรงมองเห็นความชั่วแต่ไม่มีทั้งความกล้าหรือกำลังที่จะเผชิญกับมัน วาระสุดท้ายที่กำลังรอคอยฝรั่งเศสนั้น คำตอบอย่างคนเกียจคร้านและเห็นแก่ตัวของพระองค์สะท้อนให้เห็นภาพได้อย่างจริงแท้ “หลังจากฉันน้ำค่อยท่วมก็แล้วกัน” {GC 280.1} {GCth17 244.1}

โดยการบีบจุดอ่อนที่ความอิจฉาของพระราชาและของชนชั้นปกครอง โรมใช้อิทธิพลเพื่อทำให้พวกเขาจับประชาชนไว้ใต้พันธะผูกมัดโดยรู้ดีว่าด้วยการทำเช่นนี้บ้านเมืองจะอ่อนแอลงและโดยวิธีนี้จะจับทั้งฝ่ายปกครองและประชาชนไว้ใต้อาณัติของเธอได้

ด้วยนโยบายของสายตาที่มองการณ์ไกล เธอประจักษ์ดีว่า เพื่อผูกมัดมนุษย์ให้เป็นทาสอย่างได้ผลนั้นจะต้องผูกโซ่ตรวนไว้ที่จิตวิญญาณของพวกเขา และวิธีแน่นอนที่สุดที่จะป้องกันไม่ให้พวกเขาหนีพ้นธะผูกมัดของพวกเขาคือ การทำให้พวกเขาไม่มีเสรีภาพ ความโหดร้ายที่รุนแรงกว่าความทุกข์ทรมานทางกายถึงพันเท่าที่เป็นผลมาจากนโยบายของเธอก็คือ ความเสื่อมทางศีลธรรม ประชาชนถูกกีดกันไม่ให้มีพระคัมภีร์และถูกทิ้งให้อยู่กับคำสอนของความดันทุรังและความเห็นแก่ตัว พวกเขาจึงถูกห่อหุ้มอยู่ในความรู้ไม่เท่าทันและความเชื่อทางไสยศาสตร์และจมอยู่ในความชั่วซึ่งทำให้พวกเขาไม่เหมาะที่จะปกครองตนเองอย่างสิ้นเชิง {GC 281.1} {GCth17 244.2}

แต่ผลที่ออกมาทั้งหมดนั้นช่างแตกต่างอย่างมากจากสิ่งที่โรมมุ่งหมายไว้ แทนที่จะกำฝูงชนไว้อย่างงมงายภายใต้คำสอนของเธอ ผลงานของเธอกลับทำให้พวกเขากลายเป็นผู้ไม่เชื่อศาสนาและเป็นนักปฏิวัติ พวกเขาดูหมิ่นลัทธิโรมันว่าเป็นวิชาคาถานักบวช พวกเขามองว่าคณะสงฆ์เป็นพรรคที่กดขี่พวกเขา พระเจ้าองค์เดียวที่พวกเขารู้จักก็คือพระเจ้าของโรม คำสอนของพระเจ้านี้เป็นศาสนาเดียวของพวกเขาเท่านั้น พวกเขาถือว่าความโลภและความโหดเหี้ยมของโรมเป็นผลอันชอบด้วยเหตุของพระคัมภีร์ ดังนั้นพวกเขาจึงไม่ต้องการมีส่วนในสิ่งเหล่านี้เลย {GC 281.2} {GCth17 244.3}

โรมนำเสนอพระลักษณะของพระเจ้าอย่างผิดๆ และบิดเบือนข้อกำหนดของพระองค์และบัดนี้มนุษย์ไม่ยอมรับทั้งพระคัมภีร์และพระเจ้าผู้ทรงเป็นแหล่งกำเนิดของพระคัมภีร์ โรมกำหนดว่าคำสอนของเธอต้องใช้ความงมงายภายใต้ความเห็นชอบอย่างเสแสร้งของพระคัมภีร์ ในการตอบสนองเรื่องนี้ วอลแตร์ [Voltaire] และพรรคพวกโยนทิ้งพระวจนะของพระเจ้าไปและกระจายพิษแห่งความไม่เชื่อไปทุกแห่งหนแทน โรมบดขยี้ประชาชนให้อยู่ใต้ส้นเท้าเหล็กของเธอจนติดดินไปแล้วและบัดนี้ฝูงชนนั้นเสื่อมทรามและถูกทารุณกรรมเยี่ยงสัตว์ และในการตอบโต้ความโหดเหี้ยมนี้พวกเขาได้โยนการยับยั้งชั่งใจทั้งหมดทิ้งไป พวกเขาโกรธเป็นฟืนเป็นไฟกับการหลอกลวงอันระยิบระยับที่หลงเทิดทูนมาเป็นเวลาช้านาน พวกเขาไม่ยอมรับทั้งสัจธรรมและความเท็จ และการสำคัญผิดถึงอิสระในเสรีภาพ ทาสของความชั่วร้ายจึงปีติยินดีในอิสรภาพที่คาดคิดเอาเองของพวกเขา {GC 281.3} {GCth17 244.4}

ในตอนต้นของการปฏิวัติ ประชาชนได้รับพระบรมราชานุญาตให้มีตัวแทนในจำนวนที่มากกว่าขุนนางและผู้นำศาสนารวมกัน ดังนั้นดุลอำนาจจึงตกอยู่ในมือของพวกเขา แต่พวกเขาไม่พร้อมที่จะใช้สิ่งนี้ด้วยปัญญาและความพอดี พวกเขากระตือรือร้นที่จะแก้ไขความผิดพลาดที่พวกเขาเคยทนทุกข์ทรมานมา พวกเขาตั้งใจอย่างแน่วแน่ที่จะสร้างสังคมใหม่ ประชาชนที่เคียดแค้นในความคิดของพวกเขาฝังอยู่กับความขมขื่นและความทรงจำของการถูกรังแกที่ถนอมเก็บมานาน ตัดสินใจที่จะปฏิวัติสภาพของความเศร้าที่ลุกลามใหญ่โตจนสุดทนได้และแก้แค้นผู้ที่พวกเขาถือว่าเป็นต้นกำเนิดของความทุกข์ให้กับตนเอง คนที่ถูกกดขี่นำบทเรียนที่ได้รับขณะที่ถูกกดขี่มาใช้และกลายเป็นผู้กดขี่คนที่เคยกดขี่พวกเขา {GC 282.1} {GCth17 245.1}

ประเทศฝรั่งเศสที่ไร้ความสุขจึงเก็บเกี่ยวเลือดจากผลที่เธอหว่าน เป็นผลลัพธ์จากการที่เธอยอมไปอยู่ภายใต้การควบคุมของอำนาจของโรมอันน่ากลัว ประเทศฝรั่งเศสภายใต้อิทธิพลของโรมได้ปักหลักประหารเผาทั้งเป็นต้นแรกขึ้นเมื่อตอนเปิดฉากการปฏิรูปศาสนา และที่แห่งเดียวกันนั้นยังได้ตั้งกิโยตีน เครื่องแรกขึ้นมาเมื่อตอนเปิดฉากการปฏิวัติด้วยเช่นกัน ณ จุดเดียวกันกับที่ผู้ยอมพลีชีพเพื่อความเชื่อของโปรเตสแตนต์คนแรกถูกเผาในศตวรรษที่สิบหก เหยื่อคนแรกก็ถูกคมมีดกิโยตีนในศตวรรษที่สิบแปดที่นี่ด้วยเช่นกัน

ด้วยการขับไล่ข่าวประเสริฐที่น่าจะนำการรักษามาให้เธอ ฝรั่งเศสกลับเปิดประตูให้กับความไม่เชื่อพระเจ้าและความพินาศ เมื่อการควบคุมของพระบัญญัติของพระเจ้าถูกสลัดทิ้งไป ผลที่ปรากฏออกมาก็คือกฎหมายของมนุษย์นั้นไม่พอที่จะขวางกั้นคลื่นลมตัณหาของมนุษย์ และประเทศถูกต้อนเข้าไปสู่การปฏิวัติและความโกลาหล สงครามต่อสู้กับพระคัมภีร์เปิดฉากให้กับยุคหนึ่งซึ่งจารึกไว้ในประวัติศาสตร์ของโลกว่าเป็นยุคแห่งการปกครองอันหฤโหด สันติภาพและความสุขถูกกำจัดออกไปจากบ้านและหัวใจของมนุษย์ ไม่มีผู้ใดมีความมั่นคง ผู้ที่ได้รับชัยชนะในวันนี้จะถูกระแวงสงสัยและถูกกำหนดโทษในวันรุ่งขึ้น ความรุนแรงและความชั่วช้าลามกมีอำนาจชี้เป็นชี้ตายอย่างไม่มีการขัดขวาง {GC 282.2} {GCth17 245.2}

พระมหากษัตริย์ นักบวช และขุนนางถูกบังคับให้ยอมจำนนต่อความโหดเหี้ยมของประชาชนที่ตื่นเต้นและบ้าคลั่ง ความกระหายการแก้แค้นของพวกเขาเพียงแต่ถูกกระตุ้นขึ้นด้วยการประหารพระมหากษัตริย์ และในไม่ช้าพวกที่ออกคำสั่งแห่งความตายของพระองค์ก็เดินตามพระองค์ไปยังตะแลงแกง มีการสังหารหมู่ทุกคนที่สงสัยว่าเป็นศัตรูต่อการปฏิวัติ เรือนจำแออัด บางครั้งมีผู้ต้องขังถึงสองแสนคน เมืองใหญ่ของราชอาณาจักรเต็มไปด้วยภาพอันน่าสยดสยอง พรรคหนึ่งของนักปฏิวัติต่อสู้กับอีกพรรคหนึ่งและประเทศฝรั่งเศสกลายเป็นสนามใหญ่ของความขัดแย้งของฝูงชนที่ถูกซัดไปเซมาด้วยไฟของราคะตัณหาของพวกเขาเอง “ในกรุงปารีส การจลาจลเกิดขึ้นแล้วเกิดขึ้นอีกตามกันมา และประชาชนแตกออกเป็นเสี่ยวเล็กเสี่ยวน้อยที่ดูเหมือนว่าไม่มีจุดประสงค์ใดนอกจากการทำลายล้างกันเอง” และเพื่อซ้ำเติมความทุกข์ให้กับตัวเอง ประเทศได้ประกาศเข้าร่วมสงครามอันยืดเยื้อและทำลายล้างกับอำนาจยิ่งใหญ่ของยุโรป “ประเทศแทบจะล้มละลาย กองทัพส่งเสียงเรียกร้องค่าจ้างค้างจ่าย คนในกรุงปารีสกำลังอดอยาก ต่างจังหวัดถูกทิ้งร้างเพราะการปล้นสะดมและอารยธรรมแทบสูญสิ้นไปในความสับสนอลหม่านและปราศจากศีลธรรม” {GC 283.1} {GCth17 245.3}

ประชาชนเรียนรู้อย่างดีเกินพอจากบทเรียนของความโหดเหี้ยมและการทารุณกรรมที่โรมเพียรสอนอย่างขันแข็ง ในที่สุดวันแห่งความทุกข์เข็ญก็มาถึง ไม่ใช่เป็นเวลานี้ที่สาวกของพระเยซูถูกโยนเข้าไปในคุกใต้ดินและลากไปหลักประหาร คนเหล่านี้พินาศหรือถูกขับเนรเทศออกไปนานแล้ว บัดนี้โรมผู้ไม่ยอมผ่อนปรนรู้สึกถึงอำนาจแห่งความตายของผู้ที่เธอได้ฝึกให้ชื่นชมพฤติกรรมกระหายเลือด “แบบอย่างการกดขี่ที่พวกนักบวชชาวฝรั่งเศสแสดงออกมาหลายชั่วอายุคนบัดนี้ย้อนกลับมายังพวกเขาเองด้วยความรุนแรงเข้มข้น ตะแลงแกงแดงด้วยเลือดของบรรดาบาทหลวง เรือโรมันและเรือนจำที่ครั้งหนึ่งแออัดด้วยพวกฮิวโกน็อทส์นั้นบัดนี้เต็มไปด้วยผู้ที่กดขี่ข่มเหงพวกเขา พวกนักบวชชาวโรมันคาทอลิกถูกล่ามโซ่ติดกับที่นั่งและตรากตรำอยู่กับการกรรเชียง พวกเขาประสบกับความทุกข์ทั้งหมดที่คริสตจักรของพวกเขากระทำอย่างไม่ยั้งต่อคนนอกศาสนาที่สุภาพอ่อนน้อม” {GC 283.2} {GCth17 245.4}

“แล้ววันเหล่านั้นก็มาถึงเมื่อศาลชำระความที่โหดเหี้ยมที่สุดนำกฎระเบียบที่ป่าเถื่อนที่สุดมาใช้ เมื่อไม่มีผู้ใดกล้าทักทายเพื่อนบ้านของเขาหรือกล้าอธิษฐาน.........โดยที่ไม่ตกอยู่ในอันตรายของการทำผิดที่มีโทษถึงตาย เมื่อนักสืบแอบซุ่มอยู่ทุกมุม เมื่อกิโยตีนทำงานนานและหนักทุกเช้า เมื่อเรือนจำขังผู้ต้องโทษเต็มเกือบเท่าท้องเรือของเรือขนทาส เมื่อท่อระบายน้ำเทน้ำผสมเลือดฟองฟอดไหลลงสู่แม่น้ำไซน์......ในขณะที่ทุกวันเหยื่อเต็มคันรถถูกนำผ่านถนนในกรุงปารีสไปสู่วาระสุดท้ายของพวกเขา ข้าหลวงต่างๆ ที่คณะกรรมการของผู้มีอำนาจสูงสุดส่งมาประจำในแผนกเปิดเผยให้เห็นถึงความโหดเหี้ยมอย่างเลยเถิดที่ไม่มีผู้

ใดรู้แม้แต่ในเมืองหลวง ใบมีดของเครื่องแห่งความตายถูกยกขึ้นและปล่อยลงมาช้าเกินไปในการสังหาร เชลยเป็นแถวๆ ถูกยิงทิ้งด้วยลูกปืน มีการเจาะรูใต้ท้องเรือที่แออัด เมืองลียงส์กลายเป็นทะเลทราย แม้กระทั่งที่เมืองอาร์รัสยังมีการปฏิเสธความเมตตาอย่างโหดเหี้ยมของการตายเร็วที่จะให้แก่นักโทษ ตลอดแถบเมืองลอร์จากเมืองสูมาร์ไปยังทะเลมีฝูงกาและฝูงเหยี่ยวขนาดเล็กมากินซากศพเปลือยที่เรียงรายพันกันเป็นเกลียว ไม่มีความเมตตาต่อเพศหรืออายุ จำนวนเยาวชนชายหญิงอายุสิบเจ็ดที่ถูกรัฐบาลเลวทรามฆาตกรรมนับได้หลายร้อยชีวิต ทารกถูกกระชากไปจากอ้อมอกและโยนลงไปยังหอกเหล็กแต่ละอันตลอดแนวยาโคบิน" (โปรดดูภาคผนวก) ในช่วงเวลาสั้นๆ ของสิบปีนี้ ฝูงชนจำนวนมากพินาศ {GC 284.1} {GCth17 246.1}

เรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นนี้เป็นสิ่งที่ซาตานต้องการ นี่เป็นสิ่งที่มันพยายามทำให้ได้มาเป็นเวลาหลายยุคแล้ว นโยบายของมันถือการหลอกลวงตั้งแต่ต้นจนจบ และเป้าหมายแน่วแน่ของมันคือการนำความทุกข์ยากและความพินาศมาสู่มนุษย์ เพื่อลบล้าง และทำให้ผลของการทรงสร้างของพระเจ้าเป็นมลทิน เพื่อทำให้เป้าประสงค์แห่งความเมตตาและความรักของพระเจ้ามัวหมองไปและด้วยเหตุนี้ทำให้สวรรค์เศร้าหมอง แล้วด้วยศิลปะของการหลอกลวง มันทำให้ความคิดของมนุษย์มืดไปและนำพวกเขาให้โทษความผิดกลับไปยังพระเจ้าราวกับว่าความทุกข์ลำบากทั้งหมดนี้เป็นผลของแผนการทรงสร้าง ในลักษณะเดียวกัน เมื่อผู้ใดที่ถูกทำให้ตกต่ำเสื่อมสภาพและถูกทารุณกรรม เมื่อพวกเขาใช้ความรุนแรงโหดร้ายของมันทำให้ตนเองเป็นไทแล้ว มันจะรุกเร้าให้พวกเขาเพิ่มความโหดร้ายอย่างโหดเหี้ยมให้จนถึงที่สุด แล้วพวกเผด็จการและผู้กดขี่ทั้งหลายจะอ้างภาพการไร้ศีลธรรมที่ควบคุมไม่ได้นี้ว่าเป็นแบบอย่างของผลแห่งเสรีภาพ {GC 284.2} {GCth17 246.2}

เมื่อสืบพบความผิดที่ซ่อนไว้ได้ชุดหนึ่ง ซาตานก็เพียงแต่อำพรางความผิดนั้นไว้ด้วยหน้ากากที่ต่างกันและฝูงชนก็ต้อนรับมันด้วยความกระตือรือร้นเหมือนเช่นครั้งก่อน เมื่อประชาชนค้นพบว่าลัทธิโรมันนั้นหลอกลวงและซาตานใช้ตัวแทนนี้นำพวกเขาให้ล่วงละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้าไม่ได้อีกต่อไป มันก็จะปลุกระดมให้พวกเขาถือว่าศาสนาทั้งปวงนั้นเป็นเรื่องหลอกลวงและพระคัมภีร์เป็นหนังสือนิทานสอนเด็ก และเมื่อสลัดข้อกำหนดของพระเจ้าทิ้งไปได้แล้ว พวกเขาก็ปล่อยตัวให้กับความชั่วที่ควบคุมไม่ได้ {GC 285.1} {GCth17 247.1}

ความผิดร้ายแรงที่สร้างความวิบัติเช่นนี้ต่อผู้ที่อยู่ในประเทศฝรั่งเศสเกิดจากการไม่รู้จักสัจธรรมอันยิ่งใหญ่เรื่องหนึ่ง นั่นคือเสรีภาพที่แท้จริงอยู่ภายในกฎข้อห้ามของพระบัญญัติของพระเจ้า "ถ้าเจ้าเชื่อฟังบัญญัติของเราแล้วความสมบูรณ์สุขของเจ้าจะเป็นเหมือนแม่น้ำ และความชอบธรรมของเจ้าจะเหมือนคลื่นทะเล" "พระยาห์เวห์ตรัสว่า 'ไม่มีสันติสุขแก่คนอธรรม'" "แต่ผู้ที่ฟังข้า จะอยู่อย่างปลอดภัยและเขาอยู่อย่างสุขไม่กลัวสิ่งร้ายใดๆ" อิสยาห์ 48:18, 22 สุภาษิต 1:33 {GC 285.2} {GCth17 247.2}

พวกไม่เชื่อพระเจ้า พวกนอกศาสนาและพวกละทิ้งพระเจ้าต่างต่อต้านและปรักปรำประณามพระบัญญัติของพระเจ้า แต่ผลลัพธ์ของพฤติกรรมของพวกเขาผ่านการพิสูจน์แล้วว่าความผาสุกของมนุษย์นั้นผูกติดกับการเชื่อฟังข้อบัญญัติของพระเจ้า ผู้ที่ไม่ยอมอ่านบทเรียนจากหนังสือของพระเจ้าจะต้องถูกสั่งให้ศึกษาหนังสือประวัติศาสตร์ของประชาชาติต่างๆ {GC 285.3} {GCth17 247.3}

เมื่อซาตานทำงานผ่านคริสตจักรโรมันเพื่อนำมนุษย์ให้เลิกล้มการเชื่อฟัง ตัวแทนของมันถูกปกปิดไว้และผลงานของมันถูกอำพรางจนมองไม่ออกว่าความเสื่อมศีลธรรมและความระทมทุกข์ที่ตามมานั้นเป็นผลลัพธ์ของการล่วงละเมิด และพระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงยับยั้งขัดขวางอำนาจของมันไม่ให้มันบรรลุถึงเป้าหมายของมันอย่างเต็มที่ ประชาชนไม่ได้สืบตามรอยไปยังสาเหตุและค้นหาต้นตอความทุกข์ระทมของพวกเขา แต่สภาแห่งชาติได้สลัดทิ้งพระบัญญัติของพระเจ้าไปอย่างเปิดเผย และในช่วงการปกครองอันทุกข์เข็ญที่ตามมานั้น ทุกคนมองเห็นแล้วว่าผลลัพธ์ของการกระทำของเหตุและผลเป็นอย่างไร {GC 285.4} {GCth17 247.4}

เมื่อประเทศฝรั่งเศสปฏิเสธพระเจ้าอย่างเปิดเผยและสลัดพระคัมภีร์ทิ้งไป คนชั่วและวิญญาณแห่งความมืดยินดีปรีดาที่ได้บรรลุเป้าหมายที่ปรารถนามาเนิ่นนานแล้ว นั่นคืออาณาจักรที่ปลอดจากการควบคุมของพระบัญญัติของพระเจ้า เนื่องจากไม่มีการตัดสินลงโทษความชั่วอย่างรวดเร็ว ดังนั้นหัวใจของบรรดาบุตรของมนุษย์จึง “เจตนามุ่งทำความอธรรม” ปัญญาจารย์ 8:11 แต่การล่วงละเมิดบัญญัติที่เที่ยงธรรมและชอบธรรมจะต้องได้รับผลของความทุกข์ยากลำบากและพินาศอย่างแน่นอน แม้การพิพากษาจะไม่มาเยือนพวกเขาในทันที ความชั่วของมนุษย์ก็ได้กำหนดวาระสุดท้ายของตนเองเอาไว้แล้วอย่างแน่นอน การละทิ้งความเชื่อและอาชญากรรมที่ดำเนินมาเป็นเวลาหลายศตวรรษได้สะสมพระพิโรธของพระเจ้าจนนำไปสู่วันแห่งความทุกข์เข็ญ และเมื่อความชั่วของพวกเขานั้นอิ่มตัว ผู้ที่ดูแคลนพระเจ้าจะเรียนรู้ก็สายเกินไปเสียแล้วว่าเป็นเรื่องน่ากลัวเพียงไรที่จะทำให้พระเจ้าหมดความอดทน พระเจ้าทรงถอนพระวิญญาณของพระองค์ที่คอยยับยั้งอำนาจโหดร้ายของซาตานออกไปมากแล้วและมารร้ายที่ความสุขใจเดียวของมันคือความหายนะของมนุษย์ก็ได้รับอนุญาตให้ทำตามความมุ่งหมายของมันอย่างเต็มที่ ผู้ที่เลือกรับใช้ฝ่ายกบฏจะถูกปล่อยให้เก็บเกี่ยวผลของมันจนกระทั่งทั่วแผ่นดินเต็มล้นด้วยอาชญากรรมที่น่าสะพรึงกลัวเกินกว่าจะบันทึกได้ เสียงร้องอันน่าสยดสยองดังจากมณฑลและเมืองต่างๆ ที่พังพินาศไปเป็นเสียงของความทุกข์ที่ขมขื่น ประเทศฝรั่งเศสถูกเขย่าราวกับแผ่นดินไหว ศาสนา กฎหมาย ความเป็นระเบียบของสังคม ครอบครัว บ้านเมืองและคริสตจักรต่างถูกฟาดฟันทำลายลงไปโดยมืออันไร้ศีลธรรมที่ชูขึ้นท้าทายพระบัญญัติของพระเจ้า นักปราชญ์กล่าวไว้แล้วอย่างจริงแท้ว่า “ความชอบธรรมของคนที่ดีพร้อมย่อมทำให้ทางของเขาตรง แต่คนอธรรมจะล้มลงด้วยความอธรรมของตน” “แม้ว่าคนบาปทำชั่วตั้งร้อยครั้งและอายุเขายังยั่งยืนอยู่ได้ ถึงกระนั้นข้าพเจ้ายังรู้แน่ว่าสวัสดิมงคลจะมีแก่เขาทั้งหลายที่ยำเกรงพระเจ้าคือที่มีความยำเกรงเฉพาะพระพักตร์พระองค์” “แต่ว่าจะไม่เป็นสวัสดิมงคลแก่คนอธรรม อายุของเขาที่เป็นดังเงาก็จะไม่ยืดยาวออกไปได้ เพราะเขาไม่มีความยำเกรงเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า” สุภาษิต 11:5 ปัญญาจารย์ 8:12, 13 “เพราะว่าพวกเขาเกลียดความรู้ และไม่เลือกเอาความยำเกรงพระยาห์เวห์” “เพราะฉะนั้นพวกเขาจะกินผลแห่งทางของตนเอง และอิ่มด้วยความคิดเห็นของพวกเขาเอง” สุภาษิต 1:29, 31 {GC 286.1} {GCth17 248.1}

พยานซื่อสัตย์ของพระเจ้าที่ถูกอำนาจหมิ่นประมาทพระเจ้าที่ “ขึ้นมาจากบาดาลลึก” ฆ่านั้นจะไม่อยู่นิ่งเงียบอีกต่อไปแล้ว “หลังจากนั้นสามวันครึ่ง ลมปราณจากพระเจ้าก็เข้าสู่ศพของเขา และเขาทั้งสองก็ลุกขึ้นยืนด้วยขาตัวเอง คนทั้งหลายที่เห็นก็ตกอยู่ในความกลัวอย่างยิ่ง” วิวรณ์ 11:11 ในปี ค.ศ. 1793 สภาแห่งประเทศฝรั่งเศสออกกฤษฎีกาล้มล้างศาสนาคริสต์และยกเลิกพระคัมภีร์ สามปีครึ่งต่อมามีมติให้เพิกถอนกฤษฎีกานี้ ด้วยเหตุนี้ สภาแห่งเดียวกันยอมผ่อนปรนต่อพระคัมภีร์ โลกมองดูความผิดมหันต์ที่เป็นผลจากการปฏิเสธพระวจนะศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าด้วยความตกตะลึงและมนุษย์ประจักษ์ถึงความจำเป็นที่ต้องมีความเชื่อในพระเจ้าและพระวจนะของพระองค์เป็นรากฐานของคุณความดีและศีลธรรม พระเจ้าตรัสว่า “เจ้าเยาะเย้ยและกล่าวหยาบช้าต่อใคร เจ้าขึ้นเสียงของเจ้าต่อผู้ใด และเบิ่งตาของเจ้าอย่างเย่อหยิ่งต่อองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล” อิสยาห์ 37:23 “เพราะฉะนั้น นี่แน่ะ

ครั้งนี้เราจะทำให้เขารู้จัก เราจะทำให้เขารู้จักฤทธิ์เดชและฤทธานุภาพของเรา และเขาทั้งหลายจะรู้ว่านามของเราคือยาห์เวห์” เยเรมีย์ 16:21 {GC 287.1} {GCth17 249.1}

ผู้เผยพระวจนะเปิดเผยถึงเรื่องของพยานสองท่านต่อไปว่า “เขาทั้งสองได้ยินเสียงดังจากสวรรค์กล่าวว่า ‘จงขึ้นมาที่นี่เถิด’ พวกศัตรูก็เห็นเขาทั้งสองขึ้นไปสู่สวรรค์ด้วยเมฆ” วิวรณ์ 11:12 เนื่องจากประเทศฝรั่งเศสทำสงครามกับพยานสองท่านของพระเจ้า ท่านทั้งสองจึงได้รับเกียรติอย่างที่ไม่เคยได้รับมาก่อน ในปี ค.ศ. 1804 มีการก่อตั้งสมาคมพระคริสตธรรมคัมภีร์อังกฤษและต่างประเทศขึ้น ตามด้วยองค์กรในลักษณะเดียวกันที่มีสาขามากมายทั่วทวีปยุโรป ในปี ค.ศ. 1816 สมาคมพระคริสตธรรมอเมริกันได้ก่อตั้งขึ้น ในขณะที่สมาคมของประเทศอังกฤษก่อตั้งขึ้นนั้น มีการพิมพ์และแจกจ่ายพระคัมภีร์ถึงห้าสิบภาษา ตั้งแต่เวลานั้นเป็นต้นมา มีการแปลเป็นหลายร้อยภาษาหลักและภาษาท้องถิ่น (โปรดดูภาคผนวก) {GC 287.2} {GCth17 249.2}

เป็นเวลากว่าห้าสิบปีก่อน ค.ศ. 1792 งานประกาศต่างแดนเป็นเรื่องที่ได้รับความสนใจแต่เพียงเล็กน้อย ไม่มีการก่อตั้งสมาคมใหม่ขึ้นมาและมีคริสตจักรเพียงไม่กี่แห่งที่ลงแรงพยายามประกาศเรื่องของศาสนาคริสต์ไปยังดินแดนของคนนอกศาสนา แต่มาถึงช่วงปิดท้ายศตวรรษที่สิบแปด มีการเปลี่ยนแปลงยิ่งใหญ่เกิดขึ้น มนุษย์ไม่พอใจกับผลงานของลัทธิการใช้เหตุผลและตระหนักถึงความจำเป็นที่จะต้องรับการเปิดเผยของพระเจ้าและมีประสบการณ์ของศาสนา นับจากนั้นเป็นต้นมา งานของพันธกิจต่างประเทศเจริญเติบโตอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน {GC 287.3} {GCth17 249.3}

การพัฒนาของงานด้านการพิมพ์ได้กระตุ้นงานการกระจายพระคัมภีร์ให้รวดเร็วขึ้นมาก ความสะดวกของการสื่อสารระหว่างประเทศต่างๆ กำแพงขวางกั้นอคติและแนวรั้วปกป้องระดับชาติที่พังทลายไปและการสูญเสียอำนาจการปกครองฝ่ายรัฐของพระสันตะปาปาแห่งโรมได้เปิดประตูให้กับการนำพระวจนะของพระเจ้าเข้ามา เป็นเวลาหลายปีที่มีการขายพระคัมภีร์ตามถนนในกรุงโรมโดยไม่มีการควบคุมและบัดนี้ได้นำไปเผยแพร่ยังทุกมุมของโลกที่มีมนุษย์อาศัยอยู่ {GC 288.1} {GCth17 250.1}

วอลแตร์ผู้ไม่เชื่อพระเจ้าเคยพูดอย่างโอ้อวดว่า “เราเบื่อที่จะฟังคนพูดแล้วพูดอีกว่าชายสิบสองคนก่อตั้งศาสนาคริสต์ขึ้นมา เราจะพิสูจน์ให้เห็นว่าชายเพียงคนเดียวก็พอที่จะคว่ำมันทิ้งไป” หลายยุคผ่านไปนับจากวันที่เขาตายจากไป คนนับล้านเข้าร่วมการต่อสู้กับพระคัมภีร์ แต่ก็ห่างไกลเหลือเกินจากการที่พระคัมภีร์ถูกทำลาย ในสมัยวอลแตร์มีหนึ่งร้อยเล่ม บัดนี้มีหนึ่งหมื่นเล่ม ถูกแล้ว มีพระวจนะของพระเจ้าหนึ่งแสนเล่ม นักปฏิรูปศาสนายุคแรกคนหนึ่งพูดถึงเรื่องโบสถ์ของชาวคริสเตียนว่า “พระคัมภีร์เป็นทั่งที่ทำให้ค้อนสึกไปมากมายแล้ว” พระยาห์เวห์ตรัสว่า “อาวุธทุกชนิดที่ทำขึ้นเพื่อต่อสู้เจ้าจะไม่ชนะ และเจ้าจะพิสูจน์ว่าลิ้นทุกลิ้นที่ลุกขึ้นต่อสู้เจ้าในการพิพากษานั้นชั่วร้าย นี่คือมรดกของบรรดาผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์และการให้ความยุติธรรมต่อพวกเขานั้นมาจากเรา” อิสยาห์ 54:17 {GC 288.2} {GCth17 250.2}

“ พระวจนะพระเจ้าของเราจะยั่งยืนเป็นนิตย์” “ผลงานแห่งพระหัตถ์ของพระองค์นั้นคือความซื่อสัตย์และยุติธรรม ข้อบังคับทั้งสิ้นของพระองค์ก็ไว้ใจได้ ข้อบังคับเหล่านั้นได้ทรงสถาปนาไว้เป็นนิตย์นิรันดร์ อีกทั้งได้ทรงกระทำโดยความซื่อสัตย์และความเที่ยงธรรม” อิสยาห์ 40:8 สดุดี 111:7, 8 สิ่งใดที่สร้างขึ้นตามอำนาจของมนุษย์จะถูกล้มล้างไป แต่ที่ก่อขึ้นบนศิลาแห่งพระวจนะของพระเจ้าจะอยู่ยั่งยืนนาน {GC 288.3} {GCth17 250.3}

บท 16 - บรรพบุรุษที่เป็นพิลกริม

แม้ว่านักปฏิรูปศาสนาชาวอังกฤษทิ้งคำสอนของลัทธิโรมันไปแล้วก็ตาม แต่พวกเขาก็ยังคงเก็บรักษารูปแบบพิธีต่างๆ ของเธอเอาไว้มากมาย ด้วยเหตุนี้ แม้พวกเขาปฏิเสธสิทธิอำนาจและหลักความเชื่อทางศาสนาของโรมไปแล้ว พวกเขาก็ยังรับประเพณีและพิธีกรรมของโรมจำนวนไม่น้อยเข้ามารวมไว้ในการนมัสการของคริสตจักรแห่งอังกฤษด้วย พวกเขาอ้างว่าการกระทำเช่นนี้ไม่เกี่ยวกับเรื่องของจิตสำนึก แม้จะเป็นเรื่องที่พระคัมภีร์ไม่ได้บัญชาให้ถือปฏิบัติและเป็นเรื่องที่ไม่จำเป็น แต่ก็ไม่ได้ห้ามไว้ และไม่ใช่เป็นเรื่องชั่วร้ายในตัวเอง การถือปฏิบัติมีแนวโน้มที่จะเชื่อมช่องว่างที่แยกระหว่างคริสตจักรที่ปฏิรูปแล้วกับโรมให้ใกล้ชิดกันมากขึ้น และพวกเขาถูกโน้มน้าวให้ส่งเสริมผู้นิยมลัทธิโรมันให้มารับความเชื่อของชาวโปรเตสแตนต์ {GC 289.1} {GCth17 251.1}

สำหรับพวกอนุรักษ์นิยมและพวกประนีประนอมแล้ว ดูเหมือนเหตุผลตามที่อ้างเหล่านี้พอจะรับได้ แต่สำหรับอีกกลุ่มหนึ่งที่ไม่เห็นด้วยกับวิธีนี้ ความจริงแล้ว ประเพณีเหล่านี้มี “แนวโน้มเชื่อมช่องว่างระหว่างโรมกับการปฏิรูปศาสนา” Martyn เล่มที่ 5 หน้า 22 กลับเป็นเหตุผลอันหนักแน่นในมุมมองของพวกเขาว่าไม่ควรรักษารูปแบบพิธีเหล่านี้ไว้ พวกเขามองว่าประเพณีเหล่านี้เป็นเครื่องหมายประดับความเป็นทาสที่พวกเขาได้รับการช่วยกู้ออกมาแล้วและไม่ปรารถนาที่จะกลับไปอีก พวกเขาให้เหตุผลว่าพระวจนะของพระเจ้าทรงจัดวางกฎระเบียบไว้ให้แล้วเพื่อดูแลการนมัสการของพระองค์และมนุษย์ไม่มีเสรีภาพที่จะเพิ่มเติมหรือตัดทิ้งไป ในช่วงเริ่มแรกสุดของการละทิ้งศาสนา คริสตจักรพยายามเสริมอำนาจของพระเจ้าให้แก่ตนเอง โรมเริ่มบังคับให้ทำสิ่งที่พระเจ้าไม่ได้ทรงห้ามไว้ และสุดท้ายลงเอยด้วยการสั่งห้ามทำสิ่งที่พระเจ้าบัญชาไว้อย่างชัดเจน {GC 289.2} {GCth17 251.2}

คนมากมายมีความปรารถนาอย่างจริงใจที่จะกลับไปหาความบริสุทธิ์และความเรียบง่ายที่เป็นคุณลักษณะของคริสตจักรยุคเริ่มต้น พวกเขาถือว่าประเพณีมากมายที่คริสตจักรอังกฤษสถาปนาไว้นั้นเป็นอนุสรณ์ของการกราบไหว้รูปเคารพ และด้วยจิตสำนึกแล้วพวกเขาเข้าร่วมนมัสการในพิธีเหล่านี้ไม่ได้ แต่คริสตจักรที่มีอำนาจฝ่ายพลเรือนสนับสนุนไม่อนุญาตให้มีการไม่เห็นด้วยกับกฎระเบียบของเธอ กฎหมายกำหนดให้ทุกคนต้องเข้าร่วมพิธีของเธอ และสั่งห้ามการประชุมนมัสการทางศาสนาที่ไม่ได้รับอนุญาตโดยกำหนดโทษให้ติดคุก เนรเทศและถึงแก่ความตายหากฝ่าฝืน {GC 290.1} {GCth17 252.1}

เมื่อเริ่มต้นศตวรรษที่สิบเจ็ด กษัตริย์แห่งประเทศอังกฤษองค์ใหม่เสด็จขึ้นครองราชย์ได้ไม่นานก็ทรงเปิดเผยถึงพระประสงค์ของพระองค์ที่จะบังคับพวกพิวริตัน [Puritans โปรเตสแตนต์นิกายหนึ่งที่เคร่งครัดหลักศีลธรรมจรรยาของศาสนา] ให้ยอม “ปฏิบัติตามหรือ.....ขับคนพวกนี้ออกไปจากแผ่นดินหรือกระทำความรุนแรงที่ร้ายกว่านั้น” George Bancroft, History of the United States of America ตอนที่ 1 บทที่ 12 ย่อหน้าที่ 6 คนเหล่านี้ถูกตามล่า ถูกกดขี่ข่มเหงและถูกกักขังในคุก พวกเขามองไม่เห็นอนาคตที่จะมีวันเวลาที่ดีกว่านี้ คนจำนวนมากยอมจำนนต่อการตัดสินใจรับใช้พระเจ้าตามที่จิตสำนึกบงการแล้ว เห็นว่า “ประเทศอังกฤษมาถึงจุดสิ้นสุดของการเป็นสถานที่น่าอยู่ตลอดไป” J. G. Palfrey, History of New England บทที่ 3 ย่อหน้าที่ 43 ในที่สุดมีบางคนมุ่งหน้าหาที่ลี้ภัยในประเทศฮอลันดา พวกเขาพบกับความยากลำบาก การสูญเสียและการติดคุก เป้าหมายของพวกเขาถูกขัดขวาง ถูกหักหลังไปอยู่ในมือของศัตรู แต่ด้วยความอดทนอย่างพากเพียร

ในที่สุดพวกเขาก็ได้ชัยชนะและลี้ภัยบนชายฝั่งที่เป็นมิตรของสาธารณรัฐเนเธอร์แลนด์ {GC 290.2} {GCth17 252.2}

ในการหนีภัยนั้น พวกเขาทิ้งบ้าน ทรัพย์สมบัติและวิถีการทำมาหาเลี้ยงชีพ พวกเขากลายเป็นคนแปลกหน้าในดินแดนใหม่ อยู่ท่ามกลางคนที่มีภาษาและวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน พวกเขาถูกบังคับให้รับอาชีพแปลกใหม่และไม่เคยทำมาก่อนเพื่อเลี้ยงชีพ คนวัยกลางคนที่เคยพรวนแต่ดินบัดนี้ต้องเรียนรู้อาชีพทางเครื่องกล แต่พวกเขาก็ยอมรับกับสถานการณ์ด้วยความยินดีและไม่ยอมเสียเวลากับการอยู่เฉยหรือการโอดครวญ ถึงแม้บ่อยครั้งความยากจนจะรุมเร้าเข้ามา แต่พวกเขาขอบคุณพระเจ้าที่ยังประทานพระพรมาให้และพบความสุขที่ฝังอยู่กับความสัมพันธ์ทางฝ่ายจิตวิญญาณที่ยังไม่ถูกละเมิด “พวกเขารู้ตัวว่าตนเป็นผู้เดินทางแสวงบุญและไม่สนใจมองสิ่งเหล่านั้นมากนัก แต่เชิดสายตาไปยังสวรรค์ซึ่งเป็นเมืองอันเป็นที่รักยิ่งของพวกเขาและทำให้วิญญาณจิตของพวกเขาสงบลง” Bancroft ตอนที่ 1 บทที่ 12 ย่อหน้าที่ 15 {GC 290.3} {GCth17 252.3}

ขณะอยู่ในสภาพของคนลี้ภัยและยากลำบาก ความรักและความเชื่อของพวกเขาแข็งแกร่ง พวกเขาวางใจในพระสัญญาของพระเจ้าและพระองค์ไม่ทรงทำให้พวกเขาผิดหวังในช่วงเวลาของความขัดสน ทูตสวรรค์ของพระองค์อยู่เคียงข้างพวกเขาเพื่อให้กำลังใจและสนับสนุนพวกเขา และเมื่อดูเหมือนว่าพระหัตถ์ของพระเจ้าทรงชี้ให้พวกเขาข้ามน้ำข้ามทะเลไปยังแผ่นดินที่พวกเขาจะจัดตั้งเป็นประเทศและทิ้งไว้เป็นมรดกเสรีภาพทางศาสนาอันล้ำค่าให้แก่ลูกหลานรุ่นต่อๆ มา พวกเขามุ่งหน้าต่อไปตามที่พระเจ้าทรงนำโดยไม่ยอมถอย {GC 291.1} {GCth17 253.1}

พระเจ้าทรงอนุญาตให้การทดลองเกิดขึ้นกับประชากรของพระองค์เพื่อเตรียมพวกเขาให้บรรลุผลตามพระประสงค์อันล้ำค่าที่ทรงจัดเตรียมไว้ให้พวกเขา คริสตจักรตกต่ำลงเพื่อจะถูกยกชูให้สูงขึ้น พระเจ้าทรงกำลังจะสำแดงฤทธานุภาพของพระองค์เพื่อพวกเขาเพื่อประทานอีกหลักฐานหนึ่งให้ชาวโลกเห็นว่าพระองค์จะไม่ทอดทิ้งผู้ที่วางใจในพระองค์ พระองค์ทรงเข้าควบคุมสถานการณ์ต่างๆ เพื่อเอาความโกรธแค้นของซาตานและอุบายของคนชั่วมาเสริมพระสิริของพระองค์และนำประชากรของพระองค์ไปยังที่มั่นคงปลอดภัย การกดขี่ข่มเหงและการเนรเทศกำลังเปิดทางไปสู่เสรีภาพ {GC 291.2} {GCth17 253.2}

เมื่อถูกกดดันในตอนต้นให้แยกตัวออกจากคริสตจักรอังกฤษ พวกพิวริตันร่วมปฏิญาณอย่างเคร่งขรึมในฐานะประชากรเสรีของพระเจ้าที่จะ “ดำเนินร่วมกันในเส้นทางทั้งหมดของพระองค์ที่ทรงสำแดงแก่พวกเขา” J. Brown, The Pilgrim Fathers หน้า 74 นี่เป็นวิญญาณอันแท้จริงของการปฏิรูป เป็นหลักการสำคัญของความเชื่อโปรเตสแตนต์ ด้วยจุดมุ่งหมายนี้ พวกพิลกริม [Pilgrim กลุ่มผู้เดินทางไกลเพื่อไปตั้งถิ่นฐานใหม่] เดินทางออกจากประเทศฮอลันดาไปหาบ้านที่อยู่ในโลกใหม่ ยอห์น โรบินสัน [John Robinson] ศาสนาจารย์ของพวกเขา ภายใต้การทรงนำของพระเจ้า ถูกยับยั้งห้ามเดินทางไปกับพวกเขา คำปราศรัยอำลาของเขาที่ให้กับพวกผู้อพยพมีใจความว่า {GC 291.3} {GCth17 253.3}

“พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้พวกเรากำลังจะจากกัน และพระเจ้าทรงทราบดีว่าข้าพเจ้าจะยังมีชีวิตอยู่ที่จะเห็นใบหน้าของท่านอีกหรือไม่ แต่ไม่ว่าพระเจ้าจะทรงจัดวางไว้ให้หรือไม่ ข้าพเจ้าขอกำชับท่านต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าและต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์อันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ว่า ตามข้าพเจ้ามาอย่าให้ห่างออกไปจากที่ข้าพเจ้าติดตามพระคริสต์ หากพระเจ้าทรงใช้วิธีอื่นใดสำแดงคำสอนอันใดแก่ท่าน ขอให้ท่านพร้อมรับไว้เหมือนที่ท่านรับความจริงในงานรับใช้ของข้าพเจ้า

เพราะข้าพเจ้ามั่นใจอย่างยิ่งว่าพระเจ้าทรงมีสัจธรรมและมีความกระจ่างอีกมากมายที่จะเปิดเผยจากพระวจนะอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์” Martyn เล่มที่. 5 หน้าที่ 70 {GC 291.4} {GCth17 253.4}

“ในส่วนของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่อาจคร่ำครวญได้อย่างเต็มที่ถึงสภาพของคริสตจักรต่างๆ ที่ปฏิรูปแล้ว ซึ่งมาถึงจุดหนึ่งของศาสนาและ ณ บัดนี้ไม่อาจไปไกลกว่าผู้ก่อตั้งการปฏิรูปของพวกเขา ชาวลูเธอร์เรนจะก้าวไปไกลเกินกว่าที่ลูเธอร์มองเห็นไม่ได้........และทุกท่านก็มองเห็นแล้วว่า ชาวคาลวินนิยมเองก็ยึดติดกับสิ่งที่ผู้ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าท่านนี้ทิ้งไว้ ผู้ซึ่งยังมองไม่เห็นสิ่งทั้งปวง นี่เป็นความทุกข์ยากที่จะต้องร้องไห้เศร้าใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะแม้ว่าพวกเขาเป็นความกระจ่างที่ลุกไหม้และส่องสว่างเจิดจ้าในยุคของพวกเขา แต่ถึงกระนั้นก็ยังไม่ได้สองทะลุผ่านคำสอนทั้งหมดของพระเจ้า แต่หากพวกเขายังมีชีวิตอยู่ในเวลานี้ พวกเขาก็จะเต็มใจรับความกระจ่างเพิ่มเติมเช่นที่พวกเขาได้รับไว้ตั้งแต่แรก” D. Neal, History of the Puritans เล่มที่ 1 หน้าที่ 269 {GC 292.1} {GCth17 254.1}

“ขอให้ท่านจดจำพันธสัญญาของคริสตจักรของท่าน ที่ท่านตกลงจะเดินในมรรคาทั้งหมดของพระเจ้าที่ได้ทรงเปิดเผยไว้หรือที่จะทรงเปิดเผยให้แก่ท่าน จงจดจำพระสัญญาและคำปฏิญาณที่ทำกับพระเจ้าและที่ทำต่อกันเพื่อจะรับความกระจ่างและสัจธรรมอื่นใดที่จะสำแดงแก่ท่านจากพระคำที่บันทึกไว้ของพระองค์ แต่ว่า ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน ให้เอาใจใส่กับสิ่งที่ท่านจะรับไว้เป็นสัจธรรมและจงเปรียบเทียบชั่งน้ำหนักกับความกระจ่างของพระคัมภีร์ข้ออื่น ๆ ก่อนที่ท่านจะรับ เพราะเป็นไปไม่ได้ที่โลกของคริสเตียนผู้ซึ่งเพิ่งจะก้าวออกมาจากความมืดหนาทึบของการต่อต้านคริสเตียนเมื่อไม่นานมานี้ จะรอบรู้ความกระจ่างอย่างสมบูรณ์ได้ในทันที” Martyn เล่มที่ 5 หน้าที่ 70, 71 {GC 292.2} {GCth17 254.2}

ความปรารถนาที่จะมีเสรีภาพของจิตสำนึกได้ดลบันดาลใจพิลกริมทั้งหลายให้กล้าหาญฝ่าอันตรายของการเดินทางแสนไกลข้ามทะเลเพื่อไปทนความทุกข์ยากลำบากและภัยอันตรายของถิ่นทุรกันดาร และด้วยพระพรของพระเจ้าไปวางฐานรากของประเทศอันยิ่งใหญ่บนชายฝั่งของทวีปอเมริกา ถึงแม้พิลกริมเหล่านี้จะสัตย์ซื่อและยำเกรงพระเจ้าก็ตามที พวกเขาก็ยังไม่เข้าใจหลักการยิ่งใหญ่ของเสรีภาพทางศาสนา อิสรภาพที่พวกเขาต้องเสียสละอย่างใหญ่หลวงเพื่อหามาให้แก่ตนเองนั้น พวกเขายังไม่พร้อมที่จะแบ่งปันให้แก่ผู้อื่น “มีน้อยคนนัก แม้แต่ในพวกนักคิดและนักสอนศีลธรรมชั้นนำของศตวรรษที่สิบเจ็ดที่จะมีแนวคิดอันยุติธรรมของหลักการยิ่งใหญ่ซึ่งเป็นผลของการเติบโตของพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ที่ยอมรับพระเจ้าให้ทรงเป็นพระผู้พิพากษาแต่เพียงผู้เดียว” Ibid. เล่มที่ 5 หน้าที่ 297 หลักคำสอนที่บอกว่าพระเจ้าทรงมอบหมายสิทธิอำนาจให้คริสตจักรที่จะควบคุมจิตสำนึกและมีอำนาจตีความรวมถึงลงโทษพวกนอกศาสนานั้น เป็นข้อผิดพลาดที่ฝังรากลึกของระบอบเปปาซี ในขณะที่นักปฏิรูปศาสนาไม่ยอมรับหลักคำสอนของโรม แต่พวกเขาก็ไม่ได้หลุดพ้นจากวิญญาณของการไม่ยอมผ่อนปรนของโรมอย่างสิ้นเชิงเสียทีเดียว ความมืดอันหนาทึบที่หลักคำสอนและพิธีกรรมของระบอบเปปาซีได้ครอบงำโลกคริสเตียนทั้งหมดผ่านทางการปกครองนานหลายชั่วอายุคนนั้นยังไม่เหือดหายไปเสียเลยทีเดียว อาจารย์ชั้นนำคนหนึ่งในอาณานิคมของอ่าวแมสซาชูเซตส์กล่าวว่า “การผ่อนปรนในเรื่องศาสนาเป็นเหตุทำให้โลกต่อต้านคริสเตียน และคริสตจักรไม่เคยได้รับบาดเจ็บจากการลงโทษคนนอกศาสนา” Ibid. เล่มที่ 5 หน้าที่ 335 ชาวอาณานิคมทั้งหลายจัดวางกฎระเบียบว่า มีเฉพาะสมาชิกคริสตจักรเท่านั้นที่จะออกเสียงในรัฐบาลพลเรือนได้ คริสตจักรรัฐแบบหนึ่งได้ถูกก่อตั้งขึ้นซึ่งกำหนดให้ทุกคนต้องบริจาคเพื่อสนับสนุนคณะสงฆ์ และเจ้าพนักงานฝ่ายปกครองได้รับอำนาจที่จะกำจัดคนนอกศาสนาได้ ด้วยเหตุนี้

อำนาจฝ่ายฆราวาสจึงตกไปอยู่ในมือของคริสตจักร หลังจากนั้นไม่นาน มาตรการเหล่านี้ก็นำไปสู่ผลที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ซึ่งก็คือการกดขี่ข่มเหงนั่นเอง{GC 292.3} {GCth17 254.3}

สิบเอ็ดปีหลังจากอาณานิคมแรกได้ก่อตั้งขึ้น โรเจอร์ วิลเลียมส์ [Roger Williams] เดินทางมายังโลกใหม่เช่นเดียวกับพิลกริมรุ่นแรก เขามาเพื่อใช้สิทธิเสรีภาพทางศาสนาอย่างเต็มที่ แต่ที่ไม่เหมือนคนอื่นก็คือเขาเห็นในสิ่งที่น้อยคนในสมัยของเขาจะมองเห็น เขาเห็นว่าเสรีภาพนี้เป็นสิทธิอันชอบของทุกคน ไม่ว่าพวกเขาจะมีความเชื่อในศาสนาใด เขาเป็นคนแสวงหาสัจธรรมที่เอาจริงเอาจัง เขาเห็นด้วยกับโรบินสันที่กล่าวว่า เป็นไปไม่ได้ที่ความกระจ่างทั้งปวงจากพระวจนะของพระเจ้าได้ถูกรับเอาไว้ทั้งหมด วิลเลียมส์ “เป็นคนแรกในโลกคริสเตียนยุคใหม่ที่ก่อตั้งรัฐบาลพลเรือนบนหลักการของเสรีภาพของจิตสำนึก ความเสมอภาคในด้านความคิดเห็นทางกฎหมาย” Bancroft ตอนที่ 1 บทที่ 15 ย่อหน้าที่ 16 เขาประกาศว่าเป็นหน้าที่ของเจ้าพนักงานฝ่ายปกครองที่ต้องควบคุมการก่ออาชญากรรมแต่ไม่ใช่ไปควบคุมจิตสำนึก เขาพูดว่า “สาธารณชนหรือเจ้าพนักงานฝ่ายปกครองเป็นผู้ตัดสินเรื่องติดค้างกันระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ แต่เมื่อพวกเขาพยายามกำหนดหน้าที่ของมนุษย์ที่มีต่อพระเจ้าแล้ว พวกเขาก็ดูเหมือนจะอยู่ผิดที่และความปลอดภัยก็ไม่อาจจะมีได้ เพราะเห็นได้อย่างชัดเจนว่าหากเจ้าพนักงานฝ่ายปกครองมีอำนาจ เขาก็อาจจะตราบัญญัติความเห็นหรือความเชื่อแบบหนึ่งในวันนี้และอีกแบบในวันรุ่งขึ้น เหมือนที่เคยทำมาแล้วในประเทศอังกฤษโดยพระมหากษัตริย์และพระราชินีหลายๆ พระองค์และโดยพระสันตะปาปาหลายองค์และคณะที่ปรึกษาหลายคณะของคริสตจักรโรมัน จนความเชื่อกลายเป็นความวุ่นวายกองพะเนิน” Martyn เล่มที่ 5 หน้าที่ 340 {GC 293.1} {GCth17 255.1}

การเข้าร่วมพิธีกรรมต่างๆ ในคริสตจักรที่ก่อตั้งขึ้นทาแล้วอย่างเป็นทางการแล้วนั้นเป็นเรื่องที่ต้องถือปฏิบัติโดยมีโทษทัณฑ์ของการปรับหรือจำคุก “วิลเลียมส์ตำหนิกฎหมายฉบับนี้ การบังคับให้เข้าร่วมคริสตจักรท้องถิ่นเป็นบทบัญญัติที่เลวที่สุดในประมวลกฎหมายของประเทศอังกฤษ การบังคับมนุษย์ให้เข้าร่วมพิธีกับผู้มีความเชื่อแตกต่างกันนั้นเขาถือว่าเป็นการละเมิดสิทธิตามธรรมชาติของพวกเขาอย่างโจ่งแจ้ง การลากคนไม่ฝักใฝ่ศาสนาและไม่เต็มใจเข้าร่วมให้ไปนมัสการพร้อมกับผู้อื่นนั้นดูคล้ายกับต้องการให้เขาเป็นคนหน้าซื่อใจคด...... ‘ไม่ควรมีผู้ใดถูกบังคับให้เข้าร่วมนมัสการ’ ผู้ต่อต้านที่ตะลึงกับคำพูดของเขาอุทานขึ้นมาว่า ‘อะไรกันนะ คนทำงานจะรับค่าจ้างสมกับงานที่ทำหรือไม่’ เขาตอบว่า ‘สมแน่นอน สมกับค่าจ้างที่ได้จากคนจ้างเขา’” Bancroft ตอนที่ 1 บทที่ 15 ย่อหน้าที่ 2 {GC 294.1} {GCth17 255.2}

คนเคารพและรักโรเจอร์ วิลเลียมส์ในฐานะผู้รับใช้ที่ซื่อสัตย์ เขาเป็นคนมีความสามารถที่หายาก มีความซื่อตรงไม่เอนเอียงและมีความเมตตากรุณาอย่างแท้จริง อย่างไรก็ตามความแน่วแน่ที่ไม่เห็นด้วยกับการมอบสิทธิอำนาจแก่เจ้าพนักงานฝ่ายปกครองให้อยู่เหนือคริสตจักรและการเรียกร้องเสรีภาพทางศาสนาของเขา ไม่เป็นที่ยอมรับของผู้มีอำนาจ พวกเขาเน้นว่าการนำหลักคำสอนใหม่มาใช้จะเป็นการไป “ลบล้างพื้นฐานการปกครองของรัฐและของประเทศ” Ibid. ตอนที่ 1 บทที่ 15 ย่อหน้าที่ 10 เขาถูกตัดสินเนรเทศออกจากอาณานิคมและในที่สุดเพื่อหลีกเลี่ยงการจับกุม เขาถูกบังคับให้หนีท่ามกลางความหนาวและพายุหิมะของฤดูหนาวเข้าไปในป่าทึบ {GC 294.2} {GCth17 255.3}

เขากล่าวว่า “เป็นเวลาสิบสี่สัปดาห์ ข้าพเจ้าถูกโหมกระหน่ำอย่างสาหัส ไม่รู้ว่าอาหารหรือที่นอนมีความหมายเช่นใด” แต่ “นกกาในป่ากันดารเลี้ยงข้าพเจ้า” และบ่อยครั้งโพรงต้นไม้เป็นที่พักหลบภัยให้เขา Martyn เล่มที่ 5 หน้าที่ 349, 350 ด้วยสภาพเช่นนี้เขาฝ่าพายุหนีต่อไปอย่างทรมานแสนสาหัสจนพบที่ลี้ภัยในเผ่าอินเดียแดง

ซึ่งเขาเอาชนะความไว้วางใจเละความรักของพวกเขาเมื่อเขาสอนสัจธรรมของข่าวประเสริฐให้แก่พวกเขา {GC 294.3} {GCth17 255.4}

หลังจากเวลาหลายเดือนของการเปลี่ยนแปลงและการพเนจร ในที่สุดเขาเดินทางมุ่งไปถึงชายฝั่งของอ่าวแนร์ราแกนเซตต์ ณ ที่นั่นเขาวางรากฐานรัฐแรกของยุคใหม่ซึ่งยอมรับสิทธิของเสรีภาพทางศาสนาตามความหมายอย่างครบถ้วนที่สุด หลักการพื้นฐานอาณานิคมของโรเจอร์ วิลเลียมส์คือ “มนุษย์ทุกคนต้องมีเสรีภาพที่จะนมัสการพระเจ้าตามความกระจ่างของจิตสำนึกของตนเอง” Ibid. เล่มที่ 5 หน้าที่ 354 โรดไอแลนด์ รัฐเล็กๆ ของเขาเป็นที่ลี้ภัยของผู้ถูกกดขี่ข่มเหงและขยายและเจริญขึ้นจนหลักการพื้นฐานคือ เสรีภาพฝ่ายพลเรือนและฝ่ายศาสนากลายมาเป็นศิลามุมเอกของสาธารณรัฐอเมริกา {GC 295.1} {GCth17 256.1}

ในเอกสารเก่าแก่อันยิ่งใหญ่ซึ่งบรรพบุรุษของเราสถาปนาขึ้นเพื่อเป็นกฎหมายแห่งสิทธิและเสรีภาพของพลเมือง ที่เรียกว่าคำประกาศอิสรภาพของประเทศสหรัฐอเมริกานั้น พวกเขาประกาศว่า “เรายึดถือความจริงเหล่านี้เป็นหลักฐานในตัวเองว่ามนุษย์ทั้งปวงถูกสร้างมาอย่างเท่าเทียมกัน และพระผู้สร้างประทานสิทธิ์บางประการที่โอนกันไม่ได้ให้แก่เขาทั้งหลายซึ่งประกอบด้วยชีวิต เสรีภาพและการแสวงหาความสุข” และรัฐธรรมนูญใช้ถ้อยคำชัดเจนที่สุดในการรับรองการไม่ล่วงละเมิดจิตสำนึก “จะไม่มีการกำหนดบททดสอบทางศาสนาเพื่อใช้เป็นคุณสมบัติในการรับเข้าทำงานในตำแหน่งหน้าที่ทางราชการใดๆ ภายใต้รัฐบาลของประเทศสหรัฐอเมริกา” “รัฐสภาจะไม่บัญญัติกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการจัดตั้งศาสนาใดๆ หรือห้ามการทำเช่นนั้นอย่างเสรี” {GC 295.2} {GCth17 256.2}

“ผู้ร่างรัฐธรรมนูญตระหนักถึงหลักการอันยั่งยืนที่ว่า ความสัมพันธ์ของมนุษย์กับพระเจ้าของเขาอยู่เหนือกฎหมายของมนุษย์ และสิทธิของจิตสำนึกของเขานั้นย้ายโอนกันไม่ได้ ไม่จำเป็นต้องใช้เหตุผลในการสนับสนุนสัจธรรมนี้ เราสำนึกอยู่อย่างเต็มอก ความสำนึกในเรื่องนี้ที่ท้าทายกฎหมายมนุษย์เป็นพลังที่อยู่คู่กับผู้พลีชีพในการถูกทรมานและในเปลวไฟจำนวนมากมายมาแล้ว พวกเขาสัมผัสได้ว่าหน้าที่ของพวกเขาที่มีต่อพระเจ้านั้นอยู่เหนือกฎหมายของมนุษย์และมนุษย์ไม่อาจมีอำนาจเหนือจิตสำนึกของพวกเขาได้ สิ่งนี้เป็นหลักการที่เกิดมาพร้อมกับชีวิตซึ่งไม่มีสิ่งใดจะกำจัดไปได้” Congressional documents (U.S.A.), serial No. 200, document No. 271 {GC 295.3} {GCth17 256.3}

เมื่อข่าวเรื่องแผ่นดินที่มนุษย์ทุกคนสามารถอยู่อย่างมีความสุขกับผลจากแรงงานของตนเองและมีเสรีภาพที่จะปฏิบัติตามจิตสำนึกของตนเองแพร่กระจายไปยังประเทศต่างๆ ทั่วทวีปยุโรป คนนับหมื่นก็พากันแห่ไปยังชายฝั่งของโลกใหม่ อาณานิคมขยายตัวเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว “โดยกฎหมายพิเศษรัฐแมสซาชูเซตสีเสนอให้การต้อนรับและการช่วยเหลือที่ให้เปล่าโดยทุนของรัฐแก่คริสเตียนทุกชนชั้นที่ต้องการข้ามมหาสมุทรแอตแลนติก ‘เพื่อหนีภัยสงครามหรือความอดอยากหรือการกดดันจากผู้กดขี่ข่มเหงพวกเขา’ ด้วยเหตุนี้ โดยกฎหมายแล้วผู้ที่หนีภัยและผู้ที่ถูกเหยียบย่ำจึงได้มาในฐานะแขกของอาณานิคม” Martyn เล่มที่ 5 หน้าที่ 417 ในเวลายี่สิบปีนับตั้งแต่การขึ้นบกเป็นครั้งแรกที่พลิมัท มีพิลกริมมาตั้งรกรากที่อาณานิคมนิวอิงแลนด์เป็นจำนวนหลายพันคน {GC 296.1} {GCth17 257.1}

เพื่อจะไปให้ถึงเป้าหมายที่แสวงหา “พวกเขาพึงพอใจกับรายได้น้อยนิดเพียงเพื่อให้อยู่รอดด้วยการมีชีวิตอยู่อย่างสมถะ และทำงานอย่างตรากตรำ

พวกเขาไม่ขอสิ่งใดจากพื้นดิน นอกจากผลตอบแทนที่เหมาะสมจากการตรากตรำของพวกเขาเอง ไม่มีนิมิตทองคำอันมีค่าส่องรัศมีหลอกลวงอยู่รอบเส้นทางเดินของพวกเขา........พวกเขาพึงพอใจกับการพัฒนาที่ช้าแต่มั่นคงของสังคมการปกครองของพวกเขา พวกเขาทนอยู่อย่างขาดแคลนในป่าทึบด้วยความอดทน รดน้ำต้นเสรีภาพด้วยน้ำตาของพวกเขาและหยาดเหงื่อจากหน้าผากจนมันหยั่งรากลึกลงในแผ่นดิน” {GC 296.2} {GCth17 257.2}

เขาทั้งหลายยึดพระคัมภีร์เป็นรากฐานของความเชื่อและที่มาของปัญญาและธรรมนูญของเสรีภาพ พวกเขาพากเพียรสอนหลักการเหล่านี้ในบ้าน ในโรงเรียนและในโบสถ์และผลที่ปรากฏคือความมัธยัสถ์ ความฉลาด ความบริสุทธิ์และการประมาณตน ผู้ที่อาศัยอยู่ในอาณานิคมของพวกพิวริตันมาหลายปี “อาจไม่เคยเห็นคนเมาสักคนหรือได้ยินคำสบถสาบานหรือพบคนขอทาน” Bancroft ตอนที่ 1 บทที่19 ย่อหน้าที่ 25 จนทำให้เห็นว่าหลักการของพระคัมภีร์เป็นเครื่องปกป้องความยิ่งใหญ่ของประเทศ อาณานิคมที่อ่อนแอและอยู่อย่างห่างไกลเติบโตรวมกันเป็นสมาพันธ์รัฐที่ยิ่งใหญ่และโลกเฝ้ามองด้วยความประหลาดใจถึงสันติสุขและความเจริญรุ่งเรืองของ “คริสตจักรที่ไม่มีพระสันตะปาปาและรัฐที่ไม่มีพระราชา” {GC 296.3} {GCth17 257.3}

แต่จำนวนคนที่ใฝ่ฝันต้องการอพยพมายังชายฝั่งอเมริกาเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง พวกเขาถูกกระตุ้นด้วยแรงดลใจที่แตกต่างอย่างมากจากของพิลกริมรุ่นแรก แม้ว่าความเชื่อและความบริสุทธิ์ของชนรุ่นแรกจะมีพลังครอบคลุมและหล่อหลอมจิตใจอย่างกว้างขวาง แต่กระนั้นอิทธิพลของมันก็ลดน้อยลงเป็นลำดับเมื่อผู้อพยพมาใหม่ที่ไขว่คว้าสมบัติทางโลกมีจำนวนเพิ่มสูงขึ้น {GC 296.4} {GCth17 257.4}

กฎระเบียบของชาวอาณานิคมรุ่นแรกที่อนุญาตให้เฉพาะสมาชิกของคริสตจักรมีสิทธิออกเสียงหรือรับตำแหน่งพนักงานปกครองฝ่ายพลเรือนนำไปสู่ผลเสียหายมากที่สุด มาตรการนี้นำมาใช้เพื่อรักษาความบริสุทธิ์ของรัฐแต่กลับไปสร้างความเสื่อมศีลธรรมในคริสตจักร การถือศาสนาแต่เปลือกนอกเพื่อเป็นเงื่อนไขของสิทธิออกเสียงและการรับตำแหน่งหน้าที่ซึ่งถูกกระตุ้นจากนโยบายทางโลกเพียงอย่างเดียวทำให้มีคนมากมายเข้าร่วมคริสตจักรโดยไม่กลับใจ ด้วยเหตุนี้คริสตจักรจึงประกอบด้วยคนจำนวนมากมายที่ไม่กลับใจ และแม้แต่ในงานรับใช้ก็ยังมีผู้ที่ถือหลักคำสอนที่ผิดและไม่มีความรู้เรื่องฤทธานุภาพการฟื้นฟูใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ด้วยประการฉะนี้จึงเป็นอีกครั้งหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึงผลของความชั่วซึ่งพบได้บ่อยในประวัติศาสตร์ของคริสตจักรนับตั้งแต่สมัยของจักรพรรดิคอนสแตนตินจนถึงปัจจุบัน ที่พยายามสร้างคริสตจักรด้วยการช่วยเหลือของรัฐและที่แสวงหาอำนาจฝ่ายโลกเพื่อสนับสนุนข่าวประเสริฐของพระองค์ผู้ทรงประกาศว่า “ราชอำนาจของเราไม่ได้เป็นของโลกนี้” ยอห์น 18:36 การนำคริสตจักรมารวมกับรัฐไม่ว่าจะเล็กน้อยเพียงไรก็ตามซึ่งดูประหนึ่งว่าสามารถนำโลกให้เข้ามาใกล้ชิดกับคริสตจักรได้มากขึ้นนั้น แต่ในความเป็นจริงแล้วกลับนำคริสตจักรไปใกล้ชิดกับโลกมากขึ้น {GC 297.1} {GCth17 258.1}

หลักการยิ่งใหญ่ที่โรบินสันและโรเจอร์ วิลเลียมส์ สนับสนุนอย่างสง่างาม ซึ่งกล่าวว่าสัจธรรมจะต้องพัฒนาต่อไป และคริสเตียนควรพร้อมรับความกระจ่างที่อาจส่องมาจากพระวจนะอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้านั้น หลักการนี้ได้สูญหายไปแล้วจากสายตาของชนรุ่นต่อมาของพวกเขา คริสตจักรต่างๆ ของโปรเตสแตนต์ในประเทศอเมริการวมทั้งในทวีปยุโรปที่นิยมชมชอบอย่างมากในการต้อนรับพระพรของการปฏิรูปศาสนาได้ล้มเหลวที่จะรุกคืบหน้าต่อไปบนวิถีของการปฏิรูป แม้จะมีคนซื่อสัตย์ไม่กี่คนลุกขึ้นมาในบางครั้งบางคราวเพื่อประกาศสัจธรรมใหม่ๆ และเปิดโปงความผิดที่ยึดถือมานานก็ตาม คนส่วนใหญ่ก็ยังมีลักษณะคล้ายชาวยิวในสมัยของพระคริสต์หรือผู้นิยมระบอบเปปาซีในสมัยของลูเธอร์ที่พอใจ

จะเชื่อตามที่บรรพบุรุษเชื่อและดำเนินชีวิตตามแบบฉบับที่พวกเขาดำเนิน ด้วยเหตุนี้ศาสนาจึงถดถอยอีกครั้งหนึ่งไปสู่รูปแบบพิธีการ และเก็บถนอมความเชื่อที่ผิดรวมถึงความเชื่องมงายต่างๆ ที่คงจะถูกโยนทิ้งไปตั้งนานแล้วหากคริสตจักรยังคงดำเนินตามความกระจ่างของพระวจนะของพระเจ้าอย่างต่อเนื่อง ด้วยเหตุนี้จิตวิญญาณที่ได้รับการดลใจจากการปฏิรูปศาสนาจึงค่อยๆ ตายจากไปทีละน้อย จนกระทั่งมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการปฏิรูปในคริสตจักรโปรเตสแตนต์เช่นเดียวกับในคริสตจักรโรมันในสมัยของลูเธอร์ มีการฝักใฝ่ทางโลกและการสลบไสลทางฝ่ายจิตวิญญาณในแบบเดียวกัน มีความคล้ายคลึงกันในการเคารพนับถือความคิดของมนุษย์ และในการนำทฤษฎีของมนุษย์เข้ามาใช้แทนคำสอนของพระวจนะของพระเจ้า {GC 297.2} {GCth17 258.2}

การแจกจ่ายพระคัมภีร์อย่างกว้างขวางเกิดขึ้นในช่วงต้นของศตวรรษที่สิบเก้าและด้วยวิธีนี้เองความกระจ่างอันยิ่งใหญ่จึงส่องไปยังโลก แต่ไม่มีการสานต่อเพื่อทำให้เกิดความก้าวหน้าทางความเข้าใจที่สอดคล้องกับความกระจ่างที่ถูกเปิดเผยขึ้นใหม่นี้หรือความก้าวหน้าในทางศาสนาที่ปฏิบัติได้ ซาตานกีดกันพระวจนะของพระเจ้าจากประชากรเหมือนในยุคก่อนไม่ได้ ทุกคนเข้าถึงพระคัมภีร์ได้ แต่เพื่อให้บรรลุถึงเป้าหมายของมัน มันทำให้คนมากมายให้ความสำคัญกับพระคัมภีร์แต่เพียงน้อยนิด มนุษย์ละเลยที่จะค้นหาพระคัมภีร์ และพวกเขาจึงยังคงรับการแปลความหมายที่ผิดต่อไปและเก็บถนอมหลักคำสอนต่างๆ ที่ไม่มีพื้นฐานจากพระคัมภีร์ {GC 298.1} {GCth17 258.3}

เมื่อซาตานมองเห็นความล้มเหลวของความพยายามที่จะบดขยี้สัจธรรมด้วยการกดขี่ข่มเหง อีกครั้งหนึ่งที่มันหันไปใช้เล่ห์เหลี่ยมของการประนีประนอมซึ่งนำไปสู่การละทิ้งศาสนาครั้งยิ่งใหญ่และการก่อตั้งคริสตจักรแห่งโรมขึ้นมา มันชักจูงคริสเตียนทั้งหลายให้ทำพันธมิตรกันเอง แต่บัดนี้ไม่ใช่การทำพันธมิตรกับคนนอกศาสนาแต่กับคนเหล่านั้นที่อุทิศตนให้กับวัตถุในโลกนี้ ผู้ซึ่งได้พิสูจน์ตัวพวกเขาเองว่าเป็นคนกราบไหว้รูปเคารพอย่างแท้จริงเช่นเดียวกับคนที่กราบไหว้รูปเคารพ และบัดนี้ผลของการเข้าร่วมเป็นพันธมิตรนั้นไม่ได้ร้ายแรงน้อยไปกว่าในยุคก่อน พวกเขาอุปถัมภ์ความหยิ่งยโสและความฟุ้งเฟ้อไว้ด้วยการเอาศาสนามาบังหน้าและคริสตจักรทั้งหลายจึงเสื่อมลง ซาตานยังคงบิดเบือนหลักคำสอนของพระคัมภีร์ต่อไปและประเพณีที่จะทำลายคนเป็นจำนวนหลายล้านกำลังฝังรากลึก คริสตจักรค้ำจุนและปกป้องประเพณีเหล่านี้ไว้แทนที่จะช่วงชิงเอา “หลักความเชื่อที่ได้ทรงมอบให้กับพวกธรรมิกชนครั้งเดียวสำหรับตลอดไป” ยูดา 3 ด้วยประการฉะนี้หลักการที่นักปฏิรูปศาสนาทำและยอมทนทุกข์ยากมากมายนั้นจึงด้อยค่าลงไป {GC 298.2} {GCth17 258.4}

บท 17 - ผู้ประกาศข่าวของรุ่งอรุณ

หนึ่งในบรรดาความจริงที่เคร่งขรึมที่สุดและกระนั้นยังประเสริฐที่สุดที่พระคัมภีร์เปิดเผยไว้คือการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์เพื่อปิดฉากพระราชกิจยิ่งใหญ่แห่งการไถ่ให้รอด สำหรับประชากรของพระเจ้าที่สัญจรและพำนักอยู่ใน "แดนและเงาแห่งความตาย" มัทธิว 4:16 มาเนิ่นนานแล้วนั้น พระสัญญาแห่งการเสด็จมาของพระองค์ผู้ทรง "เป็นชีวิตและการเป็นขึ้นจากตาย" "นำผู้ถูกเนรเทศกลับมา" ยอห์น 11:25 2 ซามูเอล 14:13 จึงเป็นความหวังอันล้ำค่าที่บันดาลให้จิตใจปีติยินดี คำสอนเรื่องการเสด็จมาครั้งที่สองเป็นส่วนที่สำคัญที่สุดของพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ นับตั้งแต่วันที่มนุษย์คู่แรกก้าวย่างออกจากสวนเอเดนด้วยความโศกเศร้า บรรดาบุตรแห่งความเชื่อทั้งหลายต่างรอคอยการเสด็จมาของพระผู้ทรงโปรดสัญญาไว้ เพื่อให้มาหักโค่นอำนาจของผู้ทำลายและนำพวกเขากลับไปยังสวรรค์ที่สูญเสียไป มนุษย์ผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าในสมัยโบราณเฝ้ารอการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ด้วยสง่าราศีซึ่งเป็นจุดหมายสูงสุดแห่งความหวังของพวกเขา มีเพียงเอโนคเท่านั้นซึ่งเป็นคนรุ่นที่เจ็ดผู้สืบเชื้อสายจากบรรพบุรุษที่เคยอาศัยอยู่ในสวนเอเดนที่ดำเนินในโลกนี้พร้อมกับพระเจ้าของเขาเป็นเวลาสามศตวรรษ พระเจ้าทรงอนุญาตให้เขามองเห็นกาลข้างหน้าเมื่อพระเจ้าพระผู้ช่วยให้รอดพันเสด็จมา เอโนคประกาศว่า "นี่แน่ะ องค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังเสด็จมาพร้อมกับผู้บริสุทธิ์ของพระองค์นับเป็นหมื่นๆ เพื่อทรงพิพากษาทุกคน" ยูดา 14, 15 ในค่ำคืนของความทุกข์ยาก โยบบรรพบุรุษของเรากล่าวถึงความยากลำบากด้วยความวางใจที่ไม่สั่นคลอนว่า "ข้าเองทราบว่าพระผู้ไถ่ของข้าทรงพระชนม์อยู่และในที่สุดพระองค์จะทรงปรากฏบนแผ่นดินโลก.....ในเนื้อหนังของข้า ข้าจะเห็นพระเจ้า ผู้ซึ่งข้าจะได้เห็นเองและดวงตาของข้าจะได้เห็น ไม่ใช่คนอื่น" โยบ 19:25-27 {GC 299.1} {GCth17 259.1}

การเสด็จมาของพระคริสต์เพื่อนำไปสู่การปกครองด้วยความชอบธรรมดลใจให้เป็นคำพูดที่ประเสริฐเลิศและแรงกล้าที่สุดของบรรดาผู้เขียนที่อุทิศตนแด่พระเจ้า กวีและผู้เผยพระวจนะในพระคัมภีร์ประพันธ์ด้วยถ้อยคำที่เปล่งประกายดั่งไฟแห่งสวรรค์ ผู้ประพันธ์สดุดีขับร้องถึงฤทธานุภาพและความงามสง่าของกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า "พระเจ้าทรงทอแสงออกมาจากศิโยนนครแห่งความงามพร้อมสรรพ พระเจ้าของเราเสด็จมา พระองค์มิได้ทรงเงียบอยู่....พระองค์ทรงเรียกฟ้าสวรรค์เบื้องบนและแผ่นดินโลกเพื่อจะทรงพิพากษาประชากรของพระองค์" สดุดี 50:2-4 "จงให้ฟ้าสวรรค์ยินดีและแผ่นดินโลกเปรมปรีดิ์.....เฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์เพราะพระองค์เสด็จมา เพราะพระองค์เสด็จมาพิพากษาโลก พระองค์จะทรงพิพากษาโลกด้วยความชอบธรรมและจะทรงพิพากษาชนชาติทั้งหลายด้วยความซื่อสัตย์ของพระองค์" สดุดี 96:11-13 {GC 300.1} {GCth17 260.1}

ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์กล่าวว่า "ผู้อาศัยในผงคลี จงตื่นขึ้นและโห่ร้องด้วยความชื่นบานเพราะน้ำค้างของพระองค์เป็นน้ำค้างแห่งความสว่างและแผ่นดินโลกจะให้คนตายเป็นขึ้น" "คนตายของพระองค์จะมีชีวิต ศพของเขาทั้งหลายจะลุกขึ้น" "พระองค์จะทรงกลืนความตายเสียเป็นนิตย์ แล้วพระยาห์เวห์องค์เจ้านายจะทรงเช็ดน้ำตาจากทุกใบหน้าและจะทรงเอาการลบหลู่แห่งชนชาติของพระองค์ไปจากทั่วแผ่นดินโลกเพราะพระยาห์เวห์ได้ตรัสแล้ว และในวันนั้น เขาจะกล่าวกันว่า 'ดูสิ นี่คือพระเจ้าของเรา เรารอคอยพระองค์ เพื่อพระองค์จะทรงช่วยเราให้รอด นี่คือพระยาห์เวห์ เรารอคอยพระองค์ ให้เรายินดีและเปรมปรีดิ์ในความรอดจากพระองค์" อิสยาห์ 26:19; 25:8, 9 {GC 300.2} {GCth17 260.2}

เมื่อฮาบากุกจดจ่ออยู่ในนิมิตอันบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ เขาเห็นพระองค์เสด็จมา “พระเจ้าเสด็จจากเทมาน องค์บริสุทธิ์เสด็จจากภูเขาปาราน ความสง่างามของพระองค์คลุมทั่วฟ้าสวรรค์และโลกก็เต็มด้วยคำสรรเสริญพระองค์ พระรัศมีของพระองค์ดังแสงสว่าง” “พระองค์ทรงยืนและเขย่าแผ่นดิน แล้วบรรดาภูเขานิรันดรก็แตกเป็นเสี่ยงๆ และเหล่าเนินเขาอันอยู่เนืองนิตย์ก็ยุบต่ำลง การเสด็จของพระองค์ก็เป็นดังดั้งเดิม” “พระองค์ทรงม้า คือทรงรถรบแห่งชัยชนะ” “ภูเขาทั้งหลายเห็นพระองค์แล้วบิดเบี้ยวไป กระแสน้ำเชี่ยวกรากก็กวาดผ่านไป.....มันชูมือของมันขึ้นเบื้องสูง ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์หยุดนิ่งบนที่สูง เมื่อแสงแห่งลูกธนูทั้งหลายของพระองค์พุ่งผ่านไป เมื่อแสงแวบวาบแห่งหอกของพระองค์พุ่งไป” “พระองค์เสด็จออกมาเพื่อช่วยประชากรของพระองค์ให้รอด เพื่อช่วยผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้ให้รอด” ฮาบากุก 3:3, 4, 6, 8, 10, 11, 13 {GC 300.3} {GCth17 260.3}

เมื่อพระผู้ช่วยให้รอดทรงจวนจะจากสาวกไปนั้น พระองค์ทรงปลอบประโลมพวกเขาที่ตกอยู่ในความเศร้าใจด้วยความมั่นใจว่าพระองค์จะเสด็จกลับมาอีก “อย่าให้ใจพวกท่านเป็นทุกข์เลย....ในพระนิเวศของพระบิดาเรามีที่อยู่มากมาย.....เราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับพวกท่าน เมื่อเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านแล้ว เราจะกลับมาอีกและรับท่านไปอยู่กับเรา” ยอห์น 14:1-3 “บุตรมนุษย์เสด็จมาด้วยพระรัศมีพร้อมกับทูตสวรรค์ทั้งหมด”...“พระองค์จะประทับบนพระที่นั่งอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ ประชาชาติทั้งหมดจะประชุมกันเฉพาะพระพักตร์พระองค์” มัทธิว 25:31, 32 {GC 301.1} {GCth17 261.1}

หลังจากที่พระคริสต์เสด็จขึ้นสวรรค์แล้ว ทูตสวรรค์ที่ยังรีรออยู่บนภูเขามะกอกเทศย้ำถึงพระสัญญาของการเสด็จกลับมาของพระองค์ว่า “พระเยซูองค์นี้ที่ทรงรับไปจากท่านทั้งหลายขึ้นไปยังสวรรค์นั้นจะเสด็จมาอีกในลักษณะเดียวกับที่ท่านทั้งหลายได้เห็นพระองค์เสด็จไปยังสวรรค์นั้น” กิจการ 1:11 และเมื่ออัครสาวกเปาโลได้รับการดลใจจากพระวิญญาณเขากล่าวเป็นพยานว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมาจากสวรรค์ด้วยพระดำรัสสั่ง ด้วยเสียงเรียกของหัวหน้าทูตสวรรค์และด้วยเสียงแตรของพระเจ้า” 1 เธสะโลนิกา 4:16 ผู้เผยพระวจนะแห่งเกาะปัทมอสกล่าวว่า “นี่แน่ะ พระองค์จะเสด็จมาพร้อมกับหมู่เมฆและนัยน์ตาทุกดวงจะเห็นพระองค์” วิวรณ์ 1:7 {GC 301.2} {GCth17 261.2}

การเสด็จกลับมาของพระองค์จะรวมถึงเรื่องราวต่างๆ ที่ประเสริฐ ซึ่งเมื่อสิ่งสารพัดจะ “ฟื้นฟูสรรพสิ่งตามที่พระเจ้าตรัสไว้โดยปากของบรรดาผู้เผยพระวจนะบริสุทธิ์ของพระองค์ตั้งแต่กาลโบราณมา” กิจการ 3:21 และแล้วความชั่วร้ายที่ปกครองโลกมาเป็นเวลาอันยาวนานจะถูกทำลาย “อาณาจักรของโลกนี้” จะมา “เป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราแล้วและเป็นของพระคริสต์ของพระองค์ และพระองค์จะทรงครอบครองตลอดไปเป็นนิตย์” วิวรณ์ 11:15 “พระสิริของพระยาห์เวห์จะปรากฏ แล้วมนุษย์ทุกคนจะมองเห็นด้วยกัน” “พระยาห์เวห์องค์เจ้านายจะทรงทำให้ความชอบธรรมและการสรรเสริญงอกขึ้นมาต่อหน้าประชาชาติ” พระเจ้า “จะเป็นมงกุฎงดงามและจะเป็นมงกุฎสง่าแก่คนที่เหลืออยู่แห่งชนชาติของพระองค์” อิสยาห์ 40:5; 61:11; 28:5 {GC 301.3} {GCth17 261.3}

เวลานั้น อาณาจักรแห่งสันติสุขและที่รอคอยมาเนิ่นนานของพระเมสสิยาห์จะรับการสถาปนาขึ้นตลอดทั่วฟ้าสวรรค์ “พระยาห์เวห์จะทรงชูใจศิโยน พระองค์จะทรงชูใจที่ทิ้งร้างทุกแห่งของเธอและจะทำให้ถิ่นทุรกันดารของเธอเหมือนสวนเอเดนและที่ราบแห้งแล้งของเธอเหมือนอุทยานของพระยาห์เวห์” “มันจะได้รับศักดิ์ศรีของเลบานอนทั้งความโอ่อ่าตระการของคาร์เมลและชาโรน” “ท่านจะไม่ถูกเรียกว่าผู้ถูกทอดทิ้งอีกต่อไปและแผ่นดินของท่านจะไม่ถูกเรียกว่าที่ทิ้งร้างอีกต่อไป

แต่คนเขาจะเรียกท่านว่าความปีติยินดีของเราอยู่ในเธอ และเรียกแผ่นดินของท่านว่าแต่งงานแล้ว" "เจ้าบ่าวเปรมปรีดิ์ในเจ้าสาวอย่างไร พระเจ้าของท่านจะเปรมปรีดิ์ในท่านอย่างนั้น" อิสยาห์ 51:3; 35:2; 62:4, 5 {GC 302.1} {GCth17 262.1}

การเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นความหวังของผู้ติดตามที่ซื่อสัตย์ของพระองค์ตลอดทุกยุคทุกสมัย พระสัญญาที่พระผู้ช่วยให้รอดกล่าวเป็นคำอำลาบนภูเขามะกอกเทศว่า พระองค์จะเสด็จกลับมาอีก ทำให้อนาคตของบรรดาสาวกเจิดจ้า ทำให้จิตใจของพวกเขาปีติยินดีและมีความหวังใจ ซึ่งความโศกเศร้าไม่อาจระงับหรือความทุกข์ลำบากไม่อาจจะมาลบเลือน ท่ามกลางความทุกข์ยากและการกดขี่ข่มเหง "การปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าใหญ่ยิ่งและพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา" ทิตัส 2:13 TKJV เป็น "ความหวังอันมีสุข" ในขณะที่คริสเตียนชาวเมืองเธสะโลนิกากำลังโศกเศร้าที่ต้องฝังร่างของคนที่พวกเขารักผู้ซึ่งหวังว่าจะเป็นพยานเห็นถึงการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ เปาโลผู้เป็นอาจารย์ของพวกเขาชี้ให้พวกเขามองไปยังการกลับเป็นขึ้นจากความตายที่จะมีขึ้นเมื่อพระผู้ช่วยให้รอดเสด็จกลับมา และแล้วคนที่ตายในพระคริสต์จะเป็นขึ้นจากความตายและถูกรับขึ้นไปพร้อมกับคนที่ยังมีชีวิตอยู่เพื่อพบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ เปาโลกล่าวว่า "อย่างนั้นแหละเราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิตย์ เพราะฉะนั้นจงหนุนใจกันด้วยถ้อยคำเหล่านี้เถิด" 1 เธสะโลนิกา 4:16, 18 {GC 302.2} {GCth17 262.2}

บนเกาะปัทมอส สาวกที่พระองค์ทรงรักได้ยินพระสัญญาว่า "เราจะมาในเร็วๆ นี้แน่นอน" และเสียงตอบที่เฝ้าปรารถนาของเขากลายมาเป็นคำอธิษฐานของคริสตจักรตลอดการเดินทางอันยาวไกลว่า "พระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้า เชิญเสด็จมาเถิด" วิวรณ์ 22:20 {GC 302.3} {GCth17 262.3}

จากคุกมืดใต้ดิน จากหลักประหาร จากตะแลงแกง ที่บรรดาธรรมิกชนและผู้พลีชีพต่างเป็นพยานให้กับความจริง พวกเขาสืบต่อถ้อยคำแห่งความเชื่อและความหวังใจมาตลอดหลายศตวรรษ มีคริสเตียนคนหนึ่งกล่าวว่า "เมื่อพวกเขามั่นใจถึงการกลับเป็นขึ้นมาจากตายของพระคริสต์และผลที่สุดก็คือการกลับเป็นขึ้นมาจากตายของตัวพวกเขาเองเมื่อพระองค์เสด็จมา สิ่งนี้จึงทำให้พวกเขาชังความตายและค้นพบว่าพวกเขาอยู่เหนือความตายนั้น" Daniel T. Taylor, The Reign of Christ on Earth: or, The Voice of the Church in All Ages, หน้า 33 พวกเขายินดีที่จะไปยังหลุมฝังศพเพื่อจะได้ "เป็นขึ้นสู่อิสรภาพ" Ibid. หน้า 54 พวกเขาเฝ้าคอย "การเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าจากสวรรค์ ในหมู่เมฆที่เต็มด้วยรัศมีภาพของพระบิดาของพระองค์" "นำกาลเวลาของอาณาจักรมาให้แก่ผู้ชอบธรรม" ชาววอลเดนซิสยึดมั่นอยู่กับความเชื่อเดียวกันนี้ Ibid. หน้า 129-132 จอห์น ไวคลิฟเอง [ค.ศ. 1324-1384] ก็เฝ้าคอยการเสด็จมาของพระผู้ไถ่ผู้ทรงเป็นความหวังของคริสตจักร Ibid. หน้า 132-134 {GC 302.4} {GCth17 262.4}

ลูเธอร์ [ค.ศ. 1483-1546] ประกาศว่า "ข้าพเจ้าบอกกับตัวเองโดยไม่ต้องสงสัยเลยว่าวันแห่งการพิพากษาจะต้องเกิดขึ้นภายในสามร้อยปีที่จะถึงนี้ พระเจ้าจะไม่ทรงยอม ไม่ทรงปล่อย และไม่ทรงทนต่อโลกที่ชั่วร้ายนานไปกว่านี้" "วันยิ่งใหญ่กำลังใกล้เข้ามาเมื่ออาณาจักรแห่งความน่าสะอิดสะเอียนจะถูกทำลายล้างไป" Ibid. หน้า 158, 134 {GC 303.1} {GCth17 263.1}

เมลังค์ธอนกล่าวว่า "โลกเก่าแก่ใบนี้ไม่ได้อยู่ห่างจากจุดจบ" จอห์น คาลวินเชื้อเชิญให้คริสเตียน "อย่ารีรอแต่ให้มีความปรารถนาอย่างแรงกล้าต่อวันแห่งการเสด็จมาของพระคริสต์อันเป็นเหตุการณ์ที่สดใสด้วยความหวังที่สุดเหนือเหตุการณ์ทั้งหลาย" และยังประกาศว่า "ให้ครอบครัวทั้งหมดของบรรดาผู้ที่ซื่อสัตย์จงเก็บรักษาภาพของวันนั้นไว้" "เราจะต้องกระหายหาพระคริสต์

เราจะต้องแสวงหา คิดคำนึงถึงจนกว่าจะถึงอรุณรุ่งของวันอันยิ่งใหญ่นั้นเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะสำแดงสง่าราศีของราชอาณาจักรของพระองค์โดยบริบูรณ์” Ibid. หน้า 158, 134 {GC 303.2} {GCth17 263.2}

จอห์น น็อคซ์นักปฏิรูปชาวสก๊อตแลนด์กล่าวว่า “พระเยซูเจ้าของเราไม่ทรงนำเนื้อหนังของเรากลับไปยังสวรรค์แล้วหรือ พระองค์จะไม่เสด็จกลับมาหรือ เราทราบดีว่าพระองค์จะเสด็จกลับมาและจะเสด็จกลับมาอย่างเร็วไวด้วย” ริดลีย์และลาทิเมอร์ [Ridley and Latimer] ผู้สละชีวิตเพื่อความจริง พวกเขารอคอยการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความเชื่อ ริดลีย์บันทึกไว้ว่า “ไม่เป็นที่น่าสงสัยเลยว่า โลกใบนี้กำลังจะสิ้นสุดลง ข้าพเจ้าเชื่อ ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงกล่าวเช่นนี้ให้จิตใจของพวกเราร้องขอต่อพระคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา ร้องขอพร้อมๆ กับยอห์นผู้รับใช้ของพระเจ้าว่า พระเยซูเจ้า เชิญเสด็จมาเถิด” Ibid. หน้า 151, 145 {GC 303.3} {GCth17 263.3}

แบกซ์เตอร์กล่าวว่า “ความคิดที่ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมานั้นสร้างความหวานชื่นและความปีติยินดีอย่างที่สุดให้แก่ข้าพเจ้า” Richard Baxter, Works เล่มที่ 17 หน้า 555 “เป็นผลงานแห่งความเชื่อและเป็นคุณลักษณะของธรรมิกชนของพระองค์ที่ชื่นชอบกับการเสด็จมาของพระองค์และเฝ้าคอยด้วยความหวังอันมีสุข” “หากความตายเป็นศัตรูตัวสุดท้ายที่จะถูกทำลายไปในการเป็นขึ้นจากความตาย เราคงจะเรียนรู้ว่าผู้เชื่อจะต้องเฝ้าคอยและอธิษฐานเพื่อการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ด้วยความจริงจัง เพื่อชัยชนะที่สมบูรณ์ครั้งสุดท้ายจะเกิดขึ้น” Ibid. เล่มที่ 17 หน้า 500 “นี่คือวันที่ผู้เชื่อทุกคนจะต้องเฝ้าปรารถนาและมีความหวังและรอคอย เพื่อให้ภารกิจทั้งหมดของการไถ่ให้รอดและความปรารถนาและความอุตสาหะทั้งหมดในจิตวิญญาณของพวกเขาสำเร็จ” “พระองค์เจ้าข้า โปรดเร่งวันแห่งความหวังใจนี้เถิด” Ibid. เล่มที่ 17 หน้า 182, 183 นี่เป็นความหวังของคริสตจักรในสมัยของอัครทูต ความหวังของ “คริสตจักรที่อยู่ในถิ่นทุรกันดาร” และเป็นความหวังของนักปฏิรูปศาสนาทั้งหลาย {GC 303.4} {GCth17 263.4}

คำพยากรณ์ไม่เพียงบอกล่วงหน้าถึงลักษณะและเป้าหมายของการเสด็จมาของพระคริสต์เท่านั้น แต่ยังแสดงให้เห็นถึงเครื่องหมายเพื่อให้มนุษย์ทราบว่าวันนั้นกำลังใกล้เข้ามาแล้ว พระเยซูตรัสว่า “จะมีหมายสำคัญที่ดวงอาทิตย์ ที่ดวงจันทร์และที่ดวงดาวทั้งหลาย” ลูกา 21:25 “ดวงอาทิตย์จะมืดไปและดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง ดวงดาวทั้งหลายจะตกจากฟ้าและบรรดาสิ่งที่มีอำนาจในท้องฟ้าจะสะเทือนสะท้าน เมื่อนั้นพวกเขาจะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในเมฆ ทรงฤทธานุภาพและพระรัศมีอย่างยิ่ง” มาระโก 13:24-26 ผู้เขียนพระธรรมวิวรณ์บรรยายถึงหมายสำคัญแรกที่จะมาถึงก่อนการเสด็จมาครั้งที่สองว่า “แผ่นดินไหวยิ่งใหญ่ ดวงอาทิตย์กลายเป็นสีดำมืดเหมือนกับเสื้อผ้าขนสัตว์ที่ใช้ไว้ทุกข์และดวงจันทร์วันเพ็ญก็กลายเป็นเหมือนกับสีเลือด” วิวรณ์ 6:12 {GC 304.1} {GCth17 264.1}

ก่อนศตวรรษที่สิบเก้าจะเริ่มขึ้น มีหลายคนเป็นพยานเห็นหมายสำคัญเหล่านี้ เหตุการณ์เกิดขึ้นจริงตามคำพยากรณ์ ในปี ค.ศ. 1755 เกิดแผ่นดินไหวรุนแรงที่สุดเท่าที่เคยบันทึกไว้ เป็นที่รู้จักกันทั่วไปว่าเป็นแผ่นดินไหวแห่งเมืองลิสบอน แรงสั่นสะเทือนแผ่ขยายไปถึงพื้นที่ส่วนใหญ่ของทวีปยุโรป แอฟริกาและอเมริกา แรงสั่นสะเทือนนี้รู้สึกได้ถึงประเทศกรีนแลนด์ ถึงหมู่เกาะอินดีสตะวันตก ถึงเกาะมาเดรา ไปถึงประเทศนอร์เวย์และประเทศสวีเดน จนถึงเกาะบริเตนใหญ่และประเทศไอร์แลนด์ แรงสั่นสะเทือนแผ่กระจายครอบคลุมพื้นที่ไม่น้อยกว่าสิบล้านตารางกิโลเมตร ความรุนแรงของแรงสั่นสะเทือนในทวีปแอฟริกาเกือบจะเท่ากับในทวีปยุโรป เมืองอัลเจียร์ [เมืองหลวงของประเทศอัลจีเรียในทวีปแอฟริกาเหนือ] ถูกทำลายไปเกือบหมด

มีหมู่บ้านแห่งหนึ่งห่างจากประเทศมอร็อคโคไม่ไกลนัก หมู่บ้านนี้มีประชากรอาศัยราว 8,000 ถึง 10,000 คน ถูกกลืนหายไปทั้งหมู่บ้าน คลื่นขนาดใหญ่พัดกระหน่ำกวาดชายฝั่งประเทศสเปนและทวีปแอฟริกา กลืนหลายเมืองไปและสร้างความเสียหายอย่างใหญ่หลวง {GC 304.2} {GCth17 264.2}

แรงสั่นสะเทือนรุนแรงที่สุดเกิดขึ้นในประเทศสเปนและประเทศโปรตุเกส ที่เมืองคาดิส มีรายงานว่าคลื่นที่พัดเข้ามาสูงถึง 18 เมตร ภูเขา “บางลูกที่ใหญ่ที่สุดในประเทศโปรตุเกส สั่นสะเทือนอย่างรุนแรง ดูประหนึ่งว่าเป็นการสะเทือนที่มาจากฐานรากของภูเขา ยอดภูเขาบางลูกเปิดออก ปริออกและฉีกขาดอย่างน่าพิศวง ก้อนหินขนาดใหญ่ถูกเหวี่ยงลงไปในหุบเขาที่อยู่ใกล้เคียง เล่ากันว่ามีเปลวไฟพวยพุ่งออกมาจากภูเขาเหล่านี้” Sir Charles Lyell, Principles of Geology หน้า 495 {GC 304.3} {GCth17 264.3}

ที่เมืองลิสบอน “มีเสียงสนั่นดังออกมาจากใต้พื้นดิน และวินาทีต่อมา แรงสั่นสะเทือนอย่างรุนแรงทำลายเมืองส่วนใหญ่ไป ในช่วงเวลาประมาณหกนาที กว่าหกหมื่นคนพินาศ ในตอนแรก คลื่นม้วนตัวกลับลงไปในทะเลก่อนและปล่อยให้เห็นแนวพื้นดินแห้ง และแล้วคลื่นก็ม้วนซัดกลับเข้ามา เป็นคลื่นที่สูงกว่าระดับปกติถึงสิบห้าเมตรหรือกว่านั้น” “ในบรรดาเหตุการณ์ผิดธรรมชาติที่เกี่ยวพันกับเรื่องที่เกิดขึ้นที่เมืองลิสบอนในช่วงหายนะนี้ เป็นการพังทรุดลงมาของท่าเรือแห่งใหม่ที่สร้างด้วยหินอ่อนด้วยค่าใช้จ่ายมหาศาล ฝูงชนมหาศาลเข้าไปรวมตัวกันเพื่อหลบภัยอยู่ที่นั่น เป็นจุดหลบภัยเพื่อให้พ้นจากสิ่งปรักหักพังที่ทับถมลงมา แต่ทันใดนั้นเอง ท่าเรือนี้ก็จมดิ่งลงพร้อมกับคนทั้งหมดที่อยู่บนนั้น และไม่มีแม้ศพเดียวลอยขึ้นมาบนผิวน้ำอีกเลย” Ibid. หน้า 495 {GC 305.1} {GCth17 265.1}

“แรงสั่นสะเทือน” ของแผ่นดินไหวทำให้ “โบสถ์และคอนแวนต์ทุกแห่ง อาคารสาธารณะขนาดใหญ่เกือบทั้งหมด และบ้านเรือนมากกว่าหนึ่งในสี่พังทลายลงมาทันที สองชั่วโมงหลังจากแผ่นดินไหว เกิดไฟลุกไหม้ตามที่ต่างๆ และโหมไหม้อย่างรุนแรงเป็นเวลาเกือบสามวัน จนทำให้เมืองแทบจะร้างเปล่าไปอย่างสิ้นเชิง แผ่นดินไหวเกิดขึ้นในวันบริสุทธิ์ ดังนั้น โบสถ์และคอนแวนต์จึงมีคนชุมนุมอยู่เต็ม มีน้อยคนที่หนีรอด”-- Encyclopedia Americana, art. “Lisbon,” note (ฉบับปี ค.ศ. 1831). “ ความหวาดกลัวของผู้คนนั้นเกินคำบรรยาย ไม่มีใครร้องไห้ เพราะมันมากเกินกว่าน้ำตา พวกเขาวิ่งไปและวิ่งมา เพ้อคลั่งด้วยความหวาดกลัว และตกใจ ต่างตบหน้าและทุบอกของตนเองพร้อมกับร้องเสียงดังว่า “โปรดเมตตาด้วยเถิด! วาระสุดท้ายของโลกมาถึงแล้ว” แม่ลืมลูกของตนและวิ่งแบกรูปปั้นกางเขน เคราะห์ร้ายที่คนมากมายวิ่งหลบเข้าไปในโบสถ์เพื่อการปกป้องคุ้มครอง แต่พิธีศาสนาก็เผยถึงความไร้ประโยชน์ เหล่าคนที่น่าสงสารกอดแท่นบูชาที่ช่วยพวกเขาไม่ได้ รูปปั้นต่างๆ บรรดาบาทหลวงและประชาชนทั้งหลายถูกฝังไว้ใต้กองปรักหักพังเดียวกัน” มีผู้เสียชีวิตประมาณกว่า 90,000 คนในวันวิปโยคนั้น {GC 305.2} {GCth17 265.2}

ยี่สิบห้าปีต่อมา หมายสำคัญอันดับต่อมาที่กล่าวถึงในคำพยากรณ์ได้ปรากฏขึ้น ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์มืดไป สิ่งที่ทำให้เหตุการณ์นี้เด่นชัดคือความจริงของเวลาที่เหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้นถูกระบุไว้อย่างแม่นยำ ในขณะที่พระผู้ช่วยให้รอดทรงสนทนากับสาวกของพระองค์บนภูเขามะกอกเทศ พระองค์ทรงพรรณนาถึงช่วงเวลาอันยาวนานแห่งความทุกข์ยากลำบากของคริสตจักร ซึ่งหมายถึงระยะเวลา 1,260 ปีภายใต้การกดขี่ของพระสันตะปาปา พระองค์ทรงสัญญาว่าเวลาแห่งความทุกข์เวทนาจะถูกย่นให้สั้นเข้า จากนั้นพระองค์จึงทรงกล่าวถึงเหตุการณ์บางอย่างที่จะเกิดขึ้นก่อนการเสด็จมาของพระองค์และทรงกำหนดเวลาที่เราจะเห็นหมายสำคัญอัน “หลังจากความทุกข์ลำบากนั้นผ่านพ้นไปแล้ว ดวงอาทิตย์จะมืดไป และดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง” มาระโก 13:24 ช่วงระยะเวลา 1,260 วันหรือ 1,260 ปีได้สิ้นสุดลงในปี ค.ศ. 1798 การกดขี่ข่มเหงยุติไปจนเกือบหมดสิ้นก่อนหน้านั้นประมาณ 25 ปี ตามพระดำรัสของพระคริสต์นั้น

ภายหลังการกดขี่ข่มเหงแล้วดวงอาทิตย์จะมืดไป ในวันที่ 19 พฤษภาคม ค.ศ. 1780 คำพยากรณ์นี้สำเร็จจริง {GC 306.1} {GCth17 266.1}

" ในบรรดาปรากฏการณ์ทั้งหมด อาจเป็นเพียงเหตุการณ์เดียวก็ว่าได้ ซึ่งลึกลับที่สุดและไม่อาจอธิบายได้ นั่นคือปรากฏการณ์วันมืดที่เกิดขึ้นในวันที่ 19 พฤษภาคม ค.ศ. 1780 เป็นความมืดแปลกประหลาดที่สุดของทั่วทั้งท้องฟ้าและบรรยากาศที่มองเห็นในเขตมลรัฐนิวอิงแลนด์" R. M. Devens, Our First Century หน้า 89 {GC 306.2} {GCth17 266.2}

มีผู้เห็นเหตุการณ์คนหนึ่งที่อาศัยอยู่ในมลรัฐแมสซาชูเซตส์บรรยายเหตุการณ์วันนั้นไว้ดังนี้ "ในเวลาเช้าดวงอาทิตย์ปรากฏขึ้นในท้องฟ้าที่สว่างสดใส แต่ในไม่ช้าก็ถูกปกคลุมด้วยเมฆมาก เมฆเปลี่ยนมามืดมนออกดำและเป็นลางร้ายทันทีที่ปรากฏ ฟ้าแลบและร้องคำราม และฝนตกลงมาเล็กน้อย พอใกล้เวลาเก้านาฬิกาเมฆเริ่มเบาบางลง และปรากฏเป็นสีทองเหลืองและสีทองแดง และพื้นโลก ก้อนหิน ต้นไม้ สิ่งปลูกสร้าง ผืนน้ำและคนต่างถูกเปลี่ยนไปโดยแสงประหลาดที่เหนือธรรมชาติ ไม่กี่นาทีต่อมา เมฆดำหนาทึบแผ่ขยายไปทั่วท้องฟ้า เว้นไว้แต่แนวเล็กๆ ตรงสุดขอบฟ้าและแล้วก็มืดสนิทราวกับความมืดในเวลายี่สิบเอ็ดนาฬิกาของค่ำคืนในฤดูร้อน.....{GC 306.3} {GCth17 266.3}

"ความกลัว ความวิตกกังวล และความหวาดหวั่นค่อยๆ อัดแน่นเข้ามาในความรู้สึกนึกคิดของประชาชน แม่บ้านยืนอยู่ที่ประตู มองดูภูมิประเทศที่มืดมิด พ่อบ้านต่างกลับจากงานในทุ่งนา ช่างไม้ทิ้งเครื่องมือ ช่างตีเหล็กทิ้งเตาเผาเหล็ก พ่อค้าออกจากร้านของตน โรงเรียนปล่อยนักเรียนกลับบ้าน และเด็กๆ วิ่งกลับบ้านด้วยเนื้อตัวสั่นเทา ผู้ที่เดินทางหยุดหาห้องพักตามโรงนาที่ใกล้ที่สุด ทุกริมฝีปากและหัวใจต่างถามว่า "เกิดอะไรขึ้น" ดูราวกับว่าพายุเฮอริเคนกำลังจะพัดผ่านดินแดนนี้ หรือว่านี่เป็นวันที่ทุกสิ่งทุกอย่างจะต้องมาถึงจุดจบเสียแล้ว {GC 306.4} {GCth17 266.4}

" มีการใช้เทียนไขไฟจากเตาผิงส่องแสงเจิดจ้าราวกับในค่ำคืนของฤดูใบไม้ร่วงที่ไม่มีแสงจันทร์.....ฝูงวิหกบินกลับรังและไปหลับพัก ฝูงวัวกลับมารวมตัวที่หน้าท้องทุ่งหญ้าและส่งเสียงร้อง กบหลายตัวส่งเสียงร้องเบาๆ ฝูงนกร้องเพลงยามค่ำคืนและค้างคาวต่างบินไปมา แต่มนุษย์รู้ดีว่า เวลานี้ยังไม่ใช่เวลากลางคืน.....{GC 307.1} {GCth17 267.1}

"ดร. นาธานาเอล วิเทคเคอร์ [Nathanael Whittaker] ศาสนาจารย์ของคริสตจักรแทเบอร์นาเคิลแห่งเมืองซาเลม จัดประชุมศาสนาในบ้านและเทศนาพร้อมกับยืนยันว่าความมืดนี้เกิดขึ้นจากเหตุการณ์ที่เหนือธรรมชาติ มีคนประชุมกันในสถานที่อื่นๆ อีกหลายแห่ง คำเทศนาที่ไม่ได้ถูกตระเตรียมมาก่อน จึงหนีไม่พ้นคำเทศนาที่ดูเสมือนชี้ให้เห็นว่าความมืดที่เกิดขึ้นสอดคล้องกับคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์.....ความมืดหนาทึบที่สุดเกิดขึ้นหลังสิบเอ็ดนาฬิกาเล็กน้อย" The Essex Antiquarian เมษายน 1899 เล่มที่ 3 ฉบับที่ 4 หน้า 53, 54 "ความมืดที่เกิดขึ้นในพื้นที่ส่วนใหญ่ของประเทศในช่วงเวลากลางวันนั้นรุนแรงมากจนไม่อาจดูเวลาที่นาฬิกาข้อมือหรือนาฬิกาข้างฝาผนัง หากปราศจากแสงเทียนไขแล้ว แม้แต่จะรับประทานอาหารหรือจัดการดูแลธุรกิจในบ้านก็ไม่อาจกระทำได้....{GC 307.2} {GCth17 267.2}

"ความมืดที่แผ่ขยายออกไปนั้นช่างดูแปลกประหลาดยิ่งนัก มีผู้คนสังเกตว่าความมืดแผ่กว้างไปทางทิศตะวันออกจรดเมืองฟาลเมาธ์ และไปยังทางทิศตะวันตกจนจรดส่วนที่ไกลที่สุดของมลรัฐคอนเนตทิกัตและเมืองอัลบานี ไปถึงทางตอนใต้ความมืดนี้ไปไกลถึงชายฝั่งทะเล และทางตอนเหนือของอเมริกาไปจนถึงเขตที่ตั้งรกรากของชาวอเมริกัน" William Gordon, History of the Rise, Progress, and Establishment of the Independence of the U.S.A. เล่มที่ 3 หน้าที่ 57 {GC 307.3}) {GCth17 267.3}

ความมืดอย่างรุนแรงที่สุดของวันนั้นดำเนินต่อไปประมาณสักหนึ่งหรือสองชั่วโมงก่อนพลบค่ำ ท้องฟ้าบางส่วนก็เริ่มปลอดโปร่งขึ้น ดวงอาทิตย์ปรากฏ แม้ว่ายังมีหมอกดำหนาทึบบดบังไว้ “หลังจากดวงอาทิตย์ตกดินแล้ว เมฆกลับมาปกคลุมอีก และมืดลงอย่างรวดเร็ว” “เป็นความมืดของยามค่ำคืนที่ผิดธรรมดาและดูน่ากลัวไม่น้อยไปกว่าความมืดที่เกิดขึ้นในช่วงเวลากลางวัน แม้จะมีดวงจันทร์ที่เกือบเต็มดวง แต่ก็มองวัตถุต่าง ๆ ไม่เห็นยกเว้นจะใช้แสงเทียนช่วย ซึ่งเมื่อมองไปยังบ้านที่ใกล้เคียงกันหรือสถานที่อื่นๆ ที่ไกลออกไป จะดูประหนึ่งว่าเป็นความมืดของชาวเมืองอียิปต์ ซึ่งลำแสงแทบจะไม่อาจเจาะทะลุผ่านไปได้” Isaiah Thomas, Massachusetts Spy; or, American Oracle of Liberty เล่มที่ 10 ฉบับที่ 472 (25 พฤษภาคม 1780) ผู้เห็นเหตุการณ์คนหนึ่งกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่อาจที่จะหยุดคิดในขณะนั้นว่า หากมีเงามืดใดที่หนาทึบพอที่จะปกปิดดวงดาวที่สุกใสได้ทุกดวงในจักรวาลหรือกำจัดดวงดาวเหล่านั้นให้สาบสูญไป ก็ยังไม่ใช่ความมืดที่สมบูรณ์มากเท่ากับเวลานี้” จากจดหมายของ ดร. ซามูเอล เทนนีย์ เขียนที่เมืองอีซีเตอร์ มลรัฐนิวแฮมป์เชียร์ ธันวาคม ค.ศ. 1785 ใน Massachusetts Historical Society Collections, 1792 ชุดที่ 1 เล่มที่ 1 หน้า 97 แม้ว่าจะเป็นเวลายี่สิบเอ็ดนาฬิกาของคืนวันนั้นที่ดวงจันทร์เต็มดวง “ก็แทบจะไม่สามารถขับไล่เงามืดที่ละม้ายคล้ายเงาแห่งความตายออกไปได้” หลังเวลาเที่ยงคืน ความมืดหายไป และเมื่อดวงจันทร์ปรากฏให้เห็นครั้งแรกนั้นก็มีลักษณะเป็นสีเลือด {GC 307.4} {GCth17 267.4}

วันที่ 19 พฤษภาคม ค.ศ. 1780 ถูกจารึกไว้ในประวัติศาสตร์ว่าเป็น “วันแห่งความมืด” ตั้งแต่ในสมัยของโมเสสเป็นต้นมายังไม่เคยมีช่วงเวลาใดที่ได้รับการบันทึกไว้ว่าเกิดความมืดอันหนาทึบขยายวงกว้างออกไปกว้างไกลและยาวนานเท่าที่เกิดขึ้นในครั้งนี้ คำบรรยายของผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์เป็นเพียงเสียงสะท้อนที่มาจากพระวจนะของพระเจ้า ซึ่งโยเอลผู้เผยพระวจนะบันทึกไว้เมื่อ 2500 ปีก่อนที่เหตุการณ์จะสำเร็จตามคำพยากรณ์ว่า “ดวงอาทิตย์จะกลายเป็นความมืด ดวงจันทร์เป็นเลือด ก่อนวันแห่งพระยาห์เวห์จะมาถึงคือวันอันยิ่งใหญ่และน่าสยดสยอง” โยเอล 2:31 {GC 308.1} {GCth17 268.1}

พระคริสต์ทรงบัญชาประชากรของพระองค์ให้เฝ้าติดตามหมายสำคัญของการเสด็จกลับมาของพระองค์และให้ชื่นชมยินดีเมื่อพวกเขาเห็นเครื่องหมายที่แสดงถึงกษัตริย์ผู้กำลังจะเสด็จมา พระองค์ตรัสว่า “เมื่อเหตุการณ์เหล่านี้เริ่มจะเกิดขึ้นนั้น จงลุกขึ้นยืนและผงกศีรษะขึ้น เพราะว่าการไถ่ตัวพวกท่านใกล้จะถึงแล้ว” พระองค์ทรงชี้ให้ผู้ติดตามของพระองค์มองดูต้นไม้ที่กำลังแตกยอดในฤดูใบไม้ผลิและตรัสว่า “เมื่อผลิใบ พวกท่านก็เห็นด้วยตัวเองและรู้อยู่ว่าฤดูร้อนใกล้จะมาถึงแล้ว เช่นนั้นแหละ เมื่อท่านทั้งหลายเห็นเหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้น ก็ให้รู้ว่าแผ่นดินของพระเจ้าใกล้จะมาถึงแล้ว” ลูกา 21:28, 30, 31 {GC 308.2} {GCth17 268.2}

แต่เมื่อความเย่อหยิ่งและระเบียบพิธีกรรมเข้าแทนที่วิญญาณแห่งการถ่อมใจและการอุทิศตนที่มีอยู่ในคริสตจักร ความรักที่มีในพระคริสต์และความเชื่อในการเสด็จกลับมาของพระองค์ก็เยือกเย็นลง ชีวิตทางฝ่ายโลกและการแสวงหาความเพลิดเพลินได้กลืนผู้ที่อ้างตนว่าเป็นประชากรของพระเจ้า พวกเขามองไม่เห็นคำชี้แนะของพระผู้ช่วยให้รอดในเรื่องของหมายสำคัญของการเสด็จมาของพระองค์ พวกเขาละเลยหลักคำสอนเรื่องการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ ข้อพระคัมภีร์ที่เกี่ยวเนื่องกับเรื่องนี้ก็ถูกบดบังด้วยการแปลความหมายอย่างผิดๆ จนถูกละเลยและลืมไปเสียเกือบหมด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกิดกับคริสตจักรต่างๆ ในประเทศสหรัฐอเมริกา สังคมทุกชนชั้นต่างเพลิดเพลินอยู่กับเสรีภาพและความสุขสบาย ความใคร่อยากอย่างทะเยอทะยานในทรัพย์สมบัติและความหรูหราฟุ่มเฟือย ทำให้เกิดการหมกมุ่นอยู่แต่กับการแสวงหาเงินทองและกระหายอยากด้วยการยื้อแย่งชื่อเสียงและอำนาจ

ซึ่งดูเสมือนว่าจะอยู่ใกล้แค่เอื้อมของทุกคน สิ่งเหล่านี้นำมนุษย์ให้มุ่งความสนใจและความหวังของพวกเขาไว้กับสิ่งของในชีวิตนี้ และผลักวันอันน่าเคร่งขรึมนี้ให้ไกลออกไปในอนาคตข้างหน้าจนกว่าสิ่งต่าง ๆ ที่พวกเขาสนใจในปัจจุบันนี้จะล่วงลับไป {GC 309.1} {GCth17 268.3}

เมื่อพระผู้ช่วยให้รอดทรงย้ำให้ผู้ติดตามพระองค์มองดูหมายสำคัญของการเสด็จกลับมาของพระองค์นั้น พระองค์ตรัสไว้ล่วงหน้าถึงสภาพเสื่อมถอยในบาปที่จะเกิดขึ้นก่อนการเสด็จมาครั้งที่สอง จะมีกิจกรรมและความวุ่นวายของธุรกิจทางฝ่ายโลกและการแสวงหาความสุขสำราญเช่นเดียวกับในสมัยโนอาห์ ได้แก่การซื้อ การขาย การเพาะปลูก การก่อสร้าง การสมรสและยกให้เป็นสามีภรรยากัน ควบคู่ไปกับการลืมพระเจ้าและชีวิตในเบื้องหน้า สำหรับผู้ที่มีชีวิตอยู่ในช่วงเวลานี้ พระคริสต์ทรงเตือนว่า “แต่จงระวังตัวให้ดี เกรงว่าใจของท่านจะเต็มล้นไปด้วยการเสเพล การเมาเหล้าและการห่วงกังวลถึงชีวิตนี้ แล้วเวลานั้นจะมาถึงท่านโดยไม่คาดฝัน” “แต่จงเฝ้าระวังอยู่ทุกเวลา จงอธิษฐานเพื่อพวกท่านจะมีกำลังรอดพ้นเหตุการณ์ทุกอย่างที่จะเกิดขึ้นนั้น และจะยืนอยู่ต่อหน้าบุตรมนุษย์ได้” ลูกา 21:34, 36 {GC 309.2} {GCth17 268.4}

พระดำรัสของพระผู้ช่วยให้รอดที่จารึกไว้ในพระธรรมวิวรณ์เน้นให้เห็นถึงสภาพของคริสตจักรในช่วงเวลาดังกล่าวว่า “ เจ้าได้ชื่อว่ามีชีวิตอยู่ แต่ว่าเจ้าได้ตายแล้ว” และสำหรับผู้ที่ไม่ยอมตื่นขึ้นจากความมั่นคงอย่างประมาทนั้น มีคำเตือนอันเคร่งขรึมประกาศว่า “ถ้าเจ้าไม่ตื่นขึ้น เราจะมาเหมือนอย่างขโมย และเจ้าจะไม่รู้ว่าเราจะมาหาเจ้าชั่วโมงไหน” วิวรณ์ 3:1, 3 {GC 309.3} {GCth17 268.5}

การปลุกมนุษย์ให้ตื่นขึ้นเพื่อรับรู้ถึงภัยอันตรายของเขานั้นเป็นเรื่องจำเป็น เพื่อให้พวกเขาลุกขึ้นเตรียมตัวพร้อมรับเหตุการณ์สำคัญที่เกี่ยวเนื่องกับเวลาแห่งพระเมตตาคุณที่จะสิ้นสุดลง ผู้เผยพระวจนะของพระเจ้าประกาศว่า “วันแห่งพระยาห์เวห์นั้นยิ่งใหญ่และน่ากลัวอย่างยิ่ง ใครเล่าจะทนอยู่ได้” ผู้ใดจะทนอยู่ได้เมื่อพระองค์จะเสด็จมา “พระเนตรของพระองค์บริสุทธิ์เกินกว่าจะทอดพระเนตรการชั่ว จะทรงมองดูความบาปก็ไม่ได้” โยเอล 2:11 ฮาบากุก 1:13 สำหรับผู้ที่ร้องเรียกว่า “ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายรู้จักพระองค์” แต่กระนั้น พวกเขายังคงล่วงละเมิดพันธสัญญาของพระองค์และติดตามพระอื่น เก็บซ่อนการชั่วไว้ในใจและรักทางแห่งความอธรรม สำหรับคนเช่นนี้ วันแห่งพระเจ้า “เป็นความมืด มิใช่ความสว่าง เป็นความมืดครึ้ม มิใช่ความเจิดจ้าเลย” โฮเชยา 8:2, 1 สดุดี 16;4 อาโมส 5:20 พระยาห์เวห์ตรัสว่า “ในเวลานั้นเราจะเอาตะเกียงส่องดูเยรูซาเล็มและเราจะลงโทษพวกไม่รู้ร้อนรู้หนาวมานาน เหมือนตะกอนเหล้าที่เกรอะจนหนา ผู้ที่คิดในใจของตนว่า ‘พระยาห์เวห์จะไม่ทรงให้สิ่งดีและพระองค์ก็จะไม่ทรงให้สิ่งร้าย’” เศฟันยาห์ 1:12 “เราจะลงโทษโลกเพราะความชั่วร้ายและลงโทษคนอธรรม เพราะความผิดบาปของพวกเขา เราทำให้ความเย่อหยิ่งของคนจองหองสิ้นสุดและทำให้ความยโสของคนโหดร้ายลดต่ำลง” อิสยาห์ 13:11 “เงินหรือทองคำของเขาก็ดี จะไม่สามารถช่วยกู้เขาได้” “ทรัพย์สมบัติของพวกเขาจะถูกปล้นและบ้านของพวกเขาจะร้างเปล่า” เศฟันยาห์ 1:18, 13 {GC 310.1} {GCth17 269.1}

ในขณะที่ผู้เผยพระวจนะเยเรมีย์เฝ้ารอคอยเวลาที่น่ากลัวนั้น ได้ร้องออกมาว่า “ ข้าบิดตัวด้วยความเจ็บปวด....ข้าจะนิ่งอยู่ไม่ได้เพราะข้าได้ยินเสียงเขาสัตว์ เสียงปลุกของสงคราม หายนะซ้อนหายนะถูกเร้าขึ้นมา” เยเรมีย์ 4:19, 20 {GC 310.2} {GCth17 269.2}

“ วันนั้นจะเป็นวันแห่งพระพิโรธ เป็นวันที่ทุกข์ใจและระทม เป็นวันที่มีความพินาศและการทำลายล้าง เป็นวันที่มืดและหม่นหมอง เป็นวันที่มีเมฆคลุมและมืดทึบ วันที่มีเสียงแตรและเสียงโห่ร้องของสงคราม” เศฟันยาห์ 1:15, 16 “นี่แน่ะ

วันแห่งพระยาห์เวห์จะมา.....เพื่อจะทำให้แผ่นดินเป็นที่ร้างเปล่าและเพื่อจะทำลายคนบาปของมันเสียจากแผ่นดินนั้น” อิสยาห์ 13:9 {GC 310.3} {GCth17 269.3}

เมื่อพิจารณาถึงวันอันยิ่งใหญ่นั้น พระวจนะของพระเจ้าใช้ภาษาที่เคร่งขรึมและน่าจับใจที่สุดเพื่อเรียกร้องให้ประชากรของพระองค์ที่ยังคงสลบไสลทางฝ่ายจิตวิญญาณให้ตื่นขึ้น และแสวงหาพระพักตร์ของพระองค์ด้วยการกลับใจและการถ่อมตน “จงเป่าเขาสัตว์ในศิโยน จงเปล่งเสียงเตือนภัยบนภูเขาบริสุทธิ์ของเรา ให้ทุกคนที่อาศัยในแผ่นดินตัวสั่น เพราะวันแห่งพระยาห์เวห์กำลังมา ใกล้เข้ามาแล้ว” “จงจัดเตรียมพิธีอดอาหาร จงเรียกประชุมทำพิธี จงรวบรวมประชาชน จงชำระชุมนุมชนให้บริสุทธิ์ จงประชุมพวกผู้ใหญ่ จงรวบรวมเด็ก ๆ..... จงให้เจ้าบ่าวออกจากเรือนหอและเจ้าสาวออกจากห้องของตน ให้บรรดาปุโรหิตคือผู้ปรนนิบัติพระยาห์เวห์ร้องไห้อยู่ระหว่างเฉลียงกับแท่นบูชา” “จงกลับมาหาเรา ด้วยสุดใจ ด้วยการอดอาหาร การร้องไห้ และการโอดครวญ จงฉีกใจของพวกเจ้า ไม่ใช่ฉีกเสื้อของเจ้า จงกลับมาหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน เพราะว่าพระองค์ทรงเปี่ยมด้วยพระคุณและพระกรุณา พระองค์กริ้วช้าและบริบูรณ์ด้วยความรักมั่นคง” โยเอล 2:1, 15-17, 12, 13 {GC 311.1} {GCth17 270.1}

การตระเตรียมคนให้พร้อมสำหรับวันของพระเจ้านั้น เป็นงานปฏิรูปยิ่งใหญ่ที่จะต้องทำให้สำเร็จ พระเจ้าทรงมองเห็นว่าประชากรจำนวนมากที่อ้างตนว่าเป็นประชากรของพระองค์นั้น ไม่ได้เตรียมพร้อมเพื่อชีวิตนิรันดร์ และด้วยพระเมตตาคุณของพระเจ้า พระองค์จึงทรงกำลังจะส่งข่าวสารคำเตือนมาปลุกพวกเขาให้ตื่นขึ้นจากการไม่รู้สึกตัวและนำพวกเขาให้เตรียมตัวพร้อมเพื่อการเสด็จมาของพระเจ้า {GC 311.2} {GCth17 270.2}

เราจะมองเห็นคำเตือนนี้ในพระธรรมวิวรณ์บทที่ 14 ในบทนี้มีข่าวสารสามประการซึ่งแสดงให้เห็นด้วยการประกาศโดยชาวสวรรค์ และเหตุการณ์ที่ตามติดมาทันทีทันใดนั้นคือ การเสด็จมาของบุตรมนุษย์เพื่อ “เก็บเกี่ยวบนแผ่นดินโลก” คำเตือนที่หนึ่งประกาศว่า ถึงเวลาที่จะทรงพิพากษาแล้ว ผู้เผยพระวจนะมองเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งเหาะ “ไปในท้องฟ้าเพื่อประกาศข่าวประเสริฐนิรันดร์แก่คนทั้งหลายที่อยู่บนแผ่นดินโลก แก่ทุกประชาชาติ ทุกเผ่า ทุกภาษา และทุกชนชาติ ท่านประกาศเสียงดังว่า ‘จงเกรงกลัวพระเจ้าและถวายพระเกียรติแด่พระองค์ เพราะถึงเวลาที่พระองค์จะทรงพิพากษาแล้ว จงนมัสการพระองค์ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก ทะเลและบ่อน้ำพุทั้งหลาย” วิวรณ์ 14:6, 7 {GC 311.3} {GCth17 270.3}

ข่าวที่ประกาศไปนี้ เป็นส่วนหนึ่งของ “ข่าวประเสริฐนิรันดร์” พันธกิจของการประกาศข่าวประเสริฐไม่ได้ทรงมอบหมายให้แก่ทูตสวรรค์ทั้งหลาย แต่ทรงโปรดมอบความรับผิดชอบนี้ไว้กับมนุษย์ ทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์ได้รับบัญชาให้นำทางในพระราชกิจนี้และมีหน้าที่รับผิดชอบในขบวนการอันยิ่งใหญ่แห่งการช่วยมนุษย์ให้รอด แต่การประกาศข่าวประเสริฐที่แท้จริงจะถูกทำโดยผู้รับใช้ทั้งหลายของพระคริสต์ในโลกนี้ {GC 312.1} {GCth17 270.4}

มนุษย์ที่ซื่อสัตย์ ซึ่งเชื่อฟังคำตักเตือนของพระวิญญาณของพระเจ้าและคำสอนที่มีอยู่ในพระวจนะของพระองค์จะเป็นผู้ประกาศคำเตือนให้แก่ชาวโลก พวกเขาเป็นผู้ที่ใส่ใจ “คำเผยพระวจนะที่แน่นอน” “เป็นเสมือนตะเกียงที่ส่องสว่างในที่มืดจนกว่าแสงอรุณจะขึ้นและดาวรุ่งจะผุดขึ้นในใจของพวกท่าน” 2 เปโตร 1:19 พวกเขาแสวงหาความรอบรู้ของพระเจ้ามากยิ่งกว่าที่จะหาขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้ พวกเขาถือว่า “ผลที่ได้จากปัญญาย่อมดีกว่าผลที่ได้จากเงินและผลิตผลของปัญญานั้นดีกว่าทองคำ” สุภาษิต 3:14 และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเปิดเผยให้พวกเขาเห็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ในราชอาณาจักร “ความลึกลับของพระยาห์เวห์มีอยู่แก่คนที่ยำเกรงพระองค์

และพระองค์จะทรงแจ้งพันธสัญญาของพระองค์แก่เขาเหล่านั้น” สดุดี 25:14 TKJV {GC 312.2} {GCth17 270.5}

ผู้ที่เข้าใจความจริงนี้ และมีส่วนร่วมในงานประกาศกลับไม่ใช่นักศาสนศาสตร์ผู้คงแก่เรียน พวกเขาเป็นคนยามที่ซื่อสัตย์ที่ศึกษาพระคัมภีร์ด้วยความหมั่นเพียรและด้วยการอธิษฐาน พวกเขารู้เวลาของยามค่ำคืน คำพยากรณ์จะถูกเปิดเผยให้พวกเขารู้ถึงเหตุการณ์ที่กำลังจะเกิดขึ้น แต่บรรดาผู้คงแก่เรียนไม่ได้รับหน้าที่นี้และข่าวนี้ถูกประกาศโดยผู้ที่ถ่อมตนกว่า พระเยซูตรัสว่า “เมื่อยังมีความสว่างอยู่ก็จงเดินไปเถิด” ยอห์น 12:35 ผู้ที่ไม่สนใจแสงสว่างที่พระเจ้าประทานให้หรือละเลยไม่แสวงหาแสงนั้นเมื่ออยู่ใกล้ คนเหล่านี้จะถูกปล่อยให้อยู่ในความมืด แต่พระผู้ช่วยให้รอดทรงประกาศว่า “คนที่ตามเรามาจะไม่ต้องเดินในความมืด แต่จะมีความสว่างแห่งชีวิต” ยอห์น 8:12 ผู้ใดก็ตามที่ตั้งมั่นอย่างเด็ดเดี่ยวเพื่อแสวงหาที่จะปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระเจ้า เอาใจใส่อย่างจริงใจต่อแสงสว่างที่ทรงโปรดประทานให้แล้ว จะได้รับแสงสว่างมากยิ่งขึ้น สำหรับผู้ที่มีจิตวิญญาณเช่นนี้ พระเจ้าจะประทานดวงดาวแห่งสวรรค์ที่มีประกายเจิดจ้าเพื่อนำเขาไปสู่ความจริงทั้งมวล {GC 312.3} {GCth17 270.6}

ในสมัยที่พระคริสต์เสด็จมาครั้งแรกนั้น บรรดาปุโรหิตและธรรมจารย์ทั้งหลายที่อยู่ในนครบริสุทธิ์ซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับมอบความรับผิดชอบให้ดูแลพระวจนะของพระเจ้า พวกเขาน่าจะมองเห็นหมายสำคัญที่บอกเวลาและประกาศการเสด็จมาของพระองค์ผู้ที่ทรงโปรดสัญญาไว้ คำพยากรณ์ของมีคาห์ระบุสถานที่ประสูติของพระเยซู ดาเนียลระบุเวลาของการเสด็จมา มีคาห์ 5:2 ดาเนียล 9:25 พระเจ้าประทานคำพยากรณ์เหล่านี้ให้ผู้นำชาวยิว พวกเขาจึงไม่มีข้อแก้ตัวว่าพวกเขาไม่รู้และไม่ประกาศให้แก่ประชาชนทราบว่าการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ใกล้เข้ามาแล้ว ความไม่รู้ของพวกเขาเป็นผลลัพธ์ของการละเลยที่เป็นบาป ชาวยิวสร้างผลงานด้วยการฆ่าผู้เผยพระวจนะของพระเจ้า ด้วยการปฏิบัติตามผู้ยิ่งใหญ่แห่งโลกนี้ พวกเขาจึงกำลังเคารพบูชาผู้รับใช้ของซาตาน พวกเขาหมกมุ่นอยู่กับการแก่งแย่งชิงดีอย่างทะเยอทะยานเพื่อตำแหน่งและอำนาจ พวกเขาทั้งหลายมองไม่เห็นเกียรติยศของพระเจ้าซึ่งกษัตริย์แห่งสรวงสวรรค์ทรงยื่นมาให้แก่พวกเขา {GC 313.1} {GCth17 271.1}

ผู้ปกครองของชนชาติอิสราเอลควรที่จะเอาใส่ใจอย่างลึกซึ้งและด้วยความยำเกรง เพื่อศึกษาถึงสถานที่ เวลาและสภาพแวดล้อมของเหตุการณ์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์โลก นั่นคือการเสด็จมาของพระบุตรของพระเจ้าเพื่อมาไถ่มนุษย์ให้ได้รับความรอด ทุกคนควรที่จะเฝ้าระวังเพื่อจะเป็นหนึ่งในคนกลุ่มแรกที่จะต้อนรับพระผู้ไถ่ของโลก แต่ดูเถิดที่หมู่บ้านเบธเลเฮม มีผู้เดินทางสองคนที่เหน็ดเหนื่อยจากการเดินทางไกลมาจากเนินเขาแห่งเมืองนาซาเร็ธ เดินตามถนนอันคับแคบที่ทอดยาวไปจนสุดฝั่งตะวันออกของเมือง พวกเขาพยายามหาที่พักและที่กำบังสำหรับยามค่ำคืนอย่างไร้ผล ไม่มีประตูใดเปิดออกต้อนรับพวกเขา ในที่สุดพวกเขาเข้าหลบในคอกสัตว์อันน่าสังเวชที่เตรียมไว้สำหรับวัว และพระผู้ช่วยให้รอดของโลกทรงบังเกิดที่นั่น {GC 313.2} {GCth17 271.2}

บรรดาทูตจากสวรรค์เคยเห็นพระสิริซึ่งพระบุตรของพระเจ้าทรงมีร่วมกับพระบิดาก่อนที่โลกนี้จะเกิดขึ้น และทูตสวรรค์เหล่านี้รอคอยด้วยความสนใจอย่างแรงกล้าต่อการเสด็จมาของพระองค์ในโลกนี้ว่าเป็นเหตุการณ์ที่เต็มล้นด้วยความชื่นชมยินดีสำหรับมนุษย์ทุกคน ทูตสวรรค์ได้รับบัญชาให้นำข่าวแห่งความยินดีไปให้ผู้ที่เตรียมพร้อมที่จะรับและให้แก่ผู้ที่จะนำเรื่องนี้ไปประกาศให้ชนชาวโลกด้วยความชื่นชมยินดี พระคริสต์ทรงถ่อมพระองค์ลงมารับสภาพธรรมชาติของมนุษย์

พระองค์ทรงต้องแบกรับความทุกข์โศกอันหนักเหลือคณาในขณะที่พระองค์ถวายจิตวิญญาณของพระองค์ให้เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป แต่กระนั้นทูตสวรรค์ก็ยังปรารถนาที่จะเห็นแม้ในสภาพที่ถ่อมพระองค์ของพระบุตรของพระเจ้าผู้สูงสุดที่จะปรากฏต่อหน้ามนุษย์อย่างสง่างามและเต็มไปด้วยสง่าราศีสมกับพระลักษณะของพระองค์ จะมีบุคคลสำคัญของโลกมาร่วมชุมนุมที่เมืองหลวงของแผ่นดินอิสราเอลเพื่อต้อนรับการเสด็จมาของพระองค์หรือไม่ จะมีทูตสวรรค์จำนวนมากมายมาแนะนำพระองค์ให้ผู้ที่กำลังรอคอยได้รู้จักหรือไม่ {GC 313.3} {GCth17 271.3}

ทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาเยือนโลกเพื่อดูว่ามีผู้ใดบ้างที่เตรียมพร้อมต้อนรับพระเยซู แต่ทูตองค์นั้นมองไม่เห็นเครื่องหมายแห่งการรอคอย ทูตองค์นั้นไม่ได้ยินเสียงสรรเสริญและเสียงโห่ร้องอย่างมีชัยที่แสดงว่าเวลาที่พระเมสสิยาห์จวนจะเสด็จถึงแล้ว ทูตสวรรค์บินไปมาชั่วขณะหนึ่งเหนือเมืองที่ได้รับการเลือกสรร และเหนือพระวิหารที่การร่วมสถิตของพระเจ้าได้รับการสำแดงให้เห็นมาเป็นเวลาช้านาน แต่แม้ที่นี่ก็ไม่ได้ดูแตกต่างจากที่อื่นๆ ปุโรหิตที่แต่งกายอย่างโอ้อวดและทะนงตัวยังคงเผาเครื่องถวายบูชาที่เป็นมลทินในพระวิหาร ฟาริสีพูดกับประชาชนด้วยเสียงอันดังหรือยืนอธิษฐานอย่างโอ้อวดตามมุมถนน ในพระราชวังของกษัตริย์ ในที่ชุมนุมของนักปรัชญา ในโรงเรียนของรับบี พวกเขาก็มีสภาพที่ไม่แตกต่างกันคือเมินเฉยความจริงอันอัศจรรย์ที่ทำให้ทั้งสวรรค์ชื่นชมยินดีและสรรเสริญพระเจ้า ที่พระผู้ไถ่ของมนุษย์กำลังจะเสด็จมาในโลก {GC 314.1} {GCth17 272.1}

ไม่มีหลักฐานใดที่แสดงว่าชาวโลกรอคอยการเสด็จมาของพระคริสต์ และไม่มีการเตรียมตัวต้อนรับเจ้าชายแห่งชีวิต ในขณะที่ผู้นำข่าวชาวสวรรค์กำลังจะกลับไปยังสวรรค์ด้วยความพิศวงพร้อมกับเรื่องราวอันน่าอับอายนั้น ก็ได้พบคนเลี้ยงแกะกลุ่มหนึ่งที่กำลังเฝ้าฝูงแกะในยามค่ำคืน และในขณะที่พวกเขาจ้องมองขึ้นไปยังท้องฟ้าที่มีดวงดาวส่องระยิบระยับและกำลังนึกตรึกตรองถึงคำพยากรณ์ที่พระเมสสิยาห์จะเสด็จมาในโลกนี้ พร้อมทั้งปรารถนาการเสด็จมาของพระผู้ไถ่ของโลกนี้เป็นอย่างมาก นี่คือชนกลุ่มหนึ่งที่พร้อมจะรับข่าวสารจากสวรรค์ และในทันใดนั้น ทูตสวรรค์ของพระเจ้าก็ปรากฏตัวขึ้นประกาศถึงข่าวดีแห่งความชื่นชมยินดี รัศมีภาพของสวรรค์ส่องแสงเจิดจ้าไปทั่วทุ่งราบ ทูตสวรรค์เหลือคณานับถูกเปิดเผยให้เห็นราวกับว่าความชื่นชมยินดีนั้นยิ่งใหญ่เกินกว่าที่ผู้นำข่าวเพียงองค์เดียวจะนำมาจากสวรรค์ได้ เสียงมากหลายเปล่งขึ้นเป็นเสียงสรรเสริญซึ่งบรรดาประชาชาติที่ได้รับความรอดจะร่วมกันร้องในวันหนึ่งว่า “พระสิริจงมีแด่พระเจ้าในที่สูงสุด ส่วนบนแผ่นดินโลกสันติสุขจงมีท่ามกลางมนุษย์ทั้งหลายที่พระองค์โปรดปรานนั้น” ลูกา 2:14 {GC 314.2}) {GCth17 272.2}

โอ เรื่องอันน่าอัศจรรย์ใจที่เกิดขึ้น ณ หมู่บ้านเบธเลเฮมจะเป็นบทเรียนที่ดีให้แก่เราเช่นไร เป็นเรื่องที่ตำหนิความไม่เชื่อของเราหรือความหยิ่งยโสและความไม่ต้องการพึ่งพาผู้ใดของเรา เป็นเรื่องที่เตือนให้เราระวัง เกลือกว่าโดยความเฉยเมยอย่างไร้ความสำนึกของเราจะทำให้เรามองไม่เห็นหมายสำคัญแห่งกาลเวลา และดังนั้น เราจึงไม่รู้เวลาที่พระเจ้าจะเสด็จมาหาเรา {GC 315.1} {GCth17 272.3}

ทูตสวรรค์ไม่ได้พบผู้เฝ้าคอยการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ในแถบเนินเขาของมณฑลยูเดียเพียงแห่งเดียวหรือในหมู่คนเลี้ยงแกะที่ต่ำต้อยเท่านั้น แต่ในแผ่นดินของคนนอกศาสนายังมีผู้ที่เฝ้าคอยพระองค์ด้วยเช่นกัน พวกเขาเป็นนักปราชญ์ผู้ร่ำรวยและมียศศักดิ์ เป็นนักปรัชญาแห่งทิศตะวันออก เป็นนักศึกษาธรรมชาติ นักปราชญ์เหล่านี้มองดูพระหัตถกิจของพระเจ้าและแลเห็นพระองค์ พวกเขาศึกษาพระคัมภีร์ของชาวฮีบรูและเรียนรู้ว่าดาวดวงหนึ่งจะขึ้นมาจากยาโคบและด้วยความปรารถนาอย่างแรงกล้า พวกเขารอคอยการเสด็จมาของพระองค์ ผู้ที่ไม่เพียงแต่ให้ “อิสราเอลจะได้รับการปลอบโยนใจ”

เท่านั้น แต่ “เป็นความสว่างที่ส่องแก่คนต่างชาติ” และ “นำความรอดไปจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก” ลูกา 2:25, 32; กิจการ 13:47 พวกเขาเป็นผู้แสวงหาแสงสว่าง และแสงสว่างจากพระที่นั่งของพระเจ้าส่องสว่างบนทางเดินของพวกเขา ในขณะที่ปุโรหิตและรับบีแห่งกรุงเยรูซาเล็มที่ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้พิทักษ์และเป็นผู้อธิบายความจริง พวกเขาถูกความมืดห่อหุ้มไว้ ดวงดาวที่สวรรค์ส่งมาได้นำคนต่างชาติแปลกหน้าเหล่านี้ไปยังสถานที่ประสูติของพระมหากษัตริย์องค์ใหม่ผู้มาบังเกิด {GC 315.2} {GCth17 272.4}

“บรรดาผู้ที่รอคอยพระองค์” พระคริสต์ “จะทรงปรากฏเป็นครั้งที่สอง ไม่ใช่เพื่อกำจัดบาปแต่เพื่อนำความรอดมาให้” ฮีบรู 9:28 เช่นเดียวกับข่าวการมาบังเกิดของพระผู้ช่วยให้รอด ข่าวเรื่องการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูนั้น ไม่ทรงโปรดมอบให้ผู้นำทางศาสนา พวกเขาไม่ได้ถนอมรักษาความสัมพันธ์กับพระเจ้าและปฏิเสธแสงสว่างจากสวรรค์ ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงไม่ได้เป็นกลุ่มคนที่อัครสาวกเปาโลบรรยายไว้ว่า “แต่พี่น้องทั้งหลาย ท่านไม่อยู่ในความมืดแล้ว วันนั้นไม่น่าจะมาถึงท่านอย่างขโมยมา ท่านทุกคนเป็นลูกของความสว่างและเป็นลูกของเวลากลางวัน เราไม่ได้เป็นของกลางคืนหรือของความมืด” 1 เธสะโลนิกา 5:4, 5 {GC 315.3} {GCth17 273.1}

คนยามบนกำแพงแห่งเมืองศิโยนควรเป็นคนกลุ่มแรกที่รู้ข่าวการเสด็จกลับมาของพระผู้ช่วยให้รอด พวกเขาควรเป็นคนกลุ่มแรกที่จะป่าวประกาศว่าพระองค์ใกล้จะเสด็จมาแล้ว พวกเขาควรเป็นคนกลุ่มแรกที่เตือนผู้คนให้เตรียมพร้อมเพื่อการเสด็จมาของพระองค์ แต่พวกเขากลับอยู่อย่างสุขสบาย เพ้อฝันแต่เพียงความสงบสุขและความปลอดภัย ในขณะที่ผู้คนต่างหลับใหลอยู่ในความผิดบาป พระเยซูทรงเห็นว่าคริสตจักรของพระองค์นั้นเป็นดังเช่นต้นมะเดื่อเทศที่ไม่ออกผล ที่มีใบแห่งความจอมปลอมปกคลุมเต็มไปหมดแต่ก็ยังไม่บังเกิดผลที่มีคุณค่า มีการโอ้อวดในการถือรักษาพิธีกรรมทางศาสนา ในขณะที่ขาดวิญญาณแห่งความถ่อมตน ขาดความเสียใจที่ทำผิดและขาดความเชื่อที่แท้จริง ซึ่งสิ่งเหล่านี้เท่านั้นที่เป็นการรับใช้ที่พระเจ้าทรงพอพระทัย แทนที่พวกเขาจะมีคุณงามความดีแห่งพระวิญญาณของพระเจ้า พวกเขากลับหยิ่งยโส ถือระเบียบ โอ้อวด เห็นแก่ตัว กดขี่ผู้คน คริสตจักรที่ละทิ้งพระเจ้าจะปิดตาให้กับเครื่องหมายบอกเวลา พระเจ้าไม่ทรงทอดทิ้งพวกเขา หรือปล่อยให้คุณความดีของพระเจ้าสูญหายไปจากพวกเขา แต่พวกเขาเหินห่างไปจากพระองค์ และแยกตัวเองออกไปจากความรักของพระองค์ ในขณะที่พวกเขาปฏิเสธไม่ทำตามข้อกำหนด พระสัญญาของพระองค์จึงไม่สัมฤทธิผลในตัวของพวกเขา {GC 315.4} {GCth17 273.2}

นี่คือผลที่จะเกิดขึ้นอย่างแน่นอนเมื่อละเลยที่จะซาบซึ้งในคุณค่าและพัฒนาแสงสว่างและโอกาสที่พระเจ้าประทานให้ ศาสนาจะถดถอยอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ จนเหลือแต่เพียงพิธีกรรมและวิญญาณของคุณความดีที่มีชีวิตจะสูญหายไป นอกเสียจากคริสตจักรจะปฏิบัติตามทางออกของพระองค์ที่โปรดประทานไว้ ยอมรับแสงสว่างทั้งหมด และปฏิบัติตามหน้าที่ทั้งหมดที่เปิดเผยไว้ให้แล้ว ความจริงนี้มีให้เห็นในประวัติศาสตร์ของคริสตจักร ซึ่งเกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำอีก พระเจ้าทรงเรียกหาผลงานแห่งความเชื่อและการเชื่อฟังจากประชากรของพระองค์ ตามสัดส่วนของพระพรและโอกาสที่ทรงโปรดประทานให้ การเชื่อฟังจำเป็นต้องมีการเสียสละและเกี่ยวข้องกับกางเขน นี่คือเหตุผลที่ว่าทำไมคนมากมายที่อ้างตนว่าเป็นผู้ติดตามของพระคริสต์จึงปฏิเสธไม่ยอมรับแสงสว่างจากสวรรค์ และเช่นเดียวกับชาวยิวในอดีตที่ไม่รู้เวลาที่พระองค์เสด็จมา ลูกา 19:44 เพราะว่าความทะนงตัวและความไม่เชื่อ พระเจ้าจึงเสด็จผ่านพวกเขาไป และเปิดเผยความจริงให้แก่บุคคลอื่น เช่นคนเลี้ยงแกะแห่งหมู่บ้านเบธเลเฮมและนักปราชญ์แห่งทิศตะวันออก ซึ่งใส่ใจกับแสงสว่างทั้งหมดที่พวกเขาได้รับ {GC 316.1} {GCth17 273.3}

บท 18 -นักปฏิรูปชาวอเมริกันท่านหนึ่ง

ชาวนาซื่อตรงและจริงใจคนหนึ่งที่พระเจ้าทรงเลือกไว้โดยเฉพาะเพื่อให้ประกาศข่าวการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์นั้นเคยถูกชักนำให้สงสัยว่าพระคัมภีร์มีต้นกำเนิดมาจากพระเจ้าจริงหรือ แต่ถึงกระนั้นเขาก็ยังมีความปรารถนาที่จะเรียนรู้ความจริง ช่วงต้นของชีวิตวิลเลียม มิลเลอร์ [William Miller] ก็มีลักษณะคล้ายคลึงกับชีวิตของนักปฏิรูปคนอื่นๆ ที่ต้องต่อสู้กับความยากจน และจึงได้รับบทเรียนยิ่งใหญ่ของการใช้แรงงานและการละทิ้งตนเอง สมาชิกคนอื่นๆ ในครอบครัวของเขาต่างมีคุณลักษณะของการพึ่งตนเองและมีจิตใจที่รักเสรี มีความสามารถในเรื่องของความอดทนและรักชาติอย่างแรงกล้า สิ่งเหล่านี้จึงเป็นคุณสมบัติโดดเด่นที่มีอยู่ในอุปนิสัยของเขาด้วย คุณพ่อของเขาเป็นผู้นำในกองทหารปฏิวัติ และรับใช้ในกองทัพด้วยความเสียสละเพื่อต่อสู้และทนกับความลำบากในช่วงเวลาที่ยุ่งเหยิง ซึ่งทำให้เรามองเห็นสภาพบีบคั้นที่มีต่อชีวิตช่วงเยาว์วัยของมิลเลอร์ {GC 317.1} {GCth17 274.1}

มิลเลอร์มีร่างกายที่สมบูรณ์และตั้งแต่ช่วงวัยเด็กก็เห็นได้อย่างชัดเจนว่าเขามีสติปัญญาที่ดีกว่าเด็กทั่วไป ขณะที่เขาโตขึ้น คุณสมบัติเหล่านี้ก็ยิ่งเห็นได้ชัดเจนมากขึ้น ความนึกคิดของเขาว่องไวและพัฒนาอย่างสมบูรณ์ และเขามีความกระตือรือร้นใฝ่หาความรู้ ถึงแม้ว่าเขาจะไม่ได้รับประโยชน์จากการศึกษาในระดับอุดมศึกษาก็ตาม แต่การเป็นคนรักการศึกษาและนิสัยที่ชอบคิดอย่างรอบคอบและช่างพินิจพิเคราะห์ของเขาทำให้เขาเป็นคนตัดสินใจดีและมีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกล เขามีนิสัยทางศีลธรรมที่ไร้ตำหนิและมีชื่อเสียงที่น่าอิจฉายกย่อง เขาได้รับการยอมรับว่าซื่อสัตย์ มัธยัสถ์และโอบอ้อมอารี ตั้งแต่อายุยังน้อย เขาทุ่มเทกำลังและหมั่นฝึกฝนจนมีความเชี่ยวชาญ แต่เขายังคงรักษานิสัยของการเรียนรู้ไว้ เขารับหน้าที่ต่างๆ ทั้งทางฝ่ายพลเรือนและฝ่ายการทหารจนได้รับความเชื่อถือ และดูประหนึ่งว่าหนทางที่นำไปสู่ความร่ำรวยและเกียรติยศเปิดกว้างไว้ให้เขาแล้ว {GC 317.2} {GCth17 274.2}

แม่ของเขาเป็นสตรีที่มีความศรัทธาอันแก่กล้าอย่างล้ำเลิศ และเขาได้รับอิทธิพลด้านศาสนาตั้งแต่ช่วงวัยเด็ก แต่ในช่วงต้นของวัยหนุ่ม เขาหลงเข้าไปยังสังคมของพวกเทวูเบกขานิยม [deists คือผู้ที่เชื่อว่ามีพระเจ้าซึ่งเป็นผู้ที่สร้างสรรพสิ่งในจักรวาลตั้งแต่เริ่มต้น แต่หลังจากนั้นก็ปล่อยให้จักรวาลดำเนินไปตามวิถีทางของมันเองโดยไม่ได้เข้ามาแทรกแซงใดๆ ในขณะเดียวกันพวกเขาก็เชื่อมั่นในเหตุผลด้วย เชื่อว่าเหตุผลเท่านั้นที่จะช่วยให้มนุษย์เกิดความเข้าใจศาสนาและศีลธรรมอย่างถูกต้อง และคิดว่าจะสามารถใช้เหตุผลพิสูจน์ในเรื่องพระเจ้าได้] ซึ่งเป็นอิทธิพลที่แรงกว่าแหล่งอื่นเพราะคนส่วนใหญ่ในสังคมนี้เป็นพลเมืองดีและเป็นคนใจบุญ และมีจิตใจเมตตากรุณา คนกลุ่มนี้ดำรงชีวิตอยู่ท่ามกลางสถาบันของคริสเตียน ในระดับหนึ่งอุปนิสัยของพวกเขาจึงถูกหล่อหลอมด้วยสภาพที่ล้อมรอบพวกเขาไว้ ส่วนความเป็นเลิศที่ทำให้พวกเขาได้รับความเคารพและความวางใจนั้น พวกเขาเป็นหนี้บุญคุณพระคัมภีร์ แต่กระนั้นของประทานอันดีเลิศเหล่านี้มักถูกนำไปใช้ในทางที่ผิดจนส่งผลเสียต่อพระวจนะคำของพระเจ้า จากการเข้าร่วมสังคมกับชายกลุ่มนี้ ทำให้มิลเลอร์รับความนึกคิดของพวกเขาไว้ ในช่วงเวลานั้นการแปลความหมายพระคัมภีร์ก่อให้เกิดความยุ่งยากซึ่งดูประหนึ่งว่ามันยากเกินกว่าที่เขาจะจัดการได้ แต่แนวความเชื่อใหม่ของเขาซึ่งถึงแม้จะตัดพระคัมภีร์ทิ้งไป ก็ไม่ได้เสนอให้เอาสิ่งใดที่ดีกว่าเข้ามาทดแทน เขาจึงยังคงอยู่ห่างไกลจากความรู้สึกพึงพอใจ อย่างไรก็ตามเขายังคงยึดติดอยู่กับความเชื่อนี้นานประมาณ 12 ปี แต่เมื่อเขาอายุ 34 ปี พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดลใจให้เขารู้สึกถึงสภาพของเขาที่เป็นคนบาป เขาพบว่า

ความเชื่อเดิมของเขาไม่ได้ให้ความเชื่อมั่นว่าเขาจะมีความสุขเมื่อเขาตายไปแล้ว อนาคตนั้นมืดมนและหดหู่ ต่อมาในภายหลัง เขาได้กล่าวถึงความรู้สึกของเขาในขณะนั้นว่า {GC 318.1} {GCth17 275.1}

“การทำลายล้างเป็นความคิดที่โหดร้ายและเย็นชา และเมื่อพิจารณาให้ดีแล้ว ทุกอย่างคงจะต้องถูกทำลายอย่างแน่นอน สวรรค์เป็นเหมือนทองเหลืองที่วางอยู่เหนือศีรษะของข้าพเจ้าและพื้นผิวโลกก็เป็นเหมือนเหล็กอยู่ใต้เท้าข้าพเจ้า อะไรคือชั่วนิจนิรันดร์ และความตายล่ะ ทำไมถึงมี ยิ่งข้าพเจ้าพยายามหาเหตุผลมากขึ้นเท่าไร ข้าพเจ้าก็ยิ่งออกห่างจากคำตอบมากขึ้นเท่านั้น ยิ่งข้าพเจ้าคิดให้มากขึ้นเท่าไร ข้อสรุปของข้าพเจ้าก็กระจายออกไปมากยิ่งขึ้นเท่านั้น ข้าพเจ้าพยายามหยุดคิด แต่ข้าพเจ้าควบคุมความคิดของตนเองไม่ได้ ข้าพเจ้าเศร้าหมองอย่างแท้จริง แต่ไม่เข้าใจว่าทำไมถึงเป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้าบ่นและคร่ำครวญ แต่ไม่ทราบบ่นถึงใคร ข้าพเจ้าทราบดีว่ามีสิ่งที่ผิด แต่ไม่ทราบจะทำอย่างไรหรือจะไปหาสิ่งที่ถูกจากที่ไหน ข้าพเจ้าร้องคร่ำครวญ แต่ไร้ซึ่งความหวัง” {GC 318.2} {GCth17 275.2}

เขาอยู่ในสภาพเช่นนี้นานหลายเดือน แล้วเขาก็เล่าต่อไปว่า “ในทันใดนั้น พระลักษณะของพระผู้ช่วยให้รอดที่ชัดเจนมากไหลเข้ามาสู่ความคิดของข้าพเจ้า จะมีใครที่ช่างประเสริฐและกอปรด้วยพระเมตตาคุณมากไปกว่าพระองค์ ผู้ทรงมาลบมลทินบาปของการล่วงละเมิดของเราทั้งหลาย และช่วยเราให้รอดพ้นจากการต้องทนทุกข์ซึ่งเป็นการลงโทษของบาป ข้าพเจ้ารู้สึกทันทีว่า บุคคลท่านนั้นจะต้องน่ารักมากเพียงไร และจินตนาการว่าข้าพเจ้าซบตัวเข้าไปอยู่ในอ้อมพระกรและวางใจในพระเมตตาของท่านผู้นั้น แต่ก็เกิดคำถามขึ้นมาว่า จะพิสูจน์อย่างไรว่าบุคคลเช่นนี้มีจริง ข้าพเจ้าทราบดีว่านอกเหนือจากหลักฐานที่มีอยู่ในพระคัมภีร์แล้ว ข้าพเจ้าไม่อาจหาหลักฐานอื่นใดเพื่อยืนยันว่ามีพระผู้ช่วยให้รอดเช่นนี้จริง หรือแม้จะหาต่อไปในอนาคตกาล........{GC 319.1} {GCth17 276.1}

“ข้าพเจ้าเข้าใจแล้วว่า พระคัมภีร์ทำให้มองเห็นภาพของพระผู้ช่วยให้รอดในลักษณะที่ข้าพเจ้าต้องการพอดีและข้าพเจ้าก็งุนงงเมื่อพบว่าหนังสือที่พระเจ้าไม่ได้ดลใจทำไมจึงพัฒนาหลักการที่สมบูรณ์แบบที่ปรับให้เข้ากับความต้องการของโลกที่ล้มลงในบาปได้เป็นอย่างดี ข้าพเจ้าจึงถูกบังคับให้ยอมรับว่าพระคัมภีร์จะต้องเป็นการเปิดเผยจากพระเจ้า เป็นหนังสือที่ข้าพเจ้าชื่นชอบที่สุด และข้าพเจ้าได้ค้นพบมิตรสหายคือพระเยซู พระผู้ช่วยให้รอดทรงเป็นเอกในท่ามกลางคนนับหมื่น และพระคัมภีร์ที่เมื่อก่อนหน้านี้ดูมืดมนและขัดแย้งกัน บัดนี้กลายเป็นตะเกียงแก่เท้าของข้าพเจ้าและเป็นความสว่างแก่ทางของข้าพเจ้า ความนึกคิดของข้าพเจ้าสงบและเต็มอิ่ม ข้าพเจ้าพบว่าพระเจ้าทรงเป็นพระศิลาที่อยู่ในท่ามกลางมหาสมุทรแห่งชีวิต บัดนี้ข้าพเจ้าจึงศึกษาพระคัมภีร์เป็นหลักและข้าพเจ้ากล่าวอย่างจริงใจว่า ข้าพเจ้าศึกษาพระคัมภีร์ด้วยความสุขยิ่งใหญ่ ข้าพเจ้าค้นพบแล้วว่ายังมีเรื่องอีกกว่าครึ่งที่ข้าพเจ้าไม่เคยรับรู้ ข้าพเจ้าคิดสงสัยว่าทำไมก่อนหน้านี้ข้าพเจ้าจึงมองไม่เห็นความงดงามและพระสิริที่อยู่ในนั้นและแปลกใจที่ข้าพเจ้าเคยปฏิเสธพระคัมภีร์ ข้าพเจ้าพบทุกสิ่งที่หัวใจของข้าพเจ้าปรารถนา และวิธีรักษาโรคทั้งหลายของวิญญาณจิต ข้าพเจ้าไม่สนใจที่จะอ่านหนังสืออื่นๆ และใส่ใจที่จะได้พระปัญญาจากพระเจ้า” S. Bliss, Memoirs of Wm. Miller หน้า 65-67 {GC 319.2} {GCth17 276.2}

มิลเลอร์ประกาศความเชื่อในศาสนาที่เขาเคยเหยียดหยามต่อหน้าสาธารณชน แต่เพื่อนทั้งหลายที่ไม่เชื่อพระเจ้าต่างไม่รีรอที่จะยกข้อโต้แย้งทั้งหมดที่เขาเองมักเคยใช้โต้เกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระเจ้าที่มีในพระคัมภีร์ ในเวลานั้นเขายังไม่พร้อมที่จะตอบพวกเพื่อนๆ

แต่เขาคิดคำนึงว่าหากพระคัมภีร์เป็นหนังสือที่พระเจ้าทรงใช้เปิดเผยแล้ว พระคัมภีร์ทุกตอนจะต้องสอดคล้องกันและในเมื่อเป็นหนังสือที่ประทานให้สั่งสอนมนุษย์ พระคัมภีร์จะต้องปรับให้เขาเข้าใจได้ เขาจึงตั้งใจศึกษาพระคัมภีร์ด้วยตนเองและค้นหาให้แน่ใจว่าทุกสิ่งที่ดูว่าขัดแย้งกันจะกลมกลืนกันได้หรือไม่ {GC 319.3} {GCth17 276.3}

เขามุ่งมั่นละทิ้งความคิดเห็นที่เขาเคยมีมาทั้งหมด และงดใช้หนังสืออธิบายพระคัมภีร์ เขาเปรียบเทียบข้อพระคัมภีร์แต่ละข้อด้วยข้อพระคัมภีร์โดยอาศัยความช่วยเหลือจากข้อพระคัมภีร์ที่อ้างอิงในเนื้อหาและจากหนังสือคำศัพท์สัมพันธ์ เขาศึกษาอย่างสม่ำเสมอและอย่างมีระบบ ตั้งแต่พระธรรมปฐมกาล เขาอ่านทีละข้อ ศึกษาอย่างต่อเนื่องด้วยอัตราเร็วที่ไม่เร็วเกินกว่าที่จะเข้าใจความหมายของข้อพระคัมภีร์เป็นตอนๆ และไม่รู้สึกลำบากใจกับข้อพระคัมภีร์ตอนนั้นๆ อีกต่อไป เมื่อเขาพบเรื่องใดที่ไม่ชัดเจน เขาก็จะนำข้อพระคัมภีร์ข้อนั้นมาเปรียบเทียบกับข้อพระธรรมอื่นที่ดูว่าน่าจะเกี่ยวข้องกับเรื่องที่เขากำลังศึกษาอยู่ ทุกคำที่อยู่ในพระคัมภีร์ผ่านการพิจารณาอย่างเหมาะสมตามหัวข้อที่อยู่ในข้อพระคัมภีร์นั้น และถ้าหากมุมมองเกี่ยวกับข้อพระคัมภีร์ต่างๆ มีความเกี่ยวพันกันอยู่แล้ว ข้อความเหล่านั้นก็จะไม่ก่อให้เกิดปัญหาอีกต่อไป ด้วยประการฉะนี้ เมื่อใดก็ตามที่เขาพบข้อความที่เข้าใจยาก เขาก็จะพบคำอธิบายในส่วนอื่นของพระคัมภีร์ ในขณะที่เขาศึกษาพระคัมภีร์พร้อมกับการอธิษฐานอย่างร้อนรนจริงใจเพื่อขอความเข้าใจจากพระเจ้า ข้อความที่เขาไม่เข้าใจก็จะได้รับความกระจ่าง เขาสัมผัสกับความจริงที่ผู้ประพันธ์สดุดีเขียนไว้ว่า “การอธิบายพระวจนะของพระองค์ให้ความสว่าง ทั้งให้ความเข้าใจแก่คนรู้น้อย” สดุดี 119:130 {GC 320.1} {GCth17 277.1}

เขาศึกษาพระธรรมดาเนียลและวิวรณ์ด้วยความสนใจยิ่ง เขาใช้หลักการการแปลความหมายพระคัมภีร์เช่นเดียวกับที่ใช้ในพระคัมภีร์ข้ออื่นๆ และพบว่า เขาเข้าใจสัญลักษณ์ต่างๆ ที่ใช้ในการพยากรณ์ได้ ซึ่งสร้างความยินดีอย่างยิ่งให้กับเขา เขาเห็นคำพยากรณ์เท่าที่เกิดขึ้นแล้ว เกิดขึ้นตรงตามที่บันทึกไว้ ส่วนตัวเลข สัญลักษณ์ อุทาหรณ์ การเปรียบเทียบ และอื่นๆ ล้วนอธิบายส่วนเกี่ยวข้องที่สัมพันธ์กัน หรือข้อความที่ใช้บรรยายเพื่ออธิบายข้อพระคัมภีร์อื่นๆ และเมื่อนำมาใช้อธิบายแล้วก็ทำให้เข้าใจอย่างตรงไปตรงมา มิลเลอร์กล่าวว่า “ข้าพเจ้าพอใจยิ่งที่ศึกษาพระคัมภีร์ด้วยวิธีนี้ ด้วยว่าพระคัมภีร์มีระบบในการเปิดเผยความจริงที่ชัดเจนและเรียบง่ายจนผู้เดินเท้าธรรมดาแม้จะโง่เขลาก็ไม่อาจเข้าใจผิด” Bliss หน้า 70 ข้อแล้วข้อเล่าของสายโซ่แห่งความจริงตอบแทนความพยายามของเขาในขณะที่เขาก้าวเดินไปทีละก้าวเพื่อค้นหาเส้นทางที่ยิ่งใหญ่ของคำพยากรณ์ ทูตแห่งสวรรค์นำความคิดของเขาและเปิดเผยความหมายของพระคัมภีร์ให้เขาเข้าใจ {GC 320.2} {GCth17 277.2}

เขาใช้คำพยากรณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตเป็นเกณฑ์เพื่อพิจารณาคำพยากรณ์ที่ยังไม่เกิดขึ้นในอนาคต เขาพึงพอใจว่าแนวคิดที่คนทั่วไปเชื่อกันอย่างแพร่หลายว่าการครอบครองฝ่ายจิตวิญญาณของพระคริสต์จะเกิดขึ้นหนึ่งพันปีก่อนสิ้นโลกไม่ใช่เป็นเรื่องที่พระวจนะของพระเจ้าสอนไว้ หลักคำสอนนี้เน้นว่าหนึ่งพันปีแห่งความชอบธรรมและสันติสุขเกิดขึ้นก่อนการเสด็จมาของพระเป็นเจ้า จึงเลื่อนวันอันน่าสะพรึงกลัวของพระเจ้าออกไปเสียยาวไกล ถึงแม้ว่าความคิดเช่นนี้ดูจะสร้างความสบายใจให้ก็ตามที แต่เรื่องนี้ตรงกันข้ามกับคำสอนที่พระคริสต์และสาวกทั้งหลายของพระองค์สอนไว้ว่า ต้นข้าวสาลีและต้นข้าวละมานจะต้องโตขึ้นพร้อมๆ กันจนถึงเวลาเก็บเกี่ยวซึ่งหมายถึงวันที่โลกนี้สิ้นสุด เมื่อ “คนชั่วและคนเจ้าเล่ห์จะเลวลง” เมื่อ “ในสมัยจะสิ้นยุคนั้น จะเกิดเหตุการณ์กลียุค” และอาณาจักรแห่งความมืดจะยังคงดำเนินต่อไปจนพระผู้เป็นเจ้าเสด็จมา และ

“จะทรงประหารมันด้วยลมพระโอษฐ์ของพระองค์
และจะทรงผลาญให้สูญไปด้วยการเสด็จมาอันรุ่งโรจน์ของพระองค์” มัทธิว 13:30; 38-41 2 ทิโมธี 3:13, 1 (TBS1971) 2 เธสะโลนิกา 2:8 {GC 321.1} {GCth17 278.1}

หลักคำสอนเรื่องคนทั้งโลกจะกลับใจและการครอบครองฝ่ายวิญญาณของพระคริสต์นั้นไม่ใช่เป็นเรื่องที่คริสตจักรในสมัยของอัครทูตสอน
คริสเตียนทั่วไปไม่ยอมรับคำสอนนี้จนกระทั่งถึงช่วงประมาณต้นศตวรรษที่สิบแปด
ผลลัพธ์ที่ได้นั้นชั่วร้ายเช่นเดียวกับคำสอนผิดอื่นๆ
หลักคำสอนนี้สอนให้มนุษย์มองหาการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ว่าเป็นเรื่องไกลตัว
และขัดขวางพวกเขาจากการเอาใจใส่เครื่องหมายต่างๆ ที่ประกาศถึงเวลาที่พระองค์ใกล้จะเสด็จมา คำสอนนี้ยังก่อให้เกิดความรู้สึกมั่นใจและปลอดภัยที่ไม่มีหลักยึดเหนี่ยวและนำคนมากมายให้ละเลยการเตรียมตัวให้พร้อมซึ่งเป็นสิ่งที่จำเป็นในการต้อนรับองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา {GC 321.2} {GCth17 278.2}

มิลเลอร์ค้นพบว่าพระคริสต์จะเสด็จมาจริงและพระองค์จะเสด็จมาเองตามที่พระคัมภีร์สอนไว้ เปาโลกล่าวว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมาจากสวรรค์ด้วยพระดำรัสสั่ง
ด้วยเสียงเรียกของหัวหน้าทูตสวรรค์และด้วยเสียงแตรของพระเจ้า” 1 เธสะโลนิกา 4:16 และพระผู้ช่วยให้รอดทรงประกาศว่า “มนุษย์ทุกชาติทั่วโลก.......จะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาบนเมฆในท้องฟ้าทรงฤทธานุภาพและพระรัศมีอย่างยิ่ง” “เพราะว่าฟ้าแลบจากทิศตะวันออกส่องไปจนถึงทิศตะวันตกอย่างไร การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้น” มัทธิว 24:30, 27 พระองค์จะเสด็จมาพร้อมกับชาวสวรรค์ทั้งปวง “บุตรมนุษย์เสด็จมาด้วยพระรัศมีพร้อมกับทูตสวรรค์ทั้งหมด” มัทธิว 25:31 “พระองค์จะทรงส่งทูตสวรรค์ทั้งหลายของพระองค์มาด้วยเสียงแตรที่ดังมากและให้รวบรวมคนทั้งหมดที่พระองค์ทรงเลือกไว้แล้ว” มัทธิว 24:31 {GC 321.3} {GCth17 278.3}

เมื่อพระองค์เสด็จมา
ผู้ชอบธรรมที่ตายแล้วจะเป็นขึ้นจากความตายและผู้ชอบธรรมที่ยังมีชีวิตอยู่จะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่
เปาโลกล่าวว่า “เราจะไม่ล่วงหลับหมดทุกคน แต่จะถูกเปลี่ยนใหม่ทุกคน ในชั่วขณะเดียว ในพริบตาเดียว เมื่อเป่าแตรครั้งสุดท้าย เพราะว่าจะมีการเป่าแตร
และพวกที่ตายแล้วจะถูกทำให้เป็นขึ้นโดยปราศจากความเสื่อมสลาย แล้วเราจะถูกเปลี่ยนใหม่
เพราะว่าสิ่งที่เสื่อมสลายได้นี้ต้องสวมด้วยสิ่งที่เสื่อมสลายไม่ได้
และสภาพที่ต้องตายนี้ต้องสวมด้วยสภาพที่ไม่ตาย” 1 โครินธ์ 15:51-53
และในจดหมายที่เขียนถึงชาวเธสะโลนิกา
เปาโลกล่าวต่อไปหลังจากที่บรรยายถึงเรื่องการเสด็จมาขององค์พระเป็นเจ้าว่า
“ทุกคนที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน
หลังจากนั้นพระเจ้าจะทรงรับพวกเราซึ่งยังมีชีวิตอยู่ขึ้นไปในเมฆพร้อมกับคนเหล่านั้น
และจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ อย่างนั้นแหละ เราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิตย์” 1 เธสะโลนิกา 4:16, 17 {GC 322.1} {GCth17 279.1}

ประชากรของพระเจ้าจะยังคงไม่ได้รับแผ่นดินของพระเจ้าจนกว่าพระคริสต์จะเสด็จกลับมา
พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า “เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาด้วยพระรัศมีพร้อมกับทูตสวรรค์ทั้งหมด แล้วพระองค์จะประทับบนพระที่นั่งอันรุ่งโรจน์ของพระองค์
ประชาชาติทั้งหมดจะมาประชุมกันเฉพาะพระพักตร์พระองค์และพระองค์จะทรงแยกพวกเขาออกจากกันเหมือนผู้เลี้ยงแกะแยกแกะออกจากแพะ พระองค์จะทรงจัดให้ฝูงแกะอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ และฝูงแพะอยู่เบื้องซ้าย ขณะนั้น พระมหากษัตริย์จะตรัสกับพวกผู้ที่อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ว่า ‘ท่านทั้งหลายที่ได้รับพระพรจากพระบิดาของเรา
จงมารับเอาราชอาณาจักรซึ่งเตรียมไว้สำหรับท่านทั้งหลายตั้งแต่แรกสร้างโลก’” มัทธิว 25:31-34 ข้อพระธรรมที่กล่าวมานี้ ทำให้มองเห็นว่า เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมา

คนที่ตายไปแล้วจะเป็นขึ้นมาจากความตายปราศจากเน่าเปื่อย และคนที่ยังมีชีวิตอยู่จะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่ด้วยการเปลี่ยนแปลงยิ่งใหญ่นี้ พวกเขาจึงพร้อมที่จะรับอาณาจักรของพระองค์ เพราะเปาโลกล่าวไว้ดังนี้ว่า “เนื้อและเลือดไม่มีส่วนในอาณาจักรของพระเจ้า และสิ่งที่เสื่อมสลายไม่มีส่วนในสิ่งที่ไม่เสื่อมสลาย” 1 โครินธ์ 15:50 มนุษย์ในเวลานี้มีสภาพมตะ เสื่อมสลายได้ แต่แผ่นดินของพระเจ้านั้น ไม่เสื่อมสลาย จะยืนยงตลอดไป ดังนั้น มนุษย์ในสภาพที่เป็นอยู่นี้จะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้ แต่เมื่อพระเยซูเสด็จมา พระองค์จะประทานความเป็นอมตะให้แก่ประชากรของพระองค์ แล้วพระองค์จะทรงเชิญชวนให้พวกเขามารับราชอาณาจักรซึ่งก่อนหน้านี้พวกเขาเป็นแต่เพียงผู้รับมรดกเท่านั้น {GC 322.2} {GCth17 279.2}

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ รวมทั้งข้อพระคัมภีร์อื่นๆ พิสูจน์ให้สมองของมิลเลอร์เข้าใจอย่างชัดเจนว่าเหตุการณ์ที่คนทั่วไปคาดว่าจะเกิดขึ้นก่อนการเสด็จมาของพระคริสต์ เช่นการครอบครองอย่างสันติทั่วจักรวาลและการจัดตั้งอาณาจักรของพระเจ้าขึ้นบนโลก แท้ที่จริงแล้วจะเกิดขึ้นหลังการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ นอกจากนี้ หมายสำคัญทั้งหมดของยุคและสภาพของโลกนั้นก็กำลังเป็นไปตามที่คำพยากรณ์เกี่ยวกับวาระสุดท้ายที่บรรยายไว้ จากการศึกษาพระคัมภีร์เพียงอย่างเดียว เขาจึงสรุปอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ว่า ช่วงเวลาที่ยังมีเหลือไว้ให้กับโลกนี้กำลังจะถึงจุดจบ {GC 323.1} {GCth17 280.1}

เขากล่าวว่า “ยังมีหลักฐานอื่นที่ส่งผลอย่างจำเป็นในชีวิตต่อความคิดของข้าพเจ้า นั่นคือลำดับเหตุการณ์ในพระคัมภีร์.....ข้าพเจ้าค้นพบว่าเหตุการณ์ที่ถูกทำนายไว้ล่วงหน้า เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วในอดีต และมักเกิดขึ้นตามเวลาที่กำหนดไว้ เวลาหนึ่งร้อยยี่สิบปีของเรื่องน้ำจะท่วมโลก (ปฐมกาล 6:3) เจ็ดวันก่อนน้ำเริ่มท่วม พร้อมกับฝนที่ตกลงมาสี่สิบวันตามที่ทำนายไว้ (ปฐมกาล 7:4) พงศ์พันธุ์ของอับราฮัมจะต้องรอนแรมไปเป็นเวลาสี่ร้อยปี (ปฐมกาล 15:13) เวลาสามวันที่พนักงานเชิญถ้วยเสวยและพนักงานขนมฝันเห็น (ปฐมกาล 40:12-20) เจ็ดปีของฟาโรห์ (ปฐมกาล 41:28-54) สี่สิบปีในป่ากันดาร (กันดารวิถี 14:34) การกันดารอาหารนานสามปีครึ่ง (1 พงษ์กษัตริย์ 17:1) [โปรดดู ลูกา 4:25]......การเป็นเชลยนานเจ็ดสิบปี (เยเรมีย์ 25:11) เจ็ดวาระของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ (ดาเนียล 4:13-16) และเจ็ดสัปดาห์ หกสิบสองสัปดาห์ และหนึ่งสัปดาห์ที่รวมกันแล้วเป็นเจ็ดสิบสัปดาห์แห่งปีกำหนดไว้สำหรับชนชาติยิว (ดาเนียล 9:24-27) -- เหตุการณ์ที่มีระยะเวลากำหนดไว้ซึ่งเคยเป็นแต่เพียงส่วนหนึ่งในคำพยากรณ์และได้เกิดขึ้นจริงตามคำทำนาย” Bliss หน้า 74, 75 {GC 323.2} {GCth17 280.2}

ดังนั้น เมื่อเขาค้นพบจากการศึกษาพระคัมภีร์ว่าลำดับช่วงเวลาต่างๆ ตามที่เขาเข้าใจนั้นไปสิ้นสุดลงที่การเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ เขาจึงไม่อาจปฏิเสธและถือว่า “ทรงกำหนดเวลา” กิจการ 17:26 ไว้ ซึ่งพระเจ้าทรงเปิดเผยให้แก่ผู้รับใช้ของพระองค์ โมเสสกล่าวว่า “สิ่งลี้ลับทั้งปวงเป็นของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราทั้งหลาย แต่สิ่งที่ทรงสำแดงนั้นเป็นของเราทั้งหลายและของลูกหลานของเราเป็นนิตย์” และพระเจ้าทรงเปิดเผยผ่านผู้เผยพระวจนะอาโมสว่า พระองค์จะ “ไม่ทรงทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดโดยไม่เปิดเผยความลี้ลับให้แก่ผู้รับใช้ของพระองค์คือผู้เผยพระวจนะ” เฉลยธรรมบัญญัติ 29:29 อาโมส 3:7 ผู้ที่ศึกษาพระวจนะของพระเจ้าจึงมั่นใจเมื่อพบกับเหตุการณ์ยิ่งใหญ่ที่จะเกิดขึ้นในประวัติศาสตร์มนุษยชาติตามที่แจกแจงไว้อย่างชัดเจนในพระคัมภีร์แห่งความจริง {GC 324.1} {GCth17 281.1}

มิลเลอร์กล่าวต่อไปว่า “เมื่อข้าพเจ้ามั่นใจอย่างเต็มที่ว่า พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้าและเป็นประโยชน์ (2 ทิโมธี 3:16) และไม่ได้เกิดขึ้นมาจากความคิดของมนุษย์ แต่เขียนขึ้นโดยคนบริสุทธิ์ขณะที่ได้รับการดลใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ (2 เปโตร 1:21)

และเขียนบันทึกไว้เพื่อ 'สั่งสอนเรา เพื่อเราจะได้มีความหวังโดยความทรหดอดทนและโดยการหนุนใจจากพระคัมภีร์' โรม 15:4 ข้าพเจ้าจึงถือว่าลำดับเวลาที่อยู่ในพระคัมภีร์ก็เป็นส่วนหนึ่งในพระวจนะของพระเจ้า และจะต้องให้ความสนใจอย่างจริงจังเช่นเดียวกับพระคัมภีร์ตอนอื่นๆ ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงพยายามทำความเข้าใจในสิ่งที่พระเจ้าทรงมีพระเมตตาเห็นว่าเหมาะสมที่จะเปิดเผยให้เรารับรู้ ข้าพเจ้าไม่มีสิทธิ์ที่จะมองข้ามช่วงเวลาแห่งคำพยากรณ์เหล่านี้" Bliss หน้า 75 {GC 324.2} {GCth17 281.2}

คำพยากรณ์ที่ดูว่าน่าจะชัดเจนที่สุดที่กล่าวถึงเรื่องเวลาของการเสด็จมาครั้งที่สองอยู่ในพระธรรมดาเนียล 8:14 "อยู่นานสองพันสามร้อยวัน แล้วสถานบริสุทธิ์นั้นจะได้รับการชำระ" ดาเนียล 8:14 TKJV มิลเลอร์ใช้หลักการว่าพระคัมภีร์จะอธิบายพระคัมภีร์เอง เขาค้นพบว่าหนึ่งวันในคำพยากรณ์เป็นเครื่องหมายแทนเวลาหนึ่งปีของโลก (กันดารวิถี 14:34; เอเสเคียล 4:6) เขายังเข้าใจว่าช่วงเวลา 2300 วันของคำพยากรณ์หรือปีตามที่เป็นจริงนั้นจะครอบคลุมเลยเวลาที่ให้ไว้แก่ชนชาติยิว ด้วยเหตุนี้ สถานบริสุทธิ์ [Sanctuary สถานบริสุทธิ์หรือสถานนมัสการเป็นคำเรียกพระวิหารหรือสถานที่สำหรับนมัสการพระเจ้าของชาวยิวในสมัยพระคัมภีร์พันธะสัญญาเดิม] จึงไม่ได้หมายถึงสถานนมัสการของชาวยิว มิลเลอร์เห็นด้วยกับแนวคิดที่ยอมรับกันอย่างแพร่หลายของคริสเตียนในยุคนั้นว่า โลกนี้คือสถานนมัสการและด้วยเหตุนี้เขาจึงเข้าใจว่าการชำระสถานนมัสการที่พยากรณ์ไว้ในพระธรรมดาเนียล 8:14 หมายถึงการชำระโลกด้วยไฟเมื่อพระคริสต์เสด็จมาครั้งที่สอง เขาสรุปว่า เมื่อเขาหาเวลาเริ่มต้นของ 2300 วันได้ เขาก็จะรู้อย่างมั่นใจถึงเวลาแห่งการเสด็จมาครั้งที่สองได้ ดังนั้นก็จะรู้วันสิ้นสุดของทุกสิ่งที่ยิ่งใหญ่นั้น ซึ่งเป็นวันที่สภาพทุกสิ่งในทุกวันนี้รวมทั้ง "ความหยิ่ง อำนาจ ความโอ้อวดและความอนิจจัง ความชั่วและการกดขี่จะยุติลง" เมื่อคำแช่งสาปจะถูก "กำจัดให้สิ้นไปจากโลก ความตายจะถูกทำลายไป บำเหน็จจะถูกมอบให้แก่บรรดาผู้รับใช้ของพระเจ้า ผู้เผยพระวจนะ ธรรมิกชนและทุกคนที่ยำเกรงพระนามของพระองค์ และคนเหล่านั้นที่ทำลายโลกจะถูกทำลายทิ้งไป" Bliss หน้า 76 {GC 324.3} {GCth17 281.3}

มิลเลอร์ศึกษาคำพยากรณ์ต่อไปด้วยความตั้งใจใหม่และแน่วแน่ยิ่งขึ้น เขาอุทิศเวลาทั้งกลางวันและกลางคืนเพื่อศึกษาสิ่งที่มีความสำคัญยิ่ง และดึงดูดความสนใจของเขาไปทั้งหมด เขาไม่พบข้อมูลใดที่มีอยู่ในพระธรรมดาเนียลบทที่ 8 ที่จะใช้เป็นข้อมูลเพื่อชี้ถึงเวลาเริ่มต้นของ 2300 วัน แม้ทูตสวรรค์กาเบรียลที่ได้รับพระบัญชาให้ไปอธิบายดาเนียลเพื่อให้เข้าใจนิมิต ก็อธิบายได้เพียงบางส่วนเท่านั้น ในขณะที่เรื่องราวการกดขี่ข่มเหงอันน่ากลัวที่จะมายังคริสตจักรได้ถูกเปิดเผยออกให้แก่นิมิตของผู้เผยพระวจนะนั้น เขาก็หมดแรง ทนไม่ไหวอีกต่อไป ทูตสวรรค์จึงจากเขาไปช่วงระยะเวลาหนึ่ง ดาเนียล "อ่อนเพลียและนอนป่วยอยู่หลายวัน" เขากล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่สบายใจเพราะนิมิตและไม่เข้าใจเรื่องราวเลย" ดาเนียล 8:27 {GC 325.1} {GCth17 282.1}

ถึงกระนั้น พระเจ้าทรงบัญชาผู้สื่อข่าวของพระองค์ว่า "จงทำให้ชายผู้นี้เข้าใจนิมิตนั้นเถิด" พระบัญชานั้นจะต้องสำเร็จ ทูตสวรรค์ก็ทำตามพระบัญชา จึงกลับมาหาดาเนียลในภายหลัง และกล่าวว่า "ข้าพเจ้าออกมา ณ บัดนี้เพื่อจะให้ความกระจ่างและความเข้าใจแก่ท่าน" "เพราะฉะนั้นจงพิจารณาคำตอบและเข้าใจนิมิตนั้น" ดาเนียล 8:27, 16; 9:22, 23, 25-27 มีเรื่องสำคัญเรื่องหนึ่งในนิมิตของบทที่ 8 ที่ยังไม่มีคำอธิบาย นั่นคือ เรื่องที่เกี่ยวข้องกับเวลา คือช่วงเวลา 2300 วัน ดังนั้นทูตสวรรค์ที่กลับมาอธิบายจึงเน้นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับกาลเวลา {GC 325.2} {GCth17 282.2}

"มี 70 สัปดาห์แห่งปีกำหนดไว้สำหรับชนชาติของท่านและนครบริสุทธิ์ของท่าน.....จงสังเกตและเข้าใจว่านับตั้งแต่การที่ถ้อยคำนั้นออกไปให้สร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่จนถึงสมัยประมุขผู้ถูกเจิมไว้ก็เป็นเวลา 7

สัปดาห์และเยรูซาเล็มถูกสร้างขึ้นพร้อมด้วยลานเมืองเป็นเวลา 62 สัปดาห์ แต่จะเกิดขึ้นในช่วงเวลายากลำบาก หลังจาก 62 สัปดาห์แล้ว ท่านผู้ถูกเจิมจะต้องถูกตัดออกและจะไม่มีอะไรเหลือ..... ท่านจะทำพันธสัญญาอย่างมั่นคงกับคนเป็นอันมากอยู่หนึ่งสัปดาห์ ท่านจะทำให้การถวายสัตวบูชาและเครื่องบูชาอื่นๆ หยุดไปครึ่งสัปดาห์" ดาเนียล 9:24-27 {GC 326.1} {GCth17 283.1}

ทูตสวรรค์ได้รับบัญชาให้ไปหาดาเนียลด้วยจุดประสงค์ที่เร่งด่วนเพื่ออธิบายนิมิตของบทที่ 8 ที่เขาไม่เข้าใจ ซึ่งเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับเวลาคือ "อยู่นานสองพันสามร้อยวัน แล้วสถานบริสุทธิ์นั้นจะได้รับการชำระ" ดาเนียล 8:14 TKJV หลังจากทูตสวรรค์พูดกับดาเนียลว่า "จงพิจารณาคำตอบและเข้าใจนิมิตนั้น" ทูตสวรรค์นั้นเริ่มต้นกล่าวด้วยประโยคที่ว่า "มี 70 สัปดาห์แห่งปีกำหนดไว้สำหรับชนชาติของท่านและนครบริสุทธิ์ของท่าน" คำว่า "กำหนดไว้" นั้นมีหมายความว่า "ตัดออกมา" ทูตสวรรค์เปิดเผยว่า 70 สัปดาห์ ซึ่งหมายถึง 490 ปี จะเป็นเวลาที่ถูกตัดออกมาให้กับชนชาวยิวโดยเฉพาะ แต่ช่วงเวลานี้จะถูกตัดออกจากที่ใด ในขณะที่ 2300 วันเป็นช่วงเวลาเดียวที่กล่าวถึงในบทที่ 8 ดังนั้นช่วงเวลานี้จึงต้องเป็นช่วงเวลาที่ 70 สัปดาห์ถูกตัดออกมา 70 สัปดาห์ จึงต้องเป็นส่วนหนึ่งของ 2300 วันและช่วงเวลาทั้งสองนี้จะต้องเริ่มต้นพร้อมกัน ทูตสวรรค์เปิดเผยว่า 70 สัปดาห์นี้จะเริ่มต้นตั้งแต่มีคำสั่งให้ไปบูรณะและสร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ หากหาวันที่ออกคำสั่งนี้ได้ ก็จะหาจุดเริ่มต้นของช่วงเวลาอันสำคัญยิ่งของ 2300 วันได้อย่างแน่นอน {GC 326.2} {GCth17 283.2}

คำสั่งนี้พบอยู่ในพระธรรมเอสราบทที่ 7 ข้อ 12-26 เป็นกฤษฎีกาที่สมบูรณ์ครบถ้วนที่สุดของกษัตริย์อารทาเซอร์ซีสกษัตริย์แห่งเปอร์เซียซึ่งได้ทรงบัญชาไว้ในปี ก.ค.ศ. 457 แต่พระธรรมเอสรา 6:14 บันทึกไว้ว่าพระนิเวศของพระเจ้าที่กรุงเยรูซาเล็มนั้นก่อสร้างขึ้น "ตามกฤษฎีกาของไซรัสและดาริอัสและอารทาเซอร์ซีสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย" กษัตริย์ทั้งสามพระองค์นี้เป็นผู้ริเริ่ม สนับสนุน และทำให้กฤษฎีกานี้สำเร็จ ซึ่งทำให้คำพยากรณ์เกิดขึ้นอย่างเสร็จสมบูรณ์และเป็นจุดเริ่มต้นของ 2300 ปี เมื่อเอา ก.ค.ศ. 457 เป็นปีที่ประกาศคำสั่ง ทุกๆ สิ่งที่เจาะจงของคำพยากรณ์ซึ่งเกี่ยวข้องกับ 70 สัปดาห์จึงเกิดขึ้นจริง {GC 326.3} {GCth17 283.3}

"นับตั้งแต่การที่ถ้อยคำนั้นออกไปให้สร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่จนถึงสมัยประมุขผู้ถูกเจิมไว้ก็เป็นเวลา 7 สัปดาห์และ.....เวลา 62 สัปดาห์" นั่นคือเวลา 69 สัปดาห์หรือ 483 ปี กฤษฎีกาของกษัตริย์อารทาเซอร์ซีสมีผลบังคับใช้ในช่วงฤดูใบไม้ร่วงของปี ก.ค.ศ. 457 เมื่อนับตั้งแต่เวลานั้นไปอีก 483 ปี เวลานี้จะไปสิ้นสุดที่ ค.ศ. 27 (โปรดดูภาคผนวก) ในเวลานั้นเหตุการณ์ที่พยากรณ์ไว้ก็เกิดขึ้นจริง คำว่า "พระเมสสิยาห์" หมายถึง "ผู้ถูกเจิม" ในช่วงฤดูใบไม้ร่วงของปี ค.ศ. 27 ยอห์นให้บัพติศมาแก่พระคริสต์และพระวิญญาณทรงเจิมพระองค์ อัครสาวกเปโตรเป็นพยานว่า "พระเจ้าทรงเจิมพระเยซูชาวนาซาเร็ธด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยฤทธานุภาพ" กิจการ 10:38 และพระผู้ช่วยให้รอดเองทรงเปิดเผยว่า "พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตกับข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้" ลูกา 4:18 หลังจากพระคริสต์ทรงรับบัพติศมาแล้ว พระองค์เสด็จไปยังแคว้นกาลิลี "ทรงประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าโดยตรัสว่า 'เวลากำหนดมาถึงแล้ว'" มาระโก 1:14, 15 {GC 327.1} {GCth17 284.1}

"ท่านจะทำพันธสัญญาอย่างมั่นคงกับคนเป็นอันมากอยู่หนึ่งสัปดาห์" หนึ่งสัปดาห์ในที่นี้เป็นสัปดาห์สุดท้ายของ 70 สัปดาห์ เป็นเจ็ดปีสุดท้ายของช่วงเวลาที่ถูกตัดไว้ให้สำหรับชาวยิวโดยเฉพาะ ช่วงเวลานี้ครอบคลุมจาก ค.ศ. 27 จนถึง ค.ศ. 34 ในช่วงแรกพระคริสต์เองทรงเป็นผู้ยื่นคำเชื้อเชิญแห่งข่าวประเสริฐให้กับชนชาติยิวและในช่วงหลังสาวกของพระองค์เป็นผู้กระทำการต่อ ในขณะที่อัครสาวกดำเนินการประกาศข่าวดีเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า

พระผู้ช่วยให้รอดตรัสบัญชาว่า "อย่าไปยังที่อยู่ของพวกต่างชาติและอย่าเข้าไปในเมืองของชาวสะมาเรีย แต่ว่าจงไปหาแกะหลงของวงศ์วานอิสราเอลนั้นดีกว่า" มัทธิว 10:5, 6 {GC 327.2} {GCth17 284.2}

"ท่านจะทำให้การถวายสัตวบูชาและเครื่องบูชาอื่นๆ หยุดไปครึ่งสัปดาห์" ในปี ค.ศ. 31 หรือสามปีครึ่งหลังจากที่พระองค์ทรงรับบัพติศมา องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงถูกตรึงบนกางเขนด้วยการถวายบูชาอันยิ่งใหญ่บนกางเขนคาลวารีนี้เอง ทำให้ระบบการถวายบูชาที่ชี้ไปยังพระเมษโปดกของพระเจ้าซึ่งทำกันมานานถึงสี่พันปีสิ้นสุดลง ลูกแกะที่แท้จริงมาแทนที่ลูกแกะที่เป็นแบบจำลองและที่นั่นก็ได้ทำให้การถวายสัตวบูชาต่างๆ และเครื่องบูชาอื่นๆ ของระบบพิธีการถวายสัตวบูชาทั้งหมดมาถึงจุดสิ้นสุด {GC 327.3} {GCth17 284.3}

เจ็ดสิบสัปดาห์หรือ 490 ปี ที่จัดไว้ให้กับชาวยิวโดยเฉพาะได้สิ้นสุดลงตามที่กล่าวไว้ข้างต้นในปี ค.ศ. 34 ในช่วงเวลานั้น ชนชาติยิวผ่านทางการกระทำของสภาซันเฮดรินของชาวยิวประทับตราปฏิเสธไม่รับข่าวประเสริฐโดยการพลีชีพเพื่อความเชื่อของสเทเฟนและการกดขี่ข่มเหงผู้ติดตามพระคริสต์ ภายหลังจากนั้นพระกิตติคุณแห่งความรอดนี้จึงไม่ได้จำกัดไว้สำหรับผู้ที่เลือกสรรไว้แล้วเท่านั้นอีกต่อไป แต่ได้ถูกประทานให้กับโลก การกดขี่ข่มเหงบังคับให้สาวกทั้งหลายหนีออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม "กระจายไปก็เที่ยวประกาศพระวจนะนั้น" "ฟีลิปไปยังเมืองหนึ่งในแคว้นสะมาเรียและประกาศเรื่องพระคริสต์ให้ชาวเมืองนั้นฟัง" ด้วยการทรงนำของพระเจ้า เปโตรประกาศพระกิตติคุณให้กับนายร้อยโครเนลิอัสผู้ยำเกรงพระเจ้าที่เมืองซีซารียาและเปาโลผู้มีจิตใจอันแรงกล้ากลับใจมามีความเชื่อในพระคริสต์รับบัญชาให้นำข่าวดีแห่งพระกิตติคุณ "ไปไกล ไปหาบรรดาคนต่างชาติ" กิจการ 8:4, 5; 22:21 {GC 328.1} {GCth17 285.1}

เมื่อมาถึงจุดนี้ ก็จะเห็นว่า คำพยากรณ์เหล่านี้เกิดขึ้นจริงอย่างเหลือเชื่อ และปี ก.ค.ศ. 457 จึงเป็นจุดเริ่มต้นของ 70 สัปดาห์อย่างไม่ต้องสงสัย และไปสิ้นสุดที่ปี ค.ศ. 34 จากข้อมูลเหล่านี้จึงไม่ยากที่จะหาวันสิ้นสุด 2300 วัน 70 สัปดาห์ หรือ 490 ปี ที่ต้องลบออกไปจาก 2300 วัน ทำให้มีเวลาเหลืออยู่ 1810 วัน ภายหลังที่ 490 วันสิ้นสุดไปแล้ว ยังมี 1810 วันที่จะเกิดขึ้นตามคำพยากรณ์ นับจาก ค.ศ. 34 ไป 1810 วัน เวลานั้นจะไปสิ้นสุดลงที่ปี ค.ศ. 1844 ผลที่ตามมาก็คือ 2300 วันแห่งพระธรรมดาเนียลจะสิ้นสุดลงในปี ค.ศ. 1844 ตามที่ทูตสวรรค์ของพระเจ้ากล่าวไว้ว่าเมื่อช่วงเวลาของคำพยากรณ์ที่ยิ่งใหญ่นี้สิ้นสุดลง "สถานบริสุทธิ์นั้นจะได้รับการชำระ" ดังนั้นเวลาสำหรับการชำระสถานนมัสการซึ่งเชื่อกันอย่างกว้างขวางทั่วไปว่าจะเกิดขึ้นเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาจึงเป็นวันที่ถูกกำหนดออกมาอย่างชัดเจน {GC 328.2} {GCth17 285.2}

ในช่วงแรก มิลเลอร์และผู้ร่วมงานเชื่อว่าเวลา 2300 วันจะสิ้นสุดลงในช่วงฤดูใบไม้ผลิของ ค.ศ. 1844 แต่ทว่าคำพยากรณ์ได้ชี้ไปที่ช่วงฤดูใบไม้ร่วงของปีนั้น (โปรดดูภาคผนวก) ความเข้าใจผิดในจุดนี้นำความผิดหวังและความงุนงงมาให้กับผู้ที่ยึดติดอยู่กับช่วงเวลาอันแรกว่าเป็นวันที่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา แต่เหตุการณ์นี้ไม่กระทบต่อเหตุผลอันหนักแน่นซึ่งแสดงให้เห็นว่าระยะเวลา 2300 วันสิ้นสุดลงที่ปี ค.ศ. 1844 และเหตุการณ์ยิ่งใหญ่ที่มีความหมายถึงการชำระสถานนมัสการจะต้องเกิดขึ้น {GC 328.3} {GCth17 285.3}

มิลเลอร์ศึกษาพระคัมภีร์ต่อไปเหมือนกับที่เขาทำมาแล้วเพื่อพิสูจน์ว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องที่พระเจ้าทรงเปิดเผยให้เขาทราบ ตั้งแต่มิลเลอร์เริ่มศึกษาเรื่องนี้ เขาไม่ได้คาดคิดแม้แต่เพียงนิดเดียวว่าจะได้ข้อสรุปดังที่เขาได้มาในเวลานี้ เขาเองก็แทบจะไม่เชื่อผลจากการค้นคว้าของเขา แต่หลักฐานจากพระคัมภีร์นั้นชัดเจนและหนักแน่นมากจนไม่อาจตัดออกไปได้ {GC 329.1} {GCth17 286.1}

เขาใส่ใจศึกษาพระคัมภีร์นานถึงสองปี จนกระทั่งในปี ค.ศ. 1818 เขาเชื่อมั่นอย่างแน่วแน่ว่ายังมีเวลาอีกเพียง 25 ปีก่อนที่พระคริสต์จะเสด็จมาเพื่อช่วยประชากรของพระองค์ให้รอด มิลเลอร์กล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องพูดถึงความสุขที่ท่วมท้นอยู่ในใจของข้าพเจ้าเมื่อข้าพเจ้ามองเห็นความหวังในภายภาคหน้าที่น่าปีติยินดีหรือไม่จำเป็นต้องกล่าวถึงความหวังใจอันเร่าร้อนของจิตวิญญาณของข้าพเจ้าที่จะได้มีส่วนร่วมในความชื่นชมยินดีของผู้ที่ได้รับความรอด บัดนี้ พระคัมภีร์เป็นหนังสือเล่มใหม่สำหรับข้าพเจ้า แท้จริงแล้วพระคัมภีร์เป็นศูนย์รวมของเหตุผล คำสอนทุกเรื่องที่ข้าพเจ้าเคยมองดูมืดมนลึกลับหรือไม่ชัดเจนหายไปจากความคิดของข้าพเจ้า ด้วยแสงสว่างสดใสที่มาจากหนังสือศักดิ์สิทธิ์และความจริงนั้น ช่างสว่างและเจิดจ้าเพียงไร ความขัดแย้งและความไม่แน่นอนที่ข้าพเจ้าเคยพบในพระวจนะก็หายไปจนหมด ถึงแม้จะมีอยู่อีกหลายตอนที่ข้าพเจ้ายังไม่พอใจกับความเข้าใจที่ยังไม่เต็มที่ แต่ข้าพเจ้าก็ได้รับความกระจ่างอย่างเพียงพอที่มาจากพระคัมภีร์เพื่อส่องเข้าไปในความคิดที่มืดมนของข้าพเจ้า จนทำให้ข้าพเจ้าเกิดความสุขในการศึกษาพระคัมภีร์ ซึ่งก่อนหน้านี้ข้าพเจ้าไม่เคยคิดว่าข้าพเจ้าจะหาข้อสรุปเช่นนี้จากคำสอนในพระคัมภีร์ได้" Bliss หน้า 76, 77 {GC 329.2} {GCth17 286.2}

"ด้วยความเชื่อมั่นอันแรงกล้าว่าเหตุการณ์ยิ่งใหญ่ที่ถูกทำนายล่วงหน้าไว้ในพระคัมภีร์กำลังจะเกิดขึ้นในไม่ช้า เกิดมีคำถามกระทบกลับมายังข้าพเจ้าด้วยอำนาจที่ยิ่งใหญ่ ถึงหน้าที่ของข้าพเจ้าที่มีต่อโลกในหลักฐานที่มีผลกระทบต่อความคิดของข้าพเจ้า" Ibid. หน้า 81 เขาทำอย่างอื่นไม่ได้นอกจากจะรู้สึกว่าเป็นหน้าที่ของเขาที่จะต้องแบ่งปันแสงสว่างที่เขาได้รับให้แก่ผู้อื่น เขาคาดว่าจะต้องเผชิญกับการต่อต้านจากคนที่ไม่เชื่อ แต่เขาก็มั่นใจว่าคริสเตียนทุกคนคงจะชื่นชมยินดีในความหวังใจที่จะพบกับองค์พระผู้ช่วยให้รอดที่พวกเขาอ้างว่ารัก เขากลัวเพียงอย่างเดียวว่า ในท่ามกลางความชื่นชมยินดีอย่างสุดซึ้งของการได้รับความรอดในเวลาอันรวดเร็วนั้น คนจำนวนมากอาจจะรับหลักคำสอนโดยไม่ได้ศึกษาหลักความจริงที่มีอยู่ในพระคัมภีร์เสียก่อน เขาจึงลังเลไม่อยากประกาศออกไป โดยเกรงว่าเขาอาจจะผิดพลาด และนำผู้อื่นให้หลง ดังนั้น เขาจึงกลับไปทบทวนหลักฐานต่างๆ ที่สนับสนุนข้อสรุปของเขา และเพื่อพิจารณาอย่างรอบคอบถึงข้อยุ่งยากทุกข้อที่เข้ามาในความคิดของเขา เขาพบว่าความขัดแย้งต่างๆ ค่อยๆ เลือนหายไปภายใต้แสงสว่างจากพระวจนะของพระเจ้า ดั่งหมอกหายไปเมื่อได้รับลำแสงจากดวงอาทิตย์ เขาใช้เวลาศึกษาเช่นนี้ถึงห้าปี จนเขามั่นใจจุดยืนของเขาว่าถูกต้องที่สุด {GC 329.3} {GCth17 286.3}

บัดนี้ หน้าที่ที่จะต้องเปิดเผยให้ผู้อื่นทราบถึงสิ่งที่เขาเชื่อซึ่งพระคัมภีร์สอนไว้อย่างชัดเจนบีบคั้นเขาด้วยแรงกระตุ้นใหม่ เขาพูดว่า "ในขณะที่ข้าพเจ้าทำงานอยู่นั้น เรื่องนี้ดังก้องอยู่ในหูของข้าพเจ้าตลอดเวลา 'ไปจงไปบอกโลกถึงภัยอันตรายของเขา' ข้อพระคัมภีร์ข้อนี้ปรากฏขึ้นมาในความคิดของข้าพเจ้าอยู่ตลอดเวลา "ถ้าเรากล่าวแก่คนอธรรมว่า 'โอ คนอธรรม เจ้าจะต้องตายแน่' แต่เจ้าไม่ได้กล่าวเตือนคนอธรรมให้กลับจากทางของเขา คนอธรรมนั้นจะต้องตายเนื่องจากความผิดบาปชั่วของเขา แต่เราจะลงโทษเจ้าเรื่องโลหิตของเขา แต่ถ้าเจ้าได้เตือนคนอธรรมให้หันกลับจากทางของเขา แต่เขาไม่หันกลับจากทางของเขา เขาจะต้องตายเนื่องจากความผิดบาปของเขา แต่เจ้าจะช่วยชีวิตของเจ้าเองให้รอด" เอเสเคียล 33:8, 9 ข้าพเจ้ารู้สึกว่า หากคนชั่วได้รับคำเตือนมากพอ จะมีคนจำนวนมากมายจากคนเหล่านี้ที่จะกลับใจ และหากพวกเขาไม่ได้รับคำเตือน ข้าพเจ้าอาจต้องรับผิดชอบต่อโลหิตของพวกเขา" Bliss หน้า 92 {GC 330.1} {GCth17 287.1}

เขาเริ่มเสนอแนวคิดของตนขณะอยู่กับเพื่อนฝูงเป็นการส่วนตัวเท่าที่โอกาสจะเอื้ออำนวย เขาอธิษฐานขอเผื่อมีผู้รับใช้คนใดตระหนักถึงความสำคัญและร่วมทุ่มเทกับการเผยแพร่เรื่องนี้ แต่เขาไม่อาจกำจัดความคิดว่าการประกาศคำเตือนนี้เป็นหน้าที่ของตัวเขาเอง "จงออกไป บอกเรื่องนี้ให้โลกรู้ เราจะทวงถามเลือดของพวกเขาจากมือของเจ้า" ประโยคนี้ย้อนกลับเข้ามาในความคิดของเขาอยู่เรื่อยๆ เขารีรออยู่นานถึง 9 ปี ภาระนี้ยังคงบีบคั้นจิตใจของเขา ตราบจนกระทั่งในปี ค.ศ. 1813 เขาจึงเริ่มนำเสนอที่มาของความเชื่อของเขาต่อหน้าสาธารณชนเป็นครั้งแรก {GC 330.2} {GCth17 287.2}

ดั่งเช่นเอลีชาถูกเรียกออกมาจากการเดินตามหลังโคในทุ่งนาเพื่อรับเสื้อคลุมของการถวายตัวในหน้าที่ของผู้เผยพระวจนะ มิลเลอร์ก็ได้รับการทรงเรียกให้ทิ้งคันไถ และเปิดเผยความลึกลับในอาณาจักรของพระเจ้าให้แก่ประชาชน เขารับหน้าที่ด้วยความหวั่นไหว เขานำผู้ฟังไปทีละขั้น ทีละตอน จากช่วงเวลาแห่งคำพยากรณ์ไปจนถึงการปรากฏตัวครั้งที่สองของพระคริสต์ ทุกครั้งที่เขาประกาศ เขาได้รับกำลังและมีความกล้ามากยิ่งขึ้นเมื่อเขามองเห็นว่าคำพูดของเขากระตุ้นความสนใจอย่างกว้างขวาง {GC 331.1} {GCth17 288.1}

มิลเลอร์จะยอมนำเสนอแนวคิดของเขาต่อที่ชุมชนก็ต่อเมื่อได้รับการร้องขอจากบรรดาพี่น้องของเขา ซึ่งเขาถือว่าคำขอร้องเหล่านั้นเป็นการทรงเรียกจากพระเจ้า ในเวลานี้เขาอายุ 50 ปีแล้ว เขาไม่คุ้นเคยกับการพูดในที่สาธารณะ และรู้สึกทุกข์ใจกับความรู้สึกว่าเขาไม่คู่ควรกับงานที่อยู่เบื้องหน้าเขา แต่เมื่อเขาเริ่มต้นทำงาน งานของเขาได้รับพระพรในลักษณะพิเศษที่ช่วยจิตวิญญาณทั้งหลายให้รอด การบรรยายครั้งแรกของเขาก่อให้เกิดการตื่นตัวทางศาสนา สมาชิกทั้งหมดจากสิบสามครอบครัวยกเว้นเพียงสองคนกลับใจ เขาได้รับการขอร้องให้ไปพูดที่อื่นทันที และเกือบทุกแห่งที่เขาไปทำงานเกิดการฟื้นฟูในพระราชกิจของพระเจ้า คนบาปกลับใจ คนที่เป็นคริสเตียนได้รับการหนุนใจให้มอบถวายตัวมากยิ่งขึ้น และคนที่นับถือเทวเบกขานิยมและคนไม่เชื่อเรื่องพระเจ้าก็ได้รับทราบความจริงในพระคัมภีร์และศาสนาของคริสเตียน คำพยานของผู้ที่เขาทำงานด้วยนั้นพูดถึงเขาว่า "เขาเข้าถึงความนึกคิดของคนระดับหนึ่งที่ไม่ได้อยู่ในแวดวงอิทธิพลของคนอื่น" Ibid. หน้า 138 คำเทศนาของเขาถูกจัดวางไว้เพื่อให้ปลุกความนึกคิดของสาธารณชนให้รับรู้เรื่องยิ่งใหญ่ทางศาสนา และเพื่อหยุดยั้งการก้าวหน้าของฝ่ายโลกและฝ่ายเนื้อหนังของคนในยุคนั้น {GC 331.2} {GCth17 288.2}

ในแทบทุกเมืองมีคนนับสิบ บางแห่งก็นับร้อยที่กลับใจจากผลของการเทศนาของเขา ในที่หลายแห่งคริสตจักรโปรเตสแตนต์ต่างๆ เกือบทุกนิกายเปิดประตูต้อนรับเขา และคำเชิญให้เขาไปทำงานก็มักมาจากผู้รับใช้ของโบสถ์ต่างๆ เขามีกฎที่ยึดไว้อย่างไม่แปรเปลี่ยนก็คือเขาจะไม่ไปทำงานในที่ที่เขาไม่ได้รับเชิญ แต่กระนั้น ในไม่ช้า เขาก็พบว่าเขาตอบสนองคำเชิญที่เข้ามานั้นไม่ได้กว่าครึ่ง มีคนมากมายที่ไม่ยอมรับแนวคิดของเขาเรื่องเวลาที่แน่นอนของการเสด็จมาครั้งที่สอง แต่ก็ยอมรับเรื่องของการเสด็จกลับมาของพระคริสต์และเวลาที่เสด็จกลับมานั้นอยู่ใกล้มากและจำเป็นต้องเตรียมตัวให้พร้อม ในเมืองใหญ่หลายเมือง ผลการทำงานของเขาทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างเห็นได้ชัด พ่อค้าสุราเลิกขายเหล้าและปรับเปลี่ยนร้านค้าให้เป็นห้องประชุม บ่อนการพนันต้องปิดตัวลง คนไม่เชื่อพระเจ้า กลุ่มเทวเบกขานิยม กลุ่มคนที่นับถือทุกอย่าง และแม้กระทั่งคนเสเพลที่สุดก็ยังปฏิรูป มีบางคนเหล่านี้ไม่ได้ไปโบสถ์มาหลายปีแล้ว มีการจัดประชุมอธิษฐานในคริสตจักรนิกายต่างๆ ในห้องพักต่างๆ มีนักธุรกิจมาชุมนุมกันในช่วงกลางวันเพื่ออธิษฐานและสรรเสริญพระเจ้าตลอดเกือบทุกชั่วโมง ไม่มีเหตุการณ์ที่น่าตื่นเต้น แต่โดยทั่วไปแล้ว มีแต่ความเคร่งขรึมในความนึกคิดของทุกคน ผลงานของเขามีลักษณะคล้ายคลึงกับการปฏิรูปศาสนาในยุคก่อน คือมุ่งหมายให้เข้าใจและปลุกความสำนึกให้ตื่นขึ้นมามากกว่าที่จะปลุกความตื่นเต้นทางอารมณ์ {GC 331.3} {GCth17 288.3}

ในปี ค.ศ. 1833 มิลเลอร์ได้รับใบอนุญาตให้เทศนาจากคริสตจักรแบ็บติสต์ที่เขาเป็นสมาชิกอยู่ ศาสนาจารย์มากมายในนิกายนี้ยอมรับการทำงานของเขา
และภายใต้ใบอนุญาตที่มิลเลอร์ได้รับอย่างเป็นทางการ จึงทำให้เขาทำงานของเขาต่อไป เขาเดินทางและเทศนาสั่งสอนอย่างไม่มีวันหยุด
แม้ว่าตัวเขาเองจะทำงานจำกัดอยู่ในแถบบริเวณนิวอิงแลนด์และมลรัฐในแถบกลางก็ตามที
เป็นเวลาหลายปีที่ค่าใช้จ่ายของเขามาจากกระเป๋าของเขาเองและเขาไม่เคยได้รับเงินเพียงพอกับค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปยังสถานที่ต่างๆ ที่เขาได้รับเชิญ ด้วยประการฉะนี้ เขาไม่ได้รับประโยชน์ทางด้านการเงินจากงานที่เขาทำในชุมชนเลย
แต่กลับมีผลอย่างหนักต่อทรัพย์สินของเขาซึ่งค่อยๆ ลดลงไปอย่างต่อเนื่อง ในช่วงเวลานี้ เขาเป็นพ่อในครอบครัวใหญ่ แต่พวกเขาเป็นคนประหยัดและขยันขันแข็ง ฟาร์มของเขาจึงสามารถคงอยู่ได้ เช่นเดียวกับตัวเขาเองก็ยังอยู่รอด {GC 332.1} {GCth17 289.1}

ในปี ค.ศ. 1833 สองปีหลังจากที่มิลเลอร์เริ่มเทศนาในที่สาธารณะ หลักฐานสุดท้ายที่เป็นเครื่องหมายแสดงว่าพระคริสต์จะเสด็จกลับมาในไม่ช้าตามที่พระผู้ช่วยให้รอดสัญญาไว้ก็เกิดขึ้น พระเยซูตรัสว่า "ดวงดาวทั้งหลายจะตกจากฟ้าสวรรค์" มัทธิว 24:29 และขณะที่ยอห์นเห็นในนิมิตเป็นภาพที่ประกาศวันของพระเจ้า ท่านประกาศไว้ในพระธรรมวิวรณ์ว่า
"และดวงดาวทั้งหลายในท้องฟ้าก็ตกลงมาบนแผ่นดิน
เหมือนกับต้นมะเดื่อที่ถูกลมแรงพัดจนผลที่ยังไม่สุกหล่นลงมา" วิวรณ์ 6:13 คำพยากรณ์นี้เกิดขึ้นจริงอย่างน่าประทับใจและสะดุดตาในเหตุการณ์ฝนดาวตกของวันที่ 13 พฤศจิกายน ค.ศ. 1833 นั่นเป็นภาพฝนดาวตกที่เกิดขึ้นอย่างกว้างขวางและน่าประหลาดใจอย่างที่ไม่เคยมีการบันทึกมาก่อนว่า "ทั่วท้องฟ้าของประเทศสหรัฐอเมริกาในขณะนั้นลุกเป็นไฟอย่างน่าตกใจกลัว
ไม่เคยมีปรากฏการณ์ใดเกิดขึ้นในท้องฟ้าของประเทศนี้ ตั้งแต่มีการอพยพมาตั้งถิ่นฐานที่นี่ โดยคนในสังคมส่วนหนึ่งมองดูเหตุการณ์นี้ด้วยความชื่นชมยิ่ง
แต่คนอีกกลุ่มหนึ่งมองดูด้วยความกลัวและความตื่นตระหนก"
"ความงดงามอันเลอเลิศและน่ากลัวยังคงประทับอยู่ในความทรงจำของคนมากมาย....ไม่เคยมีฝนตกแรงเท่ากับฝนดาวตกที่ตกลงมายังโลก ซึ่งเหมือนกันในทุกทิศ ทั้งทิศตะวันออก ตก เหนือและใต้ กล่าวได้คำเดียวว่าดูเหมือนว่ามีการเคลื่อนไหวทั่วทั้งท้องฟ้า.....ศาสตราจารย์ซิลลิแมน [Silliman] บรรยายไว้ในวารสารว่าเป็นภาพที่ปรากฏทั่วทั้งท้องฟ้าในทวีปอเมริกาเหนือ.....ตั้งแต่ตีสองจนถึงแสงตะวันขึ้นอย่างเต็มที่ ท้องฟ้าแจ่มใสและไม่มีเมฆ
ความสว่างสุกใสที่ไม่หยุดหย่อนยังคงส่องแสงประกายตลอดทั่วทั้งท้องฟ้า" R. M. Devens, American Progress; or, The Great Events of the Greatest Century บทที่ 28 ย่อหน้าที่ 1-5 {GC 333.1} {GCth17 289.2}

"แน่นอน
ไม่มีคำพูดใดที่จะบรรยายความยิ่งใหญ่ของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น......ผู้ที่ไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์จะจินตนาความงดงามของสิ่งที่เกิดขึ้นไม่ได้
ดูประหนึ่งว่าดวงดาวทั้งหมดของทั่วทั้งท้องฟ้ามาชุมนุมกันที่จุดหนึ่งใกล้กลางฟ้านภาและยิงออกมาพร้อมๆ กันด้วยความเร็วของสายฟ้าแลบ ไปยังขอบฟ้าทุกด้าน แต่ดาวเหล่านั้นก็ไม่หมด ดวงดาวนับพันๆ ดวงพุ่งออกมาตามทางของดวงดาวนับพันๆ ดวง ดูประหนึ่งว่าดาวเหล่านี้ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อการณ์นี้โดยเฉพาะ" F. Reed, in the Christian Advocate and Journal, 13 ธันวาคม 1833
"ผลมะเดื่อที่ร่วงหล่นลงมาจากต้นมะเดื่อเมื่อถูกลมแรงพัดจึงน่าจะเป็นคำบรรยายภาพที่ถูกต้องกว่า
เป็นภาพที่ไม่อาจมองดูได้ "The Old Countryman," ใน Portland Evening Advertiser, 26 พฤศจิกายน 1833 {GC 333.2} {GCth17 289.3}

ในวารสารพาณิชย์ของรัฐนิวยอร์คฉบับวันที่ 14 พฤศจิกายน ค.ศ. 1833 ตีพิมพ์บทความที่ยาวบทหนึ่งกล่าวถึงเหตุการณ์อัศจรรย์ที่เกิดขึ้นว่า "ข้าพเจ้าคิดว่าคงไม่มีนักปรัชญาหรือนักการศึกษาใดเคยเล่าถึงหรือบันทึกเหตุการณ์เช่นที่เกิดขึ้นเมื่อเช้าวานนี้ ผู้เผยพระวจนะทำนายไว้อย่างแม่นยำเมื่อหนึ่งพันแปดร้อยปีที่แล้ว หากเรามีปัญหาทำความเข้าใจคำว่าดาวตกหมายถึงดาวที่ตกลงมา.....ในแง่หนึ่งที่ว่ามันเป็นไปได้ที่เป็นเช่นนั้นจริง" {GC 334.1} {GCth17 290.1}

นั่นคือเหตุการณ์ที่เป็นหมายสำคัญสุดท้ายของการเสด็จกลับมาของพระองค์ ซึ่งพระเยซูทรงเตือนสาวกทั้งหลายของพระองค์ว่า "เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งทั้งหมดนี้แล้วก็ให้รู้ว่าพระองค์เสด็จมาใกล้จะถึงประตูแล้ว" มัทธิว 24:33 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ ยอห์นเห็นเหตุการณ์ยิ่งใหญ่ที่จะเกิดขึ้นตามมา ท้องฟ้าเปิดออกเหมือนดั่งหนังสือที่ม้วน แผ่นดินไหว ภูเขาและเกาะต่างๆ เคลื่อนตัวไปจากที่ของมัน และคนชั่วตกอยู่ในความกลัว พยายามหาที่หลบไปให้พ้นจากพระพักตร์ของบุตรมนุษย์ วิวรณ์ 6:12-17 {GC 334.2} {GCth17 290.2}

คนมากมายที่เห็นดวงดาวตกลงมานั้น มองดูเหตุการณ์นี้ว่าเป็นการประกาศถึงการพิพากษาที่กำลังจะมาถึง " เป็นเหตุการณ์ที่น่ากลัว เป็นเหตุการณ์ที่นำหน้า เป็นสัญลักษณ์แห่งความเมตตาของวันยิ่งใหญ่และน่ากลัวนั้น" "The Old Countryman," in Portland Evening Advertiser, 26 พฤศจิกายน 1833 ด้วยเหตุนี้ประชาชนจึงต่างหันเหความสนใจไปยังคำพยากรณ์ที่จะเกิดขึ้น และทำให้คนมากมายสนใจคำเตือนเรื่องการเสด็จมาครั้งที่สอง {GC 334.3} {GCth17 290.3}

ในปี ค.ศ. 1840 มีเหตุการณ์สำคัญอีกเหตุการณ์หนึ่งที่เกิดขึ้นตามที่พยากรณ์ไว้ ซึ่งสร้างความสนใจอย่างยิ่งใหญ่ให้กับคนจำนวนมาก สองปีก่อนหน้านี้ โยซียาห์ ลิท์ช [Josiah Litch] ผู้รับใช้แนวหน้าคนหนึ่งที่ประกาศเรื่องการเสด็จกลับมาของพระเยซู ตีพิมพ์บทความเรื่องของพระธรรมวิวรณ์บทที่ 9 ซึ่งทำนายถึงการล่มสลายของอาณาจักรโอโตแมน [Ottoman Empire] ตามที่เขาคำนวณไว้นั้น อำนาจของอาณาจักรนี้จะถูกสลายลงใน "ช่วงราวเดือนสิงหาคมของปี ค.ศ. 1840" และเพียงไม่กี่วันก่อนหน้าที่เหตุการณ์จะเกิดขึ้น เขาเขียนว่า "ถ้าจะให้ช่วงเวลาแรกคือ 150 ปีเกิดขึ้นก่อนที่เดียโคเซส [Deacozes] ขึ้นครองราชย์ตามความยินยอมของชาวเติร์ก และเมื่อช่วงเวลาแรกสิ้นสุดลง ช่วงเวลา 391 ปี กับอีก15 วันต่อมาก็จะเริ่มขึ้น ซึ่งช่วงเวลาที่สองนี้จะสิ้นสุดลงในวันที่ 16 สิงหาคม ค.ศ. 1840 คือเมื่อคาดการณ์ว่าอำนาจของโอโตแมนในเมืองคอนสเตนติโนเปิลจะสูญสิ้นลง และข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าเรื่องนี้จะเกิดขึ้นตามนี้" Josiah Litch, in Signs of the Times, and Expositor of Prophecy, 1 สิงหาคม 1840 {GC 334.4} {GCth17 290.4}

ตรงตามเวลาที่กำหนด ประเทศตุรกีโดยทางเอกอัครราชทูตได้ขอการคุ้มครองจากอำนาจพันธมิตรของทวีปยุโรปและด้วยการกระทำนี้ได้นำตนเองให้ไปอยู่ภายใต้การปกครองของประเทศคริสเตียน เหตุการณ์เกิดขึ้นตรงตามที่พยากรณ์ไว้ (โปรดดูภาคผนวก) เมื่อเรื่องนี้เป็นที่ประจักษ์แล้ว ผู้คนจึงมั่นใจว่าหลักการที่มิลเลอร์และเพื่อนๆ ใช้แปลความหมายของคำพยากรณ์เป็นสิ่งที่ถูกต้อง ทำให้การเคลื่อนไหวของเรื่องการเสด็จกลับมานั้นมีน้ำหนัก คนมีความรู้และมีตำแหน่งเข้าร่วมงานกับมิลเลอร์ในงานการประกาศและในงานตีพิมพ์เผยแพร่แนวคิดของเขา และตั้งแต่ปี ค.ศ. 1840 จนถึง 1844 งานนี้จึงแพร่กระจายไปอย่างรวดเร็ว {GC 335.1} {GCth17 291.1}

วิลเลียม มิลเลอร์เป็นคนที่มีกำลังทางความคิดที่เข้มแข็ง เขามีระเบียบทั้งทางแนวคิดและการศึกษา และเขาเพิ่มพูนสิ่งเหล่านี้ด้วยสติปัญญาแห่งสวรรค์โดยเชื่อมโยงตัวเองกับพระเจ้าผู้ทรงเป็นแหล่งของปัญญาทั้งหลาย เขาเป็นชายที่มีคุณค่า ไม่ว่าที่ใดที่ผู้คนให้ความสำคัญกับอุปนิสัยที่ซื่อสัตย์และศีลธรรมที่เป็นเลิศ เขาก็จะได้รับความเคารพและความนับถือ มิลเลอร์เป็นคนมีจิตใจที่เต็มไปด้วยความเมตตาอย่างแท้จริง

รวมกันกับความถ่อมตนตามแบบฉบับของคริสเตียนและอำนาจในการควบคุมตนเอง เขาเอาใจใส่และสุภาพอ่อนโยนต่อทุกคน พร้อมที่จะฟังข้อคิดเห็นของผู้อื่นและชั่งข้อโต้แย้งของพวกเขา เขาใช้พระคำของพระเจ้าทดสอบทฤษฎีและหลักคำสอนทั้งหมดโดยปราศจากอคติและไม่ใช้อารมณ์ และความมีเหตุมีผลของเขาและความรอบรู้ในพระคัมภีร์ ทำให้เขาโต้แย้งความผิดและเปิดโปงความเท็จได้ GC 335.2} {GCth17 291.2}

แต่ถึงกระนั้น งานที่เขาทำก็ไม่ได้ทำโดยไม่มีการต่อต้านที่รุนแรง เหมือนเช่นนักปฏิรูปในอดีต ครูสอนศาสนาในคริสตจักรที่โด่งดังไม่ยอมรับมุมมองที่เขาเสนอ เพราะว่า พวกเขาไม่สามารถพิสูจน์จุดยืนของตนด้วยข้อพระคัมภีร์ พวกเขาจึงใช้คำพูดและคำสอนของมนุษย์ รวมทั้งวิธีปฏิบัติที่คนในอดีตส่งต่อกันมา แต่พระวจนะของพระเจ้าเป็นคำพยานเดียวที่นักเทศน์แห่งความจริงเรื่องการเสด็จกลับมายอมรับ “พระคัมภีร์และพระคัมภีร์เท่านั้น” เป็นคำขวัญของพวกเขา เมื่อคนที่ต่อต้านไม่สามารถหาข้อโต้แย้งจากพระคัมภีร์ พวกเขาก็ใช้วิธีการหัวเราะเยาะและการเย้ยหยัน พวกเขาใช้เวลา เงินทองและความสามารถทำลายคนที่ความผิดเดียวของเขาคือการรอคอยการเสด็จมาของพระเจ้าด้วยความสุข และพยายามดำเนินชีวิตให้บริสุทธิ์และกระตุ้นผู้อื่นให้เตรียมตัวเพื่อรับการเสด็จมาปรากฏของพระองค์ {GC 335.3} {GCth17 291.3}

คนเหล่านี้ใช้ความพยายามอย่างตั้งใจเพื่อหันเหความคิดของคนทั้งหลายให้ออกไปจากเรื่องของการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซู พวกเขาทำให้การศึกษาคำพยากรณ์เรื่องการเสด็จมาของพระคริสต์และยุคสุดปลายของโลกเป็นบาปที่น่าอับอาย ด้วยการใช้วิธีนี้ ครูสอนศาสนาที่โด่งดังเหล่านี้บ่อนทำลายความเชื่อที่มีต่อพระวจนะของพระเจ้า คำสอนของพวกเขาจึงทำให้คนไม่เชื่อพระเจ้า และคนมากมายถือสิทธิที่จะทำตามหัวใจชั่วของตนเอง แล้วจ้าวแห่งความชั่วร้ายก็โยนความผิดทั้งหมดไปยังชาวแอ๊ดเวนตีส [Adventists – คือกลุ่มคนที่รอคอยการเสด็จกลับมาของพระคริสต์] {GC 336.1} {GCth17 292.1}

ในขณะที่มิลเลอร์ดึงดูดฝูงชนที่เฉลียวฉลาดและตั้งใจมาฟังเขาจนแน่นบ้าน แต่ชื่อของเขาไม่ค่อยถูกเอ่ยถึงจากสำนักพิมพ์ทางศาสนา เว้นแต่จะถูกนำมาเย้ยหยันหรือตำหนิ ครูสอนศาสนาที่ไม่ใส่ใจและไม่เกรงกลัวพระเจ้าต่างใช้อำนาจที่ได้มาจากตำแหน่งหน้าที่ประณามเขาอย่างน่าเกลียด ใช้คำพูดเฉียบคมที่ต่ำช้าและลบหลู่เพื่อทับถมมิลเลอร์และงานที่เขาทำ ชายผมหงอกที่ทิ้งความสุขสบายในบ้านเพื่อเดินทางจากเมืองหนึ่งไปอีกเมืองหนึ่งด้วยค่าใช้จ่ายของตนเอง ทำงานอย่างไม่หยุดหย่อนเพื่อประกาศให้กับชาวโลกทราบคำเตือนที่น่าสะพรึงกลัวเรื่องการพิพากษาที่กำลังใกล้เข้ามา แต่ถูกประณามอย่างเย้ยหยันว่าเป็นคนคลั่งศาสนา เป็นคนหลอกลวงและเป็นคนโกงฉวยโอกาส {GC 336.2} {GCth17 292.2}

คำเยาะเย้ย ความเท็จ และคำใส่ร้ายที่ทับถมลงบนตัวเขาทำให้เกิดเสียงทัดทานที่ไม่พอใจ แม้กระทั่งจากสำนักพิมพ์ของชาวโลก คนพวกนี้กล่าวว่า “การมองดูเรื่องที่มีความยิ่งใหญ่อย่างเหลือเชื่อและมีผลที่น่ากลัวเช่นนี้” อย่างไม่ใส่ใจและปราศจากความยำเกรง “มิเพียงแต่ล้อเล่นกับความรู้สึกของคนที่เผยแพร่และผู้สนับสนุนเรื่องนี้เท่านั้น” แต่ “นำเอาวันพิพากษามาล้อเล่น เยาะเย้ยองค์พระผู้เป็นเจ้า และสบประมาทความน่ากลัวของการพิพากษาของพระองค์” Bliss หน้า 183 {GC 336.3} {GCth17 292.3}

ผู้อยู่เบื้องหลังความชั่วทั้งปวงไม่เพียงแต่จะเสาะหาวิธีต่อต้านผลที่เกิดขึ้นจากการประกาศข่าวการเสด็จกลับมาเท่านั้น แต่มันต้องการทำลายคนที่ประกาศเรื่องนี้ด้วย มิลเลอร์นำความจริงในพระคัมภีร์ไปประยุกต์เพื่อให้เข้าสู่หัวใจของผู้ฟัง เขาตำหนิบาป และรบกวนความรู้สึกว่าตนเองดีพอของผู้ฟัง คำพูดอันเรียบง่ายและเชือดเฉือนของเขาจึงสร้างศัตรูขึ้นมา

สมาชิกในโบสถ์ที่ต่อต้านข่าวสารของเขาให้อำนาจกับกลุ่มคนชั้นต่ำ และศัตรูทั้งหลายก็วางแผนหมายเอาชีวิตของเขาเมื่อเขาเดินออกจากห้องประชุม แต่ทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าก็อยู่กลางฝูงชนนั้น และทูตองค์หนึ่งในสภาพของมนุษย์จูงแขนของผู้รับใช้ของพระเจ้าและนำเขาฝ่าฝูงชนที่เดือดดาลออกไปยังที่ปลอดภัย งานที่เขาทำนั้นยังไม่เสร็จสมบูรณ์ และซาตานพร้อมกับตัวแทนของมันก็ต้องพบกับความผิดหวังในแผนการของมัน {GC 336.4} {GCth17 292.4}

ถึงแม้ว่า มิลเลอร์จะได้รับการต่อต้านมากมาย แต่กลับมีคนให้ความสนใจกับเรื่องการเสด็จกลับมาของพระคริสต์เพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง มีคนเพิ่มขึ้นจากสิบจนเป็นร้อย จนมีคนมาชุมนุมเพิ่มมากขึ้นเป็นหลายพันคน ในโบสถ์ต่างๆ มีคนกลับใจเป็นจำนวนมาก แต่เมื่อเวลาล่วงเลยไประยะหนึ่ง ความรู้สึกต่อต้านก็เริ่มเกิดกับคนที่กลับใจใหม่ด้วย และโบสถ์ต่างๆ จึงเริ่มจัดระเบียบกับคนที่ยอมรับแนวความคิดของมิลเลอร์ มาตรการนี้ส่งผลให้มีคนเขียนตอบเป็นจดหมายที่ส่งไปยังคริสเตียนทุกนิกายเรียกร้องว่าหากหลักคำสอนที่เขาเชื่อไม่ถูกต้องให้ใช้พระคัมภีร์ชี้ความผิดนั้นออกมา {GC 337.1} {GCth17 293.1}

เขากล่าวว่า “มีอะไรบ้างที่เราเชื่อซึ่งเราไม่ได้รับบัญชาจากพระวจนะของพระเจ้า ซึ่งท่านเองยอมให้เป็นกฎและเป็นกฎเดียวของความเชื่อและวิถีทางปฏิบัติของเรา เราทำอะไรลงไป จนท่านต้องประณามพวกเราอย่างรุนแรงทั้งจากธรรมาสน์และจากสิ่งตีพิมพ์ และใครให้อำนาจที่ชอบธรรมกับท่านเพื่อกีดกันเรา [ชาวแอ๊ดเวนตีส] ให้ออกจากคริสตจักรของท่านและการร่วมสามัคคีธรรมกับท่าน” “หากเราเป็นฝ่ายผิด ช่วยบอกเราด้วยว่าเราผิดที่ตรงส่วนไหน ให้ใช้พระคัมภีร์แสดงให้เราเห็นว่าเราผิด เราได้รับการเยาะเย้ยเพียงพอแล้ว แต่การเยาะเย้ยก็ไม่อาจทำให้เรายอมรับว่าเราผิด พระวจนะของพระเจ้าเท่านั้นที่จะเปลี่ยนแปลงแนวคิดของเรา ข้อสรุปของเราได้มาด้วยความรอบคอบและด้วยการอธิษฐาน ซึ่งเป็นหลักฐานต่างๆ ที่เราได้รับจากพระคัมภีร์” Ibid. หน้า 250, 252 {GC 337.2} {GCth17 293.2}

จากยุคหนึ่งไปอีกยุคหนึ่ง คำเตือนที่พระเจ้าประทานให้โลกผ่านทางผู้รับใช้ของพระองค์ได้รับการตอบสนองอย่างไม่เลื่อมใสและด้วยความไม่เชื่อในลักษณะที่คล้ายๆ กัน เมื่อบาปของคนยุคก่อนน้ำท่วมโลกกระตุ้นให้พระองค์ส่งน้ำมาท่วมโลก แต่พระองค์ยังทรงให้พวกเขารับรู้พระประสงค์ของพระองค์ก่อน เพื่อให้โอกาสพวกเขาหันหลังกลับจากทางบาปชั่วของตน เป็นเวลา 120 ปีที่คำเตือนให้กลับใจดังก้องอยู่ในหูของคนเหล่านั้น เกลือกว่าพระพิโรธของพระเจ้าจะมาทำลายพวกเขา แต่ข่าวสารนั้นก็ถูกมองดูว่าเป็นเรื่องนิยายเหลวไหลและพวกเขาไม่เชื่อ ด้วยความชั่วร้ายที่อยู่ภายในจึงทำให้พวกเขาเยาะเย้ยผู้สื่อข่าวของพระเจ้า ดูแคลนคำอ้อนวอน และแม้กระทั่งกล่าวหาว่าเขาสร้างเรื่องขึ้นมา เพียงคนเดียวกล้าดีอย่างไรจึงลุกขึ้นต่อต้านผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหลายของโลก หากคำเตือนของโนอาห์เป็นเรื่องจริง ทำไมทั้งโลกจึงมองไม่เห็นและไม่เชื่อ คนหนึ่งคนกล้ายืนยันต่อต้านปัญญาของคนนับพันๆ คน พวกเขาไม่ยอมรับคำเตือน และไม่ยอมเข้าไปหลบภัยในเรือ {GC 337.3} {GCth17 293.3}

คนเย้ยหยันชี้เน้นไปยังสิ่งต่างๆ ที่อยู่ในธรรมชาติ พวกเขาชี้ไปยังฤดูกาลที่แปรเปลี่ยนอย่างต่อเนื่อง ชี้ไปยังท้องฟ้าสีครามที่ไม่เคยมีฝนตกลงมา ชี้ไปยังทุ่งหญ้าเขียวขจีที่ชุ่มฉ่ำขึ้นจากน้ำค้างที่ตกลงมาในยามค่ำคืน และพวกเขาก็พูดว่า “เขาไม่ได้เล่านิทานอยู่ใช่ไหม” พวกเขาประกาศด้วยความเหยียดหยามว่า นักเทศน์แห่งความชอบธรรมเป็นคนคลั่งศาสนาอย่างรุนแรง แล้วจึงทำในสิ่งที่ตนเองทำต่อไป ตั้งใจแสวงหาความสำราญมากยิ่งกว่าก่อน มุ่งมั่นยิ่งขึ้นกับทางแห่งความชั่วของตน แต่ความไม่เชื่อของพวกเขาก็ไม่อาจหยุดยั้งเหตุการณ์ที่ถูกทำนายไว้ พระเจ้าทรงอดทนนานกับความชั่วของพวกเขา พระองค์ประทานโอกาสมากมายให้พวกเขากลับใจ

แต่เมื่อเวลาที่กำหนดมาถึง การพิพากษาของพระองค์จะเกิดขึ้นกับผู้ที่ปฏิเสธพระเมตตาคุณของพระองค์ {GC 338.1} {GCth17 294.1}

พระคริสต์ทรงเปิดเผยว่าจะมีการไม่เชื่อเรื่องการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ในลักษณะที่คล้ายๆ กันนี้ พระองค์ตรัสไว้ว่า ดั่งคนในสมัยของโนอาห์ "น้ำท่วมกวาดเอาพวกเขาไปทุกคนโดยไม่ทันรู้ตัวอย่างไร เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาก็จะเป็นอย่างนั้น" มัทธิว 24:39 เมื่อคนที่อ้างตนว่ามีพระเจ้าเข้าร่วมมือกับคนของโลก ดำเนินชีวิตเหมือนพวกเขา และแสวงหาความสนุกสนานที่ต้องห้ามร่วมกันกับพวกเขา เมื่อความหรูหราของโลกนี้กลายมาเป็นความหรูหราของคริสตจักร เมื่อระฆังของพิธีสมรสดังกังวานและทุกคนมองไปยังอนาคตของชีวิตแห่งความร่ำรวยทางฝ่ายโลก และทันใดนั้นเมื่อสายฟ้าแลบสว่างแวบขึ้นมาจากท้องฟ้า อนาคตที่สดใสและความหวังที่หลอกลวงก็จะมาถึงจุดจบ {GC 338.2} {GCth17 294.2}

เช่นเดียวกับที่พระเจ้าทรงบัญชาผู้รับใช้ของพระองค์ให้มาเตือนโลกเรื่องน้ำท่วมฉันใด พระองค์ทรงบัญชาผู้สื่อข่าวที่พระองค์ทรงเลือกสรรให้มาแจ้งให้ทราบเรื่องการพิพากษาสุดท้ายที่ใกล้เข้ามา ดั่งคนที่อาศัยในยุคเดียวกับโนอาห์ที่หัวเราะเยาะเย้ยคำทำนายของนักเทศน์แห่งความชอบธรรม ก็เป็นเช่นเดียวกันกับสมัยของมิลเลอร์ที่แม้แต่คนที่ประกาศว่าตนเองเชื่อพระเจ้าก็ยังเยาะเย้ยเสียดสีคำตักเตือนนั้น {GC 339.1} {GCth17 295.1}

ทำไมคริสตจักรต่างๆ จึงไม่ยอมรับหลักคำสอนและการประกาศเรื่องการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์นี้เล่า ในขณะที่การเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้านำความหายนะและความเศร้าสลดมาให้คนชั่ว แต่สำหรับคนชอบธรรมแล้วกลับเป็นเรื่องที่เปี่ยมล้นด้วยความสุขชื่นชมและความหวัง ความจริงอันยิ่งใหญ่นี้ปลอบประโลมบรรดาผู้ซื่อสัตย์ของพระเจ้ามาตลอดทุกยุคทุกสมัย แล้วทำไมเรื่องนี้–คล้ายกับพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของเรื่อง–จึงกลับกลายมาเป็น "หินที่ทำให้คนหกล้ม" และ "ศิลาที่ทำให้คนสะดุด" 1 เปโตร 2:8 ให้กับผู้ที่ประกาศตนว่าเป็นประชากรของพระองค์ได้เล่า องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ทรงสัญญากับสาวกด้วยพระองค์เองว่า "เมื่อเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านแล้ว เราจะกลับมาอีกและรับท่านไปอยู่กับเรา" ยอห์น 14:3 พระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงเปี่ยมด้วยความเมตตาทรงทราบล่วงหน้าถึงความโดดเดี่ยวและความโศกเศร้าของผู้ติดตามพระองค์ พระองค์จึงทรงบัญชาทูตสวรรค์ให้มาปลอบประโลมเพื่อสร้างความมั่นใจว่าพระองค์จะเสด็จกลับมาเช่นเดียวกับที่พระองค์เสด็จไปยังสวรรค์นั้น ในขณะที่สาวกยืนเพ่งมองขึ้นไปยังเบื้องบนเพื่อดูภาพสุดท้ายของพระองค์ที่พวกเขารัก พวกเขาต้องหยุดชะงักด้วยเสียงหนึ่งซึ่งดังขึ้นมาว่า "ชาวกาลิลีเอ๋ย ทำไมพวกท่านถึงยืนจ้องมองฟ้าสวรรค์ พระเยซูองค์นี้ที่ทรงรับไปจากท่านทั้งหลายขึ้นไปยังสวรรค์นั้น จะเสด็จมาอีกในลักษณะเดียวกับที่ท่านทั้งหลายได้เห็นพระองค์เสด็จไปยังสวรรค์นั้น" กิจการ 1:11 คำพูดของทูตสวรรค์จุดประกายความหวังขึ้นมาใหม่อีกครั้งหนึ่ง สาวกทั้งหลาย "จึงกลับไปที่กรุงเยรูซาเล็มด้วยความยินดีอย่างยิ่งและอยู่ในพระวิหารทุกวันสรรเสริญพระเจ้า" ลูกา 24:52, 53 พวกเขาไม่ได้ชื่นชมยินดีเพราะพระเยซูทรงจากพวกเขาไปและทรงปล่อยให้พวกเขาดิ้นรนกับการทดลองและการล่อลวงของโลก แต่เพราะคำมั่นสัญญาที่ทูตสวรรค์กล่าวว่าพระองค์จะเสด็จกลับมาอีก {GC 339.2} {GCth17 295.2}

บัดนี้การประกาศเรื่องการเสด็จมาของพระคริสต์ควรเป็นเหมือนข่าวแห่งความปรีดียิ่งที่ทูตสวรรค์ประกาศกับคนเลี้ยงแกะแห่งหมู่บ้านเบธเลเฮม ผู้ที่รักพระผู้ช่วยให้รอดอย่างจริงจังจะทำอย่างอื่นไม่ได้นอกจากจะยินดีต้อนรับคำประกาศที่มีรากฐานอยู่บนพระวจนะของพระเจ้าที่ว่า พระองค์ผู้ทรงเป็นศูนย์กลางของความหวังแห่งชีวิตนิรันดร์จะเสด็จกลับมาอีก แต่จะกลับมาไม่ใช่เพื่อมารับการดูถูกและการเหยียดหยามและการถูกปฏิเสธเหมือนเช่นที่พระองค์เสด็จมาครั้งแ

รก แต่จะเสด็จมาด้วยอำนาจและพระสิริเพื่อช่วยประชากรของพระองค์ให้รอด ผู้ที่ไม่รักพระผู้ช่วยให้รอดจะเป็นผู้ที่ต้องการให้พระองค์ยังคงอยู่ห่างไกลออกไป และไม่มีหลักฐานอื่นใดที่จะสรุปว่าคริสตจักรเหินห่างจากพระเจ้าได้ดีไปกว่าความฉุนเฉียวและความเกลียดชังที่ถูกกระตุ้นให้เกิดขึ้นจากข่าวสารที่สวรรค์ส่งมาให้ {GC 339.3} {GCth17 295.3}

ผู้ที่ยอมรับคำสอนเรื่องการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ถูกกระตุ้นให้มองเห็นความจำเป็นที่ต้องกลับใจและถ่อมตนต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า มีคนมากมายที่เคยลังเลระหว่างพระคริสต์และโลกมาบัดนี้ก็รู้สึกว่าถึงเวลาที่ต้องเลือกทางใดทางหนึ่งแล้ว "สิ่งที่เกี่ยวข้องกับนิรันดร์กาลกลายเป็นเรื่องจริงอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน สวรรค์มาอยู่ใกล้และพวกเขารู้สึกว่าตนเองเป็นคนผิดต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า" Bliss หน้า 146 คริสเตียนตื่นตัวขึ้นกับชีวิตใหม่ในฝ่ายจิตวิญญาณ พวกเขารู้สึกว่าเวลาเหลือน้อย ถ้าจะต้องทำอะไรให้เพื่อนมนุษย์ก็ต้องรีบทำ เวลาของโลกเหลืออยู่เพียงนิดเดียว และดูประหนึ่งว่าช่วงเวลาที่จะเป็นอมตะเริ่มต้นขึ้นตรงหน้าพวกเขาแล้ว และเรื่องราวต่างๆ เกี่ยวกับจิตวิญญาณไม่ว่าจะเป็นเรื่องความสุขหรือความทุกข์ที่เป็นอมตะก็เข้ามาบดบังทุกสิ่งที่เป็นของฝ่ายโลก พระวิญญาณของพระเจ้าประทับอยู่เหนือพวกเขาและประทานอำนาจให้กับคำเชื้อเชิญอย่างจริงใจที่พวกเขามีให้แก่พี่น้องของพวกเขา รวมทั้งให้กับคนบาปทั้งหลายด้วยเพื่อให้เตรียมพร้อมสำหรับวันของพระเจ้า คำพยานเงียบๆ ของชีวิตประจำวันของพวกเขาเป็นคำตำหนิอย่างต่อเนื่องต่อสมาชิกคริสตจักรที่นับถือแต่เพียงในนามและไม่ได้อุทิศถวายตัว คนเหล่านี้ไม่ต้องการให้การแสวงหาความเพลิดเพลิน การมุ่งหวังหาเงินและความทะเยอทะยานใฝ่หาเกียรติยศทางโลกของพวกเขาถูกรบกวน ดังนั้น ความเป็นศัตรูและการต่อต้านจึงหันเป้าเข้าหาคนที่เชื่อเรื่องการเสด็จมาและผู้ที่ประกาศเรื่องนี้ {GC 340.1} {GCth17 296.1}

เนื่องจากผู้ต่อต้านไม่สามารถหักล้างคำอธิบายเรื่องช่วงเวลาของคำพยากรณ์ได้ พวกเขาจึงพยายามไม่สนับสนุนการศึกษาเรื่องเหล่านี้โดยสอนว่าคำพยากรณ์นี้ถูกประทับตราปิดไว้แล้ว ดังนั้น คริสตจักรโปรเตสแตนต์จึงเดินตามวิธีการของคริสตจักรโรมัน ในขณะที่คริสตจักรโรมันนำพระคัมภีร์ไปจากประชาชน คริสตจักรโปรเตสแตนต์ก็อ้างว่าในพระวจนะอันศักดิ์สิทธิ์มีบางตอนที่สำคัญซึ่งนำให้เห็นความจริงที่จะนำมาประยุกต์ใช้ในยุคของพวกเราได้นั้นไม่สามารถเข้าใจได้ {GC 340.2} {GCth17 296.2}

ผู้รับใช้หลายคนและคนทั้งหลายต่างเปิดเผยว่า คำพยากรณ์ที่อยู่ในพระธรรมดาเนียลและพระธรรมวิวรณ์เป็นเรื่องลึกลับที่ไม่มีใครเข้าใจ แต่พระคริสต์ทรงนำสาวกของพระองค์ไปยังพระวจนะในพระธรรมดาเนียลซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในยุคของเขาทั้งหลายว่า "ให้ผู้อ่านเข้าใจเอาเถิด" มัทธิว 24:15 และข้ออ้างที่ว่าพระธรรมวิวรณ์นั้นลึกลับและเข้าใจไม่ได้จึงขัดแย้งกับชื่อของพระธรรมวิวรณ์ที่ว่า "วิวรณ์ของพระเยซูคริสต์ที่พระเจ้าประทานแก่พระองค์เพื่อสำแดงต่อบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์เกี่ยวกับสิ่งที่จะต้องเกิดขึ้นในเร็วๆ นี้.....[ขอ] ความสุขจงมีแก่ผู้ที่อ่านและแก่บรรดาผู้ที่ฟังคำเผยพระวจนะแล้วประพฤติตามสิ่งต่างๆ ที่เขียนไว้ในนั้น เพราะว่าเวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว" วิวรณ์ 1:1-3 {GC 341.1} {GCth17 296.3}

ผู้เผยพระวจนะกล่าวว่า " [ขอ] ความสุขจงมีแก่ผู้อ่าน" มีคนที่ไม่ยอมอ่าน พระพรนั้นจึงไม่ได้มีไว้สำหรับคนๆ นั้น "ผู้ที่ฟังคำเผยพระวจนะ" มีคนที่ไม่ยอมรับฟังเรื่องราวของคำพยากรณ์ พระพรนั้นก็ไม่ได้มีไว้สำหรับคนกลุ่มนี้เช่นกัน "ประพฤติตามสิ่งต่างๆ ที่เขียนไว้ในนั้น" มีคนมากมายไม่ยอมฟังคำเตือนและคำสั่งสอนที่มีในพระธรรมวิวรณ์ คนเหล่านี้จึงไม่อาจอ้างสิทธิรับพระพรที่พระองค์ทรงสัญญาไว้นี้ คนทุกคนที่เยาะเย้ยเรื่องคำพยากรณ์และหัวเราะเยาะสัญลักษณ์ต่างๆ ที่ประทานให้อย่างเคร่งขรึม

คนทุกคนที่ไม่ยอมปฏิรูปชีวิตของตนและไม่เตรียมตัวเพื่อรับการเสด็จมาของบุตรมนุษย์ คนเหล่านี้จะไม่ได้รับพระพร {GC 341.2} {GCth17 296.4}

เมื่อพิจารณาถึงเรื่องคำพยานที่ได้รับการดลใจนี้ มนุษย์กล้าดีอย่างไรจึงเที่ยวไปสอนว่าพระธรรมวิวรณ์นั้นเป็นหนังสือลึกลับที่มนุษย์ไม่อาจเข้าใจได้ พระธรรมวิวรณ์เป็นหนังสือที่เปิดเผยความลึกลับ เป็นหนังสือที่เปิดอยู่ การศึกษาพระธรรมวิวรณ์จะนำความนึกคิดไปยังคำพยากรณ์ที่อยู่ในพระธรรมดาเนียล และพระธรรมทั้งสองเล่มนี้จะนำคำสอนที่สำคัญซึ่งพระเจ้าประทานให้แก่มนุษย์เพื่อให้เขารับรู้เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นเมื่อประวัติศาสตร์ของโลกนี้จะสิ้นสุดลง {GC 341.3} {GCth17 297.1}

ภาพเหตุการณ์ที่ลึกลับและน่าสนใจที่เป็นประสบการณ์ของคริสตจักรถูกเปิดเผยให้ยอห์นเห็น เขาเห็นสภาพภัยอันตราย ความขัดแย้ง และการช่วยประชากรของพระเจ้าให้รอดในครั้งสุดท้าย เขาบันทึกข่าวสารสุดท้ายที่จะกระตุ้นให้ท้องทุ่งของโลกสุก เพื่อเก็บรวบรวมเป็นฟ่อนข้าวเข้าไปในยุ้งฉางแห่งสวรรค์ หรือต้องถูกมัดเพื่อใช้เป็นฟืนสำหรับการทำลายด้วยไฟ เรื่องราวที่สำคัญอย่างยิ่งยวดเหล่านี้ถูกเปิดเผยให้แก่เขาโดยเฉพาะสำหรับคริสตจักรในยุคสุดท้าย เพื่อคนเหล่านั้นที่หันกลับจากความผิดมาสู่ความจริง จะได้รับคำชี้แนะถึงภัยอันตรายและความขัดแย้งที่อยู่เบื้องหน้าพวกเขา ไม่จำเป็นต้องมีใครตกอยู่ในความมืดมิดในเรื่องเหตุการณ์ที่กำลังจะเกิดขึ้นบนโลกใบนี้ {GC 341.4} {GCth17 297.2}

ถ้าเช่นนั้น ทำไมการขาดความรู้เรื่องส่วนที่สำคัญยิ่งในพระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์จึงแพร่กระจายไปอย่างกว้างไกลเช่นนี้ ทำไมคนทั่วไปจึงไม่ยอมศึกษาคำสอนของเรื่องนี้ สิ่งนี้เป็นผลของความพยายามที่เจ้าชายแห่งความมืดจัดวางไว้เพื่อปิดหูปิดตามนุษย์เพื่อไม่ให้เห็นการล่อลวงของมัน ด้วยเหตุนี้ พระคริสต์พระผู้ทรงเปิดเผยเรื่องราวทั้งหมดนี้ทรงทอดพระเนตรเห็นสงครามที่จะเกิดขึ้นเพื่อจู่โจมผู้ที่ศึกษาพระธรรมวิวรณ์ พระองค์จึงทรงประกาศว่าความสุขจะมีไว้ให้แก่ผู้ที่อ่านและผู้ที่ฟังและถือรักษาข้อความที่เขียนไว้ในคำพยากรณ์นี้ {GC 342.1} {GCth17 297.3}

บท 19 - ความสว่างส่องเข้าไปในที่มืด

จากยุคหนึ่งไปยังอีกยุคหนึ่ง พระราชกิจของพระเจ้าในโลกนำเสนอให้เห็นถึงลักษณะความโดดเด่นที่คล้ายคลึงกันในทุกการปฏิรูปที่ยิ่งใหญ่หรือในขบวนการเคลื่อนไหวทางศาสนา หลักการของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์นั้นเหมือนเดิมมาตลอด การเคลื่อนไหวสำคัญของปัจจุบันมีแนวขนานเหมือนเช่นของในอดีตและประสบการณ์ของคริสตจักรในยุคก่อนมีบทเรียนที่มีคุณค่าสำหรับยุคของเรา {GC 343.1} {GCth17 298.1}

ในขบวนการเคลื่อนไหวที่ยิ่งใหญ่นั้น ไม่มีความจริงใดในพระคัมภีร์ที่สอนไว้อย่างชัดเจนมากไปกว่าการทรงนำของพระเจ้าโดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ทรงชี้แนะผู้รับใช้ของพระองค์ในโลกเพื่อให้พระราชกิจของการช่วยให้รอดเจริญยิ่งขึ้นต่อไป มนุษย์เป็นเครื่องมือในพระหัตถ์ของพระเจ้าเพื่อใช้ให้บรรลุวัตถุประสงค์แห่งพระคุณและพระเมตตา แต่ละคนมีส่วนของตนเองที่จะต้องทำ ซึ่งแต่ละคนได้รับมอบแสงสว่างจำนวนหนึ่งที่ถูกปรับให้เข้ากับความต้องการในเวลาของเขาและเพียงพอที่จะช่วยให้เขาทำงานที่พระเจ้าทรงมอบให้เขาทำ แต่ไม่มีมนุษย์คนใดไม่ว่าจะได้รับเกียรติจากสวรรค์อย่างมากเพียงใดก็ตาม เคยบรรลุถึงความเข้าใจอย่างเต็มที่ในเรื่องแผนการยิ่งใหญ่ของการไถ่ หรือแม้แต่ก้าวไปถึงความรู้สึกซาบซึ้งอย่างบริบูรณ์ต่อพระประสงค์ของพระเจ้าในพระราชกิจสำหรับยุคของเขาเอง มนุษย์เข้าใจไม่ได้อย่างหมดจดถึงสิ่งที่พระเจ้าจะทรงกระทำให้สำเร็จผ่านทางงานที่ทรงมอบให้เขาเหล่านั้นทำ พวกเขาไม่เข้าใจในลักษณะทั้งหมดของข่าวสารที่พวกเขากล่าวในนามของพระองค์ {GC 343.2} {GCth17 298.2}

“ท่านจะหยั่งรู้ความลี้ลับของพระเจ้าได้หรือ ท่านจะหยั่งรู้ความไพบูลย์ขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้หมดสิ้นหรือ” “เพราะความคิดของเราไม่ใช่ความคิดของเจ้า และทางของพวกเจ้าก็ไม่ใช่ทางของเรา” พระเจ้าตรัสดังนี้ “เพราะฟ้าสวรรค์สูงกว่าแผ่นดินโลกอย่างไร ทางของเราก็สูงกว่าทางของพวกเจ้า และความคิดของเราก็สูงกว่าความคิดของเจ้าอย่างนั้น” “จงจำสิ่งล่วงเลยมานานแล้ว เพราะเราเป็นพระเจ้า และไม่มีผู้อื่นอีก เราเป็นพระเจ้า และไม่มีใครเป็นเหมือนเรา ผู้แจ้งตอนจบให้ทราบตั้งแต่เริ่มต้น และแจ้งสิ่งที่ยังไม่ได้ทำนั้นให้ทราบตั้งแต่อดีตกาล ทั้งกล่าวว่า ‘แผนงานของเราจะยั่งยืนและเราจะทำทุกสิ่งตามความประสงค์ของเรา’” โยบ 11:7 อิสยาห์ 55:8, 9; 46:9, 10 {GC 343.3} {GCth17 298.3}

แม้แต่บรรดาผู้เผยพระวจนะที่ได้รับความกรุณาจากพระเจ้าด้วยความกระจ่างพิเศษของพระวิญญาณก็ไม่ได้เข้าใจอย่างเต็มที่ถึงความสำคัญของการเปิดเผยต่างๆ ที่ทรงมอบหมายให้แก่พวกเขา ความหมายจะถูกเปิดเผยในแต่ละยุคตามที่ประชากรของพระเจ้าจำเป็นต้องได้รับคำแนะนำที่มีอยู่ในนั้น {GC 344.1} {GCth17 299.1}

ขณะที่เปโตรเขียนถึงความรอดซึ่งถูกทำให้เกิดความกระจ่างผ่านทางข่าวประเสริฐนั้นได้กล่าวว่า ในเรื่องของความรอดนั้น “พวกผู้เผยพระวจนะผู้ได้พยากรณ์ถึงพระคุณซึ่งจะเกิดแก่พวกท่านก็ได้เสาะและสืบค้นอย่างถี่ถ้วนเกี่ยวกับเรื่องความรอดนี้ พวกเขาได้สืบหาบุคคลและเวลา ซึ่งพระวิญญาณของพระคริสต์ผู้สถิตอยู่ในพวกเขาได้ทรงแจ้งไว้โดยทรงบอกล่วงหน้าถึงความทุกข์ทรมานของพระคริสต์ และพระสิริที่จะมาภายหลังความทุกข์เหล่านั้น พระองค์ทรงเผยให้ผู้เผยพระวจนะเหล่านั้นทราบว่า พวกเขาไม่ได้ปรนนิบัติตัวเองในเรื่องเหล่านี้ แต่ปรนนิบัติพวกท่าน” 1 เปโตร 1:10-12 {GC 344.2} {GCth17 299.2}

แต่ถึงกระนั้น ในขณะที่ไม่ทรงโปรดประทานให้ผู้เผยพระวจนะทั้งหลายเข้าใจอย่างเต็มที่ถึงสิ่งที่เปิดเผยให้พวกเขาก็ตามที แต่พวกเขาแสวงหาอย่างจริงใจที่จะรับความกระจ่างทั้งหมดที่พระเจ้าทรงพึงพอพระทัยจะเปิดเผย พวกเขา “เสาะและสืบค้น” อย่างจริงจัง “สืบหาบุคคลและเวลา ซึ่งพระวิญญาณของพระคริสต์ผู้สถิตอยู่ในพวกเขาได้ทรงแจ้งไว้” เป็นบทเรียนอะไรเช่นนี้ที่มีไว้ให้แก่ประชากรของพระเจ้าในยุคของคริสเตียน คำพยากรณ์ที่มีประโยชน์สำหรับพวกเขาได้ทรงโปรดประทานให้แก่ผู้รับใช้ของพระองค์ “ทรงเผยให้ผู้เผยพระวจนะเหล่านั้นทราบว่า พวกเขาไม่ได้ปรนนิบัติตัวเองในเรื่องเหล่านี้ แต่ปรนนิบัติพวกท่าน” ให้เรามองดูคนบริสุทธิ์ทั้งหลายของพระเจ้าในขณะที่ “เสาะและสืบค้น” อย่างจริงจังในเรื่องของสิ่งที่เปิดเผยให้แก่เขาเหล่านั้นสำหรับคนในยุคภายหน้าที่ยังไม่เกิดมาในโลก ให้เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความกระตือรือร้นอันศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขากับความไม่ใส่ใจอย่างเหลือคณานับของผู้ที่ทรงโปรดปรานในยุคต่อๆ มาในการปฏิบัติต่อของประทานของสวรรค์ เป็นการตำหนิกระไรเช่นนี้ที่มีต่อผู้ที่ไม่ใยดีที่รักความสบายและรักโลก พวกเขาพึงพอใจที่จะประกาศว่าคำพยากรณ์ทั้งหลายนั้นเป็นเรื่องที่เข้าใจไม่ได้ {GC 344.3} {GCth17 299.3}

แม้ว่าสมองของมนุษย์ที่มีขอบเขตอันจำกัดนั้นไม่เพียงพอที่จะเข้าไปให้ถึงที่ปรึกษาของพระเจ้าผู้ไม่มีขอบเขตจำกัด หรือที่จะเข้าใจอย่างเต็มที่ถึงผลของการกระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ แต่กระนั้น บ่อยครั้งเป็นความผิดพลาดหรือความสะเพร่าของพวกเขาเองที่ทำให้เข้าใจข่าวสารของสวรรค์ได้อย่างเลือนราง ไม่ใช่เป็นเรื่องไม่บ่อยนักที่สมองของประชาชนและแม้แต่ผู้รับใช้ของพระเจ้าเองจะบอดไปเนื่องจากความเห็นของมนุษย์ รวมถึงประเพณีต่างๆ และคำสอนเทียมเท็จของมนุษย์ จนทำให้พวกเขาจับใจความได้แต่บางส่วนในสิ่งยิ่งใหญ่ที่พระองค์ทรงเปิดเผยในพระคำของพระองค์ สาวกทั้งหลายของพระคริสต์ก็เป็นเช่นนี้ แม้ในเวลาที่พระผู้ช่วยให้รอดทรงอยู่ร่วมกับพวกเขานั้น สมองของเขาทั้งหลายซึมซับด้วยแนวคิดที่นิยมกันว่าพระเมสสิยาห์ทรงเป็นเจ้าชายทางฝ่ายโลก ผู้ที่จะยกชาติอิสราเอลขึ้นไปยังบัลลังก์ของอาณาจักรแห่งจักรวาลและพวกเขาไม่เข้าใจความหมายของพระดำรัสที่บอกไว้ล่วงหน้าถึงเรื่องความทุกข์ทรมานและความตาย {GC 344.4} {GCth17 299.4}

พระคริสต์เองทรงเป็นผู้ประทานข่าวสารให้แก่พวกเขาว่า “เวลากำหนดมาถึงแล้ว และแผ่นดินของพระเจ้าก็มาใกล้แล้ว จงกลับใจใหม่และเชื่อข่าวประเสริฐ” มาระโก 1:15 ข่าวสารนั้นอยู่บนพื้นฐานคำพยากรณ์ของพระธรรมดาเนียลบทที่ 9 ทูตสวรรค์เปิดเผยว่า 69 สัปดาห์นั้นจะเลยไปถึง “ประมุขผู้ถูกเจิม” และสาวกทั้งหลายตั้งตารอคอยด้วยความหวังอันยิ่งใหญ่และความชื่นชมยินดีถึงการจัดตั้งอาณาจักรในกรุงเยรูซาเล็มของพระเมสสิยาห์เพื่อขึ้นครอบครองทั่วทั้งโลก {GC 345.1} {GCth17 300.1}

พวกเขาเทศนาข่าวที่พระคริสต์ทรงมอบหมายให้พวกเขาทั้งหลาย แม้พวกเขาเองเข้าใจความหมายผิด ในขณะที่คำประกาศของพวกเขามีรากฐานอยู่บนพระธรรมดาเนียล 9:25 พวกเขากลับมองไม่เห็นในข้อต่อไปของบทเดียวกันที่กล่าวว่าพระเมสสิยาห์จะถูกตัดออก นับตั้งแต่วันที่พวกเขาเกิดขึ้นมา หัวใจของพวกเขาก็ปักอยู่บนรัศมีภาพที่คิดว่าจะได้มาจากอาณาจักรของโลก และเรื่องนี้ทำให้ความเข้าใจของพวกเขาบอดไปทั้งในข้อกำหนดของคำพยากรณ์และพระดำรัสของพระคริสต์ {GC 345.2} {GCth17 300.2}

พวกเขาประกอบหน้าที่ของการนำเสนอคำเชื้อเชิญแห่งพระเมตตาคุณให้แก่ชนชาติยิวและแล้วในเวลาที่พวกเขาคาดหวังที่จะเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาเสด็จขึ้นประทับบนบัลลังก์ของกษัตริย์ดาวิดนั้น กลับเห็นพระองค์ถูกจับเป็นผู้ร้าย ถูกโบยตี ถูกเหยียดหยามและถูกต้องโทษถึงตายและถูกยกชูขึ้นบนกางเขนคาลวารี

ความสิ้นหวังและความปวดร้าวบีบคั้นหัวใจของสาวกเหล่านั้นเพียงไรในช่วงเวลาที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาบรรทมอยู่ในอุโมงค์ฝังศพ {GC 345.3} {GCth17 300.3}

พระคริสต์เสด็จมาตรงตามเวลาที่กำหนดและในลักษณะที่คำพยากรณ์บอกไว้แล้วล่วงหน้า คำพยานของพระคัมภีร์สำเร็จตรงตามรายละเอียดพระราชกิจของการรับใช้ พระองค์ประกาศข่าวสารแห่งความรอดแล้ว และ “พระดำรัสของพระองค์ประกอบด้วยสิทธิอำนาจ” ลูกา 4:32 หัวใจของผู้ฟังเป็นพยานว่าพระดำรัสเหล่านั้นมาจากสวรรค์ พระคำและพระวิญญาณของพระเจ้าเป็นพยานว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้บัญชาส่งพระบุตรให้เสด็จมา {GC 346.1} {GCth17 301.1}

สาวกทั้งหลายยังคงยึดเกาะพระอาจารย์ไว้ด้วยรักที่ไม่เสื่อมสลาย ถึงกระนั้นสมองของพวกเขาก็ยังตกอยู่ภายใต้ความไม่แน่นอนและความสงสัย ในความทุกข์ระทมของพวกเขา พวกเขาไม่ได้คิดถึงพระดำรัสของพระคริสต์ที่เน้นบอกเรื่องความทุกข์ทรมานและความตายของพระองค์ หากพระเยซูชาวนาซาเร็ธทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่แท้จริงแล้ว พวกเขาจะตกลงสู่ความทุกข์โศกและความผิดหวังอย่างนี้ด้วยหรือ นี่เป็นปัญหาที่ทรมานจิตวิญญาณของพวกเขาในขณะที่พระผู้ช่วยให้รอดทรงอยู่ในอุโมงค์ฝังศพในช่วงเวลาที่สิ้นหวังของวันสะบาโตนั้นที่คั่นกลางอยู่ระหว่างความตายของพระองค์และการกลับเป็นขึ้นมาจากความตายของพระองค์ {GC 346.2} {GCth17 301.2}

ถึงแม้ค่ำคืนความมืดแห่งความทุกข์โศกล้อมอยู่รอบผู้ติดตามของพระเยซู แต่กระนั้นพวกเขาไม่ได้ถูกทอดทิ้ง ผู้เผยพระวจนะกล่าวว่า “เมื่อข้านั่งอยู่ในความมืด พระยาห์เวห์จะทรงเป็นความสว่างแก่ข้า.....พระองค์จะทรงนำข้าพเจ้าออกไปยังความสว่าง และข้าพเจ้าจะเห็นการช่วยกู้ของพระองค์” “สำหรับพระองค์ แม้ความมืดก็ไม่มืด กลางคืนก็สว่างอย่างกลางวัน ความมืดเป็นอย่างความสว่าง” พระเจ้าตรัสว่า “ความสว่างผุดขึ้นมาในความมืดให้คนเที่ยงธรรม” “เราจะนำคนตาบอดทั้งหลายไปในทางที่เขาทั้งหลายไม่รู้จัก เราจะพาเขาเดินไปในวิถีที่เขาไม่รู้จัก เราจะให้ความมืดข้างหน้าพวกเขากลับเป็นความสว่าง ทำที่ขรุขระให้เป็นที่ราบ สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่เราควรจะทำ และเราจะไม่ละทิ้งสิ่งเหล่านี้” มีคาห์ 7:8, 9 สดุดี 139:12; 112:4 อิสยาห์ 42:16 {GC 346.3} {GCth17 301.3}

คำที่สาวกประกาศไปในนามขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้นถูกต้องตามรายละเอียดทุกประการและแม้แต่เหตุการณ์ที่ชี้บอกไว้นั้นก็กำลังเกิดขึ้นตรงตามนั้น ข่าวที่พวกเขาประกาศคือ “เวลากำหนดมาถึงแล้วและแผ่นดินของพระเจ้าก็มาใกล้แล้ว” มาระโก 1:15 เมื่อ “เวลากำหนด” ที่สิ้นสุดลงคือเวลา 69 สัปดาห์ของพระธรรมดาเนียลบทที่ 9 ซึ่งเป็นเวลาที่เลยไปถึงพระเมสสิยาห์ “ผู้ถูกเจิมไว้”—พระวิญญาณทรงเจิมพระคริสต์เมื่อยอห์นบัพติศมาให้พระองค์ที่แม่น้ำจอร์แดนและ “แผ่นดินของพระเจ้า” ซึ่งพวกเขาประกาศว่าใกล้แล้วนั้นก็ถูกจัดตั้งขึ้นโดยการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ แผ่นดินนี้ไม่ได้เป็นอาณาจักรทางฝ่ายโลกตามที่พวกเขาถูกสอนให้เชื่อกัน และก็ยังไม่ใช่แผ่นดินอมตะในอนาคตที่จะจัดตั้งขึ้นเมื่อ “ราชอาณาจักรกับราชอำนาจและความยิ่งใหญ่แห่งบรรดาราชอาณาจักรภายใต้สวรรค์ทั้งสิ้นจะต้องถูกมอบไว้แก่บรรดาผู้บริสุทธิ์คือประชากรขององค์ผู้สูงสุดนั้น” ดาเนียล 7:27 ราชอาณาจักรนิรันดร์นั้นซึ่ง “ราชอาณาจักรทั้งสิ้นจะปรนนิบัติและเชื่อฟังท่าน” ดาเนียล 7: 27 TKJV คำว่า “แผ่นดินของพระเจ้า” ตามที่ใช้ในพระคัมภีร์นั้นจะหมายถึงทั้งแผ่นดินแห่งพระคุณและแผ่นดินแห่งพระสิริ เปาโลเสนอให้เห็นแผ่นดินแห่งพระคุณในจดหมายที่เขียนถึงชาวฮีบรู ภายหลังจากที่ชี้ให้มองไปยังพระคริสต์ผู้ทรงเป็นพระผู้อ้อนวอนเผื่อผู้ทรงเมตตา ผู้ทรง “เห็นใจในความอ่อนแอของเรา” แล้วนั้น อัครสาวกกล่าวต่อไปว่า “ฉะนั้นขอให้เราเข้ามาถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณด้วยความกล้าเพื่อเราจะได้รับพระเมตตาและจะพบพระคุณ” ฮีบรู 4:15, 16 พระที่นั่งแห่งพระคุณหมายถึงแผ่นดินแห่งพระคุณ

การมีพระที่นั่งอยู่หมายความว่าจะต้องมีอาณาจักรด้วย ในอุปมาหลายเรื่อง พระคริสต์ทรงใช้ข้อความ “แผ่นดินสวรรค์” เพื่อหมายถึงการทำงานของพระคุณพระเจ้าในหัวใจของมนุษย์ {GC 346.4} {GCth17 301.4}

ดังนั้น พระที่นั่งอันรุ่งโรจน์จึงหมายถึงแผ่นดินแห่งพระสิริและพระผู้ช่วยให้รอดตรัสถึงแผ่นดินนี้ว่า “เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาด้วยพระรัศมีพร้อมกับทูตสวรรค์ทั้งหมด แล้วพระองค์จะประทับบนพระที่นั่งอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ ประชาชาติทั้งหมดจะประชุมเฉพาะพระพักตร์พระองค์” มัทธิว 25:31, 32 แผ่นดินนี้ยังเป็นเรื่องของอนาคต จะไม่ถูกจัดตั้งขึ้นจนกว่าพระคริสต์จะเสด็จมาครั้งที่สอง {GC 347.1} {GCth17 302.1}

แผ่นดินแห่งพระคุณนั้นถูกสถาปนาขึ้นทันทีหลังจากที่มนุษย์ล้มลงในบาป คือเมื่อมีการจัดตั้งแผนการเพื่อไถ่มนุษยชาติที่ผิดบาปให้รอด จึงเป็นแผ่นดินที่มีอยู่ในพระประสงค์และโดยพระสัญญาของพระเจ้า และมนุษย์สามารถเข้ามาเป็นประชากรได้ผ่านทางความเชื่อ แต่กระนั้น ก็ยังไม่ได้ถูกจัดตั้งขึ้นอย่างแท้จริงจนกระทั่งเมื่อพระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์ แต่แม้ภายหลังจากพระผู้ช่วยให้รอดเสด็จมารับพันธกิจในโลกแล้วนั้น หากแม้ทรงเบื่อหน่ายกับหัวใจมนุษย์ที่แข็งกระด้างและไม่ซาบซึ้งในพระคุณ พระองค์ยังอาจจะทรงถอนตัวจากการถวายบูชาบนกางเขนคาลวารีได้ ในสวนเกทเสมนี จอกแห่งความทุกข์สั่นอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ แม้แต่ในขณะนั้นพระองค์ยังอาจจะเช็ดพระเสโทที่เป็นดั่งหยดเลือดออกจากหน้าผากและทิ้งเผ่าพันธุ์มนุษยชาติไว้ให้พินาศในความชั่วก็ได้ หากพระองค์ทรงกระทำเช่นนี้ จะไม่มีการไถ่มนุษย์ที่ล้มลงในบาปให้รอดได้ แต่เมื่อพระผู้ช่วยให้รอดทรงพลีชีพของพระองค์และด้วยลมพระโอษฐ์สุดท้ายร้องขึ้นมาว่า “สำเร็จแล้ว” นั้น แผนการแห่งการไถ่ให้รอดที่เกิดขึ้นจึงผ่านการรับรอง แผ่นดินแห่งพระคุณซึ่งก่อนหน้านี้ดำรงอยู่ได้โดยพระสัญญาของพระเจ้านั้นก็ได้รับการสถาปนาขึ้นหลังจากนั้น {GC 347.2} {GCth17 302.2}

ดังนั้น ความตายของพระคริสต์— เหตุการณ์เดียวกันนี้ที่สาวกทั้งหลายมองว่าเป็นการทำลายความหวังของพวกเขาไปโดยสิ้นเชิง— เป็นการทำให้ความหวังของพวกเขาคงอยู่ยั่งยืนไปตลอดกาล ในขณะที่เหตุการณ์นี้นำความผิดหวังอันโหดร้ายมายังพวกเขา กลับเป็นสุดยอดของเหตุการณ์ที่พิสูจน์ว่าความเชื่อของพวกเขาถูกต้อง เหตุการณ์ที่ทำให้พวกเขาทุกข์โศกเศร้าใจและสิ้นหวังนั้น เป็นเหตุการณ์เปิดประตูความหวังให้บุตรทุกคนของอาดัมและเป็นศูนย์กลางของชีวิตภายภาคหน้าและความสุขนิรันดร์สำหรับผู้ที่ซื่อสัตย์ทุกคนของพระเจ้าตลอดทุกยุค {GC 348.1} {GCth17 302.3}

พระประสงค์ของพระเมตตาคุณอันไร้ขอบเขตกำลังไปถึงจุดของความสำเร็จถึงแม้โดยผ่านความผิดหวังของสาวกก็ตาม ในขณะที่พระคุณและอำนาจคำสอนของพระเจ้าเอาชนะหัวใจของพวกเขา พระองค์ “ตรัสไม่เหมือนที่มนุษย์พูด” แต่กระนั้นทองคำบริสุทธิ์แห่งความรักของพวกเขาที่มีให้กับพระเยซูระคนอยู่กับอัลลอยด์ไร้ค่าของความยโสฝ่ายโลกและความทะเยอทะยานที่เห็นแก่ตัว แม้ในห้องเลี้ยงฉลองปัสกา ในห่วงเวลาอันเคร่งขรึมนั้นเมื่อพระอาจารย์กำลังดำเนินเข้าไปอยู่ในเงามืดของสวนเกทเสมนี ยัง “มีการโต้เถียงกันในพวกสาวกว่าใครในพวกเขาที่นับว่าเป็นใหญ่” ลูกา 22:24 ภาพในนิมิตของพวกเขานั้นมีแต่บัลลังก์ มงกุฎและพระสิริ ในขณะที่ความอับอายและความระทมทุกข์ของสวน หอพิพากษา กางเขนคาลวารีอยู่เบื้องหน้าพวกเขา ความหยิ่งในหัวใจและความกระหายเกียรติยศทางฝ่ายโลกได้ทำให้พวกเขาเกาะติดอย่างแนบแน่นกับคำสอนผิดในยุคของพวกเขาและละเลยพระคำของพระผู้ช่วยให้รอดไปอย่างไม่ใส่ใจ

ซึ่งเป็นพระคำที่แสดงให้เห็นถึงธรรมชาติที่แท้จริงของแผ่นดินของพระองค์และชี้ไปยังเบื้องหน้าถึงความทุกข์ระทมของพระองค์และความตาย และความผิดเหล่านี้นำไปสู่ผลของการทดลอง—ซึ่งแหลมคมแต่จำเป็น—ซึ่งอนุญาตให้เกิดขึ้นเพื่อแก้ไขพวกเขา ถึงแม้ว่าสาวกทั้งหลายเข้าใจความหมายข่าวสารของพวกเขาผิดไปและพลาดที่จะทำให้ความคาดหวังของพวกเขาเกิดขึ้นจริง แต่กระนั้นพวกเขาก็เทศนาเรื่องคำเตือนที่พระเจ้าประทานให้พวกเขาและพระเจ้าจะทรงตอบแทนความเชื่อของพวกเขาและให้เกียรติความเชื่อฟังของพวกเขา พวกเขาได้รับมอบความวางใจเพื่อทำงานประกาศให้คนทุกชาติเรื่องข่าวประเสริฐอันสง่างามของการเป็นขึ้นมาจากความตายของพระเจ้าของพวกเขา ประสบการณ์ขมขื่นที่อนุญาตให้เกิดนั้นมีจุดประสงค์ที่จะเตรียมพวกเขาเพื่องานนี้ {GC 348.2} {GCth17 302.4}

ภายหลังที่พระเยซูทรงเป็นขึ้นจากความตายแล้ว พระองค์ทรงปรากฏต่อสาวกของพระองค์บนทางที่มุ่งหน้าไปยังหมู่บ้านเอมมาอูสและ "พระองค์ทรงอธิบายพระคัมภีร์ที่เล็งถึงพระองค์ทุกข้อให้เขาฟัง เริ่มต้นตั้งแต่โมเสสและบรรดาผู้เผยพระวจนะ" ลูกา 24:27 หัวใจของสาวกทั้งสองเร่าร้อน ความเชื่อจุดประกายขึ้นมา พวกเขาได้รับการ "ทรงโปรดให้...บังเกิดใหม่เข้าในความหวังที่ยั่งยืน" 1 เปโตร 1:3 แม้ก่อนที่พระเยซูจะทรงเปิดเผยพระองค์เองให้แก่พวกเขา เป็นพระประสงค์ของพระองค์ที่จะส่องให้ความเข้าใจของเขาสว่างและตรึงความเชื่อของเขาลงบน "คำเผยพระวจนะที่แน่นอนยิ่งกว่านั้นอีก" 2 เปโตร 1:19 พระองค์ทรงปรารถนาที่จะให้ความจริงฝังรากแน่นลงในความนึกคิดของพวกเขา ไม่ใช่เพียงเพราะถูกสนับสนุนด้วยคำพยานส่วนตัวของพระองค์เอง แต่เป็นเพราะหลักฐานที่ปราศจากข้อสงสัยซึ่งถูกนำเสนอให้เห็นด้วยสัญลักษณ์และเงาของกฎระเบียบที่เป็นแบบจำลองและด้วยคำพยากรณ์ของพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม บรรดาผู้ติดตามพระคริสต์จำเป็นต้องมีความเชื่อที่ฉลาดซึ่งไม่เพียงมีไว้สำหรับตัวเขาเองเท่านั้นแต่เพื่อพวกเขาจะได้นำความรู้เรื่องของพระคริสต์ไปให้แก่โลกด้วย และในขั้นตอนแรกสุดของการให้ความรู้นี้ พระเยซูทรงชี้แนะสาวกทั้งหลายไปยัง "โมเสสและบรรดาผู้เผยพระวจนะ" ด้วยคำพยานในลักษณะนี้นี่เองที่พระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงเป็นขึ้นจากความตายได้ทรงใช้เพื่อกล่าวถึงคุณค่าและความสำคัญของพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม {GC 349.1} {GCth17 303.1}

เกิดการเปลี่ยนแปลงอะไรเช่นนี้ในหัวใจของสาวกทั้งหลายเมื่อพวกเขามองดูพระพักตร์ของพระอาจารย์ที่พวกเขารักอีกครั้ง ลูกา 24:32 ด้วยสำนึกที่สมบูรณ์และบริบูรณ์กว่าเดิม พวกเขา "พบคนที่โมเสสกล่าวถึงในหนังสือธรรมบัญญัติและคนที่พวกผู้เผยพระวจนะกล่าวถึง" ยอห์น 1:45 ความไม่แน่นอน ความทุกข์ระทม ความสิ้นหวังหลีกทางให้กับความมั่นใจที่บริบูรณ์และความเชื่อที่ไม่มัวหมอง เป็นเรื่องแปลกอะไรเช่นนี้เมื่อภายหลังที่พระองค์เสด็จกลับสวรรค์แล้ว พวกเขา "อยู่ในพระวิหารทุกวันสรรเสริญพระเจ้า" ตลอดเวลา ลูกา 24:53 ประชาชนที่รู้เพียงแต่ความตายอันน่าอับอายนั้นมองไปยังใบหน้าของพวกเขาเหล่านั้นเพื่อมองดูสีหน้าที่เศร้าสร้อยสับสนและพ่ายแพ้ แต่กลับเห็นความชื่นชมและความมีชัย ช่างเป็นการตระเตรียมอะไรเช่นนี้สำหรับสาวกเหล่านี้เพื่องานที่อยู่ต่อหน้าพวกเขา พวกเขาดำเนินผ่านความทุกข์ยากที่แสนระทมสาหัสซึ่งเป็นประสบการณ์ที่พวกเขาทนได้ และมองเห็นแล้วว่าจะเป็นเช่นไรเมื่อในสายตามนุษย์นั้นทุกสิ่งดูพ่ายแพ้ไปแต่พระคำของพระเจ้ากระทำการสำเร็จอย่างมีชัย นับจากนี้ไปจะมีสิ่งอันใดอีกไหมที่จะมาคุกคามความเชื่อของพวกเขาหรือทำให้ความรักอันเร่าร้อนของเขาเย็นชาลงไป ในความเศร้าใจอันแสนระทม พวกเขาจะ "ได้รับการชูใจอย่างมากมาย" ความหวังที่เปรียบ "เสมือนสมอที่แน่นอนและมั่นคงของจิตใจ" ฮีบรู 6:18, 19 พวกเขาเป็นพยานให้กับพระปัญญาและอำนาจของพระเจ้าและ "แน่ใจว่า

แม้ความตายหรือชีวิตหรือบรรดาทูตสวรรค์หรือเทพเจ้าหรือสิ่งซึ่งมีอยู่ในปัจจุบันนี้หรือสิ่งซึ่งจะมีในภายหน้าหรืออฤทธิ์เดชทั้งหลาย หรือซึ่งสูงหรือซึ่งลึกหรือสิ่งใดๆ อื่นที่ได้ทรงสร้างแล้ว" จะแยกเราทั้งหลายให้ออกไปจาก "ความรักของพระเจ้าซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้" พวกเขากล่าวต่อไปว่า "ในเหตุการณ์ทั้งหมดนี้ เรามีชัยเหลือล้นโดยพระองค์ผู้ทรงรักเราทั้งหลาย" โรม 8:38, 39, 37 "พระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้ายั่งยืนอยู่เป็นนิตย์" 1 เปโตร 1:25 และ "ใครจะเป็นผู้ลงโทษอีก พระเยซูคริสต์ผู้สิ้นพระชนม์แล้วหรือ และยิ่งกว่านั้นอีกพระเจ้าทรงให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย พระองค์สถิต ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าและทรงอธิษฐานขอเพื่อเราด้วย" โรม 8:34 {GC 349.2} {GCth17 303.2}

องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "ประชากรของเราจะไม่ต้องอับอายอีกต่อไป" โยเอล 2:26 "การร้องไห้อาจจะคงอยู่สักคืนหนึ่ง แต่ความยินดีจะมาเวลาเช้า" สดุดี 30:5 ในวันที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นจากความตาย เมื่อสาวกเหล่านี้พบพระผู้ช่วยให้รอดและหัวใจของพวกเขาเร่าร้อนอยู่ภายในขณะที่ฟังพระดำรัสของพระองค์ เมื่อพวกเขามองไปยังพระเศียรและพระหัตถ์และพระบาทที่บาดเจ็บเพื่อเขาทั้งหลายนั้น ก่อนการเสด็จกลับสวรรค์ เมื่อพระเยซูทรงนำพวกเขาไปไกลจนถึงหมู่บ้านเบธานีและชูพระหัตถ์ขึ้นอวยพรพวกเขาและทรงบัญชาว่า "จงออกไปทั่วโลก ประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ทุกคน" และตรัสต่อไปอีกว่า "เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป" มาระโก 16:15 มัทธิว 28:20 ในวันเพ็นเทคอสต์เมื่อพระผู้ช่วยที่ทรงโปรดสัญญาไว้นั้นเสด็จมาและประทานอำนาจจากเบื้องบนและจิตวิญญาณของผู้เชื่อต่างตื่นตันด้วยความรู้สึกถึงการทรงสถิตอยู่ด้วยขององค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาผู้เสด็จกลับไปสวรรค์แล้วนั้น นับแต่นั้นเป็นต้นมาถึงแม้ทางเดินของพวกเขาจะนำไปสู่การถวายบูชาและการพลีชีพเพราะความเชื่อเช่นเดียวกับพระองค์ พวกเขาจะยอมเอาการรับใช้ข่าวประเสริฐแห่งพระคุณกับ "มงกุฎแห่งความชอบธรรม" 2 ทิโมธี 4:8 ซึ่งจะได้รับเมื่อพระองค์เสด็จมา เพื่อมาแลกกับสง่าราศีของบัลลังก์ฝ่ายโลกซึ่งเคยเป็นความหวังในช่วงต้นของการเป็นสาวกหรือ "พระองค์ผู้ทรงสามารถทำทุกสิ่งได้มากยิ่งกว่าที่ทูลขอหรือคิด" เอเฟซัส 3:20 ทรงโปรดประทานให้พวกเขาเหล่านั้นร่วมทุกข์กับพระองค์ มีส่วนร่วมในความสุขของพระองค์—เป็นความสุขของการ "นำบุตรจำนวนมากไปสู่ศักดิ์ศรี" ฮีบรู 2:10 ความปีติยินดีเป็นล้นพ้นเหลือที่จะกล่าว เป็น "ศักดิ์ศรีนิรันดร์มากมาย" ซึ่งเปาโลกล่าวว่า "เปรียบ" ไม่ได้กับ "ความยากลำบากชั่วคราวและเล็กน้อยของเรา" 2 โครินธ์ 4:17 {GC 350.1} {GCth17 304.1}

ประสบการณ์ของเหล่าสาวกที่ประกาศ "ข่าวประเสริฐเรื่องแผ่นดินพระเจ้า" มัทธิว 24:14 ในช่วงการเสด็จมาครั้งที่หนึ่งของพระคริสต์นั้นจะมีให้เห็นอีกในประสบการณ์ของผู้ประกาศข่าวการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ ดั่งสาวกที่ออกไปประกาศว่า "เวลากำหนดมาถึงแล้วและแผ่นดินของพระเจ้าก็มาใกล้แล้ว" มาระโก 1:15 มิลเลอร์และเพื่อนออกประกาศว่าช่วงเวลาแห่งคำพยากรณ์ที่ยาวที่สุดและเป็นช่วงสุดท้ายที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์กำลังจะสิ้นสุดแล้ว และเวลาพิพากษากำลังจะมาถึงและอาณาจักรนิรันดร์กำลังจะเข้ามาแล้ว คำเทศนาของสาวกในเรื่องของเวลานั้นวางอยู่บนพื้นฐานเรื่องเจ็ดสิบสัปดาห์ของพระธรรมดาเนียลบทที่ 9 ข่าวสารของมิลเลอร์และเพื่อนประกาศการสิ้นสุดของ 2300 วันของพระธรรมดาเนียล 8:14 ซึ่งมีเจ็ดสิบสัปดาห์เป็นส่วนหนึ่งของช่วงเวลานี้ การเทศนาของแต่ละเรื่องวางอยู่บนพื้นฐานของเหตุการณ์ในแต่ละส่วนที่เกิดขึ้นจริงตรงตามคำพยากรณ์ของช่วงเวลาคำพยากรณ์ยิ่งใหญ่อันเดียวกัน {GC 351.1} {GCth17 304.2}

เหมือนเช่นสาวกรุ่นแรก วิลเลียม มิลเลอร์และเพื่อนเองไม่ได้เข้าใจอย่างเต็มที่ถึงความหมายของข่าวสารที่พวกเขาประกาศ

ความผิดที่ก่อร่างมาเนิ่นนานในคริสตจักรได้ขัดขวางพวกเขาที่จะไปให้ถึงการแปลความหมายจุดสำคัญของคำพยากรณ์ได้อย่างถูกต้อง ด้วยเหตุนี้ ถึงแม้พวกเขาจะประกาศข่าวสารที่พระเจ้าทรงบัญชาให้พวกเขาประกาศแก่ชาวโลกก็ตามที แต่กระนั้นโดยความเข้าใจความหมายของมันผิดไป พวกเขาจึงตกลงสู่ความผิดหวัง {GC 351.2} {GCth17 304.3}

ในการอธิบายพระธรรมดาเนียล 8:14 "อยู่นานสองพันสามร้อยวัน แล้วสถานบริสุทธิ์นั้นจะได้รับการชำระ" TKJV นั้น ตามที่กล่าวมาแล้วว่า มิลเลอร์เอาแนวคิดที่รับกันทั่วไปว่าโลกเป็นสถานบริสุทธิ์ และเขาเชื่อว่าการชำระสถานบริสุทธิ์หมายถึงการชำระโลกให้บริสุทธิ์ด้วยไฟเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมา ดังนั้นเมื่อเขาค้นพบว่าเวลาสิ้นสุดของ 2300 วันนั้นบอกไว้ล่วงหน้าอย่างแน่นอนแล้ว เขาจึงสรุปว่านี่คือวันของการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซู ความผิดของเขาเกิดจากการยอมรับแนวคิดนิยมที่ว่าอะไรคือสถานบริสุทธิ์ {GC 352.1} {GCth17 305.1}

ในระบบการประกอบพิธีที่เป็นแบบจำลอง ซึ่งเป็นเงาของการถวายบูชาและการเป็นปุโรหิตของพระคริสต์นั้น การชำระวิหารเป็นพิธีสุดท้ายที่มหาปุโรหิตจะปฏิบัติหน้าที่ในการรับใช้ประจำปี พิธีนี้เป็นภารกิจปิดท้ายของการลบมลทินบาป —ซึ่งเป็นการขจัดหรือการนำบาปออกไปจากชนชาติอิสราเอล พิธีนี้ทำให้เห็นภาพในเบื้องหน้าถึงพระราชกิจปิดท้ายของพระมหาปุโรหิตของพวกเราในสวรรค์ในการนำบาปออกไปหรือลบบาปของประชากรของพระองค์ทิ้งไป ซึ่งเป็นบาปที่ถูกบันทึกไว้ในสมุดของสวรรค์ พิธีนี้เกี่ยวข้องกับงานของการพิจารณาตรวจสอบซึ่งเป็นงานของการพิพากษา และมันจะเกิดขึ้นทันทีก่อนการเสด็จมาของพระคริสต์บนเมฆในท้องฟ้าด้วยฤทธานุภาพและทรงพระรัศมีอย่างยิ่ง มัทธิว 24:30 เพราะเมื่อพระองค์เสด็จมา ทุกคดีจะต้องตัดสินเสร็จแล้ว พระเยซูตรัสว่า "เราจะนำบำเหน็จของเรามาด้วยเพื่อตอบแทนตามการกระทำของแต่ละคน" วิวรณ์ 22:12 ภารกิจของการพิพากษานี้ที่จะมีขึ้นก่อนเวลาพระคริสต์เสด็จมาครั้งที่สองเล็กน้อยนั้นเป็นข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งในพระธรรมวิวรณ์ 14:7 "จงเกรงกลัวพระเจ้า และถวายพระเกียรติแด่พระองค์ เพราะถึงเวลาที่พระองค์จะทรงพิพากษาแล้ว" {GC 352.2} {GCth17 305.2}

ผู้ที่ประกาศคำเตือนนี้ให้ข่าวสารที่ถูกต้องในเวลาที่เหมาะสม แต่เหมือนเช่นสาวกในยุคแรกที่ประกาศว่า "เวลากำหนดมาถึงแล้วและแผ่นดินของพระเจ้าก็มาใกล้แล้ว" นั้น ข่าวของพวกเขาตั้งอยู่บนพื้นฐานคำพยากรณ์ของพระธรรมดาเนียลบทที่ 9 แต่กลับพลาดที่จะมองเห็นว่าพระคัมภีร์เล่มเดียวกันบอกถึงความตายของพระเมสสิยาห์ไว้ล่วงหน้า มิลเลอร์และเพื่อนเทศนาข่าวสารที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของดาเนียล 8:14 และวิวรณ์ 14:7 แต่กลับพลาดที่จะมองเห็นว่ายังมีข่าวอื่นที่ให้มาในพระธรรมวิวรณ์บทที่ 14 ซึ่งต้องประกาศก่อนองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จกลับมา ดั่งสาวกที่เข้าใจผิดในเรื่องแผ่นดินที่จะมาจัดตั้งเมื่อสิ้นสุด 70 สัปดาห์ ชาวแอ๊ดเวนตีสก็เข้าใจผิดในเรื่องของเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นเมื่อสิ้นสุด 2300 วัน ในทั้งสองกรณีมีการยอมรับหรือค่อนข้างเป็นการยึดติดกับคำสอนผิดที่นิยมกันอย่างแพร่หลายซึ่งทำให้สมองมืดบอดจากความจริง คนทั้งสองกลุ่มนี้กระทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าด้วยการประกาศข่าวที่พระองค์ทรงปรารถนาให้พวกเขาทำและทั้งสองเข้าใจข่าวสารของพวกเขาเองผิดไปจึงต้องผิดหวัง {GC 352.3} {GCth17 305.3}

ถึงกระนั้น พระเจ้าทรงกระทำการสำเร็จตามพระประสงค์แห่งพระเมตตาคุณของพระองค์เองในการทรงอนุญาตให้ข่าวคำเตือนเรื่องการพิพากษาถูกประกาศออกไปเช่นนั้น วันยิ่งใหญ่นั้นกำลังจะมาถึงแล้ว และภายใต้การทรงนำของพระองค์ คนทั้งปวงตกสู่การทดสอบเรื่องของกำหนดเวลาที่เฉพาะ เพื่อจะเปิดให้พวกเขาทั้งหลายมองเห็นว่ามีสิ่งใดอยู่ในหัวใจของพวกเขา ข่าวสารนี้ถูกจัดเตรียมไว้เพื่อทดสอบและชำระคริสตจักรให้บริสุทธิ์

เป็นการนำไปเพื่อให้เห็นว่าความรักของพวกเขานั้นวางอยู่กับโลกนี้หรืออยู่กับพระคริสต์และสวรรค์ พวกเขาต่างอ้างว่ารักพระผู้ช่วยให้รอด บัดนี้จะต้องพิสูจน์ความรักของพวกเขา พวกเขาพร้อมที่จะละทิ้งความหวังและความทะเยอทะยานฝ่ายโลกและต้อนรับด้วยความชื่นชมยินดีในการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาหรือไม่ ข่าวสารนี้ถูกจัดเตรียมไว้เพื่อให้พวกเขามองเห็นสภาพที่แท้จริงของฝ่ายจิตวิญญาณ เป็นข่าวสารที่ทรงโปรดประทานให้ด้วยความเมตตาเพื่อปลุกพวกเขาให้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยการกลับใจและความถ่อมตน {GC 353.1} {GCth17 306.1}

ถึงแม้ความผิดหวังนี้จะเป็นผลจากการเข้าใจผิดในข่าวสารที่พวกเขาประกาศก็ตาม ความผิดหวังนี้จะต้องถูกลบล้างออกไปตลอดกาลด้วยเช่นกัน ความผิดหวังจะทดสอบหัวใจของบรรดาผู้ที่อ้างว่ายอมรับคำเตือน ในขณะที่เผชิญกับความผิดหวัง พวกเขาหุนหันที่จะละทิ้งประสบการณ์และความวางใจที่มีในพระคำของพระเจ้าหรือไม่ หรือจะแสวงหาด้วยการอธิษฐานและการถ่อมใจเพื่อที่จะรู้ว่าจุดใดของคำพยากรณ์ที่พวกเขาพลาดที่จะเข้าใจ มีสักกี่คนที่ทำไปเนื่องจากความกลัวหรือด้วยความหุนหันและความตื่นเต้น มีสักกี่คนที่ไม่จริงใจและไม่เชื่อ คนมากมายอ้างว่าตนรักที่จะเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมาปรากฏ แต่เมื่อได้รับการทรงเรียกให้มาร่วมทนทุกข์การเย้ยหยันและการตำหนิของโลกและบททดสอบของการล่าช้าและความผิดหวังแล้ว พวกเขาจะประกาศยกเลิกความเชื่อหรือไม่ เนื่องจากพวกเขาไม่ได้เข้าใจทันทีถึงวิธีการที่พระเจ้าทรงปฏิบัติต่อพวกเขา พวกเขาจะละทิ้งความจริงที่ถูกสนับสนุนด้วยคำพยานอันโปร่งใสที่สุดจากพระคำของพระองค์หรือไม่ {GC 353.2} {GCth17 306.2}

การทดสอบนี้จะเปิดเผยความเข้มแข็งของผู้ที่ปฏิบัติตามด้วยความเชื่อที่แท้จริงในสิ่งที่พวกเขาเชื่อว่าเป็นคำสอนของพระคำและพระวิญญาณของพระเจ้า การทดสอบนี้จะสอนพวกเขาถึงภัยอันตรายของการรับทฤษฎีและการแปลความหมายของมนุษย์แทนที่จะให้พระคัมภีร์อธิบายความหมายตัวเอง มีเพียงประสบการณ์นี้เท่านั้นที่จะสอนเรื่องนี้ได้สำหรับเหล่าบุตรแห่งความเชื่อแล้ว ความสับสนและความทุกข์โศกเศร้าใจที่มาจากความผิดของเขาเองจะทำงานซึ่งจำเป็นสำหรับการแก้ไข จะนำพวกเขาให้ใส่ใจศึกษาคำพยากรณ์มากยิ่งขึ้น จะเป็นการสอนพวกเขาให้ตรวจสอบพื้นฐานความเชื่ออย่างระมัดระวังและปฏิเสธทุกเรื่องที่ไม่ได้วางอยู่บนพื้นฐานความจริงของพระเจ้าถึงแม้ว่าโลกคริสเตียนจะยอมรับอย่างกว้างขวางเพียงไรก็ตาม {GC 354.1} {GCth17 307.1}

สิ่งที่ดูประหนึ่งว่ามืดมนต่อความเข้าใจของผู้เชื่อในห้วงเวลาแห่งการทดลองนั้นจะได้รับความกระจ่างในภายหลังเช่นเดียวกับสาวกรุ่นแรก เมื่อพวกเขาจะเห็นสิ่งที่ “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำให้เขาในบั้นปลาย” พวกเขาจะรู้ว่า แม้จะมีการทดลองอันเนื่องจากความเข้าใจผิดของพวกเขา พระประสงค์แห่งรักของพระเจ้าที่มีต่อพวกเขาเกิดขึ้นสม่ำเสมอ พวกเขาจะเรียนรู้โดยประสบการณ์อันจะทำให้เกิดความสุขว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมีความสงสารและความเมตตากรุณา” และ “พระมรรคาทั้งสิ้นของพระยาห์เวห์เป็นความรักมั่นคงและความสัตย์จริงแก่ผู้ที่รักษาพันธสัญญาและพระโอวาทของพระองค์” ยากอบ 5:11 สดุดี 25:10 {GC 354.2} {GCth17 307.2}*****

บท 20 - การตื่นตัวครั้งยิ่งใหญ่ฝ่ายศาสนา

การตื่นตัวครั้งยิ่งใหญ่ทางศาสนาในช่วงของการประกาศเรื่องการใกล้เสด็จมาในเร็ววันของพระคริสต์นั้นถูกบอกไว้ล่วงหน้าแล้วในคำพยากรณ์ของข่าวทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งของพระธรรมวิวรณ์บทที่ 14

ทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งกำลัง "เหาะไปในท้องฟ้าเพื่อประกาศข่าวประเสริฐนิรันดร์แก่คนทั้งหลายที่อยู่บนแผ่นดินโลก แก่ทุกประชาชาติ ทุกเผ่า ทุกภาษาและทุกชนชาติ ท่านประกาศเสียงดังว่า จงเกรงกลัวพระเจ้า และถวายพระเกียรติแด่พระองค์ เพราะถึงเวลาที่พระองค์จะทรงพิพากษาแล้ว จงนมัสการพระองค์ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก ทะเล และบ่อน้ำพุทั้งหลาย" วิวรณ์ 14:6, 7 {GC 355.1} {GCth17 308.1}

ข้อเท็จจริงที่ว่าทูตสวรรค์องค์หนึ่งเป็นผู้ประกาศคำเตือนนี้แสดงว่าเป็นเรื่องที่มีความสำคัญอย่างมากยิ่ง ด้วยความบริสุทธิ์ รัศมีและสิทธิอำนาจของผู้สื่อข่าวชาวสวรรค์นั้น พระปัญญาของพระเจ้าพอพระทัยที่เสนอให้เห็นถึงคุณลักษณะที่สูงส่งของพระราชกิจที่จะต้องกระทำให้สำเร็จโดยทางข่าวสารและสิทธิอำนาจและรัศมีที่จะร่วมอยู่กับพระราชกิจนี้ ทูตสวรรค์ที่เหาะไป "ในท้องฟ้า" คำเตือนที่ "ประกาศ[ด้วย]เสียงดัง" และประกาศให้ "คนทั้งหลายที่อยู่บนแผ่นดินโลก แก่ทุกประชาชาติ ทุกเผ่า ทุกภาษาและทุกชนชาติ" ทำให้มองเห็นว่าเป็นขบวนการเคลื่อนไหวที่รวดเร็วและแผ่กว้างยิ่งใหญ่ไปทั่วทั้งโลก {GC 355.2} {GCth17 308.2}

ข่าวสารเองบอกแจ้งให้เราทราบถึงเวลาเมื่อเหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้น ข่าวนี้เป็นส่วนหนึ่งของ "ข่าวประเสริฐนิรันดร์" และประกาศแจ้งเรื่องการเริ่มต้นของการพิพากษา ข่าวสารเรื่องการช่วยให้รอดได้ถูกเทศนาสั่งสอนมาตลอดในทุกยุคทุกสมัย แต่ข่าวสารนี้เป็นส่วนหนึ่งของข่าวประเสริฐที่จะถูกประกาศเฉพาะในวาระสุดท้ายเท่านั้น เพราะในเวลานี้เองเท่านั้นที่เวลาของการพิพากษาจะมาถึง คำพยากรณ์ต่างๆ ได้นำเสนอลำดับของเหตุการณ์อย่างต่อเนื่องที่นำไปสู่การเริ่มต้นของการพิพากษา สิ่งนี้เป็นเรื่องจริงโดยเฉพาะในพระธรรมดาเนียล แต่คำพยากรณ์ของดาเนียลในส่วนที่สัมพันธ์กับเหตุการณ์ในวาระสุดท้ายนั้น ดาเนียลได้รับบัญชาให้ปิดผนึกและประทับตราไว้ "จนถึงวาระสุดท้าย" ดาเนียล 12:4 ตามคำพยากรณ์ที่เกิดขึ้นจริงแล้วเหล่านี้ ข่าวเรื่องการพิพากษานี้จะถูกประกาศออกไปไม่ได้จนกว่าจะถึงเวลาปัจจุบันนี้ ผู้เผยพระวจนะกล่าวว่า แต่เมื่อถึงวาระสุดท้าย "คนเป็นอันมากจะวิ่งไปวิ่งมา และความรู้จะทวีขึ้น" ดาเนียล 12:4 {GC 355.3} {GCth17 308.3}

อัครทูตเปาโลเตือนคริสตจักรไม่ให้คอยการเสด็จมาของพระคริสต์ในเวลาของท่าน เปาโลกล่าวไว้ว่า "วันนั้นจะไม่มาถึงจนกว่าจะมีการกบฏเสียก่อนและคนนอกกฎหมายนั้นจะปรากฏตัว" 2 เธสะโลนิกา 2:3 จวบจนกระทั่งภายหลังการละทิ้งความเชื่อยิ่งใหญ่และช่วงเวลาอันยาวนานของการปกครองภายใต้ "คนนอกกฎหมาย" แล้ว จึงจะเฝ้าคอยการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ "คนนอกกฎหมาย" ซึ่งมีนามอื่นว่า "อำนาจลึกลับนอกกฎหมาย" 2 เธสะโลนิกา 2:7 "ลูกแห่งความพินาศ" ยอห์น 17:2 และ "คนชั่ว" นั้นหมายถึงระบอบเปปาซีซึ่งตามที่คำพยากรณ์กล่าวไว้ล่วงหน้านั้นจะเรืองอำนาจ 1,260 ปี ช่วงเวลานี้ได้สิ้นสุดลงในปี ค.ศ. 1798 การเสด็จมาของพระคริสต์จะไม่เกิดขึ้นก่อนเวลานั้น เวลาในข้อเขียนของเปาโลครอบคลุมตั้งแต่ยุคของคริสเตียนจนไปถึงปี ค.ศ. 1798 เวลาหลังจากนี้จึงเป็นช่วงเวลาที่จะประกาศข่าวเรื่องพระคริสต์เสด็จมาครั้งที่สองได้ {GC 356.1} {GCth17 309.1}

ในอดีตที่ผ่านมา ไม่มีการประกาศข่าวสารในทำนองนี้ แม้แต่ที่เรารับรู้มา เปาโลก็ไม่ได้เทศนาเรื่องนี้ เขาบอกพี่น้องให้คอยมองหาการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าในเวลาอีกยาวนานของอนาคต นักปฏิรูปศาสนาทั้งหลายก็ไม่ได้ประกาศเรื่องนี้ มาร์ติน ลูเธอร์ตั้งวันพิพากษาไว้อีกสามร้อยปีในอนาคตนับจากเวลาของเขา แต่นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1798 เป็นต้นมาผนึกที่ปิดพระธรรมดาเนียลได้ถูกแกะออกแล้ว ความรู้เรื่องคำพยากรณ์ต่างๆ เพิ่มขึ้นและมีคนมากมายประกาศข่าวสารสำคัญของการพิพากษาว่าใกล้เข้ามาแล้ว {GC 356.2} {GCth17 309.2}

เหมือนการปฏิรูปยิ่งใหญ่ของศตวรรษที่ 16 ขบวนการเคลื่อนไหวเรื่องการเสด็จมาเกิดขึ้นพร้อมๆ กันในส่วนต่างๆ ของโลกคริสเตียน ทั้งในประเทศยุโรปและอเมริกา คนแห่งความเชื่อและคำอธิษฐานได้รับการชักนำให้ศึกษาคำพยากรณ์และแกะตามรอยข้อความบันทึกที่ได้รับการดลใจ พวกเขามองเห็นหลักฐานที่ทำให้เชื่อว่าเหตุการณ์ทั้งสิ้นใกล้ถึงยุคสุดท้ายแล้ว ในดินแดนต่างๆ มีคริสเตียนหลายกลุ่มที่อยู่กันตามลำพังโดดเดี่ยวได้ข้อสรุปจากการศึกษาพระคัมภีร์เท่านั้น ที่นำมาถึงความเชื่อว่าพระผู้ช่วยให้รอดกำลังใกล้จะเสด็จกลับมา {GC 357.1} {GCth17 310.1}

ในปี ค.ศ. 1821 สามปีหลังจากมิลเลอร์มาถึงข้อความอธิบายของคำพยากรณ์ที่บอกเวลาของการพิพากษา ดร. โยเซฟ วูลฟ์ฟ์ [Joseph Wolff] "มิชชันนารีเพื่อประกาศไปทั่วทั้งโลก" เริ่มประกาศถึงการใกล้เสด็จมาในเร็ววันขององค์พระผู้เป็นเจ้า วูลฟ์ฟ์เกิดในประเทศเยอรมนี พ่อแม่เป็นชาวฮีบรู คุณพ่อเป็นรับบีชาวยิว ในขณะที่ยังมีอายุน้อยมากนั้น เขามีความเชื่อมั่นในความจริงของศาสนาคริสต์ เขามีสมองที่ว่องไวและอยากรู้อยากเห็น เขากระตือรือร้นฟังคำสนทนาที่มีขึ้นทุกวันในบ้านของคุณพ่อในขณะที่ชาวฮีบรูผู้เลื่อมใสเคร่งครัดในศาสนามาชุมนุมกัน เพื่อทบทวนความหวังใจและการคาดหวังล่วงหน้าของพวกเขาทั้งหลายถึงพระรัศมีของพระเมสสิยาห์ที่กำลังจะเสด็จมาและการนำประเทศอิสราเอลกลับคืนมา อยู่มาวันหนึ่งเขาได้ยินถึงการเอ่ยพระนามของเยซูชาวนาซาเร็ธ เด็กชายคนนี้ถามขึ้นมาว่า ท่านเป็นผู้ใด คำตอบที่เขาได้คือ "ชาวยิวท่านหนึ่งที่มีความสามารถยิ่งใหญ่ แต่ท่านแสร้งทำตัวเป็นพระเมสสิยาห์ ศาลของยิวพิพากษาตัดสินประหารท่าน" ผู้สงสัยถามต่อ "ทำไมกรุงเยรูซาเล็มจึงถูกทำลายไปและทำไมพวกเราจึงตกเป็นเชลยอยู่" คุณพ่อตอบว่า "โอ่ โอ เพราะชาวยิวฆ่าผู้เผยพระวจนะทั้งหลาย" ในทันใดนั้น มีความคิดหนึ่งแล่นเข้ามาในสมองของเด็กคนนี้ "พระเยซูคงเป็นผู้เผยพระวจนะคนหนึ่งด้วยเช่นกันและชาวยิวฆ่าพระองค์ไปเสียในขณะที่ท่านไม่มีความผิด" Travels and Adventures of the Rev. Joseph Wolff เล่มที่ 1 หน้าที่ 6 เขามีความคิดเช่นนี้อย่างแรงกล้า ถึงแม้จะถูกห้ามเข้าไปในโบสถ์ของชาวคริสเตียนก็ตามที แต่บ่อยครั้งเขาก็เถลไถลอยู่ภายนอก คอยฟังคำเทศนา {GC 357.2} {GCth17 310.2}

เมื่อวูลฟ์ฟ์อายุ 7 ขวบ เขาคุยอวดอ้างกับเพื่อนบ้านผู้สูงอายุคนหนึ่งถึงชัยชนะในภายภาคหน้าของชนชาติอิสราเอลเมื่อพระเมสสิยาห์เสด็จมา เมื่อมีคนแก่คนหนึ่งพูดขึ้นอย่างเมตตาว่า "เด็กน้อยที่รัก ลุงจะบอกหนูว่าพระเมสสิยาห์แท้จริงคือผู้ใด ท่านคือพระเยซูชาวนาซาเร็ธ.....ที่บรรพบุรุษของหนูตรึงกางเขนเหมือนเช่นที่ทำกับผู้เผยพระวจนะคนอื่นๆ กลับไปอ่านพระธรรมอิสยาห์บทที่ 53 และหนูจะมั่นใจว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า" Ibid. เล่มที่ 1 หน้าที่ 7 ในทันทีทันใดนั้น ความมั่นใจได้ตราตรึงลงสู่เขา เขากลับบ้านและไปอ่านพระคัมภีร์ สงสัยว่าคำพยากรณ์จะสำเร็จได้อย่างบริบูรณ์ในเยซูชาวนาซาเร็ธได้อย่างไร คำของชาวคริสต์เป็นเรื่องจริงหรือ เด็กชายขอให้คุณพ่ออธิบายคำพยากรณ์ แต่กลับพบกับความเงียบที่เคร่งขรึมมากจนเขาไม่กล้าที่จะเอ่ยถึงเรื่องนี้อีกต่อไป อย่างไรก็ตาม เรื่องนี้เพียงแต่เพิ่มความปรารถนาของเขาที่จะเรียนรู้เรื่องศาสนาของคริสเตียนให้มากยิ่งขึ้น {GC 357.3} {GCth17 310.3}

ในบ้านเชื้อสายยิวของเขานั้น ความรู้ที่เขาเสาะแสวงหาถูกกีดขวางอย่างขันแข็งจากเขา แต่เขาออกจากบ้านของพ่อขณะที่มีอายุเพียง 11 ปี ออกไปยังโลกเพื่อแสวงหาการศึกษาให้กับตนเอง เพื่อเลือกศาสนาและทำมาหาเลี้ยงชีพ เขาไปพักอาศัยกับญาติได้ระยะหนึ่ง แต่ในไม่ช้าก็ถูกขับออกไปด้วยข้อหาละทิ้งความเชื่อ และเขาจึงต้องหาหนทางของตนเองอย่างโดดเดี่ยวไม่มีเงินในท่ามกลางหมู่คนแปลกหน้า เขาไปจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง ขยันเรียนและอยู่รอดด้วยการสอนภาษาฮีบรู โดยอิทธิพลของครูชาวคาทอลิกเขาถูกชักนำให้รับความเชื่อของโรมและตั้งใจที่จะเป็นมิชชันนารีในหมู่คนของเขาเอง หลายปีต่อมาเขาไปพร้อมเป้าหมายนี้เพื่อศึกษาในวิทยาลัยออฟโปรปากันดาที่กรุงโรม

เนื่องจากเขามีความคิดเสรีและการพูดที่ตรงไปตรงมา ในขณะที่เขาอยู่ที่นี่เขาถูกกล่าวหาว่าเป็นคนนอกรีต เขาโจมตีอย่างเปิดเผยถึงการกระทำทารุณของคริสตจักรและเรียกร้องเรื่องความจำเป็นที่จะต้องปฏิรูป แม้ว่าในช่วงต้นเจ้าหน้าที่ชั้นสูงของระบอบเปปาซีปฏิบัติต่อเขาด้วยความเห็นชอบก็ตามที แต่ต่อมาไม่นานเขาก็ถูกขับออกไปจากกรุงโรม เขาเดินทางไปมาภายใต้การเฝ้ามองของคริสตจักร จนกระทั่งประจักษ์แจ้งว่าไม่อาจนำเขาให้มาอยู่ภายใต้การผูกมัดของลัทธิโรมันได้ เขาจึงถูกตราว่าเป็นคนที่แก้ไขไม่ได้และถูกปล่อยให้ไปตามที่เขาพึงพอใจ บัดนี้เขาจึงมุ่งหน้าไปประเทศอังกฤษและรับความเชื่อของโปรเตสแตนต์ เข้าร่วมกับคริสตจักรอังกฤษ หลังจากเข้าเรียนแล้วสองปี เขาจึงก้าวออกไปทำงานของเขาเองในปี ค.ศ. 1821 {GC 358.1} {GCth17 311.1}

ในขณะที่วูลฟ์ยอมรับความจริงอันยิ่งใหญ่ของการเสด็จมาครั้งที่หนึ่งของพระคริสต์ว่าพระองค์ทรง “เป็นคนที่รับความเจ็บปวดและคุ้นเคยกับความเจ็บไข้” อิสยาห์ 53:3 เขามองเห็นว่า คำพยากรณ์ต่างๆ เปิดเผยด้วยน้ำหนักที่เท่าเทียมกันให้เห็นถึงการเสด็จมาครั้งที่สองด้วยฤทธานุภาพและพระรัศมี และในขณะที่เขาหาทางนำคนของเขาไปยังพระเยซูชาวนาซาเร็ธว่าทรงเป็นพระผู้ที่ทรงโปรดสัญญาไว้ และชี้ให้พวกเขาเห็นการเสด็จมาครั้งที่หนึ่งในความถ่อมตนในฐานะเครื่องถวายบูชาเพื่อบาปทั้งหลายของมนุษย์นั้น เขาก็สอนพวกเขาด้วยว่าพระองค์จะเสด็จมาครั้งที่สองในฐานะกษัตริย์และพระผู้ช่วยให้รอด {GC 358.2} {GCth17 311.2}

เขากล่าวว่า “เยซูชาวนาซาเร็ธทรงเป็นพระเมสสิยาห์องค์เที่ยงแท้ พระหัตถ์และพระบาทของพระองค์ถูกแทง พระองค์ถูกนำดั่งลูกแกะมายังคนฆ่า พระองค์ทรงรับความเจ็บปวดและคุ้นเคยกับความเจ็บไข้ ซึ่งต่อมาได้นำธารพระกรไปจากยูดาห์และอำนาจการปกครองออกไปจากหว่างเท้า พระองค์ผู้เสด็จมาครั้งแรกแล้วจะเสด็จมาเป็นครั้งที่สองในหมู่เมฆบนท้องฟ้าและด้วยเสียงแตรของเทพบดี” Joseph Wolff, Researches and Missionary Labors หน้า 62 “และจะประทับอยู่บนภูเขามะกอกเทศ และการครอบครองนั้นซึ่งเคยถูกมอบให้แก่อาดัมเมื่อแรกสร้างโลกและถูกริบไปโดยเขา (ปฐมกาล 1: 26; 3:17) จะถูกมอบให้แก่พระเยซู พระองค์จะทรงเป็นกษัตริย์ปกครองสิ้นทั้งโลก การร้องไห้คร่ำครวญและความทุกข์ระทมของโลกที่สร้างมานั้นจะยุติ แต่จะได้ยินเสียงบทเพลงสรรเสริญและขอบพระคุณ.....เมื่อพระเยซูเสด็จมาด้วยพระรัศมีของพระบิดาและทูตสวรรค์บริสุทธิ์.....ผู้เชื่อที่ตายแล้วจะกลับเป็นขึ้นมาจากตายก่อน 1 เธสะโลนิกา 4:16 1 โครินธ์ 15:23 ชาวคริสเตียนเรียกเรื่องนี้ว่าการเป็นขึ้นมาจากการตายครั้งที่หนึ่ง แล้วสัตว์ทั้งหลายในโลกจะเปลี่ยนแปลงธรรมชาติของมัน (อิสยาห์ 11: 6-9) และจะเชื่องอยู่เบื้องพระเยซู (สดุดี 8) สันติสุขทั่วจักรวาลจะปรากฏ” Journal of the Rev. Joseph Wolff หน้า 378, 379 “องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทอดพระเนตรลงมายังโลกอีกครั้งหนึ่งและตรัสว่า ‘ดูสิ ดียิ่งนัก’” Ibid. หน้า 294 {GC 359.1} {GCth17 311.3}

วูลฟ์เชื่อว่าการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้นมาใกล้แล้ว ในการแปลความหมายช่วงเวลาคำพยากรณ์ของเขานั้น เขาจัดวางการเสด็จมาอย่างยิ่งใหญ่ให้อยู่ในช่วงเวลาห่างจากเวลาที่มิลเลอร์จัดวางไว้ไม่กี่ปี สำหรับคนเหล่านั้นที่ใช้ข้อพระคัมภีร์ “วันนั้น โมงนั้นไม่มีใครรู้” เพื่อมาย้ำเน้นว่ามนุษย์จะไม่รู้เรื่องการใกล้เวลาเสด็จกลับมานั้น วูลฟ์ตอบว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงบอกไว้หรือว่าจะไม่มีทางรู้วันและเวลา พระองค์ไม่ได้ทรงประทานหมายสำคัญแห่งกาลเวลาเพื่อให้เรารู้อย่างน้อยที่สุดถึงการใกล้เข้ามาของการเสด็จมาของพระองค์เช่นเดียวกับการใกล้เข้ามาของฤดูร้อนเมื่อต้นมะเดื่อเทศออกใบหรือ มัทธิว 24:32 เราจะไม่มีวันรู้ช่วงเวลานั้นหรือในเมื่อพระองค์เองยังทรงเชิญชวนให้เราไม่เพียงแต่อ่านพระธรรมดาเนียลที่เผยพระวจนะแต่ให้เข้าใจด้วย และในพระธรรมดาเนียลเล่มนี้ยังบอกว่าถ้อยคำเหล่านั้นจะถูกปิดเก็บไว้จนถึงวาระสุดท้าย

(ซึ่งเป็นเช่นนั้นในเวลาของเขา) และ ‘คนเป็นอันมากจะวิ่งไปวิ่งมา’ (เป็นคำพูดของชาวฮีบรูที่แสดงออกถึงการสังเกตและการคิดคำนึงถึงเวลา) ‘และความรู้’ (ที่เกี่ยวข้องกับเวลานั้น) ‘จะทวีขึ้น’ ดาเนียล 12:4 นอกจากนี้องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราไม่ได้ทรงมุ่งหมายที่จะตรัสโดยข้อความนี้ว่าการใกล้เข้ามานี้จะไม่เป็นที่รับรู้ แต่ทรงหมายความว่าวันที่แน่นอนของ ‘วันนั้น โมงนั้น ไม่มีใครรู้’ เขาพูดต่อไปว่าเรามีหมายสำคัญของเวลาที่ถูกเปิดออกให้รู้ได้อย่างเพียงพอเพื่อเชิญชวนให้เราเตรียมตัวสำหรับการเสด็จมาของพระองค์เหมือนเช่นโนอาห์เป็นผู้เตรียมนาวา” Wolff, Researches and Missionary Labors หน้า 404, 405 {GC 359.2} {GCth17 311.4}

วูลฟ์ฟ์เขียนถึงเรื่องระบบซึ่งเป็นที่นิยมในการแปลความหมายหรืออธิบายความหมายของพระคัมภีร์ไปในทางที่ผิดว่า “โบสถ์คริสเตียนส่วนใหญ่หันเหไปจากแนวทางอันเรียบง่ายของพระคัมภีร์และหันเข้าหาระบบการปรากฏทางวิญญาณของทางพุทธที่เชื่อว่าความสุขในอนาคตของมนุษยชาติจะประกอบด้วยการเคลื่อนไปมาในอากาศ และตั้งสมมติฐานเอาเองว่าเมื่ออ่านเจอคำว่ายิวจะต้องเข้าใจว่าเป็นคนนอกศาสนา และเมื่ออ่านคำว่าเยรูซาเล็มจะต้องเข้าใจว่าเป็นคริสตจักร และเมื่อกล่าวถึงโลกก็จะหมายถึงท้องฟ้า และเมื่อกล่าวถึงการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาจะต้องเข้าใจว่าเป็นการเจริญขึ้นของสมาคมของชาวมิชชันนารี และกำลังขึ้นไปยังภูเขาบ้านขององค์พระผู้เป็นเจ้า หมายถึงการประชุมยิ่งใหญ่ของชาวเมทอดิสต์” Journal of the Rev. Joseph Wolff หน้า 96 {GC 360.1} {GCth17 312.1}

ในช่วงเวลายี่สิบสี่ปีระหว่าง ค.ศ. 1821-1845 วูลฟ์ฟ์เดินทางไปอย่างกว้างไกลทั้งในทวีปแอฟริกาท่องไปในประเทศอียิปต์และประเทศอบิสซิเนีย [ชื่อเดิมของประเทศเอธิโอเปีย] ไปในทวีปเอเชีย ไปยังประเทศปาเลสไตน์ ประเทศซีเรีย ประเทศเปอร์เซีย เมืองบอคฮาราและประเทศอินเดีย เขาเดินทางมาเยี่ยมประเทศสหรัฐอเมริกาด้วย ในการเดินทางมาที่นี่ เขาได้เทศนาที่เกาะเซนต์เฮเลนา เขาเดินทางมาถึงเมืองนิวยอร์คในเดือนสิงหาคม ปี ค.ศ. 1837 และหลังจากเทศนาในเมืองนี้แล้วเขาก็ไปเทศนาที่รัฐฟิลลาเดลเฟียและเบลติมอลและในที่สุดเดินทางต่อไปยังกรุงวอชิงตัน ขณะอยู่ที่นั่น เขากล่าวว่า “โดยการเสนอของอดีตประธานาธิบดีควินซี อาดัมส์ในการประชุมรัฐสภา สภาอนุมัติเป็นเอกฉันท์ให้ข้าพเจ้าใช้หอประชุมคอนเกรสเป็นห้องบรรยาย ซึ่งข้าพเจ้าบรรยายในวันเสาร์ ได้รับเกียรติเป็นอย่างยิ่งด้วยการเข้าฟังของสมาชิกรัฐสภา และบิชอปแห่งรัฐเวอร์จิเนียและคณะสงฆ์และประชาชนของรัฐวอชิงตัน สมาชิกการปกครองแห่งรัฐนิวเยอซีและเพนซีเวเนียก็ให้เกียรติเดียวกันนี้แก่ข้าพเจ้าด้วย ข้าพเจ้าบรรยายผลงานวิจัยของข้าพเจ้าในเอเชียและรวมทั้งเรื่องการเสด็จขึ้นครองด้วยพระองค์เองของพระเยซูคริสต์” Ibid. หน้า 398, 399 {GC 360.2} {GCth17 312.2}

ดร. วูลฟ์ฟ์เดินทางท่องไปยังประเทศป่าเถื่อนที่สุดโดยไม่ได้รับการปกป้องจากผู้มีอำนาจของประเทศยุโรป เขาทนต่อสภาพที่แร้นแค้นและภัยอันตรายนับไม่ถ้วนที่ล้อมอยู่รอบตัวเขา เขาถูกลงโทษด้วยการตีเท้าและตกอยู่ในสภาพอดอยาก ถูกจับขายเป็นทาสและถูกตัดสินประหารถึงสามครั้ง คนร้ายจี้ปล้นคุกคามรอบตัวเขาและบางครั้งเกือบพินาศอันเนื่องจากการกระหายน้ำ มีอยู่ครั้งหนึ่งเขาถูกปล้นจนหมดตัวและถูกทิ้งให้เดินเท้าไปหลายร้อยไมล์ข้ามภูเขา หิมะพัดตีใส่หน้าของเขาและเท้าเปล่าของเขาสัมผัสพื้นดินที่แข็งเป็นน้ำแข็งจนเท้าของเขาชาไป {GC 361.1} {GCth17 313.1}

เมื่อมีคนเตือนเขาเรื่องของการท่องไปท่ามกลางคนป่าเถื่อนและคนเผ่าที่ดุร้ายนั้น วูลฟ์ฟ์มักจะแถลงให้ตัวเองว่า “มีเครื่องป้องกันจัดเตรียมไว้ให้แล้ว” – “คำอธิษฐานใจร้อนรนเพื่อพระคริสต์และความไว้วางใจในการทรงช่วยของพระองค์” เขากล่าวว่า “ยิ่งไปกว่านั้นข้าพเจ้ายังได้รับการจัดเตรียมด้วยความรักของพระเจ้า

และเพื่อนบ้านของข้าพเจ้าอยู่ในหัวใจของข้าพเจ้าและพระคัมภีร์อยู่ในมือของข้าพเจ้า” – W.H.D. Adams, In Perils Oft หน้า 192 เขานำพระคัมภีร์ภาษาฮีบรูและภาษาอังกฤษติดตัวไปทุกแห่งหน เขากล่าวถึงการเดินทางช่วงหลังว่า “ข้าพเจ้า.....เอาพระคัมภีร์ที่เปิดออกไว้อยู่ในมือของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารู้ว่าพลังของข้าพเจ้าอยู่ในพระคำเล่มนี้และเป็นหนังสือที่จะค้ำจุนข้าพเจ้า” Ibid. หน้า 201 {GC 361.2} {GCth17 313.2}

ด้วยการทำเช่นนี้ เขาเก็บรักษางานของเขาเอาไว้ได้จนกระทั่งนำข่าวสารของการพิพากษาไปยังโลกส่วนใหญ่ที่มีคนอาศัยอยู่ ท่ามกลางคนยิว ชาวเติร์ก คนพาร์ซีส์ ชาวฮินดูและคนอีกหลายชาติและเผ่าพันธุ์นั้น เขาได้แจกจ่ายพระคำของพระเจ้าในท่ามกลางภาษาต่างๆ เหล่านี้ และในทุกที่เขาได้ประกาศถึงเหตุการณ์ที่บ่งบอกว่าพระเมสสิยาห์กำลังใกล้จะเสด็จมาครอบครอง {GC 361.3} {GCth17 313.3}

ในการเดินทางของเขาไปยังเมืองบอคฮารา เขาได้พบคนกลุ่มหนึ่งที่อยู่ห่างไกลและอยู่อย่างโดดเดี่ยวซึ่งเชื่อคำสอนเรื่องการใกล้เสด็จมาในเร็ววันขององค์พระผู้เป็นเจ้า เขากล่าวว่า “ชาวอาหรับและชาวเยเมนมีหนังสือเล่มหนึ่งที่เรียกว่าซีราซึ่งกล่าวถึงเรื่องการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์และการปกครองของพระองค์ด้วยพระรัศมี และพวกเขาคาดว่าเหตุการณ์ยิ่งใหญ่จะเกิดขึ้นในปี ค.ศ. 1840” Journal of the Rev. Joseph Wolff หน้า 377 “ในประเทศเยเมน....ข้าพเจ้าอยู่กับบุตรทั้งหลายของเรคาบ พวกเขาไม่ดื่มสุรา ไม่ปลูกสวนองุ่น ไม่หว่านเมล็ดพืชและอาศัยอยู่ในเต็นท์ และข้าพเจ้าจำโยนาดับชายแก่แสนดีได้เป็นอย่างดี เขาเป็นบุตรชายของเรคาบ และข้าพเจ้ายังพบพงศ์พันธุ์ของอิสราเอลเชื้อสายของดานในท่ามกลางพวกเขา.....คนเหล่านี้รวมทั้งพงศ์พันธุ์ของเรคาบคาดว่าในเร็ววันนี้พระเมสสิยาห์จะเสด็จมาในเมฆบนท้องฟ้า Ibid. หน้า 389 {GC 361.4} {GCth17 313.4}

มีมิชชันนารีอีกท่านหนึ่งพบความเชื่อลักษณะคล้ายคลึงกันนี้ในคนชาวทาตารี นักบวชชาวทาตาถามมิชชันนารีว่า พระคริสต์จะเสด็จมาครั้งที่สองเมื่อไร เมื่อมิชชันนารีตอบว่าไม่เคยรู้เรื่องเช่นนี้มาก่อน นักบวชก็แปลกใจอย่างยิ่งที่คนหนึ่งซึ่งทำตัวเป็นครูสอนพระคัมภีร์ไม่มีความรู้ในเรื่องนี้ และเขาบอกกล่าวถึงความเชื่อของเขาเองที่วางอยู่บนพื้นฐานของคำพยากรณ์ว่าพระคริสต์จะเสด็จมาในราวปี ค.ศ. 1844 {GC 362.1} {GCth17 314.1}

นับตั้งแต่เวลาก่อนโน้น คือตั้งแต่ปี ค.ศ. 1826 ข่าวเรื่องของการเสด็จกลับมาได้เริ่มมีการประกาศขึ้นในประเทศอังกฤษ ขบวนการเคลื่อนไหวไม่ได้ก่อตัวขึ้นอย่างเป็นปึกแผ่นเหมือนเช่นที่เกิดขึ้นในประเทศอเมริกา ไม่มีการสอนกันทั่วไปถึงเรื่องเวลาที่แน่นอนของการเสด็จมา แต่มีการประกาศไปอย่างกว้างขวางถึงความจริงอันยิ่งใหญ่ของการใกล้เสด็จมาของพระคริสต์ด้วยฤทธานุภาพและพระรัศมี และนี่ไม่ใช่เพียงท่ามกลางผู้ที่ไม่เห็นพ้องหรือผู้ที่ไม่ยอมปฏิบัติตามคำสอนของศาสนาเท่านั้น นักเขียนชาวอังกฤษคนหนึ่งชื่อ มอรั่น บร๊อค [Mourant Brock] กล่าวว่ามีผู้รับใช้ของคริสตจักรแห่งอังกฤษประมาณ 700 คนร่วมอยู่ในการประกาศ “ข่าวประเสริฐแห่งแผ่นดินสวรรค์” ข่าวสารที่ชี้ไปยังปี ค.ศ. 1844 ว่าเป็นเวลาที่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมาก็ถูกประกาศไปยังบริเทนใหญ่ด้วย สื่อสิ่งพิมพ์เรื่องการเสด็จมาจากประเทศสหรัฐอเมริกานั้นถูกแจกจ่ายไปอย่างกว้างขวาง มีการพิมพ์หนังสือและนิตยสารใหม่ในประเทศอังกฤษ และในปี ค.ศ. 1842 โรเบิร์ท วินเตอร์ [Robert Winter] ชาวอังกฤษโดยกำเนิดรับความเชื่อเรื่องการเสด็จมาจากประเทศอเมริกา เขาเดินทางกลับไปยังประเทศบ้านเกิดเพื่อประกาศข่าวการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า

คนมากมายเข้าร่วมกับเขาในงานนี้และข่าวสารเรื่องการพิพากษาก็ถูกประกาศไปยังที่ต่างๆ ของประเทศอังกฤษ {GC 362.2} {GCth17 314.2}

ในทวีปอเมริกาใต้ ท่ามกลางความป่าเถื่อนและเล่ห์กลของพวกนักบวช ลาคุนซา [Lacunza] นักบวชเยสุอิตชาวสเปนองค์หนึ่งศึกษาค้นหาพระคัมภีร์และรับความจริงเรื่องการเสด็จกลับมาอย่างรวดเร็วของพระคริสต์ เขาถูกรบเร้าให้ประกาศคำเตือน แต่ถึงกระนั้นเขาก็ปรารถนาที่จะหนีให้พ้นจากการควบคุมของอำนาจโรม เขาตีพิมพ์แนวคิดของเขาโดยใช้นามแฝง “รับบี เบน เอสรา” [Rabbi Ben-Ezra] เพื่อแทนตัวเขาเองว่าเป็นชาวยิวที่กลับใจ ลาคุนซามีชีวิตอยู่ในศตวรรษที่สิบแปด แต่ในราวปี ค.ศ. 1825 หนังสือของเขาซึ่งพบหนทางไปอยู่ที่ประเทศอังกฤษได้ถูกแปลเป็นภาษาอังกฤษ สื่อสิ่งพิมพ์ทำให้คนในประเทศอังกฤษที่ตื่นตัวสนใจเรื่องของการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์อยู่แล้วเพิ่มความใส่ใจมากยิ่งขึ้น {GC 363.1} {GCth17 315.1}

ในศตวรรษที่สิบแปดที่ประเทศเยอรมนี หลักคำสอนเรื่องนี้ได้ถูกสอนโดยเบ็งเกล [Bengel] ซึ่งเป็นผู้รับใช้คนหนึ่งในคริสตจักรลูเธอร์เรนและเป็นนักการศึกษาพระคัมภีร์และนักวิจารณ์เรืองนาม หลังจากเบ็งเกลจบการศึกษาแล้ว เขา “อุทิศตัวเองให้กับการศึกษาศาสนศาสตร์ สมองของเขาสนใจและเคร่งครัดในเรื่องนี้อยู่แล้วตั้งแต่การศึกษาและการอบรมในช่วงเยาว์วัย ทำให้เขามีความโน้มเอียงเข้าหาทางศาสนศาสตร์ เช่นเดียวกับเยาวชนทั้งหลายที่มีอุปนิสัยชอบคิดทั้งก่อนหน้านี้และตั้งแต่นั้นมาเขาต้องดิ้นรนต่อสู้กับความสงสัยและความยุ่งยากในธรรมชาติของศาสนา และด้วยความรู้สึกนึกคิดอย่างมากเขาพูดถึงเรื่องนี้ว่าเป็นเพราะ ‘ลูกศรมากมายที่ปักลงหัวใจอันน่าสงสารของเขาและทำให้ชีวิตในวัยหนุ่มของเขานั้นแทบจะทนไม่ได้’” เมื่อเขามาเป็นสมาชิกของสภาแห่งเมืองเวอร์เทมเบิร์ก เขาต่อสู้เพื่อเสรีภาพทางศาสนา เขาเป็นผู้ที่คงรักษาไว้ซึ่งสิทธิและโอกาสของคริสตจักร เขาเป็นผู้ที่สนับสนุนอย่างมีเหตุมีผลต่อเสรีภาพสำหรับคนทั้งหลายที่คิดว่าตัวเองถูกผูกมัดบนพื้นฐานของมโนธรรมให้ถอนตัวออกจากการเข้าร่วมกับคริสตจักร Encyclopaedia Britannica, 9th ed., art. “Bengel” ที่จังหวัดบ้านเกิดของเขายังคงสัมผัสถึงผลดีของนโยบายนี้ {GC 363.2} {GCth17 315.2}

ในขณะที่เบ็งเกลเตรียมคำเทศนาจากพระธรรมวิวรณ์บทที่ 21 เพื่อใช้ในวันอาทิตย์ของเรื่องการเสด็จกลับมา ความกระจ่างเรื่องการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ได้สว่างเจิดจ้าลงมายังความคิดของเขา คำพยากรณ์ของพระธรรมวิวรณ์เปิดออกสู่ความเข้าใจของเขาอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน เขารู้สึกเต็มตื้นถึงความสำคัญอันยิ่งใหญ่และรัศมีอย่างล้นเหลือของภาพที่ผู้เผยพระวจนะเสนอ จนเขาต้องหยุดคิดใคร่ครวญถึงเรื่องนี้ไปชั่วขณะหนึ่ง บนธรรมาสน์เรื่องนี้กลับมาหาเขาอย่างชัดแจ้งและมีพลังอีกครั้งหนึ่ง ตั้งแต่นั้นมาเขาอุทิศตัวเองให้กับการศึกษาเรื่องคำพยากรณ์โดยเฉพาะคำพยากรณ์ในพระธรรมวิวรณ์ และในเวลาอันรวดเร็วเขาก็มาถึงความเชื่อว่าทั้งหมดนี้ชี้บอกว่าการเสด็จมาของพระคริสต์ใกล้เข้ามาแล้ว วันที่เขากำหนดไว้ว่าพระคริสต์จะเสด็จมาครั้งที่สองนั้นใกล้เคียงกับวันที่มิลเลอร์กำหนดในเวลาต่อมาผิดกันเพียงไม่กี่ปี {GC 363.3} {GCth17 315.3}

ผลงานเขียนของเบ็งเกลแพร่ไปทั่วอาณาจักรของชาวคริสต์ แนวคิดของเขาในเรื่องคำพยากรณ์เป็นที่ยอมรับกันทั่วไปในรัฐเวอร์เทมเบิร์กของเขาเองและรับกันบ้างในส่วนอื่นของประเทศเยอรมนี ขบวนการเคลื่อนไหวนี้ดำเนินต่อไปหลังจากที่เขาเสียชีวิต และข่าวพระคริสต์เสด็จมานั้นมีให้ฟังในประเทศเยอรมนีในช่วงเวลาเดียวกันกับดินแดนอื่นที่เรื่องนี้กำลังดึงดูดความสนใจอยู่ ในช่วงต้น มีผู้เชื่อบางคนเดินทางไปยังประเทศรัสเซียและจัดตั้งเป็นกลุ่มเล็กๆ ที่นั่น และความเชื่อเรื่องการใกล้เสด็จมาในเร็ววันของพระคริสต์ยังคงเป็นที่ยึดถือโดยคริสตจักรเยอรมนีทั้งหลายในประเทศนั้น {GC 364.1} {GCth17 316.1}

ความกระจ่างส่องสว่างที่ประเทศฝรั่งเศสและประเทศสวิสเซอร์แลนด์ด้วยเช่นกัน ที่กรุงเจนิวาซึ่งเป็นเมืองที่ฟาเรลและคาลวินประกาศความจริงของเรื่องการปฏิรูปนั้น โกสเซ็น [Gaussen] เทศนาข่าวสารของการเสด็จมาครั้งที่สอง ในขณะที่โกสเซ็นยังเป็นนักเรียนอยู่นั้น เขาเผชิญกับลัทธิของการถือเหตุผลในศาสนา ซึ่งเป็นที่แพร่หลายมากทั่วทั้งทวีปยุโรปในปลายศตวรรษที่สิบแปดและช่วงเริ่มต้นของศตวรรษที่สิบเก้า และเมื่อเขาเข้าร่วมการรับใช้นั้นเขาไม่เพียงขาดความรู้เรื่องความเชื่อที่ถูกต้องเท่านั้น แต่ยังมีความโน้มเอียงที่จะเข้าหาความสงสัย เขาสนใจศึกษาคำพยากรณ์ตั้งแต่ยังเยาว์วัย หลังจากที่เขาอ่านหนังสือประวัติศาสตร์สมัยโบราณของโรลลิน [Rollin] แล้ว เขาเริ่มสนใจพระธรรมดาเนียลบทที่ 2 และเขารู้สึกจับใจที่ได้พบว่า ตามที่เห็นในบันทึกของประวัติศาสตร์นั้น เหตุการณ์ต่างๆ สำเร็จตรงตามคำพยากรณ์อย่างน่าประหลาดใจ นี่คือคำพยานที่แสดงให้เห็นว่าพระคัมภีร์ได้รับการดลใจ ซึ่งเป็นเหมือนสมอให้เขาในท่ามกลางภัยอันตรายของชีวิตในช่วงปลาย เขาไม่อาจพักลงอย่างพึงพอใจกับคำสอนของพวกลัทธิถือเหตุผลได้อีกต่อไป และในเวลาต่อมาเมื่อเขาศึกษาพระคัมภีร์และค้นหาแสงสว่างที่ชัดเจนยิ่งขึ้นนั้น เขาก็พบความเชื่อที่ถูกต้อง {GC 364.2} {GCth17 316.2}

ขณะที่เขาดำเนินการค้นหาคำพยากรณ์ต่อไปนั้น เขาได้มาถึงความเชื่อว่าการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้นมาใกล้แล้ว เขาประทับใจกับความเคร่งขรึมและความสำคัญของความจริงอันยิ่งใหญ่นี้ จึงตั้งใจที่จะเสนอให้กับประชาชน แต่ความเชื่อที่แพร่หลายว่าคำพยากรณ์ของดาเนียลเป็นเรื่องที่ลึกลับและไม่สามารถเข้าใจได้นั้นเป็นอุปสรรคร้ายแรงในการทำงานของเขา ในที่สุดเขาตัดสินใจ–เหมือนเช่นที่ฟาเรลทำมาแล้วในการประกาศข่าวประเสริฐที่กรุงเจนิวา– เขาเริ่มทำงานกับเด็กโดยหวังที่จะกระตุ้นพ่อแม่ให้สนใจ {GC 364.3} {GCth17 316.3}

เขาพูดในเวลาต่อมาถึงเป้าหมายของการกระทำนี้ว่า “ข้าพเจ้าตั้งใจที่จะให้คนทั้งหลายเข้าใจเรื่องนี้ ไม่ใช่เนื่องจากความสำคัญอันน้อยนิดแต่กลับกัน เพราะเป็นเรื่องที่มีคุณค่า และข้าพเจ้าตั้งใจที่จะเสนอเรื่องนี้ด้วยวิธีที่คุ้นเคยและนั่นคือพูดกับเด็กๆ ข้าพเจ้าต้องการที่จะให้คนได้ยินและกลัวว่าคนจะไม่ฟังข้าพเจ้า หากไปพูดกับผู้ใหญ่” “ข้าพเจ้าจึงตัดสินใจที่จะไปหาผู้เยาว์ ข้าพเจ้ารวบรวมเด็กๆ มา หากมีคนมากันมากก็แสดงว่าพวกเขาฟังกันยินดี สนใจและแสดงว่าพวกเขาเข้าใจและอธิบายเรื่องเหล่านี้ได้ ข้าพเจ้ามั่นใจว่าในไม่ช้าจะได้คนกลุ่มที่สองและต่อมาผู้ใหญ่จะรู้สึกว่าคุ้มค่าที่จะนั่งลงและศึกษา เมื่อทำสิ่งนี้แล้วเราก็ชนะในเรื่องนี้” L. Gaussen, Daniel the Prophet เล่มที่ 2 คำนำ {GC 365.1} {GCth17 317.1}

ความพยายามของเขาประสบกับความสำเร็จ ในขณะที่เขาพูดกับเด็กๆ นั้นผู้ใหญ่ก็เข้ามาฟังด้วย คนที่ตั้งใจฟังพากันมานั่งเต็มระเบียงโบสถ์ของเขา ในท่ามกลางคนเหล่านี้มีทั้งคนที่มีตำแหน่งสูงและมีการศึกษาและมีคนแปลกหน้าและคนต่างชาติที่มาท่องเที่ยวกรุงเจนิวา และด้วยการทำเช่นนี้ ข่าวสารจึงแพร่ออกไปยังที่อื่นๆ {GC 365.2} {GCth17 317.2}

ความสำเร็จนี้ทำให้โกสเซ็นมีกำลังใจ เขาจัดพิมพ์บทเรียนของเขาออกมาด้วยความหวังที่จะส่งเสริมให้มีการศึกษาหนังสือคำพยากรณ์ในคริสตจักรต่างๆ ที่มีหมู่คนพูดภาษาฝรั่งเศส โกสเซ็นกล่าวว่า “หนังสือชี้แนะที่พิมพ์ให้แก่เด็กนั้นก็เพื่อบอกกับผู้ใหญ่ผู้ที่บ่อยครั้งละเลยหนังสือเหล่านี้ด้วยการอ้างอย่างผิดๆ ว่ามันคลุมเครือ ‘จะไปว่าหนังสือเหล่านี้คลุมเครือได้อย่างไรในเมื่อเด็กๆ ของคุณยังเข้าใจได้’” เขากล่าวต่อไปว่า “ข้าพเจ้ามีความปรารถนาอันยิ่งใหญ่หากทำได้ คือจะสอนความรู้เรื่องคำพยากรณ์ให้เป็นที่นิยมของคนทั้งโบสถ์” “แน่นอนทีเดียวไม่มีการศึกษาใดที่ข้าพเจ้าเห็นว่าจะให้คำตอบสำหรับความต้องการของยุคได้ดีกว่านี้”

“โดยเรื่องนี้จะเตรียมเราให้พร้อมสำหรับความทุกข์ลำบากที่ใกล้เข้ามาแล้ว และให้เราเฝ้าระวังและรอคอยพระเยซูคริสต์” {GC 365.3} {GCth17 317.3}

ถึงแม้โกสเซ็นจะเป็นนักเทศน์ภาษาฝรั่งเศสที่โด่งดังและเป็นที่รักยิ่งคนหนึ่งก็ตาม ต่อมาไม่นานเขาถูกสั่งให้พักงาน ความผิดหลักของเขาคือเขาใช้พระคัมภีร์สอนเยาวชนแทนที่จะใช้วิธีการสอนแบบถามตอบของคริสตจักร ซึ่งเป็นคู่มือที่ไม่มีพิษภัยและมีเหตุมีผล และซึ่งแทบจะขาดความเชื่ออันทำให้เกิดประโยชน์ ต่อมาเขามาเป็นครูในโรงเรียนศาสนศาสตร์ ในวันอาทิตย์เขาทำงานของเขาต่อในหน้าที่ครูสอนพระคัมภีร์แบบถามตอบให้แก่เด็กๆ และสอนพวกเขาเรื่องพระคัมภีร์ ผลงานของเขาเรื่องคำพยากรณ์นั้นปลุกความสนใจมากมาย จากตำแหน่งของศาสตราจารย์ผ่านทางงานพิมพ์และอาชีพชื่นชอบของเขาในการเป็นครูสอนเด็ก เขาใช้สิ่งนี้ส่งอิทธิพลอันกว้างไกลต่อไปอีกหลายปีและเป็นเครื่องมือในการเรียกความสนใจของคนมากมายให้ศึกษาคำพยากรณ์ที่แสดงให้เห็นว่าการเสด็จมาของององค์พระผู้เป็นเจ้านั้นใกล้เข้ามาแล้ว {GC 366.1} {GCth17 318.1}

ที่ประเทศสแกนดิเนเวียมีการประกาศข่าวสารเรื่องการเสด็จมาและได้จุดประกายความสนใจไว้อย่างกว้างขวาง คนมากมายถูกปลุกให้ตื่นขึ้นจากความมั่นคงอย่างประมาทเพื่อสารภาพและละทิ้งบาปของพวกเขาและแสวงหาการอภัยในพระนามของพระคริสต์ แต่คณะสงฆ์ของคริสตจักรของรัฐต่อต้านขบวนการเคลื่อนไหว และโดยทางอิทธิพลของพวกเขาทำให้บางคนที่เทศนาข่าวนี้ถูกจับไปอยู่ในเรือนจำ ในสถานที่หลายแห่งที่นักเทศน์เรื่องการใกล้เสด็จมาในเร็ววันขององค์พระผู้เป็นเจ้าถูกปราบให้เงียบไปนั้น พระเจ้าทรงพอพระทัยที่จะประทานข่าวสารด้วยวิธีอัศจรรย์ผ่านทางเด็กเล็กๆ เนื่องจากพวกเขามีอายุต่ำกว่าเกณฑ์ กฎหมายบ้านเมืองจึงควบคุมพวกเขาไม่ได้ และจึงปล่อยให้พวกเขาพูดโดยไม่ถูกคุกคาม {GC 366.2} {GCth17 318.2}

ขบวนการเคลื่อนไหวส่วนใหญ่นี้เกิดขึ้นท่ามกลางคนในชนชั้นที่ระดับต่ำกว่า และประชาชนชุมนุมกันเพื่อฟังคำเตือนในบ้านต่ำต้อยของคนที่ใช้แรงงาน นักเทศน์รุ่นเด็กเองส่วนใหญ่แล้วก็เป็นคนยากจนของชนบท บางคนมีอายุไม่เกิน 6 หรือ 8 ปี และในขณะที่ชีวิตของพวกเขาประจักษ์เป็นพยานว่ารักพระผู้ช่วยให้รอดและกำลังพยายามดำเนินชีวิตที่จะเชื่อฟังข้อกำหนดของพระเจ้านั้น แต่โดยทั่วไปแล้วพวกเขาก็แสดงออกถึงปัญญาและความสามารถที่เห็นได้ในเด็กทั่วไปที่มีอายุเท่ากับพวกเขา อย่างไรก็ตามเมื่อพวกเขายืนขึ้นต่อหน้าประชาชนแล้ว มีหลักฐานพยานแสดงให้เห็นว่าพวกเขาทำไปด้วยอิทธิพลที่เกินของประทานในธรรมชาติในตัวเขา น้ำเสียงและกิริยาเปลี่ยนไป และด้วยพลังอันเคร่งขรึม พวกเขาให้คำเตือนเรื่องการพิพากษาโดยใช้คำต่างๆ ที่มาจากพระคัมภีร์ “จงเกรงกลัวพระเจ้า และถวายพระเกียรติแด่พระองค์ เพราะถึงเวลาที่พระองค์จะทรงพิพากษาแล้ว” พวกเขาตำหนิบาปของประชาชน ไม่เพียงตำหนิการผิดศีลธรรมและความชั่วแต่ปราบปรามความฝักใฝ่ในทางโลกและการละทิ้งความเชื่อและเตือนผู้ฟังให้เร่งรีบหนีออกไปจากพระพิโรธที่กำลังจะมา {GC 366.3} {GCth17 318.3}

ประชาชนฟังด้วยอาการตัวสั่น พระวิญญาณของพระเจ้าที่ตำหนิบาปตรัสกับหัวใจของพวกเขา หลายคนถูกชักชวนให้ค้นหาพระคัมภีร์ด้วยความสนใจใหม่และเจาะลึกมากยิ่งขึ้น คนที่มีชีวิตไม่ประมาณตนและไร้ศีลธรรมได้ปฏิรูปตนเอง คนอื่นละทิ้งการกระทำที่ไม่ซื่อสัตย์ และผลการกระทำนั้นโดดเด่นมากจนแม้แต่ผู้รับใช้ของคริสตจักรของรัฐยังถูกบีบให้ยอมรับว่าพระหัตถ์ของพระเจ้าสถิตร่วมอยู่ในขบวนการเคลื่อนไหวนี้ {GC 367.1} {GCth17 319.1}

พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ที่จะให้ข่าวดีของการเสด็จมาของพระผู้ช่วยให้รอดประกาศในประเทศสแกนดิเนเวีย และเมื่อเสียงของผู้รับใช้ถูกปิด พระองค์จึงประทานพระวิญญาณลงบนเด็กเพื่อพระราชกิจจะสำเร็จ เมื่อพระเยซูเสด็จเข้าใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ห้อมล้อมด้วยฝูงชนที่ชื่นชมมีสุขมาพร้อมด้วยเสียงร้องดังก้องแห่งชัยชนะและการโบกกิ่งใบตาล ประกาศเทิดทูนให้เป็นบุตรของดาวิดนั้น ฟาริสีทั้งหลายที่ริษยาได้ร้องเรียกให้พระองค์สั่งพวกเขาให้หยุด แต่พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่านี่เป็นการกระทำที่สำเร็จตามคำพยากรณ์และหากคนเหล่านี้จะปิดปากนิ่งเสีย ก้อนหินก็จะส่งเสียงร้อง ประชาชนที่ถูกคำขู่ของปุโรหิตและผู้ปกครองต่างยุติเสียงร้องแห่งความยินดีในขณะที่พวกเขาเดินเข้าไปยังประตูกรุงเยรูซาเล็ม แต่หลังจากนั้นไม่นานเด็กในลานวิหารได้ร้องเพลงโต้ตอบและโบกกิ่งใบตาล พวกเขาร้องว่า "โฮซันนาแก่บุตรของดาวิด" มัทธิว 21:8-16 พวกฟาริสีไม่พอใจอย่างเจ็บปวด ทูลพระองค์ว่า "ท่านไม่ได้ยินคำที่คนพวกนี้ร้องหรือ พระเยซูตรัสตอบว่า ได้ยินแล้ว พวกท่านยังไม่เคยอ่านหรือว่า พระองค์ทรงกระทำให้คำสรรเสริญออกมาจากปากเด็กและทารกที่ยังไม่หย่านม" เช่นเดียวกับที่พระเจ้าทรงกระทำการในเด็กทั้งหลายในสมัยที่พระคริสต์เสด็จมาครั้งที่หนึ่ง พระองค์ก็จะทรงกระทำการผ่านเด็กเหล่านั้นในการประกาศข่าวของการเสด็จมาครั้งที่สองด้วย พระคำของพระเจ้าจะต้องสำเร็จ นั่นคือการประกาศเรื่องการเสด็จมาของพระผู้ช่วยให้รอดจะต้องประกาศให้แก่ทุกคน ทุกภาษาและทุกประชาชาติ {GC 367.2} {GCth17 319.2}

ข่าวนี้ได้ทรงโปรดประทานให้วิลเลียม มิลเลอร์และผู้ร่วมงานเพื่อเตือนคนในประเทศอเมริกา ประเทศนี้กลายเป็นศูนย์กลางของขบวนการเคลื่อนไหวยิ่งใหญ่ที่ประกาศเรื่องการเสด็จมา ข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งสำเร็จตรงตามคำพยากรณ์ที่นี่ ผลงานเขียนของมิลเลอร์และเพื่อนนั้นแพร่ไปยังดินแดนที่ห่างไกล ไม่ว่าที่ใดในโลกที่มิชชันนารีไปถึง ข่าวชื่นชมยินดีเรื่องการเสด็จมาในเร็ววันของพระคริสต์ก็ถูกประกาศออกไปยังที่นั่น ข่าวประเสริฐนิรันดร์แผ่ออกไปกว้างและไกล "จงเกรงกลัวพระเจ้า และถวายพระเกียรติแด่พระองค์ เพราะถึงเวลาที่พระองค์จะทรงพิพากษาแล้ว" {GC 368.1} {GCth17 319.3}

ดูประหนึ่งว่าคำพยานของคำพยากรณ์ที่ชี้ไปยังการเสด็จมาของพระคริสต์ในช่วงฤดูใบไม้ผลิของปี ค.ศ. 1844 มีผลอย่างแรงต่อความคิดของประชาชน ในขณะที่ข่าวนี้ประกาศไปยังรัฐต่างๆ นั้น ทุกแห่งมีการตื่นตัวด้วยความสนใจ คนมากมายเชื่อมั่นว่าเหตุผลต่างๆ ที่มาจากคำพยากรณ์นั้นถูกต้อง พวกเขาสละข้อคิดเห็นอันยโสของตนไปและรับความจริงด้วยความชื่นชมยินดี ผู้รับใช้บางคนวางแนวคิดและความรู้สึกแบ่งแยกออกไป ทิ้งเงินเดือนและคริสตจักรไปและเข้าร่วมการประกาศเรื่องการเสด็จมาของพระเยซู อย่างไรก็ตามเมื่อเปรียบเทียบแล้วมีผู้รับใช้ค่อนข้างน้อยที่ยอมรับข่าวสารเรื่องนี้ ดังนั้นจึงทรงโปรดมอบหมายเรื่องนี้ส่วนใหญ่ให้แก่อาสาประกาศที่ถ่อมใจ ชาวนาละทิ้งทุ่งนาไป นายช่างกลทิ้งเครื่องมือไป พ่อค้าทิ้งสินค้าไป ผู้ที่มีวิชาชีพทิ้งตำแหน่งของเขาไป แต่ถึงกระนั้นจำนวนคนที่ทำงานก็ยังน้อยอยู่เมื่อเปรียบเทียบกับงานที่จะต้องทำให้เสร็จ สภาพของคริสตจักรที่ปราศจากคุณงามความดีและโลกที่ตกอยู่ในความชั่ว นำความหนักใจมาให้กับผู้เฝ้ายามที่ซื่อสัตย์และพวกเขายอมอดทนด้วยความเต็มใจอยู่กับการตรากตรำ ความอดอยากและความทุกข์ทรมานเพื่อจะตามคนทั้งหลายให้กลับใจเข้ามาสู่ความรอด ถึงแม้พวกเขาจะถูกซาตานต่อต้าน พันธกิจของพวกเขาก้าวไปข้างหน้าอย่างมั่นคงและคนนับพันยอมรับความจริงเรื่องการเสด็จมา {GC 368.2} {GCth17 319.4}

ในทุกที่จะได้ยินเสียงคำพยานที่ให้ตรวจสอบหัวใจร้องเตือนคนบาปทั้งชาวโลกและสมาชิกคริสตจักรให้หนีไปจากพระพิโรธที่จะมาถึง ดั่งยอห์นผู้ให้บัพติศมาผู้บอกข่าวล่วงหน้าของพระคริสต์

นักเทศน์ทั้งหลายวางขวานตรงรากของต้นไม้และร้องเรียกทุกคนให้เกิดผลที่สมกับการกลับใจ การเชิญชวนที่เร้าใจของพวกเขานั้นตรงกันข้ามกับคำมั่นใจในสันติสุขและความปลอดภัยที่ดังก้องมาจากธรรมาสน์ที่นิยมกันทั่วไปและเมื่อใดที่มีการประกาศข่าวนี้ ประชาชนก็ได้รับการเร้าใจ คำพยานเรียบง่ายและตรงไปตรงมาของพระคัมภีร์ที่เข้าถึงหัวใจด้วยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์นำความสำนึกผิดลงมายังพวกเขาที่น้อยคนจะปฏิเสธได้อย่างเต็มที่ ศาสตราจารย์ทางศาสนาหลายคนถูกปลุกให้ตื่นขึ้นมาจากความปลอดภัยอันจอมปลอมของพวกเขา พวกเขามองเห็นการถดถอยไปจากความจริงของพวกเขา ความฝักใฝ่ในโลกและความไม่เชื่อของพวกเขา ความหยิ่งยโสและความเห็นแก่ตัวของพวกเขา คนมากมายแสวงหาพระเจ้าด้วยการกลับใจและการถ่อมตน ความรักที่พวกเขายึดติดกับสิ่งของในโลกนั้นบัดนี้พวกเขานำไปยึดไว้กับสวรรค์ พระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับพวกเขา และด้วยหัวใจที่อ่อนลงและมอบถวาย พวกเขาเข้าร่วมกับเสียงร้องที่ว่า "จงเกรงกลัวพระเจ้า และถวายพระเกียรติแด่พระองค์ เพราะถึงเวลาที่พระองค์จะทรงพิพากษาแล้ว" {GC 369.1} {GCth17 320.1}

คนบาปร่ำไห้ถามว่า "ข้าพเจ้าจะต้องกระทำประการใดที่จะได้รับความรอด" ชีวิตของผู้ที่มีบาดแผลของความไม่ซื่อสัตย์ พร้อมที่จะชดใช้ ทุกคนที่พบสันติสุขในพระคริสต์ปรารถนาที่จะเห็นผู้อื่นแบ่งปันพระพร หัวใจของพ่อแม่หันไปหาลูก และหัวใจของลูกหันไปหาพ่อแม่ สิ่งกีดขวางของความหยิ่งยโสและการสงวนตัวนั้นถูกกวาดทิ้งไป พวกเขาสารภาพจากใจจริง สมาชิกในครอบครัวทำงานเพื่อความรอดของผู้ที่ใกล้ตัวและใกล้ชิดสนิทที่สุด บ่อยครั้งจะได้ยินเสียงของการทูลขอเพื่อผู้อื่นด้วยความจริงใจ ในทุกแห่งหนจะมีจิตวิญญาณที่ร้องเรียกพระเจ้าด้วยความทุกข์ระทมใจ หลายคนปล้ำสู้ตลอดคืนด้วยการอธิษฐานเพื่อรับความมั่นใจว่าบาปของเขาได้รับอภัยแล้วหรือเพื่อให้ญาติและเพื่อนบ้านกลับใจ {GC 369.2} {GCth17 320.2}

คนทุกชนชั้นแห่กันเข้าร่วมการประชุมของผู้รอคอยการเสด็จมาของพระคริสต์ คนร่ำรวยและคนยากจน คนชนชั้นระดับสูงและชนชั้นระดับต่ำ พวกเขามาจากทุกอาชีพ มีใจจดจ่อที่จะฟังด้วยตนเองเรื่องการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ พระเจ้าทรงขวางห้ามวิญญาณของการต่อต้านในขณะที่ผู้รับใช้อธิบายเหตุผลของความเชื่อ ในบางครั้งเครื่องมือนั้นอ่อนกำลังแต่พระวิญญาณของพระเจ้าทรงเสริมอำนาจให้กับความจริง พวกเขาสัมผัสกับทูตสวรรค์ศักดิ์สิทธิ์ที่อยู่ร่วมด้วยในที่ประชุมและทุกวันมีคนมากมายเข้าร่วมกับผู้เชื่อ ในขณะที่กล่าวย้ำถึงหลักฐานการใกล้เสด็จมาในเร็ววันของพระคริสต์ ฝูงชนมหึมาฟังคำอันเคร่งขรึมอย่างแน่นิ่งแทบไม่หายใจ ดูประหนึ่งว่าสวรรค์และโลกเข้าประชิดกัน คนแก่ ผู้เยาว์และคนวัยกลางคนสัมผัสกับอำนาจของพระเจ้า เหล่าคนทั้งหลายกลับบ้านด้วยเพลงสรรเสริญที่ติดริมฝีปากและเสียงชื่นชมยินดีดังกังวานในอากาศที่สงบของยามค่ำคืน ไม่มีผู้ใดเลยที่เข้าร่วมประชุมเหล่านั้นจะลืมภาพทั้งหมดที่น่าสนใจอย่างยิ่งยวด {GC 369.3} {GCth17 320.3}

การประกาศเรื่องเวลาที่แน่นอนของการเสด็จมาของพระคริสต์นั้นทำให้เกิดการต่อต้านอันยิ่งใหญ่จากคนมากมายในทุกชนชั้น ตั้งแต่ผู้รับใช้บนธรรมาสน์ลงไปจนถึงคนบาปที่ไม่อยู่ในกรอบระเบียบที่กล้าท้าทายสวรรค์ คำพยากรณ์นั้นเกิดขึ้นจริง "ในวาระสุดท้ายพวกที่ชอบเยาะเย้ยจะมาเยาะเย้ย และทำตามตัณหาของตนเอง และจะถามว่า 'พระสัญญาว่าพระองค์จะเสด็จมานั้นอยู่ที่ไหน เพราะว่าตั้งแต่บรรพบุรุษล่วงหลับไปแล้ว ทุกสิ่งก็เป็นอยู่เหมือนเดิมตั้งแต่ทรงสร้างโลก'" 2 เปโตร 3:3, 4 คนมากมายที่อ้างว่าตนรักพระผู้ช่วยให้รอดนั้นประกาศว่าพวกเขาไม่ได้ต่อต้านคำสอนเรื่องการเสด็จมาครั้งที่สอง พวกเขาเพียงแต่คัดค้านการกำหนดเวลาที่แน่นอน แต่พระเนตรของพระเจ้าที่เห็นไปอย่างทั่วถึงนั้นทรงอ่านหัวใจของพวกเขา พวกเขาไม่ประสงค์ที่จะฟังเรื่องการเสด็จมาของพระคริสต์เพื่อพิพากษาโลกในความชอบธรรม

พวกเขาเป็นคนรับใช้ที่ไม่ซื่อสัตย์มาตลอด
การกระทำของพวกเขาไม่อาจที่จะทนได้กับการตรวจสอบของพระเจ้าผู้ทรงตรวจพินิจหัวใจ
และเขาเหล่านั้นกลัวที่จะเข้าเฝ้าพระเจ้า
เหมือนเช่นชาวยิวในสมัยพระเยซูเสด็จมาครั้งที่หนึ่งที่ไม่พร้อมจะต้อนรับพระองค์
พวกเขาไม่เพียงปฏิเสธเท่านั้นแต่ยังเยาะเย้ยผู้ที่เฝ้าคอยองค์พระผู้เป็นเจ้าอีกด้วย
ซาตานและทูตของมันยินดีปรีดาและโยนคำตำหนิใส่พระพักตร์ของพระคริสต์รวมถึงทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์ว่า
คนที่อ้างตนว่าเป็นคนของพระเจ้านั้นมีความรักเพียงน้อยนิดให้กับพระองค์จนไม่ปรารถนาที่จะให้พระองค์เสด็จมาปรากฏ {GC 370.1} {GCth17 321.1}

พวกเขาโต้ว่า "แต่ไม่มีใครรู้เรื่องวันหรือเวลา" นี่เป็นข้อพระคัมภีร์ที่ผู้ปฏิเสธความเชื่อเรื่องการเสด็จมานำมาใช้บ่อยที่สุด พระคัมภีร์กล่าวว่า "ไม่มีใครรู้เรื่องวันหรือเวลา แม้แต่บรรดาทูตสวรรค์แห่งฟ้าสวรรค์หรือพระบุตร มีแต่พระบิดาองค์เดียว" มัทธิว 24:36 ผู้ที่รอคอยการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าอธิบายข้อพระคัมภีร์นี้ได้อย่างชัดเจนและสอดคล้องกัน แต่จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่าผู้ต่อต้านนำพระคัมภีร์ข้อนี้ไปใช้ในทางที่ผิด
พระเยซูคริสต์ตรัสข้อความเหล่านี้ในการสนทนาครั้งสำคัญกับสาวกทั้งหลายบนภูเขามะกอกเทศภายหลังจากที่เสด็จออกจากวิหารเป็นครั้งสุดท้าย สาวกทูลถามว่า "อะไรเป็นหมายสำคัญว่าพระองค์จะเสด็จมาและยุคเก่าจะสิ้นสุดลง"
พระเยซูประทานหมายสำคัญให้พวกเขาและตรัสว่า "เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งทั้งหมดนี้แล้วก็ให้รู้ว่าพระองค์เสด็จมาใกล้จะถึงประตูแล้ว" มัทธิว 24:3, 33 จะต้องไม่ใช้พระดำรัสข้อหนึ่งของพระผู้ช่วยให้รอดไปทำลายพระดำรัสอื่น
ถึงแม้ไม่มีผู้ใดรู้วันหรือชั่วโมงของการเสด็จมาของพระองค์ก็ตามที
แต่เราได้รับการชี้แนะและจำเป็นต้องรู้ว่าเวลานั้นใกล้จะถึงแล้ว
นอกจากนี้เรายังได้รับการชี้แนะว่าการละเลยคำเตือนของพระองค์และปฏิเสธหรือเพิกเฉยที่จะรับรู้ว่าการเสด็จมานั้นใกล้จะถึงเวลาแล้วจะมีภัยถึงตายต่อตัวเราเหมือนกับที่เกิดกับคนในสมัยของโนอาห์
ที่ไม่รู้ว่าเมื่อใดน้ำท่วมจะมาถึง
และอุปมาในบทเดียวกันได้เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างทาสที่สัตย์ซื่อและไม่สัตย์ซื่อและได้กำหนดวาระสุดท้ายให้แก่ผู้ที่คิดในใจว่า "นายของข้ามาช้า"
เรื่องนี้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าพระคริสต์จะทรงปฏิบัติและประทานบำเหน็จให้แก่คนเหล่านั้นที่พระองค์ทรงพบว่าเฝ้าคอยและสอนเรื่องการเสด็จมาและแก่คนเหล่านั้นที่ปฏิเสธเรื่องนี้ พระองค์ตรัสว่า "เพราะฉะนั้นพวกท่านจงเฝ้าระวังอยู่.....เมื่อนายมาพบเขาทำอย่างนั้น บ่าวคนนั้นก็เป็นสุข" มัทธิว 24:42, 46 "ถ้าเจ้าไม่ตื่นขึ้น เราจะมาเหมือนอย่างขโมยและเจ้าจะไม่รู้ว่าเราจะมาหาเจ้าชั่วโมงไหน" วิวรณ์ 3:3 {GC 370.2} {GCth17 321.2}

เปาโลกล่าวถึงคนกลุ่มหนึ่งที่ไม่รู้ตัวว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา "วันขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะมาอย่างขโมยที่มาในเวลากลางคืน เมื่อเขาพูดกันว่า 'สงบสุขและปลอดภัยแล้ว' เมื่อนั้นแหละความพินาศก็จะมาถึงทันที.....พวกเขาจะหนีก็ไม่พ้น"
เขายังกล่าวถึงผู้ที่ใส่ใจฟังคำเตือนของพระผู้ช่วยให้รอดว่า "พี่น้องทั้งหลาย ท่านไม่อยู่ในความมืดแล้ว วันนั้นไม่น่าจะมาถึงท่านอย่างขโมยมา ท่านทุกคนเป็นลูกของความสว่างและเป็นลูกของเวลากลางวัน เราไม่ได้เป็นของกลางคืนหรือของความมืด" 1 เธสะโลนิกา 5:2-5 {GC 371.1} {GCth17 321.3}

ด้วยประการฉะนี้
จึงแสดงให้เห็นว่าพระคัมภีร์ไม่มีหลักฐานใดที่จะปล่อยให้มนุษย์ยังคงจมอยู่กับความไม่รู้ในเรื่องว่าใกล้เวลาที่พระคริสต์จะเสด็จมาแล้ว
แต่สำหรับผู้ที่ปรารถนาเพียงแต่หาข้อแก้ตัวที่จะปฏิเสธความจริงจะปิดหูตัวเองให้กับคำอธิบายนี้
และคนเย้ยหยันที่โอ้อวดและแม้คนที่อ้างตัวเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์ยังดำเนินส่งเสียงกึกก้องไปว่า "วันนั้น

โมงนั้น ไม่มีใครรู้” ในขณะที่ประชาชนลุกตื่นขึ้นมาและเริ่มที่จะถามหาทางแห่งความรอด ครูสอนศาสนากลับก้าวเท้าเข้ามาขวางระหว่างพวกเขากับความจริง คอยหาวิธีที่จะทำให้ความกลัวของพวกเขาสงบด้วยการแปลความหมายพระคำของพระเจ้าอย่างหลอกลวง ผู้เฝ้ายามที่ไม่ซื่อสัตย์เข้าร่วมอยู่ในงานของผู้หลอกลวงผู้ยิ่งใหญ่ ร้องว่า สันติสุข สันติสุข ในเมื่อพระเจ้าไม่ได้ตรัสถึงเรื่องสันติสุขเลย คนมากมายจะเป็นเช่นเดียวกับฟาริสีในสมัยของพระคริสต์ คือตนเองปฏิเสธที่จะเข้าไปในแผ่นดินสวรรค์และยังขัดขวางผู้อื่นที่กำลังจะเดินเข้าไปอีกด้วย มือของพวกเขาจะต้องรับผิดชอบกับโลหิตของจิตวิญญาณเหล่านี้ {GC 372.1} {GCth17 322.1}

โดยทั่วไปแล้ว คนที่ถ่อมตนและอุทิศตนมากที่สุดในคริสตจักรเป็นคนกลุ่มแรกที่จะรับข่าวสารนี้ ผู้ที่ศึกษาพระคัมภีร์ด้วยตัวเองจะมองไม่เห็นสิ่งใดนอกจากลักษณะที่ไม่วางอยู่บนพระคัมภีร์ของแนวคิดเรื่องคำพยากรณ์ที่ยอมรับกันทั่วไป และประชาชนในที่ใดก็ตามที่ไม่ได้อยู่ภายใต้การควบคุมของพวกนักบวช ไม่ว่าพวกเขาจะอยู่ที่ใดก็ตามที่มีการค้นคว้าศึกษาพระคำของพระเจ้าด้วยตนเองแล้วจะต้องเปรียบเทียบหลักคำสอนเรื่องการเสด็จกลับมากับพระคัมภีร์เพื่อยืนยันได้ว่ามีแหล่งกำเนิดมาจากพระเจ้า {GC 372.2} {GCth17 322.2}

คนมากมายถูกพี่น้องไม่เชื่อกดขี่ข่มเหง มีบางคนยอมที่จะปิดปากเงียบในเรื่องความหวังใจของพวกเขาเองเพื่อรักษาตำแหน่งในคริสตจักร แต่มีอีกหลายคนรู้สึกว่าความจงรักภักดีต่อพระเจ้าห้ามการกระทำเช่นนั้นในการปกปิดความจริงที่ทรงโปรดมอบให้อยู่ภายใต้การดูแลของพวกเขา มีคนจำนวนไม่น้อยถูกตัดออกไปจากการร่วมสามัคคีธรรมกันในคริสตจักร โดยไม่มีสาเหตุอื่นใดนอกจากการแสดงออกถึงความเชื่อในเรื่องของการเสด็จมาของพระคริสต์ คำกล่าวต่อไปนี้ของผู้เผยพระวจนะมีค่าอย่างยิ่งสำหรับผู้ที่ต้องทนแบกรับการทดลองความเชื่อของพวกเขา “พี่น้องของพวกเจ้าที่เกลียดชังเจ้าและเหวี่ยงเจ้าออกไปเพราะเหตุนามของเราได้พูดว่า ‘ขอพระยาห์เวห์ทรงได้รับเกียรติเพื่อเราจะได้เห็นความชื่นบานของพวกเจ้า’ แต่เขาเหล่านั้นแหละจะได้รับความอับอาย” อิสยาห์ 66:5 {GC 372.3} {GCth17 322.3}

ทูตสวรรค์ของพระเจ้ากำลังเฝ้ามองดูด้วยความสนใจอย่างสุดซึ้งถึงผลลัพธ์ที่ได้จากคำเตือน โดยรวมแล้วเมื่อคริสตจักรปฏิเสธข่าวสาร ทูตสวรรค์ก้าวจากไปด้วยความเศร้า แต่มีคนอีกมากมายที่ยังไม่ได้ผ่านการทดสอบในเรื่องความจริงของการเสด็จมา คนมากมายถูกสามี ภรรยา พ่อแม่และลูกนำไปในทางผิดและทำให้เชื่อว่าการฟังแม้เพียงคำสอนนั้นก็บาปแล้ว ทูตสวรรค์ได้รับบัญชาให้มาคอยเฝ้ารักษาจิตวิญญาณเหล่านี้ด้วยความซื่อสัตย์ เพราะยังมีอีกแสงหนึ่งที่จะส่องลงมาจากบัลลังก์ของพระเจ้ามายังพวกเขา {GC 372.4} {GCth17 322.4}

ด้วยความปรารถนาที่ไม่อาจพูดออกมาทางวาจาได้นั้น ผู้ที่ได้รับข่าวนั้นเฝ้าคอยการเสด็จมาของพระผู้ช่วยให้รอด เวลาที่พวกเขาคิดว่าจะพบพระองค์นั้นใกล้เข้ามาแล้ว พวกเขาก้าวเข้ามายังเวลานี้ด้วยความเคร่งขรึมอย่างสงบ พวกเขาสงบนิ่งอยู่ในการสื่อสัมพันธ์อย่างคหวานชื่นกับพระเจ้าและในความแน่วแน่แห่งสันติสุขที่จะเป็นของเขาทั้งหลายในเวลาสดใสที่จะตามต่อจากนี้มา ไม่มีผู้ใดเลยที่มีประสบการณ์ในเรื่องความหวังและความไว้วางใจอันนี้จะลืมเวลาอันมีค่าของการรอคอยนี้ เป็นเวลาหลายสัปดาห์ก่อนถึงเวลานี้ที่ธุรกิจทางฝ่ายโลกส่วนใหญ่ถูกปัดวางไว้ ผู้เชื่อที่จริงใจตรวจสอบด้วยความระมัดระวังถึงความคิดและอารมณ์ของหัวใจของตัวเอง ราวกับว่ากำลังนอนรอความตายอยู่บนเตียงของตนเองและจะปิดตาให้กับภาพของทางโลกนี้ในเวลาเพียงอีกไม่กี่ชั่วโมง ไม่มีการตัด “ชุดยาวไปสวรรค์” (โปรดดูภาคผนวก) แต่ทุกคนตระหนักว่าต้องการหลักฐานจากภายในเพื่อแสดงว่าพวกเขาเตรียมพร้อมที่จะต้อนรับพระผู้ช่วยให้รอด ชุดขาวยาวของพวกเขาคือความบริสุทธิ์ของจิตใจ—อุปนิสัยที่ถูกล้างบาปให้หมดไปด้วยพระโลหิตไถ่บาปของพระคริสต์ อยากให้จิตวิญญาณเดียวกันของการตรวจสอบหัวใจนี้และความเชื่อเดียวกันที่แน่วแน่จริงใจนี้ยังคงมีอยู่ในคนที่

อ้างว่าตนเป็นคนของพระเจ้า หากพวกเขายังคงดำเนินอยู่เบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าต่อไปด้วยความถ่อมใจเช่นนี้ และทูลเสนอคำวิงวอนอยู่ที่พระที่นั่งกรุณาแล้ว พวกเขาจะรับประสบการณ์ที่ไพบูลย์มากยิ่งกว่าที่ได้รับในเวลานี้ มีการอธิษฐานน้อยเกินไป มีความสำนึกในบาปอย่างจริงใจน้อยมาก และการขาดความเชื่อที่มีชีวิตทำให้คนมากมายขาดพระคุณที่พระผู้ไถ่ของเราจะประทานให้อย่างอุดม {GC 373.1} {GCth17 323.1}

พระเจ้าทรงประสงค์ที่จะพิสูจน์ประชากรของพระองค์ พระหัตถ์ของพระองค์ทรงปกปิดข้อผิดพลาดจุดหนึ่งของการคำนวณเวลาของคำพยากรณ์ ชาวแอ๊ดเวนตีสทั้งหลายไม่ได้ค้นพบจุดผิดนี้หรือแม้แต่ผู้คัดค้านที่มีการศึกษาส่วนใหญ่ก็ค้นไม่พบเช่นกัน คนจำพวกหลังกล่าวว่า “การคำนวณของท่านในเรื่องเวลาของช่วงคำพยากรณ์นั้นถูกต้อง มีเหตุการณ์ยิ่งใหญ่บางอย่างจะเกิดขึ้นในไม่ช้านี้ แต่ไม่ใช่เรื่องที่นายมิลเลอร์ทำนายแต่เป็นการกลับใจของโลก ไม่ใช่การเสด็จกลับมาของพระคริสต์” (โปรดดูภาคผนวก) {GC 373.2} {GCth17 323.2}

เวลาที่พวกเขารอคอยนั้นผ่านพ้นไปและพระคริสต์ไม่ได้เสด็จมาปรากฏเพื่อช่วยประชากรของพระองค์ คนที่รอคอยพระผู้ช่วยให้รอดด้วยความเชื่อจริงใจและด้วยความรักต้องประสบกับความผิดหวังที่ขมขื่น แต่ถึงกระนั้น พระประสงค์ของพระเจ้ากำลังจะสำเร็จ พระองค์กำลังทดสอบหัวใจของผู้ที่อ้างตนว่ารอคอยการเสด็จมาปรากฏของพระองค์ ท่ามกลางคนเหล่านี้มีหลายคนที่ถูกเร้าด้วยแรงบันดาลใจที่ไม่ได้สูงส่งไปกว่าความกลัว ความเชื่อที่เขามีนั้นไม่ได้มีผลกระทบต่อหัวใจหรือชีวิตของพวกเขา เมื่อเหตุการณ์ที่พวกเขาคาดไว้ไม่ได้เกิดขึ้น คนเหล่านี้ก็ประกาศว่าพวกเขาไม่ได้ผิดหวัง พวกเขาไม่เคยเชื่อเลยว่าพระคริสต์จะเสด็จมา พวกเขาอยู่ท่ามกลางคนกลุ่มแรกที่เยาะเย้ยความเศร้าโศกของผู้เชื่อที่ซื่อสัตย์ {GC 374.1} {GCth17 324.1}

แต่พระเยซูและชาวสวรรค์ทั้งปวงมองด้วยความรักและความเห็นใจมายังคนทั้งหลายที่เหน็ดเหนื่อยและซื่อสัตย์แต่กระนั้นกลับต้องผิดหวัง หากม่านที่คั่นระหว่างโลกที่มองด้วยตาเปล่าได้กับโลกที่มองไม่เห็นนั้นจะเปิดออกได้ เขาทั้งหลายจะมองเห็นทูตสวรรค์เข้ามาใกล้จิตวิญญาณที่ยืนหยัดอยู่และปกป้องพวกเขาเหล่านั้นจากลูกศรของซาตาน {GC 374.2} {GCth17 324.2}

บท 21 - คำเตือนที่ถูกปฏิเสธ

เป้าหมายของวิลเลียม มิลเลอร์ และเพื่อนร่วมงานของเขาในการเทศนาสอนหลักคำสอนเรื่องการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์นั้นก็เพียงเพื่อกระตุ้นคนทั้งหลายให้เตรียมพร้อมสำหรับการพิพากษา พวกเขาต้องการปลุกคนที่มีความเชื่อทางศาสนาให้หันไปยังความหวังที่แท้จริงของคริสตจักรและเน้นถึงความจำเป็นที่พวกเขาจะต้องมีประสบการณ์ของชีวิตคริสเตียนที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น และพวกเขายังทำงานเพื่อปลุกผู้ที่ยังไม่กลับใจให้เห็นถึงความจำเป็นที่จะต้องกลับใจทันทีและหันกลับไปหาพระเจ้า "พวกเขาไม่ได้นำผู้รับเชื่อใหม่เข้าร่วมนิกายหรือกลุ่มศาสนาใด ดังนั้น พวกเขาจึงทำงานกับคนทุกกลุ่มและทุกนิกายโดยไม่ก้าวก่ายองค์กรหรือระบบการปกครองใดๆ" {GC 375.1} {GCth17 325.1}

มิลเลอร์กล่าวว่า "งานทั้งหมดที่ข้าพเจ้าทำไปนั้น ข้าพเจ้าไม่เคยมีความปรารถนาหรือความคิดที่จะสร้างกลุ่มผลประโยชน์อื่นใดนอกเหนือจากนิกายที่มีอยู่แล้ว หรือทำให้นิกายหนึ่งได้รับประโยชน์บนความสูญเสียของอีกนิกายหนึ่ง ข้าพเจ้าตั้งใจที่จะทำให้เกิดประโยชน์ต่อทุกฝ่าย ข้าพเจ้าคาดหวังว่าคริสเตียนทุกคนจะชื่นชมกับความหวังใจในการเสด็จมาของพระคริสต์ และผู้ที่มองไม่เห็นอย่างที่ข้าพเจ้ามองเห็นนั้นจะไม่รักผู้ที่รับหลักคำสอนนี้น้อยลง ข้าพเจ้าไม่เคยคิดว่าจะมีความจำเป็นที่ต้องแยกกันประชุม เป้าหมายทั้งหมดของข้าพเจ้าคือข้าพเจ้าต้องการนำจิตวิญญาณให้กลับใจมาหาพระเจ้าเพื่อแจ้งให้โลกทราบถึงการพิพากษาที่จะมาถึง และเพื่อนำเพื่อนมนุษย์ให้ตระเตรียมจิตใจให้พร้อมเพื่อเข้าเฝ้าพระเจ้าของพวกเขาด้วยความสันติ คนส่วนใหญ่ที่กลับใจจากงานประกาศที่ข้าพเจ้าทำไปก็เข้าร่วมกับคริสตจักรต่างๆ ที่มีอยู่แล้ว" Bliss หน้า 328 {GC 375.2} {GCth17 325.2}

เนื่องจากงานที่มิลเลอร์ทำนั้นมักส่งผลให้คริสตจักรเติบใหญ่ขึ้น งานนี้จึงถูกยอมรับว่าดีในช่วงเวลาระยะหนึ่ง แต่เมื่อบรรดาผู้รับใช้และผู้นำทางศาสนาตัดสินใจต่อต้านคำสอนเรื่องการเสด็จมาของพระคริสต์และตั้งใจจะยับยั้งการตื่นตัวทุกอย่างที่เกิดจากเรื่องนี้ พวกเขาไม่เพียงขัดขวางจากบนธรรมาสน์เท่านั้นแต่ยังสั่งห้ามสมาชิกของพวกเขาเข้าร่วมการประชุมการประกาศเรื่องการเสด็จมาครั้งที่สองด้วย ห้ามแม้กระทั่งการพูดคุยถึงความหวังใจของพวกเขาในการชุมนุมสังสรรค์ของโบสถ์ ด้วยเหตุนี้ ผู้เชื่อจึงตกอยู่ในสภาพทุกข์หนักและลำบากใจอย่างยิ่ง พวกเขารักคริสตจักรและไม่เต็มใจที่จะแยกตัวเองออกไป แต่เมื่อพวกเขาเห็นว่ามีการปิดบังคำพยานที่อยู่ในพระวจนะของพระเจ้าและไม่ยอมให้พวกเขามีสิทธิในการสำรวจคำพยากรณ์ พวกเขาจึงรู้สึกว่าความภักดีที่พวกเขามีต่อพระเจ้านั้นทำให้พวกเขายอมทำตามคำสั่งเหล่านั้นไม่ได้ พวกเขาถือว่าคนเหล่านั้นที่พยายามปิดประตูต่อคำพยานที่อยู่ในพระวจนะของพระเจ้านั้นไม่อาจก่อตั้งเป็นคริสตจักรของพระคริสต์ซึ่ง "เป็นหลักและเป็นรากฐานแห่งความจริง" ได้ 1 ทิโมธี 3:15 ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงถือว่าการแยกตัวเองออกจากคริสตจักรที่พวกเขามีความสัมพันธ์อยู่เดิมนั้นไม่ผิด ในช่วงฤดูร้อนปี ค.ศ. 1844 มีสมาชิกประมาณ 15,000 คนถอนตัวเองออกจากการเป็นสมาชิกของคริสตจักรต่างๆ {GC 376.1} {GCth17 325.3}

ประมาณช่วงเวลานี้ เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างเห็นได้ชัดขึ้นในคริสตจักรส่วนใหญ่ทั่วประเทศสหรัฐอเมริกา เป็นเวลาหลายปีแล้วที่คริสตจักรต่างๆ ค่อยๆ ปรับตัวอย่างต่อเนื่องสู่วิถีทางปฏิบัติและธรรมเนียมของชาวโลก เป็นเหตุทำให้ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณพลอยตกต่ำลงไปด้วย แต่ในปีนั้น

มีหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่าจำนวนสมาชิกลดลงอย่างกะทันหันและลดลงอย่างเห็นได้ชัดในเกือบทุกคริสตจักรทั่วประเทศ ในขณะที่ไม่มีผู้ใดบอกสาเหตุที่แท้จริงของเหตุการณ์นี้ แต่ทุกคนก็รับรู้ถึงสิ่งที่เกิดขึ้นและถูกวิพากษ์วิจารณ์อย่างกว้างขวางจากสื่อมวลชนและจากบนธรรมาสน์ {GC 376.2} {GCth17 325.4}

จากที่ประชุมของคณะเพรสไบทีเรียนแห่งเมืองฟีลาเดลเฟีย นายบารเนส [Barnes] ผู้เขียนหนังสืออธิบายพระคัมภีร์ที่คนมากมายใช้อ้างอิงและเป็นศาสนาจารย์ของโบสถ์ระดับแนวหน้าแห่งหนึ่งในเมืองนั้น “เขากล่าวว่า เขาทำงานรับใช้เป็นศาสนาจารย์มาแล้วนานกว่ายี่สิบปี และทุกครั้งที่เขาประกอบพิธีศีลมหาสนิท จะมีผู้มารับเชื่อใหม่ไม่มากก็น้อย ซึ่งพิธีที่เขาประกอบครั้งล่าสุดนั้นแตกต่างไปอย่างสิ้นเชิง แต่ในตอนนี้ ไม่มีการตื่นตัว ไม่มีการกลับใจในบรรดาผู้เชื่อก็มองไม่เห็นการเติบใหญ่ขึ้นในพระคุณ และไม่มีผู้ใดเข้ามายังห้องทำงานของเขาเพื่อพูดคุยเรื่องความรอดของจิตวิญญาณของพวกเขา ด้วยธุรกิจที่ดีขึ้นและอนาคตของการค้าและการผลิตที่สดใส ความนึกคิดทางฝ่ายโลกจึงมีเพิ่มมากขึ้น เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นกับทุกนิกายเช่นกัน” Congregational Journal ฉบับวันที่ 23 พฤษภาคม ค.ศ. 1844 {GC 376.3} {GCth17 325.5}

ในเดือนกุมภาพันธ์ของปีเดียวกัน ศาตราจารย์ฟินนีย์ [Finney] แห่งวิทยาลัยโอเบอร์ลิน กล่าวว่า “เรามีข้อเท็จจริงที่อยู่ต่อหน้าเราว่า โดยทั่วไปแล้วคริสตจักรโปรเตสแตนต์ในประเทศของเรามักจะเฉื่อยชาหรือไม่ก็เป็นศัตรูกับการปฏิรูปทางศีลธรรมแทบทุกเรื่องตลอดมา มีข้อยกเว้นอยู่บ้าง แต่ก็ไม่พอที่จะเปลี่ยนความจริงเป็นอย่างอื่นนอกจากที่เป็นอยู่โดยทั่วไป เรายังมีความจริงเพื่อใช้สนับสนุนยืนยันอีกเรื่องหนึ่งคือ แทบจะหาอิทธิพลของการฟื้นฟูในคริสตจักรไม่พบ ความเฉื่อยชาทางจิตวิญญาณมีอยู่ทั่วไปเกือบทุกหนแห่ง และรุนแรงอย่างน่ากลัว ซึ่งสำนักข่าวศาสนาจากทั่วประเทศก็เป็นพยานได้.....ในระดับกว้างนั้น สมาชิกของคริสตจักรฝักใฝ่เรื่องของแฟชั่น พวกเขาจับมือกับคนอธรรมในงานเลี้ยงสนุกสนาน การเต้นรำ งานรื่นเริง ฯลฯ ....แต่เราไม่จำเป็นต้องขยายเรื่องราวอันปวดร้าวเหล่านี้ มีหลักฐานมากมายที่หนักแน่นและประดังเข้ามาตลอด เพื่อแสดงให้เห็นว่าคริสตจักรโดยทั่วไปกำลังมีสภาพที่ถดถอยอย่างน่าเศร้าใจ พวกเขาเหินห่างไปไกลจากองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระองค์ทรงเพิกถอนพระองค์เองออกไปจากพวกเขา” {GC 377.1} {GCth17 326.1}

มีผู้เขียนคนหนึ่งในนิตยสารรีลีจัสเทเลสโกบ [Religious Telesope] เขียนยืนยันว่า “เราไม่เคยเห็นความตกต่ำในวงการศาสนาอย่างที่เกิดขึ้นอยู่ทุกหนทุกแห่งในขณะนี้ ในความเป็นจริงแล้วคริสตจักรจะต้องตื่นขึ้นและค้นหาสาเหตุของปัญหานี้ เพราะเป็นปัญหาสำหรับทุกคนที่รักศิโยนจะต้องพิจารณา เมื่อเรานึกในใจว่ามีคนกลับใจอย่างแท้จริง ‘จำนวนน้อยมาก’ เพียงไรนั้น และคนบาปที่ไม่ยอมกลับใจและมีจิตใจแข็งกระด้างซึ่งมีจำนวนแทบจะเทียบกันไม่ได้แล้วนั้น เราแทบจะร้องอุทานขึ้นมาอย่างไม่ได้ตั้งใจว่า ‘พระเจ้าทรงลืมพระเมตตาคุณแล้วหรือ หรือว่าประตูแห่งพระกรุณาปิดไปแล้ว’” {GC 377.2} {GCth17 326.2}

สภาพเช่นนี้ไม่อาจเกิดขึ้นได้โดยปราศจากสาเหตุในตัวคริสตจักรเอง ความมืดมิดทางฝ่ายจิตวิญญาณที่เกิดขึ้นกับทั้งประเทศ กับคริสตจักรทั้งหลาย และกับแต่ละบุคคลนั้นไม่ได้เกิดขึ้นจากการถอนคืนความช่วยเหลือของพระคุณของพระเจ้าตามอำเภอใจในส่วนของพระองค์ แต่เกิดจากในส่วนของมนุษย์ที่ละเลยหรือปฏิเสธแสงสว่างที่พระเจ้าประทานมาให้ ประวัติศาสตร์ของชนชาติยิวในสมัยของพระคริสต์ก็เป็นตัวอย่างที่เราเห็นได้อย่างชัดเจนที่สุดของความจริงในเรื่องนี้ พวกชนชาติยิวฝักใฝ่อยู่กับทางโลกและลืมพระเจ้าและพระวจนะของพระองค์ ความเข้าใจของพวกเขาก็มืดมนไป จิตใจของพวกเขาก็มีแต่เรื่องทางโลกและของเนื้อหนัง ด้วยประการฉะนี้ พวกเขาจึงไม่รับรู้เรื่องการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ และด้วยความหยิ่งและความไม่เชื่อนี้เอง

พวกเขาจึงปฏิเสธพระผู้ไถ่ แต่ในขณะนั้น พระเจ้าก็ยังไม่ทรงตัดชนชาติยิวออกจากการรับความรู้หรือการมีส่วนร่วมในพระพรของการไถ่ให้รอด แต่คนเหล่านั้นที่ปฏิเสธความจริงได้สูญเสียความปรารถนาทั้งหมดที่จะรับของประทานจากสวรรค์ “พวกเขาถือว่าความมืดคือความสว่าง และความสว่างคือความมืด” อิสยาห์ 5:20 จนกระทั่งแสงสว่างที่อยู่ในตัวเขากลายเป็นความมืดและความมืดมนนั้นก็ยิ่งใหญ่ทีเดียว {GC 377.3} {GCth17 326.3}

เรื่องนี้ช่างเหมาะเจาะกับนโยบายของซาตานที่ต้องการให้มนุษย์มีศาสนาแค่เพียงเปลือกนอก แต่ขาดวิญญาณแห่งคุณงามความดีอันมีชีวิต ภายหลังจากที่ชนชาติยิวปฏิเสธข่าวประเสริฐแล้ว พวกเขายังคงกระตือรือร้นที่จะรักษาพิธีกรรมโบราณของพวกเขาไว้ พวกเขาเก็บรักษาเอกลักษณ์ของชาติไว้อย่างเคร่งครัดในขณะที่พวกเขาเองยอมรับโดยดุษฎีว่าพระเจ้าไม่ได้สถิตอยู่ท่ามกลางพวกเขาอีกแล้ว คำพยากรณ์ของดาเนียลชี้ถึงเวลาที่พระเมสสิยาห์จะเสด็จมาไว้อย่างไม่ผิดพลาด และพยากรณ์ถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ไว้อย่างเปิดเผยชัดเจน จนพวกรับบีบั่นทอนการศึกษาคำพยากรณ์นี้ และในที่สุด พวกเขาประกาศคำแช่งสาปแก่ทุกคนที่พยายามคำนวณเวลานั้น ในศตวรรษต่อๆ มา ชนชาติอิสราเอลที่ตกอยู่ในสภาพตาบอดและไม่กลับใจ ก็ยังยืนกรานไม่ใส่ใจความรอดที่ถูกเสนอให้ด้วยความปรานี ไม่สนใจพระพรที่มาพร้อมกับข่าวประเสริฐ นี่คือคำเตือนที่น่าเคร่งขรึมและน่าสะพรึงกลัวถึงอันตรายที่เกิดขึ้นเมื่อมีการปฏิเสธแสงสว่างจากสวรรค์ {GC 378.1} {GCth17 327.1}

ไม่ว่าที่ใดก็ตามที่มีสาเหตุเช่นนี้ปรากฏอยู่ผลที่ได้รับซึ่งเหมือนกันก็จะตามมา ผู้ที่ตั้งใจสยบความสำนึกในหน้าที่ของเขาเพราะขัดแย้งกับความโน้มเอียงของตนเองแล้ว ในที่สุด เขาจะสูญเสียอำนาจการแยกแยะระหว่างความจริงและความผิดไป ความเข้าใจของเขาจะมืดมน ความสำนึกจะกระด้างไป จิตใจจะแข็งกระด้างและจิตวิญญาณจะแยกออกไปจากพระเจ้า ไม่ว่าที่ใดที่ละทิ้งหรือดูแคลนข่าวแห่งความจริงของพระเจ้า ความมืดจะห้อมล้อมคริสตจักรที่นั่นไว้ ความเชื่อและความรักจะเยือกเย็นลง และความเหินห่างและความแตกร้าวจะเข้ามา สมาชิกของคริสตจักรใส่ใจและใช้พลังไปกับการแสวงหาสิ่งของทางฝ่ายโลก และคนบาปก็จะยิ่งแข็งกร้าวด้วยการไม่สำนึกในบาปของตน {GC 378.2} {GCth17 327.2}

ข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งในพระธรรมวิวรณ์บทที่ 14 ที่ประกาศเวลาการพิพากษาของพระเจ้าและเรียกร้องให้มนุษย์เกรงกลัวและนมัสการพระองค์นั้น มีไว้เพื่อแยกผู้ที่แสดงตนว่าเป็นประชากรของพระเจ้าให้ออกมาจากอิทธิพลที่เลวร้ายของโลก และเพื่อปลุกให้พวกเขามองเห็นสภาพที่แท้จริงของการทำตัวให้เหมือนชาวโลกและการละทิ้งความเชื่อของพวกเขา ในข่าวสารนี้ พระเจ้าประทานคำเตือนมายังคริสตจักรซึ่งหากพวกเขารับไว้ก็คงจะแก้ไขความชั่วที่ขวางกั้นพวกเขาให้ห่างไปจากพระองค์ได้ หากพวกเขายอมรับข่าวสารจากสวรรค์ ยอมถ่อมจิตใจของพวกเขาต่อเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าและแสวงหาด้วยความจริงใจที่จะเตรียมพร้อมเพื่อเข้าเฝ้าต่อเบื้องพระพักตร์ของพระองค์แล้ว พระวิญญาณและอำนาจของพระเจ้าจะปรากฏอยู่ท่ามกลางพวกเขา คริสตจักรจะก้าวกลับไปสู่สภาพที่ศักดิ์สิทธิ์ในความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในความเชื่อและในความรักซึ่งมีอยู่ในสมัยของอัครทูต คือเมื่อผู้เชื่อทั้งหลาย “เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน” และ “กล่าวพระวจนะของพระเจ้าด้วยใจกล้าหาญ” เมื่อ “องค์พระผู้เป็นเจ้าก็โปรดให้คนทั้งหลายที่กำลังจะรอดเพิ่มจำนวนเข้ามามากยิ่งขึ้นทุกๆ วัน” กิจการ 4:32, 31; 2:47 {GC 379.1} {GCth17 327.3}

หากคนที่อ้างว่าตนเป็นประชากรของพระเจ้าจะยอมรับแสงสว่างจากพระวจนะของพระองค์ที่ส่องลงมายังพวกเขาแล้ว พวกเขาคงจะไปถึงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันที่พระคริสต์ทรงอธิษฐานเผื่อและที่อัครทูตได้บรรยายไว้ว่า "เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันที่มาจากพระวิญญาณนั้น โดยมีสันติภาพเป็นเครื่องผูกพัน มีกายเดียวและมีพระวิญญาณองค์เดียว เหมือนอย่างที่ท่านได้รับการทรงเรียกให้มาถึงความหวังเดียวในการทรงเรียกพวกท่านนั้น มีองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว ความเชื่อเดียว บัพติศมาเดียว" เอเฟซัส 4:3-5 {GC 379.2} {GCth17 327.4}

ผู้ที่ยอมรับข่าวสารเรื่องการเสด็จมาของพระคริสต์จะได้รับประสบการณ์ที่มีผลอันประเสริฐเช่นนี้ พวกเขามาจากคริสเตียนนิกายต่างๆ และความแตกต่างที่แบ่งแยกให้เกิดนิกายต่างๆ นั้นก็ถูกขว้างทิ้งลงไปยังพื้นดิน และหลักความเชื่อทางศาสนาต่างๆ ที่ขัดแย้งกันก็ถูกทำลายจนย่อยยับ ความหวังที่ไม่วางอยู่บนรากฐานของพระคัมภีร์เกี่ยวกับระยะเวลาหนึ่งพันปีในโลกก็ถูกปล่อยทิ้งไป ทัศนะผิดๆ เรื่องการเสด็จมาครั้งที่สองก็ได้รับการแก้ไข ความหยิ่งยโสและการทำตามอย่างชาวโลกก็ถูกกวาดทิ้งไป สิ่งที่ผิดๆ ก็ถูกทำให้ถูกต้อง จิตใจของคนมากมายถูกประสานด้วยมิตรภาพที่แสนหวานชื่น และความรักและความสุขครองความเป็นใหญ่ หากหลักคำสอนนี้มีผลเช่นนี้ต่อคนเพียงไม่กี่คนที่ได้รับคำสอนนี้ก็จะมีผลเช่นเดียวกันนี้กับทุกคนที่ได้รับด้วย {GC 379.3} {GCth17 327.5}

แต่โดยทั่วไปคริสตจักรไม่ยอมรับคำเตือนนี้ ผู้รับใช้ทั้งหลายของคริสตจักรเหล่านั้นซึ่งเป็นคนเฝ้ายามของ "พงศ์พันธุ์อิสราเอล" ควรจะต้องเป็นคนแรกที่เข้าใจเครื่องหมายของการเสด็จมาของพระเยซู พวกเขาไม่ได้เรียนรู้ความจริงทั้งจากคำพยานของผู้เผยพระวจนะหรือจากหมายสำคัญของยุค ในขณะที่ความหวังและความทะเยอทะยานฝ่ายโลกเข้าครองหัวใจของพวกเขา ความรักที่พวกเขามีถวายให้แก่พระเจ้าและความเชื่อในพระวจนะของพระองค์ก็เยือกเย็นลงไปเรื่อยๆ และเมื่อมีการนำเสนอหลักคำสอนเรื่องการเสด็จกลับของพระคริสต์ สิ่งเหล่านี้ก็ได้แต่เพียงไปปลุกอคติและความไม่เชื่อของพวกเขาขึ้น ความจริงคือส่วนใหญ่ของข่าวสารนี้ถูกประกาศโดยคนธรรมดาทั่วไป จึงทำให้เกิดการต่อต้านมากขึ้น เช่นเดียวกับที่เคยเกิดขึ้นในอดีต คำพยานที่ชัดเจนของพระวจนะของพระเจ้าถูกโต้ด้วยคำถามที่ว่า "มีใครบ้างในพวกผู้ใหญ่หรือพวกฟาริสีที่ศรัทธาในตัวเขา" ยอห์น 7:48 และเมื่อพวกเขาพบว่าเป็นการยากที่จะโต้แย้งเรื่องเวลาของคำพยากรณ์ หลายคนจึงไม่สนับสนุนการศึกษาเรื่องเกี่ยวกับคำพยากรณ์ โดยสอนว่าหนังสือคำพยากรณ์นั้นถูกปิดผนึกไว้แล้วและไม่ได้มีไว้เพื่อให้ใครเข้าใจ คนจำนวนมากที่วางใจในศาสนาจารย์ของพวกเขาอย่างเต็มที่ก็ไม่ยอมรับฟังคำเตือน และถึงแม้อาจมีบางคนที่ยอมรับความจริง พวกเขาก็ไม่กล้ายอมรับอย่างเปิดเผย ด้วยเกรงว่าจะ "ถูกขับออกจากธรรมศาลา" ยอห์น 9:22 ข่าวสารที่พระเจ้าประทานมาเพื่อการทดสอบและการชำระคริสตจักรได้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่ามีคนจำนวนมากเพียงไรที่รักโลกนี้มากกว่ารักพระคริสต์ ความสัมพันธ์ที่พวกเขามีให้กับโลกนี้แข็งแกร่งยิ่งกว่าแรงจูงใจที่จะนำเขาไปสู่สวรรค์ พวกเขาเลือกที่จะรับฟังเสียงของปัญญาที่เป็นของโลกนี้ และหันหนีไปจากข่าวสารแห่งความจริงที่นำไปสู่การตรวจสอบจิตใจ {GC 380.1} {GCth17 328.1}

ด้วยการไม่ยอมรับคำเตือนของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง พวกเขาจึงปฏิเสธวิถีที่สวรรค์จัดเตรียมไว้เพื่อนำพวกเขากลับคืนสู่ความบริบูรณ์ พวกเขารังเกียจผู้ประกาศข่าวแห่งพระคุณที่จะแก้ไขความชั่วซึ่งแยกพวกเขาออกไปจากพระเจ้า และด้วยความกระตือรือร้นมากยิ่งขึ้นพวกเขาหันไปหาความเป็นมิตรกับโลก นี่เป็นสาเหตุของสภาพอันน่ากลัวของการหมกมุ่นอยู่กับทางโลก

การละทิ้งความเชื่อและการตายของจิตวิญญาณซึ่งเกิดขึ้นในคริสตจักรต่างๆ ในปี ค.ศ.1844 {GC 380.2} {GCth17 328.2}

ในพระธรรมวิวรณ์บทที่ 14 ทูตสวรรค์องค์ที่สองบินตามทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งมาและประกาศว่า "บาบิโลนมหานครนั้นพังทลายแล้ว พังทลายแล้ว นครที่ให้ทุกประชาชาติดื่มเหล้าองุ่นแห่งราคะในการล่วงประเวณีของนาง" วิวรณ์ 14:8 "บาบิโลน" เป็นคำที่มาจากรากศัพท์ "บาเบล" ซึ่งหมายถึงความสับสน พระคัมภีร์ใช้คำนี้เพื่อหมายถึงรูปแบบต่างๆ ของศาสนาเทียมเท็จ หรือศาสนาที่ละทิ้งความจริง ในพระธรรมวิวรณ์ บทที่ 17 ใช้ผู้หญิงแทนบาบิโลน พระคัมภีร์ใช้ผู้หญิงเป็นสัญลักษณ์แทนคริสตจักร หญิงที่มีคุณธรรมหมายถึงคริสตจักรบริสุทธิ์ หญิงชั่วหมายถึงคริสตจักรที่ละทิ้งความเชื่อที่แท้จริง {GC 381.1} {GCth17 329.1}

พระคัมภีร์ใช้การแต่งงานเป็นสัญลักษณ์แทนความสัมพันธ์อันศักดิ์สิทธิ์และยั่งยืนนานระหว่างพระคริสต์และคริสตจักรของพระองค์ องค์พระผู้เป็นเจ้าร่วมสัมพันธ์กับประชากรของพระองค์ด้วยพันธสัญญาที่ศักดิ์สิทธิ์ พระองค์ทรงสัญญาที่จะเป็นพระเจ้าของพวกเขา และประชากรของพระองค์ก็ปฏิญาณว่าพวกเขาเองจะเป็นของพระองค์และเป็นของพระองค์แต่เพียงผู้เดียวเท่านั้น พระองค์ทรงประกาศว่า "เราจะหมั้นเจ้าไว้สำหรับเราเป็นนิตย์ เออ เราจะหมั้นเจ้าไว้ด้วยความชอบธรรม ความยุติธรรม ความรักมั่นคงและความกรุณา" โฮเชยา 2:19 และตรัสอีกว่า "เราเป็นนายเหนือพวกเจ้า" เยเรมีย์ 3:14 และเปาโลก็ใช้สัญลักษณ์เดียวกันนี้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่โดยกล่าวไว้ว่า "ข้าพเจ้าหมั้นท่านไว้กับสามีคนเดียว เพื่อถวายพวกท่านให้เป็นหญิงพรหมจารีบริสุทธิ์แด่พระคริสต์" 2 โครินธ์ 11:2 {GC 381.2} {GCth17 329.2}

ความไม่ซื่อสัตย์ของคริสตจักรต่อพระคริสต์ด้วยการหันความวางใจและความรักออกไปจากพระองค์และยอมให้ความรักต่อสิ่งของทางโลกครอบงำจิตวิญญาณเปรียบได้กับการละเมิดคำปฏิญาณของการแต่งงาน เป็นภาพที่นำเสนอให้เห็นบาปของชนชาติอิสราเอลที่ออกไปจากพระเจ้า และความรักประเสริฐของพระเจ้าซึ่งพวกเขาดูแคลนก็ได้รับการพรรณนาอย่างน่าจับใจไว้ว่า "เราปฏิญาณต่อเจ้าและทำพันธสัญญากับเจ้าและเจ้าก็เป็นของเรา" "เจ้างดงามมากทีเดียวและเจ้าเจริญขึ้นเป็นชนชั้นกษัตริย์ ชื่อเสียงของเจ้าก็เลื่องลือไปท่ามกลางประชาชาติในเรื่องความงดงามของเจ้า เพราะความงดงามนั้นก็สมบูรณ์ทีเดียวเนื่องด้วยสง่าราศีที่เรามอบให้เจ้า..... แต่เจ้าวางใจในความงดงามของเจ้าและเจ้าเล่นชู้เนื่องด้วยชื่อเสียงของเจ้า" "เชื้อสายอิสราเอลเอ๋ย พวกเจ้าได้ทรยศต่อเราเช่นเดียวกับภรรยาทรยศต่อสามี" "เจ้า ภรรยาที่นอกใจ ดูซิ เจ้ารับคนแปลกหน้ามาแทนที่สามี" เอเสเคียล 16:8, 13-15, 32 เยเรมีย์ 3:20 {GC 381.3} {GCth17 329.3}

พระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ใช้ภาษาที่คล้ายคลึงกันเพื่อกล่าวถึงคริสเตียนที่เป็นมิตรกับทางโลกมากกว่าที่จะแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้า อัครทูตยากอบกล่าวไว้ว่า "คนไม่ซื่อสัตย์ต่อพระเจ้า ท่านทั้งหลายรู้ว่าการเป็นมิตรกับโลกนั้นคือการเป็นศัตรูกับพระเจ้า เพราะฉะนั้น ใครก็ตามที่ต้องการเป็นมิตรกับโลกก็ตั้งตัวเป็นศัตรูกับพระเจ้า" ยากอบ 4:4 {GC 382.1} {GCth17 330.1}

พระธรรมวิวรณ์บทที่ 17 บรรยายหญิง (บาบิโลน) ไว้ว่า "นุ่งห่มสวมชุดสีม่วงและสีแดงเข้ม และประดับด้วยทองคำ อัญมณีต่างๆ และไข่มุก ในมือของนางมีถ้วยทองคำที่เต็มไปด้วยสิ่งน่าสะอิดสะเอียนและของโสโครกจากการล่วงประเวณีของตนและบนหน้าผากของนางมีชื่อที่เป็นความลึกลับเขียนไว้ว่า 'บาบิโลนมหานคร แม่ของหญิงแพศยาทั้งหลาย'" ผู้เผยพระวจนะกล่าวต่อไปอีกว่า "ข้าพเจ้าเห็นหญิงนั้นเมามายด้วยโลหิตของพวกธรรมิกชนและโลหิตของบรรดาพยานของพระเยซู" บาบิโลนยังถูกบรรยายต่อไปอีกว่า เป็น "นครที่ครอบครองอยู่เหนือกษัตริย์ทั้งหลายของแผ่นดินโลก" วิวรณ์

17:4-16, 18 โรมมีอำนาจเด็ดขาดอยู่เหนือบรรดากษัตริย์ในโลกที่เป็นคริสเตียนมานานหลายศตวรรษ ผ้าสีม่วงและสีแดงเข้ม เครื่องประดับทองคำ อัญมณีต่างๆ และไข่มุกแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงความยิ่งใหญ่และอำนาจยิ่งใหญ่ของราชสำนักของโรมที่หยิ่งยโส และไม่มีคำบรรยายลักษณะอำนาจใดได้อย่างเหมาะเจาะว่า "เมามายด้วยโลหิตของพวกธรรมิกชน" เนื่องจากคริสตจักรนี้ได้กดขี่ข่มเหงผู้ติดตามพระคริสต์อย่างทารุณ บาบิโลนยังถูกกล่าวหาด้วยบาปของการมีความสัมพันธ์ที่ไม่ถูกต้องกับ "กษัตริย์ทั้งหลายของแผ่นดินโลก" คริสตจักรของยิวกลายเป็นหญิงแพศยาด้วยการเหินห่างไปจากองค์พระผู้เป็นเจ้าและผูกมิตรกับคนนอกศาสนา และโรมก็ทำตนให้เป็นมลทินด้วยวิธีเดียวกันนี้ โดยแสวงหาการสนับสนุนจากอำนาจทางฝ่ายโลก โรมจึงต้องได้รับการตำหนิที่คล้ายคลึงกัน {GC 382.2} {GCth17 330.2}

บาบิโลนถูกตราว่าเป็น "แม่ของหญิงแพศยาทั้งหลาย" วิวรณ์ 17:5 ดังนั้น บุตรหญิงทั้งหลายของนางจึงต้องเป็นสัญลักษณ์ของคริสตจักรต่างๆ ที่ยึดติดกับหลักคำสอนและประเพณีต่างๆ ของนาง และทำตามแบบอย่างของนางด้วยการยอมทิ้งความจริงและความเห็นชอบของพระเจ้าเพื่อเชื่อมสัมพันธ์ที่ไม่ถูกต้องกับโลกนี้ ข่าวสารแห่งพระธรรมวิวรณ์บทที่ 14 ที่ประกาศถึงการล่มสลายของบาบิโลนจะต้องหมายถึงกลุ่มศาสนาที่ครั้งหนึ่งเคยบริสุทธิ์ผุดผ่องและบัดนี้ทำชั่วไปแล้ว เนื่องจากข่าวนี้มาหลังคำเตือนเรื่องการพิพากษา ข่าวนี้จึงต้องประกาศในวาระสุดท้าย ด้วยเหตุนี้ คำเตือนนี้จึงไม่ได้มีไว้สำหรับคริสตจักรโรมันเท่านั้น เพราะคริสตจักรดังกล่าวตกอยู่ในสภาพที่ล่มสลายมาเป็นเวลานานหลายศตวรรษแล้ว ยิ่งกว่านั้น ในพระธรรมวิวรณ์บทที่ 18 ยังเรียกให้ประชากรของพระเจ้าออกมาจากบาบิโลน ตามพระคัมภีร์ข้อนี้ ยังต้องมีประชากรของพระเจ้าอีกเป็นจำนวนมากที่ยังคงอยู่ในบาบิโลน และในเวลานี้จะพบประชากรส่วนใหญ่ที่ติดตามพระคริสต์ได้ในคริสตจักรไหน ไม่ต้องสงสัยเลย คนเหล่านี้ยังอยู่ในคริสตจักรต่างๆ ที่ยึดถือความเชื่อของโปรเตสแตนต์ ในสมัยที่คริสตจักรเหล่านี้เกิดขึ้นมานั้น พวกเขายืนขึ้นอย่างงามสง่าเพื่อพระเจ้าและเพื่อความจริง และพระพรของพระองค์ก็สถิตอยู่ร่วมกับพวกเขา แม้ชาวโลกที่ไม่เชื่อยังต้องยอมรับผลลัพธ์อันดีเลิศที่เกิดจากการยอมรับหลักการต่างๆ ของข่าวประเสริฐ ในคำพูดของผู้เผยพระวจนะที่กล่าวกับชนชาติอิสราเอลว่า "ชื่อเสียงของเจ้าก็เลื่องลือไปท่ามกลางประชาชาติในเรื่องความงามของเจ้า เพราะความงามนั้นก็สมบูรณ์ทีเดียวเนื่องด้วยสง่าราศีที่เรามอบให้เจ้า พระยาห์เวห์องค์เจ้านายตรัสดังนี้แหละ" แต่พวกเขาก็กลับล้มลงด้วยความปรารถนาเดียวกันที่นำคำแช่งสาปและความหายนะมาให้กับชนชาติอิสราเอล นั่นคือ ความต้องการเลียนแบบประเพณีและพยายามสร้างมิตรภาพกับพวกคนอธรรม "เจ้าวางใจในความงดงามของเจ้าและเจ้าเล่นชู้เนื่องด้วยชื่อเสียงของเจ้า" เอเสเคียล 16:14, 15 {GC 382.3} {GCth17 330.3}

คริสตจักรโปรเตสแตนต์จำนวนมากมายทำตามแบบอย่างของโรมในการมีความสัมพันธ์อย่างไร้ศีลธรรมกับ "กษัตริย์ทั้งหลายของแผ่นดินโลก" นั่นคือ เป็นคริสตจักรของรัฐที่มีความสัมพันธ์กับการปกครองทางฝ่ายโลกและนิกายอื่นๆ ด้วยการแสวงหาการยอมรับของฝ่ายโลก และคำว่า "บาบิโลน" จึงเป็นคำที่ใช้บรรยายองค์กรเหล่านี้ได้อย่างเหมาะสม พวกเขาทั้งหมดต่างอ้างว่าหลักคำสอนของพวกเขาได้มาจากพระคัมภีร์ แต่กระนั้นยังแยกออกเป็นนิกายต่างๆ จนแทบนับจำนวนนิกายได้ไม่ถ้วน พร้อมด้วยหลักความเชื่อและทฤษฎีที่ขัดแย้งแตกต่างกันมากมาย {GC 383.1} {GCth17 331.1}

นอกเหนือจากบาปของการเข้าร่วมกับโลก คริสตจักรที่แยกตัวออกมาจากโรมก็ยังคงมีลักษณะอื่นๆ ของโรมด้วย {GC 383.2} {GCth17 331.2}

มีรายงานฉบับหนึ่งของคริสตจักรโรมันคาทอลิกที่แย้งไว้ว่า “หากคริสตจักรแห่งโรมเคยทำผิดเรื่องรูปเคารพของเหล่านักบุญแล้ว คริสตจักรแห่งอังกฤษซึ่งเป็นลูกสาวของเธอก็ผิดเช่นเดียวกัน ที่ถวายโบสถ์ให้นางมารีย์ถึง 10 แห่งแล้วถวายให้พระคริสต์เพียงแห่งเดียว” Richard Challoner, *The Catholic Christian Instructed* คำนำ หน้า 21, 22 {GC 384.1} {GCth17 331.3}

ในหนังสือ “เอ ทริทีส์ ออน เดอะ มิลเลเนียม” [A Treatise on the Millennium] ดร. ฮอพคินส์ [Hopkins] เขียนไว้ว่า “ไม่มีเหตุผลใดที่จะมาพิจารณาว่าเจตนารมย์และการกระทำของการต่อต้านคริสเตียนนั้นจำกัดอยู่ในคริสตจักรซึ่งในปัจจุบันนี้เรียกว่าคริสตจักรแห่งโรม ภายในคริสตจักรต่างๆ ของนิกายโปรเตสแตนต์ก็มีสภาพของการต่อต้านพระคริสต์อยู่มากทีเดียว และคริสตจักรเหล่านั้นก็ยังห่างไกลจากการได้รับการปฏิรูปทั้งหมดจากเรื่อง.....ความเสื่อมโทรมทางศีลธรรมและความชั่วช้า” Samuel Hopkins, Works เล่มที่ 2 หน้า 328 {GC 384.2} {GCth17 331.4}

ดร. กูทรีย์ [Guthrie] เขียนถึงเรื่องการแยกตัวของคริสตจักรเพสไบทีเรียนออกจากโรมว่า “เมื่อกว่าสามร้อยปีที่แล้ว คริสตจักรของเราที่มีธงชัยเป็นรูปพระคัมภีร์ที่เปิดออกและคำขวัญที่ติดอยู่บนแผ่นป้ายว่า ‘จงค้นหาพระคัมภีร์’ ได้เดินเป็นขบวนออกมาจากประตูของโรม” และแล้วท่านก็ถามคำถามที่สำคัญอย่างมากว่า “พวกเขาก้าวหลุดออกมาจากบาบิโลนหมดแล้วใช่หรือไม่” Thomas Guthrie, The Gospel in Ezekiel หน้า 237 {GC 384.3} {GCth17 331.5}

สเปอเจิน [Spurgeon] กล่าวว่า “ดูเสมือนหนึ่งว่าคริสตจักรแห่งอังกฤษถูกกัดกร่อนจนหมดด้วยพิธีกรรมทางศาสนา แต่ผู้ที่มีความเห็นไม่สอดคล้องกันก็ไม่ได้เลวน้อยกว่าพวกนักปรัชญานอกศาสนา คนที่เราคิดว่ามีสิ่งที่ดีกว่าก็กำลังหันหลังเดินออกไปทีละคนจากหลักพื้นฐานแห่งความเชื่อ เมื่อคิดดูให้รอบคอบแล้ว ข้าพเจ้าเชื่อว่าที่ตรงกลางหัวใจของประเทศอังกฤษนั้นมีลักษณะเหมือนรวงผึ้งที่รวมเอาคนนอกศาสนาที่สมควรให้แช่งด่าไว้อยู่ภายใน แล้วคนเหล่านี้ยังกล้าขึ้นธรรมาสน์และเรียกตัวเองว่าเป็นคริสเตียน” {GC 384.4} {GCth17 332.1}

อะไรคือต้นเหตุที่ทำให้เกิดการละทิ้งความเชื่อครั้งยิ่งใหญ่ คริสตจักรเริ่มตีตัวออกจากความเรียบง่ายของข่าวประเสริฐด้วยวิธีการใด ก็ด้วยการยอมทำตามวิถีปฏิบัติของพวกนอกศาสนา เพื่อช่วยให้คนนอกศาสนายอมรับศาสนาคริสเตียนได้ง่ายยิ่งขึ้น อัครทูตเปาโลประกาศว่า “อำนาจลึกลับนอกกฎหมายนั้นก็เริ่มทำงานอยู่แล้ว” 2 เธสะโลนิกา 2:7 ซึ่งมีความหมายรวมถึงสมัยของท่านเองด้วย ในช่วงสมัยของอัครสาวกนั้นคริสตจักรยังคงค่อนข้างบริสุทธิ์ แต่ “ในช่วงท้ายของศตวรรษที่สอง คริสตจักรส่วนใหญ่เริ่มรับรูปแบบใหม่เข้ามา ความเรียบง่ายของยุคแรกเริ่มหายไป โดยไม่ทันรู้ตัวเมื่อสาวกผู้ชราภาพพักผ่อนในหลุมฝังศพ ลูกๆ ของพวกเขาร่วมกับผู้เชื่อใหม่ๆ......ก็ก้าวออกมาและปั้นแต่งแนวทางใหม่ขึ้น” Robert Robinson, Ecclesiastical Researches บทที่ 6 ย่อหน้าที่ 17 หน้า 51 เพื่อหาคนมารับเชื่อให้ได้นั้น พวกเขาจึงลดมาตรฐานอันสูงส่งของความเชื่อของคริสเตียนลง และผลที่ตามมาคือ “คนนอกศาสนาไหลบ่าเข้ามาในคริสตจักร พวกเขามาพร้อมธรรมเนียมทั้งหลาย การปฏิบัติต่างๆ และบรรดารูปเคารพ” Gavazzi, Lectures หน้า 278 ในขณะที่ศาสนาคริสต์ได้รับความเห็นชอบและการสนับสนุนจากผู้ปกครองฝ่ายโลกนั้น มีผู้มารับเชื่อเพียงในนามเป็นจำนวนมากมาย แต่ในขณะที่มีสภาพภายนอกเป็นคริสเตียน คนจำนวนมากก็ยัง

“คงเป็นคนนอกศาสนา โดยยังคงแอบกราบไหว้บูชารูปเคารพอยู่” Ibid. หน้า 278 {GC 384.5} {GCth17 332.2}

สภาพเดียวกันนี้ยังคงเกิดขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่ากับแทบทุกคริสตจักรที่เรียกตนเองว่าโปรเตสแตนต์ไม่ใช่หรือ เมื่อผู้ก่อตั้งคริสตจักรที่เต็มไปด้วยวิญญาณของการปฏิรูปอย่างแท้จริงตายจากไป ลูกหลานของพวกเขาก็ก้าวออกมา และ “ปรับแต่งขบวนการด้วยรูปแบบใหม่” ในขณะที่พวกเขายึดมั่นอย่างไม่ลืมหูลืมตาอยู่กับความเชื่อที่บรรพบุรุษส่งต่อมา และปฏิเสธไม่ยอมรับความจริงใดๆ ที่ใหม่กว่าที่พวกเขามองเห็น เหล่าบุตรทั้งหลายของนักปฏิรูปจึงก้าวห่างออกไปจากตัวอย่างแห่งความถ่อมตน การเสียสละและการละทิ้งสิ่งของในโลกของนักปฏิรูปทั้งหลาย ด้วยประการฉะนี้ “ความเรียบง่ายแต่แรกจึงหายไป” วิถีแห่งโลกไหลบ่าเข้ามายังคริสตจักรและนำ “ธรรมเนียม วิธีปฏิบัติและรูปเคารพ” เข้ามาในคริสตจักรด้วย” {GC 385.1} {GCth17 332.3}

อนิจจัง การเป็นมิตรกับโลกซึ่งเป็น “ศัตรูกับพระเจ้า” ของคนทั้งหลายที่ประกาศว่าตนเป็นผู้ติดตามพระคริสต์นั้นช่างน่ากลัวเพียงไร คริสตจักรที่เป็นที่นิยมของผู้คนทั่วทั้งอาณาจักรคริสเตียนเหินห่างไปจากมาตรฐานแห่งความถ่อมตน การละทิ้งตน ความเรียบง่ายและคุณความดีที่มีอยู่ในพระคัมภีร์อย่างมากเพียงไร จอห์น เวสเลย์กล่าวถึงวิธีการใช้เงินอย่างถูกต้องว่า “อย่าใช้ตะลันต์อันมีค่ายิ่งไปอย่างสิ้นเปลือง เพียงเพื่อสนองความต้องการของดวงตา ด้วยเครื่องนุ่มห่มที่ไม่จำเป็นและมีราคาแพง หรือด้วยเครื่องประดับที่ไม่จำเป็น อย่าสิ้นเปลืองกับการตกแต่งบ้านด้วยของหายาก ของที่เกินความต้องการหรือมีราคาแพง หรือ ในภาพถ่าย ภาพวาดที่มีราคาแพง หรือในสิ่งของที่เคลือบด้วยทอง...... จงอย่าหาสิ่งใดเพื่อนำมาสนองตอบกับความหยิ่งยโสของชีวิตเพื่อจะเป็นที่ชื่นชมหรือรับคำเยินยอจากมนุษย์.....‘ ตราบใดที่ท่านทำสิ่งที่ดีๆ เพื่อตัวเอง ผู้คนจะกล่าวถึงท่านในทางที่ดี’ ตราบใดที่ท่าน ‘แต่งตัวเองด้วยผ้าลินินสีม่วงและมีเนื้อดี’ และแต่ง ‘อย่างหรูหราทุกวัน’ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคนมากมายจะยกย่องรสนิยมที่สูงส่ง ความโอบอ้อมอารีและความมีน้ำใจของท่าน แต่อย่าซื้อคำสรรเสริญของพวกเขาด้วยราคาแพงเช่นนี้ แต่ให้พึงพอใจกับเกียรติที่มาจากพระเจ้า” Wesley, Works, Sermon 50, “The Use of Money” แต่มีคริสตจักรจำนวนมากในปัจจุบันนี้ที่ละเลยคำสอนเช่นนี้ {GC 385.2} {GCth17 332.4}

การแสดงว่าตนเองเป็นคนมีศาสนากลายเป็นสิ่งที่โลกนี้นิยมชมชอบ ประมุข นักการเมือง ทนายความ แพทย์ นักธุรกิจ ต่างพากันเข้าร่วมเป็นสมาชิกในคริสตจักรก็เพื่อเป็นช่องทางสร้างความนับถือและความวางใจทางสังคมและความก้าวหน้าในฝ่ายโลกของตนเอง ด้วยวิธีนี้ พวกเขาพยายามปกปิดธุรกรรมที่ไม่ชอบธรรมของตนเองไว้ด้วยการอ้างตนว่าเป็นคริสเตียน องค์กรศาสนาคริสต์ต่างๆ ที่ได้รับการสนับสนุนด้วยทรัพย์และอิทธิพลของบรรดาชาวโลกที่รับบัพติศมาเข้ามาแต่ยังหมกมุ่นอยู่ในทางโลกีย์เหล่านี้ก็ทำให้จำเป็นที่จะต้องพยายามหาความนิยมและการสนับสนุนมากยิ่งขึ้น โบสถ์อันโอ่อ่าตระการตาซึ่งตกแต่งอย่างหรูหราที่สุดถูกสร้างขึ้นตามถนนที่มีชื่อ ผู้เข้าร่วมนมัสการแต่งกายด้วยเครื่องแต่งกายราคาแพงและนำสมัย ใช้เงินเดือนสูงจ้างผู้รับใช้ที่มีความสามารถสร้างความสำราญและดึงดูดผู้คน คำเทศนาของพวกเขาจะต้องไม่แตะเรื่องบาปที่ทำกันอย่างแพร่หลาย แต่คำเทศนาของพวกเขาจะต้องรื่นหูสร้างความพึงพอใจ ด้วยเหตุนี้ คนบาปที่อยู่ในสังคมจึงสมัครเข้าร่วมอยู่ในบัญชีของคริสตจักรและบาปที่นิยมชมชอบจึงซ่อนอยู่ภายใต้การเสแสร้งของความเลื่อมใสในศาสนา {GC 386.1} {GCth17 333.1}

นิตยสารชั้นนำฝ่ายโลกฉบับหนึ่งวิจารณ์เรื่องทัศนคติที่เป็นอยู่ของผู้ที่อ้างตนเป็นคริสเตียนที่มีกับโลกว่า "คริสตจักรยอมรับวิญญาณของยุคนี้และปรับวิธีนมัสการตามความต้องการของยุคสมัยใหม่อย่างไม่ทันรู้สึกตัว" "แท้จริงแล้ว ทุกสิ่งที่ช่วยทำให้ศาสนาดูน่าสนใจก็ถูกคริสตจักรนำมาใช้เป็นเครื่องมือ" และนักเขียนคนหนึ่งของหนังสือพิมพ์นิวยอร์คอินดิเพนเดนท์ [New York Independent] กล่าวถึงคำที่เชื่อและปฏิบัติและนมักสารตามแบบชาวเมทอดิสต์ไว้ว่า "เส้นแบ่งระหว่างผู้ที่เคร่งในศาสนาและผู้ที่ไม่มีศาสนาเลือนหายไปเป็นเพียงเงาสลัว และผู้ที่ร้อนรนของทั้งสองฝ่ายต่างทำการลบความแตกต่างทั้งหมดที่มีระหว่างวิธีการประพฤติและความสนุกสนานของพวกเขา" "ศาสนาที่ได้รับความนิยมชมชอบจะมีสมาชิกเพิ่มมากขึ้นด้วยคนที่ได้รับประโยชน์โดยไม่ต้องใส่ใจกับหน้าที่ที่มาพร้อมกับศาสนานั้น" {GC 386.2} {GCth17 333.2}

เฮาวาร์ด ครอสบี [Howard Crosby] กล่าวว่า "เป็นเรื่องน่าเป็นห่วงอย่างยิ่งเมื่อพวกเราเห็นคริสตจักรของพระคริสต์แทบไม่ได้ทำตามแผนการขององค์พระผู้เป็นเจ้า เช่นเดียวกับชาวยิวในสมัยโบราณที่ปล่อยให้ความสัมพันธ์กับประเทศที่กราบไหว้รูปเคารพขโมยหัวใจของพวกเขาไปจากพระเจ้า......ก็เป็นเช่นนั้นแหละกับคริสตจักรของพระเจ้าในเวลานี้ ด้วยการเข้ามีส่วนร่วมอย่างจอมปลอมกับโลกที่ไม่เชื่อ ละทิ้งวิธีการของพระเจ้าที่ประทานชีวิตแท้และปล่อยตัวเองไปกับนิสัยชั่วของสังคมที่ไม่มีพระคริสต์ ถึงแม้บางครั้งคำโต้แย้งและข้อสรุปพอจะรับฟังได้ แต่สิ่งเหล่านี้ก็ห่างไกลจากคำเปิดเผยของพระเจ้าและขัดแย้งโดยตรงกับการเติบโตขึ้นในพระคุณทั้งปวง" *The Healthy Christian: An Appeal to the Church* หน้า 141, 142 {GC 387.1} {GCth17 333.3}

ท่ามกลางกระแสคลื่นแห่งการหมกมุ่นในทางโลกีย์และการแสวงหาความสำราญ การเสียสละและการถวายตนเพื่อพระคริสต์จึงหายไปจนเกือบหมด "มีชายและหญิงบางคนในคริสตจักรของเราที่ปัจจุบันอยู่ในวัยทำงาน พวกเขาถูกสอนไว้ตั้งแต่เมื่อยังเป็นเด็กให้ถวายตัว เพื่อจะมอบถวายตนหรือทำงานรับใช้พระคริสต์" แต่ "หากในเวลานี้ต้องการเงินทุนขึ้นมา.....ไม่มีใครจะต้องถูกร้องขอให้บริจาค โอ ไม่อย่างแน่นอน ให้จัดงานรื่นเริง แสดงละคร จำลองการพิพากษา งานเลี้ยงหรูหรา หรือของกิน อะไรก็ได้ที่ทำให้คนเพลิดเพลิน" {GC 387.2} {GCth17 334.1}

ผู้ว่าการรัฐวิสคอนซิน วาสเบิร์น [Washburn] ปราศรัยในการประชุมประจำปีเมื่อวันที่ 9 มกราคม ค.ศ. 1873 ว่า "อาจจะต้องมีการตรากฎหมายบางฉบับเพื่อนำมาใช้ทำลายโรงเรียนที่ทำให้มีนักการพนันเกิดขึ้น มีโรงเรียนเช่นนี้อยู่ทุกที่ แม้กระทั่งในคริสตจักร ที่บางครั้งพบว่ากำลังทำงานของมารโดยไม่รู้ตัวและไม่สงสัย การแสดงดนตรีเพื่อรับของขวัญ การจัดกิจกรรมขายชุดของขวัญและการขายตั๋วจับฉลากรางวัล ฉลากกินแบ่งชุดรางวัลต่างๆ และอื่นๆ ซึ่งในบางครั้งจัดขึ้นเพื่อช่วยให้บรรลุเป้าหมายทางศาสนาหรือการกุศล แต่บ่อยครั้งที่จัดขึ้นมาด้วยจุดประสงค์ที่ไม่ค่อยมีคุณค่า ซึ่งทั้งหมดนี้ล้วนแล้วแต่เป็นเครื่องมือหาเงินที่ไม่ได้ให้คุณค่าสำคัญเลย ไม่มีสิ่งใดที่ทำลายศีลธรรมและเป็นพิษภัยโดยเฉพาะกับเยาวชนได้มากเท่ากับการได้เงินหรือสมบัติโดยไม่ได้มาจากเพียรทำงาน คนมีเกียรติเข้าร่วมกิจกรรมการเสี่ยงโชคเหล่านี้ และปลอบจิตใต้สำนึกของเขาเองด้วยความคิดว่า เขาได้ใช้เงินไปในวัตถุประสงค์ที่ดี มันจึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่เยาวชนในรัฐนี้บ่อยครั้งมักจะตกไปสู่นิสัยลักษณะนี้ซึ่งความตื่นเต้นจากการละเล่นกิจกรรมเสี่ยงโชคจะเกิดขึ้นเกือบแน่นอนที่สุด" {GC 387.3} {GCth17 334.2}

วิญญาณของการประนีประนอมกับวิถีทางของชาวโลกกำลังบุกรุกเข้าไปยังโบสถ์ต่างๆ ทั่วอาณาจักรของคริสตศาสนา ที่กรุงลอนดอน โรเบิร์ท เอ็ดคินส์ [Robert Atkins] เทศนาวาดภาพที่มืดมนของความถดถอยทางฝ่ายจิตวิญญาณที่เกิดขึ้นอยู่ทั่วไปในประเทศอังกฤษไว้ว่า

“โลกนี้มีจำนวนคนชอบธรรมอย่างแท้จริงลดลงไปเรื่อยๆ และไม่มีผู้ใดใส่ใจเหล่าผู้ที่ประกาศตนเป็นผู้เชื่อในศาสนาในปัจจุบันนี้และในทุกๆ คริสตจักรเป็นผู้ที่รักโลก เป็นผู้ที่ประนีประนอมกับโลก เป็นผู้ที่รักสิ่งของเครื่องมืออำนวยความสะดวกสบาย และเป็นผู้ที่ทะเยอทะยานไขว่คว้าเกียรติยศ พวกเขาถูกเรียกให้เข้ามาร่วมทุกข์กับพระคริสต์ แต่พวกเขากลับหดถอยไปแม้แต่เพียงด้วยคำตำหนิ......ละทิ้งความเชื่อ ละทิ้งความเชื่อ ละทิ้งความเชื่อ ถูกสลักไว้อยู่ที่ด้านหน้าสุดของทุกๆ โบสถ์ หากพวกเขาเข้าใจมัน หากพวกเขารู้สึกถึงมัน ก็คงจะมีความหวัง แต่อนิจจา พวกเขาร้องว่า ‘ข้าเป็นเศรษฐีและข้าร่ำรวยแล้ว ข้าไม่ต้องการสิ่งใดเลย’ วิวรณ์ 3:17” Second Advent Library, tract No. 39 {GC 388.1} {GCth17 334.3}

บาปยิ่งใหญ่ที่เป็นข้อกล่าวหาที่มีต่อบาบิโลนคือ “นครที่ให้ประชาชาติดื่มเหล้าองุ่นแห่งราคะในการล่วงประเวณีของนาง” วิวรณ์ 14:8 ถ้วยยาพิษที่เธอเอามาให้กับโลกหมายถึงคำสอนเทียมเท็จที่เธอรับไว้ซึ่งเป็นผลจากความสัมพันธ์ที่ไม่เหมาะสมของเธอที่เธอมีกับผู้ยิ่งใหญ่ของโลก มิตรภาพที่มีกับโลกทำให้ความเชื่อของเธอผิดเพี้ยนไป และเมื่อถึงคราวของเธอ เธอก็นำสิ่งที่ผิดๆ ชักจูงโลกด้วยการสอนหลักคำสอนที่ค้านกับคำสอนที่ชัดเจนที่สุดของพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ {GC 388.2} {GCth17 334.4}

โรมไม่อนุญาตให้ประชาชนมีพระคัมภีร์และบังคับให้ทุกคนยอมรับคำสอนของเธอแทน การนำพระวจนะของพระเจ้ากลับคืนมาให้มนุษย์นั้นเป็นผลงานของการปฏิรูป แต่ไม่ได้เป็นเรื่องเกินความจริงใช่หรือไม่ที่คริสตจักรในยุคของเราสอนมนุษย์ให้นำความเชื่อของพวกเขาไปวางไว้ที่หลักความเชื่อและคำสอนของคริสตจักรแทนที่จะวางไว้ในพระคัมภีร์ ชาร์ลส์ บีเคอร์ [Charles Beecher] กล่าวถึงคริสตจักรโปรเตสแตนต์ต่างๆ ว่า “พวกเขาหลบหน้าไม่กล่าวคำพูดรุนแรงเพื่อต่อต้านหลักความเชื่อทางศาสนา ซึ่งมีความอ่อนไหวแบบเดียวกับที่พวกนักบวชผู้บริสุทธิ์เหล่านั้นหลีกเลี่ยงไม่พูดวาจารุนแรงเพื่อต่อต้านการสถาปนาการกราบไหว้รูปบูชานักบุญและผู้พลีชีพเพื่อศาสนาซึ่งพวกเขาเป็นผู้ก่อขึ้นมาเอง.....นิกายโปรเตสแตนต์อีแวนเจลิคัลผูกมัดมือของพวกเขาไว้ด้วยกันกับพวกตนเอง ตกลงระหว่างกันเองว่าคนที่เป็นนักเทศน์ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนก็จะเป็นนักเทศน์ไม่ได้หากเขาไม่ยอมรับหนังสือบางเล่มนอกเหนือจากพระคัมภีร์..........ไม่ใช่เป็นเรื่องที่จินตนาการขึ้นมาเองที่จะกล่าวว่าอำนาจฝ่ายความเชื่อทางศาสนาเริ่มห้ามปรามพระคัมภีร์เหมือนที่โรมเคยทำมาแล้ว แต่ทำไปด้วยวิธีที่ลึกลับเฉียบแหลมกว่า” Sermon on “The Bible a Sufficient Creed,” delivered at Fort Wayne, Indiana 22 กุมภาพันธ์ 1846 {GC 388.3} {GCth17 335.1}

เมื่อครูที่ซื่อสัตย์อธิบายพระวจนะของพระเจ้า ก็จะมีผู้คงแก่เรียน ผู้รับใช้ต่างๆ ที่อ้างว่าเข้าใจพระคัมภีร์ลุกขึ้นและปรักปรำคำสอนที่ดีงามทั้งหลายว่าเป็นคำสอนนอกรีต และด้วยการกระทำเช่นนี้จึงขับไล่ผู้ที่แสวงหาความจริงไป หากโลกไม่ได้ถูกมอมเมาอย่างสิ้นหวังด้วยเหล้าองุ่นของบาบิโลนแล้ว ฝูงชนมากมายคงจะเชื่อและกลับใจด้วยความจริงที่เรียบง่ายและเชือดเฉือนของพระวจนะของพระเจ้า แต่ความเชื่อทางศาสนานั้นสับสนและขัดแย้งกัน จนประชาชนไม่รู้ว่าจะเชื่ออะไรว่าเป็นความจริง บาปของโลกที่ไม่กลับใจนอนหมอบอยู่ที่หน้าประตูโบสถ์ {GC 389.1} {GCth17 335.2}

ข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่สองแห่งพระธรรมวิวรณ์บทที่ 14 ประกาศออกไปเป็นครั้งแรกในช่วงฤดูร้อนของปี ค.ศ. 1844 และในช่วงเวลานั้น ข่าวนี้ใช้ได้โดยตรงกับคริสตจักรต่างๆ ในประเทศสหรัฐอเมริกา ที่ซึ่งคำเตือนเรื่องการพิพากษาถูกประกาศในประเทศอย่างกว้างขวางที่สุด และโดยทั่วไปถูกปฏิเสธมากที่สุด และคริสตจักรถดถอยอย่างรวดเร็วที่สุด แต่ข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สองไม่ได้สำเร็จบริบูรณ์ในปี ค.ศ. 1844 ในช่วงเวลาดังกล่าว คริสตจักรต่างๆ ต้องประสบกับการเสื่อมถอยทางฝ่ายศีลธรรม อันเป็นผลเนื่องมาจากการปฏิเสธแสงสว่างเรื่องข่าวการเสด็จกลับมา แต่การเสื่อมถอยนี้ก็ยังไม่สมบูรณ์เช่นกัน

ขณะที่พวกเขาปฏิเสธความจริงพิเศษสำหรับเวลานั้น ความเสื่อมถอยของพวกเขาก็ยิ่งตกต่ำลงไปเรื่อยๆ แต่ยังตกต่ำไม่พอที่จะกล่าวว่า “บาบิโลนมหานครนั้นพังทลายแล้ว.....เพราะว่านครนี้ได้ทำให้ทุกประชาชาติดื่มเหล้าองุ่นแห่งราคะในการล่วงประเวณีของนาง” วิวรณ์ 14:8 เธอยังไม่ได้ทำให้ทุกประเทศกระทำเช่นนี้ จิตวิญญาณแห่งการทำตามโลกและความไม่สนใจต่อความจริงซึ่งเป็นบททดสอบสำหรับยุคเวลาของเราก็มีอยู่ และกำลังแพร่หลายต่อเนื่องในคริสตจักรของนิกายโปรเตสแตนต์ตลอดทั่วทุกประเทศในโลกคริสเตียน และคริสตจักรเหล่านี้ก็ถูกรวมอยู่ในคำตำหนิที่เคร่งขรึมและน่ากลัวของทูตสวรรค์องค์ที่สอง แต่ผลงานแห่งการละทิ้งความเชื่อยังก้าวไปไม่ถึงจุดที่สูงที่สุด {GC 389.2} {GCth17 335.3}

พระคัมภีร์เปิดเผยว่าก่อนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา ซาตานจะกระทำ “อิทธิฤทธิ์ทุกอย่างทั้งหมายสำคัญและการอัศจรรย์จอมปลอมและอุบายชั่วทุกอย่าง” และพวกที่ “ไม่ได้รักความจริงเพื่อจะรอดได้” จะถูกปล่อยให้ “ความลุ่มหลงมาถึงพวกเขาให้เขาเชื่อสิ่งที่เท็จ” 2 เธสะโลนิกา 2:9-11 จวบจนกระทั่งสภาพเช่นนี้จะเกิดขึ้นและการรวมตัวของคริสตจักรกับโลกจะเกิดขึ้นตลอดทั่วทั้งอาณาจักรคริสเตียนแล้ว การล่มจมของมหานครบาบิโลนจึงจะเกิดขึ้นอย่างสมบูรณ์ การเปลี่ยนแปลงอันนี้เติบใหญ่ขึ้นอย่างเป็นลำดับ แต่การสำเร็จอย่างบริบูรณ์ของคำพยากรณ์ในพระธรรมวิวรณ์ 14:8 นี้ยังคงเป็นสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต {GC 389.3} {GCth17 335.4}

แม้คริสตจักรต่างๆ ที่รวมกันเป็นบาบิโลนจะมีความมืดมนทางจิตวิญญาณและเหินห่างไปจากพระเจ้า แต่ก็ยังมีผู้ติดตามที่แท้จริงของพระคริสต์จำนวนมากอยู่ในคริสตจักรเหล่านั้น ในจำนวนนี้ยังมีคนอีกมากมายที่ไม่เคยเห็นความจริงพิเศษสำหรับยุคนี้ มีคนจำนวนไม่น้อยที่ไม่พอใจกับสภาพปัจจุบันของตนและอยากได้รับแสงสว่างที่ชัดเจนยิ่งขึ้น พวกเขาแสวงหาพระฉายาของพระคริสต์จากคริสตจักรที่เขาร่วมอยู่อย่างไร้ผล ในขณะที่คริสตจักรเหล่านี้เหินห่างออกไปจากความจริงมากยิ่งขึ้นและทำตัวเป็นพันธมิตรยิ่งใกล้ชิดกับโลกมากขึ้น ความแตกต่างระหว่างคนสองกลุ่มนี้จะยิ่งมีมากขึ้น และในที่สุดจะลงเอยด้วยการแตกแยก เวลาจะมาถึงเมื่อผู้ที่รักพระเจ้าอย่างสิ้นสุดใจคงอยู่ร่วมต่อไปไม่ได้กับพวกที่ “รักความสนุกมากกว่ารักพระเจ้า ยึดถือทางพระเจ้าแต่เพียงเปลือกนอก แต่ปฏิเสธฤทธิ์เดชของทางนั้น” 2 ทิโมธี 3:4-5 {GC 390.1} {GCth17 336.1}

พระธรรมวิวรณ์บทที่ 18 ชี้ไปถึงเวลาเมื่อคริสตจักรจะก้าวไปถึงสภาพตามที่ทูตสวรรค์องค์ที่สองกล่าวไว้อย่างเต็มตัว ตามผลลัพธ์ของการปฏิเสธคำเตือนสามประการของวิวรณ์ 14: 6-12 และประชากรของพระเจ้าที่ยังคงอยู่ในบาบิโลนจะถูกเรียกให้แยกตัวออกจากความสัมพันธ์ที่มีกับเธอ นี่เป็นข่าวสุดท้ายที่มีไว้ให้กับโลกนี้ และพระราชกิจนี้จะต้องทำให้สำเร็จ เมื่อผู้ “ที่ไม่เชื่อความจริงแต่ยินดีในการอธรรม” 2 เธสะโลนิกา 2:12 จะถูกปล่อยให้ลุ่มหลงและเชื่อในสิ่งที่เท็จแล้ว จากนั้น แสงแห่งความจริงจะส่องสว่างบนทุกคนที่จิตใจเปิดรับความจริง และบุตรทั้งหลายของพระเจ้าที่ยังคงอยู่ในบาบิโลนจะตอบรับเสียงเรียกที่ว่า “จงออกมาจากนครนั้นเถิดชนชาติของเราเอ๋ย” วิวรณ์ 18:4 {GC 390.2} {GCth17 336.2}

บท 22 - เหตุการณ์เกิดขึ้นตามคำพยากรณ์

ช่วงฤดูใบไม้ผลิของปี ค.ศ. 1844 ซึ่งคาดไว้แต่แรกว่าเป็นเวลาที่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา และเมื่อเวลานั้นผ่านไป ผู้ที่รอคอยด้วยความเชื่อในเรื่องการเสด็จมาปรากฏของพระองค์จึงรู้สึกสงสัยและไม่มั่นใจไปชั่วขณะหนึ่ง ในขณะที่โลกถือว่าพวกเขาพ่ายแพ้อย่างยับเยินและผ่านการพิสูจน์ว่าเป็นพวกที่ยึดมั่นอยู่กับความเชื่อที่ผิดๆ แต่แหล่งปลอบประโลมใจของพวกเขาก็ยังคงเป็นพระวจนะของพระเจ้า หลายคนศึกษาพระคัมภีร์ต่อไป พวกเขานำสิ่งที่พวกเขาเชื่อออกมาตรวจสอบอีกครั้งเพื่อหาหลักฐานของความเชื่อและศึกษาคำพยากรณ์อย่างละเอียดเพื่อค้นหาแสงสว่างให้มากขึ้น คำพยานในพระคัมภีร์ที่สนับสนุนจุดยืนของพวกเขานั้นชัดเจนและเด็ดขาด หมายสำคัญที่ไม่อาจเข้าใจเป็นอื่นใดชี้ให้เห็นว่าการเสด็จมาของพระคริสต์นั้นใกล้มากแล้ว พระพรพิเศษของพระเจ้าที่ทำให้คนบาปกลับใจและทำให้คริสเตียนฟื้นฟูจิตวิญญาณต่างยืนยันว่าข่าวสารนี้มาจากสวรรค์ และแม้ผู้เชื่อจะอธิบายความผิดหวังของพวกเขาไม่ได้ พวกเขาต่างรู้สึกมั่นใจว่าเหตุการณ์ที่ผ่านไปแล้วนั้นพระเจ้าทรงนำพวกเขาอยู่ {GC 391.1} {GCth17 337.1}

คำสอนหนึ่งที่สานอยู่กับคำพยากรณ์ต่างๆ ที่พวกเขาถือว่าใช้ประยุกต์เข้าได้ดีกับช่วงเวลาของการเสด็จมาครั้งที่สองคือ คำสอนซึ่งปรับเข้าได้อย่างดีเป็นพิเศษกับสภาพของความไม่แน่นอนและความหวาดหวั่นของพวกเขา และหนุนใจพวกเขาให้รอคอยอย่างอดทนในความเชื่อว่าสิ่งที่บัดนี้มืดมนเข้าใจไม่ได้จะถูกทำให้กระจ่างชัดแจ้งในเวลาอันสมควร {GC 391.2} {GCth17 337.2}

ในบรรดาคำพยากรณ์ต่างๆ ที่พวกเขาไม่เข้าใจมีพระธรรมฮาบากุก 2:1-4 รวมอยู่ด้วย "ข้าพเจ้าจะยืนเฝ้าดูอยู่ ข้าพเจ้าจะยืนที่หอคอย และเฝ้ารอเพื่อจะดูว่าพระองค์จะตรัสอะไรแก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะทูลตอบอย่างไร ในเรื่องการร้องทุกข์ของข้าพเจ้า แล้วพระยาห์เวห์ตรัสตอบข้าพเจ้าว่า 'จงเขียนนิมิตนั้นลงไป จงเขียนไว้บนแผ่นป้ายให้ชัดเจนเพื่อให้คนที่วิ่งอ่านได้คล่อง เพราะว่านิมิตนั้นยังรอเวลาของมันอยู่ มันกำลังรีบไปถึงความสำเร็จ มันจะไม่มุสา ถ้าดูช้าไปก็จงคอยสักหน่อย มันจะมาถึงแน่นอน คงไม่ล่าช้านัก ดูเถิด คนหยิ่งจองหอง จิตใจภายในเขาไม่ซื่อตรง แต่ว่าคนชอบธรรมจะดำรงชีวิตอยู่ด้วยความซื่อสัตย์'" {GC 392.1} {GCth17 338.1}

ย้อนกลับไปตั้งแต่แรกในปี ค.ศ. 1842 คำแนะนำในคำพยากรณ์นี้ที่บอกให้ "เขียนนิมิตนั้นลงไป จงเขียนไว้บนแผ่นป้ายให้ชัดเจนเพื่อให้คนที่วิ่งอ่านได้คล่อง" ทำให้ ชาร์ลส์ ฟิทช์ [Charles Fitch] วาดผังคำพยากรณ์เพื่อใช้อธิบายนิมิตของพระธรรมดาเนียลและวิวรณ์ การตีพิมพ์แผนผังนี้ถือว่าทำให้คำสั่งของฮาบากุกสำเร็จ ในเวลานั้นไม่มีผู้ใดสังเกตว่าในคำพยากรณ์เดียวกันนี้กล่าวถึงการล่าช้าที่จะเกิดขึ้นก่อนที่นิมิตนี้จะสำเร็จ ซึ่งนั่นก็คือเวลาที่พวกเขาต้องรอคอย หลังจากช่วงเวลาแห่งความผิดหวัง ข้อพระคัมภีร์นี้จึงโดดเด่นขึ้นมา "นิมิตนั้นยังรอเวลาของมันอยู่ มันกำลังรีบไปถึงความสำเร็จ มันจะไม่มุสา ถ้าดูช้าไปก็จงคอยสักหน่อย มันจะมาถึงแน่นอน คงไม่ล่าช้านัก.....คนชอบธรรมจะดำรงชีวิตอยู่ด้วยความซื่อสัตย์" {GC 392.2} {GCth17 338.2}

ข้อความตอนหนึ่งในคำพยากรณ์ของเอเสเคียลทำให้ผู้เชื่อมีกำลังและได้รับความประเล้าประโลมใจ "พระวจนะของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าว่า 'บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย สุภาษิตบทนี้ของพวกเจ้าซึ่งกล่าวถึงแผ่นดินอิสราเอลที่ว่า 'วันเหล่านั้นก็ไกลออกไปและนิมิตทุกเรื่องก็เหลว' นั้นหมายความว่าอะไร เพราะฉะนั้น จงบอกเขาว่า .... วันเหล่านั้นก็ใกล้และนิมิตทุกเรื่องก็จะสำเร็จ......เราจะพูดและคำพูดนั้นจะต้องเป็นไปตามนั้น โดยไม่ล่าช้าอีกต่อไป'" "พงศ์พันธุ์อิสราเอลกล่าวว่า 'นิมิตที่เขาเห็นเป็นเรื่องของอีกหลายวันข้างหน้า และเขาเผยพระวจนะถึงช่วงเวลาที่อยู่ห่างไกลโน้น' เพราะฉะนั้น จงกล่าวกับพวกเขาว่า พระยาห์เวห์องค์เจ้านายตรัสดังนี้ว่า

บรรดาถ้อยคำของเราจะไม่ล่าช้าอีกต่อไป และวาจาที่เราลั่นออกมานั้นจะต้องเป็นไปตามนั้น” เอเสเคียล 12:21-25, 27, 28 {GC 392.3} {GCth17 338.3}

คนทั้งหลายที่เฝ้ารออยู่ต่างปีติยินดี พวกเขาเชื่อว่าพระองค์ผู้ทรงทราบบั้นปลายตั้งแต่ต้นได้ทอดพระเนตรผ่านยุคต่างๆ ลงมา และทรงมองเห็นความผิดหวังของพวกเขา พระองค์ประทานพระดำรัสที่หนุนใจและให้ความหวังแก่พวกเขา หากไม่ใช่พระวจนะส่วนนี้ที่ชี้แนะให้พวกเขารอคอยอย่างอดทนและให้ความเชื่อยึดมั่นในพระวจนะของพระเจ้าไว้แล้ว พวกเขาคงสูญเสียความเชื่อในช่วงเวลาแห่งการทดลองนั้นแน่ {GC 393.1} {GCth17 339.1}

อุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคนของพระธรรมมัทธิวบทที่ 25 แสดงให้เห็นประสบการณ์ของบรรดาผู้ที่รอคอยการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ ในพระธรรมมัทธิวบทที่ 24 พระคริสต์ทรงตอบคำถามของสาวกเรื่องหมายสำคัญของการเสด็จมาของพระองค์และหมายสำคัญของวาระสุดท้ายของโลก พระองค์ทรงเน้นย้ำเหตุการณ์สำคัญที่สุดบางประการของประวัติศาสตร์โลกและของคริสตจักรตั้งแต่การเสด็จมาครั้งแรกจนถึงการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ กล่าวคือ การทำลายกรุงเยรูซาเล็ม ความทุกข์ยากยิ่งใหญ่ของคริสตจักรภายใต้การกดขี่ของพวกนอกศาสนาและของเปปาซี ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์มืดไปและดวงดาวตกจากท้องฟ้า หลังจากนี้พระองค์ตรัสถึงอาณาจักรของพระองค์ที่กำลังจัดตั้งขึ้น และพระองค์ทรงเล่าอุปมาผู้รับใช้สองประเภทที่รอคอยการเสด็จมาของพระองค์ พระธรรมมัทธิวบทที่ 25 เริ่มต้นด้วยข้อความดังนี้ว่า “แผ่นดินสวรรค์จะเปรียบเหมือนหญิงพรหมจารีสิบคน” พระวจนะในบทนี้ทำให้เรามองเห็นคริสตจักรในวาระสุดท้าย ซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกับที่เน้นให้เห็นในตอนท้ายของบทที่ 24 อุปมานี้อธิบายประสบการณ์ของพวกเขาด้วยพิธีสมรสของคนในโลกตะวันออก {GC 393.2} {GCth17 339.2}

“เวลานั้น แผ่นดินสวรรค์จะเปรียบเหมือนหญิงพรหมจารีสิบคนถือตะเกียงของตนออกไปรับเจ้าบ่าว เป็นคนโง่ห้าคน และเป็นคนมีปัญญาห้าคน คนโง่เหล่านั้นเอาตะเกียงของตนไปแต่ไม่ได้เอาน้ำมันไปด้วย คนที่มีปัญญานั้นเอาน้ำมันใส่ขวดไปกับตะเกียงของตนด้วย เมื่อเจ้าบ่าวมาช้า ก็พากันง่วงเหงาและหลับไป เมื่อถึงเวลาเที่ยงคืนก็มีเสียงร้องว่า ‘เจ้าบ่าวมาแล้ว จงออกมารับท่านเถิด’” {GC 393.3} {GCth17 339.3}

เป็นที่เข้าใจว่า การเสด็จมาของพระคริสต์ตามข่าวที่ทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งประกาศนั้นหมายถึงการมาของเจ้าบ่าว การปฏิรูปที่เกิดขึ้นอย่างกว้างขวางภายใต้การประกาศข่าวการใกล้เสด็จมาในเร็ววันของพระองค์ได้รับการตอบสนองด้วยหญิงพรหมจารีที่ออกไปต้อนรับ เรื่องนี้มีลักษณะคล้ายคลึงกับอุปมาในพระธรรมมัทธิว 24 ที่ชี้ให้เห็นคนสองจำพวก ทุกคนถือตะเกียงของตนเองซึ่งคือพระคัมภีร์ และพวกเขาออกไปต้อนรับพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าบ่าวพร้อมกับแสงไฟจากตะเกียง แต่ในขณะที่ “คนโง่เหล่านั้นเอาตะเกียงของตนไปแต่ไม่ได้เอาน้ำมันไปด้วย คนที่มีปัญญานั้นเอาน้ำมันใส่ขวดไปกับตะเกียงของตนด้วย” คนกลุ่มที่สองได้รับพระคุณของพระเจ้าได้รับอำนาจแห่งการเกิดใหม่และความเข้าใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ทำให้พระวจนะของพระองค์เป็นตะเกียงแก่เท้าและเป็นความสว่างแก่ทาง พวกเขาศึกษาพระคัมภีร์ด้วยความยำเกรงพระเจ้าเพื่อเรียนรู้ความจริงและแสวงหาด้วยความจริงใจเพื่อจะให้จิตใจและชีวิตของพวกเขาบริสุทธิ์ คนเหล่านี้มีประสบการณ์ของตนเอง มีความเชื่อในพระเจ้าและในพระวจนะของพระองค์ที่ความผิดหวังและความล่าช้าไม่อาจทำลายได้ ส่วนคนอื่นๆ นั้น “เอาตะเกียงของตนไปแต่ไม่ได้เอาน้ำมันไปด้วย” พวกเขาทำตามแรงหุนหันข่าวสารที่น่าเกรงขามกระตุ้นให้พวกเขากลัว แต่ความเชื่อของพวกเขายึดติดอยู่กับพวกพี่น้องของพวกเขา พวกเขาพอใจกับแสงริบหรี่ของความรู้สึกดีๆ โดยไม่ทำความเข้าใจกับความจริงอย่างถ่องแท้

หรือกับพระคุณที่กระทำการอยู่ในจิตใจอย่างแท้จริง คนเหล่านี้ออกไปต้อนรับพระเจ้าด้วยความหวังอย่างเต็มล้นที่จะได้รับรางวัลตอบแทนในทันที แต่พวกเขาไม่ได้เตรียมพร้อมสำหรับความล่าช้าและความผิดหวัง เมื่อการทดลองเกิดขึ้น ความเชื่อของพวกเขาก็หายไปและแสงสว่างของพวกเขาก็มอดลง {GC 393.4} {GCth17 340.1}

"ด้วยเมื่อเจ้าบ่าวมาช้า ก็พากันง่วงเหงาและหลับไป" ความล่าช้าของเจ้าบ่าวหมายถึงช่วงเวลาที่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะมาปรากฏนั้นผ่านพ้นไป เวลาของความผิดหวังและดูเหมือนเกิดการล่าช้า ในช่วงเวลาแห่งความไม่แน่นอนนี้ ผู้ที่สนใจเรื่องนี้อย่างผิวเผินและไม่ตั้งใจอย่างเต็มที่ก็เริ่มสั่นคลอนและความตั้งใจของพวกเขาก็เริ่มคลายลง แต่สำหรับผู้ที่วางรากฐานความเชื่อบนความรู้ในพระคัมภีร์ มีศิลาอยู่ใต้เท้าของพวกเขา ซึ่งคลื่นแห่งความผิดหวังไม่อาจซัดพาออกไป พวกเขา "พากันง่วงเหงาและหลับไป" คนกลุ่มหนึ่งไม่สนใจและละทิ้งความเชื่อไป ส่วนคนอีกกลุ่มหนึ่งรอคอยด้วยความอดทนจนกระทั่งได้รับแสงสว่างที่ชัดเจนขึ้น แต่กระนั้น ในยามค่ำคืนของการทดลอง ดูประหนึ่งว่าคนกลุ่มหลังสูญเสียความทะเยอทะยานและความตั้งใจไประดับหนึ่ง คนที่เชื่อไม่จริงและเชื่ออย่างผิวเผินจึงพึ่งพาความเชื่อของพี่น้องไม่ได้ ทุกคนต้องยืนขึ้นหรือล้มลงด้วยตัวของเขาเอง {GC 394.1} {GCth17 340.2}

ประมาณช่วงเวลานี้ ความคลั่งศาสนาเริ่มเกิดขึ้น บางคนที่เคยอ้างตนว่าเป็นผู้เชื่อเรื่องการเสด็จกลับมาด้วยใจร้อนรนกลับปฏิเสธพระวจนะของพระเจ้าว่าเป็นเครื่องชี้ทางที่ไม่มีวันผิดพลาด และโดยการอ้างว่าได้รับการทรงนำจากพระวิญญาณได้ปล่อยตัวพวกเขาเองไปอยู่ภายใต้การควบคุมของความรู้สึก ความนึกคิดและจินตนาการของตนเอง มีบางคนแสดงออกถึงความกระตือรือร้นอย่างไม่มีเหตุผลและดันทุรัง และปรักปรำทุกคนที่ไม่ยอมรับแนวทางของพวกเขา ความคิดและการดำเนินกิจกรรมอย่างคลั่งไคล้ของพวกเขาไม่ได้รับความเห็นใจจากคนส่วนใหญ่ของชาวแอ๊ดเวนตีส [Adventists ผู้รอคอยการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์] ยิ่งกว่านั้นพวกเขาดำเนินกิจเพียงเพื่อนำการตำหนิมาสู่เป้าหมายของความจริง {GC 395.1} {GCth17 341.1}

ซาตานใช้วิธีเหล่านี้เพื่อต่อต้านและทำลายพันธกิจของพระเจ้า ขบวนการประกาศการเสด็จกลับมาของพระเยซูปลุกเร้าประชาชนให้ตื่นตัวขึ้นอย่างมากยิ่ง คนบาปนับพันกลับใจ และคนซื่อสัตย์ต่างถวายตนเองทำงานประกาศความจริงแม้กระทั่งในช่วงเวลาที่ล่าช้าออกไป เจ้าชายแห่งความชั่วกำลังสูญเสียคนที่เคยอยู่ใต้อำนาจของมัน และเพื่อจะก่อให้เกิดความเสียหายแก่พระราชกิจของพระเจ้าได้นั้น มันจึงหลอกใช้ผู้ที่อ้างตนว่ามีความเชื่อและผลักดันให้พวกเขาไปจนสุดกู่ แล้วตัวแทนทั้งหลายของมันก็เตรียมพร้อมคอยจับผิดในทุกเรื่อง ความล้มเหลวทั้งหลาย การกระทำที่ไม่ถูกต้องทุกอย่าง และชูสิ่งนั้นขึ้นต่อหน้าคนเหล่านี้ด้วยความสว่างที่เกินความเป็นจริง เพื่อทำให้ชาวแอ๊ดเวนตีสและความเชื่อของพวกเขาเป็นที่น่ารังเกียจ ดังนั้น ยิ่งมันผลักดันคนที่มันควบคุมจิตใจได้ให้เข้าไปรวมกลุ่มกับผู้ที่เชื่อในการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ได้มากยิ่งขึ้นเท่าไหร่ มันก็จะได้เปรียบมากยิ่งขึ้นเท่านั้น เพราะคนเหล่านี้จะถูกนับว่าเป็นส่วนหนึ่งของผู้เชื่อทั้งหลาย {GC 395.2} {GCth17 341.2}

ซาตานเป็น "ผู้ที่กล่าวโทษพวกพี่น้อง" และวิญญาณเช่นนี้ของมันก็ดลใจมนุษย์ให้คอยจับผิดและหาจุดบกพร่องในประชากรขององค์พระผู้เป็นเจ้าและประจานสิ่งนั้นให้คนอื่นดู ในขณะที่สิ่งดีๆ ที่พวกเขาทำนั้นจะถูกปล่อยไว้โดยไม่กล่าวถึง

เมื่อพระเจ้าทรงประกอบกิจเพื่อช่วยจิตวิญญาณให้รอด ซาตานก็จะทำงานของมันด้วยอย่างขันแข็ง เมื่อเหล่าบุตรของพระเจ้ามาชุมนุมเบื้องพระพักตร์พระเจ้า ซาตานจะมาอยู่ท่ามกลางพวกเขาด้วย ในทุกการประชุมฟื้นฟู มันจะนำผู้ที่จิตใจยังไม่ได้รับการชำระและมีความคิดที่ไม่สมดุลเข้ามา เมื่อมีคนรับความจริงบางประการและได้เข้ามาอยู่ร่วมกับผู้เชื่อ มันทำงานผ่านคนเหล่านี้นำทฤษฎีมาลวงผู้ที่ไม่ระวังตัว การเข้าร่วมชุมนุมกับเหล่าบุตรของพระเจ้าไม่ได้เป็นเครื่องพิสูจน์ว่าบุคคลนั้นเป็นคริสเตียนที่แท้จริง แม้กระทั่งในวิหารนมัสการหรือที่โต๊ะเสวยขององค์พระผู้เป็นเจ้า บ่อยครั้งซาตานมักจะไปอยู่ในโอกาสที่สำคัญที่สุดโดยทำงานผ่านพฤติกรรมของบุคคลเหล่านั้นที่มันสามารถใช้เป็นตัวแทนของมันได้ {GC 395.3} {GCth17 341.3}

เจ้าชายแห่งความชั่วแย่งชิงพื้นที่ทุกกระเบียดนิ้วที่ประชากรของพระเจ้าย่างก้าวไปในเส้นทางเดินที่มุ่งสู่เมืองสวรรค์ ในประวัติศาสตร์ทั้งหมดของคริสตจักรนั้น ไม่มีการปฏิรูปใดที่ดำเนินไปโดยปราศจากการเผชิญหน้ากับอุปสรรคที่รุนแรง เป็นเช่นนี้ในสมัยของเปาโลด้วย ไม่ว่าอัครสาวกเปาโลจะจัดตั้งคริสตจักรขึ้นในสถานที่แห่งใดก็ตาม จะมีบางคนที่อ้างตนว่ารับเชื่อ แต่คนเหล่านี้ก็นำความเชื่อผิดๆ เข้ามาด้วย ซึ่งหากรับความเชื่อผิดๆ เหล่านี้เข้าไปแล้ว ความเชื่อเหล่านี้ก็จะเบียดความรักที่มีให้กับความจริงจนออกไปในที่สุด ลูเธอร์เองก็ต้องทนกับความสับสนและความกังวลใจยิ่งใหญ่จากแนวทางปฏิบัติของพวกคลั่งศาสนาที่อ้างว่าพระเจ้าตรัสโดยตรงกับพวกเขา และพวกเขาจึงวางแนวคิดและทัศนะของตนเองไว้อยู่เหนือคำพยานของพระคัมภีร์ หลายคนที่ขาดความเชื่อและประสบการณ์ แต่คิดว่าตนเองรู้พอแล้วและเป็นผู้ที่ชอบฟังและพูดถึงสิ่งใหม่ๆ จะถูกการอวดอ้างของครูใหม่ๆ เหล่านี้หลอก และพวกเขาเข้าร่วมกับตัวแทนของซาตานในการทำงานของการทำลายสิ่งที่พระเจ้าทรงดลบันดาลให้ลูเธอร์สร้างขึ้นมา และพี่น้องตระกูลเวสเล่ย์รวมทั้งคนอื่นๆ ที่เป็นพระพรให้แก่โลกด้วยอิทธิพลและความเชื่อของพวกเขา ในทุกย่างก้าวก็ต้องเผชิญกับเล่ห์ของซาตานที่คอยผลักดันคนที่กระตือรือร้นเกินขอบเขต ที่ไม่สมดุลและไม่ได้ชำระตนให้บริสุทธิ์ให้กลายเป็นคนคลั่งศาสนาทุกระดับ {GC 396.1} {GCth17 342.1}

วิลเลียม มิลเลอร์ไม่เห็นใจกับอิทธิพลต่างๆ ที่นำไปสู่การคลั่งศาสนา เหมือนเช่นลูเธอร์ เขาเปิดเผยว่าจะต้องเอาพระวจนะของพระเจ้ามาทดสอบทุกวิญญาณ มิลเลอร์กล่าวว่า “ในวันนี้พวกผีร้ายมีอำนาจยิ่งใหญ่เหนือความนึกคิดของบางคน และเราจะรู้ได้อย่างไรว่าเป็นวิญญาณของพวกไหน พระคัมภีร์ตอบว่า “พวกท่านจะรู้จักเขาได้เพราะผลของพวกเขา” มัทธิว 7:20......มีวิญญาณมากมายออกไปในโลก และเราได้รับบัญชาให้ทดสอบวิญญาณเหล่านี้ ในโลกทุกวันนี้หากวิญญาณที่ไม่ทำให้เรามีชีวิตอยู่อย่างสงบสุข อยู่อย่างชอบธรรมและอยู่ด้วยการมีพระเจ้า วิญญาณนั้นไม่ได้เป็นพระวิญญาณที่มาจากพระคริสต์ ข้าพเจ้ามั่นใจมากขึ้นทุกทีว่าซาตานมีส่วนร่วมอย่างมากในขบวนการที่บ้าคลั่งเหล่านี้......มีหลายคนท่ามกลางพวกเราที่ทำตัวประหนึ่งว่าได้รับการชำระตนให้บริสุทธิ์แล้วที่ยังคงดำเนินตามธรรมเนียมของมนุษย์และแสดงออกอย่างชัดเจนว่าพวกเขาไม่รู้เรื่องความจริงพอๆ กับกลุ่มคนที่ไม่ได้แสร้งทำตัวเลย” Bliss หน้า 236, 237 “วิญญาณแห่งความผิดจะนำเราออกไปจากความจริง และพระวิญญาณของพระเจ้าจะทรงนำเราให้เข้าไปถึงความจริง แต่ท่านโต้ว่ามีบางคนที่อาจทำผิดและคิดว่าตนเองมีความจริง แล้วจะเป็นเช่นไรต่อไป เราตอบว่าพระวิญญาณและพระวจนะจะต้องเห็นพ้องกัน ถ้ามีคนหนึ่งที่ตัดสินตนเองด้วยพระวจนะของพระเจ้าและพบว่าทุกอย่างที่เขาทำสอดคล้องกับพระวจนะทั้งหมดแล้วเขาจะต้องเชื่อว่าเขามีความจริงอยู่ แต่หากเขาพบว่าวิญญาณที่นำเขาอยู่นั้นไม่สอดคล้องกับคำสอนทั้งหมดในธรรมบัญญัติหรือหนังสือของพระเจ้าแล้ว ขอให้เขาเดินด้วยความระมัดระวัง เกลือกว่าเขาจะตกลงสู่กับดักของผีมาร” The Advent Herald and Signs of the Times Reporter เล่มที่ 8 หมายเลขที่ 23 (วันที่ 15 มกราคม ค.ศ. 1845) “บ่อยครั้งข้าพเจ้าพบหลักฐานของความศรัทธาจากดวงตาที่ลุกเป็นแวว

แก้มที่เปียกโชกและคำพูดที่สะอื้นมากกว่าจากเสียงอึกทึกทั้งปวงของโลกคริสเตียน” Bliss หน้า 282 {GC 396.2} {GCth17 342.2}

ในสมัยของการปฏิรูปศาสนา ศัตรูของพวกเขานำความชั่วทั้งหมดที่เกิดจากการคลั่งศาสนามาป้ายใส่คนที่ทำงานต่อต้านความคลั่งไคล้ศาสนาด้วยความจริงใจ พวกคนที่ต่อต้านขบวนการประกาศข่าวการเสด็จกลับมาก็ใช้วิธีการที่คล้ายคลึงกันนี้ และพวกเขาไม่เพียงไม่พอใจกับการเป็นตัวแทนที่ผิดๆ และขยายความผิดของพวกหัวรุนแรงและพวกคลั่งไคล้ศาสนาอย่างไร้เหตุผลเท่านั้น พวกเขายังกระจายข่าวที่แทบจะไม่มีมูลความจริงหลงเหลืออยู่ คนเหล่านี้ทำไปด้วยอคติและความเกลียดชัง ข่าวที่ประกาศว่าพระคริสต์เสด็จมาถึงหน้าประตูแล้วกวนใจความสงบสุขของพวกเขา พวกเขากลัวว่าเรื่องนี้จะเป็นความจริง แต่กระนั้นก็ยังหวังว่าไม่เป็นเช่นนั้น และนี่คือความลับที่เป็นเหตุให้คนเหล่านี้ต่อสู้กับชาวแอ๊ดเวนตีสและความเชื่อของพวกเขา {GC 397.1} {GCth17 342.3}

ข้อเท็จจริงที่ว่า มีคนคลั่งศาสนาหลายคนไต่เต้าขึ้นไปจนอยู่ในระดับผู้นำของชาวแอ๊ดเวนตีสนั้นก็ไม่ใช่เป็นเหตุผลที่นำมาตัดสินว่าขบวนการนี้ไม่ได้มาจากพระเจ้า หรือการมีคนคลั่งศาสนาและคนหลอกลวงเข้ามาสู่คริสตจักรในสมัยของเปาโลหรือสมัยของลูเธอร์ก็ไม่อาจใช้เป็นข้ออ้างในการประณามผลงานของพวกเขา จงให้ประชากรของพระเจ้าตื่นขึ้นจากการหลับใหลและเริ่มต้นลงแรงในงานของกลับใจและการปฏิรูปด้วยความจริงใจ ให้พวกเขาศึกษาพระคัมภีร์เพื่อเรียนรู้ความจริงตามที่มีอยู่ในพระเยซู ให้พวกเขาอุทิศตนทั้งหมดให้พระเจ้า และจะไม่ขาดหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่าซาตานยังคงว่องไวขันแข็งและตื่นตัวอยู่ มันจะแสดงอำนาจด้วยการหลอกลวงทั้งหมดที่เป็นไปได้ เรียกสมุนทั้งหมดที่ล้มลงให้เข้ามาช่วยงานของมัน {GC 398.1} {GCth17 343.1}

การประกาศเรื่องการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูไม่ใช่เป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดการคลั่งไคล้ทางศาสนาและการแตกแยก เหตุการณ์ทั้งหมดนี้ปรากฏให้เห็นในช่วงฤดูร้อนของปี ค.ศ. 1844 เมื่อผู้ที่รอคอยการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ตกอยู่ในความสงสัยและความสับสนในเรื่องสถานภาพที่แท้จริงของพวกตน การประกาศข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งและ “เสียงร้องในยามเที่ยงคืน” มีไว้เพื่อสกัดพวกที่คลั่งไคล้ศาสนาและความไม่ลงรอยกัน ผู้ที่เข้าร่วมในขบวนการอันสำคัญนี้ปรองดองกันอย่างดี จิตใจของพวกเขาเปี่ยมล้นด้วยความรักที่มีให้ต่อกันและมีให้กับพระเยซูที่พวกเขาหวังว่าจะได้เข้าเฝ้าในไม่ช้า ความเชื่อเดียวและความหวังใจเดียวยกพวกเขาขึ้นไปอยู่เหนือระดับอิทธิพลของมนุษย์และเป็นโล่ต่อต้านการจู่โจมของซาตานได้อย่างดี {GC 398.2} {GCth17 343.2}

“เมื่อเจ้าบ่าวมาช้า ก็พากันง่วงเหงาและหลับไป เมื่อถึงเวลาเที่ยงคืนก็มีเสียงร้องว่า เจ้าบ่าวมาแล้ว จงออกมารับท่านเถิด หญิงพรหมาจารีทั้งหมดนั้นก็ลุกขึ้นตกแต่งตะเกียงของตน” มัทธิว 25:5-7 ในช่วงฤดูร้อนของปี ค.ศ. 1844 ซึ่งเป็นเวลากึ่งกลางระหว่างเวลาเดิมที่มีการสอนว่าเป็นเวลาสิ้นสุดของคำพยากรณ์ 2300 วันกับช่วงฤดูใบไม้ร่วงของปีเดียวกันซึ่งภายหลังเป็นกำหนดเวลาใหม่ที่ยืดออกไป ข่าวสารตามคำของพระคัมภีร์ที่ว่า “เจ้าบ่าวมาแล้ว” ได้ถูกประกาศออกไป {GC 398.3} {GCth17 343.3}

สิ่งที่นำไปสู่ขบวนการนี้เกิดขึ้นเนื่องจากมีการค้นพบว่า กฤษฎีกาของกษัตริย์อารทาเซอร์ซีสที่ทรงสั่งให้บูรณะกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของช่วงเวลา 2300 วันนั้น คำสั่งนี้มีผลบังคับใช้ในช่วงฤดูใบไม้ร่วงของปี ก.ค.ศ. [ก่อนคริสตศักราช] 457 คำสั่งนี้ไม่ได้เกิดขึ้นในช่วงต้นปีตามที่เคยเชื่อกัน ดังนั้นเมื่อคำนวณจากฤดูใบไม้ร่วงของปี ก.ค.ศ. 457 แล้ว

ช่วง 2300 ปีจะไปสิ้นสุดที่ช่วงฤดูใบไม้ร่วงของปี ค.ศ. 1844 (โปรดดู Appendix ของหน้า 329) {GC 398.4} {GCth17 343.4}

ข้อคิดเห็นที่ได้จากแบบจำลองต่างๆ ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมก็ชี้แนะไปที่ฤดูใบไม้ร่วงว่าเป็นเวลาที่เหตุการณ์ซึ่งแสดงถึง "การชำระสถานนมัสการ" [Cleansing of the sanctuary] จะต้องเกิดขึ้น เรื่องนี้มีความชัดเจนมากขึ้นเมื่อมีการศึกษาอย่างเอาใจใส่ถึงแบบจำลองต่างๆ ที่สัมพันธ์กับการเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์ซึ่งเกิดขึ้นจริงตรงตามคำพยากรณ์ {GC 399.1} {GCth17 344.1}

การฆ่าลูกแกะปัสกาเป็นสัญลักษณ์เล็งถึงความตายของพระคริสต์ เปาโลกล่าวว่า "พระคริสต์ผู้ทรงเป็นปัสกาของเราถูกถวายบูชาแล้ว" 1 โครินธ์ 5:7 พิธีโบกถวายพืชผลรุ่นแรกที่เก็บเกี่ยวได้ซึ่งเป็นพิธีที่ประกอบในช่วงเทศกาลปัสกานั้นเป็นแบบจำลองที่เล็งไปถึงการเป็นขึ้นมาจากความตายของพระคริสต์ เปาโลกล่าวถึงเรื่องการเป็นขึ้นจากความตายขององค์พระผู้เป็นเจ้าและการเป็นขึ้นมาจากความตายของประชากรทั้งหลายของพระองค์ว่า "พระคริสต์ทรงเป็นผลแรก ต่อจากนั้นก็คือคนทั้งหลายที่เป็นของพระคริสต์ในเวลาที่พระองค์เสด็จมา" 1 โครินธ์ 15:23 ดั่งการโบกถวายพืชผลซึ่งเป็นต้นข้าวสุกที่ถูกเก็บรวบรวมก่อนถึงเวลาแห่งการเก็บเกี่ยว พระคริสต์ทรงเป็นผลแรกของการเก็บเกี่ยวชีวิตอมตะของผู้ที่จะได้รับความรอดในวันที่เป็นขึ้นจากความตายที่จะเกิดขึ้นในอนาคตซึ่งพวกเขาจะถูกรวบรวมไว้เพื่อเก็บเข้ายุ้งฉางของพระองค์ {GC 399.2} {GCth17 344.2}

แบบจำลองต่างๆ ที่เป็นสัญลักษณ์เหล่านี้ได้สำเร็จจริง ไม่ใช่เพียงแต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเท่านั้น แต่รวมถึงเกิดขึ้นตรงตามเวลาที่กำหนดไว้ด้วย วันที่ 14 ของเดือนที่หนึ่งของชาวยิว ในวันเดียวกันและเดือนเดียวกันตลอดช่วงเวลา 15 ศตวรรษอันยาวนานนี้ ลูกแกะปัสกาถูกฆ่า พระคริสต์ทรงเสวยปัสการ่วมกับสาวกของพระองค์ พระองค์ทรงสถาปนาการเลี้ยงนี้เพื่อระลึกถึงความตายของพระองค์เองที่ทรงเป็น "พระเมษโปดกของพระเจ้าผู้ทรงรับบาปของโลกไป" ยอห์น 1:29 ในคืนเดียวกันนั้น พระองค์ถูกมือของคนชั่วจับไปตรึงกางเขนและฆ่าเสีย และในฐานะพระต้นแบบที่แท้จริงของการโบกถวายพืชผล องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงเป็นขึ้นจากความตายในวันที่สาม "ทรงเป็นผลแรกของพวกที่ได้ล่วงหลับไป" ทรงเป็นตัวอย่างของคนชอบธรรมทั้งหมดที่จะเป็นขึ้นจากความตาย "ร่างกายอันต่ำต้อย" จะถูกเปลี่ยนแปลง และจะเป็น "เหมือนพระกายของพระองค์ที่เต็มด้วยพระรัศมี" 1 โครินธ์ 15:20 ฟีลิปปี 3:21 {GC 399.3} {GCth17 344.3}

ในทำนองเดียวกัน แบบจำลองต่างๆ ที่เป็นสัญลักษณ์เรื่องการเสด็จมาครั้งที่สองจะต้องเกิดขึ้นตรงตามเวลาที่กำหนดไว้ในพิธีการที่เป็นสัญลักษณ์ในระบบของโมเสสนั้น การชำระสถานนมัสการหรือวันยิ่งใหญ่ของการลบมลทินบาปจะถูกจัดให้มีขึ้นในวันที่สิบของเดือนที่เจ็ดของชาวยิว (เลวีนิติ 16:29-34) เมื่อมหาปุโรหิตลบมลทินบาปของอิสราเอลทั้งปวงและนำบาปของพวกเขาออกไปจากสถานนมัสการแล้ว มหาปุโรหิตจะก้าวออกมาและอวยพรประชาชน พวกเขาจึงเชื่อว่าพระคริสต์ผู้ทรงเป็นมหาปุโรหิตของเราจะทรงมาปรากฏตัวเพื่อชำระโลกด้วยการทำลายบาปและคนบาป และอวยพระพรผู้ที่รอคอยพระองค์ด้วยการประทานชีวิตอมตะให้ สำหรับวันที่สิบของเดือนที่เจ็ดซึ่งเป็นวันยิ่งใหญ่สำคัญของการลบมลทินบาปคือเป็นวันชำระสถานนมัสการนั้น วันดังกล่าวของปี ค.ศ. 1844 ตรงกับวันที่ 22 เดือนตุลาคม วันดังกล่าวจึงถูกคาดการณ์ว่าเป็นวันที่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา

เรื่องทั้งหมดนี้สอดคล้องกับข้อพิสูจน์ที่ยอมรับกันว่า ช่วงเวลา 2300 วันจะสิ้นสุดในช่วงฤดูใบไม้ร่วง และเป็นบทสรุปที่ดูประหนึ่งว่าไม่มีใครโต้แย้งได้ {GC 399.4} {GCth17 344.4}

ในอุปมาของพระธรรมมัทธิวบทที่ 25 หลังจากช่วงเวลาแห่งการรอคอยและการหลับใหลแล้ว เจ้าบ่าวก็มา การมานี้เข้าได้ดีกับเหตุและผลที่นำเสนอไว้ข้างต้นนี้ทั้งในแง่ของคำพยากรณ์และในแบบจำลองต่างๆ ที่เป็นสัญลักษณ์ คนเหล่านี้มีความเชื่อมั่นคงในความจริงและผู้เชื่อนับพันป่าวประกาศ "เสียงร้องในยามเที่ยงคืน" ด้วยเสียงอันดัง {GC 400.1} {GCth17 345.1}

ขบวนการนี้โหมกระหน่ำไปทั่วทุกแดนดินราวกับคลื่นใหญ่สึนามิ จากเมืองหนึ่งไปยังอีกเมืองหนึ่ง จากหมู่บ้านหนึ่งไปยังอีกหมู่บ้านหนึ่ง และเข้าไปถึงที่ห่างไกลความเจริญ จนประชากรของพระเจ้าที่รอคอยการกลับมาของพระองค์ตื่นตัวกันอย่างเต็มที่ การประกาศข่าวนี้ทำให้ความคลั่งศาสนาหายไปเหมือนกับหมอกในยามเช้าตรู่ก่อนดวงอาทิตย์ขึ้น ผู้เชื่อทั้งหลายมองเห็นความสงสัยและความกังวลใจของพวกเขาถูกกำจัดทิ้งไป และจิตใจของพวกเขาก็เต็มล้นด้วยความหวังและกำลังใจ การงานที่พวกเขาทำก็ไม่ได้มีลักษณะบ้าคลั่งซึ่งจะเห็นได้เป็นประจำเมื่อมนุษย์เกิดตื่นเต้นขึ้นโดยไม่มีอิทธิพลจากพระวจนะและพระวิญญาณของพระเจ้าควบคุม เป็นเหตุการณ์ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับห้วงเวลาที่ชนชาติอิสราเอลในอดีตถ่อมใจและหันกลับไปหาพระเจ้าเมื่อพวกเขาได้รับข่าวตักเตือนจากผู้รับใช้ของพระองค์ สิ่งที่เกิดขึ้นนี้มีลักษณะชัดเจนที่ชี้ให้เห็นเหมือนกันในทุกๆ ยุคว่าเป็นพระราชกิจของพระเจ้า มีความสุขปลาบปลื้มใจไม่มาก แต่มีการตรวจสอบจิตใจอย่างลึกซึ้ง มีการสารภาพบาปและละทิ้งสิ่งของทางโลก การเตรียมตัวเพื่อพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นภาระของจิตวิญญาณที่ปวดร้าว มีการอธิษฐานอย่างร้อนรนและการมอบถวายชีวิตทั้งหมดให้พระเจ้า {GC 400.2} {GCth17 345.2}

มิลเลอร์บรรยายถึงลักษณะของเหตุการณ์นั้นว่า "ไม่มีการแสดงออกอย่างยิ่งใหญ่ถึงความสุข กล่าวคือ ความสุขเหล่านั้นถูกระงับไว้สำหรับโอกาสในอนาคต เมื่อทั้งสวรรค์และโลกจะร่วมกันชื่นชมกับความสุขที่ไม่อาจบรรยายด้วยคำพูดใดๆ และเป็นความสุขที่เต็มล้นด้วยรัศมีภาพ ไม่มีเสียงตะโกนโห่ร้อง เพราะนั่นก็เก็บถนอมไว้เพื่อร้องให้ดังออกจากสวรรค์ นักร้องทั้งหลายพากันเงียบ พวกเขารอคอยที่จะเข้าร่วมร้องเพลงกับหมู่ทูตสวรรค์ กับคณะนักร้องแห่งสรวงสวรรค์.....ไม่มีการปะทะความรู้สึกกัน ทุกคนมีใจเดียวกันและความคิดเดียวกัน" Bliss หน้า 270, 271 {GC 401.1} {GCth17 345.3}

มีอีกคนหนึ่งที่ร่วมอยู่ในเหตุการณ์นี้เป็นพยานว่า "ในทุกหนทุกแห่งมีการสำรวจจิตใจอย่างจริงจังและมีวิญญาณแห่งการถ่อมใจต่อพระเจ้าแห่งสวรรค์สูงสุด สิ่งเหล่านี้ทำให้เกิดการละทิ้งสิ่งของฝ่ายโลกนี้ การประสานรอยร้าวและความเป็นปรปักษ์กัน การสารภาพความผิด การยอมมอบถวายตัวต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าและสารภาพความผิด การทูลขอพระเจ้าด้วยหัวใจที่แตกสลายเพื่อการอภัยและให้พระเจ้าทรงยอมรับ สิ่งเหล่านี้ทำให้เกิดการถ่อมตัวและมอบถวายจิตวิญญาณอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนเลย ตามที่พระเจ้าทรงบัญชาผ่านโยเอลว่า เมื่อวันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าใกล้จะมาถึง จะเกิดการฉีกใจ ไม่ใช่ฉีกเสื้อผ้า (โยเอล 2:13) และต่างหันเข้ามาหาพระเจ้าด้วยการอดอาหารและการร้องไห้และการคร่ำครวญ ตามที่พระเจ้าตรัสผ่านเศคาริยาห์ว่า วิญญาณแห่งพระคุณและการวิงวอนได้เทลงมายังบุตรทั้งหลายของพระเจ้า พวกเขามองมายังพระองค์ที่เขาได้แทง มีการร่ำไห้คร่ำครวญอย่างยิ่งใหญ่ในแผ่นดิน......และผู้ที่มองหาองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ถ่อมจิตวิญญาณของพวกเขาต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์" โดย Bliss ในหนังสือ Advent Shield and Review เล่มที่ 1 หน้า 271 (มกราคม ค.ศ. 1845) {GC 401.2} {GCth17 346.1}

ในบรรดาความเคลื่อนไหวทางศาสนาที่สำคัญๆ ตั้งแต่สมัยของอัครทูตยังไม่เคยมีการเคลื่อนไหวครั้งใดที่ไม่พบความไม่บกพร่องของมนุษย์และเล่ห์ของซาตานมากเท่ากับสิ่งที่เกิดขึ้นในฤดูใบไม้ร่วงของปี ค.ศ. 1844 ถึงแม้ในเวลานี้หลังจากเหตุการณ์ผ่านพ้นไปหลายปีแล้วก็ตาม ทุกคนที่มีส่วนร่วมกับขบวนการในครั้งนั้นและยังคงยืนหยัดอยู่บนความจริง พวกเขายังคงรู้สึกได้ถึงอิทธิพลอันศักดิ์สิทธิ์ของพระราชกิจที่ให้เกิดสุข และต่างก็เป็นพยานว่าเหตุการณ์ครั้งนั้นมาจากพระเจ้า {GC 401.3} {GCth17 346.2}

เมื่อเสียงร้องดังขึ้นว่า “เจ้าบ่าวมาแล้ว จงออกมารับท่านเถิด” ผู้ที่รอคอย “ก็ลุกขึ้นตกแต่งตะเกียงของตน” พวกเขาศึกษาพระวจนะของพระเจ้าด้วยความสนใจอย่างแรงกล้าอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ทูตสวรรค์ได้รับบัญชาจากสวรรค์ให้ไปปลุกผู้ที่ท้อถอยและตระเตรียมพวกเขาให้พร้อมที่จะรับข่าวสาร งานนี้ไม่ได้พึ่งปัญญาหรือความรอบรู้ของมนุษย์ แต่พึ่งในฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า คนกลุ่มแรกที่รับฟังและปฏิบัติตามการทรงเรียกไม่ใช่คนที่เก่งที่สุด แต่กลับเป็นคนที่ถ่อมและทุ่มเทที่สุด ชาวไร่ทิ้งต้นพืชไว้ในท้องทุ่ง นายช่างทิ้งเครื่องมือ พวกเขาออกไปประกาศคำเตือนพร้อมกับน้ำตาและความปีติยินดี ส่วนคนที่เมื่อก่อนหน้านี้เคยเป็นผู้นำในขบวนการ กลับเป็นคนกลุ่มสุดท้ายที่เข้าร่วมขบวนการเคลื่อนไหวนี้ คริสตจักรโดยทั่วไปไม่ต้อนรับข่าวสารนี้ และคนกลุ่มใหญ่ที่ยอมรับข่าวนี้ต่างต้องถอนตัวออกจากการข้องเกี่ยวกับโบสถ์ ภายใต้การทรงนำของพระเจ้า ข่าวนี้ถูกประกาศออกไปพร้อมกับข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่สองและทำให้ขบวนการนี้มีพลัง {GC 402.1} {GCth17 346.3}

ข่าวสารที่ว่า “เจ้าบ่าวมาแล้ว” ไม่ได้เป็นข่าวที่ต้องถกเถียงกันมากนัก แม้กระทั่งข้อพิสูจน์ของพระคัมภีร์ก็ชัดเจนและแน่นอน ข่าวนี้ถูกประกาศออกไปด้วยพลังผลักดันที่เคลื่อนไหวในจิตวิญญาณ ไม่มีอะไรต้องสงสัย ไม่มีอะไรต้องไต่ถาม เมื่อครั้งที่พระคริสต์เสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มอย่างมีชัยชนะ ประชาชนที่เดินทางมาชุมนุมจากทั่วทุกหนทุกแห่งเพื่อฉลองเทศกาลพากันแห่ไปยังภูเขามะกอกเทศ และขณะที่พวกเขาเข้าร่วมกับฝูงชนที่ติดตามพระเยซูอยู่นั้น พวกเขาได้รับแรงบันดาลใจในช่วงเวลานั้น พวกเขาจึงได้ร่วมร้องกันด้วยเสียงอันดังพร้อมกับคนอื่น ๆ ว่า “ขอให้ท่านผู้ที่เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ” มัทธิว 21:9 ในลักษณะที่คล้ายคลึงกันก็มีผู้ไม่เชื่อได้เข้าไปร่วมการประชุมกับพวกแอ๊ดเวนตีส บางคนมาเข้าร่วมด้วยความอยากรู้อยากเห็น บ้างก็ด้วยการเยาะเย้ย คนเหล่านี้ต่างรู้สึกได้ถึงอำนาจที่น่าเชื่อถือซึ่งมาพร้อมกับข่าวสาร “เจ้าบ่าวมาแล้ว” {GC 402.2} {GCth17 347.1}

ในเวลานั้น มีความเชื่อที่ทำให้การอธิษฐานได้รับคำตอบ เป็นความเชื่อที่ทำให้ได้รับรางวัลตอบแทน ดั่งฝนที่ตกลงมายังโลกที่แห้งผาก พระวิญญาณแห่งพระคุณเสด็จลงมายังผู้ที่แสวงหาด้วยความจริงใจ คนทั้งหลายที่หวังว่าอีกไม่นานนักพวกเขาจะยืนอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระผู้ไถ่ของเขา คนเหล่านี้เต็มไปด้วยความสุขอันยิ่งใหญ่ที่ไม่อาจกล่าวออกมาเป็นคำพูดได้ อำนาจที่นุ่มนวลและทำให้อ่อนลงของพระวิญญาณบริสุทธิ์หลอมจิตใจของคนเหล่านี้ ในขณะที่พระเจ้าประทานพระพรของพระองค์อย่างเต็มขนาดให้แก่ผู้ที่ซื่อสัตย์และผู้เชื่อ {GC 402.3} {GCth17 347.2}

ด้วยความระมัดระวังและความเคร่งขรึม บรรดาผู้ที่รับข่าวสารนี้ได้เดินก้าวเข้ามายังเวลาที่พวกเขาหวังว่าจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา ทุกเช้าพวกเขารู้สึกว่าหน้าที่อันดับแรกคือการหาหลักฐานเพื่อให้แน่ใจว่าพระเจ้าทรงยอมรับพวกเขา จิตใจของพวกเขาสานเข้าหากันอย่างใกล้ชิด และพวกเขาอธิษฐานร่วมกันและเผื่อซึ่งกันและกัน พวกเขามักประชุมร่วมกันในที่สงบเพื่อสนทนากับพระเจ้า

และเสียงร้องทูลขอเหล่านี้ดังขึ้นไปจากท้องทุ่งและไร่นาไปสู่สวรรค์ สำหรับพวกเขาแล้วความมั่นใจว่าพระผู้ช่วยให้รอดทรงยอมรับพวกเขากลายเป็นสิ่งที่จำเป็นมากยิ่งกว่าอาหารประจำวันของพวกเขาเสียอีก และหากมีเมฆหมอกมาบดบังความคิดของเขา พวกเขาจะไม่ยอมหยุดพักจนกระทั่งเมฆหมอกเหล่านั้นถูกปัดกวาดทิ้งไปหมด ในขณะที่พวกเขาตระหนักถึงพระคุณแห่งการอภัย พวกเขาต้องการมองเห็นพระพักตร์ของพระองค์ที่จิตวิญญาณพวกเขารักยิ่ง {GC 403.1} {GCth17 347.3}

แต่เป็นอีกครั้งหนึ่งที่พวกเขาถูกกำหนดมาให้ต้องพบกับความผิดหวัง เวลาที่ถูกกำหนดไว้ผ่านไปและพระผู้ช่วยให้รอดก็ไม่ได้เสด็จมา พวกเขาได้มองไปข้างหน้าถึงการเสด็จมาของพระองค์ด้วยความเชื่อมั่นที่ไม่หวั่นไหว และบัดนี้พวกเขาก็รู้สึกเหมือนนางมารีย์เมื่อเธอมาถึงอุโมงค์ฝังศพของพระผู้ช่วยให้รอดและพบว่าว่างเปล่า เธอร้องไห้พร้อมกับพูดว่า “เขาเอาองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าไป และข้าพเจ้าไม่ทราบว่าเอาไปไว้ที่ไหน” ยอห์น 20:13 {GC 403.2} {GCth17 347.4}

ความรู้สึกกลัวเกรง ความกลัวว่าข่าวสารนี้อาจจะเป็นจริงทำหน้าที่ควบคุมอยู่เหนือโลกของผู้ที่ไม่เชื่อไว้ได้ช่วงระยะหนึ่ง เมื่อเวลาที่กำหนดเลยผ่านไป ความรู้สึกดังกล่าวไม่ได้หายไปทันที ในช่วงแรกพวกเขาไม่กล้าฉลองชัยชนะทับถมต่อผู้ที่ผิดหวัง แต่เมื่อไม่มีเครื่องหมายแห่งพระพิโรธของพระเจ้าปรากฏให้เห็น คนเหล่านี้ก็หายกลัวและกลับไปตำหนิและหัวเราะเยาะอีก คนกลุ่มใหญ่ที่เคยอ้างว่าตนเชื่อเรื่องการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็ประกาศละทิ้งความเชื่อของพวกเขา บางคนที่เคยมีความเชื่อมั่นสูง ความภาคภูมิใจของพวกเขาก็ต้องพบกับความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัสจนพวกเขาอยากจะหลบหนีออกไปจากโลก เหมือนเช่นโยนาห์ พวกเขาบ่นต่อว่าพระเจ้าและอยากตายมากกว่าอยากมีชีวิตอยู่ต่อไป ส่วนผู้ที่ยึดความเชื่อไว้บนความคิดเห็นของผู้อื่นและไม่ได้ยึดมั่นอยู่กับพระวจนะของพระเจ้า คนเหล่านี้ก็พร้อมที่จะเปลี่ยนแนวคิดของตน พวกคนเย้ยหยันชักนำคนที่อ่อนแอและคนที่ขี้ขลาดให้มาเป็นพวกตนและพวกเขาร่วมกันประกาศว่าไม่มีอะไรต้องกลัวหรือต้องมาให้คาดหวังอีกแล้ว เวลาผ่านไปแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ไม่ได้เสด็จมาและโลกก็จะเป็นเช่นนี้ต่อไปอีกหลายพันปี {GC 403.3} {GCth17 348.1}

ผู้เชื่อที่ร้อนรนและจริงใจยอมสละทุกสิ่งเพื่อพระคริสต์ และมีส่วนร่วมในการสถิตอยู่ด้วยของพระองค์อย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน พวกเขาเชื่อว่าพวกเขาประกาศคำเตือนสุดท้ายให้โลกแล้วและคาดหวังว่าในเวลาอีกไม่ช้าจะเข้าร่วมในแวดวงสังคมกับพระอาจารย์และเหล่าทูตสวรรค์ และพวกเขาถอนตัวออกไปจากสังคมของผู้ที่ไม่ยอมรับข่าวประเสริฐเสียเป็นส่วนใหญ่ ด้วยความปรารถนาอย่างแรงกล้า พวกเขาอธิษฐานว่า “พระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้า เชิญเสด็จมาเถิด” วิวรณ์ 22:21 แต่พระองค์ไม่ได้เสด็จมา และบัดนี้พวกเขาต้องกลับมาแบกรับภาระหนักและความสับสนในชีวิตอีกครั้งหนึ่ง และทนอยู่กับการเหน็บแนมและการถากถางของโลกที่คอยเย้ยหยัน สิ่งเหล่านี้เป็นการทดสอบความเชื่อและความอดทนอย่างรุนแรง {GC 404.1} {GCth17 348.2}

แต่กระนั้นความผิดหวังครั้งนี้ไม่ได้ยิ่งใหญ่ไปกว่าความผิดหวังที่สาวกทั้งหลายได้รับในสมัยที่พระคริสต์เสด็จมาครั้งแรก เมื่อพระเยซูทรงลูกลาเข้ากรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้มีชัย ผู้ติดตามของพระองค์เชื่อมั่นว่าพระองค์กำลังจะทรงขึ้นครองบัลลังก์ของกษัตริย์ดาวิดและปลดปล่อยอิสราเอลจากอำนาจการกดขี่ พวกเขาตั้งความหวังไว้อย่างเต็มที่และเต็มไปด้วยความสุข พวกเขาแข่งกันถวายพระเกียรติกษัตริย์ของพวกเขา

มีหลายคนถอดเสื้อนอกของตนเองออกมาปูเป็นพรมตามทางที่พระองค์ทรงดำเนินผ่าน หรือโปรยใบตาลต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ ด้วยความสุขอย่างแรงกล้า พวกเขาร่วมกันเปล่งเสียงด้วยความยินดีว่า "โฮซันนา แก่บุตรของดาวิด" เสียงร้องชื่นชมนี้ดังกวนใจพวกฟาริสีและทำให้พวกเขาโกรธ พวกเขาอยากจะให้พระเยซูตำหนิสาวกของพระองค์ แต่พระองค์ตรัสตอบว่า "แม้คนพวกนี้จะนิ่งเงียบ แต่ศิลาทั้งหลายก็ยังจะส่งเสียงร้อง" ลูกา 19:40 คำพยากรณ์จะต้องสำเร็จ สาวกทั้งหลายจะทำให้พระประสงค์ของพระเจ้าสำเร็จ แต่กระนั้นพวกเขาถูกกำหนดให้ต้องพบกับความผิดหวังที่ขมขื่น เพียงไม่กี่วันผ่านไป พวกเขาต่างมองดูพระผู้ช่วยให้รอดสิ้นพระชนม์อย่างแสนทรมาน และฝังพระองค์ไว้ในอุโมงค์ สิ่งที่พวกเขาคาดหวังไว้ไม่ได้เกิดขึ้นอย่างที่พวกเขาคิดแม้เพียงนิดเดียว และความหวังของพวกเขาก็ตายไปพร้อมกับพระเยซู จวบจนกระทั่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาเสด็จออกมาจากอุโมงค์ฝังศพอย่างผู้มีชัย พวกเขาจึงเข้าใจสิ่งที่ถูกทำนายไว้ล่วงหน้าในคำพยากรณ์ว่า "จำเป็นที่พระคริสต์จะต้องทรงทนทุกข์และเป็นขึ้นจากตาย" กิจการ 17:3 {GC 404.2} {GCth17 348.3}

ห้าร้อยปีก่อนหน้านี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประกาศผ่านทางผู้เผยพระวจนะเศคาริยาห์ว่า "ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย จงร่าเริงอย่างยิ่งเถิด โอ บุตรีแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย จงโห่ร้อง นี่แน่ะ กษัตริย์ของเธอเสด็จมาหาเธอ ทรงความยุติธรรมและความรอด พระองค์ทรงอ่อนสุภาพและทรงลูกลา" เศคาริยาห์ 9:9 หากเหล่าสาวกรับรู้ได้ก่อนว่าพระคริสต์จะทรงถูกพิพากษาและต้องสิ้นพระชนม์แล้ว พวกเขาคงทำให้คำพยากรณ์นี้สำเร็จไม่ได้ {GC 405.1} {GCth17 349.1}

ในทำนองเดียวกัน มิลเลอร์และมิตรสหายของเขาทำให้คำพยากรณ์สำเร็จและประกาศข่าวที่พระคัมภีร์บอกไว้ล่วงหน้าว่าจะต้องประกาศให้โลกทราบ แต่หากพวกเขาเข้าใจอย่างเต็มที่ถึงคำพยากรณ์ที่ชี้ถึงความผิดหวังที่พวกเขาจะได้รับแล้ว พวกเขาคงจะประกาศข่าวนี้ให้แก่โลกไม่ได้ พวกเขาคงจะประกาศข่าวอื่นให้แก่ชนทุกชาติก่อนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา ข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งและองค์ที่สองถูกประกาศในเวลาที่เหมาะสม และก่อให้เกิดผลตามที่พระเจ้าทรงจัดวางให้พวกเขาทำให้สำเร็จ {GC 405.2} {GCth17 349.2}

ชาวโลกต่างจ้องดูและคาดว่าเมื่อเวลาที่กำหนดผ่านไปและพระคริสต์ไม่ได้เสด็จมาปรากฏ ความเชื่อเรื่องการเสด็จกลับมาของพระคริสต์จะถูกปล่อยทิ้งไป ในขณะที่มีคนมากมายที่ต้องเผชิญกับการทดลองอย่างหนักและละทิ้งความเชื่อไป แต่ก็มีบางคนที่ยังยืนหยัดอย่างมั่นคง ผลที่เกิดขึ้นจากขบวนการรอคอยการเสด็จกลับมาของพระคริสต์อันประกอบด้วยวิญญาณแห่งความถ่อมตนและการตรวจสอบจิตใจ การละทิ้งทางฝ่ายโลกและเกิดการปฏิรูปในชีวิตนั้นต่างเป็นพยานให้เห็นว่าขบวนการนี้มาจากพระเจ้า พวกเขาไม่กล้าปฏิเสธว่าอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นพยานให้กับการเทศนาเรื่องการเสด็จมาครั้งที่สองและพวกเขาหาข้อผิดพลาดในการคำนวณเวลาของคำพยากรณ์ไม่ได้ ผู้ต่อต้านที่มีความสามารถสูงสุดยังไม่อาจเอาชนะการแปลความหมายเรื่องระบบในคำพยากรณ์ของพวกเขาได้ หากไม่มีหลักฐานในพระคัมภีร์มายืนยัน พวกเขาจะไม่ยอมปฏิเสธจุดยืนของพวกเขาที่ได้มาด้วยการศึกษาพระคัมภีร์อย่างจริงจังและการอธิษฐาน จุดยืนที่สติปัญญาของพวกเขาได้มาด้วยความกระจ่างจากพระวิญญาณของพระเจ้าและจิตใจเร่าร้อนด้วยอำนาจที่มีชีวิต จุดยืนที่ทนได้กับการวิจารณ์ที่รุนแรงที่สุดและการต่อต้านอย่างขมขื่นจากครูสอนศาสนาที่มีชื่อเสียงและนักปรา

ชญ์ของโลก และที่ยืนหยัดต้านแรงกดดันจากผู้มีความรู้และคล่องแคล่วที่สุด และการตำหนิและดุด่าของผู้มีเกียรติและของคนต่ำช้า {GC 405.3} {GCth17 349.3}

จริงอยู่ สิ่งที่พวกเขาคาดหวังไว้เกิดการผิดพลาดขึ้น แต่เหตุการณ์นี้ก็ไม่อาจสั่นคลอนความเชื่อที่พวกเขามีในพระวจนะของพระเจ้า เมื่อโยนาห์ออกไปประกาศตามถนนของเมืองนีนะเวห์ว่า เมืองนีนะเวห์จะถูกทำลายภายในสี่สิบวัน องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยอมรับการถ่อมใจของชาวเมืองนี้ และทรงขยายเวลาแห่งพระกรุณาธิคุณออกไป กระนั้นสิ่งที่โยนาห์ประกาศนั้นเป็นข่าวสารมาจากพระเจ้า และเมืองนีนะเวห์ก็ถูกทดสอบตามพระประสงค์ของพระองค์ ในทำนองเดียวกัน ชาวแอ๊ดเวนตีสเชื่อว่าพระเจ้าทรงนำพวกเขาให้ประกาศคำเตือนเรื่องการพิพากษา พวกเขาประกาศว่า "ข่าวนี้ทดสอบจิตใจของผู้ที่ได้รับฟังทุกคน และกระตุ้นให้เกิดความรักในการเสด็จมาปรากฏขององค์พระผู้เป็นเจ้า หรือไม่ ข่าวสารนี้ก็สร้างความเกลียดชังไม่น้อยไปกว่ากัน ซึ่งมีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่จะทรงรับรู้ได้ ข่าวสารนี้ขีดเส้นแบ่งแยก.......เพื่อให้ตรวจสอบจิตใจของตนเองเพื่อจะได้รู้ว่า หากองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมาแล้วนั้นจะพบพวกเขาอยู่ฝ่ายไหน เพื่อพวกเขาจะอุทานว่า 'ดูสิ นี่คือพระเจ้าของเรา เรารอคอยพระองค์ เพื่อพระองค์จะทรงช่วยเราให้รอด' อิสยาห์ 25:9 หรือพวกเขาจะร้องขอให้ก้อนหินและภูเขาล้มลงทับพวกเขาเพื่อจะหนีให้พ้นไปจากพระพักตร์ของพระองค์ผู้ประทับอยู่บนบัลลังก์ และหนีให้พ้นจากพระพิโรธของพระเมษโปดก ดังนั้น เราเชื่อว่าพระเจ้าทรงทดลองประชากรของพระองค์ และทดสอบความเชื่อของพวกเขาและพิสูจน์เขาเหล่านั้นและทรงเห็นว่าพวกเขาจะหดถอยไปจากหน้าที่การงานที่พระองค์ทรงเห็นว่าเหมาะสำหรับพวกเขาในเวลาแห่งการทดลองหรือไม่ หรือว่าพวกเขาจะสละสิ่งของในโลกนี้และพึ่งพิงในพระวจนะของพระเจ้าด้วยความมั่นใจอย่างแน่วแน่" *The Advent Herald and Signs of the Times Reporter* ฉบับที่ 14 เล่มที่ 8 (13 พฤศจิกายน 1844) {GC 406.1} {GCth17 350.1}

ความรู้สึกของผู้ที่ยังเชื่อว่าพระเจ้าทรงนำพวกเขาในเหตุการณ์ที่ผ่านมาถูกบรรยายไว้ในคำพูดของวิลเลียม มิลเลอร์ว่า "หากข้าพเจ้าสามารถย้อนเวลากลับไปในอดีตได้อีกครั้งหนึ่งและข้าพเจ้ามีหลักฐานอันเดียวกันกับที่ข้าพเจ้ามีอยู่นี้ ข้าพเจ้าจะตอบอย่างจริงใจทั้งต่อหน้าพระเจ้าและต่อหน้ามนุษย์ว่า ข้าพเจ้าก็จะทำเหมือนที่ทำมาแล้ว" "ข้าพเจ้าหวังว่า ข้าพเจ้าได้ชำระเสื้อผ้าให้สะอาดจากเลือดของวิญญาณจิตพวกนั้น ข้าพเจ้ารู้ว่าเท่าที่กำลังอำนาจของข้าพเจ้าจะทำได้ ข้าพเจ้าปลดปล่อยตัวเองให้พ้นจากการปรับโทษของความผิดของพวกเขาแล้ว" คนของพระเจ้าท่านนี้เขียนต่อไปว่า "แม้ข้าพเจ้าจะต้องพบกับความผิดหวังถึงสองครั้ง แต่ข้าพเจ้าไม่หดหู่หรือท้อถอย.....ความหวังของข้าพเจ้าเรื่องการเสด็จมาของพระคริสต์ก็ยังมั่นคงเหมือนเดิม ข้าพเจ้ากระทำแต่สิ่งที่ข้าพเจ้าไตร่ตรองมาแล้วหลายปีและตระหนักว่าเป็นหน้าที่ที่ข้าพเจ้าจะต้องทำ หากข้าพเจ้าทำผิดไป ก็คงเป็นมาจากความกรุณาและความรักที่ข้าพเจ้ามีให้กับเพื่อนมนุษย์และสำนึกในหน้าที่ที่มีต่อพระเจ้า" "สิ่งหนึ่งที่ข้าพเจ้าทราบดีคือ ข้าพเจ้าไม่เคยเทศนาเรื่องอื่นใดนอกจากเรื่องที่ข้าพเจ้าเชื่อ และพระเจ้าสถิตอยู่กับข้าพเจ้า อำนาจของพระองค์สำแดงออกในผลงานเหล่านั้นและก่อให้เกิดผลดีมากมาย" "จากบรรดาคนที่เรามองเห็นได้ การเทศนาในครั้งนั้นทำให้มีคนนับพันๆ คนศึกษาพระคัมภีร์ ซึ่งหมายความว่าด้วยความเชื่อและการชำระด้วยพระโลหิตของพระคริสต์มีคนมากมายกลับคืนดีกับพระเจ้า" Bliss หน้า 256, 255, 277, 280, 281 "ข้าพเจ้าไม่เคยเข้าหารอยยิ้มของคนยโส หรือสะทกสะท้านเมื่อโลกไม่พอใจ บัดนี้ ข้าพเจ้าไม่ต้องการซื้อความพอใจของพวกเขา หรือทำเกินหน้าที่เพื่อยั่วโทสะของพวกเขา ข้าพเจ้าหวังว่า ข้าพเจ้าจะไม่ร้องขอชีวิตจากมือของพวกเขา

หรือกลัวจะต้องสูญเสียชีวิต ถ้าหากนั่นเป็นพระประสงค์ที่ดีของพระองค์” J. White, *Life of Wm. Miller* หน้า 315 {GC 406.2} {GCth17 350.2}

พระเจ้าไม่ได้ทรงทอดทิ้งประชากรของพระองค์ พระวิญญาณของพระองค์ยังคงสถิตอยู่กับผู้ที่ไม่ได้รีบปฏิเสธแสงสว่างที่ทรงโปรดประทานมาให้และประณามขบวนการต้อนรับการเสด็จมาของพระเยซู ในจดหมายที่เขียนถึงชาวฮีบรูมีคำหนุนใจและคำเตือนสำหรับผู้ที่ถูกทดลองและกำลังรอคอยขณะที่อยู่ในวิกฤตการณ์นี้ว่า “เพราะฉะนั้นอย่าละทิ้งความไว้วางใจของท่าน อันจะนำมาซึ่งบำเหน็จยิ่งใหญ่ ท่านทั้งหลายจำเป็นต้องมีความทรหดอดทนเพื่อท่านจะสามารถทำตามพระทัยได้ แล้วท่านก็จะได้รับสิ่งที่ทรงสัญญาไว้นั้น เพราะอีกเพียงไม่นานพระองค์ผู้จะเสด็จมาก็จะเสด็จมาและจะไม่ทรงชักช้า แต่คนชอบธรรมของเรานั้นจะดำรงชีวิตอยู่ด้วยความเชื่อ และถ้าเขาหันกลับ เราจะไม่มีความพอใจในคนนั้นเลย แต่พวกเราเองไม่ใช่พวกที่หันกลับและถึงซึ่งความพินาศ แต่เป็นพวกที่เชื่อมั่นจึงทำให้ชีวิตปลอดภัย” ฮีบรู 10:35-39 {GC 407.1} {GCth17 351.1}

หลักฐานที่แสดงให้เห็นว่าคำสอนนี้พูดโดยตรงกับคริสตจักรที่อยู่ในวาระสุดท้ายมาจากพระวจนะข้อที่ชี้ไปยังการใกล้เสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า “อีกเพียงไม่นานพระองค์ผู้จะเสด็จมาก็จะเสด็จมาและจะไม่ทรงชักช้า” ฮีบรู 10:37 และข้อพระคัมภีร์นี้ชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่าดูเสมือนหนึ่งว่าจะเกิดการล่าช้าขึ้นและดูประหนึ่งว่าการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะถูกเลื่อนออกไป ข้อชี้แนะนี้ช่างเหมาะสมกับประสบการณ์ของชาวแอ๊ดเวนตีสในเวลานี้ ความเชื่อของเหล่าคนทั้งหลายที่พระคัมภีร์กล่าวถึงนี้กำลังตกอยู่ในสภาพอันตรายที่จะอับปางลง พวกเขาปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้าภายใต้การทรงนำของพระวิญญาณของพระองค์และพระวจนะของพระองค์ แต่ถึงกระนั้น พวกเขาไม่เข้าใจพระประสงค์ของพระองค์ในประสบการณ์ที่ผ่านพ้นมาของพวกเขา หรือไม่เข้าใจหนทางที่อยู่ข้างหน้า และพวกเขาถูกทดลองให้สงสัยว่าพระเจ้าทรงนำพวกเขาอยู่จริงหรือไม่ ข้อพระคัมภีร์ที่เหมาะสมที่สุดสำหรับพวกเขาในเวลานี้คือ “คนชอบธรรมของเรานั้นจะดำรงชีวิตอยู่ด้วยความเชื่อ” ฮีบรู 10:38 ในขณะที่แสงสว่างอันเจิดจ้าของ “เสียงร้องยามเที่ยงคืน” ส่องมายังเส้นทางเดินของพวกเขา และพวกเขาได้เห็นคำพยากรณ์ถูกเปิดเผยออกและหมายสำคัญต่างๆ ที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วตามคำพยากรณ์ก็กำลังบอกว่าพระคริสต์ใกล้จะเสด็จมาแล้วนั้น พวกเขาก็ได้เดินราวกับว่ามองเห็นจริงๆ แต่บัดนี้เมื่อพวกเขาตกอยู่ภายใต้ความหวังที่สิ้นสลาย พวกเขาจะสามารถยืนอยู่ได้ก็ด้วยความเชื่อในพระเจ้าและในพระวจนะของพระองค์เท่านั้น เสียงเยาะเย้ยของชาวโลกกำลังบอกกับพวกเขาว่า “พวกท่านถูกหลอก ทิ้งความเชื่อของท่านเสียและยอมรับว่าขบวนการรอคอยการเสด็จกลับมาของพระคริสต์นั้นมาจากซาตาน” แต่พระวจนะของพระเจ้าเปิดเผยว่า “ถ้าเขาหันกลับ เราจะไม่มีความพอใจในคนนั้นเลย” ฮีบรู 10:38 หากพวกเขาประกาศละทิ้งความเชื่อในเวลานี้และปฏิเสธไม่ยอมรับอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่มาพร้อมกับข่าวสารนี้ ก็จะเป็นการถอยหลังกลับไปสู่ความหายนะ เปาโลหนุนใจให้พวกเขายืนหยัดต่อไปว่า “เพราะฉะนั้นอย่าละทิ้งความไว้วางใจของท่าน” “ท่านทั้งหลายจำเป็นต้องมีความทรหดอดทน” “อีกเพียงไม่นานพระองค์ผู้จะเสด็จมาก็จะเสด็จมาและจะไม่ทรงชักช้า” หนทางเดียวที่ปลอดภัยคือถนอมรักษาแสงสว่างที่พวกเขาได้รับจากพระเจ้า ยึดมั่นในพระสัญญาและศึกษาพระคัมภีร์ต่อไป และเฝ้ารอด้วยความอดทนจนได้รับแสงสว่างเพิ่มเติมมากขึ้น {GC 408.1} {GCth17 351.2}

บท 23 - สถานนมัสการคืออะไร

มีข้อพระคัมภีร์อยู่ข้อหนึ่งที่มีความเป็นเลิศเหนือกว่าข้อพระคัมภีร์ข้ออื่นใดที่เป็นทั้งรากฐานและเสาหลักของความเชื่อเรื่องการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ ข้อพระคัมภีร์ข้อนี้ประกาศไว้ว่า “อยู่นานสองพันสามร้อยวันแล้วสถานบริสุทธิ์นั้นจะได้รับการชำระ” ดาเนียล 8:14 TKJV เป็นพระคำที่คุ้นเคยของผู้เชื่อทุกคนที่เชื่อในการใกล้เสด็จมาในเร็ววันขององค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นคำพยากรณ์ติดปากของคนนับพันที่กล่าวย้ำถึงคำพยากรณ์นี้ดุจเป็นคำขวัญของความเชื่อของพวกเขาทุกคนรู้สึกว่า เหตุการณ์ที่บอกไว้ล่วงหน้าเป็นความคาดหวังที่สดใสที่สุดและเป็นความหวังที่พวกเขาเก็บทะนุถนอมไว้มากที่สุด คำพยากรณ์นี้สิ้นสุดลงในช่วงฤดูใบไม้ร่วงของปี ค.ศ. 1844 ชาวแอ๊ดเวนตีสทั้งหลายก็เชื่อเหมือนกับคริสเตียนอื่นๆ ทั่วทั้งโลกว่า โลกหรือพื้นที่บางส่วนในโลกนี้คือสถานนมัสการ [Sanctuary ในพระคัมภีร์ภาษาไทยใช้คำว่าสถานนมัสการหรือสถานศักดิ์สิทธิ์หรือสถานบริสุทธิ์ เป็นสถานที่ประทับและนมัสการพระเจ้าในสมัยพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมในขณะที่ชนชาติอิสราเอลเดินทางอยู่ในถิ่นทุรกันดารนั้น การสร้างสถานนมัสการจะเป็นในลักษณะของพลับพลา [Tabernacle] หรือเต็นท์นัดพบ [Tabernacle of the tent of the congregation] ซึ่งเคลื่อนย้ายได้ จนเมื่อกษัตริย์ซาโลมอนสร้างเป็นอาคารถาวรจึงเปลี่ยนมาใช้คำว่าพระวิหาร (Temple)] พวกเขาเข้าใจว่าการชำระสถานนมัสการก็คือการทำให้โลกบริสุทธิ์ด้วยไฟซึ่งจะเกิดขึ้นในวันสุดท้ายที่ยิ่งใหญ่ที่สุด และเหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้นเมื่อพระเยซูเสด็จมาครั้งที่สอง พวกเขาจึงสรุปว่าพระคริสต์จะเสด็จกลับมายังโลกในปี ค.ศ. 1844 {GC 409.1} {GCth17 352.1}

แต่เวลาที่กำหนดไว้ผ่านพ้นไป และองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้เสด็จมาปรากฏ ผู้เชื่อรู้ดีแก่ใจว่าพระคำของพระเจ้าไม่เคยผิดพลาด การแปลคำพยากรณ์ของพวกเขาคงจะผิด แต่ข้อผิดพลาดอยู่ที่ไหน หลายคนรีบตัดบทต่อปัญหาที่ยุ่งยากนี้ด้วยการปฏิเสธว่า 2300 วันไม่ได้สิ้นสุดลงในปี ค.ศ. 1844 พวกเขาหาเหตุผลให้กับเรื่องนี้ไม่ได้ นอกจากเรื่องเดียวคือพระคริสต์ไม่ได้เสด็จมาตามที่พวกเขาตั้งความหวังไว้ พวกเขาโต้ว่าหากเวลาของคำพยากรณ์นี้สิ้นสุดลงที่ ค.ศ. 1844 แล้ว พระคริสต์ก็ควรจะต้องเสด็จกลับมาชำระสถานนมัสการด้วยไฟเพื่อทำให้โลกบริสุทธิ์ และเมื่อพระองค์ไม่ได้เสด็จมา ช่วงเวลานั้นจึงยังไม่สิ้นสุด {GC 409.2} {GCth17 352.2}

การยอมรับข้อสรุปเช่นนี้หมายถึงการประกาศไม่ยอมรับวิธีการคำนวณช่วงเวลาของคำพยากรณ์ที่ใช้คำนวณดังที่ผ่านมา ระยะเวลา 2300 วันเริ่มต้นขึ้นเมื่อกษัตริย์อารทาเซอร์ซีสประกาศพระบัญชาให้บูรณะและสร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ในช่วงฤดูใบไม้ร่วงของปี ก.ค.ศ. [ก่อนคริสตศักราช] 457 เมื่อเอาเวลานี้เป็นจุดเริ่มต้น เราจะอธิบายเหตุการณ์ต่างๆ ทั้งหมดที่พระธรรมดาเนียล 9:25-27 บอกไว้ล่วงหน้าได้อย่างคล้องจองสมบูรณ์ที่สุด หกสิบเก้าสัปดาห์หรือช่วงเวลา 483 [69 x 7 = 483] ปีแรกของ 2300 ปีจะรวมเวลายาวนานไปจนถึงพระเมสสิยาห์ผู้ถูกเจิม การรับบัพติศมาของพระคริสต์และได้รับการเจิมโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ในปี ค.ศ. 27 ทำให้คำพยากรณ์นี้เกิดขึ้นจริงตรงตามที่กำหนดไว้ ในช่วงกึ่งกลางสัปดาห์ที่เจ็ดสิบ พระเมสสิยาห์ [ท่านผู้ถูกเจิม] จะถูกตัดออก ในฤดูใบไม้ผลิของปี ค.ศ. 31 พระคริสต์ทรงถูกตรึงบนกางเขนภายหลังจากที่พระองค์ทรงรับบัพติศมาแล้วเป็นเวลาสามปีครึ่ง สำหรับช่วงเวลาเจ็ดสิบสัปดาห์หรือ 490 ปีนั้นเป็นเวลาที่จัดให้แก่ชนชาวยิวโดยเฉพาะ เมื่อเวลานี้สิ้นสุดลง ชนชาตินี้ได้ประทับตราการปฏิเสธพระคริสต์ของตนเองโดยการกดขี่ข่มเหงสาวกของพระองค์ อัครสาวกจึงหันไปหาคนต่างชาติในปี ค.ศ. 34 ดังนั้นช่วง 490 ปีแรกจากระยะเวลา 2300 ปีได้ผ่านพ้นไป จึงคงเหลือ 1810 ปี เมื่อเริ่มนับตั้งแต่ปี ค.ศ. 34 ไปอีก 1810 ปี ระยะเวลานี้จะไปสิ้นสุดที่ ค.ศ. 1844

ทูตสวรรค์กล่าวว่า "แล้วสถานบริสุทธิ์นั้นจะได้รับการชำระ" รายละเอียดเฉพาะเจาะจงของคำพยากรณ์ที่ผ่านมาทั้งหมดเกิดขึ้นสำเร็จจริงตรงตามเวลาที่กำหนดไว้อย่างไม่มีข้อสงสัย {GC 410.1} {GCth17 353.1}

ด้วยวิธีการคำนวณเวลาเช่นนี้ ทุกอย่างก็กระจ่างและประสานเข้ากันเป็นอย่างดี ยกเว้นยังมองไม่เห็นว่ามีเหตุการณ์ใดที่จะนำมาตอบคำถามเรื่องการชำระสถานนมัสการซึ่งเกิดขึ้นในปี ค.ศ. 1844 หากจะปฏิเสธว่าวันที่พยากรณ์ไว้ไม่ได้สิ้นสุดในช่วงเวลานั้น จะทำให้ปัญหาทั้งหมดสับสนมากยิ่งขึ้น และเป็นการปฏิเสธไม่ยอมรับสิ่งที่เกิดขึ้น ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตรงตามที่พยากรณ์ไว้อย่างไม่ผิดพลาด {GC 410.2} {GCth17 353.2}

แต่พระเจ้าทรงนำประชากรของพระองค์ในขบวนการยิ่งใหญ่แห่งการประกาศข่าวการเสด็จกลับมาของพระเยซู ฤทธานุภาพและพระรัศมีของพระองค์ร่วมสถิตอยู่กับขบวนการนี้ และพระองค์จะไม่ทรงปล่อยให้เรื่องนี้จบลงด้วยความมืดมนและความผิดหวัง หรือให้คนประณามว่าเป็นการตื่นตูมและความงมงาย พระองค์จะไม่ทรงปล่อยให้ความสงสัยและความไม่แน่นอนเกิดขึ้นกับพระคำของพระองค์ ถึงแม้มีคนจำนวนมากละทิ้งวิธีการคำนวณเวลาของคำพยากรณ์ที่แล้วมาและไม่ยอมรับที่มาของขบวนการนี้ว่าถูกต้อง แต่ยังมีคนอีกมากมายที่ไม่ยอมละทิ้งข้อเชื่อและประสบการณ์ซึ่งได้รับการสนับสนุนโดยพระคัมภีร์และคำพยานของพระวิญญาณของพระเจ้า พวกเขาเชื่อว่าพวกเขาใช้หลักการการแปลความหมายที่ถูกต้องในการศึกษาคำพยากรณ์ต่างๆ และเป็นหน้าที่ของพวกเขาที่จะต้องยึดความจริงที่ได้มาแล้วให้มั่นคง และดำเนินการศึกษาค้นคว้าพระคัมภีร์ในแนวทางเดียวกันต่อไป พวกเขาอธิษฐานอย่างร้อนรน ทบทวนจุดยืนและศึกษาพระคัมภีร์เพื่อค้นหาข้อผิดพลาดของพวกเขาเอง เนื่องจากพวกเขามองไม่เห็นข้อผิดพลาดในการคำนวณเวลาของคำพยากรณ์ พวกเขาจึงใส่ใจศึกษาเรื่องราวของสถานนมัสการมากยิ่งขึ้น { GC 410.3} {GCth17 353.3}

ในการศึกษาพระคัมภีร์ พวกเขาไม่พบหลักฐานใดที่สนับสนุนแนวคิดซึ่งเป็นที่ยอมรับกันทั่วไปว่าโลกนี้คือสถานนมัสการ แต่พวกเขาพบคำอธิบายที่สมบูรณ์ที่สุดในพระคัมภีร์เกี่ยวกับเรื่องราวของสถานนมัสการ รวมถึงสภาพ ที่ตั้งและพิธีการต่างๆ ของสถานนมัสการ คำพยานของผู้เขียนพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์จารึกไว้อย่างชัดเจนและมีอยู่มากมายเกินกว่าที่จะเกิดคำถามใดๆ อัครทูตเปาโลกล่าวไว้ในจดหมายที่เขียนถึงชาวฮีบรูว่า "แม้แต่พันธสัญญาเดิมนั้นก็ยังมีกฎเกณฑ์ต่างๆ สำหรับศาสนพิธีและสำหรับสถานนมัสการในโลก เพราะว่าพลับพลาจัดเตรียมเสร็จแล้ว ในห้องชั้นนอกนั้นมีคันประทีป โต๊ะ และขนมปังเฉพาะพระพักตร์ ห้องนี้เรียกว่าวิสุทธิสถาน และข้างหลังม่านชั้นที่สองมีห้องซึ่งเรียกว่าอภิสุทธิสถาน ห้องนั้นมีแท่นทองคำสำหรับเผาเครื่องหอม และมีหีบพันธสัญญาหุ้มด้วยทองคำทุกด้าน ภายในนั้น มีโถทองคำบรรจุมานา มีไม้เท้าของอาโรนที่ออกดอกตูม และมีแผ่นศิลาจารึกพันธสัญญา เหนือหีบนั้นมีตัวเครูบแห่งพระสิริ กางปีกคลุมพระที่นั่งกรุณานั้น สิ่งเหล่านี้เราไม่อาจพรรณนาให้ละเอียดตอนนี้ได้" ฮีบรู 9:1-5 {GC 411.1} {GCth17 354.1}

สถานนมัสการที่เปาโลกล่าวถึงนี้หมายถึงพลับพลา [Tabernacle] ที่โมเสสสร้างขึ้นตามพระบัญชาของพระเจ้า เพื่อเป็นที่ประทับในโลกขององค์ผู้สูงสุด "ให้พวกเขาสร้างสถานนมัสการสำหรับเรา เพื่อเราจะอยู่ท่ามกลางพวกเขา" อพยพ 25:8 นี่คือพระบัญชาที่ประทานให้แก่โมเสสขณะที่เข้าเฝ้าพระเจ้าอยู่บนภูเขา ชนชาติอิสราเอลเดินทางอยู่ในป่ากันดารและพลับพลานี้ถูกสร้างขึ้นเพื่อให้เคลื่อนย้ายจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งได้ แต่ถึงกระนั้น พลับพลานี้ก็ยังมีโครงสร้างที่สง่างามยิ่ง ฝาผนังของพลับพลาเป็นแผ่นไม้เรียบที่หุ้มด้วยทองคำอย่างหนาและวางอยู่ในเบ้าข้อต่อที่ทำด้วยเงิน

หลังคาพลับพลาทำด้วยผ้าม่านหรือผ้าคลุมหลายชั้น ชั้นนอกสุดทำด้วยหนังสัตว์ ชั้นในสุดทำจากผ้าป่านเนื้อดีมีภาพปักตัวเครูบอันสวยงาม บริเวณลานพลับพลามีแท่นเครื่องบูชาเผาทั้งตัววางอยู่ภายในตัวพลับพลามีม่านอย่างดีและสวยงามกั้นพลับพลาออกเป็นสองส่วน เรียกว่าวิสุทธิสถานกับอภิสุทธิสถาน และม่านชนิดเดียวกันนี้ก็ใช้ปิดทางที่เข้าไปสู่ห้องแรก {GC 411.2} {GCth17 354.2}

ภายในวิสุทธิสถานมีคันประทีปอยู่ทางทิศใต้ของพลับพลา คันประทีปนี้มีตะเกียงเจ็ดดวงที่ส่องสว่างในสถานนมัสการทั้งกลางวันและกลางคืน ทางทิศเหนือมีโต๊ะขนมปังเฉพาะพระพักตร์ และด้านหน้าม่านที่กั้นระหว่างวิสุทธิสถานและอภิสุทธิสถานมีแท่นทองคำสำหรับเผาเครื่องหอม ทุกวันควันหอมจากแท่นบูชานี้จะลอยขึ้นไปยังเบื้องพระพักตร์พระเจ้าพร้อมกับคำอธิษฐานของชนชาติอิสราเอล {GC 412.1} {GCth17 355.1}

ภายในอภิสุทธิสถานมีหีบซึ่งทำจากไม้มีค่าห่อหุ้มด้วยทองคำ เป็นที่เก็บแผ่นศิลาสองแผ่นที่พระเจ้าได้ทรงจารึกพระบัญญัติสิบประการของพระองค์ไว้ เหนือหีบซึ่งเป็นฝาปิดหีบศักดิ์สิทธิ์คือพระที่นั่งกรุณา เป็นผลงานงามสง่ายิ่ง เหนือพระที่นั่งกรุณามีเครูบอยู่ 2 รูปปกคลุมไว้ เครูบแต่ละรูปจะอยู่ที่ปลายของพระที่นั่งและทั้งหมดนี้ทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ สิ่งที่แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าสถิตร่วมอยู่ด้วยในห้องนี้ คือ เมฆแห่งพระสิริที่อยู่ระหว่างเครูบทั้งสอง {GC 412.2} {GCth17 355.2}

หลังจากที่ชาวฮีบรูตั้งถิ่นฐานอยู่ในแผ่นดินคานาอันแล้ว พระวิหารที่กษัตริย์ซาโลมอนสร้างได้มาแทนที่พลับพลาหลังนี้ ถึงแม้ว่าพระวิหารนี้จะเป็นโครงสร้างถาวรและมีขนาดใหญ่กว่า แต่ก็ยังคงสัดส่วนเดียวกันไว้และตกแต่งด้วยเครื่องใช้ที่เหมือนกัน รูปแบบของสถานนมัสการคงอยู่ในรูปแบบนี้จนถึงช่วงของการทำลายโดยชาวโรมันในช่วงปี ค.ศ. 70 ยกเว้นแต่ในช่วงของดาเนียลที่สถานนมัสการเป็นเพียงซากปรักหักพัง {GC 412.3} {GCth17 355.3}

นี่เป็นสถานนมัสการในโลกเพียงหลังเดียวที่พระคัมภีร์ให้รายละเอียดไว้ ซึ่งเปาโลกล่าวไว้ว่าเป็นสถานนมัสการแห่งพันธสัญญาเดิม แล้วในพันธสัญญาใหม่ไม่มีสถานนมัสการหรือ {GC 412.4} {GCth17 355.4}

เมื่อผู้ที่แสวงหาความจริงเปิดพระธรรมฮีบรูอ่านอีกครั้งหนึ่ง พวกเขาพบสถานนมัสการหลังที่สองหรือสถานนมัสการแห่งพันธสัญญาใหม่ เปาโลกล่าวว่า “แม้แต่พันธสัญญาเดิมนั้นก็ยังมีกฎเกณฑ์ต่างๆ สำหรับสถานนมัสการในโลก” การใช้คำว่า “ก็ยังมี” หมายความว่าเปาโลเคยอ้างถึงสถานนมัสการหลังนี้มาก่อน เมื่อเราพลิกพระคัมภีร์กลับไปยังข้อแรกของบทก่อนจะพบว่า “เรื่องที่เราพูดอยู่นี้คือ เรามีมหาปุโรหิตอย่างนี้ ผู้ประทับเบื้องขวาพระที่นั่งของพระเจ้าในสวรรค์ เป็นผู้ปฏิบัติกิจในสถานศักดิ์สิทธิ์และในพลับพลาแท้ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตั้งไว้ ไม่ใช่มนุษย์ตั้ง” ฮีบรู 8:1, 2 {GC 413.1} {GCth17 356.1}

ข้อพระคัมภีร์นี้เปิดเผยให้เห็นสถานศักดิ์สิทธิ์ [สถานนมัสการ] แห่งพันธสัญญาใหม่ สถานนมัสการแห่งพันธสัญญาเดิมนั้นถูกตั้งขึ้นโดยมนุษย์ ถูกสร้างขึ้นโดยโมเสส ส่วนสถานนมัสการหลังนี้ถูกตั้งขึ้นโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่มนุษย์ ในสถานนมัสการหลังแรกนั้นปุโรหิตในโลกเป็นผู้ประกอบพิธี แต่ในสถานนมัสการหลังนี้พระคริสต์ผู้ทรงเป็นมหาปุโรหิตของเราทรงเป็นผู้ปฏิบัติกิจที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า สถานนมัสการหลังหนึ่งอยู่บนโลก ส่วนอีกหลังหนึ่งอยู่ในสวรรค์ {GC 413.2} {GCth17 356.2}

นอกจากนี้ โมเสสได้สร้างพลับพลาตามแบบอย่าง องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสสั่งโมเสสให้ “สร้างพลับพลาและเครื่องใช้ไม้สอยทุกชิ้นของพลับพลานั้นตามแบบที่เราแจ้งแก่เจ้าทุกประการ”

และพระองค์ตรัสกำชับอีกว่า “จงระวังทำสิ่งเหล่านี้ตามแบบอย่างที่เราแจ้งแก่เจ้าบนภูเขา” อพยพ 25:9, 40 และเปาโลกล่าวว่าพลับพลาหลังแรก “เป็นเครื่องหมายของยุคปัจจุบัน การนำของถวายและเครื่องบูชามาถวายตามแบบ” นั่นคือบริเวณที่บริสุทธิ์ต่างๆ ภายในสถานนมัสการเป็น “แบบจำลองของสวรรค์” ปุโรหิตผู้ประกอบพิธีถวายตามบัญญัติปฏิบัติกิจเป็น “แบบจำลองและเงาของสิ่งที่อยู่ในสวรรค์” และ “พระคริสต์ไม่ได้เสด็จเข้าในสถานศักดิ์สิทธิ์ที่สร้างขึ้นด้วยมือมนุษย์ซึ่งถอดแบบจากของจริง แต่พระองค์เสด็จเข้าไปในสวรรค์นั้นเอง เพื่อทรงปรากฏตัวต่อพระพักตร์พระเจ้าเพื่อพวกเรา” ฮีบรู 9:9; 23; 8:5; 9:24 {GC 413.3} {GCth17 356.3}

สถานศักดิ์สิทธิ์ [สถานนมัสการ] ในสวรรค์ที่พระเยซูทรงปฏิบัติพระราชกิจเพื่อเราอยู่นั้นเป็นต้นแบบที่ยิ่งใหญ่ ซึ่งสถานนมัสการที่โมเสสสร้างนั้นได้จำลองแบบมา พระเจ้าประทานพระวิญญาณของพระองค์ให้แก่ผู้สร้างสถานนมัสการในโลก ความสามารถทางศิลปะที่แสดงออกให้เห็นในการสร้างเป็นการแสดงออกถึงพระปรีชาสามารถของพระเจ้า ฝาผนังมีลักษณะเป็นทองคำขนาดใหญ่ สะท้อนแสงรอบทิศจากตะเกียงเจ็ดดวงของคันประทีปทองคำ โต๊ะขนมปังและแท่นเผาเครื่องหอมเปล่งประกายระยิบดังทองคำขัดเงา ม่านขนาดใหญ่ที่รวมตัวเป็นเพดานมีภาพทูตสวรรค์ที่ทอด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วงและสีแดงเข้มเพิ่มความงามให้กับภาพนั้น และเลยผ้าม่านชั้นที่สองเข้าไปมีแสงสว่างเจิดจ้า [holy Shekinah] ปรากฏอยู่เหนือพระที่นั่งกรุณา ซึ่งเป็นการสำแดงถึงพระสิริของพระเจ้าที่สามารถมองเห็นได้ ไม่มีใครนอกจากมหาปุโรหิตเพียงผู้เดียวเท่านั้นที่จะเข้าไปยืนอยู่ต่อหน้าแสงสว่างนั้นและยังคงมีชีวิตอยู่ต่อไปได้ {GC 414.1} {GCth17 357.1}

ความงดงามยิ่งใหญ่ของพลับพลาในโลกสะท้อนให้สายตาของมนุษย์มองเห็นพระสิริของพระวิหารในสวรรค์ ที่ซึ่งพระคริสต์ผู้ทรงนำหน้าเสด็จเข้าไปก่อนเราเพื่อปฏิบัติพระราชกิจต่อเบื้องบัลลังก์ของพระเจ้าเพื่อเรา เป็นที่ประทับของพระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย ที่ซึ่งคนนับแสนๆ ปรนนิบัติพระองค์ คนนับล้านๆ เข้าเฝ้าพระองค์ (ดาเนียล 7:10) พระวิหารหลังนั้นซึ่งเปี่ยมล้นด้วยพระสิริของบัลลังก์นิรันดร์ เป็นที่ซึ่งมีเสราฟิมทูตผู้ปกป้องที่เต็มด้วยสง่าราศี ปกคลุมใบหน้าในขณะที่สรรเสริญพระองค์ นี่เป็นผลงานยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่ฝีมือมนุษย์เคยทำ แต่ผลงานนี้เป็นเพียงเงาที่เลือนรางของความยิ่งใหญ่และสง่างามของพระวิหารในสวรรค์ แต่กระนั้นความจริงที่สำคัญเรื่องสถานนมัสการในโลกและพิธีการต่างๆ สอนเราถึงสถานนมัสการในสวรรค์และพระราชกิจยิ่งใหญ่ที่กำลังดำเนินอยู่เพื่อความรอดของมนุษย์ {GC 414.2} {GCth17 357.2}

สถานนมัสการในโลกมีห้องอยู่สองห้องซึ่งจำลองมาจากบริเวณที่บริสุทธิ์ภายในสถานนมัสการบนสวรรค์ ในนิมิต อัครทูตยอห์นได้รับอนุญาตให้เห็นภาพพระวิหารของพระเจ้าในสวรรค์ เขาเห็น “คบเพลิงเจ็ดอันจุดอยู่ตรงหน้าพระที่นั่ง” วิวรณ์ 4:5 เขาเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่ง “ถือกระถางไฟทองคำออกมาและยืนอยู่ที่แท่นบูชา พระเจ้าประทานเครื่องหอมมากมายแก่ทูตองค์นั้น เพื่อให้ถวายร่วมกับคำอธิษฐานของธรรมิกชนทั้งหมดบนแท่นบูชาทองคำที่อยู่หน้าพระที่นั่งนั้น” วิวรณ์ 8:3 ในที่นี้ผู้เผยพระวจนะได้รับอนุญาตให้มองเห็นห้องแรกของสถานนมัสการในสวรรค์ และเขาเห็น “คบเพลิงเจ็ดอัน” และ “แท่นบูชาทองคำ” ซึ่งเทียบได้กับคันประทีปทองคำและแท่นเผาเครื่องหอมในสถานนมัสการบนโลก อีกครั้งหนึ่ง “พระวิหารของพระเจ้าในสวรรค์ก็เปิดออก” วิวรณ์ 11:19 และเขามองผ่านเข้าไปในม่านไปยังอภิสุทธิสถาน ณ ที่นี่ เขามองเห็น “หีบพันธสัญญาของพระองค์” ซึ่งเทียบได้กับหีบศักดิ์สิทธิ์ที่โมเสสสร้างขึ้นเพื่อใช้บรรจุพระบัญญัติของพระเจ้า {GC 414.3} {GCth17 357.3}

ด้วยประการฉะนี้ ผู้ที่ศึกษาเรื่องเหล่านี้พบข้อพิสูจน์ที่ไม่อาจโต้แย้งได้ว่ามีสถานนมัสการอยู่ในสวรรค์จริง โมเสสสร้างสถานนมัสการในโลกตามแบบที่พระเจ้าทรงเปิดเผยให้เห็น เปาโลสอนว่าแบบที่ใช้สร้างนั้นมาจากสถานนมัสการหลังแท้ในสวรรค์ และยอห์นยืนยันว่าเขาเห็นสถานนมัสการในสวรรค์ {GC 415.1} {GCth17 358.1}

พระวิหารในสวรรค์เป็นที่ประทับของพระเจ้า บัลลังก์ของพระองค์ถูกสถาปนาด้วยความชอบธรรมและการพิพากษา ในอภิสุทธิสถานเป็นพระบัญญัติของพระองค์ เป็นกฎบัญญัติยิ่งใหญ่ชอบธรรมที่ใช้ทดสอบมนุษยชาติทั้งปวง เหนือหีบพันธสัญญาที่ใช้บรรจุแผ่นพระบัญญัติมีพระที่นั่งกรุณาปกคลุมอยู่ พระคริสต์ทรงทูลแก้ต่างคนบาปด้วยพระโลหิตของพระองค์เองที่หน้าพระที่นั่งนี้ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการประสานความยุติธรรมเข้ากับความเมตตาในแผนการช่วยมนุษย์ให้รอด การประมวลสองสิ่งนี้มีเพียงพระปัญญาที่ไร้ขอบเขตเท่านั้นที่สามารถคิดขึ้นมาได้ และพระอำนาจที่ไม่มีขีดจำกัดสามารถทำให้สำเร็จ การประมวลนี้สร้างความฉงนและความเทิดทูนให้กับทั่วทั้งสวรรค์ เสราฟิมในสถานนมัสการบนโลกมองดูพระที่นั่งกรุณาด้วยความเคารพยำเกรง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าชาวสวรรค์ใส่ใจต่อพระราชกิจของการไถ่ให้รอด นี่เป็นความลี้ลับของพระเมตตากรุณาซึ่งเหล่าทูตสวรรค์ปรารถนาที่จะเห็น คือการที่พระเจ้ายังทรงยุติธรรมในขณะที่ทรงทำให้คนบาปที่กลับใจกลายเป็นผู้ชอบธรรม และทรงเริ่มต้นการติดต่อสัมพันธ์กับมนุษยชาติที่ล้มลงในบาปใหม่อีกครั้งหนึ่ง คือการที่พระคริสต์ทรงถ่อมตัวเพื่อช่วยฝูงชนนับไม่ถ้วนขึ้นมาจากเหวแห่งความหายนะและเอาเสื้อแห่งความชอบธรรมของพระองค์ที่ไร้ตำหนิสวมใส่ให้แก่พวกเขานั้น เพื่อให้พวกเขาเข้ามาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับทูตสวรรค์ที่ไม่เคยล้มลงในบาป และอาศัยอยู่เบื้องพระพักตร์พระเจ้าตลอดไปเป็นนิตย์ {GC 415.2} {GCth17 358.2}

พระราชกิจของพระคริสต์ในฐานะผู้ไกล่เกลี่ยของมนุษย์ถูกเสนอไว้ให้เห็นอย่างงดงามในคำพยากรณ์ของเศคาริยาห์ที่กล่าวถึงพระองค์ว่า พระองค์ทรงเป็น “ชายผู้ที่มีชื่อว่าพระอังกูร” ผู้เผยพระวจนะกล่าวว่า “ท่านผู้นี้แหละจะเป็นผู้สร้างพระวิหารของพระยาห์เวห์และจะรับเกียรติศักดิ์และจะนั่งและปกครองอยู่บนราชบัลลังก์ของท่านและจะมีปุโรหิตผู้หนึ่งอยู่ข้างบัลลังก์ของท่าน และมีการประสานงานกันอย่างดีระหว่างท่านทั้งสอง” เศคาริยาห์ 6:12, 13 {GC 415.3} {GCth17 358.3}

“ท่านผู้นี้แหละจะเป็นผู้สร้างพระวิหารของพระยาห์เวห์” ด้วยการถวายบูชาและการเป็นผู้ไกล่เกลี่ยของพระคริสต์ พระองค์จึงทรงเป็นทั้งรากฐานและผู้สร้างคริสตจักรของพระเจ้า อัครทูตเปาโลเน้นว่า พระองค์ “เป็นศิลาหัวมุม ในพระองค์นั้นทุกส่วนของโครงสร้างถูกเชื่อมต่อกันและเจริญขึ้นเป็นวิหารอันบริสุทธิ์ในองค์พระผู้เป็นเจ้า และในพระองค์นั้น พวกท่านก็กำลังถูกก่อสร้างขึ้นด้วยกันให้เป็นที่สถิตของพระเจ้าโดยพระวิญญาณ” เอเฟซัส 2:20-22 {GC 416.1} {GCth17 359.1}

พระองค์ “จะรับเกียรติศักดิ์” เศคาริยาห์ 6:13 พระเกียรติของการไถ่มวลมนุษย์ที่ล้มในบาปให้รอดนั้นเป็นของพระคริสต์ นี่คือบทเพลงของผู้ที่ได้รับการไถ่ที่จะถวายไปตลอดชั่วนิรันดร์ “พระองค์ทรงรักเรา ทรงปลดปล่อยเราจากบาปของเราด้วยพระโลหิตของพระองค์.....ขอพระเกียรติและอานุภาพจงมีแด่พระองค์สืบ ๆ ไปเป็นนิตย์” วิวรณ์ 1:5, 6 {GC 416.2} {GCth17 359.2}

พระองค์ “จะนั่งและปกครองอยู่บนราชบัลลังก์ของท่านและจะมีปุโรหิตผู้หนึ่งอยู่ข้างบัลลังก์ของท่าน” ในเวลานี้อาณาจักรแห่งพระสิริยังไม่ได้ถูกนำเข้ามาตั้งอยู่ “บนพระที่นั่งอันรุ่งโรจน์ของพระองค์” มัทธิว 25:31 ตราบจนกระทั่งพระราชกิจของพระองค์ในฐานะผู้ไกล่เกลี่ยจะสิ้นสุด เมื่อ

“พระเจ้าจะประทานบัลลังก์ของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน” เป็นอาณาจักรที่ “ไม่มีวันสิ้นสุดเลย” ลูกา 1:32, 33 ในฐานะปุโรหิต บัดนี้พระคริสต์ประทับอยู่บนบัลลังก์ร่วมกับพระบิดา วิวรณ์ 3:21 พระองค์จะประทับบนบัลลังก์ร่วมกับพระเจ้าผู้ทรงดำรงอยู่เป็นนิตย์และทรงดำรงอยู่ด้วยพระองค์เอง พระองค์ทรง “แบกความเจ็บไข้ของพวกเราและหอบความเจ็บปวดของเราไป” พระองค์ “ทรงเคยถูกทดลองใจเหมือนเราทุกอย่าง ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังปราศจากบาป” “พระองค์จึงทรงสามารถช่วยผู้ที่ถูกทดลองได้” “ถ้าใครทำบาป เราก็มีผู้ช่วยทูลขอพระบิดาเพื่อเรา” อิสยาห์ 53:4 ฮีบรู 4:15; 2:18 1 ยอห์น 2:1 การทูลขอของพระองค์ก็คือ ด้วยพระวรกายที่ถูกแทงและแตกหัก และด้วยชีวิตที่ไร้ตำหนิ พระหัตถ์ที่มีบาดแผล สีข้างที่ถูกแทงและพระบาทที่เสียรูปอ้อนวอนเพื่อมนุษย์ผู้ล้มลงในบาป การไถ่บาปของมนุษย์ถูกซื้อด้วยราคาที่ประเมินค่าไม่ได้เช่นนั้น {GC 416.3} {GCth17 359.3}

“และมีการประสานงานกันอย่างดีระหว่างท่านทั้งสอง” ความรักของพระบิดาซึ่งมีไม่น้อยไปกว่าของพระบุตรเป็นบ่อน้ำพุแห่งการช่วยให้รอดสำหรับมวลมนุษย์ที่หลงหายไป พระเยซูตรัสกับสาวกก่อนเสด็จไปจากพวกเขาว่า “เราจะอ้อนวอนพระบิดาเพื่อท่าน เพราะว่าพระบิดาเองก็ทรงรักพวกท่าน” ยอห์น 16:26, 27 “พระเจ้าทรงให้โลกนี้คืนดีกันกับพระองค์โดยพระคริสต์” 2 โครินธ์ 5:19 และพระราชกิจของพระองค์ในสถานนมัสการเบื้องบนนั้นจะมี “การประสานงานกันอย่างดีระหว่างท่านทั้งสอง” “พระเจ้าทรงรักโลกดังนี้ คือได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์” ยอห์น 3:16 {GC 416.4} {GCth17 359.4}

คำถามที่ว่า สถานนมัสการคืออะไรนั้น พระคัมภีร์ตอบไว้อย่างชัดเจน คำว่า “สถานนมัสการ” ตามที่พระคัมภีร์ใช้นั้น ประการแรกหมายถึงพลับพลาที่โมเสสสร้างตามต้นแบบที่มีอยู่ในสวรรค์ และประการที่สองหมายถึง “พลับพลาแท้” ในสวรรค์ ฮีบรู 8:2 ซึ่งสถานนมัสการในโลกนี้ชี้เล็งไปถึง เมื่อพระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์ พิธีจำลองที่เป็นสัญลักษณ์ก็สิ้นสุดลง “พลับพลาแท้” ในสวรรค์คือสถานนมัสการแห่งพันธสัญญาใหม่ และในขณะที่คำพยากรณ์ในพระธรรมดาเนียล 8:14 สำเร็จตามนี้ สถานนมัสการที่กล่าวถึงในข้อนี้จะต้องเป็นสถานนมัสการแห่งพันธสัญญาใหม่ เมื่อ 2300 วันสิ้นสุดลงในปี ค.ศ. 1844 นั้น ไม่มีสถานนมัสการอยู่บนโลกมาหลายศตวรรษแล้ว ด้วยเหตุนี้ คำพยากรณ์ที่ว่า “อยู่นานสองพันสามร้อยวัน แล้วสถานบริสุทธิ์นั้นจะได้รับการชำระ” จึงชี้ไปยังสถานนมัสการในสวรรค์อย่างไม่ต้องสงสัย {GC 417.1} {GCth17 360.1}

แต่คำถามสำคัญที่สุดที่ยังต้องการคำตอบคือ การชำระสถานนมัสการคืออะไร การชำระนี้เป็นพิธีกรรมหนึ่งของสถานนมัสการบนโลกตามที่พระคริสตธรรมคัมภีร์เดิมบันทึกไว้ แต่มีอะไรที่อยู่ในสวรรค์ที่ต้องการการชำระ พระธรรมฮีบรูบทที่ 9 สอนเรื่องการชำระสถานนมัสการทั้งบนโลกและของสวรรค์ไว้อย่างชัดเจนว่า “เกือบทุกสิ่งได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ได้ด้วยเลือดและถ้าไม่มีโลหิตไหลออกแล้วก็จะไม่มีการยกโทษบาปเลย เพราะฉะนั้น แบบจำลองของสวรรค์จึงจำเป็นต้องถูกชำระให้บริสุทธิ์โดยใช้เครื่องบูชาเช่นนี้ แต่ว่าของจริงจากสวรรค์นั้นต้องชำระให้บริสุทธิ์ด้วยเครื่องบูชาอันประเสริฐกว่านั้น” ฮีบรู 9:22, 23 ซึ่งคือพระโลหิตอันล้ำค่าของพระคริสต์ {GC 417.2} {GCth17 360.2}

การชำระทั้งในพิธีจำลองบนโลกและพิธีจริงในสวรรค์ต้องใช้เลือด ในพิธีจำลองใช้เลือดของสัตว์และในพิธีจริงใช้พระโลหิตของพระคริสต์ เปาโลกล่าวถึงเหตุผลของการชำระที่ต้องใช้เลือดว่า ถ้าไม่มีโลหิตไหลออกแล้วก็จะไม่มีการยกโทษบาปเลย การยกโทษบาปหรือการลบบาปทิ้งไปเป็นพระราชกิจที่ต้องทำให้สำเร็จ แต่บาปเข้ามาเกี่ยวข้องกับสถานนมัสการทั้งในสวรรค์และในโลกได้อย่างไร

เราจะเรียนรู้เรื่องนี้ได้ด้วยการศึกษาพิธีกรรมที่เป็นสัญลักษณ์ เพราะปุโรหิตในโลกประกอบกิจ "ที่เป็นแต่แบบจำลองและเงาของสิ่งที่อยู่ในสวรรค์" ฮีบรู 8:5 {GC 417.3} {GCth17 360.3}

การประกอบพิธีในสถานนมัสการบนโลกประกอบด้วยสองส่วน ปุโรหิตทำพิธีในวิสุทธิสถานทุกวัน ส่วนมหาปุโรหิตจะประกอบพิธีพิเศษในการลบมลทินบาปในอภิสุทธิสถานปีละหนึ่งครั้งทั้งนี้เพื่อเป็นการชำระสถานนมัสการ วันแล้ววันเล่าคนบาปที่กลับใจจะนำเครื่องบูชาถวายมายังประตูพลับพลา สารภาพบาปของเขาพร้อมกับวางมือลงบนหัวของเหยื่อ นี่เป็นสัญลักษณ์ของการถ่ายโอนบาปจากตัวเขาไปยังเครื่องถวายบูชาที่ไร้บาป จากนั้นก็จะฆ่าสัตว์ตัวนั้น อัครทูตกล่าวไว้ว่า "ถ้าไม่มีโลหิตไหลออกแล้วก็จะไม่มีการยกโทษบาปเลย" "ชีวิตของสัตว์ทุกตัวอยู่ในเลือด" เลวีนิติ 17:11 พระบัญญัติของพระเจ้าที่ถูกละเมิดร้องทวงหาชีวิตของผู้ล่วงละเมิด เลือดเป็นสัญลักษณ์ของชีวิตที่เป็นค่าปรับ โดยที่เหยื่อนั้นแบกรับบาปของเขาแทน ปุโรหิตเอาเลือดนี้ไปยังวิสุทธิสถานและพรมใส่หน้าผ้าม่าน ด้านหลังม่านนั้นเป็นที่ตั้งของหีบซึ่งบรรจุพระบัญญัติที่คนบาปได้ล่วงละเมิด พิธีการนี้จึงเป็นสัญลักษณ์ของการโอนย้ายบาปไปสู่สถานนมัสการ แต่ในบางกรณีจะไม่มีการนำเลือดเข้าไปในวิสุทธิสถาน แต่ปุโรหิตจะรับประทานเนื้อสัตว์นั้นแทน ตามที่โมเสสได้ชี้แนะบุตรของอาโรนว่าพระเจ้าทรงให้ท่าน "แบกรับความผิดของชุมนุมชน" เลวีนิติ 10:17 พิธีทั้งสองเป็นสัญลักษณ์ของการโยกย้ายบาปจากผู้ที่กลับใจไปสู่สถานนมัสการ {GC 418.1} {GCth17 361.1}

พิธีเช่นนี้เกิดขึ้นวันแล้ววันเล่าตลอดทั้งปี บาปของชนชาติอิสราเอลจึงถูกถ่ายโอนไปสู่สถานนมัสการ และจึงจำเป็นต้องมีพิธีพิเศษเพื่อกำจัดบาปเหล่านี้ออกไป พระเจ้าทรงบัญชาให้ลบมลทินบาปออกไปจากห้องบริสุทธิ์แต่ละห้อง "เขาจะทำการลบมลทินของอภิสุทธิสถาน เพราะเหตุมลทินของคนอิสราเอล เพราะเหตุการณ์ล่วงละเมิด เพราะบาปทั้งสิ้นของพวกเขา และอาโรนจะทำต่อเต็นท์นัดพบซึ่งอยู่กับเขาท่ามกลางมลทินของพวกเขา" จะต้องทำการลบมลทินบาปให้กับแท่นบูชาด้วยเพื่อ "ชำระแท่นให้บริสุทธิ์พ้นมลทินของคนอิสราเอล" เลวีนิติ 16:16, 19 {GC 418.2} {GCth17 361.2}

ปีละครั้ง ในวันยิ่งใหญ่ของการลบมลทินบาป ปุโรหิตจะเข้าไปยังอภิสุทธิสถานเพื่อชำระสถานนมัสการ การประกอบพิธีนี้เป็นการปิดรอบของการประกอบพิธีที่ทำมาตลอดทั้งปี ในวันลบมลทินบาป มหาปุโรหิตนำแพะสองตัวมายังประตูหน้าพลับพลาและจับฉลากแพะสองตัวนั้น "ฉลากหนึ่งตกเป็นของพระยาห์เวห์ อีกฉลากหนึ่งเพื่ออาซาเซล" เลวีนิติ 16:8 แพะที่ตกเป็นของพระยาห์เวห์จะถูกฆ่าเพื่อเป็นเครื่องถวายบูชาไถ่บาปของประชาชน และมหาปุโรหิตจะนำเลือดแพะเข้าไปในม่านและพรมลงบนพระที่นั่งกรุณาและบนแท่นเผาเครื่องหอมที่อยู่หน้าม่าน {GC 419.1} {GCth17 361.3}

"อาโรนจะเอามือทั้งสองวางบนหัวแพะที่มีชีวิตนั้น สารภาพบาปต่างๆ ของคนอิสราเอล การล่วงละเมิดของพวกเขาทั้งหมดและให้บาปทั้งสิ้นของพวกเขาตกลงบนหัวแพะนั้น จากนั้นจงปล่อยมันเข้าไปในถิ่นทุรกันดารโดยมือของคนที่เลือกไว้ แพะนั้นจะบรรทุกความผิดทั้งหมดไปยังที่เปลี่ยว แล้วเขาก็ปล่อยให้มันเข้าถิ่นทุรกันดารไป" เลวีนิติ 16:21, 22 แพะของอาซาเซล [Scapegoat] จะไม่กลับเข้ามายังค่ายของอิสราเอลอีกต่อไป และคนที่นำแพะนี้ไปปล่อยจะต้องชำระตนเองและเสื้อผ้าของเขาด้วยน้ำก่อนที่จะกลับมายังค่าย {GC 419.2} {GCth17 361.4}

พิธีทั้งหมดนี้มีเป้าหมายเพื่อให้ชนชาติอิสราเอลซาบซึ้งว่าพระเจ้าทรงบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ และพระองค์ทรงเกลียดชังบาป และยิ่งกว่านั้นเพื่อแสดงให้เห็นว่าเป็นไปไม่ได้ที่เราจะเข้าสัมผัสกับบาปโดยไม่ทำให้ตนเองเปรอะเปื้อน

ในขณะที่พิธีลบมลทินบาปกำลังดำเนินอยู่ ทุกคนจะต้องถ่อมจิตใจ ธุรกิจทุกชนิดจะต้องถูกเลื่อนออกไป และชนชาติอิสราเอลทุกคนต้องใช้เวลาในวันนั้นถ่อมใจต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าด้วยการอธิษฐาน อดอาหารและตรวจสอบจิตใจอย่างถี่ถ้วน {GC 419.3} {GCth17 361.5}

พิธีจำลองซึ่งเป็นสัญลักษณ์นี้ได้สอนบทเรียนแห่งความจริงที่สำคัญของการลบมลทินบาป มีตัวแทนหนึ่งเข้ามารับผิดแทนคนบาป แต่บาปไม่ได้ถูกลบทิ้งไปโดยเลือดของเหยื่อนั้น ด้วยวิธีนี้หนทางหนึ่งได้ถูกจัดเตรียมไว้เพื่อโยกย้ายบาปนั้นไปยังสถานนมัสการ ด้วยการถวายเลือดเป็นเครื่องบูชาเช่นนี้ คนบาปได้ยอมรับอำนาจของธรรมบัญญัติ สารภาพความผิดในการล่วงละเมิดของตนเองและแสดงออกถึงความปรารถนาที่จะได้รับการอภัยผ่านทางความเชื่อในพระผู้ไถ่ที่จะเสด็จมา แต่เขายังไม่ได้หลุดพ้นจากการปรับโทษของพระบัญญัติโดยสิ้นเชิง ในวันลบมลทินบาป มหาปุโรหิตนำของถวายบูชาจากที่ชุมนุมชนเข้าไปยังอภิสุทธิสถานพร้อมกับเลือดสำหรับถวายบูชาและประพรมเลือดนั้นลงบนพระที่นั่งกรุณาซึ่งตั้งอยู่เหนือพระบัญญัติเพื่อเป็นการตอบสนองตามข้อเรียกร้องต่างๆ ของพระบัญญัติ หลังจากนั้นมหาปุโรหิตผู้อยู่ในฐานะของผู้ไกล่เกลี่ยจะเอาบาปมาวางบนตัวเขาเองและนำออกไปจากสถานนมัสการ เขาวางมือลงบนหัวแพะของอาซาเซล และสารภาพบาปทั้งหมดลงไปยังแพะตัวนั้น ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของการโอนถ่ายบาปจากมหาปุโรหิตไปสู่แพะนั้น แล้วแพะจะนำบาปนั้นไปเสียและถือว่าบาปนั้นหมดสิ้นไปจากประชาชนตลอดกาล {GC 420.1} {GCth17 362.1}

พิธีดำเนินไปในลักษณะเช่นนี้เพื่อเป็น “แบบจำลองและเงาของสิ่งที่อยู่ในสวรรค์” และการปฏิบัติใดๆ ในแบบจำลองของการประกอบพิธีในสถานนมัสการบนโลกก็เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริงในการประกอบพิธีของสถานนมัสการบนสวรรค์ด้วย ภายหลังจากที่พระคริสต์เสด็จกลับไปยังสวรรค์ พระผู้ช่วยให้รอดของเราทรงเริ่มปฏิบัติพระราชกิจในฐานะมหาปุโรหิตของเรา เปาโลกล่าวว่า “เพราะว่าพระคริสต์ไม่ได้เสด็จเข้าในสถานศักดิ์สิทธิ์ที่สร้างขึ้นด้วยมือมนุษย์ซึ่งถอดแบบจากของจริง แต่พระองค์เสด็จไปในสวรรค์นั่นเอง เพื่อทรงปรากฏตัวต่อพระพักตร์พระเจ้าเพื่อเรา” ฮีบรู 9:24 {GC 420.2} {GCth17 362.2}

การประกอบพิธีตลอดทั้งปีของปุโรหิตในห้องแรกของสถานนมัสการ “ข้างหลังม่าน” ซึ่งใช้เป็นประตูและแยกวิสุทธิสถานออกจากลานวิหารส่วนนอกนั้น เป็นการแสดงถึงพระราชกิจการประกอบพิธีที่พระคริสต์จะทรงเข้าไปปฏิบัติภายหลังจากที่พระองค์เสด็จกลับไปยังสวรรค์แล้ว มันเป็นหน้าที่ของปุโรหิตที่ต้องปรนนิบัติอยู่ทุกวันเพื่อทูลถวายต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าด้วยเลือดซึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และด้วยเครื่องหอมที่ลอยขึ้นไปพร้อมกับคำอธิษฐานของชนชาติอิสราเอล พระคริสต์ก็เช่นเดียวกันได้ทรงวิงวอนต่อพระบิดาเพื่อคนบาปด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง และทรงถวายต่อพระองค์ด้วยเครื่องหอมล้ำค่าแห่งความชอบธรรมของพระองค์เองและคำอธิษฐานของผู้เชื่อที่กลับใจ นี่คือ พระราชกิจในห้องแรกภายในสถานนมัสการบนสวรรค์ {GC 420.3} {GCth17 362.3}

จนกว่าจะถึงเวลานั้น ความเชื่อของบรรดาสาวกของพระคริสต์ได้ติดตามพระองค์ไปในขณะที่เสด็จขึ้นสวรรค์จนเลือนหายไปจากสายตา ความหวังทั้งหลายของพวกเขารวมอยู่ที่นี่ดังที่เปาโลกล่าวว่า “ความหวังที่เรายึดนั้นเป็นเสมือนสมอที่แน่นอนและมั่นคงของจิตใจ เป็นความหวังที่นำไปสู่อภิสุทธิสถานข้างหลังม่าน ที่ที่พระเยซูทรงนำหน้าเสด็จเข้าไปก่อนแล้วเพื่อเรา เพราะพระองค์ทรงเป็นมหาปุโรหิตชั่วนิรันดร์” พระองค์ “เสด็จเข้าไปในสถานศักดิ์สิทธิ์ครั้งเดียวเป็นพอ และพระองค์ไม่ได้ทรงนำเลือดแพะและเลือดลูกวัวเข้าไป แต่ทรงนำพระโลหิตของพระองค์เองเข้าไป จึงได้มาซึ่งการไถ่บาปชั่วนิรันดร์” ฮีบรู 6:19, 20; 9:12 {GC 421.1} {GCth17 363.1}

พระราชกิจการประกอบพิธีในห้องแรกของสถานนมัสการได้ดำเนินอย่างต่อเนื่องมาเป็นเวลาสิบแปดศตวรรษแล้ว พระโลหิตของพระคริสต์ที่ถูกนำมาวิงวอนถวายเพื่อผู้เชื่อที่กลับใจได้นำมาซึ่งการให้อภัยพวกเขาและการยอมรับพวกเขาของพระบิดา แต่ถึงกระนั้น บาปทั้งหลายของพวกเขายังคงอยู่ในสมุดบันทึก เช่นเดียวกับในพิธีจำลองซึ่งเป็นสัญลักษณ์ที่มีงานของการลบมลทินบาปในช่วงปิดท้ายของปี ดังนั้นก่อนที่พระราชกิจของพระคริสต์เพื่อไถ่มนุษย์ให้รอดจะสำเร็จ จึงต้องมีการลบมลทินบาปเพื่อกำจัดบาปออกไปจากสถานนมัสการด้วย นี่คือพระราชกิจที่จะเริ่มต้นขึ้นเมื่อระยะเวลา 2300 วันสิ้นสุดลง ตามที่ผู้เผยพระวจนะดาเนียลกล่าวไว้ล่วงหน้าว่า ในเวลานั้น มหาปุโรหิตของเราจะเสด็จเข้าไปในอภิสุทธิสถานเพื่อปฏิบัติพระราชกิจสุดท้ายที่สำคัญยิ่งคือการชำระสถานนมัสการ {GC 421.2} {GCth17 363.2}

ดั่งในสมัยโบราณ บาปทั้งหลายของประชาชนถูกโอนไปยังเครื่องบูชาไถ่บาปด้วยความเชื่อ และผ่านทางเลือดของสัตว์ที่เป็นเครื่องบูชานั้น บาปได้ถูกโอนถ่ายไปยังสถานนมัสการบนโลก พิธีในพันธสัญญาใหม่ก็เช่นกัน โดยความเชื่อบาปของผู้ที่กลับใจจะถูกนำไปวางไว้กับพระคริสต์และจะโอนถ่ายไปสู่สถานนมัสการในสวรรค์ และเช่นเดียวกับที่พิธีชำระจำลองในโลกจะเสร็จสิ้นได้ด้วยการกำจัดบาปที่ทำให้สถานนมัสการเปรอะเปื้อนออกไปฉันใด การชำระจริงที่มีขึ้นในสถานนมัสการบนสวรรค์ก็จะเสร็จสิ้นได้ด้วยการกำจัดหรือลบบาปออกจากสมุดบันทึกฉันนั้น แต่ก่อนที่จะลบบาปเหล่านี้ทิ้งไปได้สำเร็จนั้น จะต้องมีการตรวจสอบสมุดบันทึกเพื่อดูว่าผู้ใดกลับใจจากบาปและเชื่อในพระคริสต์ พวกเขาจึงจะได้รับประโยชน์จากการลบมลทินบาปของพระองค์ ดังนั้น การชำระสถานนมัสการจึงมีความเกี่ยวพันกับการพิจารณาไต่สวนซึ่งเป็นพระราชกิจของการพิพากษา พระราชกิจนี้จะต้องทำให้เสร็จสิ้นก่อนพระคริสต์เสด็จมาเพื่อไถ่ประชากรของพระองค์ เมื่อพระองค์เสด็จมา พระองค์จะนำบำเหน็จมาเพื่อตอบแทนการกระทำของทุกคน วิวรณ์ 22:12 {GC 421.3} {GCth17 363.3}

ด้วยเหตุนี้ ผู้ที่ติดตามแสงสว่างของผู้เผยพระวจนะจะพบว่า เมื่อ 2300 วันสิ้นสุดในปี ค.ศ. 1844 พระคริสต์ไม่ได้เสด็จกลับมายังโลก แต่พระองค์เสด็จเข้าไปในอภิสุทธิสถานภายในสถานนมัสการบนสวรรค์ เพื่อปฏิบัติพระราชกิจสุดท้ายแห่งการลบมลทินบาป เพื่อเตรียมการเสด็จกลับมาของพระองค์ {GC 422.1} {GCth17 364.1}

เป็นที่ประจักษ์ด้วยว่า ในขณะที่เครื่องถวายบูชาไถ่บาปชี้ไปยังพระคริสต์ในฐานะเป็นเครื่องบูชา และมหาปุโรหิตเป็นตัวแทนของพระคริสต์ในฐานะผู้ไกล่เกลี่ย แพะของอาซาเซลเป็นสัญลักษณ์ของซาตานผู้เป็นต้นเหตุแห่งบาป ซึ่งในที่สุดแล้ว บาปต่างๆ ของผู้ที่กลับใจอย่างแท้จริงจะถูกนำไปไว้บนมัน โดยอาศัยเครื่องบูชาไถ่บาป มหาปุโรหิตเอาบาปออกไปจากสถานนมัสการและนำไปไว้บนแพะของอาซาเซล เมื่อพระคริสต์ทรงลบบาปของประชากรของพระองค์ด้วยฤทธิ์อำนาจของพระโลหิตของพระองค์ออกจากสถานนมัสการในสวรรค์ในวันเสร็จสิ้นพระราชกิจของพระองค์แล้ว พระองค์จะทรงนำบาปเหล่านั้นไปไว้บนซาตาน ผู้ซึ่งในการดำเนินการพิพากษาจะเป็นผู้ที่ต้องรับโทษในตอนสุดท้าย แพะของอาซาเซลจะถูกนำไปปล่อยยังถิ่นที่ไม่มีผู้คนอาศัย มันจะไม่หวนกลับมาสู่ชุมนุมชนอิสราเอลอีกเลย เช่นเดียวกัน ซาตานจะถูกขับไปจากเบื้องพระพักตร์พระเจ้าและจากประชากรของพระองค์ตลอดชั่วนิรันดร์ และจะถูกทำลายทิ้งไปพร้อมกับบาปและคนบาปทั้งหลายในการทำลายครั้งสุดท้าย {GC 422.2} {GCth17 364.2}

บท 24 - อภิสุทธิสถาน

เรื่องของสถานนมัสการคือกุญแจไขความลับของความผิดหวังที่เกิดขึ้นในปี ค.ศ. 1844 เรื่องนี้เปิดเผยให้เห็นความจริงทั้งระบบซึ่งเชื่อมต่อกันและสอดคล้องกันที่แสดงให้เห็นถึงพระหัตถ์ของพระเจ้าในการทรงนำขบวนการยิ่งใหญ่ของการรอการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ และที่เปิดเผยให้เห็นถึงจุดยืนรวมถึงหน้าที่ที่ประชากรของพระเจ้าต้องทำในปัจจุบัน เช่นเดียวกับสาวกทั้งหลายของพระเยซูที่ภายหลังค่ำคืนอันน่าสะพรึงกลัวของความทุกข์ระทมและความสิ้นหวังแต่ “เมื่อพวกสาวกเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วก็มีความยินดี” ยอห์น 20:20 บัดนี้ผู้ที่เฝ้าคอยการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ด้วยความเชื่อก็จะมีความชื่นชมยินดีเช่นนั้นเหมือนกัน พวกเขาเคยคาดหวังว่าพระองค์จะทรงปรากฏด้วยพระรัศมีเพื่อประทานบำเหน็จให้แก่ผู้รับใช้ทั้งหลายของพระองค์ ในขณะที่พวกเขาผิดหวังพวกเขาก็มองไม่เห็นพระเยซู พวกเขาร่ำไห้พร้อมกับมารีย์ที่หน้าทางเข้าอุโมงค์ฝังศพว่า “เขาเอาองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าไปและข้าพเจ้าไม่ทราบว่าเอาไปไว้ที่ไหน” ยอห์น 20:13 แต่บัดนี้ พวกเขามองเห็นพระองค์อีกครั้งหนึ่งในอภิสุทธิสถาน พระองค์ผู้ทรงเป็นมหาปุโรหิต ผู้กอปรด้วยพระเมตตาคุณจะเสด็จมาปรากฏตัวในเร็ววันในฐานะกษัตริย์และพระผู้ช่วยของพวกเขา แสงสว่างจากสถานนมัสการส่องไปยังอดีต ปัจจุบัน และอนาคต พวกเขาทราบดีว่าพระเจ้าทรงนำพวกเขาด้วยการจัดเตรียมที่ไม่พลาดพลั้ง แม้ว่าพวกเขาจะเป็นเหมือนเช่นสาวกรุ่นแรกคือตัวพวกเขาเองเป็นผู้ที่พลาดในการเข้าใจข่าวสารที่ประกาศ แต่ถึงกระนั้น ข่าวสารเหล่านั้นก็ยังถูกต้องในทุกแง่มุม ด้วยการประกาศข่าวนี้ พวกเขาทำให้พระประสงค์ของพระเจ้าสำเร็จ และงานที่พวกเขาทำไปในองค์พระผู้เป็นเจ้าก็ไม่ได้ไร้ประโยชน์ พวกเขา “บังเกิดใหม่เข้าในความหวังที่ยั่งยืน” 1 เปโตร 1:3 และ “ชื่นชมยินดีด้วยความยินดีเป็นล้นพ้นสุดจะพรรณนา” 1 เปโตร 1:8 {GC 423.1} {GCth17 365.1}

คำพยากรณ์ทั้งในพระธรรมดาเนียล 8:14 ที่ว่า “อยู่นานสองพันสามร้อยวันแล้วสถานบริสุทธิ์นั้นจะได้รับการชำระ” TKJV และข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งที่ว่า “จงเกรงกลัวพระเจ้าและถวายพระเกียรติแด่พระองค์ เพราะถึงเวลาที่พระองค์จะทรงพิพากษาแล้ว” วิวรณ์ 14:7 นำไปยังพระราชกิจของพระคริสต์ในอภิสุทธิสถาน เพื่อการพิจารณาพิพากษา และไม่ใช่เพื่อเสด็จมาไถ่ประชากรของพระองค์และทำลายคนชั่ว ความผิดพลาดไม่ได้อยู่ที่การคำนวณช่วงเวลาของคำพยากรณ์ แต่อยู่ที่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อสิ้นสุด 2300 วัน ด้วยความผิดพลาดนี้ ผู้เชื่อทั้งหลายต้องประสบกับความผิดหวัง แต่ถึงกระนั้น ทุกเรื่องที่คำพยากรณ์ทำนายไว้ล่วงหน้า และทุกเรื่องที่พระคัมภีร์ยืนยันว่าจะต้องเกิด ก็เกิดขึ้นแล้ว ในช่วงเวลาขณะที่พวกเขากำลังโอดครวญถึงความล้มเหลวของความหวังของพวกเขา เหตุการณ์ที่ถูกทำนายไว้ก็เกิดขึ้นจริง และเหตุการณ์นี้จะต้องสำเร็จก่อนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมาปรากฏเพื่อประทานบำเหน็จให้ผู้รับใช้ทั้งหลายของพระองค์ {GC 424.1} {GCth17 366.1}

พระคริสต์เสด็จมาแล้ว ไม่ได้มายังโลกตามที่พวกเขาตั้งความหวังไว้ แต่ตามที่แสดงให้เห็นล่วงหน้าในแบบจำลองซึ่งเป็นสัญลักษณ์ พระคริสต์เสด็จเข้าไปยังอภิสุทธิสถานของพระวิหารของพระเจ้าในสวรรค์ ผู้เผยพระวจนะดาเนียลบรรยายการเสด็จมาครั้งนี้ของพระองค์เพื่อไปหาผู้เจริญด้วยวัยวุฒิว่า “ข้าพเจ้าเห็นในนิมิตเวลากลางคืน นี่แน่ะ มีท่านผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์มาพร้อมกับบรรดาเมฆของสวรรค์” ไม่ได้มายังโลกแต่ “มาหาผู้เจริญด้วยวัยวุฒินั้น มีคนนำท่านมาเฝ้าเฉพาะพระพักตร์พระองค์” ดาเนียล 7:13 {GC 424.2} {GCth17 366.2}

ผู้เผยพระวจนะมาลาคีบอกไว้ล่วงหน้าถึงการเสด็จมาในครั้งนี้เช่นกันว่า “พระยาห์เวห์จอมทัพตรัสว่า ‘นี่แน่ะ เราส่งทูตของเราไปเพื่อตระเตรียมหนทางไว้ข้างหน้าเรา และองค์เจ้านายผู้ซึ่งเจ้าแสวงหานั้นจะเสด็จมายังพระวิหารของพระองค์อย่างกะทันหัน ทูตแห่งพันธสัญญาผู้ซึ่งเจ้าพอใจนั้น ดูซิ ท่านกำลังมาแล้ว’” มาลาคี 3:1 สำหรับประชากรขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้น พระองค์เสด็จมายังพระวิหารของพระองค์อย่างกะทันหัน อย่างคาดไม่ถึง พวกเขาไม่ได้คอยรับพระองค์ที่นั่น พวกเขาคาดว่าพระองค์จะเสด็จมายังโลกด้วย “เปลวเพลิง.....จะลงโทษสนองคนที่ไม่รู้จักพระเจ้าและคนที่ไม่ดำเนินชีวิตตามข่าวประเสริฐเรื่องของพระเยซูเจ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” 2 เธสะโลนิกา 1:7, 8 {GC 424.3} {GCth17 366.3}

แต่คนทั้งหลายยังไม่พร้อมที่จะต้อนรับองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา ยังมีงานเตรียมการที่พวกเขาจะต้องทำให้เสร็จ แสงสว่างจะทรงโปรดประทานแก่พวกเขาซึ่งจะนำความคิดของพวกเขาไปยังพระวิหารของพระองค์ที่อยู่ในสวรรค์ และเมื่อโดยความเชื่อพวกเขาติดตามการประกอบพิธีของมหาปุโรหิตเข้าไปในพระวิหารนั้นแล้ว หน้าที่ใหม่จะถูกเปิดเผยให้แก่พวกเขา ข่าวสารอื่นๆ ซึ่งเป็นคำเตือนและคำสอนจะถูกมอบให้แก่คริสตจักร {GC 424.4} {GCth17 366.4}

ผู้เผยพระวจนะกล่าวว่า “ใครจะทนอยู่ได้ในวันที่ท่านมา และใครจะยืนมั่นอยู่ได้เมื่อท่านปรากฏตัว เพราะว่าท่านเป็นประดุจไฟถลุงแร่ และประดุจสบู่ของช่างซักฟอก ท่านจะนั่งลงอย่างช่างถลุงเงินและช่างชะล้างเงิน และท่านจะชำระบุตรหลานของเลวีให้บริสุทธิ์ และถลุงพวกเขาอย่างถลุงทองคำและถลุงเงิน จนกว่าเขาจะนำเครื่องบูชามาถวายแด่พระยาห์เวห์ด้วยความชอบธรรม” มาลาคี 3:2, 3 เมื่อการอุทธรณ์ของพระคริสต์ในสถานนมัสการเบื้องบนสิ้นสุดลง ผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่ในโลกจะต้องยืนอยู่เบื้องพระพักตร์ของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์โดยปราศจากคนกลาง เสื้อคลุมของพวกเขาจะต้องไม่มีจุดด่างพร้อย อุปนิสัยของพวกเขาจะต้องถูกชำระให้บริสุทธิ์จากบาปด้วยการประพรมของพระโลหิต พวกเขาจะต้องเป็นผู้มีชัยในสงครามการต่อสู้กับความชั่วด้วยพระคุณของพระเจ้าและด้วยความอุตสาหะของพวกเขาเอง ในขณะที่การพิจารณาพิพากษาในสวรรค์กำลังดำเนินก้าวหน้าไปอยู่นั้น ในขณะที่บาปทั้งหลายของผู้เชื่อที่สำนึกผิดกำลังถูกลบออกไปจากสถานนมัสการนั้น ประชากรของพระองค์ในโลกมีงานพิเศษของการชำระให้บริสุทธิ์และการกำจัดบาปทิ้ง หน้าที่เหล่านี้ถูกเปิดเผยไว้อย่างชัดเจนมากขึ้นในข่าวของพระธรรมวิวรณ์บทที่ 14 {GC 425.1} {GCth17 367.1}

เมื่อภารกิจนี้ถูกทำให้เสร็จสมบูรณ์แล้ว บรรดาผู้ติดตามของพระคริสต์จึงจะพร้อมสำหรับการเสด็จมาปรากฏของพระองค์ “แล้วเครื่องบูชาของยูดาห์และเยรูซาเล็มจะเป็นที่พอพระทัยพระยาห์เวห์ดังในอดีต และดังในปีก่อนๆ” มาลาคี 3:4 แล้วคริสตจักรที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะมารับกลับคืนเมื่อพระองค์เสด็จมานั้นจะเป็น “คริสตจักรบริสุทธิ์...ไม่มีด่างพร้อย ริ้วรอยหรือมลทินใดๆ” เอเฟซัส 5:26, 27 แล้วคริสตจักรนั้นจะเป็น “รุ่งอรุณแจ่มจรัส ดังจันทร์เพ็ญกระจ่างจ้าปานตะวัน น่าเกรงขามดังกองทัพมีธงประจำ” เพลงซาโลมอน 6:10 {GC 425.2} {GCth17 367.2}

นอกจากการกล่าวถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมายังพระวิหารของพระองค์แล้วผู้เผยพระวจนะมาลาคียังทำนายถึงการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ เป็นการเสด็จมาเพื่อพิพากษา ดังที่จารึกไว้ว่า “แล้วเราจะมาใกล้เจ้าเพื่อการพิพากษา เราจะเป็นพยานที่รวดเร็วที่กล่าวโทษนักวิทยาคม พวกผิดประเวณี ผู้ที่สบถเท็จ ผู้ที่บีบบังคับลูกจ้างในเรื่องค่าจ้าง ผู้บีบบังคับแม่ม่ายและลูกกำพร้า ผู้ผลักไสคนต่างด้าวให้ไปเสีย และผู้ที่ไม่ยำเกรงเรา” มาลาคี 3:5 ผู้เผยพระวจนะยูดากล่าวถึงเหตุการณ์เดียวกันว่า “นี่แน่ะ องค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังเสด็จมาพร้อมกับผู้บริสุทธิ์ของพระองค์นับเป็นหมื่นๆ

เพื่อทำการพิพากษาทุกคนและเพื่อทำให้คนอธรรมทุกคนสำนึกตัวถึงการอธรรมทุกอย่างที่พวกเขาทำไปตามวิถีทางอธรรมนั้น" ยูดา 14, 15 การเสด็จมานี้และการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้ายังพระวิหารของพระองค์เป็นเหตุการณ์ที่แตกต่างกันอย่างชัดเจนและเป็นคนละเหตุการณ์ {GC 425.3} {GCth17 367.3}

การเสด็จมาของพระคริสต์ไปยังอภิสุทธิสถานในฐานะมหาปุโรหิตเพื่อชำระสถานนมัสการตามที่กล่าวไว้ในพระธรรมดาเนียล 8:14 การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ไปยังผู้เจริญด้วยวัยวุฒิตามบันทึกในพระธรรมดาเนียล 7:13 และการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าไปยังพระวิหารของพระองค์ที่ผู้เผยพระวจนะมาลาคีพยากรณ์ไว้ทั้งหมดนี้เป็นการบรรยายถึงเหตุการณ์เดียวกัน และเหตุการณ์นี้ก็บรรยายไว้ในเรื่องเจ้าบ่าวมาถึงงานสมรสในอุปมาสาวพรหมจารีสิบคนที่พระคริสต์ทรงเล่าไว้ในพระธรรมมัทธิวบทที่ 25 {GC 426.1} {GCth17 368.1}

ในช่วงฤดูร้อนและฤดูใบไม้ร่วงของปี ค.ศ. 1844 มีเสียงร้องป่าวประกาศดังขึ้นมาว่า "เจ้าบ่าวมาแล้ว" จึงเกิดคนสองกลุ่มขึ้นตามลักษณะของหญิงพรหมจารีมีปัญญาและโง่ คนกลุ่มหนึ่งรอคอยการปรากฏขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความชื่นชมยินดี พวกเขาบากบั่นเตรียมตัวที่จะต้อนรับพระองค์ ส่วนคนอีกกลุ่มหนึ่งเข้าร่วมขบวนการด้วยความกลัวและทำด้วยความหุนหัน พวกเขาพอใจกับทฤษฎีความจริงแต่ขาดพระคุณของพระเจ้า ในอุปมาเมื่อเจ้าบ่าวมา "พวกที่เตรียมพร้อมอยู่แล้วก็ไปกับท่านในงานสมรส" มัทธิว 25:10 จุดนี้ทำให้เรามองเห็นว่าการมาของเจ้าบ่าวจะเกิดขึ้นก่อนงานสมรส พิธีสมรสหมายถึงพระคริสต์ได้รับอาณาจักรของพระองค์ กรุงเยรูซาเล็มใหม่คือนครบริสุทธิ์ซึ่งเป็นเมืองหลวงและเป็นตัวแทนของอาณาจักรนั้นจะถูกเรียกว่า "เจ้าสาวที่เป็นมเหสีของพระเมษโปดก" ทูตสวรรค์บอกยอห์นว่า "มานี่ซิ เราจะให้ท่านดูเจ้าสาวที่เป็นมเหสีของพระเมษโปดก" ผู้เผยพระวจนะกล่าวต่อไปว่า "ท่านนำข้าพเจ้าโดยพระวิญญาณขึ้นไปบนภูเขาสูงใหญ่ และสำแดงให้ข้าพเจ้าเห็นนครบริสุทธิ์คือเยรูซาเล็มซึ่งลอยลงมาจากสวรรค์และจากพระเจ้า" วิวรณ์ 21:9, 10 จึงเห็นได้อย่างชัดเจนว่าเจ้าสาวในที่นี้หมายถึงเมืองบริสุทธิ์ และหญิงพรหมจารีที่ออกไปต้อนรับเจ้าบ่าวเป็นสัญลักษณ์ของคริสตจักร พระธรรมวิวรณ์เรียกประชากรของพระเจ้าว่าเป็นแขกรับเชิญในงานเลี้ยงสมรส วิวรณ์ 19:9 หากประชากรของพระเจ้าเป็นแขกของงานแล้ว พวกเขาจะมีสัญลักษณ์เป็นเจ้าสาวไม่ได้ ดังที่พระธรรมดาเนียลกล่าวไว้ว่าพระคริสต์จะรับ "ราชอำนาจ ศักดิ์ศรี กับราชอาณาจักร" จากผู้เจริญด้วยวัยวุฒิในสวรรค์ พระองค์จะทรงต้อนรับกรุงเยรูซาเล็มใหม่ซึ่งเป็นเมืองหลวงของอาณาจักรของพระองค์ที่ "เตรียมพร้อมเหมือนอย่างเจ้าสาวที่แต่งตัวไว้สำหรับสามี" ดาเนียล 7:14 วิวรณ์ 21:2 เมื่อพระองค์ทรงรับอาณาจักรแล้ว พระองค์จะเสด็จมาด้วยพระรัศมีเป็น "กษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลายและเจ้านายเหนือเจ้านายทั้งหลาย" วิวรณ์ 19:16 เพื่อไถ่ประชากรของพระองค์ผู้ที่จะ "ร่วมงานเลี้ยงกับอับราฮัม อิสอัคและยาโคบ" ที่โต๊ะของพระองค์ในอาณาจักรของพระองค์ (มัทธิว 8:11 ลูกา 22:30) เพื่อมีส่วนในงานเลี้ยงสมรสของพระเมษโปดก {GC 426.2} {GCth17 368.2}

การร้องประกาศว่า "เจ้าบ่าวมาแล้ว" ในช่วงฤดูใบไม้ร่วงของปี ค.ศ. 1844 ทำให้คนนับพันคาดหวังว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จกลับมาในทันที เจ้าบ่าวเสด็จมาจริงตามเวลาที่กำหนดไว้ แต่ไม่ได้เสด็จมายังโลกตามที่พวกเขาคาดหวัง แต่เสด็จไปยังผู้เจริญด้วยวัยวุฒิในสวรรค์ ไปยังงานสมรสเข้าสู่งานเลี้ยงในอาณาจักรของพระองค์ "พวกที่เตรียมพร้อมอยู่แล้วก็ไปกับท่านในงานสมรส แล้วประตูก็ปิด" มัทธิว 25:10 พวกเขาไม่ได้เข้าร่วมงานสมรสด้วยตนเองเพราะงานนี้เกิดขึ้นในสวรรค์ในขณะที่พวกเขายังคงอยู่ในโลกนี้ ผู้ติดตามพระคริสต์จะ "คอยรับนายของตนเมื่อนายจะกลับมาจากงานสมรส" ลูกา 12:36

แต่พวกเขาจะต้องเข้าใจพระราชกิจของพระองค์และติดตามพระองค์ด้วยความเชื่อในขณะที่พระองค์เสด็จเข้าไปเฝ้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า ในแง่นี้แหละจึงถูกกล่าวได้ว่าพวกเขาได้เข้าไปร่วมในงานสมรส {GC 427.1} {GCth17 368.3}

ในอุปมา เฉพาะผู้ที่มีน้ำมันในภาชนะร่วมกับในตะเกียงเท่านั้นจึงจะเป็นผู้ที่เข้าไปในงานสมรสได้ คนเหล่านั้นที่รู้ความจริงจากพระคัมภีร์จะต้องมีพระวิญญาณและพระคุณของพระเจ้า และผู้ที่รอคอยด้วยความอดทนในค่ำคืนของการทดลองที่ขมขื่นและได้ค้นคว้าศึกษาพระคัมภีร์เพื่อหาแสงสว่างที่ชัดแจ้งยิ่งขึ้น พวกเขาเหล่านี้จะได้เห็นความจริงเรื่องสถานนมัสการในสวรรค์และการเปลี่ยนแปลงการประกอบพิธีของพระผู้ช่วยให้รอด และโดยความเชื่อพวกเขาจึงติดตามพระองค์ในพระราชกิจของพระองค์เข้าไปในสถานนมัสการเบื้องบน และทุกคนที่ยอมรับคำพยานของพระคัมภีร์ในความจริงเรื่องเดียวกันนี้ ก็กำลังติดตามพระคริสต์ด้วยความเชื่อในขณะที่พระองค์เสด็จเข้าไปเฝ้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเพื่อประกอบพระราชกิจสุดท้ายของการทรงเป็นคนกลางและรับอาณาจักรของพระองค์เมื่อพระราชกิจนี้สิ้นสุดลง สิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมดนี้ถูกแสดงเป็นเครื่องหมายด้วยการเข้าร่วมงานสมรส {GC 427.2} {GCth17 368.4}

อุปมาในพระธรรมมัทธิวบทที่ 22 ใช้สัญลักษณ์ของงานสมรสเดียวกันนี้และเสนอให้เห็นอย่างชัดเจนว่าการพิจารณาพิพากษาจะต้องเกิดขึ้นก่อนงานสมรส ก่อนที่งานสมรสจะเริ่มขึ้นนั้น กษัตริย์เสด็จมาทอดพระเนตรแขกรับเชิญเพื่อดูว่าทุกคนสวมเสื้อสำหรับงานอภิเษกสมรสหรือไม่ ซึ่งเป็นเสื้อคลุมของอุปนิสัยอันไร้ตำหนิที่ได้ผ่านการชำระล้างและทำให้ขาวสะอาดโดยพระโลหิตของพระเมษโปดก มัทธิว 22:11 วิวรณ์ 7:14 เมื่อพบผู้ที่บกพร่อง ก็จะขับผู้นั้นออกไป แต่ทุกคนที่ผ่านการตรวจสอบแล้วพบว่าสวมใส่เสื้อสำหรับงานอภิเษกสมรสก็จะเป็นที่ยอมรับของพระเจ้าและสมควรมีส่วนร่วมในอาณาจักรของพระองค์และมีที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ของพระองค์ พระราชกิจของการตรวจสอบอุปนิสัยเพื่อดูว่าผู้ใดเตรียมพร้อมสำหรับอาณาจักรของพระองค์คือการพิจารณาพิพากษาซึ่งเป็นพระราชกิจช่วงปิดท้ายของงานในสถานนมัสการเบื้องบน {GC 428.1} {GCth17 369.1}

เมื่อพระราชกิจแห่งการพิจารณาไต่สวนสิ้นสุดลง เมื่อทุกคนในทุกยุคที่อ้างตนว่าเป็นผู้ติดตามพระคริสต์ผ่านการตรวจสอบและตัดสินแล้ว และเมื่อถึงเวลานั้น เวลาแห่งพระกรุณาธิคุณจึงจะสิ้นสุดลง แล้วประตูแห่งพระกรุณาก็จะปิดลง ดังนั้น ด้วยคำพูดสั้นๆ ที่ว่า “พวกที่เตรียมพร้อมอยู่แล้วก็ไปกับท่านในงานสมรส แล้วประตูก็ปิด” จึงเป็นการนำพวกเราไปยังการประกอบพิธีขั้นสุดท้ายของพระผู้ช่วยให้รอด คือไปยังเวลาเมื่อพระราชกิจยิ่งใหญ่เพื่อช่วยมนุษย์ให้รอดจะเสร็จสมบูรณ์ {GC 428.2} {GCth17 369.2}

ในพิธีของสถานนมัสการในโลกนี้ดังที่เรามองเห็นแล้วว่าเป็นภาพร่างรูปแบบของพิธีในสวรรค์ เมื่อมหาปุโรหิตเข้าไปยังอภิสุทธิสถานในวันลบมลทินบาปนั้น การประกอบพิธีในห้องแรกได้เสร็จสิ้นลงแล้ว พระเจ้าทรงบัญชาว่า “อย่าให้มีคนอยู่ในเต็นท์นัดพบเมื่ออาโรนเข้าไปลบมลทินในอภิสุทธิสถานจนกว่าเขาจะออกมา” เลวีนิติ 16:17 ดังนั้น เมื่อพระคริสต์เสด็จเข้าไปในอภิสุทธิสถานเพื่อประกอบพระราชกิจของการลบมลทินบาปให้เสร็จสิ้นนั้น พระองค์ได้สิ้นสุดการประกอบพิธีของพระองค์ในห้องแรกแล้ว เว้นเสียแต่การประกอบพิธีในห้องแรกยุติลงแล้วเท่านั้น การประกอบพิธีในห้องที่สองจึงเริ่มต้นขึ้น ในพิธีจำลองซึ่งเป็นสัญลักษณ์นั้น เมื่อมหาปุโรหิตออกจากวิสุทธิสถานในวันลบมลทินบาป เขาเข้าไปข้างในยังเบื้องพระพักตร์พระเจ้าเพื่อถวายเลือดซึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปเพื่อคนอิสราเอลทั้งหลายที่กลับใจจากบาปของตนเองอย่างจริงใจ เพราะเหตุนี้ พระคริสต์ทรงทำพระราชกิจของพระองค์ในฐานะผู้อุทธรณ์ของเราสำเร็จไปส่วนหนึ่งเท่านั้น จึงทรงเข้าไปเพื่อทำพระราชกิจอีกส่วนหนึ่ง

และพระองค์ยังทรงวิงวอนต่อพระบิดาเพื่อคนบาปด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง {GC 428.3} {GCth17 369.3}

ในปี ค.ศ. 1844 ชาวแอ๊ดเวนตีสไม่เข้าใจเนื้อหาของเรื่องนี้ เมื่อเวลาที่พวกเขาคาดว่าพระผู้ช่วยให้รอดจะเสด็จมาผ่านพ้นไปแล้ว พวกเขาก็ยังคงเชื่อว่าการเสด็จมาของพระองค์นั้นจะเกิดขึ้นอีกไม่นาน พวกเขาถือว่าพวกเขามาถึงวิกฤตที่สำคัญและเชื่อว่าพระราชกิจของพระคริสต์ในฐานะผู้อุทธรณ์ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าได้ยุติลงแล้ว สำหรับพวกเขาแล้ว พระคัมภีร์ดูเหมือนจะสอนว่าเวลาแห่งพระกรุณาธิคุณสำหรับมนุษย์จะปิดลงช่วงสั้นๆ ก่อนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จกลับมาจริงในหมู่เมฆของท้องฟ้า สิ่งนี้ดูเหมือนจะเป็นหลักฐานจากพระคัมภีร์เหล่านั้นซึ่งชี้ไปยังเวลาเมื่อมนุษย์จะแสวงหา เคาะและร้องเรียกที่ประตูแห่งพระกรุณา แต่ประตูนั้นจะไม่เปิดให้แก่พวกเขา และมันจึงมีคำถามเกิดขึ้นกับพวกเขาว่า วันเวลาที่พวกเขาได้กำหนดรอคอยการเสด็จมาของพระคริสต์อาจจะไม่ใช่จุดเริ่มต้นของช่วงเวลานี้ซึ่งจะต้องเกิดขึ้นทันทีทันใดก่อนการเสด็จกลับมาของพระองค์ เมื่อพวกเขาประกาศเตือนเรื่องการพิพากษาที่ใกล้เข้ามาแล้ว พวกเขาคิดว่าหน้าที่ที่ต้องทำให้กับโลกนี้เสร็จสิ้นไปแล้ว และพวกเขาจึงหลุดพ้นจากภาระที่ต้องช่วยจิตวิญญาณอื่นให้รอดพ้นจากบาป ในเวลาเดียวกันความหยิ่งยโสและการดูหมิ่นเยาะเย้ยของคนที่ไม่มีพระเจ้าดูจะเป็นอีกหลักฐานหนึ่งที่แสดงว่าพระวิญญาณของพระเจ้าถูกเพิกถอนไปจากผู้ที่ปฏิเสธพระเมตตาคุณของพระองค์ เรื่องทั้งหมดเหล่านี้ล้วนยืนยันความเชื่อของพวกเขาว่าเวลาแห่งพระกรุณาธิคุณของพระเจ้าสิ้นสุดลงแล้ว หรือตามที่พวกเขาพูดกันว่า “ประตูแห่งพระกรุณาธิคุณได้ปิดไปแล้ว” {GC 429.1} {GCth17 370.1}

แต่แสงสว่างที่ชัดแจ้งเพิ่มขึ้นได้มาพร้อมกับการศึกษาเจาะลึกเรื่องสถานนมัสการ บัดนี้ พวกเขามองเห็นแล้วว่าพวกเขาถูกต้องที่เชื่อว่าจุดสิ้นสุดของ 2300 วันในปี ค.ศ. 1844 นั้นเป็นจุดที่ชี้บอกถึงวิกฤตสำคัญ ถึงแม้มันจะเป็นความจริงว่าประตูแห่งความหวังและความเมตตาที่มนุษย์ใช้เข้าหาพระเจ้ามาเป็นเวลาหนึ่งพันแปดร้อยปีนั้นถูกปิดลงแล้ว แต่ประตูอีกบานหนึ่งได้ถูกเปิดออกและการอภัยบาปได้ถูกยื่นให้แก่มนุษย์โดยผ่านการอุทธรณ์ของพระคริสต์ในอภิสุทธิสถาน พระราชกิจส่วนหนึ่งของพระคริสต์สิ้นสุดลงเพียงเพื่อเปิดทางให้อีกพระราชกิจหนึ่ง ยังคงมี “ประตูที่เปิด” อยู่เพื่อเข้าสู่สถานนมัสการในสวรรค์ซึ่งพระคริสต์กำลังปฏิบัติพระราชกิจเพื่อคนบาป {GC 429.2} {GCth17 370.2}

บัดนี้ เรามองเห็นพระดำรัสของพระคริสต์ในพระธรรมวิวรณ์ที่ตรัสกับคริสตจักรในเวลาปัจจุบันนี้ว่า “พระองค์ผู้บริสุทธิ์ ผู้ทรงสัตย์จริง ผู้ทรงมีลูกกุญแจของดาวิด ผู้ทรงเปิดแล้วจะไม่มีใครปิดได้ ผู้ทรงปิดแล้วจะไม่มีใครเปิดได้นั้นตรัสดังนี้ว่า ‘เรารู้จักความประพฤติของเจ้า นี่แน่ะ เราจัดวางประตูที่เปิดไว้ตรงหน้าพวกเจ้า ประตูนี้ไม่มีใครสามารถปิดได้’” วิวรณ์ 3:7, 8 {GC 430.1} {GCth17 371.1}

เฉพาะคนเหล่านั้นที่ติดตามพระเยซูโดยความเชื่อในพระราชกิจยิ่งใหญ่ของการลบมลทินบาปจึงจะได้รับประโยชน์ของพระราชกิจการทรงเป็นคนกลางของพระองค์ที่ทรงทำเพื่อพวกเขา ในขณะที่ผู้ปฏิเสธแสงสว่างซึ่งนำให้เห็นพระราชกิจแห่งการรับใช้นี้จะไม่ได้รับประโยชน์ใดๆ เลย ชาวยิวที่ปฏิเสธความสว่างที่พระคริสต์ประทานให้เมื่อพระองค์เสด็จมาครั้งแรกและไม่ยอมรับว่าพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของโลกนั้น ไม่อาจได้รับการอภัยผ่านทางพระองค์ เมื่อพระเยซูเสด็จกลับสู่สวรรค์และทรงเข้าไปยังสถานนมัสการในสวรรค์พร้อมด้วยพระโลหิตของพระองค์เพื่อหลั่งพระพรของการทรงเป็นคนกลางให้แก่สาวกทั้งหลายของพระองค์นั้น ชาวยิวยังคงอยู่ในความมืดสนิทด้วยการถวายสัตวบูชาต่างๆ และเครื่องบูชาอื่นๆ ที่ไร้ประโยชน์ต่อไป

การประกอบพิธีในพิธีจำลองต่างๆ และเงาต่างๆ ได้ยุติไปแล้ว ประตูบานนั้นซึ่งเมื่อก่อนมนุษย์เคยใช้เพื่อเข้าหาพระเจ้านั้นไม่ได้ถูกเปิดไว้อีกต่อไปแล้ว ชาวยิวปฏิเสธที่จะแสวงหาพระองค์ด้วยวิธีเดียวที่จะไปถึงพระองค์ได้ คือผ่านทางพระราชกิจของพระองค์ในสถานนมัสการบนสวรรค์ ดังนั้น พวกเขาจึงไม่ได้สื่อสัมพันธ์กับพระเจ้า สำหรับพวกเขาแล้ว ประตูบานนั้นถูกปิดไป พวกเขาไม่มีความรู้เรื่องพระคริสต์ว่าทรงเป็นเครื่องบูชาแท้จริงและทรงเป็นคนกลางเพียงผู้เดียวต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงไม่ได้รับประโยชน์ของการทรงเป็นคนกลางของพระองค์ {GC 430.2} {GCth17 371.2}

สภาพของชาวยิวที่ไม่เชื่อแสดงให้เห็นสภาพความไม่ใส่ใจและความไม่เชื่อที่ปรากฏอยู่ท่ามกลางผู้ที่อ้างว่าตนเป็นคริสเตียน พวกเขาตั้งใจไม่ยอมรับพระราชกิจของมหาปุโรหิตผู้ทรงกอปรด้วยพระเมตตาคุณของเรา ในพิธีจำลองซึ่งเป็นสัญลักษณ์ เมื่อมหาปุโรหิตเข้าไปยังอภิสุทธิสถาน ชนชาติอิสราเอลทุกคนจะต้องเข้ามาชุมนุมกันรอบพระวิหารและถ่อมใจลงต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าด้วยความเคร่งขรึมที่สุด เพื่อรับการอภัยจากบาป และไม่ถูกอัปเปหิออกจากชุมนุมชน เป็นเรื่องที่สำคัญมากยิ่งเพียงไรสำหรับช่วงเวลาแห่งการลบมลทินบาปแท้จริงที่กำลังดำเนินอยู่ในขณะนี้ ที่เราจะต้องเข้าใจพระราชกิจของมหาปุโรหิตของเราและรู้ว่าหน้าที่ใดที่ทรงต้องการให้เราทำ {GC 430.3} {GCth17 371.3}

มนุษย์หลุดพ้นจากการลงโทษไม่ได้หากเขาปฏิเสธคำเตือนที่พระเจ้าประทานให้ด้วยความเมตตา ข่าวคำเตือนจากสวรรค์ส่งมายังโลกในสมัยของโนอาห์ และความรอดของพวกเขาขึ้นกับวิธีที่พวกเขาตอบสนองต่อข่าวสารนั้น เนื่องจากพวกเขาปฏิเสธคำเตือน พระวิญญาณของพระเจ้าจึงถอนไปจากชาติพันธุ์มนุษย์ที่บาปชั่ว และพวกเขาพินาศไปกับน้ำที่ท่วมโลก ในสมัยของอับราฮัม พระเมตตาคุณหยุดที่จะอ้อนวอนคนผิดของเมืองโสโดม และคนทั้งหมดนอกจากโลทพร้อมภรรยาและบุตรสาวสองคนถูกไฟที่ส่งมาจากสวรรค์เผาจนหมดสิ้น ในสมัยของพระคริสต์ก็เช่นกัน พระบุตรของพระเจ้าทรงประกาศต่อชาวยิวที่ไม่เชื่อของยุคนั้นว่า “นิเวศของเจ้าจะถูกทอดทิ้งให้ร้างเปล่า” มัทธิว 23:38 เมื่อมองต่อไปยังยุคสุดท้าย พระเจ้าผู้ทรงกอปรด้วยอำนาจที่ไม่จำกัดองค์เดียวกันนี้ทรงประกาศถึงความ “พินาศเพราะเขาไม่ได้รักความจริงเพื่อจะรอดได้ เพราะเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงให้ความลุ่มหลงมาถึงพวกเขาให้เขาเชื่อสิ่งที่เท็จ เพื่อทุกคนที่ไม่เชื่อความจริงแต่ยินดีในการอธรรมจะถูกพิพากษา” 2 เธสะโลนิกา 2:10-12 เมื่อพวกเขาปฏิเสธคำสอนจากพระวจนะของพระเจ้า พระองค์จึงทรงถอนพระวิญญาณบริสุทธิ์ไปและปล่อยให้พวกเขาตกอยู่กับการหลอกลวงที่พวกเขารัก {GC 431.1} {GCth17 372.1}

แต่พระคริสต์ยังคงทรงอุทธรณ์เพื่อมนุษย์ และยังประทานแสงสว่างให้แก่ผู้ที่แสวงหา ถึงแม้ว่าในช่วงแรกผู้ที่รอคอยการกลับมาของพระคริสต์จะไม่เข้าใจเรื่องนี้ ต่อมาภายหลังก็ได้รับความกระจ่างเมื่อพระคัมภีร์ได้อธิบายจุดยืนที่แท้จริงของพวกเขาออกมาให้พวกเขาเข้าใจ {GC 431.2} {GCth17 372.2}

ช่วงเวลา ค.ศ.1844 ผ่านพ้นไปแล้ว เวลาแห่งความทุกข์ยากยิ่งใหญ่มาถึงผู้ที่ยังคงยึดความเชื่อในเรื่องของการเสด็จกลับมา มีอยู่เพียงเรื่องเดียวที่ยังคงปลอบใจให้พวกเขายึดความจริงอย่างมั่นคงไว้คือ แสงสว่างที่ส่องนำความคิดของพวกเขาไปยังสถานนมัสการเบื้องบน บางคนละทิ้งความเชื่อเรื่องการคำนวณเวลาของคำพยากรณ์และให้เหตุผลว่าอิทธิพลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่สถิตอยู่กับขบวนการรอการเสด็จกลับมาของพระคริสต์นั้นมาจากตัวแทนของมนุษย์หรือไม่ก็มาจากซาตาน คนอีกกลุ่มหนึ่งยึดไว้อย่างแน่วแน่ว่าพระเจ้าทรงนำพวกเขาผ่านพ้นเหตุการณ์ในอดีต และขณะที่พวกเขารอคอยและเฝ้าระวังและอธิษฐานเพื่อที่จะแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้านั้น

พวกเขามองเห็นมหาปุโรหิตยิ่งใหญ่ของพวกเขาเสด็จเข้าสู่พระราชกิจของการประกอบพิธีอีกพิธีหนึ่ง และพวกเขาติดตามพระองค์เข้าไปโดยความเชื่อ
พวกเขารับการทรงนำให้เห็นพันธกิจในช่วงท้ายของคริสตจักร
พวกเขาจึงเข้าใจข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งและองค์ที่สองได้ดียิ่งขึ้นและพร้อมที่จะรับและประกาศให้โลกรู้ถึงคำเตือนอันน่าสะพรึงกลัวของข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่สามในพระธรรมวิวรณ์บทที่ 14 {GC 431.3} {GCth17 372.3}

บท 25 - พระบัญญัติของพระเจ้าเปลี่ยนแปลงไม่ได้

"พระวิหารของพระเจ้าในสวรรค์ก็เปิดออก และหีบพันธสัญญาของพระองค์ก็ปรากฏในพระวิหารนั้น" วิวรณ์ 11:19 หีบพันธสัญญาของพระเจ้าอยู่ในอภิสุทธิสถานซึ่งเป็นห้องที่สองของสถานนมัสการ ในการประกอบพิธีของพลับพลาบนโลกซึ่ง "เป็นแต่แบบจำลองและเงาของสิ่งที่อยู่ในสวรรค์" ฮีบรู 8:5 นั้น ห้องอภิสุทธิสถานนี้จะถูกเปิดออกเฉพาะในวันยิ่งใหญ่แห่งการลบมลทินบาปเท่านั้นเพื่อชำระสถานนมัสการ ด้วยเหตุนี้ การประกาศว่าพระวิหารของพระเจ้าในสวรรค์เปิดออกและมองเห็นหีบพันธสัญญาของพระองค์จึงชี้บอกให้ทราบว่า อภิสุทธิสถานของสถานนมัสการในสวรรค์ถูกเปิดออกในปี ค.ศ. 1844 ในขณะที่พระคริสต์เสด็จเข้าไปในนั้นเพื่อปฏิบัติพระราชกิจของการลบมลทินบาปให้เสร็จสิ้น บรรดาผู้ที่ติดตามมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเขาเข้าไปด้วยความเชื่อในขณะที่พระองค์เสด็จเข้าไปปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ในอภิสุทธิสถานจะมองเห็นหีบพันธสัญญา ในขณะที่พวกเขาศึกษาหัวข้อเรื่องสถานนมัสการ พวกเขาจึงได้มาถึงจุดที่เข้าใจถึงการเปลี่ยนพระราชกิจของพระผู้ช่วยให้รอด และพวกเขาได้มองเห็นว่าบัดนี้พระองค์ทรงปฏิบัติกิจอยู่เบื้องหน้าหีบของพระเจ้า กำลังทรงวิงวอนเพื่อคนบาปทั้งหลายด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง {GC 433.1} {GCth17 373.1}

หีบที่อยู่ในพลับพลาบนโลกมีศิลาสองแผ่นจารึกคำสั่งของธรรมบัญญัติของพระเจ้า หีบเป็นแต่เพียงภาชนะรองรับแผ่นพระบัญญัติ และการที่มีธรรมบัญญัติของพระเจ้าปรากฏอยู่ทำให้หีบนี้มีคุณค่าและศักดิ์สิทธิ์ เมื่อพระวิหารของพระเจ้าในสวรรค์เปิดออกจึงทำให้มองเห็นหีบพันธสัญญาของพระองค์ ภายในอภิสุทธิสถานของสถานนมัสการบนสวรรค์ พระบัญญัติของพระเจ้าได้รับการเชิดชูขึ้นไว้อย่างศักดิ์สิทธิ์ เป็นพระบัญญัติที่พระเจ้าตรัสไว้เองท่ามกลางเสียงฟ้าร้องที่ภูเขาซีนายและทรงจารึกไว้ลงบนแผ่นศิลาด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระองค์เอง {GC 433.2} {GCth17 373.2}

พระบัญญัติของพระเจ้าภายในสถานนมัสการในสวรรค์เป็นต้นฉบับที่ยิ่งใหญ่ซึ่งมีบัญญัติที่จารึกไว้บนแผ่นศิลาและที่โมเสสบันทึกไว้ในหนังสือพระคัมภีร์ 5 เล่มแรกเป็นสำเนาที่ไม่ผิดเพี้ยน ผู้ที่เข้าถึงสาระสำคัญนี้จึงจะมองเห็นลักษณะอันศักดิ์สิทธิ์และเปลี่ยนแปลงไม่ได้ของธรรมบัญญัติของพระเจ้า พวกเขาเข้าใจอย่างถ่องแท้อย่างที่ไม่เคยเข้าใจมาก่อนถึงความสำคัญของพระดำรัสของพระผู้ช่วยให้รอดที่ตรัสไว้ว่า "จนกว่าฟ้าและดินจะล่วงไป แม้อักษรที่เล็กที่สุด หรือขีด ขีดหนึ่ง ก็จะไม่มีวันสูญไปจากธรรมบัญญัติ" มัทธิว 5:18 พระบัญญัติของพระเจ้าซึ่งเปิดเผยพระประสงค์ของพระองค์และเป็นสำเนาพระลักษณะของพระองค์จะต้องดำรงอยู่เป็นนิตย์ เพื่อเป็น "สักขีพยานอันสัตย์ซื่อในท้องฟ้า" สดุดี 89:37 TKJV ไม่มีพระบัญญัติข้อใดที่ถูกยกเลิกไป ไม่มีอักษรตัวหนึ่งหรือขีด ขีดหนึ่งที่จะเปลี่ยนแปลงไป ผู้ประพันธ์สดุดีกล่าวไว้ว่า "พระวจนะของพระองค์ตั้งมั่นคงในสวรรค์" "ข้อบังคับทั้งสิ้นของพระองค์ก็ไว้ใจได้ ข้อบังคับเหล่านั้นได้ทรงสถาปนาไว้เป็นนิตย์นิรันดร์" สดุดี 119:89; 111:7, 8 {GC 434.1} {GCth17 374.1}

ตรงใจกลางของพระบัญญัติสิบประการคือพระบัญญัติข้อที่สี่ตามที่ประกาศไว้ตั้งแต่แรกว่า "จงระลึกถึงวันสะบาโต ถือเป็นวันบริสุทธิ์ จงทำงานทั้งสิ้นของเจ้าหกวัน แต่วันที่เจ็ดนั้นเป็นสะบาโตแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า ในวันนั้นห้ามทำงานใดๆ ไม่ว่าเจ้าเอง หรือบุตรชายบุตรหญิงของเจ้า หรือทาสทาสีของเจ้า หรือสัตว์ใช้งานของเจ้า หรือคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ในประตูเมืองของเจ้า เพราะในหกวันพระยาห์เวห์ทรงสร้างฟ้าและแผ่นดิน ทะเล

และสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในที่เหล่านั้น แต่ในวันที่เจ็ดทรงพัก เพราะฉะนั้นพระยาห์เวห์ทรงอวยพรวันสะบาโต และทรงตั้งวันนั้นไว้เป็นวันบริสุทธิ์" อพยพ 20:8-11 {GC 434.2} {GCth17 374.2}

พระวิญญาณของพระเจ้าทรงดลบันดาลนักศึกษาพระคำของพระองค์ให้เกิดความประทับใจ ทำให้พวกเขาสำนึกว่าได้ล่วงละเมิดบัญญัติข้อนี้อย่างไม่รู้ตัวด้วยการละเลยวันพักผ่อนของพระผู้สร้าง พวกเขาเริ่มตรวจสอบหาเหตุผลต่างๆ ของการถือรักษาวันที่หนึ่งของสัปดาห์แทนวันที่พระเจ้าทรงตั้งไว้ให้เป็นวันบริสุทธิ์ พวกเขาไม่พบหลักฐานในพระคัมภีร์ที่กล่าวว่าพระบัญญัติข้อที่สี่ถูกลบล้างไปหรือวันสะบาโตเปลี่ยนแปลงไป พระพรที่ทรงตั้งให้วันที่เจ็ดเป็นวันบริสุทธิ์ตั้งแต่แรกนั้นยังไม่เคยถูกยกเลิกไป พวกเขาตั้งใจแสวงหาเพื่อเรียนรู้และทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าด้วยความจริงใจ บัดนี้เมื่อพวกเขามองเห็นว่าตนเองล่วงละเมิดพระบัญญัติของพระองค์ จิตใจของพวกเขาจึงเต็มล้นด้วยความโศกเศร้า และเพื่อแสดงความภักดีต่อพระองค์ พวกเขาจึงถือรักษาวันสะบาโตของพระเจ้าให้บริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ {GC 434.3} {GCth17 374.3}

พวกเขาต้องใช้ความพยายามอย่างมากและอย่างจริงใจเพื่อเปลี่ยนแปลงความเชื่อของตน ไม่มีใครจะมองไม่เห็นว่าหากสถานนมัสการบนโลกนี้เป็นภาพเหมือนหรือสำเนาของสถานนมัสการบนสวรรค์ ธรรมบัญญัติที่อยู่ในหีบบนโลกก็เป็นสำเนาที่ถูกต้องแม่นยำของพระบัญญัติในหีบของสวรรค์ด้วย และการยอมรับความจริงเรื่องสถานนมัสการในสวรรค์ก็มีความสัมพันธ์กับการยอมรับข้อกำหนดต่างๆ ในพระบัญญัติของพระเจ้ารวมถึงหน้าที่ที่เขามีต่อวันสะบาโตของพระบัญญัติข้อที่สี่ นี่คือความลับของการต่อต้านอย่างขมขื่นและมุ่งมั่นที่มีต่อการอธิบายอย่างสอดคล้องกันของพระคัมภีร์ที่เผยถึงพระราชกิจของพระคริสต์ในสถานนมัสการบนสวรรค์ มนุษย์หาทางปิดประตูที่พระเจ้าทรงเปิดไว้และเปิดประตูที่พระองค์ทรงปิดไปแล้ว แต่พระองค์ "ผู้ทรงเปิดแล้วจะไม่มีใครปิดได้ ผู้ทรงปิดแล้วจะไม่มีใครเปิดได้" ตรัสว่า "เรารู้จักความประพฤติของเจ้า นี่แน่ะ เราจัดวางประตูที่เปิดไว้ตรงหน้าพวกเจ้า ประตูนี้ไม่มีใครปิดได้" วิวรณ์ 3:7, 8 พระคริสต์ทรงเปิดประตูหรืออีกนัยหนึ่งทรงประกอบพิธีของอภิสุทธิสถานแล้ว แสงสว่างกำลังส่องออกมาจากประตูบานนั้นที่เปิดอยู่ของสถานนมัสการในสวรรค์และเปิดให้เห็นถึงพระบัญญัติข้อที่สี่ว่ายังเป็นส่วนหนึ่งในธรรมบัญญัติที่บรรจุอยู่ในอภิสุทธิสถานนั้น สิ่งที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้แล้ว ไม่มีมนุษย์คนใดจะทำให้ล้มคว่ำลงไปได้ {GC 435.1} {GCth17 375.1}

ผู้ที่ยอมรับแสงสว่างเรื่องของการเป็นผู้ไกล่เกลี่ยของพระคริสต์และความยั่งยืนยงของธรรมบัญญัติของพระเจ้าจะพบว่าสิ่งเหล่านี้คือความจริงที่พระธรรมวิวรณ์บทที่ 14 บันทึกไว้ ข่าวสารต่างๆ ในบทนี้ประกอบด้วยคำเตือนสามประการ (โปรดดูภาคผนวก) เพื่อตระเตรียมผู้ที่อาศัยอยู่ในโลกให้พร้อมสำหรับการเสด็จมาครั้งที่สองขององค์พระผู้เป็นเจ้า คำประกาศที่ว่า "ถึงเวลาที่พระองค์จะทรงพิพากษา" ชี้ไปยังพระราชกิจช่วงปิดท้ายของพระคริสต์เพื่อความรอดของมนุษย์ เป็นการประกาศข่าวแห่งความจริงที่จะต้องเผยแพร่จวบจนกระทั่งการอุทธรณ์ของพระผู้ช่วยให้รอดจะยุติลง และพระองค์จะเสด็จกลับมายังโลกเพื่อรับคนทั้งหลายให้ไปอยู่กับพระองค์ การพิพากษาที่เริ่มขึ้นในปี ค. ศ. 1844 จะต้องดำเนินต่อไปจนกระทั่งคดีทุกรายของทั้งคนที่ยังมีชีวิตและของคนที่ตายไปแล้วจะถูกตัดสิน ดังนั้นการพิจารณานี้จึงจะดำเนินต่อไปจนถึงเวลาที่ประตูแห่งพระกรุณาธิคุณของมนุษย์จะปิดลง ในการเตรียมมนุษย์ให้พร้อมเพื่อที่จะยืนขึ้นในวันพิพากษาได้นั้น ข่าวสารนี้บัญชาพวกเขาให้ "เกรงกลัวพระเจ้า และถวายพระเกียรติแด่พระองค์" "จงนมัสการพระองค์ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก ทะเล และบ่อน้ำพุทั้งหลาย" ผลของการรับข่าวสารเหล่านี้ได้ถูกบรรยายไว้ด้วยถ้อยคำที่ว่า นี่แหละ "คือพวกที่ถือรักษาพระบัญญัติของพระเจ้า และจงรักภักดีต่อพระเยซู" ในการที่จะเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับการพิพากษา มนุษย์จำเป็นต้องถือรักษาพระบัญญัติของพระเจ้า พระบัญญัติฉบับนั้นจะเป็นมาตรฐานของอุปนิสัยสำหรับการพิพากษา อัครทูตเปาโลประกาศว่า "พวกที่มีธรรมบัญญัติและทำบาป

ก็จะต้องถูกพิพากษาตามธรรมบัญญัติ.....ในวันที่พระเจ้าทรงพิพากษาความลับของมนุษย์โดยพระเยซูคริสต์" และเขายังบอกต่อไปอีกว่า "คนที่ประพฤติตามธรรมบัญญัติต่างหากที่พระเจ้าทรงถือว่าเป็นผู้ชอบธรรม" โรม 2:12-16 ในการที่จะถือรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าได้นั้นจำเป็นต้องมีความเชื่อ เพราะเมื่อ "ไม่มีความเชื่อแล้วจะไม่เป็นที่พอพระทัยเลย" และ "การกระทำใดๆ ที่ไม่ได้เกิดจากความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น" ฮีบรู 11:6 โรม 14:23 {GC 435.2} {GCth17 375.2}

ทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งประกาศเรียกให้มนุษย์ "เกรงกลัวพระเจ้า และถวายพระเกียรติแด่พระองค์" และให้ "นมัสการพระองค์ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก" การจะปฏิบัติได้ตามนี้ พวกเขาจะต้องเชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์ นักปราชญ์กล่าวไว้ว่า "จงยำเกรงพระเจ้าและรักษาพระบัญญัติของพระองค์ เพราะนี่แหละเป็นหน้าที่ทั้งสิ้นของมนุษย์" ปัญญาจารย์ 12:13 TKJV เมื่อปราศจากการเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้าแล้ว ไม่มีการนมัสการใดที่พระเจ้าจะทรงพอพระทัย "เพราะว่าความรักต่อพระเจ้าเป็นอย่างนี้ คือเมื่อเราประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์" "ผู้ใดไม่ฟังธรรมบัญญัติ แม้คำอธิษฐานของเขาก็เป็นที่น่าสะอิดสะเอียน" 1 ยอห์น 5:3 สุภาษิต 28:9 {GC 436.1} {GCth17 376.1}

หน้าที่ในการนมัสการพระเจ้าวางอยู่บนพื้นฐานความจริงที่ว่าพระองค์ทรงเป็นพระผู้สร้างและสิ่งมีชีวิตทั้งปวงเกิดขึ้นมาได้ก็เพราะพระองค์ และไม่ว่าที่ใดในพระคัมภีร์เมื่อพระองค์ทรงอ้างสิทธิของพระองค์ให้มนุษย์ถวายความเคารพและนมัสการเหนือพระทั้งปวงของคนต่างชาติแล้ว จะมีหลักฐานอ้างถึงอำนาจแห่งการทรงสร้างของพระองค์ร่วมด้วย "พระทั้งปวงของชนชาติทั้งหลายเป็นรูปเคารพ แต่พระยาห์เวห์ทรงสร้างฟ้าสวรรค์" สดุดี 96:5 "องค์บริสุทธิ์ตรัสว่า 'พวกเจ้าจะเปรียบเรากับผู้ใด และมีใครที่เสมอเหมือนเรา จงเงยตาของพวกท่านขึ้น ใครสร้างสิ่งเหล่านี้'" "พระยาห์เวห์ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ (พระองค์คือพระเจ้า) ผู้ทรงปั้นแผ่นดินโลกและทำมันไว้.....ตรัสดังนี้ว่า เราคือยาห์เวห์และไม่มีอื่นอีก" อิสยาห์ 40:25, 26; 45:18 ผู้ประพันธ์สดุดีตรัสว่า "จงรู้เถิดว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้า คือพระองค์เองที่ทรงสร้างเราทั้งหลาย และเราก็เป็นของพระองค์" "มาเถิด ให้เรานมัสการและกราบลง ให้เราคุกเข่าลงเฉพาะพระพักตร์ของพระยาห์เวห์ผู้ทรงสร้างเรา" สดุดี 100:3; 95:6 และชาวสวรรค์ผู้บริสุทธิ์ที่นมัสการพระเจ้าบอกเหตุผลว่าทำไมพวกเขาจึงถวายนมัสการพระองค์ "องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์ทรงสมควรที่จะได้รับพระสิริ พระเกียรติและฤทธานุภาพ เพราะว่าพระองค์ทรงสร้างสรรพสิ่ง" วิวรณ์ 4:11 {GC 436.2} {GCth17 376.2}

ในพระธรรมวิวรณ์บทที่ 14 มนุษย์ถูกร้องเรียกให้กราบนมัสการพระผู้สร้าง และคำเผยพระวจนะนี้ทำให้มองเห็นถึงคนกลุ่มหนึ่งที่ถือรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าอันเนื่องมาจากผลของการประกาศข่าวสารสามประการนี้ หนึ่งในพระบัญญัติเหล่านี้เน้นอย่างเฉพาะเจาะจงไปยังพระเจ้าว่าทรงเป็นพระผู้สร้าง พระบัญญัติข้อที่สี่ประกาศว่า "วันที่เจ็ดนั้นเป็นสะบาโตแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า.....เพราะในหกวันพระยาห์เวห์ทรงสร้างฟ้าและแผ่นดิน ทะเล และสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในที่เหล่านั้น แต่ในวันที่เจ็ดทรงพัก เพราะฉะนั้นพระยาห์เวห์ทรงอวยพรวันสะบาโต และทรงตั้งวันนั้นไว้เป็นวันบริสุทธิ์" อพยพ 20:10, 11 พระยาห์เวห์ยังตรัสต่อไปอีกถึงเรื่องของวันสะบาโตไว้ว่า วันนั้น "เป็นหมายสำคัญ.....เพื่อเจ้าจะทราบว่าเราคือยาห์เวห์เป็นพระเจ้าของเจ้า" เอเสเคียล 20:20 และพระองค์ทรงให้เหตุผลว่า "ในหกวันพระยาห์เวห์ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก แต่ในวันที่เจ็ดทรงหยุดพัก และหย่อนพระทัย" อพยพ 31:17 {GC 437.1} {GCth17 376.3}

"ความสำคัญของวันสะบาโตในการเป็นอนุสรณ์ของการสร้างโลกนั้นก็เพื่อคงรักษาเหตุผลที่แท้จริงตลอดไปว่าทำไมถึงต้องถวายการนมัสการแด่พระเจ้า" นั่นคือเพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระผู้สร้างและเราเป็นผู้ที่พระองค์ทรงสร้าง "ด้วยเหตุนี้

วันสะบาโตจึงเป็นรากฐานเดียวที่แท้จริงของการนมัสการพระเจ้า เพราะวันสะบาโตสอนความจริงยิ่งใหญ่ด้วยวิธีการที่ประทับใจที่สุดและไม่มีคำสอนอื่นใดที่ทำได้เช่นนี้ รากฐานแท้จริงของการนมัสการพระเจ้าไม่ใช่จะต้องเป็นวันที่เจ็ดเท่านั้น แต่การนมัสการทั้งหมดนั้นวางอยู่บนพื้นฐานความแตกต่างระหว่างพระเจ้าพระผู้สร้างและสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง ความจริงยิ่งใหญ่นี้จะไม่มีวันล้าสมัยและลืมไม่ได้เป็นอันขาด” J.N. Andrews, *History of the Sabbath* บทที่ 27 พระเจ้าทรงสถาปนาวันสะบาโตไว้ในสวนเอเดนเพื่อให้สมองของมนุษย์จดจำความจริงของเรื่องนี้ตลอดไป และนานตราบเท่าที่ความจริงที่ว่าพระองค์ทรงเป็นพระผู้สร้างของเราเป็นเหตุผลที่เราต้องนมัสการพระองค์ต่อไป ตราบนานเท่านั้นวันสะบาโตก็จะยังคงเป็นเครื่องหมายและอนุสรณ์ของความจริงนั้น หากทั่วทั้งจักรวาลถือรักษาวันสะบาโตแล้ว ความคิดและความรู้สึกของมนุษย์จะถูกนำพาไปยังพระผู้สร้างในฐานะที่ทรงเป็นศูนย์รวมของความเคารพและการนมัสการ และจะไม่มีคนกราบไหว้รูปเคารพ คนไม่เชื่อพระเจ้า หรือคนนอกศาสนา การถือรักษาวันสะบาโตจะเป็นเครื่องหมายแห่งความจงรักภักดีที่มีต่อพระเจ้าองค์เที่ยงแท้ “ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก ทะเลและบ่อน้ำพุทั้งหลาย” ข่าวสารที่บัญชาให้มนุษย์นมัสการพระเจ้าและถือรักษาพระบัญญัติของพระองค์นั้นจะเรียกเชิญเป็นพิเศษให้ถือรักษาพระบัญญัติข้อที่สี่ {GC 437.2} {GCth17 377.1}

ผู้ที่ประพฤติตามพระบัญญัติของพระเจ้าและดำเนินตามความเชื่อของพระเยซูจะแตกต่างจากคนอีกกลุ่มหนึ่งที่ทำผิด และถูกทูตสวรรค์องค์ที่สามเตือนด้วยถ้อยคำที่เคร่งขรึมและน่ากลัวว่า “ถ้าใครบูชาสัตว์ร้ายและรูปของมัน และรับเครื่องหมายของมันไว้ที่หน้าผากหรือที่มือของเขา คนนั้นจะต้องดื่มเหล้าองุ่นแห่งความกริ้วของพระเจ้า” วิวรณ์ 14:9, 10 การจะเข้าใจข่าวสารเรื่องนี้ได้นั้นจำเป็นต้องแปลความหมายของสัญลักษณ์เหล่านี้ให้ถูกต้อง สัตว์ร้าย รูปของมันและเครื่องหมายของมันหมายถึงอะไร {GC 438.1} {GCth17 377.2}

คำพยากรณ์เรื่องนี้และการใช้สัญลักษณ์เหล่านี้มีอยู่ในพระธรรมวิวรณ์ เริ่มจากบทที่ 12 เมื่อพญานาคคอยทำลายพระคริสต์ในสมัยที่พระองค์ประสูติ พญานาคคือซาตาน (วิวรณ์ 12:9) มันเป็นผู้บงการให้กษัตริย์เฮโรดบัญชาสั่งประหารพระผู้ช่วยให้รอด แต่ตัวแทนเอกของซาตานที่ทำสงครามกับพระคริสต์และประชากรของพระองค์ในช่วงคริสต์ศตวรรษที่หนึ่งนั้นคืออาณาจักรโรมที่มีลัทธินอกศาสนาเป็นศาสนาที่นิยมนับถือกันอย่างแพร่หลาย ด้วยเหตุนี้ ในขณะที่พญานาคหมายถึงซาตานเป็นหลัก ในอีกแง่หนึ่งแล้วพญานาคเป็นสัญลักษณ์ของอาณาจักรโรมนอกศาสนานั่นเอง {GC 438.2} {GCth17 377.3}

พระธรรมวิวรณ์บทที่ 13 (ข้อ 1-10) บรรยายถึงสัตว์ร้ายอีกตัวหนึ่งที่ “เหมือนเสือดาว” ที่ “พญานาคให้ฤทธิ์เดช บัลลังก์ และสิทธิอำนาจยิ่งใหญ่ของมันแก่สัตว์ร้ายนั้น” ชาวโปรเตสแตนต์ส่วนใหญ่เชื่อว่าสัญลักษณ์นี้หมายถึงระบอบเปปาซี [Papacy ระบอบการปกครองที่มีพระสันตะปาปาเป็นองค์ประมุข] ซึ่งสืบทอดอำนาจและบัลลังก์และสิทธิอำนาจซึ่งครั้งหนึ่งอาณาจักรโรมันในอดีตเคยถือครอง คำบรรยายสัตว์ร้ายที่เหมือนเสือดาวตัวนี้เปิดเผยไว้ว่า “สัตว์ร้ายนั้นใช้ปากพูดจาใหญ่โตและหมิ่นประมาทพระเจ้า......มันเปิดปากของมันพูดหมิ่นประมาทพระเจ้า พูดหมิ่นประมาทต่อพระนามของพระองค์ ต่อสถานที่สถิตของพระองค์ และต่อพวกที่อยู่ในสวรรค์ และทรงอนุญาตให้มันทำสงครามกับธรรมิกชนและชนะพวกเขา และประทานให้มันมีอำนาจเหนือทุกเผ่า ทุกชนชาติ ทุกภาษา และทุกประชาชาติ” คำพยากรณ์นี้มีลักษณะเกือบคล้ายคลึงกับคำพยากรณ์ที่บรรยายเรื่องเขาเล็กของพระธรรมดาเนียลบทที่ 7 ดังนั้นคำพยากรณ์นี้จึงเล็งถึงระบอบเปปาซีอย่างไม่มีข้อสงสัย {GC 439.1} {GCth17 378.1}

“ทรงอนุญาตให้มันใช้สิทธิอำนาจทำการสี่สิบสองเดือน” และผู้เผยพระวจนะกล่าวต่อไปว่า เขาเห็น “หัวหนึ่งของมันเหมือนอย่างถูกฟันปางตาย” และกล่าวต่อไปอีกว่า “คนใดที่กำหนดไว้ให้เป็นเชลย คนนั้นก็จะไปเป็นเชลย คนใดที่กำหนดไว้ให้ถูกฆ่าด้วยดาบ คนนั้นก็ต้องถูกฆ่าด้วยดาบ” วิวรณ์ 13:5, 3, 10 เวลาสี่สิบสองเดือนเป็นระยะเวลาเดียวกันกับ “หนึ่งวาระ สองวาระกับครึ่งวาระ” สามปีครึ่งหรือ 1,260 วัน แห่งพระธรรมดาเนียลบทที่ 7 ซึ่งเป็นเวลาที่อำนาจการปกครองของระบอบเปปาซีกดขี่ประชากรของพระเจ้า ตามที่กล่าวถึงในบทก่อนๆ ระยะเวลานี้เริ่มต้นด้วยการเรืองอำนาจของระบอบเปปาซีในปี ค.ศ. 538 และสิ้นสุดลงในปี ค.ศ. 1798 ในช่วงเวลานั้น พระสันตะปาปาถูกกองทัพของประเทศฝรั่งเศสจับไปเป็นเชลย อำนาจของระบอบเปปาซีถูกฟันปางตายและเรื่องนี้ก็เกิดขึ้นจริงตามที่ทำนายไว้ “คนใดที่กำหนดไว้ให้เป็นเชลย คนนั้นก็จะไปเป็นเชลย” {GC 439.2} {GCth17 378.2}

เมื่อมาถึงจุดนี้ มีการแนะนำสัญลักษณ์อีกอันหนึ่งขึ้นมา ผู้เผยพระวจนะกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเห็นสัตว์ร้ายอีกตัวหนึ่งขึ้นมาจากแผ่นดิน มันมีสองเขาเหมือนลูกแกะ และพูดเหมือนอย่างพญานาค” วิวรณ์ 13:11 ทั้งลักษณะการปรากฏตัวและกิริยาท่าทางการขึ้นมาของสัตว์ร้ายตัวนี้แสดงให้เห็นว่าประเทศซึ่งสัญลักษณ์นี้เป็นตัวแทนถึงนั้นแตกต่างจากประเทศเหล่านั้นที่ถูกแสดงด้วยสัญลักษณ์ต่างๆ ก่อนหน้านี้ อาณาจักรยิ่งใหญ่ต่างๆ ที่เคยปกครองโลกถูกนำมาปรากฏให้ผู้เผยพระวจนะดาเนียลเห็นในลักษณะของสัตว์ป่าล่าเหยื่อ พวกมันขึ้นมาเมื่อ “ลมทั้งสี่ของฟ้าสวรรค์ได้ปลุกปั่นทะเลใหญ่นั้น” ดาเนียล 7:2 ในพระธรรมวิวรณ์บทที่ 17 ทูตสวรรค์อธิบายว่า น้ำหมายถึง “ชนชาติต่างๆ ฝูงชนต่างๆ ประชาชาติต่างๆ และภาษาต่างๆ” วิวรณ์ 17:15 ลมเป็นสัญลักษณ์ของการต่อสู้ ลมทั้งสี่ของฟ้าสวรรค์ที่ปลุกปั่นทะเลใหญ่หมายถึงภาพเหตุการณ์น่ากลัวของการปราบปรามและการปฏิวัติที่อาณาจักรเหล่านี้ใช้เพื่อก้าวขึ้นสู่อำนาจ {GC 439.3} {GCth17 378.3}

แต่สัตว์ร้ายที่มีสองเขาเหมือนลูกแกะนั้น “ขึ้นมาจากแผ่นดิน” แทนที่มันจะล้มล้างประเทศอื่นๆ เพื่อตั้งตนขึ้น ประเทศที่มีเครื่องหมายเป็นสัตว์ร้ายนี้จะต้องมาในอาณาบริเวณที่ไม่มีผู้ใดครอบครองมาก่อนและเติบใหญ่ขึ้นอย่างต่อเนื่องและอย่างสันติ ประเทศนี้จึงไม่ได้เกิดขึ้นมาจากประชาชาติที่แออัดและแก่งแย่งชิงดีกันในโลกเก่าที่มีสัญลักษณ์เป็นทะเลปั่นป่วนของ “ชนชาติต่างๆ ฝูงชนต่างๆ ประชาชาติต่างๆ และภาษาต่างๆ” จึงต้องค้นหาประเทศนี้ในทวีปทางฝั่งตะวันตก {GC 440.1} {GCth17 379.1}

มีชาติใดในโลกใหม่ที่ขึ้นมาเรืองอำนาจในปี ค.ศ. 1798 และดูมีลักษณะท่าทางแข็งแกร่งและยิ่งใหญ่และดึงดูดความสนใจของคนทั้งโลก การแปลความหมายของสัญลักษณ์นี้เป็นเรื่องที่ไม่มีข้อสงสัย มีอยู่ประเทศหนึ่งและเป็นเพียงประเทศเดียวที่มีคุณสมบัติตรงตามคำพยากรณ์นี้ ซึ่งมันชี้ตรงไปยังประเทศสหรัฐอเมริกาอย่างไม่ผิดพลาด ครั้งแล้วครั้งเล่า เมื่อนักพูดและนักประวัติศาสตร์บรรยายถึงการขึ้นมาและการเติบใหญ่ของประเทศนี้ ความคิดที่เป็นคำพูดเดียวกันกับของผู้เขียนพระวจนะศักดิ์สิทธิ์ถูกนำมาใช้โดยแทบจะไม่รู้ตัว สัตว์ร้ายนี้ “ขึ้นมาจากแผ่นดิน” คำว่า “ขึ้นมา” ตามผู้แปลนี้มีความหมายว่า “การเจริญเติบโตหรือการงอกออกมาเหมือนต้นไม้” และตามที่เราเห็น ประเทศนี้จะต้องเกิดขึ้นมาในอาณาบริเวณที่ไม่มีการครอบครองมาก่อน มีนักเขียนชื่อดังคนหนึ่งบรรยายถึงการขึ้นมาของประเทศสหรัฐอเมริกาไว้ว่า “เธอปรากฏขึ้นมาอย่างลึกลับจากพื้นที่ว่างเปล่า” และกล่าวอีกว่า “ดั่งเมล็ดพืชที่สงบเงียบ เธอโตขึ้นจนเป็นอาณาจักร” G. A. Townsend, The New World Compared With the Old หน้า 462 ในปี ค.ศ. 1850 นิตยสารของประเทศยุโรปฉบับหนึ่งกล่าวถึงประเทศสหรัฐอเมริกาว่าเป็นอาณาจักรอัศจรรย์ซึ่ง “ปรากฏขึ้นมา” “ท่ามกลางความสงบเงียบของโลกและมีอำนาจมากขึ้นและยโสเพิ่มขึ้นทุกวัน” จากเดอะดับบลินเนชั่น [The

Dublin Nation] แอ็ดวอร์ด เอเวอเร็ตกล่าวในปาฐกถาเรื่องการก่อตั้งผู้แสวงบุญพิลกริมของประเทศนี้ไว้ว่า "พวกเขามองหาสถานที่เช่นนี้ใช่ไหม คือที่ซึ่งสันโดษ ไม่เป็นภัยเพราะไม่เป็นที่รู้จักและปลอดภัยเพราะอยู่ห่างไกล ที่ซึ่งคริสตจักรน้อยแห่งหมู่บ้านเลเดนจะชื่นชมยินดีในเสรีภาพของมโนธรรม จงดูเถิด อาณาบริเวณกว้างใหญ่ไพศาลที่.....พวกเขาแบกธงกางเขนเข้าครอบครองอย่างสันติ" คำปาฐกที่พลิมัท มลรัฐแมสซาชูเซตส์เมื่อวันที่ 22 ธันวาคม ค.ศ. 1824 หน้า 11 {GC 440.2} {GCth17 379.2}

"มีสองเขาเหมือนลูกแกะ" เขาที่มีลักษณะเหมือนของลูกแกะแสดงถึงความเยาว์วัย ไร้เดียงสา และอ่อนโยน ซึ่งบรรยายลักษณะของประเทศสหรัฐอเมริกาได้อย่างเหมาะสม ตามที่ผู้เผยพระวจนะเห็น "ขึ้นมา" ในปี ค.ศ. 1798 คริสเตียนมากมายที่อพยพไปยังประเทศอเมริกาในช่วงแรกและหาที่หลบภัยจากการกดขี่ของกษัตริย์และการไม่ผ่อนปรนของพวกบาทหลวง พวกเขามุ่งมั่นที่จะสถาปนาการปกครองที่ตั้งอยู่บนรากฐานอันกว้างใหญ่ของเสรีภาพทางฝ่ายปกครองของรัฐกับศาสนา แนวคิดของพวกเขาปรากฏให้เห็นในคำประกาศเอกราชของประเทศสหรัฐอเมริกาซึ่งเปิดเผยให้เห็นความจริงอันยิ่งใหญ่ว่า "มนุษย์ทุกคนถูกสร้างมาอย่างเท่าเทียมกัน" และไม่มีสิทธิที่จะโอน "ชีวิต เสรีภาพและการแสวงหาความสุข" ให้แก่ผู้อื่น และรัฐธรรมนูญรับรองให้ประชากรมีสิทธิปกครองตนเอง ให้เลือกตั้งผู้แทนเพื่อร่างและตรากฎหมายได้ เสรีภาพในการนับถือศาสนาก็ได้รับอนุญาตด้วยเช่นกัน มนุษย์ทุกคนได้รับอนุญาตให้นมัสการพระเจ้าได้ตามที่จิตใต้สำนึกของตนกำหนด แนวทางของสาธารณรัฐนิยมและโปรเตสแตนต์นิยมเป็นหลักการพื้นฐานของประเทศ หลักการเหล่านี้คือเคล็ดลับของอำนาจและความรุ่งเรืองมั่งคั่งของเขา ผู้คนจากทั่วทั้งอาณาจักรคริสเตียนที่ถูกกดขี่และถูกเหยียบย่ำต่างพากันหันเข้าหาดินแดนนี้ด้วยความสนใจและความหวัง คนนับล้านแสวงหาชายฝั่งทะเลของประเทศนี้จนประเทศสหรัฐอเมริกาก้าวขึ้นไปอยู่ท่ามกลางประเทศที่มีอำนาจมากที่สุดของโลก [คำประกาศเอกราชของประเทศสหรัฐอเมริกา The Declaration of Independence ทำขึ้นวันที่ 4 กรกฎาคม ค.ศ. 1776] {GC 441.1} {GCth17 379.3}

แต่สัตว์ร้ายที่มีเขาเหมือนลูกแกะนี้ "พูดเหมือนอย่างพญานาค มันใช้สิทธิอำนาจทั้งหมดของสัตว์ร้ายตัวแรกต่อหน้าสัตว์ร้ายนั้น มันทำให้โลกและคนที่อยู่ในโลกบูชาสัตว์ร้ายตัวที่มีบาดแผลฉกรรจ์ซึ่งได้รับการรักษาแล้ว.......สั่งให้คนทั้งหลายที่อยู่บนแผ่นดินโลก สร้างรูปจำลองรูปหนึ่งให้กับสัตว์ร้ายตัวที่มีบาดแผลจากดาบแต่ยังมีชีวิตอยู่นั้น" วิวรณ์ 13:11-14 {GC 441.2} {GCth17 379.4}

คุณลักษณะของเขาที่เหมือนของลูกแกะและเสียงของพญานาคของสัญลักษณ์นั้นชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างอันโดดเด่นระหว่างการประกาศแสดงตัวกับการปฏิบัติของประเทศซึ่งเป็นความหมายของสัญลักษณ์นั้น การ "พูด" ของประเทศนี้คือการกระทำของอำนาจในการตรากฎหมายและอำนาจการปกครองของเธอ ด้วยการกระทำนี้เธอจะนำการหลอกลวงมาสู่หลักการเสรีภาพและสันติภาพเหล่านั้นซึ่งเป็นพื้นฐานของนโยบายของเธอ คำทำนายที่ว่า เธอจะพูดจา "อย่างพญานาค" และ "ใช้สิทธิอำนาจทั้งหมดของสัตว์ร้ายตัวแรก" ได้ทำนายไว้ล่วงหน้าอย่างชัดเจนถึงพัฒนาการของจิตใจที่ไม่ยอมประนีประนอมและกดขี่ข่มเหงซึ่งประเทศที่มีสัญลักษณ์เป็นพญานาคและสัตว์ร้ายที่เหมือนเสือดาวเคยทำมาแล้ว สำหรับประโยคที่ว่าสัตว์ร้ายที่มีสองเขา "ทำให้โลกและคนที่อยู่ในโลกบูชาสัตว์ร้ายตัวเดิมนั้น" TBS1971 แสดงให้เห็นว่าอำนาจของประเทศนี้จะถูกใช้เพื่อบังคับให้ถือรักษากฎบางอย่างซึ่งเป็นการแสดงความเคารพต่อระบอบเปปาซี {GC 442.1} {GCth17 380.1}

การกระทำเช่นนี้จะขัดแย้งโดยตรงต่อหลักการการปกครอง ต่อคุณสมบัติของธรรมเนียมเสรีภาพ ต่อคำปฏิญาณที่ประกาศเอกราชและต่อรัฐธรรมนูญของประเทศสหรัฐอเมริกา

ผู้ก่อตั้งประเทศจัดหาวิธีอย่างชาญฉลาดเพื่อป้องกันการนำอำนาจทางฝ่ายโลกไปอยู่เหนือคริสตจักร ซึ่งจะก่อให้เกิดผลลัพธ์ที่หลีกเลี่ยงไม่ได้คือการไม่ยอมประนีประนอมและการกดขี่ รัฐธรรมนูญกำหนดไว้ว่า "รัฐสภาจะไม่บัญญัติกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสถาบันศาสนาใดๆ และจะไม่ห้ามเสรีภาพในการนับถือศาสนา" และ "จะไม่มีการกำหนดให้สอบวิชาศาสนาเพื่อเป็นคุณสมบัติในการเข้ารับตำแหน่งหน้าที่ทางราชการภายใต้รัฐบาลของประเทศสหรัฐอเมริกา" การนับถือศาสนาจะถูกบังคับจากอำนาจฝ่ายการปกครองได้ก็ต่อเมื่อมีการละเมิดข้อกำหนดที่ปกป้องเสรีภาพของชาตินี้อย่างจงใจเท่านั้น แต่ความไม่สอดคล้องกันของการกระทำเช่นนั้นก็ไม่ได้มากไปกว่าที่สัญลักษณ์ได้แสดงไว้ให้เห็น สัตว์ร้ายที่มีเขาเหมือนลูกแกะซึ่งแสดงลักษณะที่บริสุทธิ์ สุภาพ และไม่มีพิษภัยนั้นจะพูดจาอย่างพญานาค {GC 442.2} {GCth17 380.2}

" สั่งให้คนทั้งหลายที่อยู่บนแผ่นดินโลกสร้างรูปจำลองรูปหนึ่งให้กับสัตว์ร้าย" เรื่องนี้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงรูปแบบการปกครองที่อำนาจตรากฎหมายของรัฐขึ้นอยู่กับประชาชน ซึ่งเป็นหลักฐานชัดเจนที่สุดว่าประเทศที่คำพยากรณ์กล่าวถึงนี้คือประเทศสหรัฐอเมริกา {GC 442.3} {GCth17 380.3}

แต่อะไรคือการทำ "รูปจำลองรูปหนึ่งให้กับสัตว์ร้าย" และจะทำรูปนี้ได้อย่างไร สัตว์ร้ายที่มีเขาสองเขาเป็นผู้ทำรูปจำลองนี้และเป็นรูปจำลองที่ทำให้กับสัตว์ร้าย เรียกอีกชื่อหนึ่งว่าเป็นรูปจำลองของสัตว์ร้าย การที่จะเรียนรู้ว่ารูปจำลองนี้มีลักษณะอย่างไรและจะทำรูปนี้ได้อย่างไรนั้น เราจะต้องศึกษาถึงลักษณะของตัวสัตว์ร้ายซึ่งก็คือระบอบเปปาซีนั่นเอง {GC 443.1} {GCth17 381.1}

เมื่อคริสตจักรยุคแรกเริ่มเสื่อมถอยลงด้วยการละทิ้งความเรียบง่ายของข่าวประเสริฐและรับพิธีกรรมและประเพณีของพวกนอกศาสนาเข้ามา เธอก็สูญเสียพระวิญญาณและอำนาจของพระเจ้าไป และเพื่อที่จะควบคุมจิตสำนึกผิดชอบของประชาชนให้ได้นั้น เธอจึงแสวงหาการสนับสนุนจากอำนาจทางฝ่ายโลก ผลที่ได้คือระบอบเปปาซี ซึ่งคือคริสตจักรหนึ่งที่ควบคุมอำนาจของรัฐและใช้อำนาจนั้นทำตามสิ่งที่เธอต้องการโดยเฉพาะเพื่อลงโทษพวก "นอกรีต" ในการที่ประเทศสหรัฐอเมริกาจะทำรูปจำลองของสัตว์ร้ายได้นั้น อำนาจทางศาสนาจะต้องควบคุมอำนาจการปกครอง เพื่อคริสตจักรจะใช้อำนาจของรัฐทำสิ่งที่เธอต้องการ {GC 443.2} {GCth17 381.2}

เมื่อใดก็ตามที่ศาสนจักรได้รับอำนาจของรัฐ เธอก็ใช้อำนาจนี้ลงโทษผู้ที่ขัดแย้งกับหลักคำสอนของเธอ คริสตจักรโปรเตสแตนต์ที่ดำเนินตามรอยเท้าของโรมด้วยการเป็นพันธมิตรกับอำนาจฝ่ายโลกได้แสดงออกถึงความปรารถนาเดียวกันที่จะจำกัดเสรีภาพของจิตใต้สำนึก ตัวอย่างในเรื่องนี้เห็นได้จากการกดขี่ข่มเหงอันยาวนานและต่อเนื่องที่มีต่อผู้ที่ขัดแย้งกับคริสตจักรแห่งอังกฤษ [Church of England] ในช่วงศตวรรษที่ 16 และ 17 ผู้รับใช้หลายพันคนที่ไม่ลงรอยกับคริสตจักรถูกบังคับให้หลบหนีไปจากคริสตจักรและคนอีกมากมายทั้งที่เป็นศาสนาจารย์และประชาชนธรรมดาถูกปรับ กักขัง ทรมานและเข่นฆ่าเพราะความเชื่อของพวกเขา {GC 443.3} {GCth17 381.3}

การละทิ้งศาสนาเป็นเหตุให้คริสตจักรในยุคแรกเข้าขอความช่วยเหลือจากอำนาจการปกครองและเป็นการเปิดเส้นทางที่พัฒนาไปสู่ระบอบเปปาซีซึ่งก็คือสัตว์ร้าย เปาโลกล่าวไว้ว่า " จะมีการกบฏเสียก่อน และคนนอกกฎหมายนั้นจะปรากฏตัว" 2 เธสะโลนิกา 2:3 ด้วยเหตุนี้ การละทิ้งศาสนาในคริสตจักรเป็นการเตรียมทางให้กับการทำรูปจำลองแก่สัตว์ร้าย {GC 443.4} {GCth17 381.4}

พระคัมภีร์เปิดเผยว่าก่อนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมาจะมีการถดถอยทางศาสนาที่คล้ายคลึงกับที่เคยเกิดขึ้นในศตวรรษที่หนึ่ง “วาระสุดท้ายนั้นจะเป็นเวลาที่น่ากลัว เพราะผู้คนจะเห็นแก่ตัว รักเงินทอง โอ้อวด หยิ่งยโส ชอบดูหมิ่น ไม่เชื่อฟังพ่อแม่ อกตัญญู ชั่วร้าย ไร้มนุษยธรรม ไม่ให้อภัยกัน ใส่ร้ายกัน ไม่ยับยั้งชั่งใจ ดุร้าย เกลียดชังความดี ทรยศ มุทะลุ โอหัง รักความสนุกมากกว่ารักพระเจ้า ยึดถือทางพระเจ้าแต่เพียงเปลือกนอก แต่ปฏิเสธฤทธิ์เดชของทางนั้น” 2 ทิโมธี 3:1-5 “พระวิญญาณตรัสอย่างชัดแจ้งว่าต่อไปภายหน้าจะมีบางคนละทิ้งความเชื่อ โดยหันไปเชื่อฟังวิญญาณทั้งหลายที่ล่อลวง และคำสอนของพวกผี” 1 ทิโมธี 4:1 ซาตานจะกระทำการด้วย “อิทธิฤทธิ์ทุกอย่าง ทั้งหมายสำคัญ และการอัศจรรย์จอมปลอม และอุบายชั่วทุกอย่าง” และทุกคนที่ “ไม่ได้รักความจริงเพื่อจะรอดได้” จะถูกปล่อยให้รับ “ความลุ่มหลงมาถึงพวกเขา ให้เขาเชื่อสิ่งที่เท็จ” 2 เธสะโลนิกา 2:9-11 เมื่อสภาพไร้ศีลธรรมเช่นนี้เกิดขึ้นผลลัพธ์แบบเดียวกับที่เคยเกิดขึ้นในศตวรรษที่หนึ่งก็จะตามมา {GC 444.1} {GCth17 382.1}

คนมากมายมองดูว่าความเชื่อหลากหลายในคริสตจักรโปรเตสแตนต์น่าจะเป็นข้อพิสูจน์อย่างแน่วแน่ว่าไม่มีทางที่จะบังคับให้เกิดความเป็นหนึ่งได้ แต่เป็นเวลาหลายปีมาแล้วที่คริสตจักรซึ่งมีความเชื่อแบบโปรเตสแตนต์มีแนวคิดเกิดขึ้นและแรงขึ้นที่จะสนับสนุนให้คริสตจักรต่างๆ รวมตัวกันโดยใช้พื้นฐานของหลักข้อเชื่อที่เหมือนกัน การจะทำให้การรวมตัวเช่นนี้กระชับแน่นได้นั้นจำเป็นต้องยอมผ่อนปรนไม่พูดคุยถึงเรื่องที่ทุกคนมีความเห็นไม่ตรงกันแม้ว่าเรื่องนั้นจะเป็นเรื่องสำคัญในพระคัมภีร์มากเพียงไรก็ตาม {GC 444.2} {GCth17 382.2}

ในปี ค.ศ. 1846 ชาร์ลส์ บีเชอร์ [Charles Beecher] เทศนาเปิดเผยว่าการดำเนินการของ “นิกายโปรเตสแตนต์ต่างๆ [the evangelical Protestant denominations]ไม่เพียงถูกก่อตั้งขึ้นมาภายใต้แรงกดดันมหาศาลบนความหวาดกลัวของมนุษย์เท่านั้น แต่พวกเขายังดำเนินงานและเคลื่อนไหวและคงอยู่ในสภาพที่เลวร้ายอย่างสิ้นเชิง และเข้าหาธรรมชาติฝ่ายต่ำทุกชั่วโมงเพื่อหยุดยั้งความจริงและคุกเข่าลงต่ออำนาจของการละทิ้งศาสนา เรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นมาแล้วกับโรมไม่ใช่หรือ เรากำลังเลียนแบบการดำเนินชีวิตของเธออีกใช่ไหม และเรามองเห็นอะไรอยู่เบื้องหน้า การประชุมสภาทั่วไปอีกวาระหนึ่ง การประชุมระดับโลกพันธมิตรของคริสตจักรนิกายโปรเตสแตนต์ต่างๆ และศาสนาสากลของทั้งโลก” คำเทศนาเรื่อง “*The Bible a Sufficient Creed*” จากเมือง Fort Wayne มลรัฐอินเดียนา 22 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1846 เมื่อเป้าหมายนี้บรรลุแล้ว หลังจากนั้นในความพยายามที่จะรวมตัวกันเป็นหนึ่งเดียวอย่างสมบูรณ์ก็จะมีอีกเพียงก้าวเดียวคือ การหันไปใช้กำลัง {GC 444.3} {GCth17 382.3}

เมื่อคริสตจักรแนวหน้าทั้งหลายในประเทศสหรัฐอเมริกาจับมือกันโดยใช้หลักคำสอนที่เหมือนกันเป็นเครื่องยึดเหนี่ยว พวกเขาจะกดดันรัฐบาลให้ออกกฎหมายบังคับให้ทำตามคำบัญชาของพวกเขาและให้อุ้มชูสถาบันของพวกเขา เมื่อนั้นโปรเตสแตนต์ในประเทศสหรัฐอเมริกาจะสร้างรูปจำลองของอำนาจของโรมันขึ้น และผลลัพธ์ที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ซึ่งจะเกิดขึ้นอย่างแน่นอนคือฝ่ายปกครองจะกำหนดโทษให้แก่ผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับเธอ {GC 445.1} {GCth17 383.1}

สัตว์ร้ายที่มีสองเขา “บังคับทุกคน ทั้งคนเล็กน้อยและคนใหญ่โต คนมั่งมีและคนยากจน เสรีชนและทาสให้รับเครื่องหมายไว้ที่มือขวาหรือที่หน้าผากของพวกเขา เพื่อไม่ให้ใครสามารถซื้อหรือขายได้ถ้าหากไม่มีเครื่องหมายที่เป็นชื่อของสัตว์ร้ายหรือเป็นตัวเลขของชื่อมัน” วิวรณ์ 13:16, 17 ทูตสวรรค์องค์ที่สามเตือนว่า “ถ้าใครบูชาสัตว์ร้ายและรูปของมัน และรับเครื่องหมายของมันไว้ที่หน้าผากหรือที่มือของเขา คนนั้นจะต้องดื่มเหล้าองุ่นแห่งความกริ้วของพระเจ้า” “สัตว์ร้าย” ที่กล่าวถึงในที่นี้ซึ่งสัตว์ร้ายที่มีเขาสองเขาบังคับให้ผู้คนบูชานั้นคือสัตว์ร้ายตัวแรกหรือสัตว์ร้ายที่เหมือนเสือดาวในพระธรรมวิวรณ์บทที่ 13 ซึ่งหมายถึงระบอบเปปาซีนั่นเอง “รูปจำลองของมัน”

เป็นสัญลักษณ์ถึงรูปแบบของคริสตจักรโปรเตสแตนต์ที่ละทิ้งความเชื่อซึ่งจะถูกพัฒนาขึ้นเมื่อคริสตจักรโปรเตสแตนต์ต่างๆ จะแสวงหาอำนาจฝ่ายปกครองมาบังคับคำสอนที่ไม่มีเหตุผลของพวกเขา ส่วนคำว่า "เครื่องหมายของสัตว์ร้าย" นั้นยังจะต้องหาคำอธิบายต่อไป {GC 445.2} {GCth17 383.2}

ภายหลังคำเตือนไม่ให้บูชาสัตว์ร้ายและรูปของมันแล้ว คำพยากรณ์ยังเปิดเผยต่อไปว่า นี่แหละคือ "พวกที่ถือรักษาพระบัญญัติของพระเจ้า และจงรักภักดีต่อพระเยซู" เนื่องจากว่าผู้ที่ประพฤติตามพระบัญญัติของพระเจ้าจะแตกต่างไปจากผู้ที่บูชาสัตว์ร้ายและรูปของมันและรับเครื่องหมายของมัน สิ่งที่จะตามมาคือ ผู้ที่ถือรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าอยู่มุมหนึ่งและผู้ที่ฝ่าฝืนพระบัญญัติของพระเจ้าก็จะอยู่อีกมุมหนึ่ง จะมีการแยกแยะออกอย่างชัดเจนระหว่างผู้ที่นมัสการพระเจ้าและผู้ที่บูชาสัตว์ร้าย {GC 445.3} {GCth17 383.3}

ลักษณะพิเศษของสัตว์ร้ายและรูปจำลองของมันคือการล่วงละเมิดธรรมบัญญัติของพระเจ้า ดาเนียลกล่าวถึงเขาเล็กหรือระบอบเปปาซีว่า "จะคิดเปลี่ยนแปลงวาระและธรรมบัญญัติต่างๆ" ดาเนียล 7:25 และเปาโลเรียกอำนาจเดียวกันนี้ว่า "คนนอกกฎหมาย" ที่จะยกตนขึ้นเหนือพระเจ้า คำพยากรณ์ทั้งสองเรื่องนี้เสริมซึ่งกันและกัน ด้วยการเปลี่ยนพระบัญญัติของพระเจ้าเท่านั้นที่ระบอบเปปาซีจะยกตนขึ้นให้สูงเหนือพระเจ้า ผู้ที่รู้ตัวและเข้าใจแต่ยังคงถือรักษาบัญญัติที่เปลี่ยนไปแล้วนี้กำลังให้เกียรติอย่างสูงส่งแก่อำนาจที่ลงมือทำการเปลี่ยนแปลงนี้ การแสดงความเชื่อฟังต่อบัญญัติของระบอบเปปาซีในลักษณะเช่นนี้จะเป็นเครื่องหมายแสดงความภักดีต่อพระสันตะปาปาแทนพระเจ้า {GC 446.1} {GCth17 384.1}

ระบอบเปปาซีเคยพยายามเปลี่ยนพระบัญญัติของพระเจ้ามาแล้ว พระบัญญัติข้อที่สองที่ห้ามกราบบูชารูปเคารพถูกตัดทิ้งไปและพระบัญญัติข้อที่สี่ถูกเปลี่ยนไปเพื่อเปิดทางให้ถือรักษาวันที่หนึ่งเป็นวันสะบาโตแทนวันที่เจ็ด แต่บรรดาผู้นิยมระบอบเปปาซีเน้นย้ำว่าเหตุผลที่ตัดพระบัญญัติข้อที่สองออกไปก็เพราะเป็นพระบัญญัติที่ไม่จำเป็นเนื่องจากรวมอยู่ในพระบัญญัติข้อที่หนึ่งแล้ว และพวกเขานำเสนอพระบัญญัติตรงตามที่พระเจ้าทรงประสงค์ให้ทุกคนเข้าใจได้ การเปลี่ยนแปลงด้วยความตั้งใจและความพยายามถูกแสดงให้เห็นตามที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า เขา "จะคิดเปลี่ยนแปลงวาระและธรรมบัญญัติต่างๆ" การเปลี่ยนแปลงพระบัญญัติข้อที่สี่ทำให้คำพยากรณ์นี้สำเร็จอย่างถูกต้องแม่นยำ ผู้มีอำนาจเพียงคนเดียวที่อ้างเรื่องนี้คือศาสนจักร การกระทำเช่นนี้ทำให้อำนาจของระบอบเปปาซีได้ตั้งตนเองขึ้นเหนือพระเจ้าอย่างเปิดเผย {GC 446.2} {GCth17 384.2}

ในขณะที่ผู้นมัสการพระเจ้าจะถูกชี้ให้เห็นว่าแตกต่างอย่างเป็นพิเศษด้วยการให้ความเคารพต่อพระบัญญัติข้อที่สี่เพราะข้อนี้เป็นเครื่องหมายของอำนาจแห่งการทรงสร้างของพระเจ้าและเป็นพยานถึงสิทธิในการอ้างของพระเจ้าที่ทรงเรียกร้องให้มนุษย์แสดงความเคารพยำเกรงและแสดงความจงรักภักดี ส่วนผู้ที่บูชาสัตว์ร้ายจะถูกชี้ให้เห็นว่าแตกต่างด้วยความพยายามของพวกเขาในการล้มล้างทำลายอนุสรณ์ของพระผู้สร้างและยกชูสถาบันของโรมขึ้นมา ในนามของวันอาทิตย์นี้แหละที่หลักคำสอนและพิธีกรรมของระบอบเปปาซีใช้อ้างสิทธิ์อย่างโอหังเป็นครั้งแรก (โปรดดูภาคผนวก) และการอาศัยอำนาจทางฝ่ายรัฐเป็นครั้งแรกของมันคือการบังคับให้ถือรักษาวันอาทิตย์เป็น "วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า" แต่พระคัมภีร์บอกให้ทราบว่าวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือวันที่เจ็ดไม่ใช่วันที่หนึ่ง พระคริสต์ตรัสว่า "บุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นนายเหนือวันสะบาโตด้วย" มาระโก 2:28 พระบัญญัติข้อที่สี่เปิดเผยว่า "วันที่เจ็ดนั้นเป็นสะบาโตแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า" อพยพ 20:10 และโดยผ่านทางผู้เผยพระวจนะอิสยาห์พระเจ้าทรงกำหนดให้เป็น "วันบริสุทธิ์ของเรา" อิสยาห์ 58:13 {GC 446.3} {GCth17 384.3}

คำอ้างที่นำมาใช้กันอยู่บ่อยครั้งว่าพระคริสต์ทรงเปลี่ยนวันสะบาโตไปแล้วนั้นถูกพิสูจน์ว่าผิดด้วยพระดำรัสของพระองค์เอง พระองค์ตรัสในคำเทศนาบนภูเขาว่า "อย่าคิดว่าเรามาล้มเลิกธรรมบัญญัติและคำของผู้เผยพระวจนะ เราไม่ได้มาล้มเลิก แต่มาทำให้สมบูรณ์ทุกประการ เพราะเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า จนกว่าฟ้าและดินจะล่วงไป แม้อักษรที่เล็กที่สุด หรือขีด ขีดหนึ่ง ก็จะไม่มีวันสูญไปจากธรรมบัญญัติ จนกว่าทุกสิ่งจะเกิดขึ้น เพราะฉะนั้น ใครทำให้ข้อเล็กน้อยเพียงข้อหนึ่งในพระบัญญัตินี้ มีความสำคัญน้อยลง และสอนคนอื่นให้ทำอย่างนั้นด้วย คนนั้นจะได้ชื่อว่าเป็นผู้เล็กน้อยที่สุดในแผ่นดินสวรรค์ แต่ใครที่ประพฤติและสอนตามธรรมบัญญัติ คนนั้นจะได้ชื่อว่าเป็นใหญ่ในแผ่นดินสวรรค์" มัทธิว 5:17-19 {GC 447.1} {GCth17 385.1}

ความจริงหนึ่งที่ชาวโปรเตสแตนต์ยอมรับกันทั่วไปคือ พระคัมภีร์ไม่ได้ให้อำนาจในการเปลี่ยนแปลงวันสะบาโต เรื่องนี้ถูกตีพิมพ์เผยแพร่ไว้อย่างชัดเจนในนิตยสารของสมาคมใบปลิวแห่งประเทศสหรัฐอเมริกา [American Tract Society] และสหพันธ์รวิวารศึกษาของประเทศสหรัฐอเมริกา [American Sunday School Union] หนึ่งในผลงานที่ตีพิมพ์นี้ยอมรับว่า "พระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ไม่ได้กล่าวถึงคำบัญชาใดๆ ให้ถือรักษาวันสะบาโต [วันอาทิตย์ซึ่งเป็นวันที่หนึ่งของสัปดาห์] หรือให้กฎเกณฑ์แน่นอนเพื่อถือรักษาวันนั้น" George Elliott, The Abiding Sabbath หน้า 184 {GC 447.2} {GCth17 385.2}

อีกท่านกล่าวว่า "จวบจนถึงเวลาที่พระคริสต์สิ้นพระชนม์นั้น ไม่ได้มีการเปลี่ยนวันเวลา" และ "เท่าที่มีบันทึกไว้ พวกเขา [บรรดาอัครทูต] ก็ไม่มีคำสั่งชัดเจนใดๆ ที่กำหนดให้ละทิ้งวันสะบาโตวันที่เจ็ดและให้มาถือรักษาวันที่หนึ่งของสัปดาห์เป็นวันสะบาโตแทน" A. E. Waffle, The Lord's Day หน้า 186-188 {GC 447.3} {GCth17 385.3}

ชาวโรมันคาทอลิกยอมรับว่าคริสตจักรของพวกเขาเองเป็นผู้เปลี่ยนแปลงวันสะบาโตและประกาศว่าการที่ชาวโปรเตสแตนต์ยอมรับการถือรักษาวันอาทิตย์ก็เท่ากับเป็นการยอมรับอำนาจของเธอด้วย หนังสือคำสอนศาสนาคริสต์ของคาทอลิก [the Catholic Catechism of Christian] ตอบคำถามเรื่องวันที่จะต้องถือรักษาเพื่อปฏิบัติตามพระบัญญัติข้อที่สี่ไว้ดังนี้ว่า "ในช่วงเวลาของบัญญัติเดิม วันเสาร์เป็นวันที่ได้ถูกตั้งไว้ให้เป็นวันบริสุทธิ์ แต่คริสตจักรได้รับการทรงชี้แนะจากพระคริสต์และการชี้นำจากพระวิญญาณของพระเจ้าให้เอาวันอาทิตย์มาแทนที่วันเสาร์ ดังนั้นในปัจจุบันนี้เราจึงตั้งวันที่หนึ่งให้เป็นวันบริสุทธิ์แทนวันที่เจ็ด บัดนี้วันอาทิตย์จึงหมายถึงและคือวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า" {GC 447.4} {GCth17 385.4}

เพื่อเป็นเครื่องหมายแสดงอำนาจของคริสตจักรคาทอลิก นักเขียนผู้นิยมระบอบเปปาซีอ้างงานเขียนที่ว่า "การกระทำในการลงมือเปลี่ยนให้วันสะบาโตเป็นวันอาทิตย์ซึ่งชาวโปรเตสแตนต์อนุญาตให้ทำนั้น.....การถือรักษาวันอาทิตย์เท่ากับพวกเขายอมรับอำนาจของคริสตจักรคาทอลิกที่จะสถาปนาการเฉลิมฉลองและสั่งให้พวกเขาอยู่ภายใต้บาป" Henry Tuberville, An Abridgment of the Christian Doctrine หน้า 58 เช่นนี้แล้วอะไรคือการเปลี่ยนแปลงวันสะบาโต มันเป็นแต่เพียงสัญลักษณ์หรือเครื่องหมายแห่งอำนาจของคริสตจักรโรมัน ซึ่งก็คือ "เครื่องหมายของสัตว์ร้าย" {GC 448.1} {GCth17 386.1}

คริสตจักรโรมันไม่เคยสละสิทธิ์ในการแอบอ้างความยิ่งใหญ่ของเธอ และเมื่อชาวโปรเตสแตนต์ทั้งหลายยอมรับวันสะบาโตที่เธอเป็นผู้ก่อตั้งขึ้นในขณะที่ปฏิเสธวันสะบาโตของพระคัมภีร์ เท่ากับพวกเขายอมรับคำกล่าวอ้างนี้โดยปริยาย พวกเขาอ้างที่มาของการเปลี่ยนแปลงนี้ไปที่ธรรมเนียมประเพณีและทำตามบรรพบุรุษทั้งหลาย แต่ด้วยการกระทำนี้ พวกเขาละเลยหลักการแท้จริงที่ทำให้พวกเขาต้องแยกตัวออกจากโรม นั่นคือ "พระคัมภีร์และพระคัมภีร์เท่านั้นที่เป็นศาสนาของชาวโปรเตสแตนต์" ผู้นิยมระบอบเปปาซีมองเห็นว่าคนเหล่านี้กำลังหลอกลวงตนเอง และตั้งใจปิดตาของตนเองต่อความจริงในเรื่องนี้

เมื่อการเคลื่อนไหวที่บังคับให้ถือรักษาวันอาทิตย์ได้รับการเห็นชอบมากขึ้น ผู้นิยมระบอบเปปาซีจึงปีติยินดีโดยรู้สึกมั่นใจว่าในที่สุดชาวโปรเตสแตนต์ทั้งหมดจะถูกนำเข้ามาอยู่ภายใต้ปีกของโรมอีกครั้ง {GC 448.2} {GCth17 386.2}

เหล่าผู้นิยมลัทธิโรมันเปิดเผยว่า “การถือรักษาวันอาทิตย์ของชาวโปรเตสแตนต์ทั้งหลายนั้นเป็นการแสดงออกถึงความจงรักภักดีที่มีต่อคริสตจักร [คาทอลิก] ไม่ใช่กับตัวพวกเขาเอง” Mgr. Segur, Plain Talk About the Protestantism of Today หน้า 213 การใช้กฎหมายบังคับให้ถือรักษาวันอาทิตย์ในส่วนของคริสตจักรโปรเตสแตนต์เป็นการบังคับให้นมัสการระบอบเปปาซีซึ่งก็คือนมัสการสัตว์ร้ายนั่นเอง คนเหล่านั้นที่เข้าใจคำอ้างสิทธิ์ของพระบัญญัติข้อที่สี่แต่ยังเลือกที่จะถือรักษาวันสะบาโตเทียมเท็จแทนวันสะบาโตแท้จริง เช่นนั้นแล้ว จึงกำลังถวายการนมัสการต่ออำนาจที่สั่งให้ถือปฏิบัติ ด้วยพฤติกรรมการบังคับให้ปฏิบัติหน้าที่ทางศาสนาโดยอำนาจฝ่ายโลกเช่นนี้เท่ากับคริสตจักรต่างๆ เป็นผู้สร้างรูปจำลองของสัตว์ร้ายขึ้นมาด้วยตนเอง ดังนั้น การใช้กฎหมายบังคับการถือรักษาวันอาทิตย์ในประเทศสหรัฐอเมริกาจึงเป็นการบังคับให้บูชาสัตว์ร้ายและรูปจำลองของมัน {GC 448.3} {GCth17 386.3}

แต่คริสเตียนในรุ่นก่อนๆ ถือรักษาวันอาทิตย์โดยคิดว่าพวกเขากำลังถือรักษาวันสะบาโตของพระคัมภีร์ และในเวลานี้มีคริสเตียนซื่อสัตย์อยู่ในทุกคริสตจักรไม่เว้นแม้แต่ในชุมชนชาวคาทอลิกที่เชื่อด้วยความจริงใจว่าวันอาทิตย์เป็นวันสะบาโตที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งไว้ พระเจ้าทรงยอมรับความตั้งใจและความซื่อสัตย์ที่จริงใจของพวกเขา แต่เมื่อกฎหมายจะถูกตราขึ้นเพื่อบังคับให้ถือรักษาวันอาทิตย์และโลกจะได้รับความกระจ่างในเรื่องหน้าที่ที่พึงปฏิบัติต่อวันสะบาโตที่แท้จริงแล้ว เมื่อนั้นเองผู้ใดก็ตามที่ยังจะคงล่วงละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้าเพื่อปฏิบัติตามกฎหมายซึ่งไม่ได้มีอำนาจที่สูงไปกว่าของโรม โดยวิธีนั้นจะเป็นการถวายเกียรติแก่หลักคำสอนและพิธีกรรมของระบอบเปปาซีให้สูงกว่าพระเจ้า เขากำลังเทิดเกียรติโรมและอำนาจที่ออกกฎบังคับซึ่งโรมได้สถาปนาขึ้น เขากำลังกราบบูชาสัตว์ร้ายและรูปจำลองของมัน ในขณะที่มนุษย์ปฏิเสธข้อกำหนดที่พระเจ้าทรงประกาศว่าเป็นสัญลักษณ์แทนอำนาจของพระองค์และให้เกียรติกับข้อกำหนดที่โรมเลือกเป็นเครื่องหมายแทนอำนาจของเธอนั้น พวกเขาก็จะรับเครื่องหมายที่แสดงความภักดีต่อโรมซึ่งเป็น “เครื่องหมายของสัตว์ร้าย” และตราบจนกระทั่งทุกคนเข้าใจประเด็นนี้อย่างชัดเจนและพวกเขาจะต้องเลือกระหว่างพระบัญญัติของพระเจ้าและข้อกำหนดของมนุษย์แล้ว ผู้ที่ยังคงเลือกที่จะล่วงละเมิดต่อไปจะรับ “เครื่องหมายของสัตว์ร้าย” {GC 449.1} {GCth17 387.1}

ข่าวข่มขู่น่ากลัวที่สุดที่เคยมอบให้แก่มนุษย์ที่ต้องตายถูกบันทึกอยู่ในข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่สาม สิ่งนั้นคงเป็นบาปร้ายแรงมากที่เรียกร้องพระพิโรธของพระเจ้าซึ่งไม่เจือปนกับพระเมตตาให้เทลงมา มนุษย์จะไม่ถูกปล่อยให้ตกอยู่ในความมืดอันเกี่ยวเนื่องด้วยเรื่องสำคัญยิ่งนี้ ข่าวสารคำเตือนเรื่องบาปนี้ทรงโปรดประทานให้แก่ชาวโลกก่อนที่การพิพากษาของพระเจ้าจะมาเยือนเพื่อให้ทุกคนรู้ว่าทำไมพวกเขาจะต้องถูกลงโทษและมีโอกาสที่จะหนีให้พ้น คำพยากรณ์เปิดเผยให้ทราบว่าทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งจะประกาศข่าวของเขา “แก่ทุกประชาชาติ ทุกเผ่า ทุกภาษาและทุกชนชาติ” วิวรณ์ 14:6 คำเตือนของทูตสวรรค์องค์ที่สามซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของข่าวสารเดียวกันสามประการจะต้องถูกประกาศให้กว้างไกลออกไปไม่น้อยกว่ากัน โดยในคำพยากรณ์ใช้เสียงดังและทูตสวรรค์บินในกลางท้องฟ้าเป็นสัญลักษณ์แสดงและเป็นข่าวที่จะเรียกร้องให้โลกสนใจ {GC 449.2} {GCth17 387.2}

ในประเด็นของการต่อสู้นี้ โลกคริสเตียนทั้งหมดจะถูกแบ่งออกเป็นสองกลุ่มใหญ่ คือกลุ่มที่ถือรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าและดำเนินตามความเชื่อของพระเยซู กับกลุ่มที่บูชาสัตว์ร้ายและรูปจำลองของมันและรับเครื่องหมายของมัน ถึงแม้คริสตจักรและรัฐจะร่วมมือกันใช้อำนาจเพื่อ "บังคับทุกคนทั้งคนเล็กน้อยและคนใหญ่โต คนมั่งมีและคนยากจน เสรีชนและทาส" วิวรณ์ 13:16 เพื่อรับ "เครื่องหมายของสัตว์ร้าย" วิวรณ์ 19:20 แต่ถึงกระนั้นประชากรของพระเจ้าจะไม่ต้องรับเครื่องหมายนั้น ผู้เผยพระวจนะบนเกาะปัทมอสเห็น "บรรดาคนที่มีชัยชนะต่อสัตว์ร้าย และต่อรูปของมัน และต่อตัวเลขของชื่อมัน เขาทั้งหลายยืนอยู่ริมทะเลแก้วและถือพิณของพระเจ้า" และร้องเพลงของโมเสสและเพลงของพระเมษโปดก วิวรณ์ 15:2, 3 {GC 450.1} {GCth17 387.3}

บท 26 - ภารกิจหนึ่งของการปฏิรูป

ภารกิจของการปฏิรูปวันสะบาโตที่จะต้องทำให้สำเร็จในยุคสุดท้ายถูกพยากรณ์ไว้ในพระธรรมอิสยาห์ว่า "พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า 'จงรักษาความยุติธรรมและทำความชอบธรรม เพราะความรอดของเราใกล้มาถึง และความชอบธรรมของเราจะเผยออก ความสุขย่อมมีแก่คนที่ทำเช่นนี้และแก่มนุษย์ผู้ยึดมันไว้มั่น คือผู้รักษาวันสะบาโต ไม่ทำให้วันนั้นเสื่อมเสีย และรักษามือของเขาจากการทำชั่วร้ายใดๆ'" "และคนต่างชาติผู้เข้าจารีตถือพระยาห์เวห์เพื่อปรนนิบัติพระองค์และรักพระนามของพระยาห์เวห์ และเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ ทุกคนที่รักษาวันสะบาโตไม่ให้เสื่อมเสียและยึดมั่นในพันธสัญญาของเรา เราจะนำพวกเขามายังภูเขาบริสุทธิ์ของเรา และทำให้เขาชื่นบานอยู่ในนิเวศอธิษฐานของเรา" อิสยาห์ 56:1, 2, 6, 7 {GC 451.1} {GCth17 388.1}

พระวจนะคำเหล่านี้ประยุกต์ใช้ได้กับทุกยุคสมัยของคริสเตียน ดังที่กล่าวไว้ว่า "พระยาห์เวห์องค์เจ้านายผู้ทรงรวบรวมอิสราเอลที่กระจัดกระจาย ตรัสว่า 'เราจะรวบรวมคนอื่นมาไว้กับเขา นอกจากพวกที่ได้รวบรวมไว้แล้ว'" อิสยาห์ 56:8 นี่เป็นการเกริ่นบอกไว้ล่วงหน้าว่าพระกิตติคุณจะรวบรวมคนต่างชาติเข้ามาและผู้ที่ถวายเกียรติวันสะบาโตจะได้รับพระพร ด้วยประการฉะนี้ ข้อผูกพันของพระบัญญัติข้อที่สี่จึงมีผลครอบคลุมขยายออกไปภายหลังจากการตรึงกางเขน การเป็นขึ้นจากความตาย และการเสด็จกลับสวรรค์ของพระคริสต์ ต่อเนื่องยาวนานจนถึงเมื่อบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ประกาศข่าวแห่งความชื่นชมยินดีให้แก่ชนทุกชาติ {GC 451.2} {GCth17 388.2}

พระยาห์เวห์ทรงบัญชาผ่านผู้เผยพระวจนะคนเดียวกันว่า "จงเก็บคำพยานไว้ และจงผนึกตราธรรมบัญญัติไว้ในพวกสาวกของข้าพเจ้า" อิสยาห์ 8:16 ตราประทับของพระเจ้าปรากฏอยู่ในพระบัญญัติข้อที่สี่ พระบัญญัติข้อนี้เพียงข้อเดียวในพระบัญญัติสิบประการที่เปิดเผยให้เห็นพระนามและตำแหน่งของพระผู้ประทานพระบัญญัติ พระบัญญัติข้อนี้ประกาศว่าพระองค์ทรงเป็นผู้สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก และด้วยเหตุนี้จึงเป็นสิทธิของพระองค์ที่จะต้องได้รับการเคารพและนมัสการเหนือพระอื่นใด นอกเหนือจากบัญญัติข้อนี้แล้ว ไม่มีข้อความใดในพระบัญญัติสิบประการที่แสดงให้เห็นว่าพระบัญญัติได้มาโดยอำนาจของผู้ใด เมื่อวันสะบาโตถูกเปลี่ยนด้วยอำนาจของระบอบเปปาซี ตราประทับนี้จึงถูกนำออกไปจากพระบัญญัติ สาวกทั้งหลายของพระเยซูได้รับบัญชาให้ฟื้นฟูบัญญัติข้อนี้กลับคืนมาด้วยการยกย่องเทิดทูนวันสะบาโตแห่งพระบัญญัติข้อที่สี่ให้กลับมายังตำแหน่งที่ถูกต้องในฐานะที่เป็นอนุสรณ์ของพระผู้สร้างและเป็นเครื่องหมายแห่งอำนาจของพระองค์ {GC 452.1} {GCth17 388.3}

"ไปค้นพระราชบัญญัติและถ้อยคำพยาน" ในขณะที่มีหลักคำสอนต่างๆ และทฤษฎีหลากหลายซึ่งขัดแย้งกันอยู่มากมาย พระบัญญัติของพระเจ้าจะต้องเป็นกฎเดียวที่แม่นยำเที่ยงตรงเพื่อใช้ทดสอบบรรดาแนวคิด คำสอนและทฤษฎีต่างๆ ผู้เผยพระวจนะกล่าวว่า "ถ้าเขาไม่พูดตามคำเหล่านี้ ก็เพราะในตัวเขาไม่มีแสงสว่างเสียเลย" อิสยาห์ 8:20 TKJV {GC 452.2} {GCth17 389.1}

พระองค์ทรงบัญชาอีกครั้งหนึ่งว่า "จงร้องดังๆ อย่าออมเสียงไว้ จงเปล่งเสียงของเจ้าเหมือนเป่าเขาสัตว์ จงแจ้งให้ชนชาติของเรารู้ตัวในเรื่องการทรยศของเขา ให้เชื้อสายของยาโคบรู้ตัวในเรื่องบาปของเขา" ผู้ที่ต้องรับคำเตือนเรื่องการทรยศนั้นไม่ใช่คนชั่วของโลก แต่เป็นคนที่พระยาห์เวห์ทรงจัดไว้ให้เป็น "ชนชาติของเรา" เพื่อเตือนให้ตื่นขึ้นจากการล่วงละเมิด พระองค์ยังทรงประกาศต่อไปอีกว่า "กระนั้นเขายังแสวงหาเราทุกวัน และยินดีจะรู้จักทางของเราราวกับว่าเขาเป็นประชาชาติที่ทำความชอบธรรม

และไม่ได้ละทิ้งกฎหมายของพระเจ้าของเขา” อิสยาห์ 58:1, 2 ข้อความนี้เปิดเผยให้เห็นถึงคนกลุ่มหนึ่งที่คิดว่าตนเองชอบธรรมและทำตัวประหนึ่งว่าสนใจรับใช้ในพระราชกิจของพระเจ้าอย่างมากยิ่ง แต่คำตำหนิที่ขึงขังและเอาจริงเอาจังของพระเจ้าผู้ทรงตรวจสอบหัวใจนั้นพิสูจน์ให้เห็นว่าคนเหล่านี้เหยียบย่ำกฎบัญญัติของพระองค์ {GC 452.3} {GCth17 389.2}

ผู้เผยพระวจนะจึงชี้ให้เห็นถึงข้อบัญญัติที่ถูกทอดทิ้งไป ” เจ้าจะซ่อมเสริมรากฐานของคนหลายชั่วอายุขึ้นใหม่ เจ้าจะได้ชื่อว่าเป็นผู้ซ่อมกำแพงที่พัง ผู้ซ่อมแซมถนนให้เหมือนเดิมเพื่ออยู่อาศัย ถ้าเจ้าหันเท้าจากการเหยียบย่ำวันสะบาโต คือจากการทำตามใจของเจ้าในวันบริสุทธิ์ของเรา และเรียกสะบาโตว่าวันปีติยินดี และเรียกวันบริสุทธิ์ของพระยาห์เวห์ว่าวันมีเกียรติ ถ้าเจ้าให้เกียรติวันนั้น ไม่ไปตามทางของเจ้าเอง ไม่ทำตามความพอใจของเจ้า หรือพูดแต่เรื่องไร้สาระ แล้วเจ้าจะปีติยินดีในพระยาห์เวห์” อิสยาห์ 58:12 – 14 คำพยากรณ์นี้ใช้กับยุคของเราด้วย กำแพงที่พังเกิดขึ้นในพระบัญญัติของพระเจ้าเมื่อวันสะบาโตถูกเปลี่ยนแปลงไปด้วยอำนาจของโรมัน แต่ถึงเวลาแล้วที่จะต้องสถาปนาสถาบันของพระเจ้าให้กลับคืนมา กำแพงที่พังจะต้องได้รับการซ่อมแซมและรากฐานของคนหลายชั่วอายุจะต้องได้รับการซ่อมเสริมขึ้นใหม่ {GC 452.4} {GCth17 389.3}

พระผู้สร้างทรงแต่งตั้งวันสะบาโตให้เป็นวันศักดิ์สิทธิ์ด้วยการพักผ่อนและการอำนวยพระพร อาดัมในสภาพที่บริสุทธิ์ในขณะที่อยู่ในสวนเอเดนอันศักดิ์สิทธิ์ได้ถือรักษาวันสะบาโต และเมื่อเขาล้มลงในบาปแม้เขากลับใจแล้วเขาก็ยังต้องถูกขับออกไปจากบ้านที่มีความสุขถึงกระนั้นเขาก็ยังถือรักษาวันสะบาโต อัครปิตาทั้งหมดถือรักษาวันสะบาโตนับตั้งแต่อาเบลจนถึงโนอาห์ผู้ชอบธรรมไปจนถึงอับราฮัมและยาโคบ เมื่อประชาชนที่พระยาห์เวห์ทรงเลือกสรรต้องตกเป็นทาสอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ท่ามกลางคนที่กราบไหว้รูปเคารพ พวกเขาลืมเรื่องบัญญัติของพระเจ้าไป แต่เมื่อพระยาห์เวห์ทรงปลดปล่อยชนชาติอิสราเอลแล้ว พระองค์ทรงประกาศพระบัญญัติของพระองค์อย่างยิ่งใหญ่ตระการตาให้แก่คนเหล่านั้น เพื่อให้พวกเขาทราบถึงพระประสงค์ของพระองค์อีกทั้งยำเกรงและเชื่อฟังพระองค์ตลอดไป {GC 453.1} {GCth17 390.1}

ตั้งแต่วันนั้นจวบจนวันนี้ ความรู้เรื่องพระบัญญัติของพระเจ้ายังคงถูกเก็บรักษาไว้ในโลกนี้ และวันสะบาโตของพระบัญญัติข้อที่สี่ก็ยังคงได้รับการถือรักษาไว้มาโดยตลอด แม้ว่า “คนนอกกฎหมาย” 2 เธสะโลนิกา 2:3 เหยียบย่ำวันศักดิ์สิทธิ์ของพระยาห์เวห์ลงไปอยู่ใต้ฝ่าเท้าจนสำเร็จ ถึงกระนั้นก็ตาม แม้ในช่วงเวลาของการเรืองอำนาจของคนนอกกฎหมาย ก็ยังมีคนสัตย์ซื่อซึ่งซ่อนตัวอยู่ในที่ลี้ลับได้ถวายเกียรติให้กับวันนั้น นับตั้งแต่สมัยการปฏิรูปศาสนาเป็นต้นมา ก็ยังคงมีคนในทุกยุคที่ถือรักษาวันนั้นอยู่ แม้บ่อยครั้งจะตกอยู่ท่ามกลางการกดขี่และการข่มเหง ก็ยังมีคำพยานที่ซื่อสัตย์เกิดขึ้นซึ่งพิสูจน์ให้เห็นถึงความยั่งยืนยงของพระบัญญัติของพระเจ้า และหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์ที่ควรถวายให้กับวันสะบาโตแห่งการทรงสร้าง {GC 453.2} {GCth17 390.2}

ความจริงเหล่านี้ที่ถูกนำเสนอไว้ในพระธรรมวิวรณ์บทที่ 14 ซึ่งเกี่ยวโยงกับ “ข่าวประเสริฐนิรันดร์” นั้นจะทำให้เห็นถึงความแตกต่างของคริสตจักรของพระคริสต์ในช่วงเวลาที่พระองค์จะเสด็จมาปรากฏ ข่าวสารสามประการนี้ ส่งผลให้มีคำประกาศว่า “นี่แหละ....คือพวกที่ถือรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าและจงรักภักดีต่อพระเยซู” วิวรณ์ 14:12 และเป็นข่าวสารสุดท้ายที่ประทานมาให้ก่อนองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา ในทันทีที่ข่าวนี้ถูกประกาศออกไปแล้ว ผู้เผยพระวจนะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาด้วยพระรัศมีเพื่อเก็บเกี่ยวโลก {GC 453.3} {GCth17 390.3}

บรรดาผู้ที่ได้รับความกระจ่างในเรื่องของสถานนมัสการและพระบัญญัติที่ปรับเปลี่ยนไม่ได้ของพระเจ้าจะเปี่ยมล้นด้วยความสุขและอัศจรรย์ใจในขณะที่พวกเขามองดูความงดงามและความกลมกลืนกันของความจริงทั้งระบบที่เปิดเผยออกมาให้พวกเขาเข้าใจ พวกเขาปรารถนาที่จะแบ่งปันความกระจ่างอันล้ำค่านี้ให้กับคริสเตียนทุกคนและยังเชื่อว่าคริสเตียนเหล่านี้จะรับความกระจ่างนี้ด้วยความชื่นชมยินดี แต่ความจริงที่จะทำให้พวกเขาขัดแย้งกับโลกนั้นไม่เป็นที่ต้อนรับของคนจำนวนมากที่อ้างว่าเป็นผู้ติดตามพระคริสต์ การเชื่อฟังพระบัญญัติข้อที่สี่ต้องการความเสียสละ ซึ่งเป็นเรื่องที่คนส่วนใหญ่ถอยหนีไป {GC 454.1} {GCth17 391.1}

ในขณะที่ข้อกำหนดของวันสะบาโตถูกประกาศออกมานั้น มีคนมากมายให้เหตุผลด้วยการใช้จุดยืนของทางฝ่ายโลกโดยพูดว่า “เราถือรักษาวันอาทิตย์มาตลอด บรรพบุรุษของเราถือรักษาวันนี้ และคนดีและนักบุญมากมายนอนตายตาหลับในขณะที่ถือรักษาวันนี้ หากสิ่งที่พวกเขาทำนั้นถูกต้อง พวกเราก็ทำถูกด้วยเช่นกัน การถือรักษาวันสะบาโตใหม่นี้จะผลักดันให้พวกเราไม่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับโลกและพวกเราก็จะไม่มีอิทธิพลเหนือพวกเขา กลุ่มคนขนาดเล็กที่ถือรักษาวันที่เจ็ดหวังจะทำอะไรให้สำเร็จที่จะต้านคนทั้งโลกซึ่งถือรักษาวันอาทิตย์เล่า” คำโต้แย้งเหล่านี้คล้ายคลึงกับที่ชาวยิวใช้แก้ตัวปฏิเสธพระคริสต์ บรรพบุรุษของพวกเขาได้รับการยอมรับจากพระเจ้าเมื่อพวกเขาถวายเครื่องบูชาเสมอมา แล้วทำไมเล่าลูกหลานของพวกเขาจะได้รับความรอดด้วยวิธีเดียวกันนี้ไม่ได้หรือ ในสมัยของลูเธอร์ก็เช่นกัน บรรดาผู้นิยมระบอบเปปาซีลุกขึ้นโต้ว่า คริสเตียนที่แท้จริงตายในความเชื่อของคาทอลิก และดังนั้นศาสนาที่พวกเขานับถืออยู่จึงเพียงพอต่อความรอดของพวกเขา การให้เหตุผลเช่นนี้จะกลายเป็นสิ่งกีดขวางความก้าวหน้าทั้งหลายในความเชื่อและการปฏิบัติทางฝ่ายศาสนา {GC 454.2} {GCth17 391.2}

คนมากมายยังคงยืนยันว่าการถือรักษาวันอาทิตย์เป็นหลักคำสอนที่ได้รับการยอมรับและเป็นประเพณีที่แพร่หลายของคริสตจักรมาตลอดหลายศตวรรษ คำคัดค้านที่ต้านข้อโต้แย้งนี้คือหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่าวันสะบาโตและการถือรักษาวันสะบาโตมีความเก่าแก่กว่าและแพร่หลายมากกว่า ความเก่าแก่นั้นเทียบเท่าอายุของโลกเลยทีเดียว และยังผ่านการรับรองของทั้งทูตสวรรค์และพระเจ้าด้วย เมื่อคราวที่พระเจ้าทรงวางรากฐานของโลก เมื่อดาวรุ่งแซ่ซ้องสรรเสริญและบรรดาบุตรพระเจ้าโห่ร้องด้วยความชื่นบานนั้น รากฐานของวันสะบาโตก็ถูกสถาปนาขึ้นมาแล้ว โยบ 38:6, 7 ปฐมกาล 2:1-3 สถาบันวันสะบาโตกำหนดไว้ให้เราถวายความเคารพ สถาบันนี้ไม่ได้ตั้งขึ้นโดยอำนาจของมนุษย์และไม่ได้ดัดแปลงมาจากประเพณีของมนุษย์ แต่ผู้เจริญด้วยวัยวุฒิ [ดาเนียล 7:9] ทรงเป็นผู้จัดตั้งขึ้นและพระคำนิรันดร์ของพระองค์ได้บัญชาไว้ {GC 454.3} {GCth17 391.3}

เมื่อประชาชนเริ่มหันมาสนใจเรื่องของการปฏิรูปวันสะบาโต อาจารย์ผู้มีชื่อเสียงหลายคนก็บิดเบือนพระคำของพระเจ้าโดยการแปลความหมายของคำพยานในพระคัมภีร์ไปในแนวทางที่จะสยบความคิดที่สงสัย และคนเหล่านั้นที่ไม่ได้ศึกษาพระคัมภีร์ด้วยตนเองก็รู้สึกพอใจที่จะรับข้อสรุปซึ่งสอดคล้องกับความปรารถนาของเขาเอง คนมากมายลงแรงล้มล้างความจริงโดยใช้ข้อถกเถียง เล่ห์เหลี่ยม ประเพณีต่างๆ ที่บรรพบุรุษปฏิบัติกันมาและอำนาจของคริสตจักร ผู้ที่สนับสนุนวันสะบาโตจึงถูกผลักดันให้ไปค้นหาพระคัมภีร์เพื่อยืนยันความถูกต้องของพระบัญญัติข้อที่สี่ ผู้ที่มีใจถ่อมพร้อมด้วยพระคำแห่งความจริงซึ่งเป็นเพียงอาวุธเดียวได้ยืนหยัดทนต่อการจู่โจมของผู้ที่มีการศึกษาซึ่งทั้งรู้สึกแปลกใจและโกรธเมื่อพบว่า

เล่ห์เหลี่ยมที่คล่องแคล่วของพวกเขาไม่มีกำลังต่อสู้กับความเรียบง่ายซึ่งเป็นเหตุผลที่ตรงไปตรงมาของผู้ที่เชี่ยวชาญในพระคัมภีร์แทนที่จะเป็นรายละเอียดปลีกย่อยที่ได้จากการร่ำเรียน {GC 455.1} {GCth17 392.1}

เมื่อไม่มีคำพยานของพระคัมภีร์สนับสนุนพวกเขาแล้ว คนมากมายที่ยังคงยืนกรานอย่างไม่ย่อท้อโดยลืมไปว่าเหตุผลเดียวกันนี้เคยใช้โจมตีพระคริสต์และบรรดาอัครทูตของพระองค์มาแล้ว พวกเขาพูดว่า "ทำไมบุคคลสำคัญของเราจึงไม่เข้าใจปัญหาเรื่องวันสะบาโตนี้ แต่มีน้อยคนนักเชื่อเหมือนพวกท่าน มันเป็นไปไม่ได้ที่ท่านเป็นฝ่ายถูกและคนมีความรู้ทั้งหลายในโลกเป็นฝ่ายผิด" {GC 455.2} {GCth17 392.2}

ในการตอบโต้คำถกเถียงเช่นนี้ จำเป็นต้องกล่าวอ้างคำสอนต่างๆ ในพระคัมภีร์และประวัติวิธีการที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงปฏิบัติต่อประชากรของพระองค์มาตลอดทุกยุคทุกสมัยเท่านั้น พระเจ้าทรงกระทำกิจผ่านผู้ที่ฟังและปฏิบัติตามพระสุรเสียงของพระองค์ ผู้ที่ยอมพูดเมื่อจำเป็นต้องพูดความจริงถึงแม้ว่าเป็นเรื่องที่พูดลำบาก ผู้ที่ไม่กลัวที่จะตำหนิบาปที่ผู้คนนิยม เหตุผลที่พระองค์ไม่ทรงเลือกผู้มีความรู้และมีตำแหน่งสูงมานำขบวนการปฏิรูปก็เพราะพวกเขาเชื่อมั่นในศาสนา ทฤษฎี และระบอบศาสนศาสตร์ของตนและไม่รู้สึกถึงความต้องการที่จะให้พระเจ้าสอน เฉพาะผู้ที่ติดต่อเป็นการส่วนตัวกับแหล่งพระปัญญาเท่านั้นจึงจะเข้าใจหรืออธิบายพระคัมภีร์ได้ บางครั้งคนที่มีการศึกษาน้อยถูกเรียกมาให้ประกาศความจริง ไม่ใช่เพราะพวกเขาไม่มีการศึกษา แต่เพราะพวกเขาไม่เคยคิดว่าตนเองเก่งเกินกว่าที่จะให้พระเจ้าสอน พวกเขาเรียนอยู่ในโรงเรียนของพระคริสต์ ความถ่อมตนและการเชื่อฟังของพวกเขาทำให้พวกเขายิ่งใหญ่ ในการมอบความรู้ที่เป็นความจริงให้แก่พวกเขานั้น พระเจ้าทรงประทานเกียรติให้พวกเขาด้วย ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบแล้ว เกียรติยศทางฝ่ายโลกและความยิ่งใหญ่ของมนุษย์จมหายไปอย่างไม่มีความหมาย {GC 455.3} {GCth17 392.3}

ชาวแอ๊ดเวนตีสส่วนใหญ่ปฏิเสธความจริงเรื่องสถานนมัสการและพระบัญญัติของพระเจ้า และคนจำนวนมากได้ละทิ้งความเชื่อที่พวกเขามีในขบวนการรอการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ และรับแนวคิดต่างๆ ของคำพยากรณ์ที่ประยุกต์ใช้กับงานนี้ซึ่งไม่น่าเชื่อถือและขัดแย้ง บางคนถูกชักนำไปสู่ความผิดซ้ำซากของการกำหนดวันเวลาที่แน่นอนที่พระคริสต์จะเสด็จกลับมา แสงสว่างที่บัดนี้ส่องความกระจ่างในเรื่องสถานนมัสการควรจะแสดงให้พวกเขาเห็นว่า ไม่มีช่วงเวลาของคำพยากรณ์ที่ครอบคลุมไปจนถึงการเสด็จกลับมาครั้งที่สอง และไม่มีการทำนายไว้ล่วงหน้าอีกแล้วถึงเวลาที่แน่นอนของเหตุการณ์นี้ แต่พวกเขากลับหันหลังให้กับความกระจ่าง ครั้งแล้วครั้งเล่าพวกเขากำหนดเวลาการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าและต้องรับความผิดหวังเรื่อยมา {GC 456.1} {GCth17 393.1}

เมื่อคริสตจักรที่เมืองเธสะโลนิการับแนวคิดที่ผิดในเรื่องการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ อัครทูตเปาโลแนะนำพวกเขาให้ทดสอบความหวังใจและการรอคอยของพวกเขาอย่างรอบคอบด้วยพระคำของพระเจ้า ท่านอ้างคำพยากรณ์ที่เปิดเผยเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นก่อนพระคริสต์จะเสด็จมาและแสดงให้เห็นว่าไม่มีเหตุผลใดที่จะหวังว่าพระองค์จะเสด็จมาในยุคของพวกเขา คำเตือนของท่านคือ "อย่าให้ใครล่อลวงท่านโดยทางหนึ่งทางใดเลย" 2 เธสะโลนิกา 2:3 หากพวกเขายังคงหมกมุ่นอยู่กับการรอคอยที่พระคัมภีร์ไม่ได้สอนไว้ พวกเขาก็จะถูกชักนำให้ทำสิ่งที่ผิด ความผิดหวังจะเปิดโอกาสให้พวกเขาถูกผู้ที่ไม่เชื่อเย้ยหยัน และพวกเขาจะเสี่ยงต่อความท้อถอยและจะถูกชักนำให้สงสัยความจริงที่จำเป็นสำหรับความรอด คำเตือนของอัครทูตที่ให้กับชาวเธสะโลนิกาจึงมีบทเรียนสำคัญสำหรับผู้ที่มีชีวิตอยู่ในยุคสุดท้าย ชาวแอ๊ดเวนตีสมากมายรู้สึกว่าพวกเขาไม่อาจเตรียมตัวให้กระตือรือร้นและแข็งขันได้นอกเสียจากจะมีเวลากำ

หนดที่แน่นอนของการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อใช้ยึดความเชื่อให้มั่น แต่เมื่อความหวังของพวกเขาถูกกระตุ้นขึ้นมาครั้งแล้วครั้งเล่าเพียงเพื่อไปพบกับความผิดหวัง ความเชื่อของพวกเขาถูกกระเทือนอย่างมากจนกระทั่งพวกเขาไม่สามารถรู้สึกประทับใจในความจริงยิ่งใหญ่ของคำพยากรณ์ได้อีกต่อไป {GC 456.2} {GCth17 393.2}

การเทศนาเรื่องกำหนดเวลาที่แน่นอนสำหรับการพิพากษา ซึ่งเป็นข่าวสารองค์ที่หนึ่งนั้นเป็นไปตามพระบัญชาของพระเจ้า การคำนวณช่วงเวลาของคำพยากรณ์ซึ่งข่าวสารนั้นได้วางรากฐานไว้ ได้จัดวางจุดสิ้นสุดของ 2300 วันไว้ที่ฤดูใบไม้ร่วงของปี ค.ศ. 1844 เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ไม่มีผู้ใดโต้แย้งได้ ความพยายามซ้ำๆ หลายครั้งที่จะหาวันใหม่ของจุดเริ่มต้นและวันสิ้นสุดของช่วงเวลาพยากรณ์นี้และเหตุผลที่ฟังไม่ขึ้นเพื่อสนับสนุนจุดยืนเหล่านั้น ไม่เพียงหันเหความคิดให้ออกห่างไกลไปจากความจริงแห่งยุคเท่านั้น แต่ยังทำให้เกิดความเหยียดหยามต่อความพยายามทั้งหมดที่ใช้ในการอธิบายคำพยากรณ์ต่างๆ ด้วย ยิ่งมีการกำหนดเวลาแน่นอนของการเสด็จมาครั้งที่สองบ่อยมากขึ้นและถูกสอนออกไปมากยิ่งขึ้นเท่าไร ก็จะยิ่งเข้าไปสู่เป้าประสงค์ของซาตานมากขึ้นเท่านั้น เมื่อเวลาที่กำหนดไว้ผ่านพ้นไป มันจะยุให้เย้ยหยันและหมิ่นประมาทผู้สนับสนุนเรื่องนี้ และด้วยเหตุนี้จึงโหมกระหน่ำคำตำหนิใส่ขบวนการยิ่งใหญ่ของการรอการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ในช่วงปี ค.ศ. 1843 และ ค.ศ. 1844 ผู้ที่ยังคงยืนกรานอยู่ในความผิดเช่นนี้ ในที่สุดพวกเขาจะกำหนดวันเวลาการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ให้ห่างไกลออกไปยังอนาคตที่ยาวนาน ด้วยการกระทำเช่นนี้ พวกเขาจะถูกนำไปยังการนอนพักในความรู้สึกปลอดภัยจอมปลอม และคนมากมายจะไม่มีโอกาสหลุดพ้นจากการหลอกลวงนี้จนกระทั่งสายเกินไป {GC 457.1} {GCth17 394.1}

ประวัติศาสตร์ของชนชาติอิสราเอลสมัยโบราณเป็นตัวอย่างอันโดดเด่นซึ่งแสดงให้เห็นถึงประสบการณ์ที่ผ่านมาของชุมนุมชนชาวแอ๊ดเวนตีส พระเจ้าทรงนำประชากรของพระองค์ในขบวนการรอการเสด็จกลับมาของพระคริสต์เหมือนเช่นที่พระองค์ทรงนำชนชาติอิสราเอลออกจากประเทศอียิปต์ ในคราวที่เกิดการผิดหวังครั้งยิ่งใหญ่ ความเชื่อของพวกเขาถูกทดสอบเหมือนเช่นคนชาติฮีบรูถูกทดสอบที่ทะเลแดง หากพวกเขายังคงวางใจในพระหัตถ์ที่ทรงนำในประสบการณ์ที่ผ่านมาแล้ว พวกเขาก็จะเห็นความรอดของพระเจ้า หากทุกคนที่ทำงานร่วมกันในปี ค.ศ. 1844 ได้รับข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่สามและประกาศข่าวนี้ด้วยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงกระทำกิจยิ่งใหญ่ในสิ่งที่พวกเขาลงแรงทำกันอยู่ แสงเจิดจ้าแห่งความกระจ่างจะส่องลงมายังโลก หลายปีที่ผ่านมาผู้อาศัยอยู่ในโลกคงจะได้รับคำเตือนนี้ และงานช่วงท้ายก็คงจะเสร็จสมบูรณ์ไปแล้วและพระคริสต์น่าจะเสด็จกลับมาแล้วเพื่อไถ่ประชากรของพระองค์ให้รอด {GC 457.2} {GCth17 394.2}

พระเจ้าไม่ทรงประสงค์ให้ชนชาติอิสราเอลเดินวนเวียนอยู่ในป่ากันดารถึงสี่สิบปี พระองค์ทรงประสงค์นำพวกเขาเข้าไปยังแผ่นดินคานาอันโดยตรงและให้อยู่ที่นั่นเป็นประชาชนที่บริสุทธิ์และมีความสุข แต่ “พวกเขาไม่สามารถเข้าไปได้นั้นก็เพราะพวกเขาขาดความเชื่อ” ฮีบรู 3:19 เป็นเพราะการเสื่อมถอยออกห่างและการละทิ้งความเชื่อ พวกเขาจึงพินาศในถิ่นทุรกันดาร และคนอื่นถูกยกชูขึ้นเพื่อเข้าไปแผ่นดินแห่งคำสัญญาแทน ในทำนองเดียวกัน ไม่ใช่พระประสงค์ของพระเจ้าที่การเสด็จกลับมาของพระคริสต์จะล่าช้านานถึงเพียงนี้ และประชากรของพระองค์ต้องคงอยู่นานหลายปีในโลกแห่งบาปและเศร้าโศก แต่ความไม่เชื่อแยกพวกเขาออกไปจากพระเจ้า ในขณะที่พวกเขาปฏิเสธหน้าที่ที่พระองค์ทรงมอบหมายให้พวกเขาทำนั้น คนอื่นจึงถูกยกชูขึ้นเพื่อให้ประกาศข่าวสารนี้แทน ด้วยพระเมตตาคุณที่พระเยซูทรงมีต่อโลกนี้

พระองค์จึงทรงเลื่อนการกลับมาของพระองค์ออกไป
เพื่อคนบาปจะมีโอกาสรับคำเตือนและแสวงหาพระองค์ผู้ทรงเป็นร่มกำบังก่อนที่พระพิโรธของพระเจ้าจะหลั่งลงมา {GC 458.1} {GCth17 395.1}

เวลานี้เช่นเดียวกับยุคก่อนในอดีต
การประกาศความจริงที่เตือนสอนเรื่องบาปและความผิดของยุคจะกระตุ้นให้เกิดการต่อต้านขึ้น
“เพราะทุกคนที่ประพฤติชั่วก็เกลียดความสว่างและไม่มาหาความสว่าง
เนื่องจากกลัวว่าการกระทำของตนจะปรากฏ” ยอห์น 3:20
ในขณะที่มนุษย์มองเห็นว่าไม่อาจใช้พระคัมภีร์เพื่อรักษาจุดยืนของตนเองได้แล้ว
คนมากมายจึงตั้งใจที่จะรักษาจุดยืนของตนด้วยความรุนแรง
และพวกเขาโจมตีด้วยวิญญาณที่โหดเหี้ยมไปที่อุปนิสัยและความตั้งใจของผู้ที่ยืนหยัดเพื่อปกป้องความเชื่อที่ไม่ได้รับความนิยม นโยบายเดียวกันนี้ถูกใช้มาตลอดทุกยุคสมัย
เอลียาห์ถูกประณามว่าเป็นคนสร้างความยุ่งยากในแผ่นดินอิสราเอล เยเรมีย์เป็นคนทรยศ
เปาโลทำให้วิหารเป็นมลทิน ตั้งแต่สมัยโน้นมาจนถึงวันนี้
ผู้ที่จงรักภักดีต่อความจริงจะถูกปรักปรำว่าเป็นผู้ก่อความไม่สงบ เป็นคนนอกรีตหรือเป็นคนก่อความแตกแยก
ฝูงชนที่ไม่มีความเชื่อมากพอที่จะยอมรับถ้อยคำอันแน่นอนของคำพยากรณ์จะยอมหลงเชื่อโดยไม่สงสัยในคำกล่าวหาที่มีต่อผู้ที่กล้าตำหนิบาปที่ผู้คนนิยมทำกัน วิญญาณเช่นนี้จะมีมากขึ้นและยิ่งมากขึ้น
และพระคัมภีร์สอนไว้อย่างชัดเจนว่า เวลากำลังจะมาถึง
เมื่อกฎหมายของรัฐจะขัดแย้งกับพระบัญญัติของพระเจ้า
จนกระทั่งใครก็ตามที่เชื่อฟังทุกคำสั่งสอนของพระเจ้าจะต้องกล้าหาญที่จะรับคำตำหนิและการลงโทษในฐานะคนทำความชั่ว {GC 458.2} {GCth17 395.2}

เมื่อมองเห็นภาพเช่นนี้แล้ว อะไรคือหน้าที่ของผู้สื่อข่าวแห่งความจริง
เขาควรต้องสรุปใช่ไหมว่าเขาไม่ควรประกาศความจริงเนื่องจากบ่อยครั้งผลลัพธ์เดียวที่ได้รับจากการประกาศคือการกระตุ้นให้มนุษย์หลบเลี่ยงหรือขัดขวางสิ่งที่ประกาศ ไม่ใช่
เขาไม่มีเหตุผลอื่นที่จะเก็บคำพยานของพระคำพระเจ้าเอาไว้เพียงเพราะพระคำเหล่านี้กระตุ้นให้เกิดการต่อต้าน
ซึ่งไม่น้อยไปกว่าที่เคยเกิดกับนักปฏิรูปในยุคก่อนๆ
ความเชื่อของธรรมิกชนและของผู้ยอมพลีชีพถูกจารึกไว้เพื่อเป็นประโยชน์สำหรับคนในยุคต่อๆ มา
ผู้ที่ดำเนินชีวิตเป็นแบบอย่างทั้งในความบริสุทธิ์และความซื่อสัตย์อย่างมั่นคงถูกส่งต่อมาเพื่อเป็นกำลังใจแก่ผู้ที่บัดนี้ได้รับการทรงเรียกให้ยืนขึ้นเพื่อเป็นพยานให้พระเจ้า พวกเขาได้รับพระคุณและความจริงไม่ใช่เพื่อตนเอง
แต่โดยผ่านพวกเขาโลกจะได้รับความกระจ่างในความรู้เรื่องพระเจ้า
พระเจ้าทรงโปรดประทานความกระจ่างให้แก่ผู้รับใช้ทั้งหลายในยุคนี้แล้วหรือยัง
ถ้าเช่นนั้นแล้วพวกเขาจึงควรให้แสงนั้นส่องออกไปในโลก {GC 459.1} {GCth17 396.1}

ในสมัยโบราณกาล พระยาห์เวห์ทรงเปิดเผยให้กับคนหนึ่งที่กล่าวถึงพระนามของพระองค์ว่า
“พงศ์พันธุ์อิสราเอลจะไม่ยอมฟังเจ้า เพราะเขาไม่ยอมฟังเรา” ถึงกระนั้นพระองค์ยังตรัสว่า
“แต่เจ้าจงกล่าวถ้อยคำของเราให้พวกเขาฟัง แม้พวกเขาจะฟังหรือปฏิเสธก็ตามเถอะ” เอเสเคียล 3:7; 2:7
ในเวลานี้ พระบัญชาของพระเจ้ามาถึงผู้รับใช้ของพระองค์ว่า “จงร้องดังๆ อย่าออมเสียงไว้
จงเปล่งเสียงของเจ้าเหมือนเป่าเขาสัตว์ จงแจ้งให้ชนชาติของเรารู้ตัวในเรื่องการทรยศของเขา
ให้เชื้อสายของยาโคบรู้ตัวในเรื่องบาปของเขา” อิสยาห์ 58:1 {GC 459.2} {GCth17 396.2}

ตราบเท่าที่ทุกคนยังมีโอกาส
ผู้ที่ได้รับความกระจ่างแห่งความจริงจะมีหน้าที่ที่ศักดิ์สิทธิ์และน่าสะพรึงกลัวเช่นเดียวกับผู้เผยพระวจนะแห่งอิสราเอลที่พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงว่า “บุตรมนุษย์เอ๋ย
เราได้ตั้งเจ้าให้เป็นคนยามสำหรับพงศ์พันธุ์อิสราเอล และเมื่อเจ้าได้ยินถ้อยคำจากปากเรา
เจ้าจงเตือนพวกเขาแทนเรา ถ้าเรากล่าวกับคนอธรรมว่า ‘โอ คนอธรรม เจ้าจะต้องตายแน่’

และเจ้าไม่ได้กล่าวเตือนคนอธรรมให้กลับจากทางของเขา คนอธรรมนั้นจะต้องตายเนื่องจากความผิดบาปของเขา แต่เราจะลงโทษเจ้าเรื่องโลหิตของเขา แต่ถ้าเจ้าได้ตักเตือนคนอธรรมให้หันกลับจากทางของเขา แต่เขาไม่หันกลับจากทางของเขา เขาจะต้องตายเนื่องจากความผิดบาปของเขา แต่เจ้าจะช่วยชีวิตของเจ้าเองให้รอด" เอเสเคียล 33:7-9 {GC 459.3} {GCth17 396.3}

อุปสรรคยิ่งใหญ่ต่อการรับและการเผยแพร่ความจริงคือ ข้อเท็จจริงที่ว่ามันจะต้องมีความไม่สะดวกและการถูกตำหนิ นี่คือข้อโต้แย้งเดียวต่อความจริงซึ่งผู้ที่สนับสนุนความจริงไม่เคยสามารถที่จะปฏิเสธได้ แต่เรื่องเหล่านี้ไม่เคยขัดขวางผู้ติดตามที่ซื่อสัตย์ของพระคริสต์ พวกเขาไม่เคยรอให้ความจริงยอมรับอย่างแพร่หลายก่อน เมื่อพวกเขาเชื่อมั่นในหน้าที่ของพวกเขาแล้ว พวกเขาก็ตั้งมั่นรับกางเขน และกล่าวร่วมกับอัครทูตเปาโลว่า "ความยากลำบากชั่วคราวและเล็กน้อยของเราจะทำให้เรามีศักดิ์ศรีนิรันดร์มากมายอย่างไม่มีที่เปรียบ" และกล่าวร่วมกับคนในยุคโบราณด้วยที่ "ถือว่าความอับอายขายหน้าเพื่อพระคริสต์ล้ำค่ากว่าสมบัติทั้งหลายของอียิปต์" 2 โครินธ์ 4:17 ฮีบรู 11:26 {GC 460.1} {GCth17 397.1}

ไม่ว่าพวกเขาจะนับถือศาสนาใด มีเพียงผู้ที่รับใช้โลกด้วยใจเท่านั้นที่จะทำตามกฎข้อกำหนดมากกว่าที่จะทำตามหลักการของศาสนา เราจะต้องเลือกความถูกต้องเพราะเป็นสิ่งที่ถูกและมอบผลลัพธ์ที่ได้ไว้กับพระเจ้า สำหรับผู้ที่มีหลักการ ความเชื่อและความกล้าหาญนั้น โลกเป็นหนี้ผลงานการปฏิรูปที่ยิ่งใหญ่ของพวกเขา งานการปฏิรูปสำหรับยุคนี้จะต้องดำเนินต่อไปข้างหน้าด้วยคนลักษณะเดียวกันนี้ {GC 460.2} {GCth17 397.2}

พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "จงฟังเรา พวกเจ้าผู้รู้จักความชอบธรรม ชนชาติที่มีธรรมบัญญัติของเราอยู่ในใจ อย่ากลัวการเยาะเย้ยของมนุษย์ และอย่าวิตกต่อการถากถางของเขา เพราะว่าตัวแมลงจะกินเขาเหมือนกินเสื้อผ้า และตัวหนอนจะกินเขาเหมือนกินขนแกะ แต่ความชอบธรรมของเราจะดำรงเป็นนิตย์และความรอดของเราอยู่ทุกชั่วชาติพันธุ์" อิสยาห์ 51:7, 8 {GC 460.3} {GCth17 397.3}

บท 27 - การฟื้นฟูยุคใหม่

ไม่ว่าที่ใดก็ตามเมื่อมีการเทศนาพระวจนะของพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อ ผลที่ตามมาจะประจักษ์เป็นพยานว่าคำเทศนาเหล่านั้นมีแหล่งกำเนิดจากพระเจ้า พระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่ร่วมกับบทเทศน์ของผู้รับใช้ของพระองค์ และคำเทศนานั้นจึงประกอบด้วยอำนาจ ปลุกจิตสำนึกของคนบาปให้ตื่นขึ้น "ความสว่างแท้ที่ทำให้มนุษย์ทุกคนเห็นความจริงได้นั้นกำลังเข้ามาในโลก" ยอห์น 1:9 ความสว่างนี้ส่องเข้าไปในที่ลี้ลับของจิตวิญญาณและเปิดเผยสิ่งที่ซ่อนเร้นอยู่ในความมืดออกมา ความสำนึกอย่างลึกซึ้งเกิดขึ้นในความคิดและจิตใจของเขาทั้งหลาย พวกเขารู้สึกสำนึกถึงความผิดบาป ความชอบธรรมและการพิพากษาที่กำลังจะมาถึง พวกเขารู้สึกถึงความชอบธรรมของพระยาห์เวห์และตระหนักถึงความน่ากลัวที่ต้องปรากฏตัวต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าผู้ทรงตรวจสอบจิตใจในขณะที่เขายังคงมีความผิดและความไม่บริสุทธิ์ ด้วยความเจ็บปวดรวดร้าวพวกเขาร้องว่า "ใครจะช่วยให้พ้นจากร่างกายแห่งความตายนี้" โรม 7:24 เมื่อกางเขนแห่งคาลวารีพร้อมด้วยเครื่องบูชาอันไม่มีที่สิ้นสุดเพื่อบาปของมนุษย์ได้ถูกเปิดเผยให้เห็น

พวกเขามองไม่เห็นสิ่งอื่นใดนอกจากพระคุณอันประเสริฐของพระคริสต์ที่เพียงพอเพื่อลบมลทินบาปแห่งการล่วงละเมิดของพวกเขา นี่เป็นวิธีเดียวที่จะนำมนุษย์ให้กลับคืนดีกับพระเจ้าได้ ด้วยความเชื่อและความถ่อมตนพวกเขาจะต้องยอมรับพระเมษโปดกของพระเจ้าผู้ทรงรับบาปของโลกไป พวกเขาได้รับการ "ทรงยกบาปที่ได้ทำไปแล้ว" ผ่านทางพระโลหิตของพระเยซู โรม 3:25 {GC 461.1} {GCth17 398.1}

จิตวิญญาณเหล่านี้พิสูจน์การกลับใจด้วยการเกิดผล พวกเขาเชื่อและรับบัพติศมาและลุกขึ้นดำเนินไปตามชีวิตใหม่ เป็นคนที่ถูกสร้างขึ้นใหม่ในพระเยซูคริสต์ ไม่ได้ประพฤติตามราคะตัณหาของกาลก่อน แต่ดำเนินตามรอยพระบาทของพระบุตรของพระเจ้าโดยเชื่อในพระองค์ เพื่อสะท้อนพระลักษณะของพระองค์และชำระตนให้บริสุทธิ์ดังที่พระองค์ทรงบริสุทธิ์ สิ่งที่ครั้งหนึ่งพวกเขาเคยเกลียดชัง บัดนี้พวกเขารัก และสิ่งที่เคยรัก บัดนี้พวกเขารังเกียจ ผู้ที่หยิ่งยโสและอวดดี บัดนี้เป็นคนอ่อนสุภาพและมีใจอ่อนน้อม คนไร้สาระและทะนงตนกลายเป็นคนเอาจริงเอาจังและสงบเสงี่ยม คนหมิ่นประมาทกลายเป็นคนที่ยำเกรง คนขี้เมากลายเป็นคนสุขุมเยือกเย็น และคนผิดศีลธรรมกลับกลายเป็นคนบริสุทธิ์ สิ่งไร้สาระที่นิยมกันตามอย่างโลกถูกทิ้งไป คริสเตียนจะไม่แสวงหา "การประดับตัวแต่ภายนอกด้วยการถักผม การสวมใส่เครื่องทองคำหรือการนุ่งห่มเสื้อผ้า แต่จงประดับด้วยบุคลิกที่ซ่อนอยู่ในใจ ด้วยเครื่องประดับซึ่งไม่รู้เสื่อมสลายคือด้วยจิตใจที่สุภาพอ่อนโยนและจิตใจที่สงบซึ่งเป็นสิ่งล้ำค่ายิ่งในสายพระเนตรพระเจ้า" 1 เปโตร 3:3, 4 {GC 461.2} {GCth17 398.2}

การฟื้นฟูนำมาซึ่งการตรวจสอบหัวใจอย่างลึกซึ้งและการถ่อมตน การฟื้นฟูจะแสดงคุณลักษณะของการเรียกร้องคนบาปอย่างเคร่งขรึมจริงใจ และมีความเห็นอกเห็นใจอย่างแรงกล้าต่อผู้ที่ได้รับการไถ่แล้วด้วยพระโลหิตของพระคริสต์ บรรดาชายและหญิงต่างอธิษฐานและปล้ำสู้กับพระเจ้าเพื่อความรอดของจิตวิญญาณทั้งหลาย ผลของการฟื้นฟูเช่นนี้จะเห็นได้ในจิตวิญญาณที่ไม่ถอยหนีจากการปฏิเสธตนเองและการอุทิศถวายตัว แต่ชื่นชมยินดีที่พวกเขาถูกนับว่าเป็นผู้ที่คู่ควรที่จะได้รับการตำหนิและการทดลองเพื่อเห็นแก่พระคริสต์ มนุษย์มองเห็นการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในชีวิตของผู้ที่รับพระนามของพระเยซู ชุมชนได้ประโยชน์จากอิทธิพลของพวกเขา พวกเขาทำงานร่วมกับพระคริสต์ และหว่านร่วมกับพระวิญญาณเพื่อเก็บเกี่ยวชีวิตนิรันดร์ {GC 462.1} {GCth17 399.1}

คนเหล่านี้อาจจะถูกกล่าวถึงได้ว่า เป็น "เพราะความเสียใจนั้นทำให้ท่านกลับใจ" "เพราะว่าความเสียใจตามพระประสงค์ของพระเจ้าทำให้เกิดการกลับใจซึ่งจะนำไปสู่ความรอดและจะไม่ทำให้เสียใจ แต่ความเสียใจอย่างโลกนั้นย่อมนำสู่ความตาย จงดูสิว่าความเสียใจตามพระประสงค์ของพระเจ้าเช่นนี้นำไปสู่การเอาจริงเอาจังเพียงไร และยังทำให้เกิดการขวนขวายที่จะพิสูจน์ตัวเอง เกิดความขุ่นเคือง ความตื่นตัว ความอาลัย ความกระตือรือร้น และเกิดการลงโทษ พวกท่านพิสูจน์ตัวเองในทุกด้านแล้วว่าเป็นผู้ปราศจากความผิดในเรื่องนี้" 2 โครินธ์ 7:9-11 {GC 462.2} {GCth17 399.2}

นี่คือผลการประกอบกิจของพระวิญญาณของพระเจ้า ไม่มีหลักฐานใดที่แสดงให้เห็นว่ามีการกลับใจอย่างแท้จริงยกเว้นว่าจะเห็นผลของการปฏิรูป หากเขาคืนของประกัน คืนสิ่งที่ขโมยผู้อื่นมา สารภาพบาปและรักพระเจ้าและเพื่อนมนุษย์ของเขาแล้ว จึงจะมั่นใจว่าคนบาปนั้นพบสันติสุขกับพระเจ้า นี่คือผลที่เกิดขึ้นในอดีตหลังจากที่มีการตื่นตัวทางศาสนา เมื่อดูจากผลของพวกเขาแล้ว จะเห็นว่าพวกเขาได้รับพระพรของพระเจ้าเพื่อช่วยมนุษย์ให้รอดและยกระดับมนุษยชาติ {GC 462.3} {GCth17 399.3}

แต่การฟื้นฟูมากมายในยุคใหม่แตกต่างอย่างเด่นชัดจากการฟื้นฟูที่เป็นผลจากพระคุณของพระเจ้า การฟื้นฟูในยุคแรกจะเกิดขึ้นหลังจากผู้รับใช้ของพระเจ้าลงแรงทำงาน จริงอยู่ การฟื้นฟูจุดประกายความสนใจขึ้นอย่างแพร่หลาย มีหลายคนกลับใจและคนจำนวนมากเข้าร่วมกับคริสตจักร แต่ถึงกระนั้น ผลที่ได้รับไม่ได้ยืนยันดังที่เชื่อกันว่าชีวิตที่แท้จริงทางฝ่ายจิตวิญญาณเติบโตควบคู่กันไปด้วย แสงสว่างที่ลุกโชนขึ้นมาชั่วครู่ชั่วยาม ไม่ช้าก็ดับไป ปล่อยให้ความมืดนั้นหนาทึบยิ่งกว่าเดิม {GC 463.1} {GCth17 400.1}

บ่อยครั้งการฟื้นฟูตามที่นิยมทำกันนั้นมักอาศัยการสร้างจิตนาการ ด้วยการปลุกเร้าอารมณ์ โดยสนองความเพลิดเพลินที่มีต่อสิ่งใหม่ๆ และน่าตื่นเต้น คนที่กลับใจด้วยวิธีนี้แทบจะไม่มีความปรารถนาที่ฟังความจริงในพระคัมภีร์ ใส่ใจแต่เพียงเล็กน้อยกับเรื่องคำพยานของผู้เผยพระวจนะและของอัครทูต พิธีการทางศาสนาดึงดูดความสนใจของพวกเขาไม่ได้ นอกเสียจากว่าพิธีกรรมนั้นจะมีสิ่งเร้าอารมณ์ ข่าวสารที่อ้อนวอนสติอันไร้อารมณ์ก็ไม่อาจปลุกให้เกิดการตอบสนอง พวกเขาไม่ใส่ใจคำเตือนอย่างตรงไปตรงมาของพระวจนะของพระเจ้าที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับผลประโยชน์ทางฝ่ายนิรันดร์ของพวกเขา {GC 463.2} {GCth17 400.2}

สำหรับจิตวิญญาณของทุกคนที่กลับใจอย่างแท้จริงแล้ว ความสัมพันธ์ของเขาที่มีต่อพระเจ้าและต่อสิ่งที่เกี่ยวข้องกับนิรันดร์กาลจะเป็นเรื่องสำคัญในชีวิต แต่ในคริสตจักรที่นิยมกันในทุกวันนี้ จิตวิญญาณแห่งการถวายตนให้พระเจ้าอยู่ที่ไหน บรรดาผู้ที่กลับใจแล้วไม่ได้ละทิ้งความหยิ่งและความรักที่มีให้กับโลก พวกเขาไม่ยินดีที่จะปฏิเสธตนเองเพื่อแบกกางเขน และติดตามพระเยซูผู้ทรงอ่อนสุภาพและถ่อมตนมากไปกว่าก่อนที่เขาจะกลับใจ ศาสนากลายเป็นของเล่นสนุกสำหรับคนไม่เชื่อพระเจ้าและคนช่างสงสัยเพราะคนมากมายที่รับว่าตนเองเป็นคริสเตียนขาดความรู้เรื่องหลักการทางศาสนา อำนาจฝ่ายศีลธรรมอย่างพระเจ้าแทบจะหายไปจากคริสตจักรจำนวนมาก การเลี้ยงสังสรรค์ การแสดงละครในโบสถ์ งานรื่นเริงเทศกาลในโบสถ์ บ้านช่องหรูหรา การอวดตน สิ่งเหล่านี้ทำลายความคิดเรื่องพระเจ้าไปจนหมดสิ้น ที่ดินและทรัพย์สินและการงานทางฝ่ายโลกครอบงำความคิดและแทบจะไม่เหลียวมองเรื่องของผลประโยชน์ทางฝ่ายนิรันดร์ {GC 463.3} {GCth17 400.3}

ถึงแม้ความเชื่อและความเคร่งครัดในศาสนาจะเสื่อมทรามลงอย่างแพร่หลาย แต่ก็ยังมีผู้ติดตามที่ซื่อสัตย์ของพระคริสต์อยู่ในคริสตจักรเหล่านี้ ก่อนที่การพิพากษาสุดท้ายของพระเจ้าจะมาถึงโลก จะมีการฟื้นฟูจิตวิญญาณแบบดั้งเดิมขึ้นในประชากรขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างที่ไม่มีผู้ใดเคยเห็นนับตั้งแต่สมัยของอัครทูต พระวิญญาณและฤทธิ์เดชของพระเจ้าจะหลั่งลงมายังเหล่าบุตรของพระองค์ ในเวลานั้น คนมากมายจะแยกตนเองออกจากคริสตจักรต่างๆ ที่ยอมให้ความรักของโลกนี้เข้ามาแทนที่ความรักของพระเจ้าและพระวจนะของพระองค์ คนมากมายทั้งบรรดาอาจารย์และประชาชนจะยินดีรับความจริงยิ่งใหญ่ที่พระเจ้าทรงใช้ให้ประกาศในเวลานี้เพื่อเตรียมผู้คนให้พร้อมสำหรับการเสด็จมาครั้งที่สองขององค์พระผู้เป็นเจ้า ศัตรูของจิตวิญญาณประสงค์ที่จะขัดขวางงานนี้ และก่อนที่เวลาของการเคลื่อนไหวเช่นนี้จะมาถึง มันจะพยายามขัดขวางโดยนำสิ่งเทียมเท็จเข้ามา ในบรรดาคริสตจักรที่มันนำมาให้อยู่ภายใต้อำนาจการหลอกลวงของมันได้ มันจะทำให้ดูประหนึ่งว่าพระพรพิเศษของพระเจ้าหลั่งลงมาแล้ว จะมีการสำแดงที่ทำให้คิดว่าเป็นความสนใจยิ่งใหญ่ในศาสนา ประชาชนมากมายจะปีติยินดีว่าพระเจ้าทรงประกอบกิจอัศจรรย์เพื่อเขา

ซึ่งความจริงแล้วเป็นผลงานของอีกวิญญาณหนึ่ง ซาตานคอยหาทางที่จะแผ่อิทธิพลของมันเหนือโลกคริสเตียนโดยการอำพรางตัวเองไว้ภายใต้ศาสนา {GC 464.1} {GCth17 401.1}

ในการฟื้นฟูมากมายที่เกิดขึ้นในช่วงครึ่งหลังของศตวรรษที่แล้ว อิทธิพลเดียวกันนี้ยังคงกระทำการอยู่ไม่มากก็น้อยซึ่งจะแสดงออกมาให้เห็นในการเคลื่อนไหวที่กว้างขวางมากขึ้นในอนาคต จะมีการกระตุ้นเพื่อเร้าความรู้สึกทางอารมณ์ ผสมผสานความถูกต้องเข้ากับความเท็จซึ่งปรับไว้อย่างดีเพื่อนำให้หลง แต่ไม่มีผู้ใดจะต้องถูกหลอก ภายใต้แสงสว่างของพระวจนะพระเจ้านั้นการจะตัดสินธรรมชาติของการเคลื่อนไหวเหล่านี้ไม่ใช่เรื่องยาก ไม่ว่าที่ใดเมื่อมนุษย์ละเลยคำพยานในพระคัมภีร์ หันหลังให้กับความจริงอันตรงไปตรงมาและตรวจสอบจิตใจ ความจริงที่เรียกร้องให้ปฏิเสธตนเองและละทิ้งโลก เมื่อนั้นเราจะมั่นใจได้ว่าพระเจ้าไม่ได้ประทานพระพรให้พวกเขา และด้วยกฎเกณฑ์ที่พระคริสต์เองประทานไว้ว่า “พวกท่านจะรู้จักพวกเขาได้ด้วยผลของพวกเขา” มัทธิว 7:16 เป็นที่ประจักษ์ชัดว่าการเคลื่อนไหวเหล่านี้ไม่ใช่การกระทำของพระวิญญาณของพระเจ้า {GC 464.2} {GCth17 401.2}

ในความจริงต่างๆ ของพระวจนะพระเจ้า พระองค์ทรงเปิดเผยเรื่องราวของพระองค์เองให้แก่มนุษย์ และทุกคนที่ยอมรับความจริงเหล่านี้จะได้รับการปกป้องจากการหลอกลวงของซาตาน การละเลยความจริงเหล่านี้เปิดประตูให้กับความชั่วซึ่งบัดนี้แพร่กระจายไปทั่วโลกศาสนา ลักษณะและความสำคัญของธรรมบัญญัติของพระเจ้าถูกมองข้ามไปค่อนข้างมาก การมีมุมมองที่ผิดในเรื่องคุณลักษณะ ความเป็นนิรันดร์กาลและข้อผูกพันของธรรมบัญญัติของพระเจ้านำไปสู่ความเชื่อผิดๆ ที่เกี่ยวพันกับการกลับใจและการชำระให้บริสุทธิ์และส่งผลให้มาตรฐานความเคร่งครัดในคริสตจักรตกต่ำลง เคล็ดลับของการขาดพระวิญญาณและฤทธิ์เดชของพระเจ้าในการฟื้นฟูในยุคของเราอยู่ตรงจุดนี้เอง {GC 465.1} {GCth17 402.1}

คนมีชื่อเสียงโด่งดังและเคร่งศาสนาในนิกายต่างๆ ยอมรับความจริงเรื่องนี้และรู้สึกเศร้าใจ ศาสตราจารย์เอ็ดเวิร์ด เอ. ปาร์ค [Edwards A. Park] เปิดเผยถึงสภาพอันตรายของศาสนาในปัจจุบัน โดยกล่าวอย่างเชี่ยวชาญว่า “แหล่งหนึ่งของภัยอันตรายคือบนธรรมาสน์ละเลยการนำธรรมบัญญัติของพระเจ้ามาบังคับใช้ ในสมัยก่อนธรรมาสน์เป็นสถานที่ที่สะท้อนเสียงของสามัญสำนึก......บรรดานักเทศน์เรืองนามที่สุดของเราเทศนาตามแบบอย่างของพระอาจารย์ได้อย่างดีเลิศและยกความโดดเด่นให้กับธรรมบัญญัติทั้งคำสอนและคำขู่ของธรรมบัญญัติ พวกเขาย้ำหลักการยิ่งใหญ่สองข้อ คือธรรมบัญญัติเป็นบันทึกสำเนาความบริบูรณ์ดีเลิศของพระเจ้า และผู้ที่ไม่รักธรรมบัญญัติก็ไม่ได้รักข่าวประเสริฐ เพราะว่าธรรมบัญญัติและข่าวประเสริฐเป็นภาพกระจกเงาสะท้อนให้เห็นถึงพระลักษณะที่แท้จริงของพระเจ้า ภัยอันตรายนี้นำไปสู่ภัยต่อไป คือการประเมินความชั่วร้ายของบาปไปในทางต่ำถึงขนาดไปลดคุณค่าของธรรมบัญญัติ ขอบข่ายของบาปและการคาดโทษของบาป ความยุติธรรมของพระบัญญัติเป็นสัดส่วนกับความผิดจากการไม่เชื่อปฏิบัติตามพระบัญญัติ..... {GC 465.2} {GCth17 402.2}

“ภัยอันตรายอีกเรื่องหนึ่งที่ผูกติดอยู่กับภัยอันตรายที่กล่าวมาแล้วข้างต้นคือการประเมินความยุติธรรมของพระเจ้าต่ำเกินไป ธรรมาสน์ในปัจจุบันมีแนวโน้มที่จะแยกความยุติธรรมของพระเจ้าให้ออกไปจากพระเมตตาคุณของพระองค์ เพื่อทำให้พระเมตตาคุณเหลือเพียงแค่ความรู้สึกแทนที่จะยกชูให้เป็นหลักการ ความหลากหลายของศาสนศาสตร์แนวใหม่แยกสิ่งที่พระเจ้าทรงรวมเข้าไว้ด้วยกัน ธรรมบัญญัติของพระเจ้าเป็นสิ่งดีหรือชั่ว ธรรมบัญญัติของพระเจ้าเป็นสิ่งที่ดี ดังนั้น

ความยุติธรรมก็เป็นสิ่งดีเพราะเป็นอำนาจที่นำธรรมบัญญัติมาปฏิบัติ
ด้วยนิสัยของการประเมินกฎหมายและความยุติธรรมของพระเจ้าไปในทางต่ำ
รวมทั้งขนาดและการลดคุณค่าของการไม่เชื่อฟัง
มนุษย์ทั้งหลายจึงไถลลงไปสู่นิสัยการประเมินคุณค่าพระคุณที่ประทานให้เพื่อลบมลทินบาปไปทางต่ำ”
ด้วยประการฉะนี้
ข่าวประเสริฐจึงสูญเสียคุณค่าและความสำคัญไปจากจิตใจของมนุษย์และในไม่ช้าพวกเขาก็พร้อมที่จะละทิ้งพระคัมภีร์ {GC 465.3} {GCth17 402.3}

ครูสอนศาสนามากมายยืนยันว่าโดยการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์
พระองค์ได้ทรงยกเลิกธรรมบัญญัติไปแล้ว
และตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมามนุษย์จึงหลุดพ้นจากข้อบังคับของธรรมบัญญัติ
มีบางคนนำเสนอให้เห็นว่าธรรมบัญญัติเป็นแอกที่เศร้าสลด
และพวกเขายังแสดงให้เห็นถึงเสรีภาพที่จะเพลิดเพลินภายใต้ข่าวประเสริฐที่ตรงกันข้ามกับพันธนาการของธรรมบัญญัติ {GC 466.1} {GCth17 403.1}

แต่ผู้เผยพระวจนะและอัครทูตทั้งหลายไม่ได้เห็นว่าธรรมบัญญัติศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าเป็นเช่นนี้
กษัตริย์ดาวิดตรัสว่า “ข้าพระองค์จะเดินอย่างอิสระเพราะข้าพระองค์ได้แสวงหาข้อบังคับของพระองค์” สดุดี 119:45 อัครทูตยากอบเขียนถึงพระบัญญัติสิบประการภายหลังจากพระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์ว่า เป็น “ธรรมบัญญัติของพระเจ้า” และ “เป็นธรรมบัญญัติแห่งเสรีภาพ” ยากอบ 2:8; 1:25
และอีกครึ่งศตวรรษหลังจากที่พระเยซูคริสต์ทรงถูกตรึงกางเขน
ผู้เผยพระวจนะแห่งพระธรรมวิวรณ์กล่าวอำนวยพรแก่ “คนทั้งหลายที่ประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์...” “เพื่อว่าพวกเขาจะมีสิทธิ์ในต้นไม้แห่งชีวิตและเข้าไปในนครนั้นโดยทางประตูได้” วิวรณ์ 22:14 Thai KJV TSV {GC 466.2} {GCth17 403.2}

คำที่ใช้อ้างกันว่าการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ลบล้างธรรมบัญญัติของพระบิดาไปแล้วนั้นเป็นเรื่องที่ไม่มีรากฐาน หากเปลี่ยนแปลงหรือยกเลิกธรรมบัญญัติได้
พระคริสต์ไม่จำเป็นต้องเสด็จมาสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยมนุษย์จากโทษแห่งบาป
การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ไม่ได้มีไว้เพื่อลบล้างธรรมบัญญัติ
แต่เพื่อพิสูจน์ว่าธรรมบัญญัติของพระเจ้าเปลี่ยนแปลงไม่ได้ พระบุตรของพระเจ้าเสด็จมาเพื่อ “ทำให้ธรรมบัญญัตินั้นยิ่งใหญ่และมีเกียรติ” อิสยาห์ 42:21 พระองค์ตรัสว่า “อย่าคิดว่าเรามาล้มเลิกธรรมบัญญัติและคำของบรรดาผู้เผยพระวจนะ” “ฟ้าและดินจะล่วงไป แม้อักษรที่เล็กที่สุดหรือขีด ขีดหนึ่งก็จะไม่มีวันสูญไปจากธรรมบัญญัติ” มัทธิว 5:17, 18 และพระองค์ตรัสถึงพระองค์เองว่า “ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ยินดีทำตามพระทัยพระองค์ ธรรมบัญญัติของพระองค์อยู่ในจิตใจของข้าพระองค์” สดุดี 40:8 {GC 466.3} {GCth17 403.3}

โดยเนื้อแท้แล้ว ธรรมบัญญัติของพระเจ้าแปรเปลี่ยนไม่ได้
ธรรมบัญญัติเปิดเผยน้ำพระทัยและพระลักษณะของพระเจ้าผู้ทรงเป็นแหล่งกำเนิดธรรมบัญญัติ
พระเจ้าทรงเป็นความรักและธรรมบัญญัติของพระองค์คือความรัก
หลักการยิ่งใหญ่สองประการของธรรมบัญญัติคือความรักที่ถวายพระเจ้าและความรักที่มีให้มนุษย์
“ความรักจึงเป็นสิ่งที่ทำให้ธรรมบัญญัติสำเร็จอย่างครบถ้วน” โรม 13:10
พระลักษณะของพระเจ้าคือความชอบธรรมและความจริง และนี่เป็นลักษณะของธรรมบัญญัติของพระองค์ ผู้ประพันธ์สดุดีกล่าวว่า “ธรรมบัญญัติของพระองค์เป็นความจริง” “พระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ก็ชอบธรรม” สดุดี 119:142, 172 และอัครทูตเปาโลเปิดเผยว่า “ธรรมบัญญัติจึงเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์และบัญญัตินั้นก็ศักดิ์สิทธิ์ ยุติธรรมและดีงาม” โรม 7:12
ธรรมบัญญัติเช่นนี้ซึ่งสำแดงถึงน้ำพระทัยและพระประสงค์ของพระเจ้าจะต้องยั่งยืนดั่งพระเจ้าผู้ทรงเป็นแหล่งกำเนิดของธรรมบัญญัติ {GC 467.1} {GCth17 404.1}

การกลับใจและการชำระให้บริสุทธิ์ [Sanctification] เป็นพระราชกิจของการนำมนุษย์ให้คืนดีกับพระเจ้าด้วยการนำมนุษย์มาประสานเข้ากับหลักการของธรรมบัญญัติของพระองค์ ในปฐมกาล พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ตามแบบพระฉายาของพระองค์ ให้เขาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันโดยบริบูรณ์กับสภาพธรรมชาติและธรรมบัญญัติของพระเจ้า หลักการแห่งความชอบธรรมจารึกไว้ในจิตใจของเขา แต่บาปทำให้เขาเหินห่างไปจากพระผู้สร้างของเขา เขาไม่สะท้อนพระฉายาของพระเจ้าอีกต่อไป จิตใจของเขาต่อสู้กับหลักการของธรรมบัญญัติของพระเจ้า "การเอาใจใส่เนื้อหนังคือการเป็นศัตรูต่อพระเจ้า ไม่ปฏิบัติตามธรรมบัญญัติของพระเจ้าและที่จริงไม่สามารถปฏิบัติตามได้" โรม 8:7 แต่ว่า "พระเจ้าทรงรักโลกดังนี้คือได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์" ยอห์น 3:16 เพื่อมนุษย์จะกลับคืนดีกับพระเจ้า โดยพระคุณอันประเสริฐของพระคริสต์ เขากลับคืนไปสู่ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันร่วมกับพระผู้สร้างของเขาอีก จิตใจของเขาจะต้องได้รับการเปลี่ยนแปลงใหม่ด้วยพระคุณของพระเจ้า เขาต้องมีชีวิตใหม่ที่ได้รับจากเบื้องบน การเปลี่ยนแปลงนี้คือการบังเกิดใหม่ พระเยซูตรัสว่า หากปราศจากการบังเกิดใหม่ เขา "ไม่สามารถเห็นแผ่นดินของพระเจ้า" ยอห์น 3:3 {GC 467.2} {GCth17 404.2}

ก้าวแรกของการคืนดีกับพระเจ้าคือการสำนึกในบาป " บาปเป็นสิ่งที่ผิดธรรมบัญญัติ" " ธรรมบัญญัตินั้นทำให้เรารู้จักบาป" 1 ยอห์น 3:4 โรม 3:20 ในการที่จะมองเห็นความผิดของตนเองได้นั้นจะคนบาปจะต้องตรวจสอบอุปนิสัยของเขาเทียบกับมาตรฐานยิ่งใหญ่แห่งความชอบธรรมของพระเจ้า มาตรฐานนี้เป็นกระจกเงาที่จะส่องให้เห็นถึงอุปนิสัยชอบธรรมที่สมบูรณ์แบบและทำให้มองเห็นความบกพร่องของตนเอง {GC 467.3} {GCth17 404.3}

ธรรมบัญญัติเปิดเผยให้มนุษย์เห็นบาปของเขา แต่ธรรมบัญญัติไม่ได้จัดเตรียมทางแก้ไว้ให้ ในขณะที่ธรรมบัญญัติสัญญาที่จะให้ชีวิตแก่ผู้ที่เชื่อฟัง แต่ธรรมบัญญัติก็ประกาศว่าความตายเป็นส่วนแบ่งที่มีไว้สำหรับผู้ล่วงละเมิด ข่าวประเสริฐของพระคริสต์เท่านั้นที่จะปลดปล่อยเขาให้พ้นจากการพิพากษาลงโทษหรือรอยมลทินของบาป เขาจะต้องกลับใจมาหาพระเจ้าผู้ที่ธรรมบัญญัติของพระองค์ได้ถูกล่วงละเมิด และมีความเชื่อในพระคริสต์ผู้ทรงเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ด้วยวิธีเหล่านี้เขาจะได้รับการ "ยกบาปที่ได้ทำไปแล้ว" โรม 3:20 และรับส่วนในสภาพของพระเจ้า เขาเป็นบุตรของพระเจ้าอันเนื่องจากพระวิญญาณทรงให้เขามีฐานะเป็นบุตรของพระเจ้า โดยพระวิญญาณนั้นเขาจึงร้องเรียกพระเจ้าว่า "อับบา (พ่อ)" โรม 8:15 {GC 467.4} {GCth17 404.4}

บัดนี้เขามีเสรีที่จะล่วงละเมิดธรรมบัญญัติของพระเจ้าหรือ เปาโลกล่าวว่า "ถ้าเช่นนั้นเราลบล้างธรรมบัญญัติด้วยความเชื่อหรือ เปล่าเลย เรายังชูธรรมบัญญัติขึ้นอีก" "เราที่ตายต่อบาปแล้วจะมีชีวิตในบาปต่อได้อย่างไร" และยอห์นประกาศว่า "เพราะว่าความรักต่อพระเจ้าเป็นอย่างนี้ คือเมื่อเราประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์และพระบัญญัติของพระองค์นั้นไม่เป็นภาระหนักเกินไป" โรม 3:31; 6:2; 1 ยอห์น 5:3 การบังเกิดใหม่นำจิตใจให้กลมกลืนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับพระเจ้าและนำมาให้ประสานกับธรรมบัญญัติของพระองค์ เมื่อการเปลี่ยนแปลงยิ่งใหญ่นี้เกิดขึ้นในคนบาป เขาออกจากความตายเพื่อเข้าสู่ชีวิต ออกจากบาปไปสู่ความบริสุทธิ์ ออกจากการล่วงละเมิดและการกบฏเข้าสู่การเชื่อฟังและความภักดี ชีวิตเดิมที่เหินห่างจากพระเจ้าสิ้นสุดไป ชีวิตใหม่แห่งการกลับคืนดีกับพระเจ้า แห่งความเชื่อและแห่งความรักได้เริ่มต้นขึ้น และ "ความชอบธรรมของธรรมบัญญัติ" "จะได้สำเร็จในตัวเราที่ไม่ดำเนินตามเนื้อหนังแต่ตามฝ่ายวิญญาณ" โรม 8:4 และจิตวิญญาณของเขาจะพูดว่า "โอ ข้าพระองค์รักธรรมบัญญัติของพระองค์จริงๆ เป็นคำภาวนาของข้าพระองค์เสมอ" สดุดี 119:97 {GC 468.1} {GCth17 405.1}

“ธรรมบัญญัติของพระยาห์เวห์ดีพร้อมและฟื้นฟูชีวิต” สดุดี 19:7 เมื่อปราศจากธรรมบัญญัติ มนุษย์จะมีแนวความคิดที่ไม่ถูกต้องในเรื่องของความบริสุทธิ์และความศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าหรือในเรื่องความผิดและความไม่บริสุทธิ์ของตนเอง พวกเขาไม่มีความสำนึกที่แท้จริงในบาป และไม่รู้สึกถึงความจำเป็นที่ต้องกลับใจจากบาป พวกเขามองไม่เห็นสภาพของตนเองว่าที่พวกเขาหลงไปนั้นเป็นการล่วงละเมิดธรรมบัญญัติของพระเจ้า พวกเขาไม่ได้ตระหนักถึงความต้องการพระโลหิตไถ่บาปของพระคริสต์ พวกเขารับความหวังแห่งความรอดโดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงจิตใจโดยสิ้นเชิงหรือไม่มีการปฏิรูปชีวิตของเขา ดังนั้น การกลับใจอย่างผิวเผินจึงมีอยู่อย่างมากมาย และคนจำนวนมากเข้าร่วมคริสตจักรโดยที่ไม่เคยติดสนิทกับพระคริสต์ {GC 468.2} {GCth17 405.2}

ทฤษฎีผิดๆ เรื่องการชำระให้บริสุทธิ์ก็ผุดขึ้นมาจากการละเลยและละทิ้งธรรมบัญญัติของพระเจ้าด้วยเช่นกัน ทฤษฎีนี้โดดเด่นอยู่ในขบวนการเคลื่อนไหวทางศาสนาของทุกวันนี้ ทฤษฎีเหล่านี้เป็นทั้งหลักคำสอนที่ผิดๆ และให้ผลลัพธ์ของการปฏิบัติที่เป็นอันตราย ร่วมกับความเป็นจริงที่ว่าคนมากมายชื่นชอบทฤษฎีเหล่านี้ ทำให้มีความจำเป็นต้องลงแรงเพิ่มขึ้นเป็นสองเท่าเพื่อทุกคนจะเข้าใจอย่างชัดเจนถึงสิ่งที่พระคัมภีร์สอนในเรื่องนี้ {GC 469.1} {GCth17 406.1}

การชำระให้บริสุทธิ์ที่แท้จริงเป็นหลักคำสอนของพระคัมภีร์ อัครทูตเปาโลกล่าวไว้ในจดหมายที่เขียนถึงคริสตจักรเมืองเธสะโลนิกาว่า “พระประสงค์ของพระเจ้าเป็นอย่างนี้คือให้พวกท่านเป็นคนบริสุทธิ์” และท่านอธิษฐานว่า “ขอให้พระเจ้าแห่งสันติสุขทรงชำระท่านทั้งหลายให้เป็นคนบริสุทธิ์หมดจด” 1 เธสะโลนิกา 4:3; 5:23 พระคัมภีร์สอนไว้อย่างชัดเจนว่าการชำระให้บริสุทธิ์คืออะไรและจะได้มาด้วยวิธีใด พระผู้ช่วยให้รอดทรงอธิษฐานเผื่อสาวกของพระองค์ว่า “ขอทรงแยกพวกเขาให้บริสุทธิ์ด้วยความจริง พระวจนะของพระองค์เป็นความจริง” ยอห์น 17:17 และเปาโลสอนผู้เชื่อให้ “ชำระไว้โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์” โรม 15:16 อะไรคือพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระเยซูตรัสบอกสาวกของพระองค์ว่า “เมื่อพระวิญญาณแห่งความจริงเสด็จมาแล้ว พระองค์จะนำพวกท่านไปสู่ความจริงทั้งมวล” ยอห์น 16:13 และผู้ประพันธ์สดุดีตรัสว่า “ธรรมบัญญัติของพระองค์เป็นความจริง” สดุดี 119:142 พระดำรัสและพระวิญญาณของพระเจ้าเปิดเผยให้มนุษย์เห็นถึงหลักการยิ่งใหญ่แห่งความชอบธรรมที่ฝังอยู่ในธรรมบัญญัติของพระองค์ และเนื่องจากธรรมบัญญัติของพระเจ้านั้น “ศักดิ์สิทธิ์ ยุติธรรมและดีงาม” โรม 7:12 และเป็นสำเนาความบริบูรณ์ดีเลิศของพระเจ้า ผลลัพธ์ที่ตามมาคือ อุปนิสัยที่สร้างพัฒนาขึ้นจากการเชื่อฟังธรรมบัญญัติจะต้องบริสุทธิ์ด้วยเช่นกัน พระคริสต์ทรงเป็นแบบอย่างที่บริบูรณ์ดีเลิศของอุปนิสัยเช่นนี้ พระองค์ตรัสว่า “เราประพฤติตามบัญญัติของพระบิดา” “เราทำตามชอบพระทัยของพระองค์เสมอ” ยอห์น 15:10; 8:29 บรรดาผู้ติดตามของพระคริสต์จะต้องเป็นเหมือนพระองค์ นั่นคือโดยพระคุณของพระเจ้าเพื่อสร้างอุปนิสัยที่กลมกลืนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับหลักการของธรรมบัญญัติของพระองค์ นี่คือการชำระให้บริสุทธิ์ตามพระคัมภีร์ {GC 469.2} {GCth17 406.2}

การชำระให้บริสุทธิ์นี้จะสำเร็จได้โดยความเชื่อในพระคริสต์เท่านั้นด้วยอำนาจของพระวิญญาณของพระเจ้าที่สถิตอยู่ร่วมด้วย เปาโลเตือนผู้เชื่อว่า “ท่านจงอุตสาห์ประพฤติอย่างสมกับความรอดของท่านทั้งหลายด้วยความเกรงกลัวและตัวสั่น.....เพราะว่าพระเจ้าเป็นผู้ทรงทำการอยู่ภายในพวกท่านให้ท่านมีความประสงค์และมีความสามารถทำตามชอบพระทัยของพระองค์” ฟีลิปปี 2:12, 13 คริสเตียนจะรู้สึกถึงความเย้ายวนใจของบาป แต่เขาจะยังคงยืนหยัดต่อสู้บาปอยู่เสมอ นี่เป็นจุดที่เขาจำเป็นต้องได้รับความช่วยเหลือของพระคริสต์ เมื่อความอ่อนแอของมนุษย์เข้าประสานกับความเข้มแข็งของพระเจ้า แล้วเขาจะร้องขึ้นด้วยความเชื่อว่า “สาธุการแด่พระเจ้าผู้ประทานชัยชนะแก่เราทั้งหลาย โดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” 1 โครินธ์ 15:57 {GC 469.3} {GCth17 406.3}

พระคัมภีร์เปิดเผยให้เห็นอย่างชัดเจนว่าผลของการชำระให้บริสุทธิ์นั้นจะก้าวหน้าขึ้นไปอย่างต่อเนื่อง เมื่อคนบาปกลับใจ เขาจะพบสันติสุขในพระเจ้าผ่านทางพระโลหิตแห่งการลบมลทินบาป ชีวิตของคริสเตียนคนนั้นเพิ่งจะเริ่มต้นขึ้น บัดนี้เขาจะต้อง "ไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่" ฮีบรู 6:1 เพื่อที่จะเติบใหญ่ขึ้น "เต็มถึงขนาดความบริบูรณ์ของพระคริสต์" เอเฟซัส 4:13 อัครทูตเปาโลกล่าวไว้ว่า "ข้าพเจ้าทำอย่างหนึ่งคือลืมสิ่งที่ผ่านพ้นมา แล้วโน้มตัวไปยังสิ่งที่อยู่เบื้องหน้า และข้าพเจ้าบากบั่นมุ่งหน้าไปสู่หลักชัยเพื่อจะได้รับรางวัลคือการทรงเรียกแห่งเบื้องบนซึ่งมีในพระเยซูคริสต์" ฟีลิปปี 3:13, 14 และเปโตรวางขั้นตอนที่เราจะบรรลุถึงการชำระตนให้บริสุทธิ์ตามที่กล่าวไว้ในพระคัมภีร์ว่า "พวกท่านจงพยายามอย่างที่สุดที่จะเอาคุณธรรมเพิ่มความเชื่อของพวกท่าน เอาความรู้เพิ่มคุณธรรม เอาการควบคุมตัวเองเพิ่มความรู้ เอาความทรหดอดทนเพิ่มการควบคุมตัวเอง และเอาความยำเกรงพระเจ้าเพิ่มความทรหดอดทน เอาความรักฉันพี่น้องเพิ่มความยำเกรงพระเจ้า และเอาความรักเพิ่มความรักฉันพี่น้อง..... ถ้าพวกท่านทำเช่นนั้น ท่านจะไม่มีวันล้มลง" 2 เปโตร 1:5-10 {GC 470.1} {GCth17 407.1}

ผู้ที่มีประสบการณ์ของการชำระให้บริสุทธิ์ตามพระคัมภีร์จะแสดงออกถึงวิญญาณแห่งความถ่อมตน เช่นเดียวกับโมเสส พวกเขามองเห็นความบริสุทธิ์ยิ่งใหญ่ที่น่าเกรงขามและเห็นว่าตนเองไม่คู่ควรที่จะนำมาเทียบกับความบริสุทธิ์และความบริบูรณ์อันสูงส่งของพระเจ้าผู้ทรงไม่มีขอบเขตจำกัด {GC 470.2} {GCth17 407.2}

ชีวิตของผู้เผยพระวจนะดาเนียลเป็นแบบอย่างของผู้ที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้วอย่างแท้จริง ชีวิตอันยืนยาวนั้นเปี่ยมล้นด้วยการรับใช้อย่างมีเกียรติเพื่อพระอาจารย์ของเขา เขา "ผู้เป็นที่รักอย่างยิ่ง" ดาเนียล 10:11 ของสวรรค์ แต่ถึงกระนั้น แทนที่ดาเนียลจะอ้างว่าตนเป็นผู้ที่บริสุทธิ์และศักดิ์สิทธิ์ ผู้เผยพระวจนะผู้มีเกียรติท่านนี้แสดงตนเองว่าเป็นชนชาติอิสราเอลที่บาปหนาทูลขอต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าเพื่อประชากรของท่าน ท่านกล่าวว่า "ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่ได้ถวายคำวิงวอนต่อพระองค์ด้วยอ้างความชอบธรรมของข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นเหตุ แต่ได้อ้างพระกรุณายิ่งใหญ่ของพระองค์" "ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ทำบาปและทำความอธรรม" ท่านกล่าวว่า "ข้าพเจ้ากำลังพูด อธิษฐานสารภาพบาปของข้าพเจ้าและบาปของอิสราเอลประชากรของข้าพเจ้า" และในภายหลัง เมื่อพระบุตรของพระเจ้าเสด็จมาปรากฏแก่ดาเนียลเพื่อประทานคำแนะนำ ดาเนียลบอกว่า "ข้าพเจ้าก็สิ้นเรี่ยวสิ้นแรง หน้าของข้าพเจ้าก็ซีดไป ข้าพเจ้าหมดแรง" ดาเนียล 9:18, 15, 20; 10:8 {GC 470.3} {GCth17 407.3}

เมื่อโยบได้ยินพระสุรเสียงขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่ออกมาจากลมพายุหมุนนั้น เขาอุทานขึ้นมาว่า "ข้าพระองค์จึงเกลียดตนเองและกลับใจอยู่ในผงคลีและขี้เถ้า" โยบ 42:6 เมื่ออิสยาห์เห็นพระสิริขององค์พระผู้เป็นเจ้าและได้ยินเสียงเสราฟิมร้องว่า "บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ พระยาห์เวห์จอมทัพ" เขาจึงร้องขึ้นว่า "วิบัติแก่ข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้าพินาศแล้ว" อิสยาห์ 6:3, 5 หลังจากเปาโลถูกรับขึ้นไปยังสวรรค์ชั้นที่สามและได้ยินเรื่องราวต่างๆ ที่มนุษย์ไม่อาจกล่าวออกมาเป็นคำพูด ท่านกล่าวถึงตนเองว่า "เป็นคนเล็กน้อยยิ่งกว่าคนเล็กน้อยที่สุดในพวกธรรมิกชนทั้งหมด" 2 โครินธ์ 12:2-4 เอเฟซัส 3:8 สำหรับยอห์น ผู้เป็นสาวกที่พระองค์ทรงรัก เป็นผู้เอนกายลงแนบพระอุระของพระเยซู เมื่อมองเห็นพระสิริของพระองค์ เขาเองยัง "ล้มลงแทบพระบาทของพระองค์เหมือนอย่างคนตาย" วิวรณ์ 1:17 {GC 471.1} {GCth17 408.1}

ผู้ที่ดำเนินอยู่ภายใต้ร่มเงาของกางเขนแห่งคาลวารี จะไม่ยกตนขึ้น ไม่โอ้อวดกล่าวอ้างว่าตนเองหลุดพ้นจากบาปแล้ว พวกเขาตระหนักว่าเป็นเพราะบาปของเขาที่นำความปวดร้าวมาสู่พระหทัยของพระบุตรของพระเจ้า และความคิดนี้จึงทำให้เขาถ่อมใจลง ผู้ที่ดำเนินชีวิตใกล้ชิดพระเยซูมากที่สุดจะมองเห็นความอ่อนแอและบาปของมนุษยชาติได้อย่างชัดเจนที่สุด

และความหวังเดียวของพวกเขาอยู่ที่พระคุณความดีของพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนและกลับเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว {GC 471.2} {GCth17 408.2}

การชำระให้บริสุทธิ์ที่กำลังได้รับความนิยมในโลกแห่งศาสนานั้น จะมีเรื่องของวิญญาณแห่งการยกตนและการละเลยพระบัญญัติของพระเจ้าซึ่งทำให้เรื่องการชำระนี้กลายเป็นสิ่งที่ผิดไปจากหลักคำสอนของพระคัมภีร์ ผู้ที่ให้การสนับสนุนหลักคำสอนนี้สอนว่าการชำระให้บริสุทธิ์เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นโดยทันที ได้มาด้วยความเชื่อเท่านั้น และจะบรรลุไปจนถึงความบริสุทธิ์อย่างบริบูรณ์ พวกเขาจะพูดว่า “เชื่อเท่านั้นแล้วพระพรจะเป็นของท่าน” ผู้รับไม่ต้องพยายามทำสิ่งใดอีก ซึ่งเป็นสิ่งที่พวกเขาต่างคิดกันไปเอง ในขณะเดียวกันพวกเขาปฏิเสธอำนาจของธรรมบัญญัติของพระเจ้า พวกเขาอ้างว่าได้รับการปลดปล่อยจากข้อผูกพันของการถือรักษาพระบัญญัติแล้ว แต่จะเป็นไปได้หรือที่มนุษย์จะเป็นผู้บริสุทธิ์สอดคล้องตามน้ำพระทัยและพระลักษณะของพระเจ้าโดยไม่ต้องเข้ามาประสานกลมกลืนกับหลักการต่างๆ ที่สำแดงให้เห็นถึงธรรมชาติและน้ำพระทัยของพระองค์และที่แสดงว่าเป็นที่ชอบพระทัยของพระองค์ {GC 471.3} {GCth17 408.3}

ความต้องการอยากจะมีศาสนาที่ง่ายๆ ซึ่งไม่ต้องใช้ความมานะบากบั่น ไม่ต้องปฏิเสธตนเอง ไม่ต้องแยกตัวออกจากความโง่เขลาของโลกทำให้หลักคำสอนที่ว่าเชื่อและต้องเชื่อเท่านั้นกลายเป็นหลักคำสอนที่ได้รับความนิยม แต่พระวจนะของพระเจ้าบอกไว้อย่างไร อัครทูตยากอบบอกไว้ว่า “ใครจะกล่าวว่าตนมีความเชื่อแต่ไม่ประพฤติตามจะมีประโยชน์อะไร ความเชื่อนั้นจะช่วยให้เขารอดได้หรือ.....คนโฉดเขลาเอ๋ย ท่านต้องการให้พิสูจน์ว่าความเชื่อที่ไม่มีการประพฤติตามนั้นไร้ผลหรือ อับราฮัมบรรพบุรุษของเราถวายอิสอัคบุตรของท่านบนแท่นบูชาจึงถูกชำระให้ชอบธรรมเพราะการประพฤติไม่ใช่หรือ ท่านก็เห็นแล้วว่าความเชื่อนั้นทำงานควบคู่กับการประพฤติตามของเขาและความเชื่อก็สมบูรณ์โดยการประพฤตินั้น.....พวกท่านก็เห็นแล้วว่า คนหนึ่งคนใดจะถูกชำระให้ชอบธรรมได้ก็เพราะการประพฤติและไม่ใช่เพราะความเชื่อเพียงอย่างเดียว” ยากอบ 2:14-24 {GC 472.1} {GCth17 409.1}

คำพยานจากพระวจนะของพระเจ้าต่อต้านหลักคำสอนอันหลอกลวงเกี่ยวกับความเชื่อที่ปราศจากการกระทำ การอ้างความโปรดปรานของสวรรค์โดยไม่ทำตามข้อกำหนดที่เป็นเงื่อนไขเพื่อรับความเมตตานั้นไม่ใช่ความเชื่อ แต่เป็นการทึกทักคิดเอาเอง เพราะความเชื่อที่แท้จริงต้องมีรากฐานวางอยู่บนพระสัญญาและเงื่อนไขของพระคัมภีร์ {GC 472.2} {GCth17 409.2}

อย่าให้ผู้ใดหลอกลวงตนเองด้วยความเชื่อที่ว่าเขาจะเป็นผู้บริสุทธิ์ได้ในขณะที่ตั้งใจละเมิดบัญญัติข้อใดข้อหนึ่งของพระเจ้า การกระทำความผิดในสิ่งที่รู้ว่าบาปจะทำให้พระสุรเสียงของพระวิญญาณที่เป็นพยานนั้นนิ่งเงียบไปและทำให้จิตวิญญาณแยกออกไปจากพระเจ้า “บาปเป็นสิ่งที่ผิดธรรมบัญญัติ” และ “ผู้ใดที่ทำบาปอยู่เรื่อยๆ [กระทำผิดธรรมบัญญัติ] คนนั้นยังไม่เห็นพระองค์และยังไม่รู้จักพระองค์” 1 ยอห์น 3:1, 4, 6 ถึงแม้ในจดหมายของยอห์นจะเขียนถึงเรื่องความรักไว้อย่างเต็มที่ แต่ยอห์นก็ไม่ลังเลใจที่จะเปิดเผยถึงลักษณะที่แท้จริงของคนอีกกลุ่มหนึ่งที่อ้างว่าตนได้รับการชำระแต่ยังมีชีวิตที่ล่วงละเมิดธรรมบัญญัติของพระเจ้า “ผู้ที่กล่าวว่า ‘ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์’ แต่ไม่ได้ประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ คนนั้นเป็นคนพูดมุสาและสัจจะไม่ได้อยู่ในเขาเลย แต่ผู้ที่ประพฤติตามพระวจนะของพระองค์ ความรักของพระเจ้าก็บริบูรณ์อยู่ในคนนั้นอย่างแท้จริง” 1 ยอห์น 2:4, 5 นี่เป็นวิธีทดสอบความเชื่อของมนุษย์ทุกคน เราไม่อาจยอมรับว่ามนุษย์คนใดเป็นผู้บริสุทธิ์โดยไม่ได้นำผู้นั้นไปวัดเทียบกับความบริสุทธิ์ของพระเจ้าซึ่งเป็นเพียงมาตรฐานเดียวของทั้งในสวรรค์และในโลก

หากมนุษย์ไม่มีความรู้สึกถึงความสำคัญของบัญญัติแห่งศีลธรรม หากพวกเขาดูแคลนและทำให้ข้อบังคับของพระเจ้าดูเป็นเรื่องเล็กน้อย หากผู้ใดทำให้ข้อเล็กน้อยสักข้อหนึ่งในธรรมบัญญัติเหล่านี้เบาลงทั้งสอนคนอื่นให้ทำอย่างนั้นด้วย ผู้นั้นก็จะไม่มีค่าในสายตาของสวรรค์และเราจะรู้ว่าคำอ้างของพวกเขานั้นปราศจากรากฐาน {GC 472.3} {GCth17 409.3}

การอ้างว่าตนไม่มีบาปเป็นหลักฐานในตัวเองที่แสดงให้เห็นว่าผู้ที่อ้างตนเช่นนี้ยังห่างไกลจากความบริสุทธิ์ ทั้งนี้เป็นเพราะเขายังไม่เข้าใจอย่างแท้จริงถึงเรื่องความบริสุทธิ์อันไม่มีที่สิ้นสุดของพระเจ้าและความศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์หรือในเรื่องที่ว่าเขาควรจะต้องกลายเป็นคนเช่นไรจึงจะมีบุคลิกที่ประสานกลมกลืนกับพระลักษณะของพระองค์ เป็นเพราะเขาไม่มีแนวคิดที่ถูกต้องในเรื่องความรักที่บริสุทธิ์และสูงส่งของพระเยซู รวมถึงความร้ายกาจและความชั่วช้าของบาปที่มนุษย์ถือว่าตนเองบริสุทธิ์ ยิ่งระยะทางระหว่างตัวเขาเองกับพระคริสต์ห่างมากขึ้นร่วมกับแนวคิดของเขาบกพร่องในเรื่องพระลักษณะและข้อกำหนดของพระเจ้ามากยิ่งขึ้นเท่าใด เขาก็จะยิ่งมองว่าตนเองมีความชอบธรรมมากยิ่งขึ้นเท่านั้น {GC 473.1} {GCth17 410.1}

การชำระให้บริสุทธิ์ตามที่พระคัมภีร์กล่าวไว้หมายรวมถึงร่างกายทั้งหมด คือ จิตวิญญาณ จิตใจและร่างกาย เปาโลอธิษฐานเผื่อชาวเมืองเธสะโลนิกาเพื่อให้พระเจ้าทรงรักษา "วิญญาณ จิตใจและร่างกาย.....ให้ปราศจากการติเตียนจนถึงวันที่พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะเสด็จมา" 1 เธสะโลนิกา 5:23 อีกครั้งเขาเขียนไปหาผู้เชื่อว่า "พี่น้องทั้งหลาย โดยเห็นแก่ความเมตตากรุณาของพระเจ้าข้าพเจ้าจึงวิงวอนท่านทั้งหลายให้ถวายตัวของท่านแด่พระองค์เพื่อเป็นเครื่องบูชาอันบริสุทธิ์ที่มีชีวิตและเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า" โรม 12:1 ในสมัยของชนชาติอิสราเอลโบราณ ของบูชาที่นำมาถวายพระเจ้าจะต้องผ่านการตรวจสอบอย่างละเอียด หากพบตำหนิใดในสัตว์ที่นำมาถวายก็จะไม่รับสัตว์ตัวนั้นไว้ เพราะพระเจ้าตรัสสั่งไว้ว่าของที่นำมาถวายต้อง "ปราศจากตำหนิ" ดังนั้นคริสเตียนจึงได้รับบัญชาให้ถวายร่างกายของเขาให้เป็น "เครื่องบูชาอันบริสุทธิ์ที่มีชีวิตและเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า" ในการที่จะทำสิ่งนี้ได้นั้น เขาจะต้องถนอมรักษากำลังทั้งหมดของเขาให้อยู่ในสภาพที่ดีที่สุด การกระทำทุกอย่างที่ทำให้กำลังทางฝ่ายกายหรือทางความคิดอ่อนแอลงจะทำให้บุคคลนั้นไม่เหมาะที่จะรับใช้พระผู้สร้างของเขา และพระเจ้าจะทรงพอพระทัยกับของถวายซึ่งด้อยกว่าสิ่งที่ดีที่สุดที่เราสามารถนำมาถวายได้หรือ พระคริสต์ตรัสว่า "จงรักองค์พระผู้เป็นพระเจ้าของท่านด้วยสุดใจของท่านด้วยสุดจิตของท่าน" มัทธิว 22:37 ผู้ที่รักพระเจ้าด้วยสุดจิตสุดใจจะปรารถนาที่จะถวายการรับใช้ด้วยชีวิตที่ดีที่สุดให้แก่พระองค์และจะแสวงหาอยู่เสมอที่จะนำกำลังทั้งหมดในชีวิตให้สอดประสานกลมกลืนกับกฎบัญญัติที่จะส่งเสริมความสามารถของเขาเพื่อทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ พวกเขาจะไม่ทำให้เครื่องบูชาที่จะถวายต่อพระบิดาบนสวรรค์ต้องอ่อนแอลงหรือเป็นมลทินด้วยการปล่อยตัวให้หมกมุ่นกับการตามใจปากหรือตัณหา {GC 473.2} {GCth17 410.2}

เปโตรกล่าวไว้ว่า "ให้เว้นจากตัณหาของเนื้อหนังซึ่งต่อสู้กับวิญญาณจิต" 1 เปโตร 2:11 ทุกการสนองความพึงพอใจที่เป็นความผิดบาปมีแนวโน้มที่จะทำให้ความสามารถของการรับรู้ฝ่ายปัญญาและฝ่ายจิตวิญญาณเย็นชาและตายด้านไป และพระวจนะหรือพระวิญญาณของพระเจ้าจะสร้างความซาบซึ้งต่อจิตใจได้แต่เพียงเล็กน้อย เปาโลเขียนไปถึงชาวเมืองโครินธ์ว่า "ขอให้เราชำระตัวเองให้ปราศจากมลทินทุกอย่างของเนื้อหนังและวิญญาณจิต จงมีความบริสุทธิ์อย่างสมบูรณ์ด้วยความเกรงกลัวพระเจ้า" 2 โครินธ์ 7:1 และในบรรดาผลของพระวิญญาณอันประกอบด้วย "ความรัก ความยินดี สันติสุข ความอดทน ความกรุณา

ความดี ความซื่อสัตย์ ความสุภาพอ่อนโยน” นั้น เปาโลยังรวม “การรู้จักบังคับตน” เข้าไปด้วย กาลาเทีย 5:22, 23 {GC 474.1} {GCth17 411.1}

ทั้งๆ ที่มีการดลใจเปิดเผยถึงเรื่องเหล่านี้ก็ตาม แต่มีผู้ที่อ้างตนว่าเป็นคริสเตียนสักกี่คนที่ทำให้พละกำลังของเขาอ่อนแอลงด้วยการแสวงหาทรัพย์สมบัติหรือด้วยการเทิดทูนบูชาสิ่งที่กำลังเป็นที่นิยมกัน มีสักกี่คนที่กำลังทำให้ความเป็นมนุษย์ที่มีแบบพระฉายาของพระเจ้าตกต่ำลงด้วยความตะกละตะกลาม การดื่มสุรา ความสนุกสนานในสิ่งต้องห้าม และคริสตจักรแทนที่จะตำหนิการกระทำเหล่านี้ บ่อยครั้งกลับกลายเป็นผู้สนับสนุนความชั่วโดยชักนำผ่านในเรื่องของความอยากอาหารอย่างตะกละตะกลาม ให้ทะเยอทะยานอยากได้ทรัพย์สินหรือการรักในความสนุกสนาน ให้สะสมทรัพย์สมบัติ ซึ่งความรักที่ควรจะมีให้กับพระคริสต์นั้นมีน้อยเกินไป หากในวันนี้ พระเยซูจะเสด็จมายังคริสตจักรต่างๆ และทอดพระเนตรงานเลี้ยงและการค้าขายที่ไม่บริสุทธิ์ทั้งหลาย ซึ่งกระทำกันในนามของศาสนา พระองค์จะไม่ทรงขับไล่คนทั้งหลายที่ทำลายความศักดิ์สิทธิ์ให้ออกไปเหมือนดังเช่นที่พระองค์ทรงเคยขับไล่คนแลกเงินออกจากพระวิหารหรือ {GC 474.2} {GCth17 411.2}

อัครทูตยากอบเปิดเผยว่าปัญญาที่มาจากเบื้องบนนั้น “บริสุทธิ์เป็นประการแรก” ยากอบ 3:17 หากเขามาพบคนเหล่านั้นที่อ้างพระนามอันล้ำค่าของพระเยซูด้วยริมฝีปากที่เป็นมลทินด้วยบุหรี่ ลมหายใจและลำตัวแปดเปื้อนด้วยกลิ่นสกปรกและยังทำให้บรรยากาศของฟ้าสวรรค์เปรอะเปื้อนพร้อมทั้งบังคับทุกคนรอบตัวพวกเขาให้สูดควันพิษ หากอัครทูตท่านนี้สัมผัสกับการดำเนินชีวิตที่ขัดแย้งกับข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์ เขาจะไม่ปรักปรำตำหนิคนเหล่านี้ว่า “ปัญญาฝ่ายโลก ฝ่ายเนื้อหนังและฝ่ายปีศาจ” หรือ ยากอบ 3:15 บรรดาทาสของบุหรี่ที่อ้างว่าตนได้รับพระพรด้วยการชำระให้บริสุทธิ์อย่างหมดจดแล้ว จะพูดถึงความหวังของพวกเขาในแผ่นดินสวรรค์ แต่พระวจนะของพระเจ้าประกาศไว้อย่างชัดเจนว่า “ไม่มีสิ่งใดที่เป็นมลทิน....จะเข้าไปในนครนั้นได้เลย” วิวรณ์ 21:27 {GC 474.3} {GCth17 411.3}

“ท่านรู้แล้วไม่ใช่หรือว่า ร่างกายของพวกท่านเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้สถิตในท่าน ผู้ซึ่งพวกท่านได้รับจากพระเจ้า และท่านทั้งหลายไม่ใช่เจ้าของตัวท่านเอง เพราะว่าพระเจ้าทรงซื้อท่านไว้แล้วด้วยราคาสูง ฉะนั้น จงถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าด้วยร่างกายของพวกท่านเถิด” 1 โครินธ์ 6:19, 20 ผู้ที่มีร่างกายเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่ตกเป็นทาสของนิสัยที่ชั่วช้า กำลังวังชาของเขาเป็นของพระคริสต์ผู้ทรงไถ่เขาไว้แล้วด้วยพระโลหิต ทรัพย์สมบัติของเขาเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า เขาจะไม่มีความผิดได้อย่างไร เมื่อเขาผลาญทรัพย์สินที่เขาได้รับฝากไว้ ในแต่ละปี ผู้ที่อ้างตนว่าเป็นคริสเตียนใช้จ่ายเงินจำนวนมหาศาลกับสิ่งที่ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์และกับการปล่อยตัวให้หมกมุ่นอยู่กับสิ่งชั่วร้าย ในขณะที่จิตวิญญาณกำลังพินาศเพราะขาดพระวจนะแห่งชีวิต พวกเขาลักขโมยเงินสิบลดและเงินถวายจากพระเจ้า ในขณะที่พวกเขาใช้เงินไปกับการบูชาตัณหาชั่วที่ทำลายล้างมากกว่าที่จะนำไปช่วยเหลือคนยากจนหรือเพื่อสนับสนุนข่าวประเสริฐ หากทุกคนที่อ้างตนว่าเป็นผู้ติดตามพระคริสต์จะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์อย่างแท้จริงแล้ว เงินทองของเขาจะเข้าไปสู่พระคลังขององค์พระผู้เป็นเจ้าแทนที่จะใช้ไปกับสิ่งที่ไม่จำเป็นและแม้แต่การปล่อยตัวหมกมุ่นอยู่กับสิ่งที่ให้โทษแก่ร่างกาย และคริสเตียนจะต้องเป็นแบบอย่างของการบังคับตน การปฏิเสธตนเองและการเสียสละตน แล้วพวกเขาจึงจะเป็นแสงสว่างของโลก {GC 475.1} {GCth17 412.1}

โลกปล่อยตัวให้หมกมุ่นอยู่ในโลกียวิสัย “ตัณหาของเนื้อหนังและตัณหาของตา และความทะนงในลาภยศ” 1 ยอห์น 2:16 ครอบงำประชาชนทั่วไป แต่การทรงเรียกของผู้ติดตามพระคริสต์นั้นมีความบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์กว่านี้ “จงออกจากท่ามกลางพวกเขาและจงแยกตัวออกจากเขาทั้งหลาย.....อย่าแตะต้องสิ่งที่ไม่สะอาด” 2 โครินธ์ 6:17 ภายใต้ความกระจ่างของพระวจนะของพระเจ้า เราประกาศได้อย่างมั่นใจโดยไม่ต้องแก้ตัวว่า

การชำระให้บริสุทธิ์ที่แท้จริงจะเกิดขึ้นไม่ได้หากไม่มีการละทิ้งโดยสิ้นเชิงซึ่งการไล่ล่าในทางบาปและการสนองความอยากทางฝ่ายโลก {GC 475.2} {GCth17 412.2}

สำหรับผู้ที่ยอมประพฤติตามเงื่อนไขที่ว่า "จงออกจากท่ามกลางพวกเขาและจงแยกตัวออกจากเขาทั้งหลาย.....อย่าแตะต้องสิ่งที่ไม่สะอาด" นั้นพระสัญญาของพระเจ้าคือ "แล้วเราจึงจะรับพวกเจ้าไว้ เราจะเป็นดังบิดาของพวกเจ้าและพวกเจ้าจะเป็นบุตรชายบุตรหญิงของเรา พระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้นได้ตรัสดังนั้น" 2 โครินธ์ 6:17, 18 เป็นสิทธิพิเศษและเป็นหน้าที่ของคริสเตียนทุกคนที่จะรับประสบการณ์อันมีค่าและเต็มเปี่ยมในเรื่องต่างๆ ของพระเจ้า พระเยซูตรัสว่า "เราเป็นความสว่างของโลก คนที่ตามเรามาจะไม่ต้องเดินในความมืด แต่จะมีความสว่างแห่งชีวิต" ยอห์น 8:12 "วิถีของคนชอบธรรมเหมือนแสงอรุณ ซึ่งฉายสุกใสยิ่งๆ ขึ้นจนสว่างเต็มที่" สุภาษิต 4:18 ทุกย่างก้าวแห่งความเชื่อและการเชื่อฟังจะนำจิตวิญญาณให้เข้ามาติดสนิทกับพระเจ้าผู้ทรงเป็นความสว่างของโลกมากยิ่งขึ้น ซึ่ง "ความมืดในพระองค์ไม่มีเลย" 1 ยอห์น 1:5 ลำแสงสว่างเจิดจ้าของดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมจะส่องลงมายังผู้รับใช้ของพระเจ้าและพวกเขาจะสะท้อนแสงสว่างของพระองค์ ในขณะที่ดวงดาวบอกเราว่า ในฟ้าสวรรค์มีแสงสว่างที่ยิ่งใหญ่ซึ่งเป็นสง่าราศีที่ทำให้ดวงดาวสุกใสสว่างเจิดจ้า คริสเตียนก็ควรเป็นเช่นนี้เหมือนกัน พวกเขาจะต้องสำแดงให้เห็นว่ามีพระเจ้าผู้สถิตอยู่บนบัลลังก์ของจักรวาล พระลักษณะของพระองค์สมควรที่จะรับคำสรรเสริญและรับไว้เป็นแบบอย่าง ผู้ที่เป็นพยานของพระองค์จะแสดงให้ทุกคนเห็นถึงพระคุณแห่งพระวิญญาณของพระองค์ ความบริสุทธิ์และความศักดิ์สิทธิ์แห่งพระลักษณะของพระองค์ {GC 475.3} {GCth17 412.3}

ในจดหมายของเปาโลที่เขียนถึงชาวเมืองโคโลสีเผยให้เห็นถึงพระพรอันอุดมที่ทรงโปรดประทานให้เหล่าบุตรของพระเจ้า ท่านเขียนไว้ว่า "เราไม่ได้หยุดอธิษฐานและทูลขอเพื่อท่านทั้งหลาย เพื่อให้ท่านเต็มเปี่ยมด้วยความรู้เรื่องพระประสงค์ของพระองค์โดยสรรพปัญญาและความเข้าใจฝ่ายจิตวิญญาณ เพื่อพวกท่านจะดำเนินชีวิตอย่างสมควรต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และจะเป็นที่ชอบพระทัยของพระองค์ทุกประการคือให้เกิดผลในการดีทุกอย่าง และเจริญขึ้นในความรู้ถึงเรื่องพระเจ้า ให้พวกท่านมีกำลังด้วยฤทธานุภาพทั้งสิ้นตามอนุภาพแห่งพระสิริของพระองค์ เพื่อให้ท่านมีความทรหดอดทนและมีความอดทนในทุกสิ่งพร้อมทั้งมีความยินดี" โคโลสี 1:9-11 {GC 476.1} {GCth17 413.1}

อีกครั้งเปาโลเขียนถึงความปรารถนาที่จะให้พี่น้องในเมืองเอเฟซัสเข้าใจถึงสิทธิพิเศษอันสูงส่งของการเป็นคริสเตียน ท่านเปิดเผยให้พวกเขาทราบด้วยภาษาที่เข้าใจง่ายที่สุดว่าบุตรชายและบุตรหญิงขององค์ผู้สูงสุดจะได้รับอำนาจและความรู้อันมหัศจรรย์ยิ่ง "ขอให้ประทานความเข้มแข็งภายในจิตใจด้วยฤทธานุภาพที่มาทางพระวิญญาณของพระองค์แก่พวกท่านตามพระสิริอันอุดมของพระองค์" เพื่อ "หยั่งรากและตั้งมั่นอยู่ในความรัก" เพื่อ "ให้ท่านสามารถเข้าใจร่วมกับธรรมิกชนทั้งหมดถึงความกว้าง ความยาว ความสูง ความลึก คือให้ซาบซึ้งในความรักของพระคริสต์ซึ่งเกินความรู้" แต่คำอธิษฐานของอัครทูตไปถึงสิทธิพิเศษสูงสุดเมื่ออธิษฐานว่า "เพื่อพวกท่านจะได้รับความบริบูรณ์ของพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม" เอเฟซัส 3:16-19 {GC 476.2} {GCth17 413.2}

พระคัมภีร์เผยให้เราเห็นถึงสิ่งสูงสุดที่เราจะรับโดยความเชื่อในพระสัญญาของพระบิดาบนสวรรค์ เมื่อเราปฏิบัติตามข้อกำหนดของพระองค์ โดยผ่านพระคุณแห่งความดีงามอันประเสริฐของพระคริสต์ เราเข้าถึงพระที่นั่งของพระเจ้าผู้ทรงกอปรด้วยฤทธานุภาพอันไม่มีที่สิ้นสุด "พระองค์ผู้ไม่ได้ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เอง แต่ประทานพระบุตรนั้นเพื่อเราทุกคน

ถ้าเช่นนั้นพระองค์จะไม่ประทานสิ่งสารพัดให้เราด้วยกันกับพระบุตรนั้นหรือ” โรม 8:32 พระบิดาประทานพระวิญญาณของพระองค์โดยไม่จำกัดให้แก่พระบุตรและเราจะมีส่วนในความไพบูลย์นี้ด้วย พระเยซูตรัสว่า “เพราะฉะนั้น ถ้าพวกท่านเองผู้เป็นคนบาปยังรู้จักให้สิ่งดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ จะประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่พวกที่ขอต่อพระองค์” ลูกา 11:13 “สิ่งใดที่พวกท่านขอในนามของเรา เราจะทำสิ่งนั้น” “จนบัดนี้พวกท่านก็ยังไม่ได้ขอสิ่งใดในนามของเรา จงขอเถิดแล้วจะได้ เพื่อความชื่นชมยินดีของท่านจะมีเต็มเปี่ยม” ยอห์น 14:14; 16:24 {GC 477.1} {GCth17 414.1}

ในขณะที่ชีวิตของคริสเตียนจะมีลักษณะของความถ่อมใจ แต่เขาจะต้องไม่เป็นคนที่โศกเศร้าและลดค่าตัวเอง เป็นโอกาสของทุกคนที่จะดำเนินชีวิตเพื่อพระเจ้าจะทรงเห็นชอบและอวยพระพร ไม่ใช่พระประสงค์ของพระบิดาในสวรรค์ของเราที่จะให้เราถูกปรับโทษและอยู่ในความมืดมนตลอดไป การเดินก้มหน้าและจิตใจที่คิดถึงแต่เพียงตนเอง ไม่ใช่สิ่งที่พิสูจน์ถึงการถ่อมใจที่แท้จริง เราเข้าหาพระเยซูและรับการชำระและยืนขึ้นต่อหน้าพระบัญญัติโดยปราศจากความละอายและความเศร้าโศก “เพราะฉะนั้นไม่มีการลงโทษคนที่อยู่ในพระเยซูคริสต์” “ที่ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามพระวิญญาณ” โรม 8:1, 4 {GC 477.2} {GCth17 414.2}

โดยทางพระเยซู เหล่าบุตรของอาดัมที่ล้มลงในบาปจะได้เป็น “ลูกของพระเจ้า” 1 ยอห์น 3:2 “ทั้งผู้ชำระให้บริสุทธิ์และคนเหล่านั้นที่ได้รับการชำระ ก็มีพระบิดาองค์เดียวกัน ด้วยเหตุนี้ พระเยซูจึงไม่ทรงละอายที่จะเรียกเขาเหล่านั้นว่าพี่น้อง” ฮีบรู 2:11 ชีวิตของคริสเตียนจะต้องเป็นชีวิตแห่งความเชื่อ ชีวิตแห่งชัยชนะและชีวิตที่ปีติยินดีในพระเจ้า “เพราะทุกคนที่เกิดจากพระเจ้า ก็มีชัยเหนือโลก และความเชื่อของเรานี่แหละเป็นชัยชนะที่มีชัยเหนือโลก” 1 ยอห์น 5:4 เนหะมีย์ผู้รับใช้ของพระเจ้ากล่าวด้วยความจริงใจว่า “ความชื่นบานของตนในพระยาห์เวห์เป็นกำลังของท่าน” เนหะมีย์ 8:10 และเปาโลกล่าวว่า “จงชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าทุกเวลา ข้าพเจ้าขอย้ำอีกครั้งว่าจงชื่นชมยินดีเถิด” “จงชื่นบานอยู่เสมอ จงอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ จงขอบพระคุณในทุกกรณี เพราะนี่แหละเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับพวกท่านในพระเยซูคริสต์” ฟีลิปปี 4: 4 1 เธสะโลนิกา 5:16-18 {GC 477.3} {GCth17 414.3}

ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้เป็นผลของการกลับใจและการชำระให้บริสุทธิ์ตามพระคัมภีร์ และเนื่องจากว่าโลกคริสเตียนไม่ได้ใส่ใจหลักการยิ่งใหญ่ของความชอบธรรมที่พระบัญญัติของพระเจ้าเปิดเผยไว้ เราจึงไม่ค่อยได้เห็นถึงผลเหล่านี้ นี่เป็นสาเหตุที่ว่าทำไมจึงไม่ค่อยเห็นผลงานยิ่งใหญ่และยั่งยืนของพระวิญญาณของพระเจ้า เหมือนเช่นการฟื้นฟูที่เคยเกิดขึ้นในอดีต {GC 478.1} {GCth17 415.1}

ด้วยการเฝ้ามองก็จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นในตัวเรา และในขณะที่ธรรมบัญญัติอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าซึ่งเผยให้มนุษย์เห็นถึงพระลักษณะที่สมบูรณ์และบริสุทธิ์ของพระองค์ถูกละเลย ความนึกคิดของคนทั้งหลายจึงถูกหันเหไปหาคำสอนและทฤษฎีของมนุษย์ จึงไม่เป็นที่น่าประหลาดใจว่า ทำไมความเคร่งครัดทางศาสนาในคริสตจักรจึงลดน้อยถอยลงเช่นนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “เขาได้ทอดทิ้งเราซึ่งเป็นน้ำพุที่มีน้ำแห่งชีวิต แล้วสกัดบ่อน้ำไว้สำหรับตนเอง เป็นบ่อแตกที่ขังน้ำไม่ได้” เยเรมีย์ 2:13 {GC 478.2} {GCth17 415.2}

“บุคคลผู้เป็นสุขคือผู้ไม่เดินตามคำแนะนำของคนอธรรม.......แต่ความปีติยินดีของผู้นั้นอยู่ในธรรมบัญญัติของพระยาห์เวห์ เขาใคร่ครวญธรรมบัญญัติของพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน เขาเป็นเหมือนต้นไม้ที่ปลูกไว้ริมธารน้ำ ซึ่งเกิดผลตามฤดูกาล และใบก็ไม่เหี่ยวแห้ง ทุกอย่างที่เขาทำก็จำเริญขึ้น” สดุดี 1:1-3 การนำพระบัญญัติของพระเจ้าให้กลับคืนสู่สภาพเดิมในที่ๆ

ถูกต้องเท่านั้นจึงจะฟื้นฟูให้คนทั้งหลายกลับมีความเชื่อและศีลธรรมตามอย่างพระเจ้าในแบบดั้งเดิมได้ “พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า ‘จงยืนที่ถนนและมองให้ดี และถามหาทางโบราณนั้น ว่าทางดีอยู่ที่ไหน แล้วจงเดินในทางนั้น และให้จิตใจของเจ้าได้ความสงบ’ ” เยเรมีย์ 6:16 {GC 478.3} {GCth17 415.3}

บท 28 - เผชิญหน้ากับหนังสือบันทึกแห่งชีวิต

ผู้เผยพระวจนะดาเนียลกล่าวว่า “ขณะที่ข้าพเจ้ายืนดูอยู่ มีหลายบัลลังก์มาตั้งไว้ และผู้หนึ่งซึ่งเจริญด้วยวัยวุฒิมาประทับ ฉลองของพระองค์ขาวอย่างหิมะ พระเกศาบนพระเศียรเหมือนขนแกะขาวสะอาด พระบัลลังก์ของพระองค์เป็นเปลวเพลิง กงจักรของบัลลังก์นั้นเป็นไฟลุก ธารไฟพุ่งออกและไหลออกมาเฉพาะพระพักตร์พระองค์ คนนับแสนๆ ปรนนิบัติพระองค์ คนนับล้านๆ เข้าเฝ้าพระองค์ ผู้พิพากษาก็ขึ้นนั่งบัลลังก์ บรรดาหนังสือก็เปิดออก” ดาเนียล 7:9, 10 {GC 479.1} {GCth17 416.1}

นี่คือภาพในนิมิตที่แสดงให้ผู้เผยพระวจนะเห็นถึงวันยิ่งใหญ่และน่าสะพรึงกลัวเมื่ออุปนิสัยและชีวิตของมนุษย์ทุกคนจะถูกนำมาตรวจสอบต่อเบื้องพระพักตร์พระผู้ทรงพิพากษาของทั่วสากลโลก และมนุษย์ทุกคนจะได้รับผลตอบแทน “ตามการกระทำของเขา” มัทธิว 16:27 ผู้เจริญด้วยวัยวุฒิท่านนั้นคือพระเจ้าพระบิดา ผู้ประพันธ์สดุดีกล่าวไว้ว่า “ก่อนที่ภูเขาทั้งหลายเกิดขึ้นมา ก่อนที่พระองค์ทรงให้กำเนิดแผ่นดินโลกและพิภพ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าตั้งแต่นิรันดร์กาลถึงนิรันดร์กาล” สดุดี 90:2 พระองค์ทรงเป็นแหล่งกำเนิดแห่งชีวิตของคนทั้งหลายและเป็นบ่อเกิดแห่งกฎเกณฑ์ทั้งปวงที่จะใช้ในการพิพากษา และทูตสวรรค์ศักดิ์สิทธิ์มากมายนับจำนวนเป็นแสนๆ เป็นล้านๆ ซึ่งเป็นผู้คอยดูแลช่วยเหลือและเป็นพยานจะเข้าร่วมในการพิพากษายิ่งใหญ่นี้ {GC 479.2} {GCth17 416.2}

“นี่แน่ะ มีท่านผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์มาพร้อมกับบรรดาเมฆของสวรรค์ และท่านมาหาผู้เจริญด้วยวัยวุฒินั้น มีคนนำท่านมาเฝ้าเฉพาะพระพักตร์พระองค์ ราชอำนาจ ศักดิ์ศรี กับราชอาณาจักรทรงมอบไว้กับท่าน เพื่อชนทุกชาติ ทุกเผ่า ทุกภาษาจะปรนนิบัติท่าน ราชอาณาจักรของท่านเป็นราชอาณาจักรนิรันดร์ซึ่งจะไม่มีที่สิ้นสุด” ดาเนียล 7:13, 14 การเสด็จมาของพระคริสต์ตามที่บรรยายไว้ในที่นี้ ไม่ใช่เป็นการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ พระองค์เสด็จมาหาผู้เจริญด้วยวัยวุฒิในสวรรค์เพื่อรับราชอำนาจและศักดิ์ศรีและราชอาณาจักรซึ่งจะทรงโปรดประทานให้พระองค์เมื่อพระราชกิจในฐานะคนกลางสิ้นสุดลง การเสด็จมาที่กล่าวถึงในที่นี้ไม่ใช่เป็นการเสด็จกลับมายังโลกครั้งที่สอง แต่เป็นการเสด็จมาซึ่งถูกทำนายไว้ล่วงหน้าในคำพยากรณ์ว่าจะเกิดขึ้นเมื่อช่วงเวลา 2300 วันสิ้นสุดลงในปี ค.ศ. 1844 มหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเราเสด็จมาพร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์เพื่อเข้าไปยังอภิสุทธิสถานและ ณ ที่นั่น พระองค์ทรงปรากฏต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าเพื่อทำภารกิจสุดท้ายของการประกอบพิธีเพื่อมนุษย์ ซึ่งคือพระราชกิจแห่งการพิจารณาพิพากษาและการลบบาปให้แก่คนทั้งปวงที่ถูกแสดงให้เห็นว่าสมควรจะได้รับประโยชน์จากพระราชกิจของพระองค์ {GC 479.3} {GCth17 416.3}

ในพิธีจำลองที่เป็นสัญลักษณ์นั้น เฉพาะคนเหล่านั้นที่เข้ามาอยู่เบื้องพระพักตร์พระเจ้าด้วยการสารภาพบาปและการกลับใจและบาปทั้งหลายของเขาถูกโอนไปยังสถานนมัสการผ่านทางเลือดของเครื่องบูชาไถ่บาปแล้วเท่านั้น จึงจะเป็นผู้ที่มีส่วนร่วมในพิธีของวันลบมลทินบาปได้ ในวันยิ่งใหญ่แห่งการลบมลทินบาปและการพิจารณาพิพากษาสุดท้ายก็เป็นเช่นเดียวกัน เฉพาะผู้ที่แสดงตนว่าเป็นประชากรของพระเจ้าเท่านั้นจึงจะถูกนำเข้ามาสู่การพิจารณา

ส่วนการพิพากษาคนชั่วเป็นอีกงานหนึ่งที่แยกออกไปอย่างชัดเจนและจะเกิดขึ้นในช่วงหลัง "การพิพากษาจะเริ่มต้นที่ครอบครัวของพระเจ้า และถ้าเริ่มต้นที่พวกเราก่อน ปลายทางของคนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อฟังข่าวประเสริฐของพระเจ้าจะเป็นอย่างไร" 1 เปโตร 4:17 {GC 480.1} {GCth17 417.1}

หนังสือบันทึกต่างๆ ในสวรรค์ที่บันทึกชื่อและการกระทำของมนุษย์จะเป็นตัวกำหนดการพิพากษาตัดสิน ผู้เผยพระวจนะดาเนียลกล่าวไว้ว่า "ผู้พิพากษาก็ขึ้นนั่งบัลลังก์ บรรดาหนังสือก็เปิดออก" ผู้เขียนพระธรรมวิวรณ์บรรยายภาพเดียวกันนี้เพิ่มเติมไว้ว่า "หนังสืออีกเล่มหนึ่งก็ถูกเปิดออกด้วยคือหนังสือแห่งชีวิต คนตายก็ถูกพิพากษาตามการกระทำของเขาทั้งหลายที่เขียนไว้ในหนังสือเหล่านั้น" วิวรณ์ 20:12 {GC 480.2} {GCth17 417.2}

หนังสือแห่งชีวิตประกอบด้วยรายชื่อของคนทั้งหมดที่เคยร่วมรับใช้พระเจ้า พระเยซูทรงบอกกับสาวกทั้งหลายให้ "จงชื่นชมยินดีที่ชื่อของท่านจดไว้ในสวรรค์" ลูกา 10:20 เปาโลกล่าวกับผู้ร่วมงานที่ซื่อสัตย์ว่า เขามี "ชื่อ....อยู่ในหนังสือแห่งชีวิตแล้ว" ฟีลิปปี 4:3 ในขณะที่ดาเนียลมองไปยังภายภาคหน้า เมื่อ "เวลายากลำบากอย่างไม่เคยมีมาตั้งแต่ครั้งมีประชาชาติจนถึงสมัยนั้น" และประกาศว่า "ชนชาติของท่านจะได้รับการช่วยกู้คือทุกคนที่มีชื่อบันทึกไว้ในหนังสือ" และผู้เขียนพระธรรมวิวรณ์กล่าวว่า ผู้ที่จะเข้าไปยังเมืองของพระเจ้า จะต้อง "มีชื่อจดไว้ในหนังสือชีวิตของพระเมษโปดก" ดาเนียล 12:1 วิวรณ์ 21:27 {GC 480.3} {GCth17 417.3}

"หนังสือม้วนหนึ่งสำหรับบันทึกความจำเฉพาะพระพักตร์" เป็นหนังสือบันทึกการกระทำดีของ "ผู้ที่เกรงกลัวพระยาห์เวห์และยกย่องพระนามของพระองค์" มาลาคี 3:16 คำพูดแห่งความเชื่อและการกระทำแห่งความรักของพวกเขาถูกบันทึกไว้ในสวรรค์ เนหะมีย์กล่าวถึงเรื่องนี้เมื่อพูดว่า "ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์.....ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์และขออย่าทรงลบล้างการดีทั้งหลายของข้าพระองค์ที่ข้าพระองค์ได้ทำเพื่อพระนิเวศของพระเจ้าของข้าพระองค์" เนหะมีย์ 13:14 ในหนังสือสำหรับบันทึกความจำเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าเล่มนี้ ทุกการกระทำที่ทำด้วยความชอบธรรมจะถูกบันทึกไว้ชั่วนิรันดร์ การต่อต้านทุกการทดลอง การเอาชนะทุกความชั่ว การกล่าวทุกคำพูดแห่งความเมตตาจะถูกบันทึกในหนังสือเล่มนี้ไว้อย่างสัตย์ซื่อ ทุกการกระทำที่ทำด้วยความเสียสละ ทุกการอดทนต่อความเจ็บปวดและความโศกเศร้าเพื่อเห็นแก่พระคริสต์จะถูกบันทึกไว้ ผู้ประพันธ์สดุดีกล่าวไว้ว่า "พระองค์ทรงนับการระหกระเหินของข้าพระองค์ ทรงเก็บน้ำตาของข้าพระองค์ใส่ขวดของพระองค์ไว้ น้ำตานั้นไม่อยู่ในบัญชีของพระองค์หรือพระเจ้าข้า" สดุดี 56:8 {GC 481.1} {GCth17 418.1}

มีการบันทึกบาปทั้งหลายของมนุษย์ไว้ด้วยเช่นกัน "พระเจ้าจะทรงเอาการงานทุกอย่างเข้าสู่การพิพากษาพร้อมด้วยสิ่งเร้นลับทุกอย่าง ไม่ว่าดีหรือชั่ว" "คำที่ไม่เป็นสาระทุกคำซึ่งมนุษย์พูดนั้น มนุษย์จะต้องรับผิดชอบถ้อยคำเหล่านั้นในวันพิพากษา" พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า "พวกท่านจะพ้นผิดหรือถูกตัดสินลงโทษก็เพราะคำพูดของท่าน" ปัญญาจารย์ 12:14 มัทธิว 12:36, 37 ความตั้งใจต่างๆ อันเร้นลับและเป้าหมายลับต่างๆ จะถูกบันทึกไว้อย่างไม่ผิดพลาด เพราะพระเจ้า "จะทรงเปิดเผยสิ่งที่ซ่อนอยู่ในความมืด และจะทรงเผยความมุ่งหมายของจิตใจทั้งหลาย" 1 โครินธ์ 4:5 "ดูสิ มีการบันทึกไว้ต่อหน้าเรา.....ความชั่วของพวกเขาและความชั่วของบรรพบุรุษของเขารวมกัน พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้" อิสยาห์ 65:6, 7 {GC 481.2} {GCth17 418.2}

ทุกการกระทำของมนุษย์จะถูกนำมาตรวจสอบต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าและลงบันทึกไว้ว่าเป็นการกระทำที่ซื่อสัตย์หรือไม่ซื่อสัตย์ อีกด้านหนึ่งที่ตรงกับชื่อของแต่ละคนในบันทึกของสวรรค์เหล่านี้จะมีทุกคำพูดที่พูดผิด ทุกการกระทำที่เห็นแก่ตัว ทุกหน้าที่ที่ทำด้วยความไม่สัตย์ซื่อและบาปทุกๆ บาปที่ซ่อนเร้นและปิดบังไว้อย่างมีชั้นเชิง สิ่งเหล่านี้ถูกบันทึกไว้ด้วยความแม่นยำอย่างน่าสะพรึงกลัว คำเตือนต่างๆ จากสวรรค์และบรรดาคำเตือนสอนจากสวรรค์ที่ถูกละเลย เวลาที่สูญเสียไปอย่างเปล่าประโยชน์ โอกาสที่ไม่ได้พัฒนาให้ดีขึ้น อิทธิพลที่มีผลต่อผู้อื่นทั้งในทางที่ดีหรือชั่ว ทูตสวรรค์จะจดบันทึกเรื่องเหล่านี้ไว้ตามลำดับเวลา {GC 482.1} {GCth17 419.1}

ธรรมบัญญัติของพระเจ้าเป็นมาตรฐานของการพิพากษาเพื่อตรวจสอบอุปนิสัยและชีวิตของมนุษย์ นักปราชญ์กล่าวไว้ว่า "จงยำเกรงพระเจ้า และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ เพราะสิ่งนี้เป็นหน้าที่ของมนุษย์ทั้งปวง เพราะว่าพระเจ้าจะทรงเอาการงานทุกอย่างเข้าสู่การพิพากษา" ปัญญาจารย์ 12:13, 14 อัครทูตยากอบเตือนสอนพี่น้องของท่านว่า "พวกท่านจงพูดและทำเหมือนอย่างคนที่จะถูกพิพากษาด้วยหลักเกณฑ์แห่งเสรีภาพ" ยากอบ 2:12 {GC 482.2} {GCth17 419.2}

คนเหล่านั้นที่ถูกตัดสินในการพิพากษาว่า "สมควร" จะเป็นผู้ที่มีส่วนในการเป็นขึ้นจากความตายของผู้ชอบธรรม พระเยซูตรัสว่า "คนที่นับว่าสมควรกับการอยู่ในยุคหน้า และการเป็นขึ้นจากความตาย .....เขาเป็นเหมือนทูตสวรรค์ และเป็นบุตรของพระเจ้า คือบุตรของการเป็นขึ้นจากตาย" ลูกา 20:35, 36 และอีกครั้งหนึ่งพระองค์ทรงเปิดเผยว่า "คนที่ประพฤติดีก็เป็นขึ้นมาสู่ชีวิต" ยอห์น 5:29 ผู้ชอบธรรมที่ตายไปแล้วจะไม่ถูกปลุกให้เป็นขึ้นมาจนกว่าการเสร็จสิ้นของการพิพากษาซึ่งจะแสดงให้เห็นว่าพวกเขานั้นคู่ควรต่อการ "เป็นขึ้นมาสู่ชีวิต" ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงไม่ได้มาปรากฏตัวด้วยตนเองต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาเมื่อบันทึกต่างๆ ของพวกเขาถูกนำมาพิจารณาตรวจสอบและคดีของพวกเขาถูกตัดสิน {GC 482.3} {GCth17 419.3}

พระเยซูจะทรงเป็นทนายของพวกเขา เพื่อแก้ต่างแทนพวกเขาต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า "ถ้าใครทำบาป เราก็มีผู้ช่วยทูลขอพระบิดาเพื่อเรา คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเที่ยงธรรมนั้น" 1 ยอห์น 2:1 "เพราะว่าพระคริสต์ไม่ได้เสด็จเข้าไปในสถานศักดิ์สิทธิ์ที่สร้างขึ้นด้วยมือมนุษย์ ซึ่งถอดแบบจากของจริง แต่พระองค์เสด็จเข้าไปในสวรรค์นั้นเอง เพื่อทรงปรากฏตัวต่อพระพักตร์พระเจ้าเพื่อพวกเรา" "เพราะเหตุนี้ พระองค์จึงทรงสามารถช่วยคนทั้งหลายที่เข้ามาใกล้พระเจ้าโดยทางพระองค์นั้นอย่างเต็มที่ เพราะว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ทุกเวลา เพื่อทูลเผื่อคนเหล่านั้น" ฮีบรู 9:24; 7:25 {GC 482.4} {GCth17 419.4}

เมื่อหนังสือบันทึกต่างๆ ถูกเปิดออกในวันพิพากษา ชีวิตของมนุษย์ทุกคนที่เชื่อพระเยซูจะมาปรากฏต่อเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้า โดยเริ่มจากคนแรกที่มีชีวิตอยู่บนโลกนี้ พระองค์ผู้ทรงเป็นทนายของเราจะนำเสนอคนที่มีชีวิตในยุคต่อๆ มา และจบการพิพากษาด้วยคนที่ยังมีชีวิตอยู่ ชื่อของมนุษย์ทุกคนจะถูกเอ่ยถึง ทุกรายจะถูกพิจารณาอย่างละเอียดถี่ถ้วน มีชื่อที่สอบผ่านและมีชื่อที่ถูกปฏิเสธ ใครก็ตามที่ยังมีบาปปรากฏเหลืออยู่ในหนังสือบันทึกซึ่งเป็นบาปที่ยังไม่ได้กลับใจและยังไม่ได้รับการอภัย ชื่อของพวกเขาเหล่านั้นจะถูกลบออกไปจากหนังสือแห่งชีวิต และบันทึกการดีของพวกเขาจะถูกลบออกไปจากหนังสือสำหรับบันทึกความจำเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเปิดเผยแก่โมเสสว่า "ผู้ใดทำบาปต่อเรา เราก็จะลบชื่อผู้นั้นจากหนังสือของเรา" อพยพ 32:33 และผู้เผยพระวจนะเอเสเคียลกล่าวไว้ว่า "แต่เมื่อคนชอบธรรมหันจากความชอบธรรมของเขา และทำบาป.....ความชอบธรรมซึ่งเขาได้ทำมาแล้วนั้นจะไม่ถูกจดจำไว้อีก" เอเสเคียล 18:24 {GC 483.1} {GCth17 420.1}

ทุกคนที่กลับใจจากบาปด้วยความจริงใจและยอมรับพระโลหิตของพระคริสต์เป็นเครื่องบูชาลบมลทินบาปด้วยความเชื่อ จะมีคำจารึกไว้ตรงชื่อของพวกเขาในหนังสือของสวรรค์ว่าบาปของพวกเขาได้รับอภัยแล้ว เมื่อพวกเขากลายมาเป็นผู้มีส่วนร่วมในความชอบธรรมของพระคริสต์และอุปนิสัยต่างๆ ของพวกเขาถูกค้นพบว่ารวมเป็นหนึ่งเดียวกับธรรมบัญญัติของพระเจ้าแล้ว บาปต่างๆ ของพวกเขาจะถูกลบออกไปและจะถูกจัดว่าเป็นผู้ที่เหมาะสมที่จะได้ชีวิตนิรันดร์ พระเจ้าทรงประกาศผ่านทางผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ว่า “เรา เราเองคือผู้นั้น ผู้ลบล้างการทรยศของเจ้าด้วยเห็นแก่เราเอง และเราจะไม่จดจำบาปของเจ้า” อิสยาห์ 43:25 พระเยซูตรัสว่า “คนที่ชนะก็จะสวมเสื้อสีขาว และเราจะไม่ลบชื่อของเขาออกจากหนังสือแห่งชีวิต เราจะรับรองชื่อของเขาเฉพาะพระพักตร์พระบิดาของเรา และต่อหน้าบรรดาทูตสวรรค์ของพระองค์” “เพราะฉะนั้นทุกคนที่จะรับเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะรับผู้นั้นต่อเฉพาะพระพักตร์พระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์ แต่ผู้ใดจะไม่ยอมรับเราต่อหน้ามนุษย์ เราก็จะไม่ยอมรับผู้นั้นเฉพาะพระพักตร์พระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์ด้วย” วิวรณ์ 3:5 มัทธิว 10:32, 33 {GC 483.2} {GCth17 420.2}

คำพิพากษาของศาลในโลกนี้เป็นสิ่งที่มนุษย์ให้ความสนใจด้วยใจจดจ่อที่สุด แต่ความสนใจนี้เทียบไม่ได้กับที่ปรากฏออกมาให้เห็นในบัลลังก์พิพากษาของสวรรค์เมื่อรายชื่อที่บันทึกไว้ในหนังสือแห่งชีวิตถูกนำขึ้นมาพิจารณาต่อเบื้องพระพักตร์พระผู้ทรงพิพากษาโลกทั้งหลาย พระผู้ทรงเป็นทนายเสนอขอให้ทุกคนที่มีชัยชนะโดยความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์รับการอภัยจากการล่วงละเมิดเพื่อพวกเขาจะกลับเข้าไปอยู่ในบ้านสวนเอเดนของพวกเขาและถูกสถาปนาขึ้นเป็นผู้ร่วมรับมรดกซึ่งเป็น “อาณาจักรดั้งเดิม” ร่วมกับพระองค์ มีคาห์ 4:8 ซาตานคิดทำลายแผนการของพระเจ้าในการสร้างมนุษย์ด้วยความพยายามของมันในการหลอกและล่อลวงเผ่าพันธุ์มนุษย์ แต่บัดนี้พระคริสต์ทูลขอให้แผนการของพระเจ้าดำเนินต่อไปให้ถึงที่สุดราวกับว่ามนุษย์ไม่เคยล้มลงในบาป พระองค์ทรงทูลขอให้ประชากรของพระองค์ไม่เพียงแต่ได้รับการอภัยและการชำระบาปทั้งปวงอย่างหมดสิ้นเท่านั้น แต่ให้มีส่วนร่วมกับพระสิริของพระองค์และได้นั่งบนบัลลังก์ของพระองค์ด้วย {GC 483.3} {GCth17 420.3}

ในขณะที่พระเยซูทรงแก้ต่างให้แก่ประชากรแห่งพระคุณของพระองค์ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า ซาตานกล่าวหาพวกเขาว่าเป็นผู้ล่วงละเมิด จอมหลอกลวงตัวยงลงแรงนำพวกเขาให้รู้สึกสงสัยเพื่อให้พวกเขาสูญเสียความเชื่อมั่นในพระเจ้า หวังที่จะแยกพวกเขาออกไปจากความรักของพระองค์และทำผิดต่อธรรมบัญญัติของพระองค์ บัดนี้มันชี้ไปยังหนังสือบันทึกชีวิตของพวกเขา ชี้ไปยังจุดบกพร่องต่างๆ ในอุปนิสัยที่หลู่พระเกียรติพระผู้ไถ่ของพวกเขาซึ่งมีความแตกต่างไปจากอุปนิสัยของพระคริสต์ มันชี้ไปยังบาปทั้งหมดที่มันล่อลวงให้พวกเขาทำ และจากทั้งหมดนี้ มันจึงอ้างว่าคนเหล่านี้อยู่ภายใต้การปกครองของมัน {GC 484.1} {GCth17 421.1}

พระเยซูไม่ได้ทรงหาข้อแก้ตัวให้กับบาปทั้งหลายของพวกเขา แต่ทรงชี้ให้เห็นการสำนึกผิดและความเชื่อของพวกเขาและทรงอ้างสิทธิ์ที่พวกเขาจะได้รับการอภัยโทษ พระองค์ทรงชูพระหัตถ์ที่มีรอยแผลขึ้นต่อเบื้องพระพักตร์พระบิดาและทูตสวรรค์บริสุทธิ์ทั้งหลาย พระองค์ตรัสว่า เรารู้จักชื่อของพวกเขา เราได้สลักพวกเขาไว้บนฝ่ามือของเรา “เครื่องบูชาที่พระเจ้าทรงปรารถนาคือจิตใจที่แตกสลาย ใจที่แตกสลายและสำนึกผิดนั้น ข้าแต่พระเจ้า พระองค์จะไม่ทรงดูถูก” สดุดี 51:17 และพระองค์ทรงประกาศต่อผู้ที่กล่าวโทษประชากรของพระองค์ว่า “พระยาห์เวห์ผู้ทรงเลือกสรรกรุงเยรูซาเล็มทรงว่ากล่าวเจ้า นี่เป็นดุ้นฟืนที่ฉวยออกมาจากไฟไม่ใช่หรือ” เศคาริยาห์ 3:2 พระคริสต์จะทรงสวมความชอบธรรมของพระองค์เองให้แก่ผู้ที่สัตย์ซื่อของพระองค์เพื่อพระองค์จะทรงนำพวกเขาเข้ามาหาพระบิดาเป็น “คริสตจักรที่มีศักดิ์ศรี ไม่มีด่างพร้อย

ริ้วรอยหรือมลทินใดๆ เลย” เอเฟซัส 5:27 ชื่อของคนเหล่านั้นยังคงจารึกอยู่ในหนังสือแห่งชีวิตและมีบันทึกเกี่ยวกับพวกเขาว่า “พวกเขาจะดำเนินไปกับเราในชุดสีขาว เพราะว่าเขาเป็นคนที่คู่ควร” วิวรณ์ 3:4 {GC 484.2} {GCth17 421.2}

ด้วยประการฉะนี้ พระสัญญาแห่งพันธสัญญาใหม่จะเกิดขึ้นอย่างสมบูรณ์ว่า “เราจะให้อภัยความผิดบาปของเขา และจะไม่จดจำบาปของเขาอีกต่อไป” “พระยาห์เวห์ตรัสว่า ในวันเหล่านั้นและในเวลานั้นจะหาความผิดบาปในอิสราเอลไม่พบเลย จะหาบาปในยูดาห์ก็จะไม่พบเลย” เยเรมีย์ 31:34; 50:20 “ในวันนั้นกิ่งของพระยาห์เวห์จะงดงามและรุ่งโรจน์ และผลิตผลของแผ่นดินจะเป็นความภูมิใจ และเป็นเกียรติของผู้รอดตายในอิสราเอล และคนที่เหลืออยู่ในศิโยนและตกค้างอยู่ในเยรูซาเล็มจะถูกเรียกว่าบริสุทธิ์ คือทุกคนที่ถูกบันทึกว่ามีชีวิตในเยรูซาเล็ม” อิสยาห์ 4:2, 3 {GC 485.1} {GCth17 422.1}

พระราชกิจแห่งการพิจารณาพิพากษาและการลบบาปออกไปนั้นจะต้องทำให้เสร็จก่อนการเสด็จกลับมาครั้งที่สองขององค์พระผู้เป็นเจ้า เนื่องจากคนที่ตายไปแล้วจะถูกพิพากษาตามสิ่งที่บันทึกไว้ในหนังสือ จึงเป็นไปไม่ได้ที่บาปทั้งหลายของมนุษย์จะถูกลบออกไปจนกว่าการพิพากษาจะเสร็จสิ้นซึ่งในการพิพากษานี้กรณีของพวกเขาจะได้รับการตรวจสอบ แต่อัครทูตเปาโลกล่าวไว้อย่างชัดเจนว่า บาปของผู้เชื่อจะถูกลบทิ้งไป “วาระพักผ่อนหย่อนใจจะได้มาจากพระพักตร์พระเจ้า” และพระเจ้า “จะประทานพระคริสต์ที่ทรงกำหนดไว้นั้น” กิจการ 3:19, 20 TBS 1971, THSV เมื่อการพิจารณาพิพากษาตรวจสอบเสร็จสิ้น พระคริสต์จะเสด็จมาพร้อมกับบำเหน็จของพระองค์เพื่อประทานให้กับทุกคนตามการกระทำของเขา {GC 485.2} {GCth17 422.2}

ในพิธีจำลองที่เป็นสัญลักษณ์นั้น เมื่อมหาปุโรหิตทำพิธีลบบาปให้ชนชาติอิสราเอลแล้ว เขาจะก้าวออกมาและอวยพรแก่คนที่ร่วมชุมนุมกันอยู่ ในทำนองเดียวกัน เมื่อพระราชกิจในฐานะคนกลางของพระเยซูสิ้นสุดลงแล้ว พระองค์จะเสด็จออกมาปรากฏในสภาพที่ปราศจากบาปเพื่อ “นำความรอดมาให้” (ฮีบรู 9:28) เพื่อประทานพระพรแห่งชีวิตนิรันดร์ให้แก่ประชากรที่รอคอยพระองค์ เช่นเดียวกับปุโรหิตที่นำบาปออกมาจากสถานนมัสการแล้วสารภาพลงบนหัวของแพะของอาซาเซล พระคริสต์ก็จะทรงนำบาปเหล่านี้ทั้งหมดวางลงบนซาตานซึ่งเป็นผู้ให้กำเนิดและส่งเสริมบาป แพะของอาซาเซลที่รับบาปของชนชาติอิสราเอลจะถูกนำไปปล่อย “ยังที่เปลี่ยว.....ถิ่นทุรกันดาร” (เลวีนิติ 16:22) ในทำนองเดียวกัน ซาตานจะรับมลทินบาปต่างๆ ทั้งหมดที่มันเป็นผู้ก่อเหตุให้ประชากรของพระเจ้าทำความผิด มันจะถูกขังเป็นระยะเวลาหนึ่งพันปีอยู่ในโลกซึ่งจะกลายเป็นที่ร้างไม่มีผู้คนอาศัย และในที่สุดมันจะรับโทษเต็มขนาดของบาปในไฟที่จะทำลายคนชั่วทั้งหมด ด้วยประการฉะนี้ แผนการไถ่อันยิ่งใหญ่จะสำเร็จเมื่อบาปถูกทำลายให้สูญสิ้นไป และทุกคนที่เต็มใจละทิ้งความชั่วจะได้รับความรอด {GC 485.3} {GCth17 422.3}

เมื่อถึงเวลาที่กำหนดไว้สำหรับการพิพากษาคือเมื่อเวลา 2300 วันสิ้นสุดลงในปี ค.ศ. 1844 การพิจารณาตรวจสอบและการลบบาปต่างๆ ได้เริ่มต้นขึ้น ทุกคนที่เคยรับพระนามของพระคริสต์มาไว้กับตัวจะต้องผ่านการตรวจสอบอย่างถี่ถ้วน ทั้งผู้ที่ยังมีชีวิตและผู้ที่ตายไปแล้วจะถูกพิพากษา “ตามการกระทำของเขาทั้งหลายที่เขียนไว้ในหนังสือเหล่านั้น” วิวรณ์ 20:12 {GC 486.1} {GCth17 423.1}

บาปทั้งหลายที่ยังไม่ได้กลับใจและละทิ้งไปจะไม่ได้รับการอภัยและจะไม่ถูกลบออกจากหนังสือที่จดบันทึกไว้ แต่จะคงอยู่เพื่อเป็นพยานปรักปรำคนบาปในวันของพระเจ้า เขาอาจทำบาปนั้นในความสว่างของเวลากลางวันหรือในความมืดของยามค่ำคืน แต่สิ่งเหล่านี้จะถูกเปิดเผยและปรากฏให้เห็นต่อเบื้องพระพักตร์ของพระองค์ผู้ซึ่งเราต้องเผชิญหน้าด้วย

ทูตสวรรค์ของพระเจ้ามองเห็นบาปทุกอย่างและบันทึกสิ่งเหล่านั้นไว้ในหนังสือบันทึกซึ่งไม่ผิดพลาด บาปนั้นอาจถูกทำอย่างซ่อนเร้น ถูกปฏิเสธ ถูกปกปิดจากพ่อ แม่ ภรรยา ลูก หรือเพื่อนๆ ความผิดที่อาจไม่มีผู้ใดสงสัยนอกจากตัวเขาเอง แต่กลับถูกเปิดออกอย่างหมดเปลือกต่อหน้าสายลับชาวสวรรค์ ความมืดของยามค่ำคืนที่มืดมิดที่สุด การอำพรางอย่างมีศิลปะแห่งการหลอกลวงทั้งปวง ไม่พอเพียงที่จะปกปิดแม้สักความคิดหนึ่งจากการรับรู้ของพระเจ้าผู้ทรงดำรงอยู่เป็นนิตย์ พระเจ้าทรงมีบันทึกที่แม่นยำของทุกการกระทำที่ไม่เป็นธรรมและทุกการซื้อขายที่ไม่ยุติธรรม การประพฤติที่แสดงออกว่าเคร่งศาสนาไม่สามารถหลอกพระองค์ได้ พระองค์ไม่เคยประเมินอุปนิสัยของใครผิด มนุษย์อาจถูกผู้ที่มีใจคดโกงหลอก แต่พระเจ้าทรงเจาะผ่านทุกสิ่งทุกอย่างที่ซ่อนเร้นไว้ และอ่านความในใจของชีวิตได้ {GC 486.2} {GCth17 423.2}

ช่างเป็นแนวคิดที่น่าเคร่งขรึมเกรงขามเพียงไร วันแล้ววันเล่าเรื่อยไปจนถึงนิรันดร์กาลที่หนังสือแห่งสวรรค์ยังคงทำการบันทึกตลอดมา คำพูดต่างๆ ที่ครั้งหนึ่งเคยพูดออกไปและกิจกรรมที่ครั้งหนึ่งเคยทำจะถูกเรียกกลับคืนไม่ได้ ทูตสวรรค์จดบันทึกทั้งสิ่งที่ดีและชั่ว ผู้พิชิตยิ่งใหญ่ที่สุดในโลกไม่อาจเรียกสิ่งที่เกิดขึ้นไปแล้วคืนมาได้แม้เพียงสักวันเดียว การกระทำต่างๆ ของเรา คำพูดทั้งหลายของเรา แม้แต่แรงจูงใจต่างๆ ที่เร้นลับที่สุดของเรา ทั้งหมดนี้มีส่วนในการกำหนดชะตากรรมของเราว่าเราจะได้พบกับความผาสุกหรือความทุกข์ ถึงแม้เราอาจลืมสิ่งที่เราทำไปแล้ว แต่สิ่งเหล่านั้นจะเป็นพยานเพื่อนำไปสู่ความบริสุทธิ์หรือเพื่อนำไปสู่การลงโทษ {GC 486.3} {GCth17 423.3}

ดั่งจิตรกรที่วาดสัดส่วนของใบหน้าด้วยความแม่นยำลงบนผืนผ้าใบที่สะอาด หนังสือเบื้องบนก็จะบันทึกอุปนิสัยอย่างสัตย์ซื่อด้วย แต่กระนั้น ช่างไม่ค่อยมีใครรู้สึกกังวลใจที่ชาวสวรรค์จะมองเห็นบันทึกการกระทำเหล่านั้น ถ้าผ้าม่านที่แยกระหว่างสิ่งที่ตามองเห็นกับที่ตามองไม่เห็นจะถูกเปิดออก และเหล่าบุตรของมวลมนุษย์จะมองเห็นทูตสวรรค์ที่กำลังคอยจดบันทึกคำพูดทุกคำและการกระทำทุกอย่างที่พวกเขาจะต้องเผชิญหน้าอีกครั้งในวันพิพากษาแล้ว ในแต่ละวันจะมีคำพูดสักกี่คำที่พวกเขาจะไม่พูด และมีการกระทำสักกี่อย่างที่พวกเขาจะไม่ทำ {GC 487.1} {GCth17 424.1}

ในการพิพากษา ทุกตะลันต์ความสามารถจะถูกนำมาตรวจสอบอย่างถี่ถ้วนว่ามีการนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างไร เราใช้ต้นทุนที่สวรรค์ให้เรายืมมานั้นอย่างไร เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จกลับมา พระองค์จะทรงได้รับต้นทุนของพระองค์กลับคืนพร้อมดอกเบี้ยหรือไม่ เราพัฒนาความสามารถที่ทรงฝากเราไว้ในมือและในใจและในสมองของเราเพื่อถวายเกียรติพระเจ้าและเพื่อเป็นพระพรแก่โลกอย่างไร เราใช้เวลาของเรา ปากกาของเรา เสียงของเรา เงินทองของเรา และอิทธิพลของเราอย่างไร เราทำถวายพระคริสต์เพื่อคนยากจน คนทุกข์ยาก คนกำพร้าหรือแม่ม่ายอย่างไร พระเจ้าทรงแต่งตั้งให้เราเป็นผู้ดูแลพระวจนะอันบริสุทธิ์ของพระองค์ เราทำอะไรกับแสงสว่างและความจริงที่ทรงโปรดประทานให้เราเพื่อนำคนอื่นให้ได้รู้ถึงความรอด การอ้างตนว่าเชื่อพระคริสต์นั้นไม่มีคุณค่าใดๆ แต่ความรักที่แสดงออกมาให้เห็นเป็นการกระทำเท่านั้นที่ถือว่ามีคุณค่าที่แท้จริง แต่กระนั้น ในสายตาของชาวสวรรค์ มีเพียงความรักที่ทำให้การกระทำเกิดคุณค่าขึ้นมา ไม่ว่าการกระทำใดๆ ที่ทำด้วยความรัก การกระทำนั้นอาจเล็กน้อยที่สุดในสายตาของมนุษย์ แต่พระเจ้าทรงยอมรับและตอบแทนการกระทำนั้น {GC 487.2} {GCth17 424.2}

ความเห็นแก่ตัวของมนุษย์ที่ซ่อนอยู่จะถูกเปิดเผยไว้ในหนังสือของสวรรค์ มีบันทึกของการละเลยหน้าที่ต่างๆ

ที่ต้องทำให้กับเพื่อนมนุษย์และการละลืมการทรงเรียกร้องของพระผู้ช่วยให้รอด พวกเขาจะได้เห็นจากหนังสือเล่มนี้ว่าพวกเขาใช้เวลา ความคิด และพละกำลังที่ควรเป็นของพระคริสต์ไปให้กับซาตานบ่อยแค่ไหน เป็นบันทึกน่าเศร้าที่ทูตสวรรค์ต้องนำไปยังสวรรค์ มนุษย์ที่มีปัญญาและแสดงตนว่าติดตามพระคริสต์กลับหมกมุ่นอยู่กับการสะสมทรัพย์สมบัติทางฝ่ายโลกหรือสนุกสนานกับความเพลิดเพลินทางโลก พวกเขาสังเวยเงินทอง เวลาและกำลังให้กับการโอ้อวดและสนองตัณหาของตนเอง แต่ใช้เวลาเพียงเล็กน้อยในการอธิษฐาน การศึกษาพระคัมภีร์ การถ่อมตนและการสารภาพบาป {GC 487.3} {GCth17 424.3}

ซาตานค้นหากลวิธีอย่างนับไม่ถ้วนเพื่อครอบครองความคิดของเรา จนทำให้เราไม่ใส่ใจกับงานที่เราควรทำความคุ้นเคยมากที่สุด จอมหลอกลวงเกลียดชังความจริงยิ่งใหญ่ต่างๆ ที่เปิดเผยให้เห็นเครื่องบูชาลบมลทินบาปและคนกลางผู้มีอำนาจอย่างเต็มล้น มันรู้ดีแก่ใจว่า ในการที่จะได้ผลตามที่มันต้องการนั้น มันจะต้องหันเหความคิดให้ออกไปจากพระเยซูและจากความจริงของพระองค์ {GC 488.1} {GCth17 425.1}

ผู้ที่ต้องการรับผลประโยชน์จากการทรงเป็นคนกลางของพระผู้ช่วยให้รอดจะต้องไม่ยอมให้สิ่งใดมาขัดขวางความพยายามของเขาที่จะไปให้ถึงความบริสุทธิ์ที่สมบูรณ์แบบด้วยความยำเกรงพระเจ้า เขาจะต้องใช้เวลาอันมีค่าเพื่อการศึกษาความจริงของพระคำด้วยความจริงใจและด้วยการอธิษฐาน แทนที่จะใช้ไปกับความสนุกสนานเพลิดเพลิน การโอ้อวดหรือการแสวงหาผลกำไร ประชากรของพระเจ้าจะต้องเข้าใจเรื่องสถานนมัสการและการพิจารณาพิพากษาอย่างถ่องแท้ ทุกคนต้องมีความรู้เรื่องตำแหน่งและพระราชกิจของมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ หาไม่แล้ว มันเป็นไปไม่ได้ที่พวกเขาจะนำความเชื่อซึ่งจำเป็นสำหรับช่วงเวลานี้ออกมาใช้หรือเข้าไปอยู่ในตำแหน่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ให้เขาไปอยู่ ทุกคนมีจิตวิญญาณที่จะต้องช่วยให้รอดหรือปล่อยให้พินาศ แต่ละคนมีคดีที่จะต้องขึ้นศาลของพระเจ้า แต่ละคนจะต้องเผชิญหน้ากับพระผู้พิพากษาผู้ยิ่งใหญ่ เป็นเรื่องสำคัญมากเพียงไรที่สมองของทุกคนจะต้องไตร่ตรองอยู่เสมอถึงภาพเหตุการณ์อันสำคัญเคร่งขรึมเมื่อการพิพากษาจะเกิดขึ้นและหนังสือบันทึกต่างๆ จะถูกเปิดออก เมื่อทุกคนพร้อมกับดาเนียลจะยืนขึ้นในส่วนที่กำหนดไว้ เมื่อสิ้นสุดวันทั้งหลายนั้น ดาเนียล 12:13 TKJV {GC 488.2} {GCth17 425.2}

ทุกคนที่ได้รับแสงสว่างในหัวข้อเรื่องเหล่านี้จะต้องเป็นพยานให้กับความจริงอันยิ่งใหญ่ที่พระเจ้าทรงมอบหมายให้พวกเขา สถานนมัสการในสวรรค์เป็นจุดศูนย์กลางการปฏิบัติพระราชกิจของพระคริสต์เพื่อมนุษย์ มันเกี่ยวข้องกับจิตวิญญาณทุกดวงที่มีชีวิตอยู่บนโลกนี้ สถานนมัสการในสวรรค์เปิดให้เห็นถึงแผนการไถ่ให้รอดซึ่งกำลังนำเราไปสู่ช่วงเวลาสุดท้ายของการสิ้นยุคและกำลังเปิดเผยให้เห็นเรื่องราวแห่งชัยชนะของการต่อสู้ระหว่างความชอบธรรมและบาป เป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่งที่ทุกคนจะต้องตรวจสอบหัวข้อเรื่องเหล่านี้อย่างละเอียดและสามารถให้คำตอบแก่ทุกคนที่ถามถึงเหตุผลของความหวังที่มีอยู่ในนั้นได้ {GC 488.3} {GCth17 425.3}

การอุทธรณ์ของพระคริสต์เพื่อมนุษย์ในสถานนมัสการเบื้องบนเป็นสิ่งจำเป็นต่อแผนการแห่งความรอดเท่าเทียมกับการตายของพระองค์บนกางเขน โดยการตายของพระคริสต์ พระองค์ทรงเริ่มพระราชกิจนั้นซึ่งภายหลังจากการเป็นขึ้นจากความตายแล้วได้เสด็จขึ้นไปทำต่อให้สำเร็จในสวรรค์ เราจะต้องเข้าไปภายในม่านด้วยความเชื่อ “พระเยซูผู้ทรงนำหน้าเสด็จเข้าไปก่อนเพื่อเรา” ฮีบรู 6:20 ณ ที่นั่น ความสว่างจากกางเขนแห่งคาลวารีถูกสะท้อนออกมา ณ ที่นั่นเราจะเข้าใจความลึกลับของการไถ่ให้รอดได้ชัดเจนยิ่งขึ้น การช่วยมนุษย์ให้รอดบรรลุความสำเร็จได้ด้วยค่าใช้จ่ายที่ประเมินค่าไม่ได้ของสวรรค์ เครื่องบูชาที่ถวายมีค่าเทียบเท่ากับคำเรียกร้องที่เต็มขนาดของธรรมบัญญัติของพระเจ้าที่ถูกล่วงละเมิด

พระเยซูทรงเปิดทางที่จะไปยังบัลลังก์ของพระบิดา และโดยการทรงเป็นคนกลางของพระองค์ ทุกคนที่ต้องการอย่างจริงใจที่จะเข้ามาหาพระองค์ด้วยความเชื่ออาจจะเข้ามาถึงเบื้องพระพักตร์พระเจ้าได้ {GC 489.1} {GCth17 426.1}

"ผู้ซ่อนการละเมิดของตนไว้จะไม่เจริญ แต่ผู้สารภาพและทิ้งมันจะได้ความกรุณา" สุภาษิต 28:13 หากผู้ที่ปกปิดและหาข้อแก้ตัวให้กับความผิดต่างๆ ของตนมองเห็นว่าซาตานมีความยินดีปรีดาเพียงใด และมันเยาะเย้ยพระคริสต์และทูตสวรรค์ศักดิ์สิทธิ์เพราะการกระทำของพวกเขาอย่างไร พวกเขาก็คงจะเร่งรีบสารภาพบาปทั้งหลายของตนเองและขจัดมันทิ้งไป ซาตานกระทำเพื่อการควบคุมความคิดทั้งหมดโดยผ่านทางความบกพร่องต่างๆ ในอุปนิสัยและมันรู้ดีว่าหากพวกเขาเก็บสงวนความบกพร่องเหล่านี้ไว้ มันก็จะประสบชัยชนะ ด้วยเหตุนี้ มันจึงคอยหาโอกาสที่จะหลอกผู้ติดตามพระคริสต์ด้วยเล่ห์ที่ร้ายกาจของมันอยู่เสมอเพื่อพวกเขาจะไม่มีทางเอาชนะได้ แต่พระเยซูทรงทูลขอเผื่อเขาทั้งหลายด้วยพระหัตถ์ที่มีบาดแผลและพระวรกายที่ฟกช้ำ และพระองค์ทรงประกาศให้กับทุกคนที่จะติดตามพระองค์ว่า "พระคุณของเราก็เพียงพอกับเจ้า" 2 โครินธ์ 12:9 "จงเอาแอกของเราแบกไว้ แล้วเรียนจากเรา เพราะว่าเราสุภาพอ่อนโยนและใจอ่อนน้อม และจิตใจของพวกท่านจะได้หยุดพัก ด้วยว่าแอกของเราก็พอเหมาะ และภาระของเราก็เบา" มัทธิว 11:29, 30 อย่าให้ผู้ใดคิดว่าความบกพร่องทั้งหลายของเขารักษาให้หายไม่ได้ พระเจ้าจะประทานความเชื่อและพระคุณที่จะเอาชนะสิ่งเหล่านี้ {GC 489.2} {GCth17 426.2}

เรากำลังมีชีวิตอยู่ในวันยิ่งใหญ่ของการลบมลทินบาป ในพิธีจำลองที่เป็นสัญลักษณ์นั้น เมื่อมหาปุโรหิตทูลขอการลบบาปให้ชนชาติอิสราเอล ทุกคนจะต้องบังคับใจตัวเองด้วยการสำนึกผิดจากบาปและถ่อมตนต่อเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นพระเจ้า ไม่เช่นนั้นแล้ว พวกเขาอาจจะถูกไล่ออกจากท่ามกลางชนชาติอิสราเอล เลวีนิติ 23:27, 29 TBS 1971, THSV ในทำนองเดียวกัน ในช่วงที่เวลาแห่งพระกรุณาธิคุณของเขามีเหลือไม่มากนัก ทุกคนที่ต้องการมีชื่อคงอยู่ในหนังสือแห่งชีวิตจะต้องบังคับจิตใจของตนเองต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าด้วยการเสียใจต่อบาปและการกลับใจอย่างแท้จริงนับตั้งแต่ตอนนี้ จำเป็นที่จะต้องมีการตรวจสอบจิตใจอย่างถี่ถ้วนและสัตย์ซื่อ คนจำนวนมากที่อ้างว่าตนเป็นคริสเตียนจะต้องขจัดจิตใจที่เล่นๆไม่จริงจังทิ้งไป มีการต่อสู้ที่สำคัญอยู่เบื้องหน้าของทุกคนที่ต้องการเอาชนะความโน้มเอียงชั่วที่พยายามควบคุมพวกเขา การเตรียมพร้อมเป็นงานที่แต่ละคนต้องทำด้วยตนเอง เราไม่ได้รอดเป็นหมู่คณะ ความบริสุทธิ์และการอุทิศตนของคนหนึ่งไปทดแทนคุณลักษณะที่ขาดไปของอีกคนหนึ่งไม่ได้ แม้ว่าคนทุกชาติจะต้องผ่านการตรวจสอบในการพิพากษาต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า แต่กระนั้นพระองค์จะทรงตรวจสอบแต่ละกรณีอย่างละเอียดและระมัดระวังราวกับว่าไม่มีคนอื่นใดในโลกนี้อีกแล้ว ทุกคนจะต้องผ่านการทดสอบและจะต้องปราศจากตำหนิหรือริ้วรอยหรือความบกพร่องใดๆ {GC 489.3} {GCth17 426.3}

เหตุการณ์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับภารกิจปิดท้ายของการลบมลทินบาปนั้น ช่างน่าเคร่งขรึมสำคัญยิ่งนัก ความสนใจต่อสิ่งที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นี้มีความสำคัญอย่างยิ่ง ในขณะนี้การพิพากษานี้กำลังดำเนินอยู่ในสถานนมัสการเบื้องบน และดำเนินต่อเนื่องมาแล้วเป็นเวลาหลายปี ในเร็ววันนี้ รวดเร็วเพียงไรไม่มีผู้ใดทราบ การพิจารณานี้จะดำเนินมาถึงผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่ ชีวิตของเราจะปรากฏอย่างน่าสะพรึงกลัวต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าเพื่อรับการตรวจสอบ จึงเป็นเรื่องจำเป็นอย่างยิ่งที่จิตวิญญาณทุกดวงจะต้องรับฟังคำตักเตือนของพระผู้ช่วยให้รอดในช่วงเวลานี้มากกว่าช่วงเวลาอื่นๆ ว่า "จงเฝ้าระวังและอธิษฐาน เพราะพวกท่านไม่รู้ว่าวันนั้นหรือเวลานั้นจะมาถึงเมื่อไหร่" มาระโก 13:33 "ถ้าเจ้าไม่ตื่นขึ้น เราจะมาเหมือนอย่างขโมย และเจ้าจะไม่รู้ว่าเราจะมาหาเจ้าชั่วโมงไหน" วิวรณ์ 3:3 {GC 490.1} {GCth17 427.1}

เมื่องานการพิจารณาพิพากษาปิดฉากลง ชะตากรรมของทุกคนจะถูกตัดสินว่าจะมีชีวิตหรือตาย เวลาแห่งพระกรุณาธิคุณจะสิ้นสุดลงเพียงช่วงสั้นๆ ก่อนการเสด็จมาปรากฏขององค์พระผู้เป็นเจ้าในหมู่เมฆบนท้องฟ้า ในพระธรรมวิวรณ์ พระคริสต์ทรงมองไปยังเวลานั้นและประกาศว่า "จงให้คนอธรรมประพฤติการอธรรมต่อไป จงให้คนโสมมประพฤติการโสมมต่อไป จงให้คนชอบธรรมทำการชอบธรรมต่อไป และจงให้คนบริสุทธิ์เป็นคนบริสุทธิ์ต่อไป 'นี่แน่ะ เราจะมาในเร็วๆ นี้ และจะนำบำเหน็จของเรามาด้วย เพื่อตอบแทนตามการกระทำของแต่ละคน'" วิวรณ์ 22:11, 12 {GC 490.2} {GCth17 427.2}

คนชอบธรรมและคนชั่วจะยังคงดำรงชีวิตอยู่ในโลกในสภาพมตะของเขา คือ คนทั้งหลายจะยังคงกำลังเพาะปลูกและก่อสร้าง กำลังกินและดื่ม ทุกคนไม่ได้ตระหนักเลยว่าการตัดสินสุดท้ายซึ่งเปลี่ยนแปลงไม่ได้กำลังถูกประกาศอยู่ในสถานนมัสการเบื้องบน ในสมัยก่อนน้ำท่วมโลก ภายหลังจากที่โนอาห์เข้าไปในนาวาแล้ว พระเจ้าทรงกักเก็บตัวเขาไว้และทรงปิดประตูไม่ให้คนชั่วร้ายเข้าไป แต่ทว่าเป็นเวลาเจ็ดวันที่คนทั้งหลายไม่รู้ว่าหายนะของพวกเขาถูกกำหนดไว้แล้ว พวกเขายังคงดำเนินชีวิตที่สะเพร่า รักสนุก และเยาะเย้ยคำเตือนเรื่องการพิพากษาที่กำลังจะมาถึง พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า "เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาก็จะเป็นอย่างนั้น" มัทธิว 24:39 ดั่งขโมยในยามเที่ยงคืนที่มาอย่างเงียบๆ ไม่มีใครรู้เห็น ชั่วโมงแห่งการตัดสินก็จะมาถึงเช่นนั้น ชั่วโมงซึ่งเป็นจุดที่กำหนดชะตากรรมของมนุษย์ทุกคน ซึ่งเป็นการเพิกถอนครั้งสุดท้ายของข้อเสนอแห่งความเมตตาที่มีให้กับบรรดาผู้ที่ทำผิด {GC 491.1} {GCth17 427.3}

"เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงเฝ้าระวังอยู่.......หากเจ้าของบ้านกลับมาอย่างฉับพลัน ท่านอาจพบว่าพวกท่านกำลังนอนหลับอยู่" มาระโก 13:35, 36 สภาพที่อันตรายจะเป็นของผู้ที่เมื่อยล้าในการรอคอยและหันไปหาสิ่งเย้ายวนของโลก ในขณะที่นักธุรกิจกำลังหมกมุ่นอยู่กับการติดตามการค้ากำไร ในขณะที่คนรักความสนุกหรรษากำลังคอยมองแต่การตามใจตนเอง ในขณะที่บุตรสาวของแฟชั่นกำลังจัดเตรียมเครื่องประดับ อาจเป็นเวลาที่พระผู้ทรงพิพากษาคนทั้งโลกจะประกาศคำตัดสินว่าเจ้า "ถูกชั่งในตราชู ทรงเห็นว่ายังขาดอยู่" ดาเนียล 5:27 {GC 491.2} {GCth17 427.4}*****

บท 29 - จุดเริ่มต้นของความชั่ว

ในความนึกคิดของคนมากมาย จุดเริ่มต้นของบาปและเหตุผลที่บาปยังคงมีอยู่เป็นเรื่องน่าฉงนอย่างมาก พวกเขามองเห็นการกระทำของความชั่วพร้อมด้วยผลของความโศกเศร้าและหายนะที่น่ากลัว และต่างถามว่าเรื่องทั้งหมดนี้ยังเกิดขึ้นได้อย่างไรภายใต้อำนาจการปกครองของพระเจ้าผู้ทรงกอปรด้วยพระปัญญา อำนาจ และความรักที่ไม่มีขอบเขตจำกัด นี่เป็นความลึกลับที่พวกเขาหาคำอธิบายไม่ได้ และในความไม่มั่นใจและความสงสัยของพวกเขา พวกเขาจึงมืดบอดมองไม่เห็นความจริงที่เปิดเผยอย่างชัดแจ้งในพระวจนะของพระเจ้าและจำเป็นต่อความรอด ในขณะที่มีคนสอบถามเกี่ยวกับเรื่องที่บาปยังคงมีอยู่นั้น พวกเขาลงแรงไปค้นหาในสิ่งที่พระเจ้าไม่ทรงเปิดเผย ดังนั้น พวกเขาจึงไม่พบคำตอบที่จะแก้ปัญหาของพวกเขา และเช่นนั้นพวกเขาจึงถูกกระตุ้นด้วยแนวโน้มที่จะสงสัย และการหาข้อผิดพลาดเล็กๆ น้อยๆ ในเรื่องนี้ก็เข้าครอบงำเป็นข้ออ้างเพื่อปฏิเสธพระคำในคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ สำหรับคนอื่นๆ พลาดที่จะเข้าใจอย่างน่าพึงพอใจในเรื่องปัญหายิ่งใหญ่ของความชั่ว ทั้งนี้เป็นเพราะข้อเท็จจริงที่ว่าขนบธรรมเนียมและการแปลความหมายผิดได้บดบังคำสอนของพระคัมภีร์ในเรื่อ

งพระลักษณะนิสัยของพระเจ้า ลักษณะการปกครองของพระองค์ และหลักการต่างๆ ของพระองค์ในการจัดการกับบาป {GC 492.1} {GCth17 428.1}

การจะอธิบายจุดเริ่มต้นของบาปเพื่อจะใช้เป็นเหตุผลอธิบายถึงการที่บาปยังคงมีอยู่นั้นเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ แต่กระนั้น เราเข้าใจทั้งในเรื่องจุดเริ่มต้นของบาปและการจัดการบาปขั้นสุดท้ายได้อย่างเพียงพอที่จะได้รับการแสดงให้เห็นอย่างเต็มที่ถึงความยุติธรรมและพระเมตตาคุณของพระเจ้าในการจัดการทุกอย่างที่ทรงทำกับความชั่ว ไม่มีเรื่องใดที่พระคัมภีร์สอนไว้ชัดเจนมากไปกว่าเรื่องที่ว่าพระเจ้าไม่ทรงต้องรับผิดชอบกับการเข้ามาของบาป ว่าไม่มีการถอนคืนพระคุณของพระเจ้าอย่างไม่มีเหตุผล ไม่มีความบกพร่องในระบอบการปกครองของพระเจ้าที่เปิดโอกาสให้เกิดการกบฏขึ้น บาปเป็นผู้บุกรุก ไม่มีเหตุผลใดที่จะบอกว่าบาปยังคงมีอยู่ได้อย่างไร บาปลึกลับและอธิบายไม่ได้ หากให้ข้อแก้ตัวแก่บาปก็จะเป็นการปกป้องบาป หากพบว่ามีข้อแก้ตัวประการใดหรือหาสาเหตุเพื่อแสดงให้เห็นว่าบาปคงอยู่ได้อย่างไรแล้ว บาปก็ไม่ใช่บาป คำจำกัดความของบาปได้มาตามที่พระคำของพระเจ้าให้ไว้คือ “บาปเป็นสิ่งที่ผิดธรรมบัญญัติ” 1 ยอห์น 3:4 บาปเป็นผลจากการกระทำของหลักการที่ต่อสู้กับธรรมบัญญัติยิ่งใหญ่แห่งความรักซึ่งเป็นพื้นฐานการปกครองของพระเจ้า {GC 492.2} {GCth17 428.2}

ก่อนที่ความชั่วจะเข้ามา ทั่วทั้งจักรวาลมีสันติสุขและความสุข ทุกสิ่งเข้าประสานอย่างบริบูรณ์กับพระประสงค์ของพระเจ้าพระผู้สร้าง ความรักที่ถวายแด่พระเจ้านั้นสูงส่ง ความรักที่มีให้แก่กันนั้นไม่ลำเอียง พระคริสต์ผู้ทรงเป็นพระวาทะ ผู้ทรงเป็นพระบุตรองค์เดียวของพระเจ้าทรงเป็นหนึ่งเดียวกับพระบิดาผู้ทรงดำรงอยู่เป็นนิตย์ คือทรงเป็นหนึ่งเดียวทั้งในธรรมชาติ ในพระลักษณะและในเป้าหมาย พระองค์ทรงเป็นเพียงผู้เดียวของทั้งจักรวาลที่ทรงสามารถเข้าร่วมในการประชุมต่างๆ และในการวางแผนทั้งหมดของพระเจ้าได้ พระบิดาทรงประกอบกิจผ่านพระคริสต์ในการทรงสร้างชาวสวรรค์ทั้งปวง “ในพระองค์สรรพสิ่งได้ถูกสร้างขึ้นทั้งในท้องฟ้า.... ไม่ว่าจะเป็นเทวบัลลังก์ หรือเป็นเทพอาณาจักร หรือเป็นเทพผู้ครองหรือศักดิเทพ” โคโลสี 1:16 TBS 1971 และชาวสวรรค์ทั้งปวงถวายความภักดีแด่พระคริสต์เสมอเท่าพระบิดา {GC 493.1} {GCth17 429.1}

ธรรมบัญญัติแห่งความรักเป็นรากฐานการปกครองของพระเจ้า ความสุขของสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดขึ้นกับความสอดคล้องอย่างบริบูรณ์ที่พวกเขามีต่อหลักการยิ่งใหญ่ของความชอบธรรม พระเจ้าทรงประสงค์การรับใช้แห่งรักจากสิ่งมีชีวิตทั้งหมดที่พระองค์ทรงสร้าง คือความจงรักภักดีที่เกิดขึ้นจากการสำนึกอย่างมีสติในพระลักษณะของพระองค์ พระองค์ไม่ทรงพอพระทัยความจงรักภักดีที่ได้จากการบังคับและพระองค์ทรงโปรดประทานความนึกคิดที่เป็นอิสระให้แก่ชาวสวรรค์ทั้งปวงเพื่อพวกเขาจะมอบถวายการรับใช้ด้วยใจสมัคร {GC 493.2} {GCth17 429.2}

แต่มีบุคคลหนึ่งเลือกใช้เสรีภาพนี้ไปในทางผิด บาปเริ่มต้นขึ้นในตัวเขา เขาเป็นผู้ที่ได้รับเกียรติมากที่สุดจากพระเจ้ารองลงมาจากพระคริสต์ และเขาเป็นผู้ที่มีอำนาจและสง่าราศีมากที่สุดเมื่อเทียบกับบรรดาผู้อาศัยในสวรรค์อื่นๆ ก่อนที่ลูซิเฟอร์จะล้มลงในบาป เขาเป็นหัวหน้าเครูบผู้พิทักษ์ บริสุทธิ์และไร้มลทิน “พระยาห์เวห์องค์เจ้านายตรัสดังนี้ว่า เจ้าเป็นแบบอย่างของความสมบูรณ์ เต็มด้วยสติปัญญาและมีความงามอย่างพร้อม เจ้าอยู่ในสวนเอเดน อุทยานของพระเจ้า อัญมณีทุกอย่างเป็นเครื่องแต่งกายของเจ้า......เราแต่งตั้งเจ้าไว้โดยมีเครูบเป็นผู้พิทักษ์ เจ้าอยู่บนภูเขาบริสุทธิ์ของพระเจ้าและเจ้าเดินอยู่ท่ามกลางศิลาเพลิง เจ้าปราศจากตำหนิในวิถีทางของเจ้าตั้งแต่วันที่เจ้าได้ถูกสร้างขึ้น จนเมื่อพบบาปชั่วในตัวเจ้า” เอเสเคียล 28:12-15 {GC 493.3} {GCth17 429.3}

ลูซิเฟอร์น่าจะยังคงอยู่เป็นที่ชื่นชอบของพระเจ้า เป็นที่รักและได้รับเกียรติจากหมู่ทูตสวรรค์ทั้งปวง เขาน่าจะใช้อำนาจอันสูงส่งเพื่อเป็นพระพรแก่ผู้อื่นและเพื่อถวายเกียรติพระผู้สร้าง แต่ผู้เผยพระวจนะกล่าวว่า “ใจของเจ้าผยองขึ้นเพราะความงามของเจ้า เจ้าทำให้ปัญญาของเจ้าวิปริตไปเนื่องด้วยความสง่างามของเจ้า” เอเสเคียล 28:17 ทีละเล็กทีละน้อย ลูซิเฟอร์เข้าไปหมกมุ่นอยู่กับความต้องการยกตนให้สูงขึ้น “เจ้าถือตัวว่าความคิดเจ้าเป็นเหมือนความคิดพระเจ้า” “เจ้ารำพึงในใจของเจ้าว่า ‘ข้าจะตั้งพระที่นั่งของข้าเหนือดวงดาวทั้งหลายของพระเจ้า ข้าจะนั่งบนขุนเขาแห่งการชุมนุม ......ข้าจะขึ้นไปเหนือความสูงของเมฆ ข้าจะทำให้ตัวของข้าเหมือนองค์สูงสุด’” เอเสเคียล 28:6 อิสยาห์ 14:13, 14 แทนที่ลูซิเฟอร์จะพยายามชักจูงให้สิ่งมีชีวิตทั้งปวงเทิดทูนพระเจ้าให้สูงสุดและจงรักภักดีต่อพระผู้ที่สร้างเขามานั้น เขากลับพยายามที่จะให้ทูตสวรรค์รับใช้และเคารพตัวเขาเอง และเขาโลภเกียรติยศที่พระบิดาทรงโปรดประทานให้พระบุตรของพระองค์ เจ้าชายแห่งเหล่าทูตสวรรค์องค์นี้หวังอยากได้อำนาจซึ่งเป็นสิทธิพิเศษของพระคริสต์เท่านั้นที่จะเป็นผู้ถือครอง {GC 494.1} {GCth17 430.1}

ชาวสวรรค์ทั้งปวงชื่นชมปรีดาที่จะสะท้อนรัศมีภาพของพระผู้สร้างและถวายสรรเสริญพระองค์ และในขณะที่พระเจ้าทรงได้รับเกียรติเช่นนี้ ทุกสิ่งมีแต่สันติสุขและความชื่นชม แต่บัดนี้มีเสียงหนึ่งที่ไม่ประสานเข้ากับเสียงอื่นๆ ทำลายความกลมกลืนของชาวสวรรค์ไป การทำเพื่อตนเองและการยกตนขึ้นเป็นวิถีทางที่ตรงข้ามกับแผนการของพระผู้สร้าง การกระทำเช่นนี้กระตุ้นให้เกิดความชั่วในจิตใจที่ซึ่งพระสิริของพระเจ้าจะต้องยิ่งใหญ่ที่สุด สภาของชาวสวรรค์อ้อนวอนลูซิเฟอร์ พระบุตรของพระเจ้าอธิบายให้เขาเห็นความยิ่งใหญ่ คุณความดีและความยุติธรรมของพระผู้สร้างและพระบัญญัติของพระองค์ที่ศักดิ์สิทธิ์และไม่เปลี่ยนแปลง พระเจ้าทรงเป็นผู้วางระเบียบของสวรรค์ด้วยพระองค์เอง และด้วยการออกไปจากระเบียบ ลูซิเฟอร์จะหลู่เกียรติพระผู้สร้างของเขาและนำหายนะมาสู่ตนเอง แต่คำตักเตือนที่ประทานให้ด้วยความรักของพระเจ้าและพระเมตตาคุณที่ไม่มีวันหมดสิ้นกลับปลุกแต่วิญญาณการต่อต้าน ลูซิเฟอร์ปล่อยให้ความอิจฉาที่มีต่อพระคริสต์มีชัยและเขาก็ยิ่งมุ่งมั่นมากขึ้น {GC 494.2} {GCth17 430.2}

ความทะนงตนในความงดงามของตัวเองหล่อเลี้ยงความปรารถนาของความเป็นใหญ่ ลูซิเฟอร์ไม่สำนึกว่าเกียรติยศสูงศักดิ์ที่ทรงโปรดประทานให้เขานั้นเป็นของประทานจากพระเจ้าและไม่ทำให้เขารู้สึกซาบซึ้งในพระคุณต่อพระผู้สร้าง เขาเทิดทูนในรัศมีสดใสและความสูงเกียรติและหวังอยากที่จะเท่าเทียมกับพระเจ้า ชาวสวรรค์รักและเคารพเขา ทูตสวรรค์ต่างยินดีปฏิบัติตามคำสั่งของเขาและเขาได้รับสติปัญญาและรัศมีภาพเหนือกว่าทูตสวรรค์ทั้งหมด ถึงกระนั้น พระบุตรของพระเจ้าทรงเป็นที่ยอมรับของชาวสวรรค์ พระองค์ทรงเป็นหนึ่งร่วมกับพระบิดาทั้งในพลังและอำนาจ ในประชุมสภาทั้งหมดของพระเจ้า พระคริสต์ทรงเข้าร่วมอยู่ด้วย ในขณะที่ลูซิเฟอร์ไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าร่วมในการวางแผนการของพระเจ้า ทูตสวรรค์ยิ่งใหญ่องค์นี้ถามว่า “ทำไม พระคริสต์จึงมีอำนาจยิ่งใหญ่เช่นนี้ ทำไมพระองค์จึงได้รับเกียรติเหนือกว่าลูซิเฟอร์” {GC 495.1} {GCth17 431.1}

ลูซิเฟอร์ออกไปจากตำแหน่งของเขาซึ่งอยู่ถัดจากเบื้องพระพักตร์พระเจ้า เขาไปกระจายความรู้สึกไม่พอใจให้กับทูตสวรรค์ทั้งหลาย เขาทำงานนี้อย่างลับๆ และชั่วขณะหนึ่งเขาปกปิดเป้าหมายแท้จริงด้วยการแสดงว่ายำเกรงพระเจ้า เขาพยายามสร้างความไม่พอใจในเรื่องพระบัญญัติที่ใช้ปกครองชาวสวรรค์และยุยงว่าพวกเขาถูกบังคับด้วยข้อห้ามต่างๆ ที่ไม่จำเป็น เนื่องจากทูตสวรรค์มีธรรมชาติที่บริสุทธิ์ เขาจึงปลุกเร้าว่าพวกเขาควรต้องปฏิบัติตามความปรารถนาของตนเอง เขาพยายามทำตัวเพื่อให้ทูตสวรรค์เห็นใจในตัวเขาด้วยการทำให้เห็นว่าพระเจ้าทรงปฏิบัติต่อเขาอย่างไม่ยุติธรร

มด้วยการประทานเกียรติยศสูงสุดให้แก่พระคริสต์ เขาอ้างว่าความอยากได้อำนาจและเกียรติยศที่ยิ่งใหญ่ขึ้นนั้นไม่ได้มีเป้าหมายเพื่อยกชูตนเองขึ้นให้สูง แต่กำลังหาเสรีภาพมาให้กับชาวสวรรค์ทั้งปวงเพื่อโดยวิธีนี้พวกเขาจะได้ไปถึงระดับที่สูงยิ่งขึ้น {GC 495.2} {GCth17 431.2}

ด้วยพระเมตตาคุณอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า พระองค์ทรงอดกลั้นพระทัยนานต่อลูซิเฟอร์ พระองค์ไม่ทรงปลดเขาออกจากตำแหน่งสูงศักดิ์ในทันที เมื่อเขาปล่อยตัวให้กับวิญญาณของความไม่พึงพอใจ หรือเมื่อเขาเริ่มเสนอข้ออ้างผิดให้แก่ทูตสวรรค์ที่ซื่อสัตย์ เขายังคงอยู่ในสวรรค์อีกนาน ครั้งแล้วครั้งเล่า ลูซิเฟอร์ได้รับข้อเสนอของการอภัยโทษโดยมีข้อแม้ให้กลับใจและยอมมอบถวายตัว ความพยายามเช่นนี้มีเพียงความรักและพระปัญญาของพระเจ้าที่จัดไว้เพื่อให้เขารู้สึกสำนึกในความผิด วิญญาณของความไม่พอใจไม่เคยมีปรากฏในสวรรค์ แรกเริ่มนั้น ลูซิเฟอร์เองมองไม่เห็นว่ากำลังหลงไปทางใด เขาไม่เข้าใจธรรมชาติที่แท้จริงของความรู้สึกต่างๆ ของตนเอง แต่เมื่อความไม่พึงพอใจของเขาผ่านการพิสูจน์ว่าไม่มีมูลเหตุแล้ว ลูซิเฟอร์ก็รู้สึกแน่ใจว่าตัวเขาเองผิดและสิ่งต่างๆ ที่พระเจ้าทรงกล่าวไว้นั้นยุติธรรมและเขาควรที่จะยอมรับข้อกำหนดเหล่านี้ต่อหน้าชาวสวรรค์ทั้งปวง หากเขาทำเช่นนี้ เขาคงช่วยตัวเองและทูตสวรรค์มากมายไว้ ในเวลานี้เขายังไม่ได้ละทิ้งความภักดีต่อพระเจ้าไปโดยสิ้นเชิง แม้เขาจะละทิ้งตำแหน่งของเทพผู้พิทักษ์ไปแล้ว แต่กระนั้นหากเขายอมกลับไปหาพระเจ้า ยอมรับพระปัญญายิ่งใหญ่ของพระผู้สร้างและพอใจรับตำแหน่งที่ทรงโปรดแต่งตั้งให้เขาในแผนการยิ่งใหญ่ของพระเจ้าแล้ว เขาคงจะได้รับแต่งตั้งให้กลับไปอยู่ในตำแหน่งเดิม แต่ความหยิ่งทะนงตนทำให้ตัวเขาไม่ยอมจำนน เขายืนกรานปกป้องแนวคิดของเขา ยืนยันว่าไม่จำเป็นต้องกลับใจและมอบตัวเองอย่างเต็มที่เข้าสู่ความขัดแย้งอันยิ่งใหญ่เพื่อต่อสู้พระผู้สร้างของเขา {GC 495.3} {GCth17 431.3}

บัดนี้ กำลังปัญญาเฉียบแหลมทั้งหมดของเขามุ่งหันเข้าหางานแห่งการหลอกลวงเพื่อเอาชนะความเห็นใจของทูตสวรรค์ที่อยู่ภายใต้การบัญชาของเขา แม้แต่ความจริงที่พระคริสต์ได้ทรงเตือนและแนะนำแก่เขา ก็ยังถูกบิดเบือนเพื่อใช้ในแผนการทรยศ สำหรับทูตสวรรค์ที่วางใจและผูกพันใกล้ชิดที่สุดกับซาตาน มันทำให้พวกเขามองว่ามันไม่ได้รับความยุติธรรม ตำแหน่งของมันไม่ได้รับความเคารพและเสรีภาพของมันถูกตัดทอน ในการแปลความหมายพระดำรัสของพระคริสต์ไปในทางที่ผิดเช่นนี้ มันก้าวไปสู่การพูดกลับกลอกและพูดเท็จ มันกล่าวหาพระบุตรของพระเจ้าว่าทรงวางแผนเพื่อทำให้มันอับอายต่อหน้าบรรดาผู้อาศัยในสวรรค์ มันยังนำเสนอประเด็นเท็จระหว่างตัวมันเองกับเหล่าทูตสวรรค์ที่ซื่อสัตย์อีกด้วย ทูตสวรรค์ที่มันไม่สามารถโน้มน้าวและนำเข้ามาอยู่ฝ่ายเดียวกับมันได้นั้น มันกล่าวหาว่าเป็นผู้ที่ไม่สนใจผลประโยชน์ของชาวสวรรค์ มันซัดทอดงานที่ตัวมันกำลังทำอยู่นี้ใส่ทูตสวรรค์เหล่านั้นที่ยังคงภักดีต่อพระเจ้า ในการที่จะทำให้คำกล่าวหาของมันที่ว่าพระเจ้าไม่ทรงยุติธรรมนั้นมีน้ำหนัก มันหันไปโจมตีพระดำรัสและการกระทำของพระผู้สร้าง เป็นแผนของมันที่ทำให้ทูตสวรรค์รู้สึกงุนงงในเรื่องพระประสงค์ของพระเจ้าด้วยเล่ห์เหลี่ยมการโต้เถียงของมัน ทุกสิ่งที่เรียบง่ายนั้นมันห่อหุ้มด้วยความลึกลับและการบิดเบือนอย่างมีศิลปะ มันโยนข้อสงสัยใส่ถ้อยคำอันชัดแจ้งที่สุดของพระยาห์เวห์ ตำแหน่งสูงของมันที่อยู่ใกล้อำนาจการปกครองของพระเจ้าทำให้สิ่งที่มันพูดมีน้ำหนักมากยิ่งขึ้นและโน้มน้าวให้ชาวสวรรค์มากมายเข้าร่วมกับมันในการกบฏต่ออำนาจของพระเจ้าแห่งสรวงสวรรค์ {GC 496.1} {GCth17 432.1}

ด้วยพระปัญญาของพระเจ้า พระองค์ทรงปล่อยให้ซาตานทำงานของมันต่อไปจนกระทั่งจิตใจแห่งความไม่พอใจสุกงอมกลายเป็นการกบฏเต็มรูปแบบ เป็นเรื่องจำเป็นที่ต้องปล่อยให้แผนการต่างๆ ของมันพัฒนาไปอย่างเต็มที่เพื่อทุกคนจะมองเห็นลักษณะและธาตุแท้ของพวกมัน ลูซิเฟอร์ในฐานะเครูบผู้ที่ได้รับการเจิมแล้วนั้น ได้รับการเชิดชูไว้อย่างสูงส่ง มันเป็นที่รักยิ่งของชาวสวรรค์และมีอิทธิพลเหนือพวกเขาอย่างแรงกล้า อาณาบริเวณการปกครองของพระเจ้าไม่ได้รวมเฉพาะชาวสวรรค์เท่านั้น แต่ยังรวมโลกทั้งหมดที่พระองค์ทรงสร้าง และซาตานคิดว่าหากมันชักนำทูตสวรรค์เข้าร่วมการกบฏกับมันได้แล้ว มันก็จะชักนำโลกอื่นเข้าร่วมกับมันด้วย มันนำเสนอปัญหาในส่วนของมันได้อย่างแนบเนียน มันใช้เล่ห์เหลี่ยมและการหลอกลวงเพื่อบรรลุเป้าหมายของมัน อำนาจของการหลอกลวงของมันนั้นยิ่งใหญ่และมันได้เปรียบด้วยการแฝงตัวโดยสวมเสื้อคลุมแห่งความเท็จ แม้แต่บรรดาทูตสวรรค์ที่จงรักภักดีก็ไม่อาจเข้าใจลักษณะนิสัยของมันหรือมองเห็นว่างานของมันจะนำไปสู่ทิศทางใด {GC 497.1} {GCth17 432.2}

ซาตานได้รับเกียรติสูงส่งอย่างมากยิ่งและการกระทำทั้งหมดของมันถูกปกปิดไว้อย่างลึกลับ ยากที่บรรดาทูตสวรรค์จะเปิดเผยธรรมชาติที่แท้จริงของงานของมัน บาปจะไม่ปรากฏว่าชั่วร้ายอย่างที่มันเป็นจนกว่ามันจะเติบใหญ่อย่างเต็มที่ นับแต่ก่อนจวบจนกระทั่งบัดนี้ ไม่มีที่สำหรับบาปในจักรวาลของพระเจ้า และสิ่งมีชีวิตที่บริสุทธิ์ไม่เข้าใจถึงธรรมชาติและความชั่วร้ายของมัน พวกเขามองไม่เห็นผลพวงต่างๆ อันน่ากลัวที่จะตามมาภายหลังซึ่งเป็นผลลัพธ์จากการละทิ้งธรรมบัญญัติของพระเจ้า ในช่วงแรกซาตานปกปิดการกระทำของมันไว้ภายใต้การแสดงออกว่าจงรักภักดีต่อพระเจ้า มันอ้างว่ากำลังหาทางส่งเสริมเกียรติยศของพระเจ้า ความมั่นคงในการปกครองของพระองค์และผลประโยชน์ของผู้อาศัยทั้งหมดในสวรรค์ ในขณะที่มันปลูกฝังความไม่พอใจเข้าไปในความคิดของทูตสวรรค์ที่อยู่ภายใต้มันนั้น มันทำอย่างแนบเนียนจนดูราวกับว่ามันกำลังหาทางกำจัดความไม่พอใจ เมื่อมันเรียกร้องให้เปลี่ยนแปลงระเบียบและกฎบัญญัติต่างๆ ของการปกครองของพระเจ้านั้น มันทำภายใต้การหลอกลวงว่าสิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องที่จำเป็นเพื่อรักษาความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในสวรรค์ {GC 497.2} {GCth17 432.3}

ในการที่พระเจ้าทรงจัดการกับบาปนั้น พระองค์ทรงใช้ได้เฉพาะความชอบธรรมและความจริงเท่านั้น ซาตานใช้การประจบประแจงและการหลอกลวงซึ่งเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงใช้ไม่ได้ นั่นคือ มันหาทางที่จะปลอมแปลงพระคำของพระเจ้าและเสนอให้ทูตสวรรค์ทั้งหลายเข้าใจแผนการการปกครองของพระองค์ไปในทางที่ผิด โดยอ้างว่าพระเจ้าไม่ทรงยุติธรรมในการจัดวางกฎและระเบียบต่างๆ ให้กับบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในสวรรค์ และอ้างว่าในการกำหนดให้สิ่งมีชีวิตทั้งปวงยอมจำนนและเชื่อฟังพระองค์นั้น พระองค์เพียงแต่ต้องการยกพระองค์เองขึ้น ด้วยเหตุนี้ จึงจำเป็นที่จะต้องแสดงให้เหล่าชาวสวรรค์ทั้งปวงรวมทั้งโลกทั้งหลายเห็นว่า การปกครองของพระเจ้ายุติธรรมและธรรมบัญญัติของพระองค์บริบูรณ์ ซาตานทำให้ดูประหนึ่งว่าตัวมันเองคอยพยายามส่งเสริมเพื่อประโยชน์ของจักรวาล ดังนั้นลักษณะที่แท้จริงของผู้ฉกชิงคนนี้และเป้าหมายแท้จริงของมันจะต้องถูกเข้าใจโดยทุกๆ คน ซาตานต้องมีเวลาเพื่อเปิดเผยตนเองให้เป็นที่ประจักษ์ด้วยผลงานชั่วต่างๆ ของมัน {GC 498.1} {GCth17 433.1}

ความขัดแย้งที่มันเองเป็นผู้ก่อให้เกิดขึ้นในสวรรค์ ซาตานกลับกล่าวโทษธรรมบัญญัติและการปกครองของพระเจ้า มันประกาศว่าความชั่วทั้งปวงเป็นผลจากการบริหารจัดการของพระเจ้า มันอ้างว่าเป็นความประสงค์ของมันที่จะทำให้บัญญัติต่างๆ ของพระยาห์เวห์ดีขึ้น ดังนั้นจึงเป็นเรื่องจำเป็นที่จะต้องให้มันแสดงสิ่งที่มันอ้างให้เห็นประจักษ์และแสดงผลลัพธ์ของข้อเสนอของมันในการเปลี่ยนแปลงธรรมบัญญัติของพระเจ้า ผลงานของมันเองจะต้องปรักปรำตัวมันเอง ซาตานอ้างแต่แรกแล้วว่ามันไม่ได้กบฏ ทั้งจักรวาลจึงต้องเห็นจอมหลอกลวงเปิดเผยโฉมหน้าออกมา {GC 498.2} {GCth17 433.2}

แม้เมื่อพระเจ้าทรงชี้ขาดไม่ให้ซาตานอยู่ในสวรรค์ต่อไป พระองค์ผู้ทรงกอปรด้วยพระปัญญายังไม่ทรงทำลายซาตาน เนื่องจากพระเจ้าทรงยอมรับการรับใช้ด้วยความรักเท่านั้น ความภักดีของผู้ที่พระองค์ทรงสร้างทั้งหมดจะต้องวางอยู่บนความสำนึกในความยุติธรรมและพระเมตตากรุณาของพระองค์ บรรดาผู้ที่อาศัยในสวรรค์และโลกอื่นๆ ที่ยังไม่ได้เตรียมพร้อมในการทำความเข้าใจธรรมชาติของบาปหรือผลพวงต่างๆ ที่ตามมาของบาปจะไม่สามารถมองเห็นความยุติธรรมและพระเมตตาของพระเจ้าในการทำลายซาตานได้ หากทรงกำจัดมันทิ้งไปเสียในทันที พวกเขาจะรับใช้พระเจ้าด้วยความกลัวมากกว่าด้วยความรัก อิทธิพลของผู้หลอกลวงจะไม่ถูกทำลายไปจนหมดสิ้นหรือแม้กระทั่งวิญญาณแห่งการกบฏก็จะไม่ถูกถอนรากออกไปจนหมดสิ้น จะต้องยอมปล่อยให้ความชั่วเติบโตจนสุกงอม เพื่อผลที่ดีต่อทั้งจักรวาลไปตลอดกาลอย่างไม่สิ้นสุด ซาตานจะต้องพัฒนาหลักการต่างๆ ของมันอย่างเต็มที่ ทั้งนี้เพื่อสิ่งมีชีวิตทั้งปวงซึ่งพระเจ้าทรงสร้างจะมองเห็นข้อกล่าวหาที่มันมีต่อการปกครองของพระเจ้าด้วยแสงสว่างที่แท้จริง เพื่อความยุติธรรมและพระเมตตาของพระเจ้าและพระบัญญัติที่ไม่เปลี่ยนแปลงของพระองค์จะหลุดพ้นจากข้อกล่าวหาไปตลอดกาล {GC 498.3} {GCth17 433.3}

การกบฏของซาตานจะต้องเป็นบทเรียนของจักรวาลนานตลอดไปทุกยุคที่กำลังจะมาถึง เป็นพยานหลักฐานไปตลอดกาลถึงธรรมชาติและผลลัพธ์อันน่ากลัวต่างๆ ของบาป การกระทำตามแนวทางของซาตานซึ่งมีผลต่อทั้งมนุษย์และทูตสวรรค์ จะเป็นข้อพิสูจน์ว่าการละเลยอำนาจของพระเจ้าจะเกิดผลอย่างไร สิ่งเหล่านี้จะเป็นหลักฐานแสดงให้เห็นว่าการปกครองของพระเจ้าและธรรมบัญญัติของพระองค์มีไว้เพื่อความสมบูรณ์พูนสุขของสรรพสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างนั้น ด้วยเหตุนี้ ประวัติศาสตร์ของประสบการณ์การกบฏที่น่ากลัวนี้จะเป็นแนวกำบังป้องกันอย่างต่อเนื่องให้แก่สิ่งมีชีวิตศักดิ์สิทธิ์ทั้งมวล เพื่อป้องกันไม่ให้พวกเขาถูกหลอกในเรื่องธรรมชาติของการล่วงละเมิด เพื่อช่วยพวกเขาไม่ให้ทำบาปและตกลงสู่ความทุกข์ของการต้องโทษ {GC 499.1} {GCth17 434.1}

ผู้ฉกชิงยิ่งใหญ่ผู้นี้ยังคงแก้ตัวอย่างต่อเนื่องไปเรื่อยๆ จนถึงจุดที่ใกล้ปิดฉากความขัดแย้งในสวรรค์ เมื่อคำประกาศว่าซาตานและผู้สนับสนุนทั้งหมดของมันจะต้องถูกขับออกจากที่พำนักอันสุขสำราญถูกประกาศออกมาแล้ว หลังจากนั้นหัวหน้ากบฏจึงประกาศอย่างห้าวหาญหมิ่นประมาทธรรมบัญญัติของพระผู้สร้าง มันย้ำข้ออ้างว่าทูตสวรรค์ไม่ต้องการการควบคุม แต่ควรปล่อยให้ทำตามความต้องการของพวกเขาเองซึ่งจะชี้นำไปในทางที่ถูกเสมอ มันประณามว่าข้อกำหนดของพระเจ้าจำกัดเสรีภาพของพวกมันและประกาศว่าเป็นความประสงค์ของมันที่จะหาทางลบล้างธรรมบัญญัติ เพื่อว่าเมื่อหลุดออกจากข้อผูกมัดนี้ ชาวสวรรค์จะมีความเป็นอยู่ที่สูงขึ้นและมีราศีมากยิ่งขึ้น {GC 499.2} {GCth17 434.2}

ซาตานและพรรคพวกของมันพร้อมใจกันซัดทอดความผิดทั้งหมดของการกบฏใส่พระคริสต์ โดยประกาศว่าหากพวกมันไม่ถูกตำหนิก็คงจะไม่มีทางที่จะกบฏ

ด้วยความดื้อรั้นและการท้าทายอย่างไม่เกรงกลัวในการทรยศของมัน มันพยายามคว่ำการปกครองของพระเจ้าแต่กลับไร้ผล แต่กระนั้นมันยังอ้างอย่างหมิ่นประมาทว่าตนเป็นเหยื่อบริสุทธิ์ของอำนาจที่กดขี่ และแล้วในที่สุดจ้าวจอมกบฏและผู้สนับสนุนทั้งหมดของมันก็ถูกขับออกจากสวรรค์ {GC 499.3} {GCth17 434.3}

วิญญาณเดียวกันที่ก่อการกบฏขึ้นในสวรรค์ยังคงดลบันดาลให้เกิดการกบฏขึ้นในโลก ซาตานสานต่อนโยบายเดียวกันนี้กับมนุษย์ดังที่มันกระทำกับบรรดาทูตสวรรค์ บัดนี้วิญญาณของมันเข้าครอบครองในตัวเหล่าบุตรที่ไม่เชื่อฟัง เช่นเดียวกับซาตาน พวกเขาพยายามหาทางทำลายข้อห้ามในธรรมบัญญัติของพระเจ้าและสัญญาที่จะให้เสรีภาพแก่มนุษย์ผ่านทางการล่วงละเมิดกฎต่างๆ ในนั้น การตำหนิบาปยังคงปลุกเร้าวิญญาณของความเกลียดชังและการต่อต้าน เมื่อข่าวสารคำเตือนของพระเจ้านำสติของพวกเขากลับคืนมา ซาตานก็นำมนุษย์ให้แก้ตัวว่าตนเองถูกและหาความเห็นใจจากผู้อื่นในวิถีบาปของตนที่ได้ทำลงไป แทนที่จะแก้ไขความผิดของพวกเขา พวกเขากลับเกรี้ยวกราดใส่ผู้ที่ตักเตือนราวกับว่าคนผู้นั้นเป็นต้นเหตุเดียวที่ก่อให้เกิดความลำบาก ตั้งแต่สมัยของอาเบลผู้ชอบธรรมจนถึงยุคนี้ของเรา วิญญาณเดียวกันนี้ยังคงปฏิบัติต่อผู้ที่กล้าตำหนิบาป {GC 500.1} {GCth17 435.1}

ซาตานชักนำมนุษย์ให้ทำบาปด้วยการบิดเบือนพระลักษณะอุปนิสัยของพระเจ้าเช่นเดียวกับที่มันเคยทำในสวรรค์ มันทำให้มนุษย์มองว่าพระเจ้าทรงเข้มงวดและโหดเหี้ยม และเมื่อมันทำสำเร็จในระดับหนึ่ง มันก็ประกาศว่าข้อจำกัดต่างๆ ที่ไม่ยุติธรรมของพระเจ้าทำให้มนุษย์ล้มลงในบาป เช่นเดียวกับที่นำให้มันเองกบฏ {GC 500.2} {GCth17 435.2}

แต่พระเจ้าพระผู้ทรงดำรงอยู่นิรันดร์กาลทรงประกาศถึงพระลักษณะของพระองค์เองว่า “ พระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์ พระเจ้าผู้เปี่ยมด้วยพระกรุณาและพระคุณ พระองค์กริ้วช้า ทรงบริบูรณ์ด้วยความรักมั่นคงและความสัตย์จริง ผู้ทรงสำแดงความรักมั่นคงจนถึงพันๆ ชั่วอายุคน ผู้ประทานอภัยการล่วงละเมิด การทรยศและบาป แต่จะไม่ทรงละเว้นการลงโทษอย่างแน่นอน” อพยพ 34:6. 7 {GC 500.3} {GCth17 435.3}

ด้วยการขับซาตานออกจากสวรรค์ พระเจ้าทรงประกาศถึงความยุติธรรมของพระองค์และรักษาเกียรติของพระบัลลังก์ของพระองค์ไว้ แต่เมื่อมนุษย์ทำบาปด้วยการยอมแพ้ต่อการหลอกลวงของวิญญาณนี้ที่ละทิ้งพระเจ้า พระเจ้าประทานหลักฐานแห่งความรักของพระองค์ด้วยการประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ให้เสด็จมาสิ้นพระชนม์เพื่อมนุษยชาติที่ล้มลงในบาป ในการลบมลทินบาปได้เปิดเผยให้เห็นถึงพระลักษณะของพระเจ้า การพิสูจน์อันทรงพลังของกางเขนแสดงให้ทั่วทั้งจักรวาลได้มองเห็นว่าแนวทางแห่งบาปที่ลูซิเฟอร์เลือกนั้นไม่มีเหตุกล่าวหาการปกครองของพระเจ้าได้ {GC 500.4} {GCth17 436.1}

ในการต่อสู้ระหว่างพระคริสต์กับซาตานในช่วงสมัยที่พระผู้ช่วยให้รอดทรงปฏิบัติพระราชกิจในโลกนั้น ธาตุแท้ของจ้าวจอมหลอกลวงถูกเปิดกระชากออก ไม่มีสิ่งใดที่มีผลต่อการถอนรากซาตานออกไปจากความรักของเหล่าทูตสวรรค์และจักรวาลทั้งปวงที่ภักดีได้ดีไปกว่าสงครามโหดเหี้ยมที่มันทำกับพระผู้ไถ่ของโลก การหมิ่นประมาทอย่างท้าทายของมันที่เรียกร้องให้พระคริสต์กราบบูชามัน ความอาจหาญอย่างอวดดีไม่เกรงกลัวที่ยกพระองค์ขึ้นไปบนยอดเขาและยอดหอคอยพระนิเวศ ความประสงค์ร้ายกาจที่เรียกร้องให้พระองค์กระโจนจากความสูงที่น่ากลัว ความมุ่งร้ายที่ไม่เคยหลับใหลที่ตามล่าพระองค์ไปทุกที่ การดลบันดาลใจของปุโรหิตและประชาชนให้ปฏิเสธความรักของพระองค์และในที่สุดร้องว่า “เอาไปตรึง

เอาไปตรึงที่กางเขน" ลูกา 23:21 เรื่องทั้งหมดนี้กระตุ้นให้เกิดความตะลึงและความโกรธของทั่วทั้งจักรวาล {GC 501.1} {GCth17 436.2}

ซาตานเป็นผู้ที่ปลุกปั่นให้โลกปฏิเสธพระคริสต์ เจ้าชายแห่งความชั่วลงแรงและเล่ห์ทั้งหมดของมันเพื่อทำลายพระเยซู เพราะมันมองเห็นว่าพระเมตตาและความรักของพระผู้ช่วย ความเห็นอกเห็นใจและความสงสารอันอ่อนโยนของพระองค์แสดงให้โลกเห็นถึงพระลักษณะของพระเจ้า ซาตานโต้สิทธิการเรียกร้องทุกข้อที่พระบุตรของพระเจ้ายกชูขึ้นมาและใช้มนุษย์เป็นตัวแทนของมันเพื่อทำให้ชีวิตของพระผู้ช่วยให้รอดเต็มล้นด้วยความทุกข์ระทมและความเศร้าโศก การหลอกลวงและความเท็จที่มันพยายามหามาเพื่อขัดขวางพระราชกิจของพระเยซู ความเกลียดชังอย่างเปิดเผยผ่านเหล่าบุตรที่ไม่เชื่อฟัง คำใส่ร้ายอันโหดเหี้ยมที่มันกล่าวหาพระองค์ผู้ทรงเป็นแบบอย่างของชีวิตที่ดีนั้น สิ่งทั้งหมดเหล่านี้เกิดขึ้นมาจากความอาฆาตที่ฝังลึกอยู่ภายใน ไฟริษยาและปองร้าย ความเกลียดชังและผูกพยาบาทที่ปะทุขึ้นมา ระเบิดเข้าใส่พระบุตรของพระเจ้าบนกางเขนคาลวารี ในขณะที่ชาวสวรรค์ทั้งปวงจ้องมองภาพนั้นด้วยความหวาดกลัวอย่างเงียบงัน {GC 501.2} {GCth17 436.3}

เมื่อการถวายบูชาอันยิ่งใหญ่สำเร็จบริบูรณ์แล้ว พระคริสต์เสด็จขึ้นไปยังที่สูง พระองค์ทรงปฏิเสธที่จะรับคำเยินยอเกียรติจากทูตสวรรค์จวบจนกระทั่งพระองค์ทรงนำเสนอคำเรียกร้องว่า "ข้าพระองค์ปรารถนาให้คนเหล่านั้นที่พระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์อยู่กับข้าพระองค์ในที่ที่ข้าพระองค์อยู่นั้น " ยอห์น 17:24 และแล้วคำตอบจากบัลลังก์ของพระบิดาดังขึ้นมาด้วยความรักและอำนาจที่ไม่อาจบรรยายได้ว่า "ให้ทูตสวรรค์ทั้งหมดของพระเจ้ากราบนมัสการพระบุตร" ฮีบรู 1:6 ไม่มีรอยด่างพร้อยแม้เพียงรอยเดียวอยู่บนพระเยซู ความอัปยศอดสูของพระองค์สิ้นสุดลง การถวายบูชาของพระองค์สำเร็จบริบูรณ์ พระเจ้าทรงโปรดประทานพระนามหนึ่งให้พระองค์ซึ่งเหนือกว่านามอื่นใดทั้งสิ้น {GC 501.3} {GCth17 436.4}

บัดนี้ความผิดของซาตานโดดเด่นขึ้นมาให้เห็นอย่างไม่มีข้อแก้ตัว มันถูกเปิดเผยออกมาให้เห็นนิสัยที่แท้จริงของมันว่าเป็นผู้พูดปดและเป็นฆาตกร เป็นที่ประจักษ์แจ้งแล้วว่าวิญญาณเดียวกันที่มันใช้ปกครองเหล่าบุตรมนุษย์ทั้งหลายที่อยู่ภายใต้อำนาจของมันนั้นเป็นวิญญาณเดียวกันกับที่มันต้องการสำแดงหากมันเพียงได้รับอนุญาตให้ควบคุมชาวสวรรค์เหล่านั้น มันเคยอ้างว่าการล่วงละเมิดธรรมบัญญัติของพระเจ้าจะนำมาซึ่งเสรีภาพและความสูงส่ง แต่ผลที่ปรากฏออกมาให้เห็นคือการจองจำและความตกต่ำ {GC 502.1} {GCth17 437.1}

คำกล่าวหาอันหลอกลวงของซาตานที่มีต่อพระลักษณะและการปกครองของพระเจ้าปรากฏให้เห็นด้วยความสว่างที่แท้จริง มันกล่าวหาว่าพระเจ้าเพียงแต่แสวงหาที่จะยกตัวพระองค์เองให้สูงขึ้นด้วยการทรงเรียกร้องการยอมจำนนและการเชื่อฟังจากสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง และมันยังประกาศว่าในขณะที่พระผู้สร้างบังคับให้ผู้อื่นทั้งหมดละทิ้งตนเองนั้น พระองค์เองกลับไม่ยอมละทิ้งตนและไม่ยอมเสียสละ บัดนี้เป็นที่ประจักษ์แจ้งแล้วว่าพระผู้ทรงครอบครองจักรวาลทรงเสียสละอย่างยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่ความรักจะกระทำได้เพื่อความรอดของมนุษยชาติที่ล้มลงในบาปและมีบาปหนา เพราะ "พระเจ้าทรงให้โลกนี้คืนดีกันกับพระองค์โดยพระคริสต์" 2 โครินธ์ 5:19 และยังเป็นที่ประจักษ์ด้วยว่าในขณะที่ลูซิเฟอร์เปิดประตูให้บาปเข้ามาด้วยความปรารถนาที่จะได้เกียรติยศและความยิ่งใหญ่นั้น พระคริสต์ทรงทำลายบาปด้วยการถ่อมพระองค์และเชื่อฟังจนถึงความมรณา {GC 502.2} {GCth17 437.2}

พระเจ้าทรงสำแดงให้เห็นถึงความเกลียดชังของพระองค์ที่ทรงมีต่อหลักการต่างๆ ของการกบฏ ชาวสวรรค์ทั้งปวงเห็นความยุติธรรมของพระองค์ที่ถูกเปิดเผยให้เห็นทั้งในการลงโทษซาตานและในการช่วยมนุษย์ให้รอดจากบาป
ลูซิเฟอร์เคยประกาศว่าหากธรรมบัญญัติของพระเจ้าเปลี่ยนแปลงไม่ได้และงดการลงโทษไม่ได้
ผู้ล่วงละเมิดทุกคนจะต้องถูกขวางกั้นให้ออกไปจากพระกรุณาธิคุณของพระผู้สร้างตลอดไป
มันยังอ้างว่ามนุษยชาติที่บาปหนานี้อยู่ไกลเกินที่จะช่วยให้รอด ดังนั้นจึงเป็นเหยื่อโดยชอบธรรมของมัน
แต่ความตายของพระคริสต์เป็นข้อโต้แย้งเพื่อเห็นแก่มนุษย์อย่างที่ไม่อาจล้มล้างไปได้
การลงโทษตามที่ธรรมบัญญัติกำหนดได้ตกอยู่กับพระองค์ผู้ทรงมีฐานะเท่าเทียมกับพระเจ้า
และมนุษย์มีอิสระที่จะรับความชอบธรรมของพระคริสต์
และด้วยการมีชีวิตที่สำนึกผิดและถ่อมตนเขาก็จะได้ชัยชนะเหมือนเช่นพระบุตรของพระเจ้าได้มีชัยชนะเหนืออำนาจของซาตานมาแล้ว
ด้วยเหตุนี้พระเจ้าทรงยุติธรรมและกระนั้นยังทรงเป็นผู้กระทำให้ทุกคนที่เชื่อในพระเยซูได้รับการทำให้เป็นผู้ชอบธรรมด้วย {GC 502.3} {GCth17 437.3}

แต่พระเยซูคริสต์เสด็จมายังโลกเพื่อรับทุกข์ทรมานและสิ้นพระชนม์ไม่ใช่เพียงเพื่อปฏิบัติกิจของการช่วยมนุษย์ให้รอดเท่านั้น พระองค์เสด็จมาเพื่อ "ทำให้ธรรมบัญญัตินั้นยิ่งใหญ่" และ "ทำให้พระธรรมนั้นมีเกียรติ" อิสยาห์ 42:21
ไม่ใช่เพียงเพื่อให้ผู้ที่อยู่ในโลกนี้ถือรักษาธรรมบัญญัติของพระองค์ตามที่ควรจะต้องถือรักษาเท่านั้น
แต่เพื่อสำแดงให้โลกทั้งปวงในจักรวาลมองเห็นว่าธรรมบัญญัติของพระเจ้าเปลี่ยนแปลงไม่ได้
หากปัดข้อกำหนดต่างๆ ของธรรมบัญญัติทิ้งไปได้แล้ว
พระบุตรของพระเจ้าไม่จำเป็นต้องเสด็จมาสละชีวิตของพระองค์เพื่อไถ่การล่วงละเมิด
การตายของพระคริสต์พิสูจน์ให้เห็นว่าธรรมบัญญัติของพระเจ้าเปลี่ยนแปลงไม่ได้
และเครื่องถวายบูชาที่ซึ่งความรักอันไร้ขอบเขตผลักดันพระบิดาและพระบุตรเพื่อไถ่คนบาปให้รอดนั้นแสดงให้ทั่วทั้งจักรวาลเห็นว่าความยุติธรรมและพระเมตตาคุณของพระเจ้าเป็นรากฐานของธรรมบัญญัติและการปกครองของพระองค์ สิ่งใดที่น้อยกว่าแผนการแห่งการลบมลทินบาปนี้จะไม่เพียงพอที่จะทำได้ {GC 503.1} {GCth17 438.1}

ในการดำเนินการขั้นสุดท้ายของการพิพากษานั้น จะมองเห็นได้ว่าไม่มีสาเหตุของบาปคงอยู่อีกต่อไป
เมื่อพระผู้ทรงพิพากษาทั้งโลกจะยื่นคำขาดกับซาตานว่า
"ทำไมเจ้าจึงกบฏต่อเราและปล้นเอาคนของเราไปจากอาณาจักรของเรา"
ผู้ให้กำเนิดความชั่วไม่อาจให้ข้อแก้ตัวได้ ทุกปากจะไม่มีคำพูดและผู้ร่วมกบฏจำนวนมากทั้งหมดจะพูดไม่ออก {GC 503.2} {GCth17 438.2}

ในขณะที่กางเขนคาลวารีประกาศว่าธรรมบัญญัติของพระเจ้านั้นเปลี่ยนแปลงไม่ได้
กางเขนนี้ยังประกาศว่าค่าจ้างของบาปคือความตาย ในเสียงร้องของพระผู้ช่วยขณะจะสิ้นประชนม์ว่า "สำเร็จแล้ว" นั้น ระฆังประกาศความตายของซาตานได้ดังขึ้น
สงครามการต่อสู้ยิ่งใหญ่ซึ่งดำเนินมาเนิ่นนานถูกตัดสินแล้วและการถอนรากแห่งความชั่วถูกกำหนดไว้อย่างแน่นอนแล้ว พระบุตรของพระเจ้าทรงดำเนินผ่านประตูหลุมฝังศพเพื่อว่า "โดยทางความตายนั้นพระองค์จะทรงทำลายมารผู้มีอำนาจ" ฮีบรู 2:14 ความปรารถนาของลูซิเฟอร์ที่จะยกชูตัวเองขึ้นทำให้มันพูดว่า "ข้าจะขึ้นไปยังฟ้าสวรรค์
ข้าจะตั้งพระที่นั่งของข้าเหนือดวงดาวทั้งหลายของพระเจ้า.....ข้าจะทำให้ตัวของข้าเองเหมือนองค์ผู้สูงสุด"
พระเจ้าทรงประกาศว่า "เราทำให้เจ้ากลายเป็นเถ้าถ่านบนพื้นโลก.....และจะไม่ดำรงต่อไปเป็นนิตย์" อิสยาห์ 14:13, 14 เอเสเคียล 28:18, 19 "พระยาห์เวห์จอมทัพตรัสว่า นี่แน่ะ วันนั้นจะมาถึง คือวันที่จะเผาผลาญเหมือนเตาอบ

เมื่อคนที่เย่อหยิ่งทั้งสิ้นและคนที่ประกอบการอธรรมทั้งหมดจะเป็นเหมือนตอข้าว วันที่จะมานั้นจะไหม้เขาหมดจนไม่มีรากหรือกิ่งเหลืออยู่เลย” มาลาคี 4:1 {GC 503.3} {GCth17 438.3}

ทั่วทั้งจักรวาลจะเป็นพยานเห็นถึงธรรมชาติและผลลัพธ์ต่างๆ ของบาป และในเรื่องการกำจัดบาปไปจนหมดสิ้นนั้น หากการกำจัดนี้เกิดขึ้นตั้งแต่เริ่มแรกจะนำความหวาดกลัวมาให้กับทูตสวรรค์ทั้งหลายและนำการลบหลู่เกียรติมาสู่พระเจ้า แต่ณ บัดนี้การกำจัดนี้เป็นการพิสูจน์ให้เห็นถึงความรักของพระเจ้าและจัดวางพระเกียรติของพระองค์ไว้ต่อหน้าผู้ที่ยินดีปฏิบัติตามพระทัยของพระองค์และมีธรรมบัญญัติของพระองค์อยู่ในใจของเขา ความชั่วจะไม่ปรากฏอีก พระคำของพระเจ้ากล่าวไว้ว่า “ความทุกข์ยากจะไม่โผล่ขึ้นเป็นคำรบสอง” นาฮูม 1:9 พระบัญญัติของพระเจ้าที่ซาตานตำหนิว่าเป็นแอกแห่งการผูกมัดจะถูกเทิดทูนเป็นบัญญัติแห่งเสรีภาพ สรรพสิ่งแห่งการทรงสร้างทั้งปวงที่ผ่านการทดสอบและการพิสูจน์จะไม่หันเหไปจากความจงรักภักดีที่มีต่อพระเจ้า พระลักษณะของพระองค์นี้สำแดงไว้ต่อหน้าพวกเขาให้เห็นถึงความรักที่หยั่งไม่ถึงและพระปัญญาอันไร้ขอบเขตได้อย่างครบบริบูรณ์ {GC 504.1} {GCth17 438.4}

บท 30 - มนุษย์และซาตานเป็นศัตรูกัน

“เราจะให้เจ้ากับหญิงนี้เป็นศัตรูกัน ทั้งพงศ์พันธุ์ของเจ้าและพงศ์พันธุ์ของนางด้วย เขาจะทำให้หัวของเจ้าแหลกและเจ้าจะทำให้ส้นเท้าของเขาฟกช้ำ” ปฐมกาล 3:15 คำตัดสินของพระเจ้าที่ประกาศต่อซาตานภายหลังจากที่มนุษย์ล้มลงในบาปนั้นเป็นคำพยากรณ์ด้วยเช่นกัน เป็นคำพยากรณ์ซึ่งครอบคลุมตลอดทุกยุคจนกระทั่งถึงสิ้นยุคและเปิดเผยให้เห็นความขัดแย้งยิ่งใหญ่ซึ่งเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหลายที่มีชีวิตอยู่ในโลกจะต้องมีส่วนเข้าร่วม {GC 505.1} {GCth17 439.1}

พระเจ้าทรงประกาศว่า “เราจะให้เจ้า....เป็นศัตรูกัน” ความเป็นศัตรูกันนี้ไม่ได้เกิดขึ้นมาเองตามธรรมชาติ เมื่อมนุษย์ละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้า ธรรมชาติของเขากลายเป็นชั่วร้ายและเขาก็ไปปรองดองกับซาตานโดยไม่ขัดขืน โดยธรรมชาติแล้วคนบาปกับผู้เป็นต้นกำเนิดของบาปย่อมไม่เป็นศัตรูกัน ทั้งสองกลายเป็นคนที่ชั่วร้ายเนื่องจากการละทิ้งพระเจ้า ผู้ที่ละทิ้งพระเจ้าจะอยู่ไม่เป็นสุขนอกจากว่าเขาจะได้รับความเห็นใจและการสนับสนุนด้วยการชักนำให้ผู้อื่นทำตามแบบอย่างของเขา ด้วยเหตุนี้ บรรดาทูตสวรรค์ที่ล้มลงในบาปและคนชั่วจะจับมือกันด้วยความเป็นมิตรอย่างเต็มที่ หากพระเจ้าไม่ได้ทรงเข้าขัดขวางเป็นพิเศษแล้ว ซาตานและมนุษย์คงเข้าร่วมเป็นพันธมิตรต่อต้านสวรรค์ และแทนที่จะคงความเป็นอริกับซาตาน ครอบครัวของมนุษย์ทั้งหลายคงจะเข้าร่วมกับมันต่อต้านพระเจ้า {GC 505.2} {GCth17 439.2}

เช่นเดียวกับที่ซาตานทำให้ทูตสวรรค์ทั้งหลายกบฏมาแล้ว มันล่อลวงมนุษย์ให้ทำบาปเพื่อมนุษย์จะร่วมมือกับมันในสงครามที่มันทำกับสวรรค์ มันไม่มีความขัดแย้งระหว่างตัวมันเองกับทูตสวรรค์ที่ล้มลงในบาปในเรื่องความเกลียดชังที่มีต่อพระคริสต์ ส่วนในเรื่องอื่นๆ นั้น พวกมันมีความเห็นไม่ลงรอยกันเลย พวกมันรวมตัวกันอย่างเหนียวแน่นในการต่อต้านอำนาจของพระเจ้าผู้ทรงปกครองจักรวาล แต่เมื่อซาตานได้ยินคำประกาศว่า ตัวมันเองกับหญิงและพงศ์พันธุ์ของมันกับพงศ์พันธุ์ของนางจะเป็นศัตรูกัน มันรู้ดีว่าความพยายามที่มันจะทำให้มนุษย์เลวลงจะถูกขัดขวางและมนุษย์จะมีวิธีต่อต้านอำนาจของมัน {GC 505.3} {GCth17 439.3}

ความเป็นศัตรูของซาตานต่อมนุษยชาติปะทุขึ้นเพราะโดยทางพระคริสต์มนุษย์เป็นคนที่พระเจ้าทรงรักและเมตตา มันต้องการทำลายแผนการของพระเจ้าในการไถ่มนุษย์ให้รอด

มันต้องการหลู่เกียรติพระเจ้าด้วยการลบล้างและทำลายผลงานแห่งการทรงสร้างของพระองค์ มันต้องการทำให้สวรรค์โศกเศร้าและทำให้โลกเต็มล้นด้วยความทุกข์และหายนะ แล้วมันชี้ไปยังความชั่วทั้งมวลเหล่านี้ว่าเป็นผลจากพระราชกิจของพระเจ้าในการสร้างมนุษย์ {GC 506.1} {GCth17 440.1}

พระคุณที่พระคริสต์ทรงปลูกฝังไว้ในจิตใจทำให้มนุษย์เป็นศัตรูกับซาตาน เมื่อปราศจากพระคุณแห่งการกลับใจและอำนาจแห่งการบังเกิดใหม่นี้ มนุษย์จะยังคงเป็นนักโทษของซาตานต่อไป เป็นบ่าวที่พร้อมจะทำตามคำบัญชาของมัน แต่หลักการใหม่ในจิตใจก่อให้เกิดความขัดแย้งที่ครั้งหนึ่งเคยมีแต่ความสงบสุข อำนาจที่พระคริสต์ประทานให้นั้นทำให้มนุษย์ต่อต้านจอมเผด็จการและผู้ฉกชิงได้ ใครก็ตามที่แสดงตนว่าเกลียดชังบาปแทนที่จะรักบาป ใครก็ตามที่ต่อต้านและเอาชนะกิเลสตัณหาเหล่านั้นที่คุกรุ่นอยู่ภายใน คนเหล่านี้กำลังแสดงให้เห็นการดำเนินการของหลักปฏิบัติที่มาจากเบื้องบน {GC 506.2} {GCth17 440.2}

ความเป็นศัตรูกันระหว่างวิญญาณของพระคริสต์และวิญญาณของซาตานถูกแสดงออกให้เห็นอย่างเด่นชัดที่สุดในการต้อนรับที่โลกกระทำต่อพระเยซู การที่พระองค์เสด็จมาโดยไม่มีความร่ำรวย ความหรูหราหรือความยิ่งใหญ่ทางฝ่ายโลกไม่ได้เป็นสาเหตุมากนักที่ทำให้ชาวยิวปฏิเสธพระองค์ พวกเขาเห็นว่าพระองค์ทรงมีอำนาจมากเกินพอที่จะชดเชยการขาดคุณสมบัติภายนอกเหล่านั้น แต่เป็นเพราะความบริสุทธิ์และความศักดิ์สิทธิ์ของพระคริสต์ต่างหากที่ทำให้คนอธรรมเกลียดชังพระองค์ ชีวิตที่ละทิ้งตนเองและชีวิตที่ปราศจากบาปของพระองค์ตำหนิคนหยิ่งยโสและมักมากในทางกามอย่างต่อเนื่อง เรื่องเหล่านี้กระตุ้นให้พวกเขาเป็นศัตรูต่อพระบุตรของพระเจ้า ซาตานและบรรดาทูตสวรรค์ชั่วร่วมมือกับคนชั่ว พลังแห่งการละทิ้งความเชื่อทั้งหมดวางแผนร่วมกันเพื่อต่อต้านพระเจ้าผู้ทรงมีชัยในการต่อสู้ของความจริง {GC 506.3} {GCth17 440.3}

ความเป็นศัตรูเดียวกันนี้ปรากฏต่อผู้ติดตามของพระคริสต์เหมือนเช่นที่เคยเกิดกับพระอาจารย์ของพวกเขา ผู้ใดก็ตามที่มองเห็นคุณลักษณะที่น่าเกลียดของบาปและต่อต้านการทดลองด้วยกำลังจากเบื้องบนจะปลุกความโกรธแค้นของซาตานและสมุนของมันอย่างแน่นอน ความเกลียดชังหลักการแห่งความจริงที่บริสุทธิ์ การตำหนิและการกดขี่ผู้สนับสนุนความจริงจะยังคงมีต่อไปตราบเท่าที่บาปและคนบาปยังดำรงอยู่ ผู้ติดตามพระคริสต์และผู้รับใช้ซาตานจะรวมตัวประสานเข้ากันไม่ได้ การจู่โจมกางเขนยังไม่ยุติ “ทุกคนที่ตั้งใจจะดำเนินชีวิตตามทางพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะถูกข่มเหง” 2 ทิโมธี 3:12 {GC 507.1} {GCth17 441.1}

บรรดาตัวแทนของซาตานทำงานอยู่ภายใต้การชี้นำของมันอยู่ตลอดเวลาเพื่อสร้างอำนาจของมันและเพื่อสร้างอาณาจักรของมันในการต่อต้านการปกครองของพระเจ้า ด้วยเป้าหมายนี้ พวกมันหาทางที่จะหลอกลวงผู้ติดตามของพระคริสต์และล่อให้พวกเขาหันความภักดีไปจากพระองค์ พวกเขาทำตัวเหมือนเช่นผู้นำของพวกเขาด้วยการแปลความหมายและบิดเบือนพระคัมภีร์ไปในทางที่ผิดเพื่อให้ได้ผลตามที่พวกพวกเขาต้องการ ในขณะที่ซาตานบากบั่นตำหนิพระเจ้าอยู่นั้น ตัวแทนของมันก็คอยใส่ร้ายประชากรของพระองค์ด้วย วิญญาณที่ประหารพระคริสต์ผลักดันคนชั่วทั้งหลายให้ทำลายผู้ติดตามของพระองค์ ทั้งหมดนี้ทำนายไว้ล่วงหน้าแล้วในคำพยากรณ์แรกสุดนั้นคือ “เราจะให้เจ้ากับหญิงนี้เป็นศัตรูกัน ทั้งพงศ์พันธุ์ของเจ้าและพงศ์พันธุ์ของนางด้วย” และความเป็นศัตรูกันนี้จะดำเนินไปจนถึงเวลาสิ้นยุค {GC 507.2} {GCth17 441.2}

ซาตานระดมกองทัพทั้งหมดของมันและโหมพลังที่มันมีอยู่เข้าไปในการต่อสู้ ทำไมมันถึงไม่ถูกต่อต้านที่รุนแรงกว่านี้ ทำไมทหารของพระคริสต์จึงง่วงนอนไร้ชีวิตชีวาและไม่เอาใจใส่เช่นนี้ นั่นก็เป็นเพราะพวกเขามีความสัมพันธ์ที่จริงใจกับพระคริสต์น้อยเกินไป

และพวกเขาขาดพระวิญญาณของพระองค์
พวกเขาไม่ได้ทำตัวเหมือนพระอาจารย์ที่เห็นว่าบาปนั้นน่ารังเกียจและน่าขยะแขยง
พวกเขาไม่ได้เผชิญกับมันเหมือนอย่างพระคริสต์ที่ทรงต่อต้านอย่างตั้งใจและแน่วแน่
พวกเขาไม่ตระหนักถึงความชั่วช้าและความร้ายกาจของบาปและตาบอดมองไม่เห็นลักษณะและพลังอำนาจของเจ้าชายแห่งความมืด
ความเป็นศัตรูต่อซาตานและต่อผลงานของมันมีไม่มากเพราะพวกเขาไม่มีความรู้เรื่องพลังอำนาจ ความชั่วร้ายและความรุนแรงของสงครามที่มันกำลังต่อสู้กับพระคริสต์และคริสตจักรของพระองค์
ฝูงชนจำนวนมากถูกหลอกในเรื่องนี้
พวกเขาไม่รู้ว่าศัตรูของพวกเขาเป็นนายพลยิ่งใหญ่ที่ควบคุมความคิดของทูตสวรรค์ชั่วทั้งหลาย
และด้วยแผนการที่วางไว้อย่างดีและการเคลื่อนย้ายที่คล่องแคล่ว
มันกำลังทำสงครามต่อสู้กับพระคริสต์เพื่อไม่ให้จิตวิญญาณได้รับความรอด
ในท่ามกลางผู้ที่อ้างตัวว่าเป็นคริสเตียนและแม้กระทั่งบรรดาอาจารย์ผู้ประกาศข่าวประเสริฐนั้นมีน้อยคนนักที่อ้างถึงซาตานนอกจากการกล่าวถึงโดยบังเอิญบนธรรมาสน์ พวกเขามองข้ามหลักฐานการทำงานต่างๆ และความสำเร็จของมันที่มีอยู่อย่างต่อเนื่อง พวกเขาละเลยคำตักเตือนมากมายถึงเล่ห์เหลี่ยมของมัน ดูเสมือนว่าพวกเขาละเลยว่าซาตานมีตัวตน {GC 507.3} {GCth17 441.3}

ในขณะที่มนุษย์ขาดความรู้เรื่องอุบายของมัน
ศัตรูร้ายกาจตนนี้จะอยู่บนเส้นทางเดินของพวกเขาทุกเสี้ยวนาที มันแทรกตัวเข้าไปอยู่ในทุกมุมบ้าน บนถนนทุกสายในเมือง ในโบสถ์ ในที่ประชุมสภาแห่งชาติ ในศาลยุติธรรม มันนำความสับสน ความหลอกลวง การชักชวนให้ทำผิด ในทุกสถานที่มันทำลายจิตวิญญาณและร่างกายของชาย หญิงและเด็ก มันทำให้ครอบครัวแตกแยก มันยังหว่านความเกลียดชัง ความทะเยอทะยานใฝ่สูง ความขัดแย้ง การยุยงก่อความไม่สงบ และการฆาตกรรม และดูเหมือนชาวคริสเตียนจะมองดูเรื่องเหล่านี้ราวกับว่าพระเจ้าทรงกำหนดไว้และสิ่งเหล่านี้จำต้องเกิดขึ้น {GC 508.1} {GCth17 442.1}

ซาตานกำลังหาทางที่จะเอาชนะประชากรของพระเจ้าอยู่อย่างต่อเนื่องด้วยการทำลายสิ่งขวางกั้นที่แยกพวกเขาออกจากโลก
อิสราเอลในอดีตถูกล่อลวงให้ทำบาปเมื่อพวกเขาเข้าไปผูกมิตรกับคนนอกศาสนาซึ่งพระเจ้าตรัสห้ามไว้
อิสราเอลในยุคใหม่ก็ถูกนำพาให้หลงไปในลักษณะที่คล้ายคลึงกัน
"พระของยุคนี้ทำให้ความคิดของคนที่ไม่เชื่อมืดไป เพื่อไม่ให้เห็นความสว่างของข่าวประเสริฐ คือเรื่องพระสิริของพระคริสต์ผู้ทรงเป็นพระฉายาของพระเจ้า" 2 โครินธ์ 4:4
ทุกคนที่ไม่ใช่ผู้ติดตามอย่างแน่วแน่เด็ดเดี่ยวของพระคริสต์ก็จะเป็นบ่าวรับใช้ของซาตาน
หัวใจที่ยังไม่บังเกิดใหม่จะรักบาปและมีใจฝักใฝ่ที่จะเก็บถนอมมันไว้และแก้ตัวให้กับมัน
หัวใจที่บังเกิดใหม่แล้วจะเกลียดบาปและตั้งใจที่จะต่อต้านบาปนั้น
เมื่อคริสเตียนเลือกสังคมของคนไร้ศีลธรรมและของคนไม่เชื่อ พวกเขากำลังเปิดตัวเองให้กับการทดลอง ซาตานจะซ่อนเร้นตัวเองไว้ไม่ให้มองเห็นและจะค่อยๆ ดึงการล่อลวงของมันออกมาปิดบังตาของพวกเขา
พวกเขามองไม่เห็นว่าคนเหล่านั้นที่พวกเขาคบอยู่จะนำภัยอันตรายมาให้
และตราบเท่าที่พวกเขายังคงซึมซับอุปนิสัย คำพูดและการกระทำต่างๆ ของโลกนี้เอาไว้ ตาของพวกเขาจึงยิ่งมองอะไรไม่เห็นมากขึ้นเรื่อยๆ {GC 508.2} {GCth17 442.2}

การยอมทำตามขนบธรรมเนียมแบบชาวโลกเปลี่ยนคริสตจักรไปทางของฝ่ายโลก
การกระทำนี้ไม่เคยที่จะเปลี่ยนโลกให้มาหาพระคริสต์
ความคุ้นเคยกับบาปจะทำให้บาปดูน่ารังเกียจน้อยลงไปอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้
ผู้ที่เลือกคบกับบ่าวรับใช้ของซาตาน ในไม่ช้าก็จะเลิกกลัวเจ้านายของมัน
เมื่อหน้าที่การงานของเราทำให้เราต้องพบกับการทดลองเหมือนเช่นดาเนียลในพระราชวังของพระราชา

เราจะมั่นใจได้ว่าพระเจ้าจะทรงปกป้องเรา แต่หากเรานำตัวเข้าสู่การทดลอง เราจะล้มลงไม่เร็วก็ช้า {GC 509.1} {GCth17 443.1}

บ่อยครั้งผู้ล่อลวงทำงานอย่างได้ผลผ่านกลุ่มคนที่เราสงสัยน้อยที่สุดว่าจะตกอยู่ภายใต้การควบคุมของมัน การมีความสามารถพิเศษและการมีการศึกษาเป็นสิ่งที่ได้รับการยกย่องและได้รับเกียรติ ซึ่งดูประหนึ่งว่าคุณสมบัติเหล่านี้จะสามารถชดเชยความยำเกรงพระเจ้าหรือการเป็นที่พอพระทัยจากพระเจ้าได้ เมื่อพิจารณาในตัวความสามารถและการเรียนรู้แล้วจะพบว่าสิ่งเหล่านี้เป็นของประทานจากพระเจ้า แต่เมื่อนำเอาคุณสมบัติเหล่านี้เข้ามาแทนที่ความเคร่งทางศาสนา แทนที่มันจะนำจิตวิญญาณให้เข้าใกล้ชิดพระเจ้ามากขึ้น กลับนำให้เหินห่างไปจากพระองค์ เช่นนั้นแล้วสิ่งเหล่านี้ก็จะกลายเป็นคำสาปแช่งและเป็นหลุมพราง คนจำนวนมากมีความคิดที่แพร่หลายว่าคนทั้งหลายที่ดูมีมารยาทหรือมีกิริยาที่เรียบร้อยนั้นจะต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับพระคริสต์ ไม่มีความผิดใดที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีกแล้ว คุณสมบัติเหล่านี้จะต้องมีประดับอยู่ในบุคลิกของคริสเตียนทุกคน เพราะจะมีอิทธิพลอันแรงกล้าสนับสนุนศาสนาที่แท้จริง แต่จะต้องนำคุณสมบัติเหล่านี้มอบถวายพระเจ้า มิฉะนั้นมันก็จะเป็นพลังให้กับความชั่วได้ มีคนมากมายที่สติปัญญาได้รับการพัฒนาและมีกิริยามารยาทที่งดงามซึ่งไม่ยอมก้มลงให้กับการกระทำที่คนส่วนมากถือว่าผิดศีลธรรม แต่พวกเขาก็เป็นเครื่องมือที่ได้รับการขัดเกลาในมือของซาตาน อิทธิพลและแบบอย่างที่เป็นผลจากอุปนิสัยเจ้าเล่ห์หลอกลวงของพวกเขาทำให้พวกเขาเป็นศัตรูตัวฉกาจต่องานของพระเจ้ามากยิ่งกว่าผู้ที่โง่เขลาและไม่ผ่านการพัฒนา {GC 509.2} {GCth17 443.2}

การอธิษฐานด้วยใจร้อนรนและพึ่งพิงในพระเจ้าทำให้กษัตริย์ซาโลมอนได้รับปัญญาที่ทำให้โลกพิศวงและชื่นชม แต่เมื่อเขาหันหลังไปจากแหล่งของกำลังและก้าวต่อไปด้วยการพึ่งในตัวเอง เขาจึงตกเป็นเหยื่อของการทดลอง แล้วความสามารถอันอัศจรรย์ที่ทรงโปรดประทานให้กษัตริย์ผู้ทรงฉลาดที่สุดนั้นก็กลับทำให้เขากลายมาเป็นตัวแทนอันมีประสิทธิภาพของศัตรูฝ่ายจิตวิญญาณ {GC 509.3} {GCth17 443.3}

ในขณะที่ซาตานคอยหาโอกาสอยู่เสมอที่จะทำให้สมองปิดรับข้อเท็จจริง คริสเตียนจะต้องไม่ลืมว่าพวกเขาไม่ได้ “ต่อสู้กับเนื้อหนังและเลือด แต่ต่อสู้กับพวกภูตผีที่ครอบครอง พวกภูตผีที่มีอำนาจ พวกภูตผีที่ครองพิภพในยุคมืดนี้ ต่อสู้กับพวกวิญญาณชั่วในสวรรคสถาน” เอเฟซัส 6:12 คำเตือนที่ได้รับการดลใจนั้นดังก้องมาตลอดทุกศตวรรษจนถึงยุคของเราว่า “จงควบคุมตัวเอง จงระวังระไวให้ดี ศัตรูของพวกท่านคือมาร ดุจสิงโตคำรามเดินวนเวียนเที่ยวเสาะหาคนที่มันจะกัดกินได้” 1 เปโตร 5:8 “จงสวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้าเพื่อจะสามารถต่อสู้กับอุบายของมารได้” เอเฟซัส 6:11 {GC 510.1} {GCth17 444.1}

นับตั้งแต่สมัยของอาดัมมาจนถึงยุคของพวกเรานี้ ศัตรูยิ่งใหญ่ของเราใช้อำนาจของมันเพื่อกดขี่และทำลาย บัดนี้มันกำลังเตรียมการรณรงค์ครั้งสุดท้ายเพื่อต่อต้านคริสตจักร ทุกคนที่ต้องการติดตามพระเยซูจะถูกนำเข้าสู่ความขัดแย้งกับศัตรูผู้ไม่ปรานีนี้ คริสเตียนที่ยิ่งประพฤติตนตามแบบอย่างของพระเจ้าจะยิ่งทำให้ตนเองตกเป็นเป้าการจู่โจมของซาตานมากขึ้นอย่างแน่นอน ทุกคนที่เข้าร่วมพระราชกิจของพระเจ้าอย่างกระตือรือร้นเพื่อหาทางเปิดเผยการหลอกลวงของผู้ชั่วและเพื่อนำเสนอพระคริสต์ต่อหน้าคนทั้งปวง จะเป็นพยานร่วมกับอาจารย์เปาโลเมื่อท่านกล่าวถึงการรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความถ่อมใจ ด้วยน้ำตา และด้วยการทดลองทั้งหลาย {GC 510.2} {GCth17 444.2}

ซาตานเข้าโจมตีพระคริสต์ด้วยการทดลองที่รุนแรงและลึกลับที่สุด แต่ในทุกความขัดแย้ง มันถูกขับไล่ไป พระองค์ทรงต่อสู้สงครามเหล่านั้นเพื่อเรา ชัยชนะเหล่านั้นทำให้เราเป็นผู้พิชิตได้เช่นกัน

พระคริสต์จะประทานกำลังให้ทุกคนที่แสวงหา ซาตานเอาชนะมนุษย์คนใดไม่ได้หากตัวเขาเองไม่ยินยอม ผู้ล่อลวงไม่มีอำนาจควบคุมความตั้งใจหรือบังคับจิตวิญญาณให้ทำบาป มันอาจก่อความทุกข์ลำบาก แต่ไม่อาจทำให้เปรอะเปื้อนได้ มันทำให้ปวดร้าวทรมาน แต่ไม่อาจทำให้เสื่อมเสียได้ ความจริงที่พระคริสต์ทรงมีชัยแล้วนั้นจะต้องเป็นแรงบันดาลใจให้แก่ผู้ติดตามทั้งหลายของพระองค์ เพื่อให้มีความกล้าที่จะต่อสู้อย่างองอาจในสงครามต่อต้านบาปและซาตาน {GC 510.3} {GCth17 444.3}

บท 31 - สื่อวิญญาณชั่ว

พระคัมภีร์เปิดเผยให้เห็นอย่างชัดเจนถึงเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างโลกที่มองเห็นกับโลกที่มองไม่เห็น และยังเปิดเผยอย่างชัดเจนถึงเรื่องการพิทักษ์รักษาของทูตสวรรค์ของพระเจ้า รวมทั้งเรื่องสื่อของวิญญาณชั่ว โดยเรื่องเหล่านี้มีการเชื่อมต่อกับประวัติศาสตร์ของมนุษย์ชาติอย่างแยกไม่ออก มีแนวโน้มมากขึ้นเรื่อยๆ ที่คนไม่เชื่อว่ามีวิญญาณชั่วต่างๆ อยู่ ในขณะที่มีคนอีกมากมายคิดว่าทูตสวรรค์ศักดิ์สิทธิ์ซึ่ง “เป็นเพียงวิญญาณที่รับใช้พระเจ้า ที่ทรงส่งไปปรนนิบัติบรรดาคนที่จะได้รับความรอด” ฮีบรู 1:14 นั้นเป็นวิญญาณของคนตาย แต่พระคัมภีร์ไม่เพียงสอนเราว่ามีทูตสวรรค์ทั้งที่ดีและชั่ว แต่ยังแสดงหลักฐานที่ไม่อาจโต้แย้งด้วยว่า ทูตสวรรค์ไม่ใช่วิญญาณที่ออกมาจากร่างของคนตาย {GC 511.1} {GCth17 445.1}

ก่อนที่พระเจ้าจะทรงสร้างมนุษย์ มีทูตสวรรค์อยู่แล้ว เพราะครั้นเมื่อวางรากฐานของโลกนั้น “เหล่าดาวรุ่งแซ่ซ้องสรรเสริญ และบรรดาบุตรพระเจ้าโห่ร้องด้วยความชื่นบาน” โยบ 38:7 หลังจากมนุษย์ล้มลงในบาป ทูตสวรรค์ก็ได้รับบัญชาให้เฝ้าต้นไม้แห่งชีวิตไว้ และเรื่องนี้เกิดขึ้นก่อนที่จะมีความตายมาสู่มนุษย์ ทูตสวรรค์มีธรรมชาติเหนือกว่ามนุษย์ เพราะผู้ประพันธ์สดุดีกล่าวไว้ว่ามนุษย์ได้รับการทรงสร้างมาให้ “ต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์แต่หน่อยเดียว” สดุดี 8:5 TKJV {GC 511.2} {GCth17 445.2}

พระคัมภีร์บอกให้เราทราบถึงเรื่องจำนวนของชาวสวรรค์ รวมทั้งอำนาจและรัศมีของทูตสวรรค์เหล่านั้น ความสัมพันธ์ของทูตสวรรค์กับการปกครองของพระเจ้า และความสัมพันธ์ของทูตสวรรค์กับพระราชกิจแห่งการไถ่ให้รอด “พระยาห์เวห์ทรงสถาปนาบัลลังก์ของพระองค์ไว้ในฟ้าสวรรค์ และราชอาณาจักรของพระองค์ครอบครองทุกสิ่งอยู่” ผู้เผยพระวจนะกล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้ยินเสียงทูตสวรรค์มากมายรอบพระที่นั่ง” ในห้องโถงของพระราชาแห่งจอมกษัตริย์ พวกเขาเฝ้าคอยอยู่ ทูตสวรรค์ที่ “ทรงมหิทธิฤทธิ์” ผู้รับใช้ “ที่เชื่อฟังพระวจนะของพระองค์” “ผู้ทำตามพระวจนะของพระองค์” สดุดี 103:19-21 วิวรณ์ 5:11 ดาเนียลผู้เผยพระวจนะเห็นผู้สื่อข่าวชาวสวรรค์นับแสนๆ ล้านๆ ปรนนิบัติพระองค์ อัครทูตเปาโลประกาศว่าเป็น “การชุมนุมรื่นเริงของทูตสวรรค์มากมายเหลือที่จะนับได้” ดาเนียล 7:10 ฮีบรู 12:22 ในฐานะผู้สื่อข่าวของพระเจ้า พวกเขาออกไป “เหมือนลักษณะสายฟ้าแลบ” (เอเสเคียล 1:14) มีรัศมีที่สว่างเจิดจ้าและการบินที่รวดเร็วอย่างยิ่ง ทูตสวรรค์ที่มาปรากฏอยู่ที่อุโมงค์ฝังศพขององค์พระผู้ช่วยให้รอดนั้นมีสัณฐาน “เหมือนแสงฟ้าแลบ เสื้อขาวเหมือนหิมะ” ทำให้ทหารยามที่เฝ้าอยู่นั้นตัวสั่นและล้มลง “เหมือนคนตาย” มัทธิว 28:3, 4 เมื่อเซนนาเคอริบพระราชาผู้หยิ่งยโสแห่งประเทศอัสซีเรียตำหนิและลบหลู่พระเกียรติของพระเจ้าและข่มขู่ที่จะทำลายประเทศอิสราเอล “ในคืนนั้น ทูตของพระยาห์เวห์ได้ออกไป และได้ประหารคนในค่ายอัสซีเรียเสีย 185,000 คน” พวกทูตสวรรค์ “ไปทำลายนักรบกล้าหาญ ผู้บังคับกองและเจ้านายทั้งหมดในค่าย” ของพระราชาเซนนาเคอริบ

“ฉะนั้นพระองค์จึงเสด็จกลับไปยังแผ่นดินของพระองค์ด้วยความอับอายขายพระพักตร์” 2 พงศ์กษัตริย์ 19:35 2 พงศาวดาร 32:21 {GC 511.3} {GCth17 445.3}

ทูตสวรรค์ได้รับบัญชาให้ออกไปเยี่ยมเหล่าบุตรของพระเจ้าเพื่อปฏิบัติภารกิจแห่งความเมตตา พวกเขาไปหาอับราฮัมด้วยพระสัญญาแห่งพระพร...ไปยังประตูเมืองโสโดมเพื่อช่วยโลทผู้ชอบธรรมให้รอดพ้นจากไฟแห่งความพินาศ...ไปยังเอลียาห์ในขณะที่เขากำลังจะล้มตายในป่ากันดารด้วยความอ่อนเปลี้ยและหิวกระหาย...ไปยังเอลีชาพร้อมด้วยรถเพลิงและม้าเพลิงเพื่อห้อมล้อมเมืองเล็กๆ ที่ถูกศัตรูโอบล้อมไว้...ไปยังดาเนียลในขณะที่เขาแสวงหาพระปัญญาของพระเจ้าในพระราชวังของพระราชานอกรีตหรือในขณะถูกทิ้งให้เป็นเหยื่อของสิงห์ ทูตสวรรค์ไปยังเปโตรเมื่อเขาถูกตัดสินประหารชีวิตขณะที่อยู่ในคุกมืดของกษัตริย์เฮโรด ไปยังนักโทษในคุกที่เมืองฟีลิปปี ไปยังเปาโลและเพื่อนของเขาในยามค่ำคืนท่ามกลางพายุร้ายในทะเลปั่นป่วน ไปเปิดสมองของโครเนลิอัสเพื่อให้เขารับพระกิตติคุณ ไปหาเปโตรเพื่อบอกให้เขานำข่าวแห่งความรอดไปให้คนแปลกหน้าต่างศาสนา ดังนั้นในทุกยุคทุกสมัยทูตสวรรค์ออกไปรับใช้ประชากรของพระเจ้า {GC 512.1} {GCth17 446.1}

ทูตสวรรค์ผู้คุ้มครองดูแลหนึ่งองค์จะได้รับมอบหมายให้ดูแลผู้ติดตามของพระคริสต์แต่ละคน ชาวสวรรค์เหล่านี้คอยเฝ้าดูแลปกป้องผู้ชอบธรรมจากอำนาจชั่วร้าย เรื่องนี้ ซาตานเองก็ตระหนักดี เมื่อมันพูดว่า “โยบยำเกรงพระเจ้าเปล่าๆ หรือ พระองค์ไม่ได้ทรงกั้นรั้วรอบตัวเขา ครอบครัวของเขา และทุกสิ่งที่เขามีอยู่เสียทุกด้านหรือ” โยบ 1:9, 10 ผู้ประพันธ์สดุดีแสดงให้เห็นสื่อที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อปกป้องประชากรของพระองค์ตามที่พระคัมภีร์บันทึกไว้ว่า “ทูตของพระยาห์เวห์ได้ตั้งค่ายล้อมบรรดาผู้ที่ยำเกรงพระองค์ และช่วยกู้พวกเขา” สดุดี 34:7 พระผู้ช่วยให้รอดตรัสถึงคนทั้งหลายที่เชื่อพระองค์ว่า “จงระวังให้ดี อย่าดูหมิ่นผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่ง ด้วยเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า บนสวรรค์พวกทูตสวรรค์ของเขาเฝ้าอยู่เสมอต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์” มัทธิว 18:10 TKJV ทูตสวรรค์ที่ได้รับมอบหมายให้รับใช้เหล่าบุตรของพระเจ้านั้นเข้าเฝ้าต่อเบื้องพระพักตร์ของพระองค์อยู่ตลอดเวลา {GC 512.2} {GCth17 446.2}

ด้วยเหตุนี้ ประชากรของพระเจ้าที่ต้องสัมผัสกับอำนาจแห่งการหลอกลวงและความชั่วร้ายที่ไม่เคยหลับของเจ้าชายแห่งความมืดและต้องขัดแย้งกับอำนาจชั่วทั้งปวงจะรู้สึกมั่นใจได้ถึงการพิทักษ์รักษาอย่างต่อเนื่องไม่หยุดหย่อนจากทูตสวรรค์ทั้งหลาย คำสัญญาเช่นนี้ไม่ได้ทรงโปรดประทานให้อย่างไม่จำเป็น หากพระเจ้าทรงโปรดประทานพระสัญญาแห่งพระคุณและการคุ้มครองแก่บุตรทั้งหลายของพระองค์ ก็เพราะว่าบุตรของพระองค์ต้องเผชิญกับสื่อชั่วที่มีอำนาจยิ่งใหญ่ ซึ่งเป็นสื่อที่มีอยู่มากมาย มุ่งมั่นและไม่ย่อท้อและเป็นสื่อที่มีความโหดร้ายและมีพลังที่ไม่มีมนุษย์คนใดจะอยู่ได้อย่างปลอดภัยโดยการปฏิเสธและไม่สนใจสื่อนี้ {GC 513.1} {GCth17 447.1}

วิญญาณชั่วถูกสร้างมาแต่เดิมโดยปราศจากบาป พวกมันมีสภาพพลังอำนาจและรัศมีเท่าเทียมกับชาวสวรรค์ผู้บริสุทธิ์ซึ่งบัดนี้เป็นผู้สื่อข่าวของพระเจ้า แต่เมื่อพวกมันล้มลงในบาป พวกมันจึงได้รวมพลังเพื่อลบหลู่พระเกียรติพระเจ้าและเพื่อทำลายมนุษย์ พวกมันเข้าร่วมกับซาตานในการกบฏและถูกขับออกจากสวรรค์พร้อมกันกับซาตาน และในยุคต่อมาพวกมันร่วมมือกันในการทำสงครามต่อต้านอำนาจของพระเจ้า พระคัมภีร์บอกให้เราทราบถึงเรื่องการรวมตัวและการปกครองของพวกมัน ถึงระดับชั้นต่างๆ ของพวกมัน ถึงการแทรกแซงและเล่ห์เหลี่ยมของพวกมันและถึงแผนการอันร้ายกาจเพื่อต่อต้านสันติสุขและความสุขของมวลมนุษย์ {GC 513.2} {GCth17 447.2}

ประวัติศาสตร์ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมนำเสนอให้เห็นอยู่บ่อยครั้งว่าวิญญาณชั่วมีตัวตนและพวกมันมีสื่อตัวแทน แต่ในสมัยที่พระคริสต์ทรงดำรงอยู่ในโลกนี้ วิญญาณชั่วแสดงอำนาจของมันให้เห็นอย่างชัดเจนที่สุด พระคริสต์เสด็จมาเพื่อให้แผนการแห่งการไถ่มนุษย์ที่จัดไว้สำเร็จ และซาตานมุ่งมั่นอ้างสิทธิ์ของมันเพื่อควบคุมโลก มันประสบความสำเร็จในการสถาปนาการกราบไหว้รูปเคารพในทุกมุมโลกยกเว้นในแผ่นดินปาเลสไตน์ พระคริสต์เสด็จมายังดินแดนแห่งเดียวที่ยังไม่ตกไปอยู่ภายใต้อำนาจทั้งหมดของมารจอมหลอกลวง พระองค์เสด็จมาเพื่อส่องแสงแห่งสวรรค์แก่บรรดาประชาชน และ ณ ที่นี้เอง อำนาจคู่แข่งทั้งสองต่างอ้างความเป็นใหญ่ พระเยซูทรงกางพระกรแห่งความรักออก ทรงเชิญชวนทุกคนที่ประสงค์จะรับการอภัยและสันติสุขในพระองค์ เหล่าทูตแห่งความมืดตระหนักดีว่าพวกมันไม่มีอำนาจเบ็ดเสร็จในการควบคุม และพวกมันเข้าใจว่าหากพันธกิจของพระคริสต์ประสบผลสำเร็จแล้ว อำนาจของพวกมันก็จะสิ้นสุดลง ซาตานคำรามดั่งสิงห์ที่ถูกล่ามไว้และแสดงอำนาจดื้อดึงอย่างไม่ยำเกรงเหนือทั้งร่างกายรวมทั้งจิตวิญญาณของมนุษย์ {GC 513.3} {GCth17 447.3}

พระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่ามนุษย์ถูกปีศาจเข้าสิง ผู้ที่ถูกผีสิงเหล่านี้ไม่เพียงแต่ได้รับความทุกข์ทรมานของโรคที่มีต้นเหตุจากธรรมชาติเท่านั้น พระคริสต์ทรงเข้าพระทัยอย่างถ่องแท้กับสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำอยู่และพระองค์ทรงทราบเป็นอย่างดีถึงการมาปรากฏตัวโดยตรงของวิญญาณชั่วและสมุนของมัน {GC 514.1} {GCth17 448.1}

ตัวอย่างที่เด่นชัดของจำนวน อำนาจ และความชั่วร้ายของพวกมัน รวมทั้งอำนาจและพระเมตตาคุณของพระคริสต์มีบันทึกไว้ในพระคัมภีร์ในเรื่องการรักษาคนถูกผีสิงที่เมืองเก-ราซา ชายบ้าคลั่งผู้น่าสงสารที่ปฏิเสธการควบคุม บิดตัวไปมาด้วยความเจ็บปวด น้ำลายฟูมปาก อาละวาด บรรยากาศเต็มไปด้วยเสียงร้องอันโหยหวน เขาทำร้ายตัวเองและนำอันตรายมาให้กับทุกคนที่เข้าใกล้ ร่างกายที่มีเลือดไหลโทรมและเสียโฉมและสติที่ฟั่นเฟือนเป็นภาพที่เจ้าชายแห่งความมืดพึงพอใจ ปีศาจตนหนึ่งที่ควบคุมชายผู้ทนทุกข์ทรมานนี้ประกาศว่า “ข้าชื่อกองพล เพราะว่าพวกเรามีหลายตนด้วยกัน” มาระโก 5:9 “กองพล” ในกองทัพชาวโรมันประกอบด้วยทหารสามพันถึงห้าพันนาย เหล่าทูตของซาตานเคลื่อนย้ายกันเป็นกองทัพด้วยเช่นกัน และกองทัพหนึ่งที่ปีศาจเหล่านี้สิงอยู่ด้วยนั้นมีจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งกองพล {GC 514.2} {GCth17 448.2}

เมื่อพระเยซูตรัสบัญชาให้วิญญาณชั่วออกไปจากเหยื่อของมันแล้ว ชายเหล่านี้นั่งอย่างสงบแทบพระบาทของพระผู้ช่วยให้รอด สงบเสงี่ยม มีสติสัมปชัญญะ และสุภาพ แต่ปีศาจเหล่านี้ได้รับอนุญาตให้กวาดต้อนฝูงสุกรลงไปในทะเล และสำหรับชาวเมืองเก-ราซาแล้ว ความเสียหายนี้ยิ่งใหญ่กว่าพระพรที่พระเยซูคริสต์ประทาน และพวกเขาวิงวอนพระผู้รักษาที่มาจากพระเจ้าให้ออกไปจากที่นั่น นี่เป็นผลที่ซาตานวางแผนที่จะให้เกิดขึ้น ด้วยการกล่าวโทษการสูญเสียที่เกิดขึ้นของพวกเขาให้กับพระเยซูเช่นนี้ มันได้ปลุกระดมความหวาดกลัวอย่างเห็นแก่ตัวของประชาชนขึ้นและขัดขวางพวกเขาไม่ให้ฟังพระวจนะของพระองค์ ซาตานมักจะกล่าวโทษคริสเตียนอยู่เสมอว่าเป็นต้นเหตุของความเสียหาย ความโชคร้ายและความทุกข์ทรมาน แทนที่จะให้การตำหนิทั้งหลายตกไปยังที่ที่ถูกต้อง คือตัวมันเองและสมุนของมัน {GC 514.3} {GCth17 448.3}

แต่พระประสงค์ของพระคริสต์ไม่ได้ถูกขัดขวาง พระองค์ทรงปล่อยให้วิญญาณชั่วทำลายฝูงสุกรเพื่อตำหนิชาวยิวที่เลี้ยงสัตว์มลทินเพื่อมุ่งหวังผลกำไร หากพระคริสต์ไม่ทรงยับยั้งปีศาจไว้ พวกมันคงไม่เพียงแต่กวาดฝูงสุกรลงทะเลไป แต่จะกวาดทั้งผู้เลี้ยงและเจ้าของไปด้วย การที่คนเลี้ยงและเจ้าของไม่ได้รับอันตรายก็เนื่องจากอำนาจของพระองค์ทั้งสิ้นที่ปกป้องพวกเขาด้วยพระเมตตา

คุณ ยิ่งกว่านี้ เหตุการณ์ที่ทรงอนุญาตให้เกิดขึ้นเพื่อให้สาวกเป็นพยานถึงอำนาจอันโหดร้ายของซาตานที่มีต่อมนุษย์และสัตว์ พระผู้ช่วยให้รอดทรงประสงค์ให้ผู้ติดตามพระองค์รู้จักศัตรูที่พวกเขาต้องเผชิญ เพื่อไม่ให้ถูกหลอกและพ่ายแพ้ต่อเล่ห์เหลี่ยมของมัน เป็นพระประสงค์ของพระองค์ด้วยเช่นกันที่จะให้ประชาชนในแถบนั้นเห็นอำนาจของพระองค์ที่จะหักโซ่ตรวนของซาตานและปลดปล่อยผู้ที่ถูกมันพันธนาการไว้ และถึงแม้พระเยซูทรงจากไปแล้ว ชายที่ได้รับการช่วยกู้อย่างเหลือเชื่อก็ยังคงอยู่ประกาศพระเมตตาคุณของพระผู้ทรงมีพระคุณต่อพวกเขา {GC 515.1} {GCth17 449.1}

เหตุการณ์อื่นๆ ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันก็ได้ถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์ ลูกสาวที่น่าสงสารของหญิงชาวซีเรียฟีนิเซียถูกผีโสโครกเข้าสิง พระเยซูทรงขับไล่มันออกไปด้วยพระดำรัสของพระองค์ (มาระโก 7:26-30) “คนถูกผีสิงคนหนึ่งที่ตาบอดและเป็นใบ้” (มัทธิว 12:22) เยาวชนคนหนึ่งถูกผีใบ้เข้าสิงและบ่อยครั้งที่ “ผีมักจะทำให้เขาตกในกองไฟหรือในน้ำ เพื่อจะฆ่าให้ตาย” (มาระโก 9:17-27) ชายผู้น่าเวทนา “มีผีโสโครกเข้าสิง” (ลูกา 4:33-36) มันรบกวนความสงบของวันสะบาโตที่ธรรมศาลาในเมืองคาเปอรนาอุม พระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตาทรงรักษาผู้ที่ถูกผีสิงเหล่านี้ให้หายทุกราย ในเกือบทุกกรณี พระคริสต์ทรงทักทายเหล่าผีมารนี้เหมือนเช่นกับสิ่งมีชีวิตที่มีปัญญา พระองค์ตรัสสั่งมันให้ออกจากเหยื่อของมันและอย่าทรมานเขาอีกต่อไป เมื่อผู้เข้าร่วมนมัสการที่เมืองคาเปอรนาอุมเห็นอำนาจยิ่งใหญ่ของพระองค์ พวกเขา “ก็ประหลาดใจพูดกันว่า ‘ถ้อยคำของคนนี้มีอะไรพิเศษนะ เพราะท่านสั่งผีโสโครกด้วยสิทธิอำนาจและฤทธิ์เดชและพวกมันก็ออกมา’” ลูกา 4:36 {GC 515.2} {GCth17 449.2}

โดยทั่วไปแล้ว บรรดาคนเหล่านั้นที่ถูกผีเข้าสิงมักจะถูกแสดงให้เห็นว่าอยู่ในสภาพที่ทรมานอย่างสาหัส แต่ถึงกระนั้น ก็มีข้อยกเว้นให้กับกฎข้อนี้ มีบางคนอยากมีอำนาจเหนือธรรมชาติจึงต้อนรับอิทธิพลของซาตานด้วยความยินดี แน่นอนทีเดียว คนเหล่านี้ไม่มีความขัดแย้งกับผีมาร คนประเภทนี้คือคนเหล่านั้นที่มีวิญญาณแห่งการหยั่งรู้อนาคต ตัวอย่างเช่น ซีโมน มากัส เอลีมาสคนทำวิทยาคม และทาสสาวที่ติดตามเปาโลกับสิลาสในเมืองฟีลิปปี {GC 516.1} {GCth17 450.1}

ไม่มีผู้ใดจะตกลงไปสู่ภัยอันตรายจากอิทธิพลของวิญญาณชั่วได้ยิ่งใหญ่กว่าผู้ที่ไม่ยอมรับว่าภูตผีและทูตของมันรวมทั้งตัวแทนวิญญาณชั่วนั้นมีตัวตน ทั้งๆ ที่เขามีคำพยานโดยตรงและมากมายจากพระคัมภีร์ ตราบใดที่เรายังขาดความรู้เรื่องเพทุบายของมันแล้ว มันจะได้เปรียบเรามากเกินกว่าที่เราจะคิดได้ คนมากมายรับฟังข้อเสนอของมันในขณะที่คิดว่าตนเองกำลังทำตามการบงการของสติปัญญาของตนเอง นี่คือเหตุผลว่าทำไมซาตานจึงทำงานด้วยอำนาจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเพื่อหลอกลวงและทำลายเมื่อเรากำลังเข้าใกล้เวลาสิ้นยุค มันประกาศไปทั่วทุกแห่งให้เชื่อว่ามันไม่มีตัวตน เป็นนโยบายของมันที่จะปกปิดตนเองและลักษณะงานที่มันทำ {GC 516.2} {GCth17 450.2}

มารผู้หลอกลวงที่ยิ่งใหญ่ไม่กลัวสิ่งใดมากเท่ากับการที่เราจะรู้ทันเล่ห์เหลี่ยมของมัน เพื่อปกปิดลักษณะและเป้าหมายที่แท้จริงของมันได้ดียิ่งขึ้น มันจึงทำให้ตัวของมันปรากฏออกมาให้เห็นในสภาพที่ไม่มีผลต่อความรู้สึกมากไปกว่าการเป็นตัวตลกหรือตัวประหลาด มันพอใจกับการที่มันถูกวาดให้มีรูปร่างที่น่าขบขันและน่ารังเกียจ วิปลาส ครึ่งสัตว์ครึ่งมนุษย์ มันพอใจที่ได้ยินชื่อของมันถูกใช้ในการกีฬาและถูกนำมาล้อเลียนโดยผู้ที่คิดว่าตนเองฉลาดและมีความรู้ {GC 516.3} {GCth17 450.3}

เนื่องจากมันใส่หน้ากากให้แก่ตัวเองด้วยความชำนาญสูงสุด จนมีคำถามกันอย่างกว้างขวางว่า “มันมีตัวตนจริงหรือ” หลักฐานความสำเร็จของมันคือทฤษฎีเท็จต่างๆ

ที่โลกแห่งศาสนายอมรับกันอย่างกว้างขวางซึ่งเป็นทฤษฎีที่ทำให้คำพยานอันชัดเจนของพระคัมภีร์กลายเป็นเท็จ และเนื่องจากว่าซาตานควบคุมความคิดของผู้ที่ไม่รู้สึกถึงอิทธิพลของมันได้เป็นอย่างดีที่สุด พระคำของพระเจ้าจึงให้ตัวอย่างผลงานอันร้ายกาจมากมายของมันแก่เรา เปิดโปงกองกำลังลับของมันและจัดวางให้เราตั้งมั่นต่อต้านการจู่โจมของมัน {GC 517.1} {GCth17 451.1}

หากเราไม่มีที่หลบภัยและถูกช่วยให้หลุดพ้นด้วยอำนาจยิ่งใหญ่ของพระผู้ไถ่แล้ว กำลังและความร้ายกาจของซาตานและสมุนของมันนั้นอาจจะทำให้เราหวั่นวิตกอย่างแน่นอน เราทำให้บ้านของเราปลอดภัยด้วยกลอนประตูและกุญแจเพื่อปกป้องทรัพย์สินและชีวิตของเราจากคนชั่ว แต่เราไม่ค่อยคิดถึงบรรดาทูตสวรรค์ชั่วที่คอยหาทางเข้ามาหาเราอยู่เสมอและคอยโจมตีเราผู้ซึ่งเราไม่อาจต้านการจู่โจมของมันได้โดยกำลังของเราเอง หากเรายอม มันก็จะก่อกวนความคิดของเราให้สับสน ทรมานร่างกายของเราและทำลายทรัพย์สินและชีวิตของเรา ความพึงพอใจเดียวของพวกมันคือความทุกข์เวทนาและการทำลาย สภาพของบรรดาผู้ที่ต่อต้านการอ้างสิทธิต่างๆ ของพระเจ้าและยอมตกไปอยู่ในการทดลองของซาตานนั้นน่ากลัวยิ่งนัก จนกระทั่งพระเจ้าทรงยอมปล่อยพวกเขาให้ไปอยู่ภายใต้การปกครองของวิญญาณชั่วทั้งหลาย แต่บรรดาผู้ที่ติดตามพระคริสต์จะปลอดภัยภายใต้การคุ้มครองของพระองค์ ทูตสวรรค์หลายองค์ผู้มีกำลังมหาศาลถูกส่งจากสวรรค์เพื่อมาปกป้องพวกเขา คนชั่วไม่สามารถตีฝ่าแนวป้องกันที่พระเจ้าทรงจัดวางล้อมรอบประชากรของพระองค์ได้ {GC 517.2} {GCth17 451.2}

บท 32 - กับดักของซาตาน

สงครามยิ่งใหญ่ระหว่างพระคริสต์กับซาตานซึ่งมีมาเกือบหกพันปีใกล้จะปิดฉากลงในอีกไม่ช้า และฝ่ายอธรรมเพิ่มความพยายามเป็นสองเท่าเพื่อทำลายพันธกิจของพระคริสต์ที่มีต่อมนุษย์ และผูกมัดจิตวิญญาณทั้งหลายให้ติดในกับดักของมัน เพื่อเหนี่ยวรั้งคนทั้งหลายให้ตกอยู่ในความมืดและไม่สำนึกผิดในบาป จนกระทั่งการทรงเป็นคนกลางของพระผู้ช่วยให้รอดสิ้นสุดลงและไม่มีการถวายบูชาเพื่อไถ่บาปอีกต่อไป นี่คือจุดมุ่งหมายที่มันพยายามทำให้สำเร็จ {GC 518.1} {GCth17 452.1}

เมื่อใดที่ไม่มีความพยายามเป็นพิเศษเพื่อต่อต้านอำนาจของมัน เมื่อใดที่ความเพิกเฉยยังคงแพร่หลายทั้งในคริสตจักรและในโลก ซาตานจะไม่ใส่ใจ เพราะมันไม่ได้เสี่ยงต่อการสูญเสียเชลยที่มันชักจูงตามอำเภอใจ แต่เมื่อจิตวิญญาณเริ่มหันมาสนใจเรื่องของนิจนิรันดร์และตั้งคำถามว่า “ข้าพเจ้าจะต้องทำอย่างไรจึงจะรอดได้” มันจะตั้งมั่นหาทางประชันอำนาจของมันกับอำนาจของพระคริสต์และขัดขวางอิทธิพลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ {GC 518.2} {GCth17 452.2}

พระคัมภีร์เปิดเผยให้เห็นถึงเหตุการณ์หนึ่งเมื่อครั้งที่เหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าเข้าเฝ้าอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระองค์ ซาตานเข้ามาอยู่ท่ามกลางพวกเขาด้วย (โยบ 1:6) มันไม่ได้มาเพื่อกราบนมัสการกษัตริย์แห่งนิรันดร์กาล แต่มันมาเพื่อสานต่อแผนการอันชั่วร้ายของมันเพื่อต่อต้านผู้ชอบธรรม ด้วยเป้าหมายเดียวกันนี้ มันเข้าร่วมในการประชุมเมื่อคนทั้งหลายชุมนุมนมัสการพระเจ้า ถึงแม้ว่ามันซ่อนตัวจากการมองเห็น แต่มันทำงานอย่างขยันขันแข็งเพื่อควบคุมความคิดของผู้เข้าร่วมนมัสการ เปรียบเช่นนายพลผู้มากด้วยประสบการณ์ มันวางแผนไว้ล่วงหน้า ในขณะที่มันเฝ้ามองดูผู้สื่อข่าวของพระเจ้ากำลังค้นคว้าพระคำในพระคัมภีร์ มันก็จดบันทึกหัวข้อเรื่องที่จะนำเสนอให้กับคนทั้งหลาย มันใช้เล่ห์เหลี่ยมและความเฉียบแหลมของมันควบคุมสถานการณ์เพื่อไม่ให้ข่าวสารเข้าถึงผู้ที่มันกำลังหลอกลวง ผู้ที่ต้องการคำตักเตือนมากที่สุดก็จะถูกเร่งเร้าให้ติดภารกิจการค้าที่เขาจำเป็นต้องเข้าร่วม หรือด้วยวิธีการใดวิธีหนึ่งที่จะขัดขวางเขาจากการได้ยินคำสอนที่เป็นดังเช่น “กลิ่นหอมนำไปสู่ชีวิต” {GC 518.3} {GCth17 452.3}

อีกครั้งหนึ่ง ซาตานเห็นผู้รับใช้ทั้งหลายขององค์พระผู้เป็นเจ้าแบกภาระหนักเพราะความมืดมนทางฝ่ายจิตวิญญาณที่ครอบงำประชาชนไว้ มันฟังคำอธิษฐานอันร้อนรนของพวกเขาเพื่อทูลขอพระคุณและพลังอำนาจของพระเจ้าให้ทำลายเวทมนตร์ของความไม่สนใจ ความมักง่าย และความเกียจคร้าน จากนั้นมันจึงลงมือใช้อุบายต่างๆ ของมันด้วยความกระตือรือร้นที่ปลุกขึ้นใหม่ มันล่อลวงมนุษย์ให้หมกมุ่นอยู่กับเรื่องของความอยากอาหารหรือสนองตัณหาของตนเองในรูปแบบอื่นใดๆ และโดยการทำเช่นนี้ความรู้สึกของพวกเขาจะชาด้านไปจนกระทั่งไม่ได้ยินสิ่งนั้นๆ ที่พวกเขาจำเป็นต้องเรียนรู้มากที่สุด {GC 519.1} {GCth17 453.1}

ซาตานรู้ดีว่าทุกคนที่มันชักนำให้ละเลยการอธิษฐานและการศึกษาพระคัมภีร์จะพ่ายแพ้ต่อการจู่โจมของมัน ด้วยเหตุนี้มันจึงคิดค้นเครื่องมือทุกรูปแบบเท่าที่จะทำได้เพื่อครอบงำความคิด มีคนบางกลุ่มที่แสดงตนว่าเคร่งศาสนา แต่แทนที่พวกเขาจะมุ่งแสวงหาความจริง พวกเขากลับทำศาสนาของพวกเขาให้เป็นการมองหาข้อบกพร่องในอุปนิสัยหรือจับผิดในความเชื่อของผู้ที่พวกเขาไม่เห็นด้วย คนเช่นนี้คือสมุนมือขวาของซาตาน บรรดาผู้กล่าวโทษพี่น้องมีอยู่ไม่น้อยทีเดียว

และพวกเขาขยันขันแข็งเสมอเมื่อพระเจ้าทรงประกอบกิจและผู้รับใช้ของพระองค์ถวายความจงรักภักดีอย่างจริงใจ พวกเขาจะป้ายสีกล่าวเท็จใส่คำพูดและการกระทำของผู้ที่รักและปฏิบัติตามความจริง พวกเขากล่าวหาผู้รับใช้ของพระคริสต์ที่จริงใจ กระตือรือร้น และถวายตัวว่าเป็นผู้ที่ถูกหลอกหรือเป็นผู้หลอกลวง พวกเขามีหน้าที่บิดเบือนแรงจูงใจของทุกความจริงและทุกการกระทำที่ชอบธรรม พวกเขามีหน้าที่แพร่กระจายคำพูดที่เป็นนัยและที่กระตุ้นความสงสัยเข้าไปในความคิดของผู้ที่ไม่มีประสบการณ์ในทุกรูปแบบเท่าที่จะเป็นไปได้นั้น พวกเขาจะทำให้ทุกเรื่องที่บริสุทธิ์และชอบธรรมกลับกลายเป็นเรื่องโสโครกและหลอกลวง {GC 519.2} {GCth17 453.2}

แต่ไม่มีผู้ใดจำเป็นต้องถูกหลอกในเรื่องเหล่านี้ เราดูออกได้ง่ายว่าพวกเขาเป็นบุตรของผู้ใด แบบอย่างของใครที่พวกเขาปฏิบัติตามอยู่ และพวกเขาทำงานของผู้ใด “พวกท่านจะรู้จักพวกเขาได้ด้วยผลของพวกเขา” มัทธิว 7:16 วิถีทางของพวกเขาคล้ายคลึงกับวิถีของซาตานผู้หมิ่นประมาทพระเจ้าด้วยความเกลียดชัง “ผู้กล่าวหาพี่น้องของเรา” วิวรณ์ 12:10 {GC 519.3} {GCth17 453.3}

ผู้หลอกลวงยิ่งใหญ่ตนนี้มีตัวแทนมากมายที่พร้อมนำเสนอคำสอนผิดๆ ทุกเรื่องและทุกรูปแบบเพื่อดักจับจิตวิญญาณ คำสอนนอกรีตเหล่านี้จัดเตรียมไว้พร้อมเพื่อให้เข้ากับรสนิยมที่หลากหลายและความสามารถที่จะรับได้ของผู้ที่มันต้องการทำลาย มันมีแผนนำคนที่ไม่สัตย์ซื่อและยังไม่กลับใจเข้ามาสู่คริสตจักรเพื่อก่อให้เกิดความสงสัยและความไม่เชื่อ และขัดขวางทุกคนที่ต้องการเห็นงานของพระเจ้าเจริญก้าวหน้าและพร้อมที่จะก้าวไปกับงานนั้น มีคนจำนวนมากที่ไม่มีความเชื่อที่แท้จริงในพระเจ้าหรือในพระคำของพระองค์ได้ยอมรับหลักความจริงบางประการและอ้างว่าตนเองเป็นคริสเตียน ด้วยเหตุฉะนี้ พวกเขาจึงนำคำสอนที่ผิดๆ เข้ามาว่าเป็นหลักคำสอนของพระคัมภีร์ {GC 520.1} {GCth17 454.1}

การทำตัวราวกับว่ามนุษย์จะเชื่ออะไรก็ไม่มีผลต่อสิ่งที่เขาเชื่อเป็นการหลอกลวงที่เกิดผลมากที่สุดของซาตาน มันรู้ว่าความจริงที่รับไว้ด้วยใจรักจะชำระจิตวิญญาณของผู้รับ ด้วยเหตุนี้ มันจึงลงแรงหาทางอย่างต่อเนื่องเพื่อเอาทฤษฎีเทียมเท็จ เรื่องโกหกมุสา และข่าวประเสริฐอย่างอื่นเข้ามาแทนที่ นับตั้งแต่แรกเริ่ม บรรดาผู้รับใช้ของพระเจ้าได้ต่อสู้กับผู้สอนเทียมเท็จไม่ใช่ในฐานะคนชั่ว แต่ในฐานะผู้สอนความเท็จที่นำความตายมาสู่จิตวิญญาณ เอลียาห์ เยเรมีย์ และเปาโล ยืนหยัดต่อต้านอย่างมั่นคง และไม่เกรงกลัวผู้ที่นำมนุษย์ให้หันเหไปจากพระคำของพระเจ้า พวกเสรีนิยมซึ่งเห็นว่าผู้ที่มีความเชื่อที่ถูกต้องในศาสนานั้นไม่สำคัญ พวกเขาไม่ชื่นชอบบรรดาผู้พิทักษ์ความจริงผู้บริสุทธิ์เหล่านี้ {GC 520.2} {GCth17 454.2}

การแปลความหมายพระคัมภีร์อย่างคลุมเครือและเพ้อฝันรวมทั้งทฤษฎีขัดแย้งมากมายเกี่ยวกับความเชื่อทางศาสนาที่พบในโลกของคริสเตียนล้วนเป็นผลงานของศัตรูผู้ยิ่งใหญ่ของเราที่ทำให้ความคิดสับสนเพื่อพวกเขาจะมองไม่เห็นความจริง ความขัดแย้งและความแตกแยกที่เกิดขึ้นในโบสถ์ต่างๆ ของโลกคริสเตียนนั้นส่วนใหญ่เป็นผลสืบเนื่องมาจากประเพณีนิยมที่ถือปฏิบัติกันมาในเรื่องการต่อสู้กันเพื่อเอาพระคัมภีร์มาสนับสนุนทฤษฎีที่ตนโปรด แทนที่จะศึกษาพระคำของพระเจ้าอย่างเอาใจใส่ด้วยใจที่ถ่อมเพื่อที่จะรับความรู้ในเรื่องน้ำพระทัยของพระองค์ คนมากมายกลับแสวงหาเพียงเพื่อจะพบเรื่องแปลกประหลาดหรือเรื่องแปลกใหม่ {GC 520.3} {GCth17 454.3}

ในการที่จะรักษาหลักคำสอนที่ผิดๆ หรือแนวทางการประพฤติต่างๆ ที่ไม่ใช่แนวทางของคริสเตียนเอาไว้ บางคนจะยึดข้อความตอนหนึ่งของพระคัมภีร์ที่แยกออกจากเนื้อเรื่อง

หรือบางครั้งอาจจะอ้างเพียงครึ่งหนึ่งของข้อพระคัมภีร์ข้อหนึ่งเพื่อพิสูจน์จุดยืนของตน ทั้งๆที่ข้อความส่วนที่เหลือของข้อพระคัมภีร์อาจจะให้ความหมายซึ่งค่อนข้างจะไปในทางตรงข้าม ด้วยความเจ้าเล่ห์ของงูเฒ่า พวกมันแอบซ่อนตัวเองอยู่ด้านหลังคำพูดอธิบายที่ไม่ต่อเนื่องเพื่อสนองความปรารถนาฝ่ายเนื้อหนังของมันเอง ด้วยวิธีเช่นนี้ คนมากมายจึงตั้งใจบิดเบือนพระคำของพระเจ้า ส่วนคนอื่นที่ช่างจินตนาการจะยึดภาพลักษณ์และเครื่องหมายในพระคำศักดิ์สิทธิ์เพื่อแปลความหมายให้เข้ากับจินตนาการของเขาเอง โดยแทบจะไม่ใส่ใจกับหลักฐานของพระคัมภีร์ที่จะใช้แปลความหมายของพระคัมภีร์เอง แล้วหลังจากนั้นพวกเขาจึงเสนอแนวคิดทั้งหลายที่ผิดปกติของตนเองว่าเป็นบรรดาคำสอนของพระคัมภีร์ {GC 521.1} {GCth17 455.1}

เมื่อใดก็ตามที่มีการศึกษาพระคัมภีร์โดยปราศจากวิญญาณจิตแห่งการอธิษฐาน การถ่อมใจและการยอมเรียนรู้ ข้อความที่เข้าใจอย่างตรงไปตรงมาที่สุดและเรียบง่ายที่สุดรวมถึงข้อที่ความยากที่สุดก็จะถูกบิดเบือนไปจากความหมายที่แท้จริง ผู้นำของระบอบเปปาซีเลือกข้อพระคัมภีร์บางส่วนเพื่อใช้ตอบสนองจุดประสงค์ของตน โดยการแปลความหมายเพื่อให้เหมาะกับตนเอง แล้วนำมาเสนอให้แก่ประชาชนในขณะที่ไม่ได้ให้โอกาสพวกเขาศึกษาพระคัมภีร์และทำความเข้าใจข้อความอันศักดิ์สิทธิ์แห่งความจริงด้วยตัวเอง พระคัมภีร์ทั้งเล่มควรจะถูกมอบให้แก่พวกเขาตามที่เขียนไว้อย่างนั้น การไม่มีผู้สอนพระคัมภีร์เลยยังจะดีกว่าการมีคนสอนพระคัมภีร์ที่แปลความหมายอย่างผิดๆ {GC 521.2} {GCth17 455.2}

พระคัมภีร์ถูกออกแบบไว้เพื่อนำทางทุกคนที่ประสงค์จะเรียนรู้น้ำพระทัยของพระผู้สร้างของตน พระเจ้าประทานคำพยากรณ์อันเที่ยงตรงแม่นยำให้แก่มนุษย์ ทูตสวรรค์ทั้งหลายรวมทั้งพระเยซูคริสต์เองก็เสด็จมาเพื่อเปิดเผยให้กับดาเนียลและยอห์นได้เข้าใจถึงสิ่งต่างๆที่จะต้องเกิดขึ้นในไม่ช้านี้ เรื่องสำคัญต่างๆ ที่เกี่ยวกับความรอดของเราไม่ได้ถูกทอดทิ้งให้อยู่ในความลึกลับ เรื่องเหล่านี้ไม่ได้ถูกเปิดเผยในลักษณะที่สร้างความงุนงงและนำผู้สัตย์ซื่อที่แสวงหาความจริงให้หลงทาง องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสผ่านผู้เผยพระวจนะฮาบากุกว่า “จงเขียนนิมิตนั้นลงไป...เพื่อให้คนที่วิ่งอ่านได้คล่อง” ฮาบากุก 2:2 พระคำของพระเจ้านั้นกระจ่างแจ้งสำหรับผู้ที่ศึกษาด้วยจิตใจแห่งการอธิษฐาน จิตวิญญาณที่สัตย์ซื่อจริงใจทุกดวงจะมาถึงแสงสว่างแห่งความจริง “ความสว่างถูกหว่านแก่คนชอบธรรม” สดุดี 97:11 ไม่มีคริสตจักรใดจะก้าวขึ้นสู่ความบริสุทธิ์ได้นอกจากสมาชิกของคริสตจักรนั้นๆจะแสวงหาความจริงด้วยความร้อนรนดั่งเช่นค้นหาขุมทรัพย์ที่ซ่อนอยู่ {GC 521.3} {GCth17 455.3}

ด้วยเสียงประกาศที่บอกให้เปิดใจกว้างไว้ ตาของมนุษย์จึงบอดไปด้วยเล่ห์กลของศัตรูของพวกเขาในขณะที่มันกระทำการตลอดเวลาอย่างต่อเนื่องเพื่อให้เป้าหมายของมันสัมฤทธิ์ผล ขณะที่มันประสบความสำเร็จด้วยการใช้การคาดเดาต่างๆของมนุษย์เข้ามาแทนที่พระคัมภีร์นั้น ธรรมบัญญัติของพระเจ้าก็ถูกละเลย และคริสตจักรทั้งหลายจึงตกอยู่ภายใต้การจองจำของบาปในขณะที่พวกเขาอ้างว่าตนเองมีอิสระเสรี {GC 522.1} {GCth17 456.1}

สำหรับคนมากมายแล้ว การวิจัยด้านวิทยาศาสตร์กลับกลายเป็นคำสาป พระเจ้าทรงอนุญาตให้โลกรับแสงสว่างของการค้นพบทางวิทยาศาสตร์และศิลปศาสตร์ แต่กระนั้นแม้แต่ผู้มีสติปัญญาเฉลียวฉลาดที่สุด ถ้าหากการวิจัยค้นพบของเขาไม่ได้อยู่ภายใต้การทรงนำของพระคำของพระองค์แล้ว ความพยายามที่จะสืบค้นความสัมพันธ์ระหว่างวิทยาศาสตร์กับการเปิดเผยของพระเจ้ารังแต่จะนำมาซึ่งความสับสน {GC 522.2} {GCth17 456.2}

ความรู้ของมนุษย์ทางด้านวัตถุและฝ่ายจิตวิญญาณมีอยู่เพียงบางส่วนและไม่สมบูรณ์ ด้วยเหตุนี้ คนมากมายจึงประสานแนวความคิดทางวิทยาศาสตร์เข้ากับข้อความในพระคัมภีร์ไม่ได้ หลายคนรับเอาเพียงทฤษฎีและการคาดเดามาเป็นข้อเท็จจริงด้านวิทยาศาสตร์ และพวกเขาคิดว่าจะต้องนำพระคำของพระเจ้ามาผ่านการทดสอบด้วยคำสอน "ที่สำคัญผิดว่าเป็นความรู้" 1 ทิโมธี 6:20 พระผู้สร้างและพระราชกิจของพระองค์อยู่เหนือความเข้าใจของพวกเขา และเนื่องจากพวกเขาอธิบายเรื่องเหล่านี้ด้วยกฎแห่งธรรมชาติไม่ได้ พวกเขาจึงถือว่าประวัติศาสตร์ในพระคัมภีร์เป็นเรื่องที่เชื่อถือไม่ได้ ผู้ที่สงสัยในความน่าเชื่อถือของเรื่องราวที่บันทึกไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมและใหม่มักจะก้าวไปข้างหน้าอีกก้าวหนึ่งและสงสัยในเรื่องการดำรงอยู่ของพระเจ้า และให้เหตุผลเรื่องอำนาจที่ไม่สุดสิ้นว่าเป็นผลมาจากธรรมชาติ เมื่อพวกเขาปล่อยสมอที่ยึดมั่นไปแล้ว พวกเขาก็ถูกทอดทิ้งให้ล่องลอยไปกระทบศิลาแห่งความไม่ซื่อสัตย์ {GC 522.3} {GCth17 456.3}

ด้วยเหตุฉะนี้ คนมากมายจึงหลงผิดไปจากความเชื่อและถูกมารล่อลวง มนุษย์มุมานะทำตนให้เป็นคนฉลาดเหนือกว่าพระผู้สร้างของตน ปรัชญาของมนุษย์พยายามค้นหาและอธิบายความลึกลับต่างๆ ซึ่งจะไม่มีวันเปิดเผยให้ทราบตลอดชั่วนิรันดร์กาล หากเพียงแต่มนุษย์จะแสวงหาและเข้าใจถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผยพระองค์เองและพระประสงค์ของพระองค์แล้ว พวกเขาจะมองเห็นภาพสง่าราศี ความศักดิ์สิทธิ์ และอำนาจของพระยาห์เวห์จนทำให้พวกเขาตระหนักถึงความต่ำต้อยของตนเอง และจะพึงพอใจกับสิ่งที่ทรงเปิดเผยให้พวกเขาและบุตรทั้งหลายของพวกเขา {GC 522.4} {GCth17 457.1}

ผลงานชิ้นเอกแห่งการล่อลวงของซาตานคือการคอยควบคุมให้ความคิดของมนุษย์ค้นคว้าและคาดเดาอยู่กับเรื่องที่พระเจ้าไม่ทรงเปิดเผยให้ทราบและเรื่องที่พระองค์ไม่ทรงประสงค์ให้เราเข้าใจ เพราะเรื่องนี้แหละที่ลูซีเฟอร์สูญเสียที่อยู่ของมันในสวรรค์ มันไม่พอใจเพราะพระเจ้าไม่ทรงเปิดเผยความลับต่างๆ ในพระประสงค์ของพระองค์ให้มันทราบ และมันไม่ใส่ใจกับสิ่งที่ทรงเปิดเผยไว้แล้วในเรื่องหน้าที่การงานในตำแหน่งสูงส่งที่ทรงโปรดมอบหมายให้มัน ด้วยการปลุกระดมความไม่พอใจเดียวกันนี้ในท่ามกลางทูตสวรรค์ที่อยู่ภายใต้การนำของมัน มันทำให้ทูตสวรรค์เหล่านั้นล้มในบาป บัดนี้มันพยายามทำให้ความคิดของมนุษย์เปรอะเปื้อนด้วยเจตนารมณ์เดียวกัน และนำมนุษย์ให้ละเลยพระบัญชาโดยตรงของพระเจ้า {GC 523.1} {GCth17 457.2}

บรรดาผู้ที่ไม่เต็มใจรับความจริงอันแหลมคมและเข้าใจง่ายของพระคัมภีร์ก็ยังคงตามหานวนิยายที่ถูกใจต่อไปเพื่อปราบมโนธรรมให้สงบ ยิ่งหลักคำสอนที่นำเสนอต่างๆ มีความเกี่ยวข้องกับฝ่ายจิตวิญญาณ การปฏิเสธตนและการถ่อมตนน้อยลงเท่าใด การยินดีรับไว้ด้วยความพอใจก็จะมีมากยิ่งขึ้นเท่านั้น คนเหล่านี้ทำให้พลังทางปัญญาเสื่อมลงเพื่อสนองความต้องการฝ่ายเนื้อหนัง พวกเขาฉลาดเกินไปด้วยความทะนงในปัญญาของตนเองเกินกว่าที่จะศึกษาพระคัมภีร์ด้วยใจที่สำนึกผิดและด้วยคำอธิษฐานที่ร้อนรนเพื่อขอการทรงนำจากพระเจ้า พวกเขาจึงไม่มีเกราะกำบังการล่อลวง ซาตานเตรียมพร้อมสนองความปรารถนาของหัวใจ และมันยื่นการหลอกลวงเข้าแทนที่ความจริง ด้วยวิธีเดียวกันนี้ ระบอบเปปาซีจึงได้มาซึ่งอำนาจในการครอบงำความคิดของมนุษย์ และด้วยการปฏิเสธความจริงเพราะต้องข้องเกี่ยวกับกางเขน ชาวโปเตสแตนต์ก็กำลังเดินตามแนวทางเดียวกันนี้ ทุกคนที่ละเลยพระคำของพระเจ้าเพื่อตามหาความสะดวกสบายและแนวทางที่ไม่แตกต่างไปจากชาวโลกจะถูกปล่อยให้รับคำสอนเทียมเท็จแทนความจริงในศาสนา ผู้ที่ตั้งใจปฏิเสธความจริงจะยอมรับคำสอนผิดที่น่ารังเกียจทุกรูปแบบ ผู้ที่ยืนมองการหลอกลวงด้วยความหวาดกลัวก็พร้อมที่จะรับการหลอกลวงอันดับต่อไปได้อย่างง่ายดาย อัครทูตเปาโลกล่าวถึงคนกลุ่มหนึ่งที่ "ไม่ได้รักความจริงเพื่อจะรอด" ประกาศว่า "เพราะเหตุนี้

พระเจ้าจึงทรงให้ความลุ่มหลงมาถึงพวกเขา ให้เขาเชื่อสิ่งที่เท็จ เพื่อทุกคนที่ไม่เชื่อความจริงแต่ยินดีในการอธรรม จะได้ถูกพิพากษา" 2 เธสะโลนิกา 2:10-12 ด้วยคำเตือนที่มีอยู่เบื้องหน้าเราเช่นนี้ จึงเป็นเรื่องจำเป็นที่เราจะต้องคอยเฝ้าระวังตนเองว่าจะรับหลักคำสอนแบบใด {GC 523.2} {GCth17 457.3}

ในบรรดาสื่อที่มารผู้ล่อลวงใช้ได้ผลมากที่สุดคือคำสอนจอมปลอมและความอัศจรรย์เทียมเท็จของลัทธิทรงวิญญาณ มันแปลงตัวเป็นทูตแห่งความสว่างและกระจายตาข่ายในที่ๆ คนคาดไม่ถึง หากมนุษย์เพียงแต่ศึกษาพระคำของพระเจ้าพร้อมกับอธิษฐานอย่างจริงใจเพื่อจะเข้าใจพระคำของพระองค์แล้ว พวกเขาจะไม่ถูกทอดทิ้งให้อยู่ในความมืดเพื่อรับหลักคำสอนที่เทียมเท็จ แต่เมื่อพวกเขาปฏิเสธความจริงแล้ว พวกเขาก็จะตกเป็นเหยื่อของการหลอกลวง {GC 524.1} {GCth17 458.1}

คำสอนที่อันตรายอีกเรื่องหนึ่งคือคำสอนที่ปฏิเสธความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ ที่อ้างว่าพระองค์ไม่ได้ทรงดำรงอยู่ก่อนที่พระองค์จะเสด็จมายังโลกนี้ ทฤษฎีนี้ได้รับการตอบรับอย่างแพร่หลายจากชนกลุ่มใหญ่ที่อ้างตนว่าเชื่อพระคัมภีร์ แต่เป็นคำสอนที่ขัดแย้งโดยตรงกับข้อพระคัมภีร์ที่บันทึกไว้อย่างชัดเจนที่สุดของพระผู้ช่วยให้รอดของเราในเรื่องความสัมพันธ์ของพระองค์กับพระบิดา พระลักษณะความเป็นพระเจ้าของพระองค์และการทรงดำรงอยู่ก่อนเสด็จมาในโลก คำสอนนี้ไม่สามารถที่จะรับพิจารณาได้โดยปราศจากการโต้แย้งอย่างไม่มีเหตุผลที่สุดกับพระคัมภีร์ คำสอนนี้ไม่เพียงทำให้ความคิดของมนุษย์ในเรื่องพระราชกิจของการไถ่บาปตกต่ำลงเท่านั้น แต่ยังเป็นการบ่อนทำลายความเชื่อที่มีต่อพระคัมภีร์ว่าเป็นหนังสือที่ได้รับการเปิดเผยจากพระเจ้าด้วย เรื่องนี้ไม่เพียงแต่ทำให้คำสอนดังกล่าวเป็นภัย แต่ยังทำให้คำสอนนี้ยอมรับได้ยากยิ่งขึ้นด้วย หากมนุษย์ปฏิเสธคำพยานของพระคัมภีร์ที่ได้รับการดลใจในเรื่องความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์แล้ว ก็เป็นเรื่องไร้ประโยชน์ที่จะถกเถียงเรื่องนี้กับพวกเขา เพราะไม่ว่าคำโต้แย้งจะมีเหตุผลข้อสรุปที่ดีเพียงไรก็ตาม ก็ไม่อาจทำให้พวกเขาเชื่อได้ "แต่คนทั่วไปจะไม่รับสิ่งเหล่านี้ซึ่งเป็นของพระวิญญาณแห่งพระเจ้า เพราะว่าเขาเห็นว่าเป็นเรื่องโง่ และเขาไม่สามารถเข้าใจ เพราะจะเข้าใจสิ่งเหล่านี้ได้ก็ต้องวินิจฉัยโดยพึ่งพระวิญญาณ" 1 โครินธ์ 2:14 ผู้ที่ยึดคำสอนเทียมเท็จนี้จะไม่มีแนวคิดที่ถูกต้องเกี่ยวกับพระลักษณะนิสัย หรือพระราชกิจของพระเยซูคริสต์ หรือแผนการยิ่งใหญ่ของพระเจ้าสำหรับการไถ่มนุษย์ให้รอด {GC 524.2} {GCth17 458.2}

ข้อผิดพลาดอีกประการหนึ่งที่ซับซ้อนและเป็นอันตราย คือความเชื่อที่แพร่กระจายไปอย่างรวดเร็วว่าซาตานไม่มีตัวตน ชื่อที่ปรากฏในพระคัมภีร์ก็เป็นเพียงนามสมมติที่ใช้แทนความคิดและความปรารถนาชั่วของมนุษย์ {GC 524.3} {GCth17 458.3}

คำสอนที่แพร่หลายดังก้องจากธรรมาสน์ที่มีชื่อเสียงว่าการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์เป็นการเสด็จมาถึงบุคคลแต่ละคนเมื่อเขาเสียชีวิตลงซึ่งคำสอนนี้เป็นกลวิธีเพื่อเบี่ยงเบนความคิดของมนุษย์ไปจากการเสด็จกลับมาของพระองค์เองบนเมฆแห่งฟ้าสวรรค์ เป็นเวลานานหลายปีที่ซาตานกล่าวไว้เสมอว่า "ดูซิ ท่านผู้นั้นอยู่ที่ห้องชั้นใน" (มัทธิว 24:23-26) และจิตวิญญาณมากมายพินาศไปก็เพราะการหลอกลวงนี้ {GC 525.1} {GCth17 459.1}

อีกครั้ง ปัญญาฝ่ายโลกสอนว่าการอธิษฐานเป็นเรื่องไม่จำเป็น นักวิทยาศาสตร์อ้างว่าไม่มีคำตอบแท้จริงที่ได้จากการอธิษฐาน สิ่งนี้เป็นการละเมิดกฎ ไม่มีเรื่องของการอัศจรรย์ พวกเขากล่าวว่าจักรวาลอยู่ภายใต้การควบคุมของกฎที่แน่นอนและพระเจ้าเองจะไม่ทรงกระทำสิ่งใดที่ขัดแย้งกับกฎเหล่านี้ ด้วยประการฉะนี้ พวกเขาอธิบายว่า กฎของพระเจ้าผูกมัดพระองค์เอง ทำราวกับว่ากฎของพระเจ้าทำงานได้โดยแยกออกไปจากเสรีภาพของพระองค์ คำสอนเช่นนี้ขัดแย้งกับคำพยานในพระคัมภีร์

พระคริสต์และอัครสาวกของพระองค์เป็นผู้ทำการอัศจรรย์ไม่ใช่หรือ พระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตาคุณพระองค์นี้ทรงพระชนม์อยู่ในวันนี้ และพระองค์ทรงเต็มพระทัยที่จะสดับฟังคำอธิษฐานแห่งความเชื่อเช่นเดียวกับสมัยที่พระองค์ทรงดำเนินอยู่ท่ามกลางมนุษย์ ธรรมชาติร่วมมือกับสภาพที่เหนือธรรมชาติ มันเป็นส่วนหนึ่งในแผนการของพระเจ้าที่จะทรงตอบคำอธิษฐานแห่งความเชื่อ ซึ่งพระองค์จะไม่ประทานให้แก่เราหากเราไม่ทูลขอ {GC 525.2} {GCth17 459.2}

หลักคำสอนผิดและแนวคิดเพ้อฝันมีอยู่มากมายนานัปการในโบสถ์ต่างๆ ของอาณาจักรคริสเตียน เป็นเรื่องเป็นไปไม่ได้ที่จะประเมินผลลัพธ์ต่างๆ อันชั่วร้ายที่เกิดจากการย้ายหลักเขตหลักเดียวในบรรดาหลักเขตมากมายตามที่พระคำของพระเจ้ากำหนดให้ออกไป มีคนจำนวนเพียงเล็กน้อยที่ผจญเข้าไปในการทำเช่นนี้และยุติการกระทำด้วยการปฏิเสธความจริงเพียงเรื่องเดียว คนส่วนใหญ่ดำเนินการต่อไปในการละทิ้งหลักการแห่งความจริงไปทีละข้อทีละข้อจนพวกเขากลายเป็นคนนอกรีตไปเลยอย่างแท้จริง {GC 525.3} {GCth17 459.3}

ข้อผิดพลาดต่างๆ ของศาสนศาสตร์ที่เป็นที่นิยมได้ผลักดันจิตวิญญาณจำนวนมากให้ตกไปอยู่ในความสงสัย ไม่เช่นนั้นแล้วคนเหล่านี้น่าจะกลายเป็นผู้เชื่อในพระคัมภีร์ เป็นไปไม่ได้ที่จะให้พวกเขายอมรับหลักคำสอนที่ทำร้ายความรู้สึกสำนึกของความยุติธรรม ความเมตตาและความกรุณา และเนื่องจากความรู้สึกเหล่านี้เป็นคำสอนของพระคัมภีร์ พวกเขาจึงปฏิเสธที่จะยอมรับว่าเป็นพระคำของพระเจ้า {GC 525.4} {GCth17 459.4}

นี่คือเป้าหมายที่ซาตานคอยหาทางที่จะทำให้สำเร็จ ไม่มีสิ่งใดที่มันปรารถนามากไปกว่าการทำลายความไว้วางใจในพระเจ้าและในพระคำของพระองค์ ซาตานนำอยู่ในแนวหน้าของกองทัพที่ยิ่งใหญ่ของผู้สงสัยทั้งหลาย และมันทำงานสุดอำนาจของมันที่จะหลอกล่อจิตวิญญาณให้เข้าร่วมขบวนการของมัน การสงสัยจึงกลายเป็นสิ่งที่คนนิยมทำ มีชนกลุ่มใหญ่ที่สงสัยพระคำของพระเจ้าด้วยเหตุผลเดียวกันกับที่พวกเขาสงสัยพระเจ้าของพระคัมภีร์นั่นคือเพราะพระคำตำหนิและประณามบาป ผู้ที่ไม่เต็มใจที่จะเชื่อฟังปฏิบัติตามข้อกำหนดทั้งหลายของพระคำก็พยายามจะล้มล้างอำนาจของพระคำนั้น พวกเขาอ่านพระคัมภีร์หรือฟังคำสอนจากธรรมาสน์ศักดิ์สิทธิ์เพียงเพื่อจับผิดพระคัมภีร์หรือคำเทศนา คนจำนวนไม่น้อยกลายเป็นคนนอกรีตเพื่อแก้ต่างให้ตนเองหรือเพื่อแก้ตัวให้กับตนเองที่ละทิ้งหน้าที่ ส่วนคนอื่นๆ รับหลักการแห่งความสงสัยเพราะความหยิ่งและความเกียจคร้าน เนื่องจากพวกเขารักความสะดวกสบายมากเกินไปจนไม่ยอมแยกตนเองออกมาเพื่อจะบรรลุความสำเร็จในสิ่งที่คู่ควรแก่คุณค่าซึ่งต้องใช้ความพยายามและการปฏิเสธตนเอง พวกเขาจึงมุ่งหวังที่จะได้มาซึ่งการยกย่องว่ามีสติปัญญาเป็นเลิศด้วยการวิพากษ์วิจารณ์พระคัมภีร์ มีเรื่องราวมากมายที่สติปัญญาอันมีขอบเขตจำกัดและไม่ได้รับความกระจ่างจากพระปัญญาของพระเจ้าจะไม่มีทางเข้าใจได้ และด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงหาโอกาสวิพากษ์วิจารณ์ มีคนอีกมากมายที่รู้สึกเสมือนว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้องที่จะยืนเคียงข้างผู้ไม่มีความเชื่อ ผู้เยาะเย้ยและผู้ไม่มีศาสนา แต่ภายใต้การแสดงออกที่บริสุทธิ์ จะพบว่าคนเหล่านี้ถูกกระตุ้นด้วยความเชื่อมั่นในตนเองและความทะนงตน หลายคนชื่นชอบที่จะค้นหาบางเรื่องในพระคัมภีร์เพื่อทำให้ความคิดของผู้อื่นงุนงงสับสน มีบางคนในช่วงเริ่มแรกจะตำหนิและให้เหตุผลเข้าข้างฝ่ายผิดเพียงเพื่อสนองความชื่นชอบในเรื่องการโต้แย้ง พวกเขาไม่ตระหนักว่าการกระทำเช่นนี้จะนำตัวเองเข้าไปพัวพันอยู่ในบ่วงแร้วของผู้ล่าเหยื่อ แต่เมื่อพวกเขาแสดงตนอย่างเปิดเผยว่าไม่เชื่อ พวกเขารู้สึกว่าจำเป็นต้องรักษาจุดยืนของตนต่อไป

ดังนั้นพวกเขาจึงเข้าร่วมกับคนชั่วและปิดประตูสวรรค์ให้กับตัวของพวกเขาเอง {GC 526.1} {GCth17 460.1}

พระเจ้าประทานหลักฐานอย่างเพียงพอในพระคำของพระองค์เพื่อเป็นพยานหลักฐานเรื่องพระลักษณะความเป็นพระเจ้าของพระองค์ ความจริงต่างๆ อันยิ่งใหญ่ในเรื่องความรอดของเราถูกเปิดเผยไว้อย่างชัดเจนด้วยการช่วยเหลือของพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งทรงสัญญาไว้ว่าจะประทานให้แก่ทุกคนที่แสวงหาด้วยความจริงใจ มนุษย์ทุกคนคงจะเข้าใจความจริงต่างๆ เหล่านี้ด้วยตนเองได้ พระเจ้าได้ประทานหลักฐานอันเป็นพื้นฐานที่หนักแน่นแก่มนุษย์ซึ่งบนพื้นฐานนี้พวกเขาจะวางใจในความเชื่อของพวกเขา {GC 526.2} {GCth17 460.2}

แต่กระนั้น ความคิดอันจำกัดของมนุษย์ไม่เพียงพอที่จะเข้าใจถึงแผนการต่างๆ และพระประสงค์ทั้งหลายของพระผู้ทรงไม่มีข้อจำกัด เราไม่มีทางที่จะพบพระเจ้าได้ด้วยการตรวจสอบค้นหา เราต้องไม่ใช้มืออวดดีเปิดม่านที่ปกปิดสง่าราศีอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า อัครทูตประกาศว่า “ข้อตัดสินของพระองค์นั้นเหลือที่จะหยั่งรู้ได้ และทางของพระองค์ก็เหลือที่จะสืบเสาะได้” โรม 11:33 เราสามารถที่จะเข้าใจวิธีการต่างๆ ที่พระองค์ทรงติดต่อกับเรา และน้ำพระทัยทั้งหลายที่พระองค์ทรงมีต่อเราได้มากพอเพื่อเราจะสามารถมองเห็นความรักและพระเมตตาคุณอันไม่มีขอบเขตซึ่งประสานเข้ากับฤทธานุภาพอันไม่มีที่สิ้นสุด พระบิดาแห่งสวรรค์ของเราทรงควบคุมสรรพสิ่งด้วยพระปัญญาและความชอบธรรม และเราจะต้องไม่เป็นผู้ที่ไม่พอใจและไม่ไว้วางใจ แต่เราจะก้มกราบลงด้วยการยอมจำนนด้วยความยำเกรง พระองค์จะทรงเปิดเผยพระประสงค์ให้เราทราบมากพอเพื่อก่อเกิดประโยชน์แก่เรา นอกเหนือจากนี้เรายังต้องไว้วางใจในพระหัตถ์อันทรงฤทธานุภาพและพระหทัยที่ทรงเปี่ยมด้วยรักของพระองค์ด้วย {GC 527.1} {GCth17 461.1}

ในขณะที่พระเจ้าประทานประจักษ์พยานหลักฐานมากพอสำหรับความเชื่อ พระองค์ก็จะไม่ทรงขจัดทิ้งข้อแก้ตัวทั้งหมดของการไม่เชื่อ ทุกคนที่ค้นหาตะขอเพื่อแขวนความสงสัยของเขาก็จะพบตะขอเหล่านั้น และผู้ที่ปฏิเสธที่จะรับและเชื่อฟังพระคำของพระเจ้าจนกว่าข้อโต้แย้งทุกข้อจะถูกขจัดทิ้งไป และไม่มีช่องว่างเหลือไว้สำหรับข้อสงสัยอีกต่อไป จะไม่มีทางที่จะไปถึงแสงสว่าง {GC 527.2} {GCth17 461.2}

การไม่วางใจในพระเจ้าเป็นผลที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติของหัวใจที่ไม่ได้บังเกิดใหม่ ซึ่งเป็นปฏิปักษ์กับพระเจ้า แต่ความเชื่อได้รับการดลใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์และเจริญงอกงามขึ้นด้วยการหวงแหนไว้เท่านั้น ไม่มีมนุษย์คนใดจะเข้มแข็งในความเชื่อได้โดยปราศจากความอุตสาหะพยายามอย่างแน่วแน่ ความไม่เชื่อจะแข็งแกร่งขึ้นเมื่อมันได้รับการสนับสนุน และหากมนุษย์ปล่อยตัวไปกับคำถามและการจับผิดแทนที่จะพึ่งพิงบนประจักษ์พยานหลักฐานที่พระเจ้าประทานให้เพื่อค้ำชูความเชื่อของพวกเขาแล้ว พวกเขาจะพบว่าข้อสงสัยต่างๆ ได้รับการยืนยันอย่างมั่นคงยิ่งขึ้น {GC 527.3} {GCth17 461.3}

แต่ผู้ที่สงสัยพระสัญญาของพระเจ้าและไม่วางใจในความเชื่อมั่นของพระคุณของพระองค์ หลู่พระเกียรติของพระองค์ อิทธิพลของพวกเขาแทนที่จะดึงผู้อื่นเข้ามาหาองค์พระเยซูคริสต์ กลับผลักไสให้ออกไปจากพระองค์ เขาเหล่านั้นเป็นเหมือนต้นไม้ที่ไม่เกิดผล ซึ่งแผ่กิ่งก้านสาขาแห่งความมืดมนกว้างและไกล บดบังต้นพืชอื่นไม่ให้ได้รับแสงแดด และทำให้พืชไม้เหล่านั้นเหี่ยวเฉาและตายภายใต้เงาอันเยือกเย็นของมัน ผลงานแห่งชีวิตของคนเหล่านี้เป็นพยานปรักปรำพวกเขาอย่างไม่สิ้นสุด

พวกเขากำลังหว่านเมล็ดแห่งความไม่เชื่อและความสงสัยซึ่งจะเกิดผลเพื่อการเก็บเกี่ยวอย่างไม่เคยพลาด {GC 527.4} {GCth17 461.4}

มีอยู่เพียงวิถีทางเดียวให้ปฏิบัติตามสำหรับผู้ที่ปรารถนาอย่างจริงใจที่จะถูกปล่อยให้หลุดพ้นจากความสงสัย คือ แทนที่จะสงสัยและจับผิดสิ่งที่พวกเขายังไม่เข้าใจ ให้พวกเขาสนใจแสงสว่างที่ส่องมายังพวกเขาก่อนหน้านี้แล้วแทน แล้วพวกเขาจะได้รับแสงที่สว่างยิ่งขึ้น ให้พวกเขาปฏิบัติทุกหน้าที่ซึ่งได้ถูกเปิดเผยให้พวกเขาเข้าใจอย่างชัดเจน และพวกเขาก็จะเข้าใจและปฏิบัติในสิ่งเหล่านั้นที่บัดนี้พวกเขากำลังสงสัยอยู่ {GC 528.1} {GCth17 462.1}

ซาตานนำเสนอสิ่งปลอมแปลงที่คล้ายของจริงอย่างมากเพื่อล่อลวงผู้ที่ประสงค์จะให้มันหลอก คนเหล่านี้เป็นผู้ที่ไม่ต้องการปฏิเสธความปรารถนาของตนและไม่ยอมเสียสละตามที่ความจริงกำหนดไว้ แต่มันไม่มีทางดักเก็บจิตวิญญาณให้อยู่ในอำนาจของมันแม้เพียงจิตวิญญาณเดียวที่แสวงหาความจริงด้วยความจริงใจไม่ว่าจะต้องจ่ายด้วยราคาสูงเพียงใด พระคริสต์ทรงเป็นความจริงและเป็น “ความสว่างแท้ที่ทำให้มนุษย์ทุกคนเห็นความจริงได้นั้นกำลังเข้ามาในโลก” ยอห์น 1:9 พระวิญญาณแห่งความจริงได้รับบัญชาให้นำมนุษย์ไปสู่ความจริงทั้งปวง และด้วยอำนาจของพระบุตรของพระเจ้าได้ถูกประกาศไว้ว่า “จงหาแล้วจะพบ” “ถ้าใครตั้งใจประพฤติตามพระประสงค์ของพระองค์ คนนั้นก็จะรู้ว่าคำสอนนี้มาจากพระเจ้า” มัทธิว 7:7 ยอห์น 7:17 {GC 528.2} {GCth17 462.2}

ผู้ติดตามของพระคริสต์ทราบแต่เพียงเล็กน้อยถึงแผนต่างๆ ซึ่งซาตานและสมุนของมันจัดไว้เพื่อต่อต้านพวกเขา แต่พระองค์ผู้ประทับอยู่ในสวรรค์จะทรงใช้อำนาจบังคับเหนือการล่อลวงทั้งหมดเหล่านี้เพื่อว่าแผนการอันล้ำลึกของพระองค์จะสัมฤทธิ์ผล องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยอมให้ประชากรของพระองค์ตกสู่การทดลองที่ยากลำบากอย่างแสนสาหัส ไม่ใช่เพราะพระองค์ทรงพอพระทัยในความเศร้าโศกและความทุกข์ทรมาน แต่เป็นเพราะกระบวนการนี้จำเป็นต่อชัยชนะในบั้นปลายของพวกเขา พระองค์ป้องกันพวกเขาจากการทดลองสมดังรัศมีภาพของพระองค์ไม่ได้เพราะจุดประสงค์ที่แท้จริงของการทดลองก็เพื่อเตรียมพวกเขาให้พร้อมที่จะต่อต้านมนต์เสน่ห์ทั้งปวงของความชั่ว {GC 528.3} {GCth17 462.3}

ทั้งบรรดาคนชั่วหรือมารทั้งหลายก็ไม่อาจขัดขวางพระราชกิจของพระเจ้าหรือปิดซ่อนการปรากฏของพระองค์จากประชากรของพระองค์ได้ หากพวกเขาเพียงแต่จะยอมสารภาพและละทิ้งบาปต่างๆ ด้วยหัวใจที่มอบถวายสำนึกผิด และยึดมั่นในพระสัญญาของพระองค์ด้วยความเชื่อ ทุกการทดลองและทุกอิทธิพลที่เป็นปรปักษ์ไม่ว่าจะเปิดเผยหรือในที่ลับจะถูกต้านทานได้อย่างสำเร็จ “ไม่ใช่ด้วยกำลัง ไม่ใช่ด้วยฤทธานุภาพ แต่ด้วยวิญญาณของเรา พระยาห์เวห์จอมทัพตรัสดังนี้แหละ” เศคาริยาห์ 4:6 {GC 529.1} {GCth17 463.1}

“เพราะว่าพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าเฝ้าดูคนชอบธรรมและพระกรรณของพระองค์สดับคำอ้อนวอนของพวกเขา...ถ้าพวกท่านขวนขวายทำดี ใครจะทำร้ายพวกท่าน” 1 เปโตร 3:12, 13 เมื่อบาลาอัมถูกยั่วยวนด้วยคำสัญญาของรางวัลตอบแทนอันมั่งคั่งเพื่อให้สาปคนอิสราเอลและด้วยการถวายเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์เพื่อให้ทรงสาปแช่งประชากรของพระองค์ พระวิญญาณของพระเจ้าตรัสห้ามความชั่วที่เขาปรารถนาจะกล่าวออกมา และบาลาอัมถูกบังคับให้อุทานขึ้นมาว่า “ข้าพเจ้าจะแช่งผู้ที่พระเจ้าไม่ทรงแช่งได้อย่างไร ข้าพเจ้าจะประณามผู้ที่พระยาห์เวห์ไม่ทรงประณามได้อย่างไร” “ขอให้ข้าพเจ้าตายเหมือนอย่างการตายของผู้ชอบธรรมและขอให้บั้นปลายชีวิตข้าพเจ้าเป็นเหมือนของเขา” หลังจากที่เขาถวายเครื่องบูชาอีกครั้งหนึ่ง ผู้เผยพระวจนะไม่ชอบธรรมคนนี้ประกาศว่า “ดูสิ ข้าพเจ้าได้รับพระบัญชาให้อวยพร เมื่อพระองค์ทรงอวยพร ข้าพเจ้าก็ไม่อาจเปลี่ยน

จะไม่มีความทุกข์ในยาโคบให้ทรงเห็น และในอิสราเอลไม่ทรงพบความลำบาก พระยาห์เวห์พระเจ้าของเขาสถิตกับเขาและเสียงโห่ร้องถวายพรพระราชาอยู่ท่ามกลางเขา” “ดังนั้น ไม่มีเวทมนต์ใดอาจกระทบยาโคบ ไม่มีของขลังใดอาจทำร้ายอิสราเอล บัดนี้ ยาโคบและอิสราเอลจะได้รับคำบอกกล่าวว่าพระเจ้าได้ทรงทำสิ่งใด” แต่ถึงกระนั้น มีการสร้างแท่นถวายบูชาขึ้นอีกเป็นครั้งที่สามและอีกครั้งหนึ่งบาลาอัมพยายามพูดคำสาปแช่ง แต่จากปากที่ไม่เต็มใจพูดของผู้เผยพระวจนะ พระวิญญาณของพระเจ้าได้เปิดเผยถึงความอุดมสมบูรณ์ของผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรรและประณามความผิดและความผูกพยาบาทของศัตรูทั้งหลายของพวกเขา “คนที่อวยพรท่านก็จะได้รับพร ผู้ที่สาปแช่งท่านก็จะถูกสาปแช่ง” กันดารวิถี 23:8,10, 20, 21, 23; 24:9 {GC 529.2} {GCth17 463.2}

ในเวลานี้ชนชาติอิสราเอลภักดีต่อพระเจ้าและตราบเท่าที่พวกเขายังคงสัตย์ซื่อต่อพระบัญญัติของพระองค์ ไม่มีอำนาจใดในโลกหรือขุมนรกจะมีชัยชนะเหนือพวกเขาได้ แต่ทว่าคำสาปแช่งที่บาลาอัมไม่ได้รับอนุญาตให้กล่าวแช่งประชากรของพระเจ้านั้น ในที่สุดก็ประสบความสำเร็จด้วยการล่อลวงให้พวกเขาทำบาป เมื่อพวกเขาล่วงละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้า พวกเขาจึงแยกตัวเองออกไปจากพระองค์ และถูกทิ้งให้สัมผัสกับอำนาจของผู้ทำลาย {GC 529.3} {GCth17 463.3}

ซาตานรู้ดีว่าจิตวิญญาณที่อ่อนแอที่สุดเมื่อติดสนิทในพระคริสต์จะเป็นคู่ต่อสู้ที่เหนือกว่าทูตแห่งความมืด และหากมันจะแสดงตนอย่างเปิดเผยแล้ว มันก็จะถูกจู่โจมและถูกต่อต้าน ด้วยเหตุนี้มันจึงหาทางที่จะดึงทหารแห่งกางเขนออกไปจากป้อมปราการที่แข็งแกร่งในขณะที่มันดักซุ่มอยู่กับสมุนของมันพร้อมที่จะออกทำลายทุกคนที่กล้าย่างกรายเข้ามายังเขตแดนของมัน มีเพียงในความไว้วางใจพระเจ้าด้วยใจที่ถ่อมสุภาพและในการเชื่อฟังปฏิบัติตามพระบัญญัติทั้งหมดของพระองค์เท่านั้นที่เราจะมั่นคงปลอดภัย {GC 530.1} {GCth17 464.1}

ไม่มีมนุษย์คนใดจะอยู่รอดปลอดภัยได้เกินหนึ่งวันหรือหนึ่งชั่วโมงโดยปราศจากการอธิษฐาน เราจำเป็นต้องทูลวิงวอนองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นพิเศษเพื่อขอสติปัญญาในการเข้าใจพระคำของพระองค์ พระคำจะเปิดเผยอุบายของผู้ล่อลวงและวิธีที่จะต่อต้านมันอย่างสัมฤทธิ์ผล ซาตานเป็นผู้มีความชำนาญในการอ้างข้อพระคัมภีร์ มันใส่คำแปลของมันลงไปในข้อพระคัมภีร์เพื่อหวังจะทำให้เราสะดุดล้มลง เราต้องศึกษาพระคัมภีร์ด้วยจิตใจที่ถ่อม ไม่ละสายตาจากการพึ่งพิงในพระเจ้า ในขณะที่เราต้องเฝ้าระวังเล่ห์อุบายของซาตานอยู่เสมออย่างไม่หยุดหย่อนนั้น เราจะต้องอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอไม่ว่างเว้นด้วยความเชื่อว่า “ขออย่าทรงนำพวกข้าพระองค์เข้าไปในการทดลอง” มัทธิว 6:13 {GC 530.2} {GCth17 464.2}

บท 33 - การหลอกลวงยิ่งใหญ่ครั้งแรก

ตั้งแต่ประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่มของมวลมนุษย์ ซาตานเริ่มลงแรงหลอกลวงเผ่าพันธุ์มนุษย์เรา มันเป็นผู้ก่อการกบฏขึ้นในสวรรค์ มันต้องการนำคนทั้งโลกให้ร่วมทำสงครามเพื่อต่อสู้การปกครองของพระเจ้า อาดัมและเอวามีความสุขอย่างแท้จริงเมื่อพวกเขาเชื่อฟังธรรมบัญญัติของพระเจ้าและความจริงข้อนี้เป็นพยานปรักปรำถึงข้ออ้างที่มันกล่าวหาไว้ในสวรรค์อยู่ตลอดเวลาว่า ธรรมบัญญัติของพระเจ้ากดขี่และขัดขวางผลประโยชน์ของสิ่งมีชีวิตทั้งปวงที่พระองค์ทรงสร้าง และนอกจากนี้ความอิจฉาของมันยังถูกปลุกให้ตื่นขึ้นเมื่อมันมองดูบ้านอันสวยงามที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ให้กับคู่ชายหญิงผู้ปราศจากบาป มันตั้งใจจะทำให้พวกเขาล้มลงในบาปเพื่อว่าเมื่อแยกพวกเขาออกจากพระเจ้าและนำให้มาอยู่ภายใต้อำนาจของมันได้แล้ว มันก็จะครอบครองโลกและจัดตั้งอาณาจักรของมันไว้บนโลกนี้เพื่อต่อต้านพระผู้สูงสุด {GC 531.1} {GCth17 465.1}

หากซาตานเปิดเผยลักษณะที่แท้จริงของมันเอง มันก็คงจะถูกปฏิเสธในทันที เพราะอาดัมและเอวาได้รับคำเตือนถึงศัตรูตัวฉกาจนี้ แต่มันทำงานในที่มืด มันปกปิดเป้าหมายของมันไว้เพื่อที่จะดำเนินการให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ในเวลานั้นงูเป็นสัตว์ที่มีรูปร่างน่าลุ่มหลง มันจึงใช้งูเป็นสื่อและตัวมันเองเป็นผู้พูดกับเอวาผ่านสื่อว่า “จริงหรือที่พระเจ้าตรัสว่า ‘ห้ามพวกเจ้ากินผลจากต้นไม้ทุกต้นในสวนนี้’” ปฐมกาล 3:1 หากเอวาถอยออกไปโดยไม่ถกเถียงกับผู้ล่อลวงตนนี้ เธอก็คงจะปลอดภัย แต่เธอกลับไปต่อปากต่อคำกับมันและตกเป็นเหยื่อในแผนร้ายของมัน ด้วยวิธีเดียวกันนี้มีคนมากมายที่ยังคงตกเป็นเหยื่อของซาตาน พวกเขาสงสัยและโต้เถียงเรื่องข้อกำหนดของพระเจ้า และแทนที่จะเชื่อฟังพระบัญชาต่างๆ ของพระองค์ พวกเขากลับรับทฤษฎีของมนุษย์ซึ่งเป็นเพียงเครื่องมือของซาตานที่ถูกอำพรางไว้ {GC 531.2} {GCth17 465.2}

“หญิงนั้นจึงตอบงูว่า ‘ผลของต้นไม้ในสวนนี้เรากินได้ เว้นแต่ผลของต้นไม้ที่อยู่กลางสวนนั้น พระเจ้าตรัสว่าห้ามพวกเจ้ากินและถูกต้องเลย มิฉะนั้นพวกเจ้าจะตาย’ งูจึงพูดกับหญิงนั้นว่า ‘พวกเจ้าจะไม่ตายแน่ เพราะพระเจ้าทรงทราบอยู่ว่า พวกเจ้ากินผลจากต้นไม้นั้นวันใด ตาของพวกเจ้าจะสว่างขึ้นในวันนั้นแล้วพวกเจ้าจะเป็นเหมือนอย่างพระเจ้า คือรู้ความดีและความชั่ว’” ปฐมกาล 3:2-5 มันประกาศว่าพวกเขาจะเป็นเหมือนพระเจ้า จะมีสติปัญญาที่ดีขึ้นกว่าเดิมและจะมีสถานภาพที่สูงขึ้น เอวาพ่ายแพ้ต่อการทดลอง และโดยอิทธิพลของเธอ อาดัมจึงถูกนำให้ทำบาปด้วย พวกเขายอมรับถ้อยคำของงูที่ว่าพระเจ้าไม่ทรงเอาจริงกับสิ่งที่ตรัสไว้ พวกเขาไม่วางใจพระผู้สร้างและคิดว่าพระองค์ทรงจำกัดเสรีภาพของตน และคิดว่าพวกเขาน่าจะได้รับปัญญาและเกียรติยศที่ยิ่งใหญ่ด้วยการละเมิดธรรมบัญญัติของพระองค์ {GC 532.1} {GCth17 466.1}

แต่หลังจากการทำบาป อาดัมค้นพบประโยคที่ว่า “ในวันใดที่เจ้ากิน เจ้าจะต้องตายแน่” นั้นหมายความว่าอะไร ปฐมกาล 2:17 เขาได้ความหมายตามที่ซาตานชักนำให้เขาเชื่อซึ่งกล่าวว่าเขาจะก้าวขึ้นไปสู่สถานภาพที่สูงส่งกว่าหรือแล้วแน่นอนจะได้รับผลดีอันยิ่งใหญ่ด้วยการล่วงละเมิดและซาตานผ่านการพิสูจน์ว่าเป็นผู้มีบุญคุณของเผ่าพันธุ์มนุษยชาติ แต่อาดัมไม่ได้พบว่านี่คือความหมายของการพิพากษาของพระเจ้า พระองค์ทรงประกาศว่าเพื่อเป็นการลงโทษบาปของมนุษย์ เขาจึงต้องกลับไปสู่ดินที่เขามานั้น “เจ้าเป็นผงคลีดินและเจ้าจะกลับเป็นผงคลีดินดังเดิม” ปฐมกาล 3:19 คำพูดของซาตานที่ว่า “ตาของพวกเจ้าจะสว่างขึ้น” เกิดขึ้นจริงในความหมายในแง่นี้เท่านั้น

ภายหลังจากที่อาดัมและเอวาไม่เชื่อฟังพระเจ้า ตาของพวกเขาถูกเปิดออกเพื่อมองเห็นความเขลาของตน พวกเขาได้รู้จักกับความชั่วและได้ลิ้มรสผลลัพธ์อันขมขื่นของการล่วงละเมิด {GC 532.2} {GCth17 466.2}

ตรงใจกลางสวนเอเดนมีต้นไม้แห่งชีวิตขึ้นอยู่ ผลของต้นไม้นี้มีอำนาจต่อชีวิตให้ยาวออกไป หากอาดัมยังคงเชื่อฟังพระเจ้า เขายังเข้าไปถึงต้นไม้นี้ได้อย่างเสรี และมีชีวิตอยู่ต่อไป แต่เมื่อเขาทำบาป เขาถูกตัดขาดไม่ให้เข้าไปรับประทานผลจากต้นไม้แห่งชีวิต ดังนั้นเขาจึงตกไปอยู่ใต้อำนาจของความตาย คำตัดสินของพระเจ้าที่ว่า "เจ้าเป็นผงคลีดินและเจ้าจะกลับเป็นผงคลีดินดังเดิม" แสดงให้เห็นว่าในที่สุดชีวิตจะสูญสิ้นไป {GC 532.3} {GCth17 466.3}

ชีวิตอมตะที่ทรงสัญญาให้กับมนุษย์ด้วยข้อแม้ของการเชื่อฟังจึงถูกริบคืนไปด้วยการล่วงละเมิด อาดัมถ่ายทอดสิ่งที่เขาไม่มีไปให้แก่ลูกหลานไม่ได้ และเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่ล้มลงในบาปก็สิ้นหวัง แต่ด้วยการเสียสละของพระบุตรของพระเจ้า พระเจ้าจึงทรงนำชีวิตอมตะมาอยู่ใกล้แค่เอื้อม ในขณะที่ "ความตายก็ได้แผ่ไปถึงมวลมนุษย์ทุกคน เพราะมนุษย์ทุกคนทำบาป" พระเยซูคริสต์ "ทรงทำให้ชีวิตและสภาพอมตะปรากฏชัดโดยทางข่าวประเสริฐ" โรม 5:12 2 ทิโมธี 1:10 และโดยทางพระเยซูคริสต์เท่านั้นที่จะได้ชีวิตอมตะ พระเยซูตรัสว่า "คนที่วางใจในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์ คนที่ไม่เชื่อฟังพระบุตรก็จะไม่ได้เห็นชีวิต" ยอห์น 3:36 ทุกคนเข้ามารับพระพรนี้ได้เมื่อปฏิบัติตามเงื่อนไข ทุกคน "ที่พากเพียรทำความดี แสวงหาศักดิ์ศรี เกียรติ และความเป็นอมตะนั้น" จะได้ "ชีวิตนิรันดร์" โรม 2:7 {GC 533.1} {GCth17 467.1}

บุคคลเพียงผู้เดียวเท่านั้นที่สัญญากับอาดัมว่าเขาจะมีชีวิตอยู่ได้โดยการไม่ต้องเชื่อฟัง คือจอมหลอกลวงผู้ยิ่งใหญ่ และคำประกาศของงูที่กล่าวแก่เอวาในสวนเอเดนว่า "พวกเจ้าจะไม่ตายแน่" นั้น เป็นคำเทศนาบทแรกที่กล่าวถึงเรื่องวิญญาณที่ไม่ตาย แต่กระนั้น คำประกาศนี้ซึ่งตั้งอยู่บนพื้นฐานที่มาจากอำนาจของซาตานเท่านั้นดังก้องจากบรรดาธรรมาสน์ของโลกคริสเตียน และเผ่าพันธุ์มนุษย์ส่วนใหญ่ยอมรับด้วยความเต็มใจเหมือนที่บรรพบุรุษคู่แรกของเรารับไว้ คำตัดสินลงโทษของพระเจ้าที่ว่า "ตัวคนที่ทำบาปจะต้องตาย" เอเสเคียล 18:20 นั้นถูกแปรเปลี่ยนมาเป็นว่าจิตวิญญาณที่ทำบาปจะไม่ตาย แต่จะอยู่ตลอดไปชั่วนิรันดร์ เราทำอย่างอื่นไม่ได้นอกจากฉงนใจกับความมัวเมาอย่างประหลาดที่ทำให้มนุษย์เชื่อคำพูดของซาตานได้ง่ายเช่นนี้และไม่ยอมเชื่อพระคำของพระเจ้าได้ถึงขนาดนี้ {GC 533.2} {GCth17 467.2}

หากภายหลังจากที่มนุษย์ล้มลงในบาปแล้วยังได้รับอนุญาตให้เข้าถึงต้นไม้แห่งชีวิตอย่างเสรี เขาจะมีชีวิตอยู่ตลอดไปและเมื่อเป็นเช่นนี้จะทำให้บาปเป็นอมตะ แต่เครูบและกระบี่เพลิงกั้นขวาง "ทางที่จะไปสู่ต้นไม้แห่งชีวิต" ไว้ ปฐมกาล 3:24 และไม่มีสมาชิกคนใดในครอบครัวของอาดัมได้รับอนุญาตให้ผ่านสิ่งกีดขวางและรับประทานผลไม้ที่ให้ชีวิตนั้น ดังนั้นจึงไม่มีคนบาปที่มีชีวิตเป็นอมตะ {GC 533.3} {GCth17 467.3}

แต่ภายหลังที่มนุษย์ล้มลงในบาปแล้ว ซาตานสั่งสมุนของมันให้ลงแรงเป็นพิเศษที่จะตอกย้ำความเชื่อเรื่องธรรมชาติที่เป็นอมตะของมนุษย์ และเมื่อมันชักจูงคนให้ยอมรับคำสอนที่ผิดนี้ได้แล้ว มันก็นำให้พวกเขาสรุปว่าคนบาปจะมีชีวิตตลอดไปอย่างทุกข์ทรมาน บัดนี้เจ้าชายแห่งความมืดซึ่งทำงานผ่านตัวแทนของมันจะแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าเป็นทรราชที่ผูกพยาบาท มันประกาศว่าพระองค์จะกวาดต้อนทุกคนที่พระองค์ไม่ทรงพอพระทัยลงไปในนรก และทำให้พวกเขาลิ้มรสพระพิโรธของพระองค์ไปตลอดกาล และในขณะที่พวกเขาทรมานอยู่ในความทุกข์ระทมที่ไม่อาจบรรยายได้และชักดิ้นอยู่ในเปลวเพลิงนิรันดร์นั้น พระผู้สร้างทอดพระเนตรมายังพวกเขาด้วยความพึงพอพระทัย {GC 534.1} {GCth17 468.1}

ด้วยประการฉะนี้ ปีศาจเอาคุณลักษณะของพระผู้สร้างและพระผู้ทรงมีพระคุณของมนุษยชาติมาสวมใส่ให้กับตัวเอง

ความโหดเหี้ยมเป็นของซาตาน พระเจ้าทรงเป็นความรัก และทุกสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างนั้นบริสุทธิ์ ศักดิ์สิทธิ์ และงามน่ารัก จนกระทั่งจอมกบฏคนแรกนี้นำบาปเข้ามา ซาตานเองคือศัตรูที่ล่อให้มนุษย์ทำบาปและถ้ามันทำได้มันก็จะทำลายพวกเขาเสีย และเมื่อมันมั่นใจว่ามนุษย์ตกเป็นเหยื่อของมันแล้ว มันก็จะยินดีปรีดาในหายนะที่ทำไว้ หากมันทำได้ มันต้องการจะกวาดต้อนมนุษย์ทั้งเผ่าพันธุ์ให้ติดร่างแหของมัน ถ้าไม่ใช่เป็นเพราะอำนาจของพระเจ้าที่ขัดขวางไว้แล้ว ก็จะไม่มีบุตรชายหญิงของอาดัมสักคนเดียวรอดได้เลย {GC 534.2} {GCth17 468.2}

ในทุกวันนี้ ซาตานจ้องหาทางเอาชนะมนุษย์เหมือนที่มันเอาชนะบรรพบุรุษคู่แรกของเรามาแล้ว ด้วยการทำลายความเชื่อมั่นของพวกเขาที่มีในพระผู้สร้าง และทำให้พวกเขาสงสัยในพระปัญญาที่พระองค์ทรงใช้ในการปกครองและสงสัยในความยุติธรรมของธรรมบัญญัติต่างๆ ของพระเจ้า ซาตานและผู้แทนของมันกล่าวหาว่าพระเจ้าทรงเลวร้ายกว่าพวกมันเพื่อเป็นการแก้ต่างให้กับความโหดร้ายและการกบฏของพวกมันเอง จอมหลอกลวงผู้ยิ่งใหญ่ลงแรงโยกย้ายอุปนิสัยโหดเหี้ยมของมันเองไปให้แก่พระบิดาบนสวรรค์ เพื่อทำให้ดูประหนึ่งว่ามันเองถูกใส่ร้ายและถูกขับออกจากสวรรค์เพราะมันไม่ยอมอยู่ภายใต้ผู้ปกครองที่ไม่เที่ยงธรรม มันนำเสนอให้โลกมองเห็นว่าพวกเขาจะอยู่อย่างมีความสุขภายใต้เสรีภาพของการปกครองที่ไม่เข้มงวดของมัน ซึ่งตรงข้ามกับพระบัญชาอันเข้มงวดของพระยาห์เวห์ที่บีบบังคับพวกเขา ด้วยประการฉะนี้ มันจึงประสบความสำเร็จในการล่อลวงจิตวิญญาณให้หันไปจากความภักดีที่มีต่อพระเจ้า {GC 534.3} {GCth17 468.3}

หลักคำสอนเรื่องคนชั่วที่ตายไปแล้วจะถูกทรมานในนรกด้วยไฟและกำมะถันที่ลุกไหม้อยู่ชั่วนิรันดร์นั้นช่างเป็นเรื่องที่น่ารังเกียจเพียงไรต่อทุกอารมณ์แห่งความรักและความเมตตาและแม้กระทั่งต่อความรู้สึกที่เป็นธรรมของเรา เป็นเพราะบาปของชีวิตอันสั้นในโลกนี้พวกเขาจึงต้องทนทุกข์ทรมานนานแสนนานตราบเท่าที่พระเจ้าทรงมีพระชนม์อยู่ แต่กระนั้นหลักคำสอนเรื่องนี้ยังคงแพร่หลายและฝังลึกอยู่ในหลักความเชื่อของอาณาจักรคริสเตียนจำนวนมาก นักศาสนศาสตร์ปริญญาเอกคนหนึ่งกล่าวว่า “ภาพทรมานในนรกจะทำให้วิสุทธิชนทั้งหลายมีความสุขตลอดไป เมื่อพวกเขาเห็นคนที่มีนิสัยแบบเดียวกันและเกิดมาด้วยสภาพที่เหมือนกันถูกกวาดต้อนลงไปอยู่ในความทุกข์ระทม และการที่พวกเขาแตกต่างจากพวกนั้นเช่นนี้ทำให้พวกเขารู้สึกว่าพวกเขามีความสุขมากเพียงไร” มีอีกคนหนึ่งบรรยายไว้ว่า “ในขณะที่คำพิพากษาแห่งการสาปแช่งดำเนินอยู่ในภาชนะแห่งความแค้นไปตลอดกาลนั้น ควันแห่งการทรมานของพวกเขาทั้งหลายจะลอยขึ้นไปเป็นนิจในสายตาของภาชนะแห่งความเมตตา ซึ่งแทนที่จะเข้าไปมีส่วนในเป้าหมายอันน่าลำเค็ญเหล่านี้ พวกเขากลับกล่าวว่า อาเมน อาเลลูยา สรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า” {GC 535.1} {GCth17 469.1}

คำสอนเช่นนี้หาได้จากหน้าไหนในพระคำของพระเจ้าเล่า ผู้ที่ได้รับความรอดในสวรรค์จะสูญเสียอารมณ์ทั้งหมดของความสงสารและความเห็นใจและแม้กระทั่งความรู้สึกธรรมดาของมนุษย์หรือ จะเอาเรื่องเหล่านี้ไปแลกกับความไร้อารมณ์ของผู้ถือลัทธิสโตอิกหรือความโหดเหี้ยมของคนป่าเถื่อนหรือ ไม่ ไม่ใช่อย่างนั้นแน่นอน คำสอนเช่นนี้ไม่ได้มาจากพระคำของพระเจ้า ผู้ที่มีแนวคิดตามความเห็นที่เสนอข้างต้นนั้นอาจจะเป็นคนที่มีความรู้และจริงใจ แต่พวกเขาถูกเล่ห์ของซาตานหลอก มันนำพวกเขาให้เข้าใจข้อความอันหนักแน่นของพระคัมภีร์ไปในทางที่ผิด มอบภาษาที่แสดงออกถึงความขมขื่นและความมุ่งร้ายซึ่งเป็นความรู้สึกของมันเองแต่ไม่ใช่ความรู้สึกของพระผู้

สร้างของเรา "เรามีชีวิตอยู่แน่นอนอย่างไร เราไม่พอใจในความตายของคนอธรรม แต่พอใจในการที่คนอธรรมหันจากทางของเขาและมีชีวิตอยู่ไม่ใช่หรือ จงหันกลับ จงหันกลับจากทางชั่วของเจ้า โอ พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย ทำไมจึงยอมตาย" เอเสเคียล 33:11 {GC 535.2} {GCth17 469.2}

พระเจ้าจะทรงได้รับสิ่งใดหากเรายอมรับว่าพระองค์ทรงชื่นชอบกับการมองดูความทุกข์ทรมานอันไม่มีวันจบสิ้นและพระองค์ทรงเพลิดเพลินกับเสียงร้องโอดครวญและเสียงกรีดร้องและคำแช่งของสิ่งมีชีวิตที่พระองค์ทรงปล่อยให้ทุกข์ทรมานอยู่ในเปลวไฟนรก เสียงอันน่าสยดสยองเหล่านี้จะเป็นเสียงดนตรีในพระกรรณของพระผู้ทรงเป็นความรักที่ไร้ขอบเขต/ที่ไม่สิ้นสุด ????ได้อย่างไร มีการเร่งเร้าว่าการลงโทษคนชั่วด้วยความทุกข์ทรมานอย่างไม่สิ้นสุดนั้นแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงเกลียดชังบาปที่เป็นความชั่วซึ่งส่งผลร้ายต่อสันติสุขและความเป็นระเบียบของจักรวาล โอ นี่คือการหมิ่นประมาทพระนามของพระเจ้าอย่างเลวร้าย ทำราวกับว่าความเกลียดชังบาปของพระเจ้าเป็นเหตุผลที่ทำให้บาปยังคงอยู่ได้ตลอดไป ตามคำสอนของนักศาสนศาสตร์เหล่านี้ การทรมานอย่างต่อเนื่องโดยไม่มีความหวังที่จะได้รับความเมตตาทำให้เหยื่อที่น่าสงสารบ้าคลั่ง และในขณะที่พวกเขาสาปแช่งและหมิ่นประมาทพระเจ้าด้วยความเดือดดาลนั้น ความผิดของพวกเขาก็จะเพิ่มมากขึ้น พระสิริของพระเจ้าไม่ได้ถูกเพิ่มขึ้นด้วยบาปที่เพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่องตลอดทุกยุค {GC 536.1} {GCth17 470.1}

เป็นเรื่องเกินกำลังสมองของมนุษย์ที่จะประเมินความชั่วร้ายที่เกิดจากคำสอนผิดในเรื่องของการทรมานชั่วนิรันดร์ ศาสนาของพระคัมภีร์ที่เปี่ยมด้วยความรักและความดีทั้งอุดมด้วยความเห็นอกเห็นใจถูกทำให้มัวหมองไปด้วยความงมงายและถูกเติมแต่งด้วยความน่าสะพรึงกลัว เมื่อเราพิจารณาถึงซาตานป้ายสีที่ผิดๆ ใส่พระลักษณะของพระเจ้า เราจะไม่สงสัยหรือว่าพระผู้สร้างผู้ทรงกอปรด้วยพระเมตตาคุณของเรานั้นน่ากลัว น่ารังเกียจและน่าเกลียดชัง คำสั่งสอนจากธรรมาสน์ด้วยภาพของพระเจ้าที่น่ากลัวเช่นนี้แพร่กระจายไปทั่วทั้งโลกทำให้คนนับล้านนับพันสงสัยและไม่เชื่อในศาสนา {GC 536.2} {GCth17 470.2}

ทฤษฎีเรื่องการทรมานชั่วนิรันดร์เป็นคำสอนเท็จเรื่องหนึ่งที่เป็นองค์ประกอบของเหล้าอันน่าสะอิดสะเอียนของบาบิโลนซึ่งเธอบังคับให้ทุกชนชาติดื่ม วิวรณ์ 14:8; 17:2 การที่ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์รับคำสอนที่ผิดนี้และประกาศสั่งสอนจากธรรมาสน์อันศักดิ์สิทธิ์เป็นเรื่องที่ลึกลับอย่างแน่แท้ พวกเขารับเรื่องนี้จากโรมเหมือนเช่นการรับเรื่องของวันสะบาโตเทียมเท็จ จริงอยู่เรื่องนี้ถูกสอนโดยบุคคลที่ยิ่งใหญ่และคนดี แต่พวกเขาไม่ได้รับแสงสว่างในเรื่องนี้เหมือนเช่นที่พวกเราได้รับ พวกเขาต้องรับผิดชอบกับแสงที่ส่องมาในยุคของพวกเขาเท่านั้น เรารับผิดชอบต่อแสงสว่างที่ส่องมาในสมัยของเรา หากเราหันไปจากคำพยานในพระคำของพระเจ้าและรับหลักคำสอนเทียมเท็จด้วยเหตุผลว่าบรรพบุรุษของเราได้สอนไว้ เราก็จะตกเข้าไปสู่คำสาปแช่งที่มีไว้สำหรับบาบิโลน เรากำลังดื่มเหล้าองุ่นอันน่าสะอิดสะเอียนของเธอ {GC 536.3} {GCth17 470.3}

มีคนกลุ่มใหญ่ซึ่งรังเกียจหลักคำสอนเรื่องการทรมานชั่วนิรันดร์กำลังถูกผลักดันไปยังอีกด้านหนึ่งของความเชื่อผิด พวกเขารับรู้ว่าพระคัมภีร์นำเสนอพระเจ้าว่าทรงเปี่ยมด้วยความรักและพระเมตตาคุณ พวกเขาไม่สามารถเชื่อได้ว่าพระองค์จะทรงมอบสิ่งมีชีวิตของพระองค์ให้ลงไปอยู่ในไฟนรกที่เผาอยู่ชั่วนิรันดร์ แต่พวกเขาก็เชื่อว่าจิตวิญญาณมีธรรมชาติที่เป็นอมตะ พวกเขาจึงมองไม่เห็นทางเลือกอื่นนอกจากสรุปว่ามนุษย์ทั้งมวลจะรอดได้ในที่สุด คนมากมายมองดูว่าคำขู่ในพระคัมภีร์มีไว้สำหรับทำให้มนุษย์กลัวเพื่อจะให้เชื่อฟังและสิ่งเหล่านั้นจะไม่เกิดขึ้นตามที่บันทึกไว้

ดังนั้น คนบาปจึงมีชีวิตเพื่อความสุขอย่างเห็นแก่ตัว ละเลยข้อกำหนดของพระเจ้าและยังหวังที่จะรับความพึงพอพระทัยของพระเจ้าในที่สุด คำสอนเช่นนี้ตั้งอยู่บนความคาดหวังในพระเมตตาคุณของพระเจ้า แต่ไม่สนใจในความยุติธรรมของพระองค์ ทำให้หัวใจที่ฝักใฝ่ในเนื้อหนังพึงพอใจและทำให้คนชั่วกล้ากระทำการชั่วของตน {GC 537.1} {GCth17 471.1}

ในการที่จะแสดงให้เห็นว่าบรรดาผู้เชื่อในคำสอนเรื่องความรอดครอบจักรวาลใช้พระคัมภีร์มาสนับสนุนคำสอนที่ทำลายจิตวิญญาณได้อย่างไรนั้น เป็นเรื่องจำเป็นที่จะต้องใช้คำพูดของพวกเขาเอง ในงานศพของชายหนุ่มคนหนึ่งที่ไม่เคร่งในศาสนาและตายกะทันหันจากอุบัติเหตุ ศาสนาจารย์ผู้เชื่อเรื่องความรอดครอบจักรวาลเลือกข้อความในพระคัมภีร์เรื่องของกษัตริย์ดาวิดที่ว่า “ดาวิดพระราชา...ทรงคิดถึงอัมโนนคลายลง เนื่องจากเขาสิ้นชีพแล้ว” 2 ซามูเอล 13:39 {GC 537.2} {GCth17 471.2}

นักเทศน์คนนั้นกล่าวว่า “มีคนถามข้าพเจ้าเสมอว่า ผู้ที่ดำเนินชีวิตอยู่ในบาปจะมีชะตากรรมเช่นใดเมื่อเขาจากโลกนี้ไป เขาอาจตายไปในขณะที่มึนเมา ตายพร้อมกับรอยเปรอะเปื้อนของอาชญากรรมแดงก่ำที่ไม่ได้ล้างให้สะอาด หรือตายเหมือนเช่นชายหนุ่มคนนี้ที่ไม่เคยรับเชื่อหรือมีความสุขกับประสบการณ์ทางศาสนา เราพอใจกับพระคัมภีร์ คำตอบจากพระคัมภีร์จะแก้ปัญหาอันน่ากลัวนี้ อัมโนนเป็นคนบาปหนาอย่างมากยิ่ง เขาไม่ยอมกลับใจ เขาเมาและในขณะที่มึนเมาอยู่นั้นก็ตาย ดาวิดทรงเป็นผู้เผยพระวจนะของพระเจ้า พระองค์ย่อมทรงทราบดีว่าในโลกที่จะมาถึงนั้นอัมโนนจะอยู่ในสภาพเลวร้ายหรือดีอย่างไร พระทัยของพระองค์ที่สำแดงออกมานั้นหมายความว่าอะไร ‘แล้วดาวิดพระราชาตรอมพระทัยอาลัยถึงอับซาโลมเพราะการที่ทรงคิดถึงอัมโนนนั้นคลายลง เนื่องจากเขาสิ้นชีพแล้ว’ 2 ซามูเอล 13:39 {GC 537.3} {GCth17 471.3}

“เราได้ข้อสรุปจากการอนุมานภาษาคำพูดนี้ไว้อย่างไร การทรมานอย่างไม่รู้สิ้นสุดนี้เป็นส่วนหนึ่งของความเชื่อทางศาสนาของพระองค์ไม่ใช่หรือ เช่นนั้นเราจึงตั้งแง่คิด ด้วยว่าในที่นี้เรามาค้นพบข้อพิสูจน์อย่างภาคภูมิสนับสนุนสมมติฐานเรื่องความบริสุทธิ์และสันติสุขอย่างครอบจักรวาลทั้งหมดซึ่งถูกใจกว่า ให้ความกระจ่างมากกว่าและมีความเมตตามากกว่า ดาวิดทรงรับการเล้าโลมใจเมื่อเห็นพระราชโอรสของพระองค์สิ้นชีพ และทำไมถึงเป็นเช่นนี้ เพราะด้วยสายตาของการพยากรณ์ พระองค์ทรงมองไปยังอนาคตข้างหน้าที่สดใสกว่าและเห็นพระโอรสองค์นั้นหลุดพ้นไปจากการทดลองทั้งปวง หลุดพ้นจากการจองจำและได้รับการชำระจากความชั่วของบาปและหลังจากที่ถูกทำให้บริสุทธิ์และบรรลุถึงความกระจ่างแล้ว เขาได้เข้าไปอยู่ร่วมในที่ชุมนุมของวิญญาณเบื้องบนและมีความชื่นชมยินดี ความเล้าโลมใจเดียวของพระองค์คือ พระโอรสอันเป็นที่รักของพระองค์ถูกนำออกไปจากสภาพปัจจุบันซึ่งเป็นบาปและทุกข์ทรมาน และได้ไปอยู่ในที่ๆ ลมพระโอษฐ์สูงส่งที่สุดของพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเป่าลงบนจิตวิญญาณอันมืดมนของเขาได้ ซึ่งเป็นสถานที่ที่ความคิดของเขาจะเปิดรับปัญญาของสวรรค์และความรักอมตะอันหวานชื่นและเตรียมพร้อมด้วยธรรมชาติที่ผ่านการชำระแล้วให้พักผ่อนอย่างมีความสุขและเข้าสังคมกับผู้รับมรดกของสวรรค์ {GC 538.1} {GCth17 472.1}

“ ด้วยแนวคิดเช่นนี้เราต้องเข้าใจและเชื่อว่าความรอดของสวรรค์ไม่ได้ขึ้นกับสิ่งใดที่เราทำในชีวิตนี้ หรือไม่ขึ้นกับการเปลี่ยนแปลงหัวใจใหม่ หรือความเชื่อของเราในปัจจุบันหรือการนับถือศาสนาของเราในเวลานี้” {GC 538.2} {GCth17 472.2}

ด้วยประการฉะนี้ อาจารย์ที่แสดงตนว่าเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์จึงได้กล่าวซ้ำคำที่งูพูดไว้ในสวนเอเดน "พวกเจ้าจะไม่ตาย" "พวกเจ้ากินผลจากต้นไม้นั้นวันใด ตาของพวกเจ้าจะสว่างขึ้นในวันนั้น แล้วพวกเจ้าจะเป็นเหมือนอย่างพระเจ้า" เขาประกาศว่าคนบาปชั่วที่สุด ไม่ว่าจะเป็นฆาตกร โจร ขโมย และคนผิดประเวณี เมื่อตายแล้วจะเข้าสู่ความสุขสำราญอมตะ {GC 538.3} {GCth17 472.3}

ผู้บิดเบือนพระคัมภีร์เหล่านี้เอาข้อสรุปเช่นนี้มาจากที่ใด จากประโยคเดียวของดาวิดที่จำนนต่อการทรงนำของพระเจ้า จิตวิญญาณของเขา "ตรอมพระทัยอาลัยถึงอับซาโลมเพราะการที่ทรงคิดถึงอัมโนนนั้นคลายลงเนื่องจากเขาสิ้นชีพแล้ว" ความเจ็บปวดของความโศกเศร้าใจคลายไปตามกาลเวลา ความคิดของพระองค์หันจากพระราชโอรสที่สิ้นชีพไปยังพระราชโอรสที่ยังมีชีวิตอยู่ ซึ่งขับไล่ตนเองออกไปอันเนื่องจากกลัวการลงโทษที่ยุติธรรมต่ออาชญากรรมที่เขาก่อไว้ และนี่เป็นหลักฐานของอัมโนนผู้ซึ่งเมาและผิดประเวณีกับคนในบ้านว่า เมื่อเขาตายแล้วได้ถูกโยกย้ายทันทีไปยังที่อยู่อาศัยแห่งความสุขสำราญ ที่นั่นเขาได้รับการชำระและถูกเตรียมให้พร้อมเพื่อเข้าไปอยู่ร่วมกับทูตสวรรค์ผู้ไม่มีบาป ช่างเป็นนิยายที่ถูกใจยิ่งนัก เหมาะกับความต้องการของจิตใจที่ฝักใฝ่เนื้อหนัง เป็นคำสอนของซาตานเอง และทำงานของมันอย่างได้ผล เราจะไม่รู้สึกแปลกใจหรือว่าด้วยคำสอนเช่นนี้ความชั่วจึงมีอยู่อย่างชุกชุม {GC 538.4} {GCth17 472.4}

แนวทางที่ครูเทียมเท็จคนนี้ดำเนินอยู่แสดงให้เห็นถึงแนวทางของครูเทียมเท็จอีกมากมาย การเอาคำบางคำออกไปจากเนื้อหาของพระคัมภีร์ซึ่งในหลายกรณีจะได้ความหมายที่ตรงกันข้ามโดยสิ้นเชิงกับความหมายที่ได้จากการแปลความ และข้อความที่ไม่ประติดประต่อเช่นนี้เป็นข้อความที่ถูกบิดเบือนและถูกนำไปใช้เพื่อพิสูจน์หลักคำสอนซึ่งไม่มีรากฐานในพระคำของพระเจ้า ข้อความที่ใช้อ้างเป็นหลักฐานเพื่อแสดงว่าอัมโนนขี้เมาอยู่ในสวรรค์เป็นการอนุมานที่ขัดแย้งโดยตรงกับข้อความที่ชัดเจนและตรงไปตรงมาของพระคัมภีร์ที่ว่าคนขี้เมาจะไม่มีส่วนในแผ่นดินของพระเจ้า 1 โครินธ์ 6:10 ด้วยวิธีเดียวกันนี้ คนช่างสงสัย คนไม่เชื่อและคนเย้ยหยันแปลงความจริงให้กลับเป็นเรื่องโกหก และคนจำนวนมากถูกเล่ห์เหลี่ยมของพวกเขาหลอกและถูกกล่อมให้หลับในเปลอันปลอดภัยของฝ่ายเนื้อหนัง {GC 539.1} {GCth17 473.1}

หากวิญญาณของมนุษย์ทุกคนได้เข้าไปยังสวรรค์ เมื่อวาระของเขาสิ้นสุดลงนี้เป็นเรื่องจริงแล้ว เราน่าจะปรารถนาความตายมากกว่าการมีชีวิต มีคนมากมายถูกชักจูงด้วยความเชื่อนี้และได้ปลิดชีวิตของตนเองลง เมื่อชีวิตถูกรุมเร้าด้วยความทุกข์ ความกังวลใจ และความผิดหวัง ดูประหนึ่งว่าจะเป็นการง่ายที่จะเด็ดเส้นด้ายอันเปราะบางของชีวิตและบินไปสู่ความสุขสำราญของโลกนิรันดร์ {GC 539.2} {GCth17 473.2}

พระเจ้าประทานหลักฐานมั่นใจแน่วแน่ว่าพระองค์จะทรงลงโทษผู้ที่ล่วงละเมิดธรรมบัญญัติของพระองค์ ผู้ที่ปลอบใจตัวเองว่าพระองค์ทรงกอปรด้วยพระเมตตาคุณอันเหลือล้นจะไม่ลงโทษคนบาปนั้นควรมองไปยังกางเขนคาลวารี ความตายของพระบุตรผู้ทรงปราศจากบาปของพระเจ้าเป็นหลักฐานให้เห็นว่า "ค่าจ้างของบาปคือความตาย" การละเมิดบัญญัติทุกข้อของพระเจ้าจะต้องได้รับการตอบแทนที่ยุติธรรม พระคริสต์ผู้ทรงปราศจากบาปเสด็จมารับบาปของมนุษย์ พระองค์ทรงแบกรับความผิดของผู้ล่วงละเมิด และการที่พระบิดาทรงซ่อนพระพักตร์ไปจากพระองค์ ทำให้พระหทัยของพระองค์แตกสลายและชีวิตของพระองค์แตกหักไป การทรงสละทั้งหมดนี้กระทำไปเพื่อไถ่คนบาปให้รอด มนุษย์จะหลุดพ้นจากการลงโทษของบาปด้วยวิธีอื่นไม่ได้ และจิตวิญญาณทุกดวงที่ปฏิเสธไม่ยอมรับการไถ่บาปด้วยราคาแพงเช่นนี้จะต้องแบกรับความผิดและการลงโทษของการล่วงละเมิดด้วยตัวของเขาเอง {GC 539.3} {GCth17 473.3}

ให้เราพิจารณาดูซิว่าพระคัมภีร์สอนเพิ่มเติมไว้อย่างไรถึงเรื่องการกลับใจของคนอธรรมและคนที่ไม่กลับใจที่ผู้เชื่อในเรื่องความรอดครอบจักรวาล [Universalist] ที่สอนว่าคนเหล่านี้จะไปเป็นทูตสวรรค์ที่บริสุทธิ์และมีความสุขในสวรรค์ {GC 540.1} {GCth17 473.4}

“ใครที่กระหาย เราจะให้เขาดื่มจากบ่อน้ำพุแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย” วิวรณ์ 21:6 พระสัญญานี้ให้ไว้สำหรับผู้กระหายเท่านั้น ไม่ได้มีไว้สำหรับผู้ใดนอกจากผู้ที่รู้สึกว่าตนเองต้องการน้ำแห่งชีวิตและแสวงหาน้ำนั้นโดยยอมละทิ้งสิ่งของอื่นทั้งปวง “คนที่ชนะจะได้รับสิ่งเหล่านี้เป็นมรดก และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา” วิวรณ์ 21:7 ในที่นี้ยังระบุข้อกำหนดไว้ด้วย ในการที่จะเป็นผู้รับมรดกทั้งหมดได้นั้น เราจะต้องต่อต้านและเอาชนะบาป {GC 540.2} {GCth17 473.5}

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเปิดเผยผ่านผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ว่า “จงบอกคนชอบธรรมว่าเขาจะเป็นสุข” “วิบัติแก่คนอธรรม เพราะว่าสิ่งเลวร้ายจะเกิดกับเขา เพราะว่าเขาต้องถูกจัดการตามสิ่งที่มือของเขาได้ทำ” อิสยาห์ 3:10, 11 นักปราชญ์กล่าวว่า “แม้ว่าคนบาปทำชั่วตั้งร้อยครั้งและอายุเขายังยั่งยืนอยู่ได้ ถึงกระนั้นข้าพเจ้ายังรู้แน่ว่า สวัสดิมงคลจะมีแก่เขาทั้งหลายที่ยำเกรงพระเจ้า คือที่มีความยำเกรงเฉพาะพระพักตร์พระองค์ แต่ว่าจะไม่เป็นสวัสดิมงคลแก่คนอธรรม” ปัญญาจารย์ 8:12, 13 และเปาโลยืนยันว่าคนบาป “สะสมโทษให้แก่ตัวเอง ในวันที่พระเจ้าทรงพระพิโรธ ซึ่งพระองค์จะทรงสำแดงการพิพากษาที่เที่ยงธรรมให้ประจักษ์ เพราะพระองค์จะประทานแก่ทุกคนตามควรแก่การกระทำของเขา” “ความทุกขเวทนาจะเกิดแก่ทุกคนที่ประพฤติชั่ว” โรม 2:5, 6, 9 {GC 540.3} {GCth17 473.6}

“ทุกคนที่ล่วงประเวณีหรือที่ทำการโสโครกหรือที่ละโมบ (ซึ่งก็คือคนนับถือรูปเคารพ) จะไม่มีมรดกในแผ่นดินของพระคริสต์และพระเจ้า” เอเฟซัส 5:5 “จงมุ่งมั่นที่จะได้อยู่อย่างสงบกับทุกคนและที่จะได้ความบริสุทธิ์ เพราะถ้าปราศจากความบริสุทธิ์แล้วก็จะไม่มีใครได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเลย” ฮีบรู 12:14 “คนทั้งหลายที่ชำระเสื้อผ้าของตนก็เป็นสุข เพื่อว่าพวกเขาจะมีสิทธิ์ในต้นไม้แห่งชีวิต และเข้าไปในนครนั้นโดยทางประตูได้ ภายนอกเป็นที่ของพวกสุนัข พวกใช้เวทมนตร์ พวกล่วงประเวณี พวกฆาตกร พวกบูชารูปเคารพ และพวกที่รักและประพฤติการหลอกลวงทุกคน” วิวรณ์ 22:14, 15 {GC 541.1} {GCth17 474.1}

พระเจ้าประทานให้มนุษย์ได้ทราบถึงพระลักษณะของพระองค์ และวิธีการที่พระองค์ทรงจัดการกับบาป “พระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์เป็นพระเจ้าผู้เปี่ยมด้วยพระกรุณาและพระคุณ พระองค์กริ้วช้า ทรงบริบูรณ์ด้วยความรักมั่นคง และความสัตย์จริง ผู้ทรงสำแดงความรักมั่นคงจนถึงพันๆ ชั่วอายุคน ผู้ประทานอภัยการล่วงละเมิด การทรยศและบาป แต่จะไม่ทรงละเว้นการลงโทษอย่างแน่นอน” อพยพ 34:6, 7 “พระองค์จะทรงทำลายคนอธรรมทุกคน” “แต่ผู้ละเมิดจะถูกทำลายไปด้วยกัน อนาคตของคนอธรรมจะถูกตัดออกไป” สดุดี 145:20; 37:38 กำลังและอำนาจการปกครองของพระเจ้าจะถูกใช้เพื่อปราบการกบฏ แต่กระนั้น การแสดงออกทั้งหมดที่เปิดเผยให้เห็นถึงการลงโทษเพื่อความยุติธรรมนั้นจะสอดคล้องอย่างสมบูรณ์กับพระลักษณะของพระเจ้าที่ว่าพระองค์ทรงพระเมตตา ทรงอดทนนานและโอบอ้อมอารี {GC 541.2} {GCth17 474.2}

พระเจ้าไม่ทรงเคยบังคับความนึกคิดหรือการตัดสินใจของผู้ใด พระองค์ไม่ทรงชื่นชอบกับการเชื่อฟังด้วยการบังคับ พระองค์ทรงประสงค์ที่จะให้สิ่งมีชีวิตทั้งปวงที่พระองค์ทรงสร้างด้วยพระหัตถ์ของพระองค์รักพระองค์เพราะพระองค์สมควรที่จะได้รับความรัก พระองค์ทรงปรารถนาให้เขาทั้งหลายเชื่อฟังพระองค์ เพราะเขาเข้าใจอย่างลึกซึ้งถึงพระปัญญา ความยุติธรรมและความโอบอ้อมอารีของพระองค์

และทุกคนที่มีความคิดที่ถูกต้องในคุณสมบัติเหล่านี้จะรักพระองค์เพราะเขาทั้งหลายถูกชักนำให้เข้ามาหาพระองค์ด้วยความรู้สึกชื่นชอบในพระลักษณะต่างๆ ของพระองค์ {GC 541.3} {GCth17 474.3}

หลักการต่างๆ แห่งพระเมตตาคุณ ความปรานีและความรักที่พระผู้ช่วยให้รอดทรงสอนและทรงเป็นแบบอย่างนั้นเป็นหลักฐานบันทึกถึงพระประสงค์และพระลักษณะของพระเจ้า พระคริสต์ทรงเปิดเผยว่าพระองค์ไม่ทรงสอนเรื่องอื่นใดนอกจากสิ่งที่พระองค์ทรงรับจากพระบิดาของพระองค์ หลักการเรื่องการปกครองของพระเจ้าเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างบริบูรณ์กับกฎของพระผู้ช่วยให้รอดที่ว่า "จงรักศัตรู" พระเจ้าทรงจัดการอย่างยุติธรรมกับคนชั่วเพื่อประโยชน์ของจักรวาลและเพื่อผลประโยชน์แม้กระทั่งสำหรับผู้ที่ได้รับคำพิพากษาของพระองค์ด้วย หากทำได้ พระองค์ทรงประสงค์ที่จะทำให้พวกเขามีความสุขโดยอยู่ภายใต้กฎบัญญัติแห่งการปกครองของพระองค์และความยุติธรรมแห่งพระลักษณะของพระองค์ พระองค์ทรงห้อมล้อมพวกเขาไว้ด้วยของประทานแห่งความรักของพระองค์ พระองค์ประทานความรอบรู้ในธรรมบัญญัติของพระองค์แก่พวกเขาและติดตามพวกเขาไปด้วยข้อเสนอแห่งพระเมตตาของพระองค์ แต่พวกเขากลับดูแคลนความรักของพระองค์ ทำให้ธรรมบัญญัติของพระองค์ไม่เกิดประโยชน์และปฏิเสธพระเมตตาของพระองค์ ในขณะที่พวกเขารับของประทานจากพระองค์อย่างสม่ำเสมอไม่หยุดหย่อน พวกเขากลับหลู่เกียรติพระผู้ประทานทุกอย่างให้ พวกเขาเกลียดชังพระเจ้าเพราะพวกเขาทราบดีว่าพระองค์ทรงเกลียดบาปของพวกเขา พระเจ้าทรงอดทนกับการนอกลู่นอกทางของพวกเขา แต่เวลาแห่งการตัดสินจะมาถึงในที่สุดคือเมื่อชะตากรรมของพวกเขาจะต้องถูกตัดสิน แล้วหลังจากนั้นพระองค์จะทรงเอาโซ่ล่ามกบฏเหล่านี้ไว้ให้อยู่แนบกายของพระองค์หรือ พระองค์จะทรงบังคับพวกเขาให้ทำตามน้ำพระทัยของพระองค์หรือ {GC 541.4} {GCth17 474.4}

ผู้ที่เลือกซาตานเป็นผู้นำของพวกเขาและอยู่ภายใต้อำนาจการควบคุมของมันจะไม่พร้อมที่จะเข้าไปอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้า ความหยิ่งยโส การหลอกลวง ความโสโครก ความโหดเหี้ยมฝังลึกลงไปในอุปนิสัยของพวกเขา พวกเขาจะเข้าไปอาศัยอยู่ในสวรรค์ร่วมกับคนที่พวกเขาเคยดูแคลนและเกลียดชังเมื่อครั้นยังมีชีวิตอยู่ในโลกได้หรือ คนโกหกจะไม่ยอมรับความจริง คนที่ถือตัวและหยิ่งยโสจะไม่พอใจกับการถ่อมตัว คนที่คดโกงจะไม่ชอบเรื่องของความชัดเจน คนที่เห็นแก่ตัวจะมองคนที่รักอย่างไม่เห็นแก่ตัวว่าเป็นคนไม่น่าดึงดูด แล้วสวรรค์จะมอบความสุขให้แก่คนที่ฝักใฝ่ฝ่ายโลกและเห็นแก่ตัวได้อย่างนั้นหรือ {GC 542.1} {GCth17 475.1}

เป็นไปได้หรือที่คนใช้ชีวิตอยู่อย่างกบฏต่อพระเจ้าจะถูกรับไปอยู่ในสวรรค์ทันทีและมีส่วนร่วมที่จะเห็นสถานภาพอันสูงส่งและบริสุทธิ์ที่มีอยู่มาโดยตลอดในสวรรค์ ซึ่งเป็นสถานที่ที่จิตวิญญาณทุกดวงเปี่ยมด้วยความรัก ใบหน้าทุกคนเปล่งประกายด้วยความสุข เสียงดนตรีไพเราะจับใจลอยขึ้นถวายเกียรติพระเจ้าและพระเมษโปดกและพระสิริอันไม่สิ้นสุดซึ่งส่องจากพระพักตร์ของพระองค์ผู้ประทับบนบัลลังก์มายังผู้ที่ได้รับการไถ่ไว้แล้ว เป็นไปได้หรือที่หัวใจของผู้ที่เต็มล้นด้วยความเกลียดชังพระเจ้า เกลียดชังความจริงและความศักดิ์สิทธิ์จะเข้าร่วมกับชาวสวรรค์และเข้าร่วมร้องเพลงสรรเสริญ พวกเขาจะทนอยู่ในพระสิริของพระเจ้าและพระเมษโปดกได้หรือ ไม่ได้ ไม่ได้แน่นอน เวลาแห่งพระกรุณาธิคุณได้ถูกมอบให้แก่พวกเขา เพื่อพวกเขาจะพัฒนาให้เกิดอุปนิสัยต่างๆ สำหรับสวรรค์ขึ้น แต่พวกเขาไม่เคยฝึกความคิดที่จะรักความบริสุทธิ์ พวกเขาไม่เคยเรียนรู้ภาษาของชาวสวรรค์ และบัดนี้ก็สายเกินไปแล้ว ชีวิตที่กบฏต่อพระเจ้าทำให้พวกเขาไม่เหมาะสำหรับสวรรค์ ความบริสุทธิ์

ความศักดิ์สิทธิ์และสันติสุขจะเป็นสิ่งที่ทรมานพวกเขา พระสิริของพระเจ้าจะเป็นดั่งไฟที่เผาผลาญพวกเขาหวังที่จะหนีไปให้พ้นสถานที่บริสุทธิ์ พวกเขาปรารถนาที่จะต้อนรับการทำลายเพื่อจะซ่อนตัวให้พ้นจากพระพักตร์ของพระองค์ผู้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่พวกเขา ชะตากรรมของคนชั่วถูกกำหนดไว้แล้วด้วยการเลือกของพวกเขาเอง การถูกกันออกไปจากสวรรค์ของพวกเขานั้น ส่วนหนึ่งมาจากความสมัครใจของตนเอง และอีกส่วนมาจากพระเจ้าคือความยุติธรรมและพระเมตตากรุณา {GC 542.2} {GCth17 475.2}

ดั่งน้ำที่ท่วมโลก ไฟในวันยิ่งใหญ่ประกาศคำตัดสินของพระเจ้าว่าคนชั่วรักษาให้หายไม่ได้ พวกเขาไม่มีนิสัยที่จะยอมอยู่ภายใต้อำนาจของพระเจ้า พวกเขาฝึกความตั้งใจให้กบฏและเมื่อชีวิตสิ้นสุดลงก็สายเกินไปที่จะหันแนวคิดให้ไปอยู่ด้านตรงข้าม สายเกินไปที่จะหันออกจากการล่วงละเมิดไปสู่การเชื่อฟัง จากความเกลียดชังไปสู่ความรัก {GC 543.1} {GCth17 476.1}

เมื่อพระเจ้าทรงละเว้นชีวิตคาอินที่เป็นฆาตกร พระองค์ประทานให้โลกเห็นตัวอย่างของผลที่จะเกิดขึ้นเมื่อพระองค์ทรงปล่อยให้คนบาปมีชีวิตอยู่ต่อไปในวิถีทางของบาปโดยไม่ถูกควบคุม โดยอิทธิพลการสอนและแบบอย่างชีวิตของคาอิน ลูกหลานมากมายถูกชักนำเข้าไปสู่บาปจน “ความชั่วร้ายของมนุษย์มีมากบนแผ่นดิน” และ “เค้าความคิดในใจทั้งหมดของเขาล้วนเป็นเรื่องชั่วร้ายตลอดเวลา” “คนทั้งโลกเสื่อมทรามไปเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้า และแผ่นดินก็เต็มด้วยความโหดร้าย” ปฐมกาล 6:5, 11 {GC 543.2} {GCth17 476.2}

ด้วยพระเมตตาคุณที่พระเจ้าทรงมีต่อโลก พระองค์จึงทรงกวาดล้างคนชั่วในสมัยของโนอาห์ ด้วยพระเมตตาคุณพระองค์ทรงทำลายผู้อาศัยที่ชั่วในเมืองโสโดม โดยอำนาจการหลอกลวงของซาตาน คนทั้งหลายที่ทำความชั่วได้รับความเห็นใจและความชื่นชม และด้วยเหตุนี้จึงนำให้คนอื่นกบฏอยู่ตลอดเวลา เป็นเช่นนี้ในสมัยของคาอินและในสมัยของโนอาห์ และในสมัยของอับราฮัม และโลทในสมัยของเราก็จะเป็นเช่นนั้นด้วย ด้วยเพราะพระเมตตาคุณของพระเจ้าที่มีต่อจักรวาลนั่นเองที่พระองค์จะทรงทำลายผู้ที่ปฏิเสธพระคุณของพระองค์ในที่สุด {GC 543.3} {GCth17 476.3}

“ค่าจ้างของบาปคือความตาย แต่ของประทานจากพระเจ้าคือชีวิตนิรันดร์ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” โรม 6:23 ชีวิตเป็นมรดกของคนชอบธรรม ความตายเป็นส่วนแบ่งของคนชั่ว โมเสสเปิดเผยแก่คนอิสราเอลว่า “ข้าพเจ้าได้วางชีวิตและสิ่งดี ความตายและสิ่งร้ายไว้ต่อหน้าท่าน” เฉลยธรรมบัญญัติ 30:15 ความตายที่พระคัมภีร์กล่าวถึงในข้อนี้ไม่ใช่ความตายที่ประกาศตัดสินให้แก่อาดัม เพราะมนุษยชาติทั้งปวงต้องรับโทษจากการล่วงละเมิด แต่เป็น “ความตายครั้งที่สอง” ที่ถูกนำมาเปรียบเทียบให้เห็นถึงความแตกต่างกับชีวิตนิรันดร์ {GC 544.1} {GCth17 477.1}

ผลพวงแห่งบาปของอาดัมส่งผลให้ความตายตกทอดไปสู่เผ่าพันธุ์มนุษยชาติทั้งหมด ทุกคนลงไปยังหลุมฝังศพเหมือนกัน และด้วยการจัดเตรียมของแผนการแห่งการไถ่ให้รอด ทุกคนจะออกมาจากหลุมศพของตน “ทั้งคนชอบธรรมและคนไม่ชอบธรรมจะเป็นขึ้นจากตาย” “เพราะว่า....ทุกคนต้องตายโดยเกี่ยวเนื่องกับอาดัม ทุกคนก็จะได้รับชีวิตโดยเกี่ยวเนื่องกับพระคริสต์” กิจการ 24:15 1 โครินธ์ 15:22 แต่มีความแตกต่างระหว่างคนสองกลุ่มที่ออกมาจากหลุมศพ “ทุกคนที่อยู่ในอุโมงค์ฝังศพจะได้ยินเสียงของพระบุตร และจะก้าวออกมา คนที่ประพฤติดีก็ขึ้นมาสู่ชีวิต คนที่ประพฤติชั่วก็เป็นขึ้นมาสู่การพิพากษา” ยอห์น 5:28, 29 ผู้ที่ “สมควร” แก่การฟื้นขึ้นสู่ชีวิตจะ “เป็นสุขและบริสุทธิ์ ความตายครั้งที่สองจะไม่มีอำนาจเหนือเขาทั้งหลาย” วิวรณ์ 20:6 แต่ผู้ที่ไม่ได้รับการอภัยผ่านทางการกลับใจและความเชื่อจะต้องรับโทษของการล่วงละเมิด นี่เป็น

“ค่าจ้างของบาป” พวกเขารับโทษทนทุกข์ทรมานด้วยระยะเวลาและความรุนแรงที่แตกต่างกัน “ตามการกระทำของเขา” แต่ในที่สุดจะจบลงด้วยความตายครั้งที่สอง เนื่องจากว่าเป็นไปไม่ได้ที่พระเจ้าผู้ทรงเปี่ยมล้นไปด้วยความยุติธรรมและพระเมตตาคุณจะทรงช่วยคนบาปที่ยังคงทำบาปอยู่ให้รอด พระองค์จึงทรงเพิกถอนสิทธิของการมีชีวิตอยู่ของพวกเขา ซึ่งการล่วงละเมิดของพวกเขาทำให้สูญเสียการมีชีวิตอยู่นี้ไปและพวกเขาเองก็พิสูจน์ว่าตนเองไม่คู่ควรที่จะได้รับการมีชีวิตอยู่ นักเขียนที่ได้รับการดลใจบันทึกไว้ว่า “ยังอีกหน่อยหนึ่ง คนอธรรมจะไม่มีอีก แม้จะมองดูที่ของเขาให้ดี เขาก็ไม่ได้อยู่ที่นั่น” ส่วนอีกท่านหนึ่งเปิดเผยว่า พวกเขา “จะเป็นอย่างที่ไม่เคยเป็น” สดุดี 37:10 โอบาดีห์ 16 ความเสื่อมเสียห่อหุ้มพวกเขาไว้ พวกเขาจึงจมลงสู่ความสิ้นหวังหายสาบสูญไปตลอดกาล {GC 544.2} {GCth17 477.2}

บทอวสานของบาปจะจบลงเช่นนี้พร้อมกับความทุกข์และความหายนะทั้งหมดที่เป็นผลงานของบาป ผู้ประพันธ์สดุดีกล่าวไว้ว่า “พระองค์ได้ทรงตำหนิบรรดาประชาชาติ และทรงทำลายคนอธรรม แล้วทรงลบชื่อของพวกเขาออกไปเป็นนิตย์นิรันดร์ ศัตรูได้ถึงจุดจบในความพินาศตลอดกาล ส่วนเมืองทั้งหลายของเขา พระองค์ก็ทรงถอนรากถอนโคน และอนุสรณ์ของพวกเขาก็สูญไป” สดุดี 9:5, 6 ในพระธรรมวิวรณ์ ยอห์นมองไปข้างหน้ายังสภาพนิรันดร์กาล เขาได้ยินเพลงสรรเสริญที่ขับร้องโดยคนทั้งจักรวาลโดยไม่มีแม้เสียงโน้ตตัวหนึ่งที่ผิดเพี้ยนมารบกวน สิ่งมีชีวิตทั้งในสวรรค์และในโลกต่างส่งเสียงเยินยอพระสิริของพระเจ้า วิวรณ์ 5:13 ในขณะนั้นจะไม่มีเหล่าจิตวิญญาณที่พินาศกล่าวคำหลู่เกียรติพระเจ้าในขณะที่พวกเขาทุรนทุรายในนรกด้วยความทรมานที่ไม่รู้จักสิ้นสุด ไม่มีเหล่าผู้เคราะห์ร้ายในนรกที่จะคอยส่งเสียงโหยหวนออกมาปะปนกับเสียงเพลงของบรรดาผู้ที่ได้รับความรอด {GC 545.1} {GCth17 478.1}

หลักคำสอนเรื่องคนตายมีความนึกคิดมีพื้นฐานที่ผิดมาจากเรื่องธรรมชาติของความเป็นอมตะ ซึ่งเป็นหลักคำสอนเรื่องการทรมานชั่วนิรันดร์คือขัดแย้งกับคำสอนของพระคัมภีร์ทั้งด้วยเหตุและผล และขัดแย้งกับความรู้สึกของมนุษย์ ตามความเชื่อที่นิยมอย่างแพร่หลายนี้ ผู้ที่รอดในสวรรค์จะยังคุ้นเคยกับเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นในโลกและโดยเฉพาะกับชีวิตของมิตรสหายที่เขาจากมา แต่คนตายจะมีความสุขได้อย่างไรเมื่อเขารู้ถึงความทุกข์ของคนที่ยังมีชีวิตอยู่ มองเห็นคนที่เขารักทำบาปและมองเห็นพวกเขาต้องทนอยู่ในความทุกข์ยาก ความผิดหวัง และความปวดร้าวของชีวิต ผู้ที่ต้องวนเวียนอยู่กับมิตรสหายในโลกเช่นนี้จะเพลิดเพลินใจอยู่กับความสุขสำราญของสวรรค์ได้มากน้อยเพียงไร และเป็นเรื่องที่น่าขยะแขยงเพียงไรที่เชื่อว่า ในทันทีที่ลมหายใจออกจากร่าง วิญญาณของผู้ที่ไม่ได้กลับใจในบาปจะถูกส่งไปอยู่ในเปลวเพลิงนรก เขาจะต้องจมดิ่งลงไปในความระทมใจมากน้อยเพียงไรเมื่อมองดูมิตรสหายที่ไม่ได้เตรียมตัวและต้องก้าวลงสู่หลุมศพเพื่อเข้าไปอยู่ในความทุกข์และความบาปชั่วนิรันดร์ มีคนมากมายเสียสติไปเนื่องจากแนวคิดอันน่ากลัวเช่นนี้ {GC 545.2} {GCth17 478.2}

พระคัมภีร์กล่าวถึงเรื่องเหล่านี้อย่างไร กษัตริย์ดาวิดเปิดเผยว่าเมื่อมนุษย์ตายแล้วเขาจะไม่รู้สึกตัว “เมื่อลมหายใจของเขาพรากไป เขาก็กลับเป็นดิน ในวันเดียวกันนั้นความคิดของเขาก็สูญสิ้นไป” สดุดี 146:4 กษัตริย์ซาโลมอนก็เป็นพยานในทำนองเดียวกันว่า “เพราะว่าคนเป็นย่อมรู้ว่าเขาเองคงจะตาย แต่คนตายแล้วก็ไม่รู้อะไรเลย” “ทั้งความรักของพวกเขาและความชัง พร้อมกับความอิจฉาของพวกเขาได้สูญไปนานแล้ว และเขาทั้งหลายจะไม่มีส่วนในสิ่งใดที่เกิดขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์อีกต่อไป” “ในแดนคนตายที่เจ้าจะไปนั้นไม่มีการงาน หรือความคิด หรือความรู้ หรือสติปัญญา” ปัญญาจารย์ 9:5, 6, 10 {GC 545.3} {GCth17 478.3}

เมื่อคำอธิษฐานทูลขอของกษัตริย์เฮเซคียาห์ได้รับคำตอบแล้วว่า พระองค์จะทรงมีชีวิตอยู่ต่อไปอีก 15 ปี กษัตริย์ผู้ทรงซาบซึ้งในพระคุณอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าได้ทรงถวายคำสรรเสริญโมทนาคุณพระเจ้า ในบทเพลงนี้พระองค์ตรัสถึงเหตุผลของความชื่นชมยินดีว่า "เพราะแดนคนตายขอบพระคุณพระองค์ไม่ได้ ความมรณาก็สรรเสริญพระองค์ไม่ได้ บรรดาคนที่ลงไปยังหลุมนั้น จะหวังในความซื่อสัตย์ของพระองค์ไม่ได้ คนมีชีวิต คนมีชีวิต เขาขอบพระคุณพระองค์เหมือนอย่างที่ข้าพระองค์ทำอยู่ในเวลานี้" อิสยาห์ 38:18, 19 ศาสนศาสตร์ที่คนนิยมทั่วไปได้แสดงให้เห็นว่าคนชอบธรรมที่ตายแล้วอยู่ในสวรรค์อย่างมีความสุขสำราญและร้องสรรเสริญพระเจ้าด้วยลิ้นอมตะ แต่กษัตริย์เฮเซคียาห์ไม่ได้มองเห็นภาพของความตายว่ามีความงามสง่าเช่นนี้ พระดำรัสของพระองค์นั้นตรงกันกับคำพยานที่ผู้ประพันธ์สดุดีกล่าวไว้ว่า "ในความตายไม่มีการระลึกถึงพระองค์ ในแดนคนตาย ใครเล่าจะยกย่องพระองค์" "คนตายไม่สรรเสริญพระยาห์เวห์ และทุกคนที่ลงไปสู่ที่สงัดก็เช่นกัน" สดุดี 6:5; 115:17 {GC 546.1} {GCth17 479.1}

ในวันเพ็นเทคอสต์ เปโตรประกาศว่าบรรพชนดาวิด "ตายแล้วและถูกฝังไว้แล้ว และอุโมงค์ฝังศพของท่านยังอยู่กับเราจนถึงทุกวันนี้" "เพราะว่าดาวิดไม่ได้ขึ้นไปยังสวรรค์" กิจการ 2:29, 34 ความจริงที่ว่าดาวิดยังคงอยู่ในอุโมงค์ฝังศพจนกว่าจะถึงวันที่กลับเป็นขึ้นมาสู่ชีวิตเป็นสิ่งที่พิสูจน์ให้เห็นว่า เมื่อคนชอบธรรมตาย เขาไม่ได้ไปสวรรค์ โดยการเป็นขึ้นจากความตายและโดยทางพระคุณความดีของความจริงที่ว่าพระคริสต์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายเท่านั้นแล้ว ที่ในที่สุดดาวิดจะไปนั่งอยู่ด้านขวามือของพระเจ้า {GC 546.2} {GCth17 479.2}

เปาโลกล่าวว่า "เพราะว่าถ้าคนตายไม่ถูกทำให้เป็นขึ้นมา พระคริสต์ก็ไม่ได้ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นมา และถ้าพระคริสต์ไม่ได้ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นมา ความเชื่อของพวกท่านก็ไร้ประโยชน์ ท่านก็ยังตกอยู่ในบาปของตน และถ้าอย่างนั้นคนทั้งหลายที่ล่วงหลับในพระคริสต์ก็พินาศไปด้วย" 1โครินธ์15:16-18 หากว่าในช่วงเวลา 4,000 ปีนี้ คนชอบธรรมมุ่งตรงไปยังสวรรค์เมื่อพวกเขาตาย เปาโลจะพูดได้อย่างไรว่าหากไม่มีการเป็นขึ้นจากตายแล้ว "คนทั้งหลายที่ล่วงหลับในพระคริสต์ก็พินาศไปด้วย" ไม่จำเป็นต้องมีการเป็นขึ้นจากตาย {GC 546.3} {GCth17 479.3}

เมื่อทินเดลผู้พลีชีพเพื่อความเชื่ออ้างถึงสภาพของความตายได้เปิดเผยไว้ว่า "ข้าพเจ้าสารภาพอย่างเปิดเผยว่าข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าคนที่ตายแล้วได้รับสง่าราศีบริบูรณ์ดังเช่นที่พระคริสต์ได้รับ หรือมีสภาพเหมือนทูตสวรรค์ของพระเจ้า เรื่องดังกล่าวไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของความเชื่อของข้าพเจ้าเลย เพราะหากเป็นเช่นนั้นจริง ข้าพเจ้ามองไม่เห็นสิ่งอื่นใดเว้นเสียแต่ว่าคำเทศนาเรื่องเนื้อหนังกลับมีชีวิตเป็นเรื่องที่ไร้ประโยชน์" William Tyndale, Preface of New Testament (ed. 1534). Reprinted in British Reformers-Tindale, Firth, Barnes หน้า 349 {GC 547.1} {GCth17 480.1}

เป็นความจริงที่ปฏิเสธไม่ได้ว่าความหวังใจในเรื่องคนตายจะมีความสุขอันเป็นอมตะ ทำให้คนมากมายละเลยหลักคำสอนเรื่องการเป็นขึ้นจากความตายในพระคัมภีร์ แนวโน้มในเรื่องนี้ ดร. อาดัม คลาร์ค [Adam Clarke] เคยกล่าวไว้ว่า "หลักคำสอนเรื่องการเป็นขึ้นจากความตายดูจะมีผลต่อความคิดของคริสเตียนยุคแรกเริ่มมากกว่าในยุคปัจจุบัน เป็นอย่างนี้ได้อย่างไร บรรดาอัครทูตเฝ้าสอนอย่างต่อเนื่องและกระตุ้นผู้ติดตามของพระเจ้าให้ขยันเชื่อฟังและชื่นชมยินดีกับเรื่องนี้ ขณะเดียวกันผู้สืบทอดในยุคปัจจุบันแทบจะไม่กล่าวถึงเรื่องนี้เลย ด้วยเหตุฉะนี้อัครทูตทั้งหลายจึงเทศนาสั่งสอนและคริสเตียนในยุคแรกเชื่อ ดังนั้น พวกเราเทศนาและผู้ฟังของเราก็เชื่อ ไม่มีหลักคำสอนใดของพระกิตติคุณที่มีการเน้นมากเป็นพิเศษกว่านี้และไม่มีหลักคำสอนใดในระบบการเทศนาของปัจจุบันที่ถูกละเลยไปมากกว่านี้" Commentary, remarks on 1 Corinthians 15 ย่อหน้าที่ 3 {GC 547.2} {GCth17 480.2}

เรื่องนี้ดำเนินไปจนกระทั่งความจริงอันงดงามของการเป็นขึ้นจากตายถูกบดบังไปจนเกือบหมดและหายไปจากโลกของคริสเตียน ด้วยเหตุนี้ นักเขียนแนวหน้าทางด้านศาสนาได้อภิปรายข้อความของเปาโลใน 1 เธสะโลนิกา 4:13-18 ว่า “เพื่อให้ง่ายต่อการเล้าโลมใจ หลักคำสอนเรื่องชีวิตอมตะอันมีสุขของผู้ชอบธรรมจะเข้าแทนที่หลักคำสอนที่น่าสงสัยเกี่ยวกับเรื่องการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเจ้า เมื่อเราตาย พระเจ้าเสด็จมารับเรา นั่นเป็นสิ่งที่เรารอคอยและต้องการ คนตายเข้าไปสู่สง่าราศีแล้ว พวกเขาไม่ต้องรอคอยเสียงแตรเพื่อการพิพากษาและเพื่อความสุขของเขา” {GC 547.3} {GCth17 480.3}

แต่เมื่อพระเยซูกำลังจะเสด็จไปจากสาวกทั้งหลายของพระองค์ พระองค์ไม่ได้ตรัสบอกว่าพวกเขาจะมาหาพระองค์ในเร็ววัน พระองค์ตรัสว่า “เราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับพวกท่าน เมื่อเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านแล้ว เราจะกลับมาอีกและรับท่านไปอยู่กับเรา” ยอห์น 14:2, 3 และเปาโลบอกเราอีกว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมาจากสวรรค์ด้วยพระดำรัสสั่ง ด้วยเสียงเรียกของหัวหน้าทูตสวรรค์และด้วยเสียงแตรของพระเจ้า และทุกคนที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน หลังจากนั้นพระเจ้าจะทรงรับพวกเราซึ่งยังมีชีวิตอยู่ขึ้นไปในเมฆพร้อมกับคนเหล่านั้น และจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ อย่างนั้นแหละ เราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิตย์” และเปาโลยังกล่าวต่อไปอีกว่า “เพราะฉะนั้น จงหนุนใจกันด้วยถ้อยคำเหล่านี้เถิด” 1 เธสะโลนิกา 4: 16-18 คำเล้าโลมใจนี้และคำสอนของอาจารย์ที่เชื่อเรื่องความรอดครอบจักรวาลที่กล่าวไว้ข้างต้นนั้นช่างตรงกันข้ามเหลือเกิน คนกลุ่มหลังปลอบใจมิตรสหายที่สูญเสียเพื่อนเนื่องจากความตายโดยคำเล้าโลมใจว่า ไม่ว่าคนตายจะมีบาปหนาเพียงไรเมื่อเขาหายใจเฮือกสุดท้ายในโลกนี้ เขาจะได้รับการต้อนรับท่ามกลางเหล่าทูตสวรรค์ เปาโลยังเน้นให้พี่น้องมองไปยังภายภาคหน้าของการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าเมื่อโซ่ตรวนของหลุมศพจะขาดและ “ทุกคนที่ตายแล้วในพระคริสต์” จะเป็นขึ้นมาสู่ชีวิตนิรันดร์ {GC 548.1} {GCth17 481.1}

ก่อนที่คนใดจะเข้าไปยังปราสาทแห่งความสุข ชีวิตของเขาจะต้องผ่านการพิจารณาเสียก่อน อุปนิสัยและการกระทำของเขาจะต้องผ่านการตรวจสอบต่อเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้า ทุกคนจะถูกพิพากษาตามที่บันทึกไว้ในหนังสือและจะได้ผลตอบแทนตามการงานที่เขากระทำ การพิพากษานี้ไม่ได้มีขึ้นเมื่อคนๆ นั้นตาย สังเกตคำพูดของเปาโลที่ว่า “พระองค์ทรงกำหนดวันหนึ่งไว้แล้ว ในวันนั้นพระองค์จะทรงพิพากษาโลกตามความชอบธรรมโดยบุคคลที่พระองค์ทรงกำหนดไว้ และพระเจ้าทรงให้คนทั้งปวงมีความมั่นใจในเรื่องนี้โดยทรงให้บุคคลผู้นั้นเป็นขึ้นจากตาย” กิจการ 17:31 ในที่นี้ อัครทูตบอกไว้อย่างชัดเจนถึงเวลาที่แน่นอนของอนาคตที่ถูกกำหนดไว้เพื่อพิพากษาโลก {GC 548.2} {GCth17 481.2}

หนังสือยูดาเขียนถึงช่วงเวลาเดียวกันนี้ว่า “พวกทูตสวรรค์ที่ไม่รักษาอำนาจครอบครองของตนเอง แต่ละทิ้งถิ่นฐานของตน พระองค์ก็ทรงจองจำไว้ด้วยโซ่อันไม่รู้จักสลายในที่มืดจนกว่าจะถึงเวลาพิพากษาในวันยิ่งใหญ่นั้น” และยูดายังอ้างถึงคำพูดของเอโนคว่า “นี่แน่ะ องค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังเสด็จมาพร้อมกับผู้บริสุทธิ์ของพระองค์นับเป็นหมื่นๆ เพื่อทำการพิพากษาทุกคน” ยูดา 6, 14, 15 ยอห์นเปิดเผยว่า เขา “เห็นบรรดาคนตายทั้งคนใหญ่โตและคนเล็กน้อยยืนอยู่หน้าพระที่นั่งนั้น แล้วหนังสือต่างๆ ก็ถูกเปิดออก และหนังสืออีกเล่มหนึ่งก็ถูกเปิดออกด้วย คือหนังสือแห่งชีวิต คนตายก็ถูกพิพากษาตามการกระทำของเขาทั้งหลายที่เขียนไว้ในหนังสือเหล่านั้น” วิวรณ์ 20:12 {GC 548.3} {GCth17 481.3}

แต่หากคนตายมีความสุขในแดนแห่งความสำราญของสวรรค์หรือบิดตัวด้วยความเจ็บปวดในเปลวเพลิงของนรกอยู่แล้ว จะยังมีความจำเป็นที่ต้องมีการพิพากษาในอนาคตอีกหรือ คำสอนทั้งหลายในพระคำของพระเจ้าในประเด็นต่างๆ ที่สำคัญเหล่านี้ไม่คลุมเครือและไม่ขัดแย้งกัน

เรื่องอย่างนี้สมองธรรมดาของคนคนทั่วไปเข้าใจได้ แต่ความคิดที่ปราศจากอคติจะมองเห็นปัญญาหรือความยุติธรรมในทฤษฎีที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบันได้อย่างไร เมื่อคนชอบธรรมถูกสอบสวนและพิพากษา จะได้รับคำชมเชยได้อย่างไรว่า "ดีแล้ว เจ้าเป็นบ่าวที่ดีและซื่อสัตย์....จงร่วมยินดีกับนายของเจ้าเถิด" ในเมื่อพวกเขาอาศัยอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์มาเป็นเวลานานแล้ว คนชั่วจะได้รับหมายเรียกสั่งให้ออกมาจากสถานที่ทรมานเพื่อรับคำตัดสินจากพระผู้ทรงพิพากษาโลกว่า "จงถอยไปจากเราและเข้าไปอยู่ในไฟที่ไหม้อยู่เป็นนิตย์" เช่นนั้นหรือ มัทธิว 25:21, 41 โอ ช่างเป็นการหลอกลวงที่น่าขนลุกยิ่งนัก เป็นการกล่าวหาพระปัญญาและความยุติธรรมของพระเจ้าอย่างน่าละอาย {GC 549.1} {GCth17 482.1}

ทฤษฎีเรื่องวิญญาณอมตะเป็นหลักคำสอนเทียมเท็จหนึ่งของโรมที่หยิบยืมมาจากลัทธินอกศาสนา และผสมผสานเข้าไปในศาสนาของชาวคริสเตียน มาร์ติน ลูเธอร์ จัดเรื่องนี้ให้ไปอยู่ใน "นิยายประหลาดที่เป็นหนึ่งในกองมูลฝอยคำสั่งของโรม" E. Petavel, *The Problem of Immortality* หน้า 255 นักปฏิรูปศาสนาท่านนี้ [มาร์ติน ลูเธอร์] แสดงความคิดเห็นต่อคำพูดของซาโลมอนในพระธรรมปัญญาจารย์ที่กล่าวถึงคนตายไม่รู้อะไรเลยว่า "เป็นอีกแหล่งที่พิสูจน์ให้เราทราบว่า คนตายไม่มี.....ความรู้สึก ท่านบอกไว้ว่า ไม่มีหน้าที่การงาน ไม่มีความรู้ทางวิทยาศาสตร์ ไม่มีความรู้ ไม่มีปัญญาที่นั่น ซาโลมอนลงความเห็นว่าคนตายนอนหลับและไม่มีความรู้สึกใดเลย เพราะคนตายนอนอยู่ที่นั่น ไม่รู้จำนวนวันหรือปี แต่เมื่อเขาเป็นขึ้นมาจากตายเขาจะรู้สึกว่าได้นอนหลับไปไม่ถึงหนึ่งนาที" Martin Luther, Exposition of Solomon's Booke Called Ecclesiastes หน้า 152 {GC 549.2} {GCth17 482.2}

ไม่มีข้อความใดในพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ที่บอกเราว่าเมื่อคนชอบธรรมตายไปเขาจะไปรับรางวัล หรือเมื่อคนชั่วตายไปเขาจะต้องไปรับการลงโทษ เหล่าบรรพชนและผู้เผยพระวจนะทั้งหลายไม่ได้ยืนยันเช่นนั้น พระคริสต์และสาวกของพระองค์ก็ไม่ได้ชี้แนะไว้เช่นนั้น พระคัมภีร์สอนไว้อย่างชัดเจนว่าคนตายไม่ได้ไปสวรรค์ทันที แต่บอกไว้ว่า พวกเขายังนอนหลับอยู่จนถึงวันที่เป็นขึ้นจากตาย 1 เธสะโลนิกา 4:14 โยบ 14:10-12 ในวันนั้นเมื่อสายเงินขาดและชามทองคำบุบสลาย (ปัญญาจารย์ 12:6) ความคิดของมนุษย์ก็พินาศไป คนที่ลงไปยังหลุมศพจะหยุดเงียบไป พวกเขาจะไม่ทราบถึงสิ่งใดที่เกิดขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์ โยบ 14:21 ผู้ชอบธรรมที่เมื่อยล้าได้รับการพักผ่อนอย่างมีสุข ไม่ว่าเวลานั้นจะยาวนานหรือสั้นก็จะเป็นเพียงชั่วครู่สำหรับพวกเขา พวกเขานอนหลับและถูกปลุกให้ตื่นขึ้นด้วยเสียงแตรของพระเจ้าเพื่อเข้าสู่ชีวิตอมตะอันเปล่งรัศมีเจิดจ้า "เพราะว่าจะมีการเป่าแตร และพวกที่ตายแล้วจะถูกทำให้เป็นขึ้นโดยปราศจากความเสื่อมสลาย แล้วเราจะถูกเปลี่ยนใหม่ เพราะว่าสิ่งที่เสื่อมสลายได้นี้ต้องสวมด้วยสิ่งที่เสื่อมสลายไม่ได้ และสภาพที่ต้องตายนี้ต้องสวมด้วยสภาที่ไม่ตาย เมื่อสิ่งที่เสื่อมสลายได้นี้สวมด้วยสิ่งที่เสื่อมสลายไม่ได้และสภาพที่ต้องตายนี้สวมด้วยสภาพที่ไม่ตาย เมื่อนั้นพระวจนะที่เขียนไว้จะสำเร็จว่า ความตายก็ถูกกลืนเข้าในชัยชนะแล้ว" 1 โครินธ์ 15:52-54 ในขณะที่พวกเขาตื่นขึ้นจากการนอนหลับอย่างสบายนั้น พวกเขาจะเริ่มคิดว่าหยุดงานไปเมื่อใด ความรู้สึกสุดท้ายของเขาคือความเจ็บปวดของความตาย ความคิดสุดท้ายของพวกเขาคือเมื่อกำลังจะตกเข้าไปอยู่ใต้อำนาจของหลุมศพ เมื่อพวกเขาลุกขึ้นจากหลุมแห่งความตาย ความคิดชื่นชมอันดับแรกจะเป็นเสียงดังกังวานที่จะร้องขึ้นอย่างมีชัยว่า "โอ ความตาย ชัยชนะของเจ้าอยู่ที่ไหน โอ ความตาย เหล็กในของเจ้าอยู่ที่ไหน" 1 โครินธ์ 15:55 {GC 549.3} {GCth17 482.3}

บท 34 - คนตายติดต่อกับเราได้หรือ

งานการดูแลรับใช้ของทูตสวรรค์บริสุทธิ์ตามคำสอนของพระคัมภีร์นั้นเป็นความจริงที่ให้ความเล้าโลมใจมากที่สุดและประเสริฐยิ่งสำหรับสานุศิษย์ทุกคนของพระคริสต์ แต่คำสอนในพระคัมภีร์เรื่องนี้กลับถูกทำให้มัวหมองและถูกบิดเบือนเนื่องจากคำสอนผิดๆ ทั้งหลายของศาสนศาสตร์ที่คนนิยม หลักคำสอนเรื่องสภาพชีวิตอมตะซึ่งในตอนแรกถูกหยิบยืมมาจากปรัชญาของคนนอกศาสนา และต่อมาได้ถูกแทรกเข้ามาในความเชื่อของคริสเตียนในช่วงยุคมืดแห่งการละทิ้งความเชื่อครั้งใหญ่ จนเข้ามาแทนที่ความจริงที่พระคัมภีร์สอนไว้อย่างชัดเจนว่า "คนตายแล้วก็ไม่รู้อะไรเลย" ปัญญาจารย์ 9:5 ฝูงชนลงเอยเชื่อกันว่า "วิญญาณที่รับใช้พระเจ้า ที่ทรงส่งไปปรนนิบัติบรรดาคนที่จะได้รับความรอด" ฮีบรู 1:9 นั้นคือวิญญาณของคนตาย แต่ไม่ว่าพวกเขาจะกล่าวถึงเรื่องนี้ด้วยวิธีใดก็ตาม พวกเขาก็ไม่สามารถลบล้างคำพยานในพระคัมภีร์ที่กล่าวว่าทูตสวรรค์มีอยู่แล้วและมีความสัมพันธ์กับประวัติศาสตร์ของมนุษย์ก่อนที่ความตายจะเกิดขึ้นกับมนุษย์ {GC 551.1} {GCth17 483.1}

หลักคำสอนเรื่องคนตายมีความนึกคิดโดยเฉพาะความเชื่อเรื่องวิญญาณของคนตายจะกลับมาดูแลคนที่ยังมีชีวิตอยู่นั้นได้ปูทางให้กับลัทธิทรงวิญญาณยุคใหม่ หากคนตายได้รับอนุญาตให้ไปอยู่เบื้องพระพักตร์ของพระเจ้าและทูตสวรรค์บริสุทธิ์และได้รับสิทธิให้รับรู้มากยิ่งกว่าก่อนที่ยังไม่ตาย ทำไมพวกเขาจึงไม่กลับมายังโลกเพื่อให้ความกระจ่างและสอนสั่งคนที่ยังมีชีวิตอยู่เล่า หากตามที่นักศาสนศาสตร์โด่งดังสอนว่าวิญญาณของคนตายจะวนเวียนอยู่รอบๆ มิตรสหายบนโลก ทำไมพวกเขาจึงไม่ได้รับอนุญาตให้มาสื่อ มาเตือนให้ละทิ้งความชั่ว หรือประเล้าประโลมในยามโศกเศร้าเล่า ผู้ที่เชื่อว่าคนตายมีความนึกคิดจะปฏิเสธอย่างไรในเรื่องความกระจ่างของพระเจ้าที่วิญญาณอันมีสง่าราศีนำมาสื่อสารให้แก่เขา นี่เป็นช่องทางที่ถือว่าศักดิ์สิทธิ์ซึ่งเป็นช่องทางที่ซาตานใช้เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของมัน ทูตสวรรค์ทั้งหลายที่ล้มลงในบาปจะทำตามคำบัญชาของมันโดยมาปรากฏตัวในฐานะผู้นำข่าวจากโลกวิญญาณ ในขณะที่แสดงออกว่านำคนเป็นให้ไปสื่อสารกับคนตายนั้น เจ้าชายแห่งความชั่วได้ใส่อิทธิพลแห่งการหลอกลวงของมันลงไปในความคิดของพวกเขา {GC 551.2} {GCth17 483.2}

มันมีอำนาจทำให้ดูเหมือนว่านำรูปร่างของมิตรสหายที่ตายจากไปมาปรากฏต่อหน้ามนุษย์ การปลอมแปลงนั้นทำได้แนบเนียน หน้าตา คำพูด น้ำเสียงที่คุ้นเคยถูกจำลองมาได้อย่างน่าพิศวง คนมากมายรู้สึกสบายใจและมั่นใจว่าคนที่เขารักมีความสุขสำราญในสวรรค์ และโดยปราศจากความระแวงถึงภัยอันตราย พวกเขาปล่อยให้หูฟัง "วิญญาณทั้งหลายที่ล่อลวงและคำสอนของพวกผี" 1 ทิโมธี 4:1 {GC 552.1} {GCth17 484.1}

เมื่อซาตานชักนำให้พวกเขาเชื่อว่าคนตายกลับมาสนทนากับพวกเขาจริง มันก็จะทำให้ผู้ที่ลงไปยังหลุมฝังศพโดยที่ไม่ได้เตรียมพร้อมมาปรากฏตัว พวกเขาจะอ้างว่ามีความสุขอยู่ในสวรรค์และแม้กระทั่งบอกว่าได้ตำแหน่งสูงส่งที่นั่นและด้วยเหตุนี้คำสอนที่ว่าไม่มีความแตกต่างระหว่างคนชอบธรรมและคนชั่วจึงแพร่กระจายไป ในบางครั้งผู้มาเยือนจากโลกวิญญาณที่หลอกลวงบอกให้ระวังและกล่าวคำเตือนที่เกิดขึ้นจริง และเมื่อพวกเขาเชื่อมั่นมากยิ่งขึ้นมันก็จะนำเสนอคำสอนที่บ่อนทำลายความเชื่อในพระคัมภีร์โดยตรง มันแสดงความสนใจอย่างจริงจังต่อความทุกข์สุขของมิตรสหายในโลกเพื่อจะสอดแทรกความผิดอันตรายที่สุด เนื่องจากมันกล่าวความจริงบ้างและบางครั้งยังทำนายเหตุการณ์ในอนาคต ทำให้สิ่งที่มันกล่าวน่าเชื่อถือและคนจำนวนมากยอมรับคำสอนเท็จของมันได้อย่างง่ายดายและเชื่ออย่างหมดหัวใจเสมือนหนึ่งว่าคำสอนเหล่านั้นเป็นความจริงศักดิ์สิทธิ์ที่สุดของพระคัมภีร์ พระบัญญัติของพระเจ้าถูกละเลย พระวิญญาณแห่งพระคุณถูกดูแคลน และพระโลหิตแห่งพันธสัญญาถูกมองว่าไม่ศักดิ์สิทธิ์

วิญญาณเหล่านี้ปฏิเสธความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์และจัดพระผู้สร้างให้อยู่ในระดับเดียวกับมันด้วยการปลอมแปลงในรูปแบบใหม่ กบฏตัวยงผู้นี้ยังคงต่อสู้กับพระเจ้าในสงครามที่มันก่อขึ้นในสวรรค์และดำเนินต่อมาในโลกเป็นเวลาเกือบหกพันปี {GC 552.2} {GCth17 484.2}

คนมากมายพยายามให้เหตุผลในเรื่องการสำแดงทางวิญญาณโดยชี้ว่าสิ่งเหล่านั้นเกิดจากมือของคนทรงที่มีลูกเล่นและว่องไว แต่แท้จริงแล้วในขนาดที่ผลการเล่นกลบ่อยครั้งก็หลอกว่าเป็นการแสดงออกที่แท้จริงก็ตามที แต่ก็มีการแสดงที่เห็นได้ชัดแจ้งว่ามีอำนาจที่เหนือธรรมชาติร่วมอยู่ด้วย ความลึกลับที่เป็นจุดเริ่มต้นของลัทธิทรงวิญญาณในยุคใหม่ไม่ได้เกิดขึ้นจากการเล่นกลหรือเล่ห์เหลี่ยมของมนุษย์ แต่เป็นผลงานโดยตรงของเหล่าทูตสวรรค์ชั่วซึ่งโดยวิธีนี้นำการหลอกลวงที่ทำลายจิตวิญญาณอย่างได้ผลที่สุดวิธีหนึ่งมาให้ คนมากมายจะติดกับดักโดยเชื่อว่าลัทธิทรงวิญญาณเป็นเพียงการหลอกลวงที่มนุษย์ทำขึ้น เมื่อพวกเขาต้องเผชิญหน้ากับการสำแดงที่เกิดขึ้นซึ่งเป็นสิ่งที่พวกเขาปฏิเสธไม่ได้ว่าเป็นผลงานของอำนาจที่เหนือธรรมชาติแล้ว พวกเขาจึงถูกหลอกและถูกชักนำให้ยอมรับว่าสิ่งเหล่านั้นเกิดจากอำนาจยิ่งใหญ่ของพระเจ้า {GC 553.1} {GCth17 485.1}

คนเหล่านี้มองข้ามคำพยานในพระคัมภีร์เรื่องการอัศจรรย์ที่ซาตานและตัวแทนของมันทำ นักมายากลของฟาโรห์เลียนแบบพระราชกิจของพระเจ้าได้ด้วยการช่วยเหลือของซาตาน เปาโลประกาศว่าก่อนการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ จะมีเหตุการณ์ที่คล้ายคลึงกันซึ่งแสดงให้เห็นถึงอำนาจของซาตาน ก่อนการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะมี "การดลบันดาลของซาตาน พร้อมกับการอิทธิฤทธิ์ทุกอย่าง ทั้งหมายสำคัญ และการอัศจรรย์จอมปลอม และอุบายชั่วทุกอย่าง" 2 เธสะโลนิกา 2:9, 10 และอัครทูตยอห์นบรรยายถึงอำนาจการทำอัศจรรย์ที่จะแสดงออกในวาระสุดท้ายว่า "มันทำหมายสำคัญที่ยิ่งใหญ่ถึงขั้นทำให้ไฟตกจากฟ้าลงมายังแผ่นดินโลกต่อหน้าคนทั้งหลาย มันล่อลวงคนทั้งหลายที่อยู่บนแผ่นดินโลกด้วยหมายสำคัญต่างๆ" ซึ่ง "ทรงอนุญาตให้มันทำ" วิวรณ์ 13:13, 14 การทำนายไว้ในที่นี้ไม่ใช่เป็นเพียงเรื่องการหลอกลวง มนุษย์จะถูกหลอกด้วยการอัศจรรย์ต่างๆ ที่บรรดาตัวแทนของซาตานมีอำนาจทำ ไม่ใช่ด้วยสิ่งที่พวกมันแสร้งทำ {GC 553.2} {GCth17 485.2}

เป็นเวลาเนิ่นนานแล้วที่เจ้าชายแห่งความมืดมุ่งมั่นบงการวางแผนเพื่อการหลอกลวง มันปรับเปลี่ยนการทดลองต่างๆ ของมันอย่างช่ำชองเพื่อให้เหมาะกับทุกชนชั้นและทุกสภาวการณ์ สำหรับคนที่มีการศึกษาและเป็นผู้ดี มันเสนอลัทธิทรงวิญญาณในรูปแบบที่ประณีตและมีเหตุมีผล และด้วยวิธีนี้มันประสบผลสำเร็จในการดึงคนมากมายเข้าไปยังกับดักของมัน อัครทูตยากอบกล่าวถึงความรู้ที่ลัทธิทรงวิญญาณให้ไว้ว่า "ปัญญาอย่างนี้ไม่ใช่ปัญญาที่มาจากเบื้องบน แต่เป็นปัญญาฝ่ายโลก ฝ่ายเนื้อหนังและฝ่ายผีปีศาจ" ยากอบ 3:15 อย่างไรก็ตาม ในเรื่องนี้ผู้ล่อลวงที่ยิ่งใหญ่จะใช้วิธีปกปิดถ้าการปกปิดจะให้ผลดีที่สุดกับเป้าหมายของมัน ผู้ที่ปรากฏตัวอยู่เบื้องพระพักตร์พระคริสต์ในป่ากันดารด้วยความสว่างเจิดจ้าของทูตสวรรค์ทั้งหลายจะมาหามนุษย์ในลักษณะที่น่าสนใจที่สุดคือในฐานะทูตแห่งความสว่าง มันเข้าหาความมีเหตุมีผลด้วยการเสนอแก่นสารที่สูงส่ง มันนำความพึงพอใจให้พวกช่างเพ้อฝันด้วยภาพที่ชวนให้หลงใหลและมันชักนำความรู้สึกด้วยการแสดงความรักและความโอบอ้อมอารีออกมาอย่างสวยงาม มันกระตุ้นความนึกคิดไปสู่ความอวดดีอย่างรวดเร็ว ทำให้คนทะนงในความฉลาดของตัวเองจนจิตใจของพวกเขาหมิ่นประมาทพระเจ้าแห่งนิรันดร์กาล สิ่งมีชีวิตผู้มีอำนาจยิ่งใหญ่ตนนี้ผู้ที่สามารถนำพระผู้ช่วยของโลกไปยังภูเขาสูงและนำอาณาจักรทั้งโลกและสง่าราศีของอาณาจักรเหล่านั้นให้มาปรากฏต่อเบื้องพระพักตร์ของพระองค์ จะนำการล่อลวงต่างๆ ของมันมาให้แก่มนุษย์ในลักษณะที่จะบิดเบือนความรู้สึกของทุกคนที่ไม่ได้อยู่ภายใต้การปกป้องด้วยอำนาจของพระเจ้า {GC 553.3} {GCth17 485.3}

ในเวลานี้ ซาตานหลอกมนุษย์เหมือนเช่นที่มันหลอกเอวาในสวนเอเดนด้วยคำเยินยอ ด้วยการจุดประกายความต้องการอยากได้ความรู้ต้องห้าม ด้วยการปลุกปั่นความทะเยอทะยานที่อยากให้ตนเองสูงส่งขึ้น ด้วยการยึดความชั่วเหล่านี้ไว้ที่เป็นเหตุทำให้มันล้มลงและโดยวิธีเดียวกันนี้มันมุ่งมั่นที่จะทำให้มนุษย์พินาศ มันประกาศว่า "พวกเจ้าจะเป็นเหมือนอย่างพระเจ้า คือรู้ความดีและความชั่ว" ปฐมกาล 3:5 ลัทธิทรงวิญญาณสอนว่า "มนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่เจริญขึ้นไปเรื่อยๆ ชะตากรรมของเขาตั้งแต่เกิดจะต้องก้าวไปข้างหน้า แม้กระทั่งไปถึงนิรันดร์กาล ไปยังพระเจ้าพระบิดา" และยังกล่าวต่อไปว่า "สมองของแต่ละคนจะตัดสินตนเองและไม่ตัดสินผู้อื่น" "การพิพากษาจะยุติธรรมเพราะเป็นการตัดสินตัวเอง....บัลลังก์อยู่ในตัวของท่าน" อาจารย์ของลัทธิทรงวิญญาณคนหนึ่งกล่าวขณะที่ "ความรู้สึกทางจิตวิญญาณ" ตื่นขึ้นภายในตัวเขาว่า "เพื่อนมนุษย์ทุกคนของข้าพเจ้า ทุกคนเป็นเทวดาชั้นต่ำที่ไม่ได้ล้มลงในบาป" และอีกท่านหนึ่งสอนว่า "คนดีและบริบูรณ์ทุกคนคือพระคริสต์" {GC 554.1} {GCth17 486.1}

ด้วยประการฉะนี้ ความชอบธรรมและความดีรอบคอบของพระเจ้าผู้ทรงไม่มีที่สิ้นสุด องค์แท้จริงที่เราจะต้องเทิดทูนสรรเสริญ และความชอบธรรมอันบริบูรณ์ของพระบัญญัติซึ่งเป็นมาตรฐานที่แท้จริงที่มนุษย์ต้องก้าวไปให้ถึง ถูกซาตานเอาธรรมชาติที่บาปและผิดของตัวมนุษย์เองเข้าไปแทนที่เพื่อเป็นเป้าหมายของการเทิดทูนเกียรติ เป็นกฎเดียวของการพิพากษาหรือเป็นมาตรฐานของอุปนิสัย นี่เป็นการเคลื่อนไปข้างหน้าแต่ไม่ได้ยิ่งสูงขึ้น แต่กลับดิ่งลงต่ำ {GC 554.2} {GCth17 486.2}

กฎของสภาพทั้งทางฝ่ายปัญญาและฝ่ายจิตวิญญาณมีอยู่ว่า ด้วยการเฝ้ามอง เราจะรับการเปลี่ยนแปลง สมองจะค่อยๆ ปรับตัวให้เข้ากับเรื่องที่เราครุ่นคิดและจะผสมผสานเข้ากับสิ่งที่เขารักและเคารพ มนุษย์จะก้าวไปได้ไม่สูงเกินกว่ามาตรฐานแห่งความบริสุทธิ์หรือความดีหรือความจริงของเขา เขาจะไปไม่ถึงอุดมคติที่สูงส่งของเขา เขาจะไม่สามารถเข้าไปถึงสิ่งที่สูงส่ง แต่จะจมดิ่งลงไปเรื่อยๆ พระคุณของพระเจ้าเท่านั้นที่มีอำนาจยกชูมนุษย์ขึ้น หากปล่อยให้เขาอยู่ตามลำพัง วิถีของเขาจะตกต่ำลงอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ {GC 555.1} {GCth17 487.1}

สำหรับผู้ที่ตามใจตนเอง ผู้ที่รักแต่ความสนุกสนาน และผู้ที่ใฝ่ใจในกามารมณ์ ลัทธิทรงวิญญาณเข้าหาคนเหล่านี้ด้วยการปกปิดน้อยกว่าเมื่อมันเข้าหาผู้ดีและผู้มีการศึกษา โดยรวมแล้ว พวกเขาจะพบสิ่งที่เข้าได้กับแนวความคิดของพวกเขา ซาตานศึกษาเครื่องหมายชี้บอกจุดอ่อนทุกจุดในธรรมชาติของมนุษย์ มันบันทึกบาปที่แต่ละคนมีความโน้มเอียงจะทำ และแล้วมันก็จะจัดการไม่ให้เสียโอกาสที่จะสร้างความพอใจให้กับแนวโน้มในการทำชั่ว สำหรับสิ่งที่ถูกต้องมันล่อลวงมนุษย์ให้ทำมากเกินขอบเขตเพื่อให้พลังกาย ความคิด และศีลธรรมอ่อนแอไปด้วยการไม่รู้จักประมาณตน มันทำลายคนนับพันและยังคงทำลายต่อไปโดยให้หมกมุ่นอยู่กับตัณหาซึ่งทำร้ายธรรมชาติของมนุษย์อย่างโหดเหี้ยม และเพื่อทำให้งานของมันสำเร็จ มันประกาศผ่านทางวิญญาณว่า "ความรู้ที่แท้จริงยกระดับมนุษย์ให้อยู่เหนือกฎทุกข้อ" "ทุกสิ่งที่ถูกต้อง" ที่ "พระเจ้าไม่ทรงประณาม" และ "บาปทั้งปวงที่ทำไปก็ถือว่าไม่มีความผิด" เมื่อคนทั้งหลายถูกชักนำให้เชื่อว่าความปรารถนาเป็นกฎหมายสูงสุด เสรีภาพคือใบอนุญาตและมนุษย์ต้องรับผิดชอบต่อตัวเขาเองเท่านั้น จึงไม่ต้องแปลกใจเมื่อความไม่ถูกต้องและความเลวร้ายไหลบ่าเข้ามามากเช่นนี้ คนจำนวนมากมายกระตือรือร้นที่จะยอมรับคำสอนต่างๆ ที่ปล่อยให้พวกเขามีเสรีภาพในการทำสิ่งที่หัวใจฝ่ายเนื้อหนังเรียกร้อง บังเหียนควบคุมตนถูกวางไว้ที่คอของตัณหา อำนาจความคิดและจิตวิญญาณถูกทำให้อยู่ภายใต้การควบคุมของความโน้มเอียงเยี่ยงสัตว์

และแล้วซาตานก็กวาดคนนับพันที่อ้างตัวว่าเป็นผู้ติดตามพระคริสต์เข้าไปในร่างแหของมันด้วยความปีติยินดี {GC 555.2} {GCth17 487.2}

แต่ไม่มีผู้ใดจะต้องถูกหลอกด้วยเรื่องเหลวไหลของลัทธิทรงวิญญาณ พระเจ้าประทานความสว่างอย่างเพียงพอเพื่อให้พวกเขาตรวจพบกับดัก ดังที่ได้แสดงให้เห็นแล้วว่าทฤษฎีที่เป็นพื้นฐานโดยตรงของลัทธิทรงวิญญาณนั้นมีความขัดแย้งกับข้อความที่ชัดเจนที่สุดของพระคัมภีร์ พระคัมภีร์เปิดเผยว่าคนตายไม่รู้อะไรเลย ความนึกคิดของเขาก็สูญสิ้นไป เขาทั้งหลายไม่มีส่วนอันใดที่บังเกิดขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์ พวกเขาไม่รู้ว่าผู้ที่เขารักมากที่สุดในโลกจะมีความสุขหรือความทุกข์ {GC 556.1} {GCth17 488.1}

ยิ่งกว่านั้น พระเจ้าทรงห้ามไว้อย่างชัดเจนถึงการกระทำทุกอย่างที่ติดต่อสื่อสารแบบจอมปลอมกับวิญญาณซึ่งจากไปแล้ว ในสมัยของคนฮีบรู มีคนอยู่กลุ่มหนึ่งที่อ้างว่าสามารถสื่อกับคนตายได้ เหมือนเช่นคนทรงในยุคปัจจุบัน แต่ผู้ที่มาเยือนจากโลกอื่นที่เรียกว่า “วิญญาณของผู้ที่คุ้นเคย” นั้นพระคัมภีร์เปิดเผยว่าเป็น “วิญญาณชั่ว” (เปรียบเทียบ กันดารวิถี 25:1-3 สดุดี 106:28 1 โครินธ์ 10:20 วิวรณ์ 16:14) การเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับวิญญาณของผู้ที่เราคุ้นเคยนั้นถูกกำหนดไว้ว่าเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจจำเพาะพระเจ้าและมีการห้ามปรามอย่างจริงจังโดยมีโทษถึงตาย เลวีนิติ 19:31; 20: 27 บัดนี้คำว่าเวทมนตร์คาถาเองก็เป็นที่ผู้คนเหยียดหยาม การอ้างว่ามนุษย์สามารถสื่อสารกับวิญญาณชั่วต่างๆ ได้นั้นถูกมองว่าเป็นนิยายในยุคมืด แต่ลัทธิทรงวิญญาณที่มีผู้เชื่อนับร้อยนับพันแม้กระทั่งเป็นล้านได้แทรกตัวเข้าไปในวงการวิทยาศาสตร์ บุกเข้าไปในคริสตจักรและเป็นที่นิยมของผู้ออกกฎหมายบ้านเมือง และแม้กระทั่งในพระราชสำนักของพระราชา การหลอกลวงอันใหญ่หลวงนี้กำลังหวนกลับคืนมาใหม่ ปลอมแปลงด้วยรูปลักษณ์ใหม่ ซึ่งแท้จริงแล้วก็คือการทรงเจ้าเข้าผีที่ถูกประณามและห้ามปรามในสมัยโบราณนั่นเอง {GC 556.2} {GCth17 488.2}

หากไม่มีหลักฐานอื่นใดเพื่อแสดงถึงธาตุแท้ของลัทธิทรงวิญญาณแล้ว วิญญาณที่ไม่เห็นความแตกต่างระหว่างความชอบธรรมและบาป ระหว่างคุณงามความดีและความบริสุทธิ์ของอัครทูตของพระคริสต์กับทาสรับใช้เลวที่สุดของซาตาน ก็ควรเป็นการเพียงพอสำหรับคริสเตียน โดยการนำเสนอว่าคนเลวที่สุดไปอยู่สวรรค์และรับเกียรติอย่างสูงที่นั่นเช่นนี้ ซาตานกำลังบอกโลกให้รู้ว่า “ไม่ว่าท่านจะชั่วช้าเพียงใดก็ตาม ไม่ว่าท่านจะเชื่อพระเจ้าและพระคัมภีร์หรือไม่เชื่อก็ตาม ขอให้ใช้ชีวิตตามความพึงพอใจของท่าน สวรรค์เป็นบ้านของท่าน” ผู้สอนของลัทธิทรงวิญญาณแทบจะประกาศว่า “ทุกคนที่ทำชั่วก็เป็นคนดีในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์และพระองค์พอพระทัยคนเหล่านั้น” และ “พระเจ้าแห่งความยุติธรรมอยู่ที่ไหน” มาลาคี 2:17 พระคำของพระเจ้ากล่าวไว้ว่า “วิบัติแก่พวกที่เรียกความชั่วว่าความดีและเรียกความดีว่าความชั่วร้าย พวกที่ถือว่าความมืดคือความสว่างและความสว่างคือความมืด” อิสยาห์ 5:20 {GC 556.3} {GCth17 488.3}

วิญญาณหลอกลวงเหล่านี้ที่ปลอมตัวเป็นอัครทูตถูกนำมาใช้เพื่อคัดค้านสิ่งที่พวกเขาเขียนภายใต้การทรงดลใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในสมัยที่ยังมีชีวิตอยู่บนโลก พวกเขาปฏิเสธแหล่งที่มาอันศักดิ์สิทธิ์ของพระคัมภีร์และด้วยเหตุนี้จึงทำลายรากฐานแห่งความหวังของคริสเตียนและดับแสงสว่างที่ส่องทางไปสู่สวรรค์ ซาตานพยายามทำให้ทั้งโลกเชื่อว่าพระคัมภีร์เป็นเพียงตำนาน นิยาย หรือเป็นแค่หนังสือที่เหมาะสำหรับเผ่าพันธุ์มนุษย์ในยุคแรกเท่านั้น แต่ปัจจุบันถือว่าไม่สำคัญหรือล้าสมัย และมันนำเสนอการสำแดงทางวิญญาณเพื่อเอาไปแทนที่พระคำของพระเจ้า นี่เป็นช่องทางที่อยู่ภายใต้การควบคุมของมันโดยสิ้นเชิง ด้วยวิธีนี้มันทำให้โลกเชื่อสิ่งที่มันต้องการให้เชื่อ

มันนำพระคัมภีร์ที่ตัดสินมันและผู้ติดตามทั้งหลายของมันไปไว้ในที่มืดซึ่งเป็นที่ที่มันต้องการ มันทำให้พระผู้ช่วยให้รอดของโลกมีค่าไม่มากไปกว่ามนุษย์ธรรมดาคนหนึ่ง ดังเช่นทหารชาวโรมันที่เฝ้าอยู่หน้าอุโมค์ฝังศพของพระเยซูแพร่กระจายรายงานเท็จซึ่งปุโรหิตและผู้ปกครองบอกให้พวกเขาพูดเพื่อเป็นข้อพิสูจน์ในการหักล้างเรื่องการเป็นขึ้นจากความตายของพระเยซูนั้น บรรดาผู้ที่เชื่อเรื่องการสำแดงทางวิญญาณก็กระทำการแบบเดียวกันโดยการทำให้ดูประหนึ่งว่าไม่มีเหตุการณ์อัศจรรย์ใดเกิดขึ้นในชีวิตของพระผู้ช่วยให้รอด หลังจากที่พวกเขาคอยหาทางปัดพระเยซูให้ไปอยู่ทางด้านหลังฉากแล้ว พวกเขาจึงหันความสนใจมาที่การอัศจรรย์ต่างๆ ของพวกเขาเอง ประกาศว่าการอัศจรรย์เหล่านี้ยิ่งใหญ่กว่าผลงานของพระเยซูคริสต์เสียอีก {GC 557.1} {GCth17 489.1}

เป็นเรื่องจริงที่ในเวลานี้ลัทธิทรงวิญญาณกำลังเปลี่ยนแปลงรูปแบบและปกปิดลักษณะบางประการที่น่าพึงรังเกียจและสวมหน้ากากของคริสเตียน แต่คำพูดต่างๆ ของมันจากเวทีและจากสื่อมวลชนปรากฏอยู่หน้าสาธารณชนมาเป็นเวลาหลายปีและด้วยสิ่งเหล่านี้ ธาตุแท้ของมันถูกเผยออกมาให้เห็น ไม่อาจที่จะปฏิเสธหรือปกปิดคำสอนต่างๆ เหล่านี้ได้ {GC 557.2} {GCth17 489.2}

แม้ในรูปแบบปัจจุบันที่ห่างไกลจากการมีคุณค่าเพียงพอที่จะพอยอมรับได้กว่าในอดีตก็ตาม โดยความเป็นจริงแล้วกลับอันตรายกว่า เพราะมีการหลอกลวงที่เต็มไปด้วยเล่ห์เหลี่ยมมากกว่า ในขณะที่รูปแบบเดิมโจมตีพระคริสต์และพระคัมภีร์ รูปแบบปัจจุบันกลับประกาศยอมรับทั้งพระคริสต์และพระคัมภีร์ แต่จะแปลความหมายของพระคัมภีร์ในลักษณะที่ถูกใจของหัวใจที่ยังไม่บังเกิดใหม่ โดยความจริงที่สำคัญจริงจังและจำเป็นในพระคัมภีร์กลายเป็นสิ่งที่ไม่มีความหมาย ความรักถูกสาธยายว่าเป็นคุณลักษณะสำคัญที่สุดของพระเจ้า แต่กลับถูกลดระดับให้เหลือเป็นอารมณ์อ่อนไหวอันเปราะบางซึ่งทำให้ความดีงามและความชั่วมีความแตกต่างกันน้อยมาก ความยุติธรรมของพระเจ้า การประณามบาปของพระองค์และข้อกำหนดของธรรมบัญญัติบริสุทธิ์ของพระองค์ทั้งหมดนี้ถูกปัดทิ้งออกไปจากสายตา ประชาชนถูกสอนให้รับว่าพระบัญญัติสิบประการของพระเจ้าเป็นคำสอนที่ตายไปแล้ว นิยายรื่นหูและมีมนต์เสน่ห์ครอบงำความรู้สึกและนำมนุษย์ให้ปฏิเสธพระคัมภีร์ว่าเป็นพื้นฐานของความเชื่อ ในความเป็นจริงแล้ว พวกเขาก็ยังคงปฏิเสธพระคริสต์เหมือนเมื่อก่อน แต่ซาตานทำให้ตาของพวกเขาบอดไปจนมองไม่เห็นการหลอกลวง {GC 558.1} {GCth17 489.3}

มีคนจำนวนน้อยที่เข้าใจได้อย่างถูกต้องถึงอำนาจการล่อลวงของลัทธิทรงวิญญาณและภัยอันตรายของการไปอยู่ภายใต้อิทธิพลของมัน หลายคนเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับลัทธิทรงวิญญาณเพื่อสนองความอยากรู้อยากเห็น พวกเขาไม่ได้เชื่อเรื่องเช่นนี้และจะหวาดกลัวเมื่อคิดว่าจะต้องเข้าไปอยู่ภายใต้การควบคุมของวิญญาณเหล่านั้น แต่พวกเขากลับย่ำเข้าไปในเขตแดนต้องห้ามและผู้ทำลายผู้ยิ่งใหญ่ก็ใช้อำนาจของมันเข้าควบคุมโดยที่พวกเขาไม่เต็มใจ ในทันทีที่พวกเขาปล่อยตัวให้สมองถูกชักจูงไปตามบัญชาของมัน แล้วมันก็จะจับพวกเขามาเป็นเหยื่อ มันเป็นไปไม่ได้ที่พวกเขาจะใช้กำลังของตนเองมาปลดปล่อยให้หลุดพ้นจากมนต์เสน่ห์และการล่อลวงของมัน ไม่มีสิ่งใดเว้นไว้เสียแต่อำนาจของพระเจ้าที่ทรงโปรดประทานให้ผ่านทางการอธิษฐานด้วยความเชื่อที่ร้อนรนเท่านั้นที่จะช่วยปลดปล่อยจิตวิญญาณที่ถูกจับเหล่านี้ให้เป็นอิสระได้ {GC 558.2} {GCth17 490.1}

ทุกคนที่ปล่อยตัวให้หมกมุ่นอยู่กับอุปนิสัยบางส่วนที่ชั่วหรือจงใจเก็บรักษาบาปที่รู้อยู่แก่ใจกำลังเชื้อเชิญการทดลองต่างๆ ของซาตาน พวกเขาแยกตัวเองออกไปจากพระเจ้าและจากการคุ้มครองของทูตสวรรค์ เมื่อซาตานนำเสนอการล่อลวงต่างๆ ของมัน พวกเขาจะไม่มีเครื่องป้องกันและตกเป็นเหยื่อได้อย่างง่ายดาย ผู้ที่นำตัวเองไปอยู่ภายใต้อำนาจของมันจะไม่มีทางรู้ว่าวิถีชีวิตของพวกเขาจะสิ้นสุดลงที่ใด เมื่อผู้ล่อลวงเอาชนะพวกเขาได้แล้ว มันก็จะใช้พวกเขาเป็นตัวแทนเพื่อล่อลวงผู้อื่นไปสู่ความหายนะต่อไป {GC 558.3} {GCth17 490.2}

ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์กล่าวว่า "เมื่อเขาทั้งหลายกล่าวกับพวกท่านว่า 'จงปรึกษากับคนทรงหรือพ่อมดแม่มดผู้ร้องเสียงจ้อกแจ้กและเสียงพึมพำ' ไม่ควรหรือที่ประชาชนจะปรึกษาพระเจ้าของเขา ควรหรือที่เขาจะไปปรึกษาคนตายเพื่อคนเป็น ไปดูธรรมบัญญัติและถ้อยคำพยาน แน่ทีเดียวคนที่ไม่พูดเช่นข้าพเจ้า ก็จะเป็นคนที่ไม่มีรุ่งอรุณเลย" อิสยาห์ 8:19, 20 หากมนุษย์พร้อมที่จะรับความจริงเรื่องธรรมชาติของมนุษย์และสภาพของคนตายที่พระคัมภีร์กล่าวไว้อย่างชัดเจนแล้ว พวกเขาก็จะมองเห็นข้ออ้างและการสำแดงของลัทธิทรงวิญญาณว่าเป็นการกระทำของซาตานที่มันทำด้วยอำนาจและนิมิตและการอัศจรรย์ที่หลอกลวง แต่แทนที่จะยอมจำนนต่อเสรีภาพที่เข้ากันได้ดีกับหัวใจฝ่ายเนื้อหนังและละทิ้งบาปต่างๆ ที่พวกเขาชื่นชอบ ฝูงชนจำนวนมากกลับปิดตาของตนจากแสงสว่างและเดินตรงเข้าไปโดยไม่สนใจคำเตือน ในขณะที่ซาตานสานกับดักของมันอยู่รอบตัวของพวกเขาและพวกเขาจึงตกเป็นเหยื่อของมัน "เพราะเขาไม่ได้รักความจริงเพื่อจะรอดได้ เพราะเหตุนี้ พระเจ้าจึงทรงให้ความลุ่มหลงมาถึงพวกเขาให้เขาเชื่อสิ่งที่เท็จ" 2 เธสะโลนิกา 2:10, 11 {GC 559.1} {GCth17 490.3}

ผู้ที่ต่อต้านคำสอนของลัทธิทรงวิญญาณมิได้กำลังโจมตีมนุษย์เท่านั้น แต่กำลังต่อสู้กับซาตานและทูตของมัน พวกเขาเข้าร่วมต่อสู้กับพวกภูตผีที่ครอบครอง พวกภูตผีที่มีอำนาจ และพวกวิญญาณชั่วในสวรรคสถาน เอเฟซัส 6:12 ซาตานไม่ยอมปล่อยอาณาเขตของมันแม้สักกระเบียดเดียว ยกเว้นว่ามันจะถูกอำนาจของผู้สื่อข่าวชาวสวรรค์ขับไล่ออกไป ประชากรของพระเจ้าจะต้านมันได้ด้วยพระดำรัสที่ว่า "มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า..." เหมือนเช่นที่พระผู้ช่วยให้รอดของเราเคยเอาชนะมาแล้ว ในวันนี้ ซาตานอ้างพระคัมภีร์เหมือนที่เคยทำมาแล้วในสมัยของพระคริสต์ และมันจะบิดเบือนคำสอนของพระคัมภีร์เพื่อสนับสนุนการหลอกลวงของมัน ผู้ที่จะยืนหยัดอยู่ในช่วงเวลาอันตรายจะต้องเข้าใจคำพยานในพระคัมภีร์ด้วยตนเอง {GC 559.2} {GCth17 490.4}

คนมากมายจะต้องเผชิญหน้ากับวิญญาณของปีศาจที่มาในร่างของญาติหรือมิตรสหายที่เขารักและประกาศคำสอนเทียมเท็จที่อันตรายที่สุด ผู้มาเยือนเหล่านี้จะดึงดูดความเห็นอกเห็นใจที่อ่อนไหวที่สุดของเราและจะทำการอัศจรรย์เพื่อยืนยันคำอวดอ้างของมัน เราจะต้องเตรียมตัวให้พร้อมเพื่อต่อต้านสิ่งเหล่านี้ด้วยความจริงในพระคัมภีร์ที่ว่าคนตายไม่รู้อะไรเลยและผู้ที่มาปรากฏเช่นนั้นเป็นวิญญาณของมาร {GC 560.1} {GCth17 491.1}

สิ่งที่อยู่ตรงหน้าเราคือ "ช่วงเวลาแห่งการทดลอง ซึ่งจะมาถึงคนทั่วทั้งโลกเพื่อจะทดลองคนทั้งหลายที่อยู่ในโลก" วิวรณ์ 3:10 ทุกคนที่ไม่ได้วางความเชื่อของเขาอย่างมั่นคงในพระคำของพระเจ้าจะถูกหลอกและพ่ายแพ้ ซาตานทำงานด้วย "อุบายชั่วทุกอย่าง" 2 เธสะโลนิกา 2:10 เพื่อควบคุมบุตรทั้งหลายของมนุษย์ และการหลอกลวงของมันจะเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง แต่มันจะบรรลุเป้าหมายของมันได้ก็ต่อเมื่อมนุษย์ยอมจำนนต่อการทดลองของมันด้วยความสมัครใจเท่านั้น บรรดาผู้ที่แสวงหาความจริงด้วยความจริงใจและบากบั่นที่จะชำระจิตวิญญาณของพวกเขาด้วยการเชื่อฟัง ลงมือทำสิ่งที่พวกเขาสามารถทำได้เพื่อเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับความขัดแย้งเช่นนี้แล้ว พวกเขาจะพบแนวป้องกันที่มั่นคงในพระเจ้าแห่งความจริง พระผู้ช่วยให้รอดทรงสัญญาว่า "เพราะว่าเจ้าถือรักษาคำของเราคือมีความทรหดอดทน เราจะเฝ้ารักษาเจ้า" วิวรณ์ 3:10 พระองค์จะทรงส่งทูตสวรรค์ทุกองค์ออกจากสวรรค์ในไม่ช้าเพื่อไปปกป้องประชากรของพระองค์มากกว่าที่จะทรงปล่อยจิตวิญญาณเพียงดวงเดียวที่วางใจในพระองค์ต้องพ่ายแพ้แก่ซาตาน {GC 560.2} {GCth17 491.2}

ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์บรรยายให้เห็นถึงภาพหลอกลวงอันน่ากลัวที่จะเกิดขึ้นกับคนชั่วซึ่งทำให้พวกเขาถือว่าตนเองปลอดภัยจากจากการพิพากษาของพระเจ้าไว้ว่า "เราได้ทำพันธสัญญากับความตายแล้ว และเราได้ทำข้อตกลงกับแดนคนตาย เมื่อภัยพิบัติไหลบ่าลงมา มันจะไม่มาถึงเรา เพราะเราทำให้ความเท็จเป็นที่หลบภัยของเรา และเราถูกกำบังไว้ด้วยการโกหก" อิสยาห์ 28:15 กลุ่มคนที่บรรยายไว้ในที่นี้รวมถึงผู้ดื้อรั้นไม่สำนึกผิดที่คอยปลอบตนเองอย่างมั่นใจว่าการลงโทษไม่มีไว้ให้กับคนบาป ว่ามนุษยชาติทั้งปวงไม่ว่าจะชั่วสักเพียงไรก็จะถูกยกชูให้ขึ้นถึงสวรรค์ไปเป็นทูตสวรรค์ของพระเจ้า แต่ที่รุนแรงมากยิ่งกว่านี้คือพวกที่ไปทำพันธสัญญาไว้กับความตายและทำข้อตกลงไว้กับแดนนรก พวกที่ตัดตนเองขาดไปจากความจริงที่พระเจ้าแห่งสรวงสวรรค์ทรงจัดเตรียมไว้ให้เพื่อเป็นโล่ป้องกันในเวลาแห่งความทุกข์ยากและยอมเข้าหลบอยู่ในความเท็จที่ซาตานเสนอให้แทนซึ่งเป็นข้ออ้างที่หลอกลวงของลัทธิทรงวิญญาณ {GC 560.3} {GCth17 491.3}

สิ่งที่น่าพิศวงเกินคำบรรยายใดๆ คือตาของคนในยุคนี้มืดบอดไป คนนับพันปฏิเสธพระคำของพระเจ้าว่าไม่คู่ควรที่จะเชื่อและยอมรับการหลอกลวงของซาตานด้วยความเชื่อมั่นอย่างร้อนรน คนเย้ยหยันและคนเยาะเย้ยประณามความดื้อรั้นของผู้ที่พอใจในความเชื่อของบรรดาผู้เผยพระวจนะและอัครทูต และพวกเขาเบี่ยงเบนตนเองด้วยการยกชูเพื่อเยาะเย้ยคำประกาศที่จริงจังขึงขังของพระคัมภีร์ในเรื่องพระคริสต์และแผนการแห่งการไถ่ให้รอด และการลงโทษที่จะตกลงมายังผู้ที่ปฏิเสธความจริง พวกเขาแสร้งทำเป็นสงสารอย่างยิ่งใหญ่ต่อคนที่มีความคิดคับแคบ อ่อนแอและงมงายเช่นนี้ที่ยอมรับข้ออ้างของพระเจ้าและเชื่อฟังข้อกำหนดในธรรมบัญญัติของพระองค์ พวกเขาแสดงออกอย่างแน่ใจราวกับว่าได้กระทำพันธสัญญาไว้กับความตายและทำข้อตกลงไว้กับแดนคนตาย ราวกับว่าพวกเขาสร้างแนวขวางกั้นที่ผ่านและทะลุไม่ได้ระหว่างตัวเขาเองกับพระพิโรธของพระเจ้า ไม่มีสิ่งใดจะทำให้พวกเขากลัว พวกเขายอมผู้ล่อลวงด้วยความเต็มใจ พวกเขาเข้าร่วมเป็นหนึ่งกับมันอย่างสนิทสนมและอิ่มเอิบอยู่ในวิญญาณของมันอย่างเต็มที่ จนไม่มีกำลังหรือความโน้มเอียงที่จะปลีกตัวออกไปจากกับดักของมัน {GC 561.1} {GCth17 492.1}

ซาตานเตรียมการมาเนิ่นนานแล้วเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับความพยายามครั้งสุดท้ายของมันในการหลอกลวงโลก งานที่มันทำนั้น วางอยู่บนพื้นฐานที่มันกล่าวให้ความมั่นใจแก่เอวาในสวนเอเดนว่า "พวกเจ้าจะไม่ตายแน่" "พวกเจ้ากินผลจากต้นไม้นั้นวันใด ตาของพวกเจ้าจะสว่างขึ้นในวันนั้น แล้วพวกเจ้าจะเป็นเหมือนอย่างพระเจ้า คือรู้ความดีและความชั่ว" ปฐมกาล 3:4, 5 มันเตรียมทางทีละเล็กทีละน้อยสำหรับผลงานชิ้นเอกของการหลอกลวงด้วยการพัฒนาลัทธิทรงวิญญาณ แผนงานของมันยังไม่เสร็จสมบูรณ์ตามที่มันวางแผนไว้ แต่จะทำให้สำเร็จได้ในช่วงสุดท้ายของเวลาที่เหลือ ผู้เผยพระวจนะกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเห็นวิญญาณโสโครกสามดวงรูปร่างเหมือนอย่างกบ.......วิญญาณเหล่านี้เป็นผีที่ทำหมายสำคัญ พวกมันออกไปหากษัตริย์ทั้งหลายทั่วโลก เพื่อรวบรวมกษัตริย์เหล่านั้นไปทำสงคราม ในวันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด" วิวรณ์ 16:13, 14 คนทั้งโลกจะถูกกวาดให้เข้าร่วมขบวนการหลอกลวงนี้ ยกเว้นผู้ที่อยู่ภายใต้อำนาจการปกป้องของพระเจ้าด้วยการเชื่อในพระคำของพระองค์ คนทั้งหลายจะถูกกล่อมให้หลับไปอย่างรวดเร็วกับความเชื่อมั่นที่อันตรายและตื่นขึ้นมาพบกับพระพิโรธของพระเจ้าที่เทลงมา {GC 561.2} {GCth17 492.2}

องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าตรัสว่า "เราจะตั้งความยุติธรรมเป็นเชือกวัด และความชอบธรรมเป็นลูกดิ่ง แล้วลูกเห็บจะกวาดความเท็จอันเป็นที่หลบภัยไปเสีย และน้ำจะไหลบ่าล้นที่กำบัง แล้วพันธสัญญาของพวกท่านกับความตายจะเป็นโมฆะ และข้อตกลงของท่านกับแดนคนตายจะไม่ดำรงอยู่ เมื่อภัยพิบัติไหลบ่าลงมา พวกท่านจะถูกมันเหยียบย่ำ" อิสยาห์ 28:17, 18 {GC 562.1} {GCth17 492.3}

บท 35 - เสรีภาพของจิตสำนึกถูกคุกคาม

ปัจจุบันนี้ชาวโปรเตสแตนต์มองดูลัทธิโรมันด้วยความชื่นชมมากกว่าในอดีตที่ผ่านมามาก ในประเทศต่างๆ ที่ศาสนาคริสต์นิกายคาทอลิกยังไม่เฟื่องฟูมากนัก ผู้นิยมระบอบเปปาซีต้องใช้วิธีรอมชอมเพื่อหวังสร้างอิทธิพล มีความเฉยเมยเพิ่มมากขึ้นต่อหลักคำสอนทั้งหลายที่แยกบรรดาคริสตจักรซึ่งปฏิรูปแล้วออกจากสภาปกครองสงฆ์ของระบอบเปปาซี ความเห็นกำลังขยายตัวเพิ่มมากขึ้นในเรื่องที่ว่าในที่สุดแล้วเราก็ไม่ได้แตกต่างกันมากนักในประเด็นสำคัญต่างๆ ดังที่เคยนึกไว้ในอดีต และในเรื่องที่ว่าการยอมอ่อนตามเพียงเล็กน้อยในส่วนของเราจะนำพวกเราไปสู่ความเข้าใจกับโรมได้ดียิ่งขึ้น เวลานั้นในสมัยที่ชาวโปรเตสแตนต์ให้คุณค่าอย่างสูงกับเสรีภาพของจิตสำนึกซึ่งต้องซื้อมาด้วยราคาแพง พวกเขาสอนลูกๆ ให้เกลียดชังหลักคำสอนและพิธีกรรมของระบอบเปปาซีและถือว่าการแสวงหาการปรองดองกับโรมนั้นเป็นการทรยศต่อพระเจ้า แต่บัดนี้ความรู้สึกที่แสดงออกนั้นช่างแตกต่างกับสมัยนั้นอย่างมากกระไรเช่นนี้ {GC 563.1} {GCth17 493.1}

บรรดาผู้ที่ปกป้องระบอบเปปาซีเปิดเผยว่า คริสตจักรของตนถูกใส่ร้ายมาตลอด และโลกของชาวโปรเตสแตนต์มีแนวโน้มที่จะยอมรับคำกล่าวประโยคนี้ ผู้คนจำนวนมากเร่งเร้าว่าเป็นเรื่องไม่ยุติธรรมที่จะตัดสินคริสตจักรของวันนี้ด้วยสิ่งที่น่ารังเกียจและโง่เขลาซึ่งเห็นชัดในการปกครองของเธอในช่วงหลายศตวรรษของความไม่รู้และความมืด พวกเขาแก้ต่างให้กับความโหดเหี้ยมอันน่าสยดสยองว่าเป็นผลจากความป่าเถื่อนของอนารยะในสมัยนั้นและวิงวอนว่าอิทธิพลของอารยธรรมยุคใหม่เปลี่ยนทัศนคติของเธอไปแล้ว {GC 563.2} {GCth17 493.2}

คนเหล่านี้ลืมคำอ้างของอำนาจอวดดีนี้ที่ว่าตนเองไม่เคยพลั้งซึ่งถูกประกาศมาเป็นเวลาแปดร้อยปีไปแล้วหรือ คำอ้างนี้ยังไม่เคยถูกประกาศถอน แต่กลับมีการยืนยันคำอ้างนี้ในศตวรรษที่สิบเก้าอย่างหนักแน่นกว่าแต่ก่อน โรมประกาศอย่างแข็งขันว่า "คริสตจักรไม่เคยทำผิดหรือจะไม่มีวันทำผิดตามที่พระคัมภีร์บอกไว้" John L. von Mosheim, Institutes of Ecclesiastical History เล่มที่ 3 century II ตอน 2 บทที่ 2 section 9 note 17 เธอจะประกาศเลิกหลักการที่ครอบงำวิถีของเธอในอดีตได้อย่างไร {GC 564.1} {GCth17 494.1}

คริสตจักรของระบอบเปปาซีจะไม่มีวันละทิ้งคำอ้างว่าตนเองไม่รู้พลั้งของเธอทิ้งไป ทุกสิ่งที่เธอทำไปในการกดขี่ผู้ที่ปฏิเสธคำสอนซึ่งไร้หลักเกณฑ์นั้น เธอถือว่าทำถูกต้องแล้ว แล้วเธอจะไม่ทำสิ่งนั้นซ้ำอีกหรือหากโอกาสนั้นปรากฏขึ้นอีก ถ้ากฎหมายซึ่งปัจจุบันถูกควบคุมโดยรัฐบาลฝ่ายโลกถูกยกเลิกและโรมได้รับโอกาสกลับไปสู่อำนาจเดิมแล้ว การเผด็จการและการกดขี่ของเธอจะฟื้นกลับคืนมาอย่างรวดเร็ว {GC 564.2} {GCth17 494.2}

นักเขียนลือชื่อคนหนึ่งกล่าวถึงท่าทีของสภาปกครองสงฆ์ของระบอบเปปาซีในเรื่องเสรีภาพของจิตสำนึกและภัยอันตรายที่คุกคามโดยเฉพาะต่อสหรัฐอเมริกาจากนโยบายที่ประสบความสำเร็จไว้ว่า {GC 564.3} {GCth17 494.3}

"

มีผู้คนมากมายที่ฝังใจกับการให้เหตุผลว่าความกลัวศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิกในสหรัฐอเมริกานั้นเป็นเพราะความดื้อรั้น ไม่ยอมผ่อนปรนและทำตัวเหมือนเด็ก คนเหล่านี้มองไม่เห็นลักษณะและท่าทีของลัทธิโรมันที่เป็นปฏิปักษ์ต่อสถาบันเสรีต่างๆ ของเรา หรือไม่พบสิ่งบอกเหตุล่วงหน้าใดที่แสดงถึงการแผ่อิทธิพลของเธอ ก่อนอื่นให้เรามาเปรียบเทียบหลักการขั้นพื้นฐานของรัฐบาลของเรากับของคริสตจักรคาทอลิก {GC 564.4} {GCth17 494.4}

"รัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริการับรองเสรีภาพของจิตสำนึก ไม่มีสิ่งใดมีคุณค่าหรือเป็นเรื่องพื้นฐานมากไปกว่านี้ ในจดหมายเวียน [Encyclical letter] ที่พระสันตะปาปาปาปีอุสที่ 9 ทรงส่งไปยังบิชอปทั้งหลายเมื่อวันที่ 15 สิงหาคม ค.ศ. 1854 มีใจความว่า 'หลักคำสอนไร้สาระและผิดๆ หรือการพูดอย่างเพ้อเจ้อเพื่อปกป้องเสรีภาพของจิตสำนึกนั้นเป็นความผิดที่ร้ายแรงอย่างยิ่ง เป็นพวกที่รบกวนและเหนือสิ่งอื่นใด เป็นพวกที่ร้ายกาจที่สุดของประเทศ' สันตะปาปาองค์เดียวกันในสาส์นสันตะปาปาลงวันที่ 8 ธันวาคม ค.ศ. 1864 ทรงประณาม 'ผู้ที่รับรองเสรีภาพทางจิตสำนึกและการนมัสการทางศาสนา' รวมทั้ง 'ผู้คนทั้งหลายที่ยืนหยัดว่าคริสตจักรไม่มีสิทธิ์ใช้กำลังบังคับ' {GC 564.5} {GCth17 494.5}

"น้ำเสียงอันสงบเยือกเย็นของฝ่ายโรมในสหรัฐอเมริกาไม่ได้บ่งบอกว่ามีการเปลี่ยนแปลงของหัวใจ เธอยอมผ่อนปรนในจุดที่เธอช่วยตัวเองไม่ได้ บิชอป โอ' คอนเนอร์ [O'Connor] กล่าวว่า 'จะยอมทนให้ฝ่ายตรงข้ามถือปฏิบัติเสรีภาพทางศาสนาได้เพียงแค่ถึงจุดที่ผลกระทบนั้นไม่เกิดภัยต่อโลกของคาทอลิก.... อาร์คบิชอปแห่งเซนต์หลุยซ์เคยกล่าวไว้ครั้งหนึ่งว่า 'ความเชื่อนอกรีตและการไม่เชื่อเลยเป็นอาชญากรรม และสำหรับในประเทศที่เป็นคริสเตียนเช่นในประเทศอิตาลีและสเปนที่มีประชากรส่วนใหญ่เป็นคาทอลิกและศาสนาคาทอลิกเป็นส่วนประกอบสำคัญของกฎหมายของบ้านเมือง ความผิดเหล่านี้ถูกลงโทษเช่นเดียวกับอาชญากรรมอื่นๆ'.....{GC 565.1} {GCth17 495.1}

" พระคาร์ดินัล อาร์คบิชอปและบิชอปทุกคนในคริสตจักรคาทอลิกจะต้องสาบานความจงรักภักดีของตนต่อพระสันตะปาปาด้วยคำพูดต่อไปนี้ ' บรรดาคนนอกรีต บรรดาผู้ทำให้ศาสนาแตกแยกและผู้ทรยศต่อเจ้านายของเรา (พระสันตะปาปา) หรือผู้สืบตำแหน่งของผู้กล่าวมาแล้วข้างต้น ข้าฯ จะกดขี่และต่อต้านด้วยสุดกำลังของข้า'" Josiah Strong, Our Country บทที่ 5 ย่อหน้า 2-4 [โปรดดู APPENDIX FOR CORRECTED REFERENCES] {GC 565.2} {GCth17 495.2}

จริงอยู่ที่ในสังคมของโรมันคาทอลิกยังมีคริสเตียนที่จริงใจอยู่ มีคนจำนวนหลายพันในคริสตจักรที่ยังคงปรนนิบัติรับใช้พระเจ้าตามความกระจ่างที่ดีที่สุดซึ่งพวกเขาได้รับ พวกเขาไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าถึงพระวจนะของพระองค์ดังนั้นจึงไม่เข้าใจความจริง [ตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1888 และ 1911 โปรดดูภาคผนวก] พวกเขาไม่เคยมองเห็นความแตกต่างระหว่างการรับใช้ด้วยใจที่มีชีวิตกับการวนเวียนอยู่ในพิธีกรรมและระเบียบ พระเจ้าทรงทอดพระเนตรด้วยความอ่อนโยนเมตตาสงสารต่อจิตวิญญาณเหล่านี้ผู้ซึ่งได้รับการศึกษาในความเชื่อที่ลวงตาและไม่น่าพึงพอใจ พระองค์จะทรงกระทำให้ลำแสงแห่งความกระจ่างส่องทะลุผ่านความมืดหนาทึบที่โอบล้อมพวกเขาอยู่ พระองค์จะทรงสำแดงสัจธรรมที่มีอยู่ในองค์พระเยซูแก่พวกเขาและจะมีคนมากมายกลายเป็นประชากรของพระองค์ {GC 565.3} {GCth17 495.3}

แต่ลัทธิโรมันในยุคปัจจุบันที่มีลักษณะเป็นระบบก็ยังไม่มีอะไรสอดคล้องกับข่าวประเสริฐของพระคริสต์มากไปกว่ายุคเดิมในประวัติศาสตร์ของเธอ คริสตจักรต่างๆ ของโปรเตสแตนต์ยังคงตกอยู่ในความมืดมนมิเช่นนั้นแล้วพวกเขาคงจะเห็นหมายสำคัญของกาลเวลาแล้ว คริสตจักรโรมันมีแผนการและรูปแบบของการปฏิบัติที่กว้างไกลกว่า เธอกำลังใช้เครื่องมือทุกอย่างเพื่อขยายอิทธิพลของเธอและเพิ่มอำนาจของเธอในการเตรียมตัวสำหรับความขัดแย้งที่รุนแรงและมุ่งมั่นอย่างแน่วแน่เพื่อเอาโลกมาอยู่ใต้การควบคุมของเธออีกครั้งหนึ่งให้ได้ และเพื่อสถาปนาการกดขี่ข่มเหงขึ้นมาใหม่อีกครั้งและกำจัดทุกสิ่งที่นิกายโปรเตสแตนต์ได้ทำเอาไว้ คริสตจักรคาทอลิกกำลังยึดพื้นที่ได้รอบด้าน ดูจากจำนวนโบสถ์ใหญ่และโบสถ์เล็กต่างๆ ในประเทศที่เป็นโปรเตสแตนต์

จงมองดูความนิยมของผู้คนในวิทยาลัยและศูนย์ฝึกทางศาสนาในประเทศอเมริกาที่ได้รับการสนับสนุนอย่างกว้างขวางจากชาวโปรเตสแตนต์
ให้ดูการขยายตัวของลัทธิยึดพิธีกรรมทางศาสนาในประเทศอังกฤษและบ่อยครั้งพวกเขาเอาใจออกห่างเพื่อไปเข้าร่วมกับคาทอลิก
สิ่งเหล่านี้ควรต้องปลุกความกังวลของทุกคนที่นับถือหลักการอันบริสุทธิ์ของพระกิตติคุณให้ตื่นขึ้น {GC 565.4} {GCth17 495.4}

ชาวโปรเตสแตนต์เข้าไปยุ่งและสนับสนุนหลักคำสอนและพิธีกรรมของระบอบเปปาซี
พวกเขาประนีประนอมและยอมผ่อนปรนในหลายสิ่งที่แม้แต่พวกนิยมระบอบเปปาซีเองก็ยังรู้สึกแปลกใจและไม่เข้าใจ
ผู้คนมากมายปิดตาตนเองให้กับลักษณะที่แท้จริงของลัทธิโรมันและให้กับภัยอันตรายที่จะเกิดขึ้นเมื่อเธอเรืองอำนาจ
ประชาชนจำเป็นต้องได้รับการกระตุ้นให้ต่อต้านความก้าวหน้าของศัตรูที่อันตรายที่สุดของเสรีภาพฝ่ายพลเรือนและฝ่ายศาสนา {GC 566.1} {GCth17 496.1}

ชาวโปรเตสแตนต์มากมายทึกทักว่าศาสนาคาทอลิกนั้นไม่มีจุดน่าสนใจและการนมัสการนั้นก็น่าเบื่อหน่าย เป็นพิธีกรรมที่วกวนไร้ความหมาย พวกเขาเข้าใจเรื่องนี้ผิด แม้ลัทธิโรมันจะตั้งอยู่บนการหลอกลวง แต่ก็ไม่ใช่เป็นการหลอกลวงที่หยาบหรือเซ่อซ่า
พิธีทางศาสนาของคริสตจักรโรมันนั้นเป็นพิธีกรรมที่น่าประทับใจที่สุด
การแสดงออกที่โอ่อ่าหรูหราและพิธีกรรมที่ขึงขังสะกดประสาทรับรู้ต่างๆ
ของคนทั้งหลายและทำให้เสียงคัดค้านของเหตุผลและจิตสำนึกเงียบลงได้ สายตาจะหลงมนต์เสน่ห์ โบสถ์อันยิ่งใหญ่ตระการตา ขบวนแห่ที่สง่างาม แท่นบูชาทองคำ หิ้งบูชาประดับเพชรระยิบระยับ ภาพวาดเรืองนามและรูปปั้นอันงดงามวิจิตรล้วนดึงดูดความสนใจของผู้ที่รักความสวยงาม
หูก็ถูกมนต์สะกดเช่นกัน เสียงดนตรีที่ไม่ด้อยกว่าของผู้ใด
เสียงโน้ตจากออร์แกนที่ทุ้มลึกผสมผสานกับเสียงไพเราะของคณะประสานเสียงดังก้องลอยขึ้นสู่โดมสูงและผ่านทางเดินระหว่างเสาหินของวิหารโบสถ์อันสง่างาม
สิ่งเหล่านี้ไม่พลาดที่จะสร้างความประทับใจแก่จิตใจของผู้คนด้วยความน่าเกรงขามและความเคารพ {GC 566.2} {GCth17 496.2}

ภาพลักษณ์ภายนอกอันตระการตา
เอิกเกริกและอย่างมีระเบียบแบบแผนเหล่านี้เพียงแค่ยั่วยุอารมณ์อยากต่างๆ
ของจิตวิญญาณที่เจ็บป่วยด้วยบาปเท่านั้น
ภาพลักษณ์ภายนอกเหล่านี้เป็นหลักฐานของความเสื่อมทางจริยธรรมที่อยู่ภายใน
ศาสนาของพระคริสต์ไม่จำเป็นต้องใช้สิ่งดึงดูดใจเช่นนี้มาโฆษณาชวนเชื่อ ภายใต้แสงที่ส่องมาจากกางเขน คริสตศาสนาที่แท้จริงจะปรากฏให้เห็นถึงความใสบริสุทธิ์และเป็นที่รักยิ่งจนไม่มีเครื่องประดับภายนอกใดๆ จะเพิ่มคุณค่าที่แท้จริงของมันได้ มันเป็นความงดงามของความบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ เป็นจิตวิญญาณที่อ่อนสุภาพและสงบเยือกเย็นซึ่งเป็นสิ่งที่มีคุณค่าต่อพระเจ้า {GC 566.3} {GCth17 496.3}

รูปแบบอันสว่างเจิดจ้าไม่จำเป็นต้องเป็นดัชนีชี้วัดความคิดที่บริสุทธิ์และสูงส่ง
ศิลปะแบบกรอบความคิดระดับสูงและรสนิยมอันละเอียดอ่อนนั้นบ่อยครั้งเกิดขึ้นมาจากสติปัญญาที่ฝักใฝ่ทางเนื้อหนังและทางโลก บ่อยครั้งซาตานจะใช้สิ่งเหล่านี้เพื่อนำผู้คนให้ลืมความจำเป็นของฝ่ายจิตวิญญาณ เพื่อทำให้พวกเขาหลงหายไปจากภาพของชีวิตอมตะในอนาคต
เพื่อหันพวกเขาไปจากพระผู้ช่วยอนันต์ของเขาและดำเนินชีวิตเพื่อโลกนี้เท่านั้น {GC 567.1} {GCth17 497.1}

ศาสนาที่ดูสวยงามแต่ภายนอกนั้นเป็นที่ถูกตาต้องใจของหัวใจที่ยังไม่บังเกิดใหม่
ความโอ่อ่าตระการตาและมีระเบียบแบบแผนในพิธีนมัสการของคาทอลิกมีพลังล่อลวงและมีมนต์ขลังและหลอกลวงผู้คนจำนวนมากมายมาแล้ว และทำให้คนเหล่านี้มองคริสตจักรโรมันเป็นเหมือนประตูที่แท้จริงของสวรรค์ ไม่มีผู้ใดนอกจากผู้ที่วางเท้าของตนยืนอย่างมั่นคงบนรากฐานของความจริงและหัวใจได้รับการบังเกิดใหม่ด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าแล้วเท่านั้นจึงจะปลอดภัยจากอิทธิพลของเธอ
คนนับพันที่ไม่เคยมีความรู้ด้านประสบการณ์กับพระคริสต์จะถูกชักนำให้รับศาสนาแต่เปลือกนอกที่ปราศจากพลัง ศาสนาเช่นนี้เป็นที่ปรารถนาของคนมากมาย {GC 567.2} {GCth17 497.2}

คำอ้างของคริสตจักรว่ามีสิทธิอภัยบาปทำให้บรรดาผู้นิยมลัทธิโรมันรู้สึกว่ามีเสรีภาพที่จะทำบาป
และพิธีทางศาสนากของการสารภาพบาปซึ่งหากไม่ทำตามจะไม่ได้รับการอภัยนั้นก็มีแนวโน้มที่จะมอบใบอนุญาตให้ทำบาปได้ด้วยเช่นกัน
ผู้ที่คุกเข่าต่อหน้ามนุษย์ที่ล้มลงในบาปและเปิดใจสารภาพความลับและจินตนาการของหัวใจของตนนั้นกำลังลดความเป็นมนุษย์และลดศักดิ์ศรีของทุกสัญชาติญาณอันสง่างามของจิตวิญญาณของเขาให้ต่ำลง
ในการเปิดเผยบาปต่างๆ ของชีวิตของเขาให้กับบาทหลวง—ผู้ซึ่งมีข้อบกพร่อง เป็นคนมตะที่เต็มไปด้วยบาปและมักจะหมกมุ่นในเมรัยและโลกียวิสัย—มาตรฐานอุปนิสัยของเขาจะยิ่งตกต่ำลง
และผลลัพธ์คือเขากลายเป็นผู้มีมลทิน ในความคิดของเขานั้น
เขาลดคุณค่าของพระเจ้าลงสู่ระดับเดียวกับมนุษย์ผู้เต็มไปด้วยบาป
เพราะบาทหลวงยืนอยู่ในฐานะของตัวแทนพระเจ้า
การสารภาพบาปอันเสื่อมน่าอายจากมนุษย์ไปสู่มนุษย์เช่นนี้เป็นน้ำพุลึกลับซึ่งเป็นบ่อกระจายความชั่วมากมายที่ทำให้โลกเป็นมลทินและเตรียมโลกไว้สำหรับความพินาศสุดท้าย อย่างไรก็ตาม
สำหรับผู้ที่หมกมุ่นแต่จะสนองตัณหาของตนเอง
การสารภาพบาปให้กับมนุษย์ที่ต้องตายด้วยกันนั้นเป็นเรื่องน่าชื่นชอบมากกว่าการเปิดใจต่อพระเจ้า
ธรรมชาติมนุษย์พึงพอใจที่จะสารภาพบาปมากกว่าการละทิ้งบาป
การห่มด้วยผ้ากระสอบและตีด้วยต้นตำแยหรือทรมานด้วยโซ่ตรวนเพื่อสร้างความบัดสีให้แก่เนื้อหนังนั้นทำได้ง่ายกว่าที่จะเอาตัณหาฝ่ายเนื้อหนังไปตรึงกางเขน
หัวใจที่ฝักใฝ่เนื้อหนังยินดีแบกแอกหนักแทนที่จะน้อมคำนับต่อแอกของพระคริสต์ {GC 567.3} {GCth17 497.3}

โบสถ์ของโรมกับโบสถ์ของชาวยิวในสมัยที่พระคริสต์เสด็จมาครั้งแรกนั้นมีความคล้ายคลึงกันอย่างโดดเด่น
ในขณะที่ชาวยิวเหยียบย่ำหลักการทุกข้อของธรรมบัญญัติของพระเจ้าอย่างลับๆ
แต่ในลักษณะภายนอกแล้วพวกเขาถือรักษากฎบัญญัติเหล่านี้อย่างเข้มงวดและทำให้กฎเหล่านี้เป็นภาระหนักเพิ่มขึ้นด้วยข้อเรียกร้องบังคับต่างๆ
และขนบธรรมเนียมประเพณีทั้งหลายซึ่งทำให้การเชื่อฟังปฏิบัติตามเป็นเรื่องที่เจ็บปวดและเป็นภาระ
เช่นเดียวกับที่ชาวยิวอ้างว่าเคารพธรรมบัญญัติ บรรดาผู้นิยมลัทธิโรมันก็อ้างว่าตนเคารพกางเขน
พวกเขาเทิดทูนสัญลักษณ์ที่แสดงถึงการทนทุกข์ของพระคริสต์
ในขณะที่ชีวิตของพวกเขาปฏิเสธพระองค์ผู้ซึ่งกางเขนนั้นเป็นสัญลักษณ์ถึง {GC 568.1} {GCth17 498.1}

บรรดาผู้นิยมระบอบเปปาซีตั้งกางเขนไว้บนโบสถ์ วางบนแท่นบูชา และปักอยู่บนเสื้อคลุมของพวกเขา
ในทุกที่จะมองเห็นเครื่องหมายของกางเขน ในทุกแห่งจะถวายเกียรติและเชิดชูไว้อย่างเปิดเผย
แต่คำสอนของพระคริสต์กลับถูกฝังไว้ใต้กองประเพณีที่ไร้ความหมายและการตีความหมายเท็จและข้อเรียกร้องบังคับอันโหดเหี้ยม
พระดำรัสของพระผู้ช่วยให้รอดที่กล่าวถึงความดื้อรั้นของชาวยิวน่าจะนำมาใช้กับผู้นำคริสตจักรโรมันคอทอลิกได้อย่างรุนแรงกว่าว่า "เพราะพวกเขาเอาห่อของหนักวางบนบ่าของมนุษย์
แต่ส่วนพวกเขาเองไม่ยอมแม้แต่จะใช้สักนิ้วเดียวไปยก" มัทธิว 23:4
จิตวิญญาณที่รู้สำนึกถูกเก็บให้[หรือถูกควบคุมไว้ให้??]หวาดผวาอยู่ตลอดเวลากลัวพระพิโรธของพระเจ้าผู้ไม่ท

รงพอพระทัย
ในขณะที่ผู้ดำรงตำแหน่งสูงมากมายของคริสตจักรกลับใช้ชีวิตอย่างหรูหราฟุ่มเฟือยและเพลิดเพลินอยู่กับตัณหาฝ่ายเนื้อหนัง {GC 568.2} {GCth17 498.2}

การกราบบูชารูปเคารพและโบราณวัตถุ
การปลุกนักบุญและเทิดทูนพระสันตะปาปาเป็นเล่ห์กลของซาตานที่จะหันเหสติปัญญาของคนทั้งหลายออกไปจากพระเจ้าและพระบุตรของพระองค์ เพื่อทำลายพวกเขาให้พินาศอย่างสมบูรณ์ มันเพียรพยายามเปลี่ยนความสนใจของพวกเขาออกจากพระองค์ผู้ทรงเป็นผู้เดียวที่พวกเขาจะพบความรอดได้ มันจะชี้นำให้พวกเขาไปหาวัตถุใดก็ตามมาแทนที่พระองค์ผู้ตรัสว่า “บรรดาผู้เหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนักจงมาหาเราและเราจะให้ท่านทั้งหลายได้หยุดพัก” มัทธิว 11:28 {GC 568.3} {GCth17 498.3}

ซาตานพยายามอยู่ตลอดเวลาที่จะนำเสนอพระลักษณะของพระเจ้า ธรรมชาติของบาปและประเด็นที่แท้จริงของความขัดแย้งครั้งยิ่งใหญ่ให้ผู้คนเข้าใจผิด
เล่ห์เพทุบายของมันบั่นทอนภาระความผูกพันที่มีต่อธรรมบัญญัติของพระเจ้าให้ลดลงและมอบใบอนุญาตให้มนุษย์ทำบาปได้ ในเวลาเดียวกัน มันยังนำมนุษย์ให้ทะนุถนอมทัศนคติผิดๆต่อพระเจ้าเพื่อต้องการให้คนเหล่านั้นนับถือพระเจ้าด้วยความหวาดผวาและความเกลียดชังแทนความรัก
ความโหดเหี้ยมที่เป็นส่วนหนึ่งของอุปนิสัยของมันนั้นมันซัดทอดใส่พระผู้สร้าง
มันปลูกฝังเรื่องนี้ไว้ในระบบของศาสนาและแสดงออกในรูปแบบของการนมัสการ ด้วยเหตุนี้สติปัญญาของมนุษย์จึงบอดไปและซาตานก็รวบรวมคนเหล่านี้มาเป็นสมุนเพื่อสู้รบกับพระเจ้า
ด้วยแนวคิดเรื่องพระลักษณะของพระเจ้าที่ถูกบิดเบือนเช่นนี้
ประชาชาติทั้งหลายที่ไม่เชื่อพระเจ้าถูกชักนำให้เชื่อว่าการถวายมนุษย์เป็นเครื่องบูชาเป็นสิ่งที่จำเป็นเพื่อรับประกันความพึงพอพระทัยของพระเจ้า
และเป็นการทำผิดอย่างโหดเหี้ยมน่ากลัวภายใต้รูปแบบหลากหลายของการกราบไหว้รูปเคารพ {GC 569.1} {GCth17 499.1}

คริสตจักรโรมันคาทอลิกนำรูปแบบของลัทธินอกศาสนาและของชาวคริสเตียนมารวมเข้าด้วยกัน
และทำเช่นเดียวกับพวกนอกศาสนาคือบิดเบือนพระลักษณะของพระเจ้าอย่างผิดๆ
และหันไปใช้การปฏิบัติที่โหดเหี้ยมและน่ารังเกียจไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากันเลย
โรมในสมัยที่เรืองอำนาจได้มีการใช้เครื่องมือทรมานเพื่อบังคับให้เห็นชอบตามคำสอนของเธอ
หลักประหารมีไว้สำหรับผู้ที่ไม่ยอมจำนนตามข้อกล่าวหาของเธอ
มีการสังหารหมู่ที่ยังไม่ทราบจำนวนจนกว่าจะถึงเวลาเปิดเผยในวันพิพากษา
ผู้ดำรงตำแหน่งสูงในคริสตจักรเพียรศึกษาภายใต้ซาตานผู้เป็นเจ้านายของพวกเขาเพื่อที่จะประดิษฐ์วิธีทรมานทารุณที่สุดเท่าที่จะทำได้โดยไม่ปลิดชีวิตเหยื่อ
มีอยู่หลายรายที่กระบวนการทรมานอย่างโหดเหี้ยมนี้ถูกทำซ้ำแล้วซ้ำอีกจนถึงขีดจำกัดสูงสุดของความอดทนของมนุษย์จนกระทั่งธรรมชาติหยุดดิ้นรนและผู้ที่ตกเป็นเหยื่อต้อนรับความตายว่าเป็นการหลุดพ้นอันหวานชื่น {GC 569.2} {GCth17 499.2}

นี่เป็นจุดจบของผู้ต่อต้านโรม สำหรับผู้ติดตามของเธอนั้น เธอฝึกวินัยด้วยการเฆี่ยนด้วยหวาย ด้วยการอดอยากอันทารุณโหดร้าย และด้วยการทรมานร่างกายที่น่าหดหู่ใจทุกรูปแบบ ในการที่จะทำให้สวรรค์ชื่นชอบนั้น ผู้สำนึกผิดละเมิดบัญญัติของพระเจ้าด้วยการละเมิดกฎของธรรมชาติ พวกเขาถูกสอนให้ตัดขาดจากสิ่งผูกพันที่พระเจ้าประทานแก่มนุษย์เพื่อเป็นพระพรสำหรับการใช้ชีวิตชั่วคราวของพวกเขาบนโลกนี้
ลานหญ้ารอบโบสถ์ฝังเหยื่อนับล้านที่ใช้ชีวิตของพวกเขาอย่างไร้ความหมายด้วยการพยายามเก็บกดอารมณ์ความรักตามธรรมชาติของพวกเขา ด้วยการระงับความคิดและความรู้สึกเห็นอกเห็นใจต่อเพื่อนมนุษย์เพราะเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจต่อพระเจ้า {GC 569.3} {GCth17 499.3}

หากเราต้องการเข้าใจความโหดเหี้ยมอันเด็ดเดี่ยวของซาตานที่ปรากฏให้เห็นมาเป็นเวลาหลายร้อยปีซึ่งไม่ใช่ในหมู่คนที่ไม่เคยได้ยินเรื่องของพระเจ้าแต่ปรากฏอยู่ในใจกลางและทั่วทั้งอาณาจักรโลกคริสเตียนแล้ว เราเพียงแค่ต้องมองไปยังประวัติศาสตร์ของลัทธิโรมัน เจ้าชายแห่งความชั่วบรรลุถึงจุดมุ่งหมายของมันในการหลู่พระเกียรติของพระเจ้าและนำความหายนะมาสู่มนุษย์ผ่านทางระบบการหลอกลวงอันมหึมานี้ และในขณะที่เรามองเห็นว่ามันได้รับชัยชนะด้วยการจำแลงตัวเองและบรรลุงานของมันจนสำเร็จโดยผ่านทางผู้นำต่างๆ ของคริสตจักรนี้ได้อย่างไรแล้ว เราจะเข้าใจได้ดียิ่งขึ้นว่าทำไมมันจึงเกลียดชังพระคัมภีร์ยิ่งนัก หากมนุษย์อ่านพระคัมภีร์เล่มนั้นแล้ว เขาจะเห็นพระเมตตาคุณและความรักของพระเจ้าอย่างเด่นชัด พวกเขาจะเห็นว่าพระองค์ไม่ทรงเคยบัญชาให้มนุษย์แบกภาระหนักเหล่านี้เลย สิ่งที่พระองค์ขอคือหัวใจที่ชอกช้ำและสำนึกผิดกับจิตวิญญาณที่ถ่อมและเชื่อฟัง {GC 570.1} {GCth17 500.1}

พระคริสต์ไม่เคยประทานแบบอย่างในชีวิตของพระองค์ที่ให้ชายและหญิงปิดเก็บตัวเองอย่างโดดเดี่ยวในวัดเพื่อเตรียมตัวเองให้คู่ควรกับสวรรค์ พระองค์ไม่เคยสอนว่าความรักและความเมตตาจะต้องถูกเก็บกดไว้ พระหทัยของพระผู้ช่วยให้รอดนั้นเต็มเปี่ยมด้วยความรัก ยิ่งมนุษย์เข้าใกล้ความบริบูรณ์ฝ่ายศีลธรรมมากขึ้นเท่าไร ประสาทสัมผัสของเขาก็จะไวยิ่งขึ้นและการรับรู้เรื่องบาปของเขาก็จะแหลมคมยิ่งขึ้นและความเห็นอกเห็นใจของเขาที่มีต่อผู้ที่เดือดร้อนก็จะลึกซึ้งมากขึ้นเท่านั้น พระสันตะปาปาทรงอ้างว่าตัวพระองค์เองเป็นผู้แทนของพระคริสต์ แต่อุปนิสัยของพระองค์จะนำมาเปรียบเทียบกับพระลักษณะของพระผู้ช่วยให้รอดของเราได้อย่างไร มีใครบ้างไหมที่เคยพบว่าพระคริสต์ทรงส่งผู้คนเข้าคุกหรือเข้าเครื่องทรมานดึงแขนขาเพราะคนเหล่านั้นไม่ยอมนับถือพระองค์ในฐานะราชาแห่งสวรรค์ เคยมีใครบ้างไหมที่ได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ตัดสินประหารผู้ที่ไม่ยอมรับพระองค์ เมื่อประชาชนจากหมู่บ้านของชาวสะมาเรียถากถางพระองค์ อัครทูตยอห์นโกรธแค้นมากและทูลถามพระองค์ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงต้องการให้พวกข้าพระองค์ขอไฟจากสวรรค์ลงมาเผาผลาญเขาไหม” พระเยซูทอดพระเนตรด้วยพระเมตตาสงสารมายังสาวกของพระองค์และทรงตำหนิจิตใจที่แข็งกระด้างของเขาว่า “บุตรมนุษย์ไม่ได้มาเพื่อทำลายชีวิตมนุษย์ แต่มาเพื่อช่วยเขาทั้งหลายให้รอด” ลูกา 9:54, 56 วิญญาณที่พระคริสต์ทรงสำแดงนั้นช่างแตกต่างอย่างยิ่งยวดจากวิญญาณของผู้ที่อ้างตนเป็นผู้แทนของพระองค์เสียนี่กระไร {GC 570.2} {GCth17 500.2}

บัดนี้คริสตจักรโรมันนำเสนอภาพลักษณ์หนึ่งที่ดูดีให้ชาวโลกเห็นโดยใช้คำขอโทษห่อหุ้มปิดบังบันทึกความทารุณโหดเหี้ยมของเธอ เธอสวมใส่อาภรณ์ที่คล้ายละม้ายพระคริสต์ แต่เธอยังไม่เปลี่ยนแปลงหลักการทั้งหมดของระบอบเปปาซีที่ปรากฏในยุคอดีตก็ยังคงปรากฏในยุคปัจจุบัน หลักคำสอนต่างๆ ที่ออกอุบายไว้ในยุคที่มืดมนที่สุดก็ยังใช้ได้ผลอยู่ จงอย่าให้ผู้ใดหลอกลวงตนเองเลย ระบอบเปปาซีที่บัดนี้ชาวโปรเตสแตนต์พร้อมที่จะให้เกียรตินั้นยังคงเป็นเหมือนเดิมเช่นเดียวกับที่เคยปกครองโลกในสมัยของการปฏิรูปศาสนาซึ่งเมื่อคนของพระเจ้าลุกขึ้นพร้อมที่จะเอาชีวิตของตนเข้าแลกเพื่อเปิดโปงความชั่วของเธอ เธอยังคงครอบครองความหยิ่งยโสและการเสแสร้งที่ทะนงตนเหมือนเดิมซึ่งครอบงำกษัตริย์และขุนนางทั้งหลายอยู่และยังคงอ้างอภิสิทธิ์ในการใช้พระราชอำนาจของพระเจ้า จิตวิญญาณของเธอในปัจจุบันไม่ได้เหี้ยมและโหดร้ายน้อยไปกว่าในสมัยที่เธอบดขยี้เสรีภาพของมนุษย์และสังหารบรรดาธรรมิกชนขององค์ผู้สูงสุด {GC 571.1} {GCth17 501.1}

ระบอบเปปาซีก็เพียงแค่เป็นไปตามที่คำพยากรณ์เปิดเผยว่าเธอจะเป็น นั่นคือการละทิ้งศาสนาในเวลาต่อมา 2 เธสะโลนิกา 2:3, 4 นโยบายส่วนหนึ่งของเธอคือเสแสร้งคุณสมบัติที่จะทำให้บรรลุจุดประสงค์ของเธอมากที่สุด

แต่ภายใต้หลากหลายสีในคราบของกิ้งก่าคามีเลียนนั้น เธอปกปิดพิษร้ายที่ไม่เคยแปรเปลี่ยนของเจ้างูร้าย เธอประกาศว่า “ความเชื่อไม่ควรไปอยู่กับคนนอกศาสนาหรือคนที่ถูกสงสัยว่าเป็นพวกนอกศาสนา” Lenfant เล่มที่ 1 หน้า 516 เราจะยอมรับอำนาจซึ่งมีประวัติที่เขียนด้วยเลือดของธรรมิกชนมาเป็นเวลาหนึ่งพันปีให้มาเป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักรของพระคริสต์ในปัจจุบันนี้หรือ {GC 571.2} {GCth17 501.2}

สำหรับข้ออ้างที่ว่าศาสนาคริสต์นิกายคาทอลิกแตกต่างจากนิกายโปรเตสแตนต์น้อยกว่าในสมัยก่อนมากซึ่งชอบอ้างกันในประเทศโปรเตสแตนต์ทั้งหลายนั้นไม่ได้ปราศจากเหตุผล มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นจริง แต่การเปลี่ยนแปลงนี้ไม่ได้เกิดในระบอบเปปาซี แท้จริงแล้ว การที่ศาสนาคริสต์นิกายคาทอลิกมีความคล้ายกับโปรเตสแตนต์ของสมัยนี้มากขึ้นนั้นเป็นเพราะนิกายโปรเตสแตนต์เสื่อมถอยลงไปมากนับตั้งแต่สมัยของนักปฏิรูป {GC 571.3} {GCth17 501.3}

เมื่อคริสตจักรโปรเตสแตนต์ทั้งหลายเสาะแสวงหาความนิยมของโลก ความรักเทียมเท็จทำให้พวกเขาตาบอด พวกเขาไม่รู้สิ่งใดเลยนอกจากรู้ว่าเป็นเรื่องถูกต้องที่จะเชื่อในส่วนดีของความชั่วทั้งปวง และในที่สุดผลที่ตามมาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้คือ พวกเขาก็จะเชื่อว่าทุกสิ่งที่ดีนั้นชั่ว แทนที่จะยืนหยัดปกป้องความเชื่อที่ครั้งหนึ่งเคยประทานแก่เหล่าธรรมิกชน บัดนี้พวกเขากลับกำลังขออภัยต่อโรมที่พวกเขาเคยแสดงความเห็นที่มีอคติต่อเธอ ขอร้องให้ยกโทษสำหรับความดันทุรังของพวกเขา {GC 571.4} {GCth17 501.4}

มีคนกลุ่มใหญ่ แม้แต่ในพวกที่มองลัทธิโรมันด้วยความไม่ชอบใจก็ยังเข้าใจเพียงเล็กน้อยถึงอันตรายที่มาจากอำนาจและอิทธิพลของเธอ คนมากมายเน้นย้ำว่าความมืดทางปัญญาและศีลธรรมซึ่งแพร่หลายในช่วงยุคกลางนั้นมีส่วนเอื้อประโยชน์ต่อการเผยแพร่คำสอนที่ไม่มีหลักเกณฑ์ ความเชื่อโชคลางและการกดขี่ของเธอ ซึ่งปัญญาที่เปิดกว้างและเจริญของยุคปัจจุบันรวมถึงความรู้ที่กระจายไปอย่างกว้างขวางและเสรีภาพทางศาสนาที่เพิ่มมากขึ้นจะไม่ยอมให้การถือทิฐิและเผด็จการเกิดการฟื้นฟูขึ้นมาได้ แค่คิดว่าสภาพเช่นนั้นจะเกิดขึ้นในยุคแห่งความรอบรู้ของปัจจุบันนี้ก็ถูกเย้ยหยันแล้ว จริงอยู่ ความกระจ่างเจิดจ้าทางปัญญา ศีลธรรมและศาสนา กำลังส่องลงมายังยุคปัจจุบันนี้ ความกระจ่างจากสวรรค์ส่องลงมาบนโลกผ่านทางหน้าหนังสือที่บรรจุพระวจนะศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าที่กางเปิดอยู่นั้น แต่ควรจดจำไว้ว่าความกระจ่างยิ่งประทานมามากเท่าไร ความมืดของผู้ที่บิดเบือนและปฏิเสธความกระจ่างนั้นก็จะมีมากขึ้นเท่านั้น {GC 572.1} {GCth17 502.1}

การศึกษาพระคัมภีร์ด้วยการหมั่นเพียรอธิษฐานจะเปิดเผยให้ชาวโปรเตสแตนต์เห็นอุปนิสัยที่แท้จริงของระบอบเปปาซี และจะทำให้พวกเขาเกลียดชังและหลบหนีไปจากระบอบนี้ แต่คนจำนวนมากคิดว่าตนเองฉลาดและหยิ่งเกินไปจนไม่เห็นความจำเป็นที่ต้องแสวงหาพระเจ้าด้วยใจถ่อมเพื่อเข้าถึงสัจธรรม แม้พวกเขาจะภาคภูมิใจถึงความรอบรู้ของตนเองก็ตามที แต่พวกเขายังขาดความรู้ทั้งเรื่องพระคัมภีร์และเรื่องฤทธานุภาพของพระเจ้า พวกเขารู้เพียงว่าต้องใช้วิธีการบางอย่างควบคุมจิตสำนึกของตนให้สงบลงและไปแสวงหาวิธีนั้นจากแหล่งที่เลวที่สุดและที่น่าอดสูที่สุดของฝ่ายจิตวิญญาณ สิ่งที่พวกเขาต้องการคือวิธีที่จะลืมพระเจ้าซึ่งจะได้รับการยอมรับว่าเป็นวิธีรำลึกถึงพระองค์ ระบอบเปปาซีปรับตัวพร้อมที่จะตอบสนองสิ่งที่คนเหล่านี้ขาด ระบอบนี้เตรียมตัวไว้สำหรับมนุษยชาติสองจำพวกซึ่งรวบรวมคนไว้เกือบทั่วทั้งโลก คือพวกที่จะได้รับความรอดผ่านทางความดีของเขาเองและพวกที่จะได้รับความรอดในขณะที่ยังอยู่ในบาปทั้งหลายของเขา นี่คือเคล็ดลับอำนาจของระบอบเปปาซี {GC 572.2} {GCth17 502.2}

เป็นที่ประจักษ์แล้วว่ายุคของความมืดมนอันยิ่งใหญ่ฝ่ายปัญญาเอื้อต่อความสำเร็จของระบอบเปปาซี และยังจะแสดงให้เห็นอีกว่ายุคของความสว่างทางปัญญาก็จะเอื้อต่อความสำเร็จของระบอบเปปาซีด้วยอย่างเท่าเทียมกัน ในอดีตที่ผ่านมาสมัยที่มนุษย์มีชีวิตอยู่โดยปราศจากพระวจนะของพระเจ้าและปราศจากความรู้เรื่องสัจธรรมนั้นตาของพวกเขาถูกปิดไปและคนมากมายเดินไปติดกับดักโดยที่มองไม่เห็นตาข่ายซึ่งแผ่ขยายรอดักจับเท้าของพวกเขา ในยุคนี้มีคนมากมายที่ตาของพวกเขาพร่ามัวไปด้วยแสงอันเจิดจ้าของการคาดเดาของมนุษย์ที่ “เรียกกันอย่างผิดๆ ว่าวิทยาศาสตร์” พวกเขามองไม่เห็นตาข่ายและเดินเข้าไปอย่างเต็มใจราวกับถูกปิดตา พระเจ้าทรงออกแบบให้มนุษย์ทะนุถนอมพลังทางปัญญาของตนไว้ราวกับเป็นของประทานจากพระผู้สร้างของเขาและควรนำมาใช้ในพระราชกิจการรับใช้เพื่อสัจธรรมและความชอบธรรม แต่เมื่อพวกเขาฟูมฟักความหยิ่งและความทะเยอทะยานไว้ในหัวใจและมนุษย์เชิดชูทฤษฎีของตนเองเหนือพระวจนะของพระเจ้าแล้ว ปัญญาก็จะทำให้เกิดความเสียหายได้มากกว่าการรู้ไม่เท่าทัน ด้วยเหตุนี้วิทยาศาสตร์จอมปลอมของยุคปัจจุบันนี้ซึ่งลอบทำลายความเชื่อในพระคัมภีร์จะผ่านการพิสูจน์ว่าประสบความสำเร็จในการเตรียมทางเพื่อต้อนรับระบอบเปปาซีด้วยรูปแบบที่ถูกอกถูกใจผู้คนทั่วไป เช่นเดียวกับในยุคมืดเมื่อการกักเก็บความจริงเปิดทางให้กับการแผ่ขยายของระบอบเปปาซี {GC 572.3} {GCth17 502.3}

ในขบวนการเคลื่อนไหวที่กำลังดำเนินการอยู่ในปัจจุบันนี้ในประเทศสหรัฐอเมริกาเพื่อให้สถาบันต่างๆ และคริสตจักรได้รับการสนับสนุนจากฝ่ายรัฐนั้น ชาวโปรเตสแตนต์กำลังเดินตามรอยเท้าของบรรดาผู้นิยมระบอบเปปาซี ไม่เพียงเท่านี้ พวกเขากำลังเปิดประตูให้แก่ระบอบเปปาซีเพื่อพลิกฟื้นอิทธิพลความยิ่งใหญ่ซึ่งเธอสูญเสียไปในโลกเก่าให้กลับคืนมาในประเทศอเมริกาซึ่งเป็นประเทศโปรเตสแตนต์ และสิ่งที่เพิ่มความโดดเด่นให้กับขบวนการเคลื่อนไหวนี้คือ แท้จริงแล้วเป้าหมายหลักที่มุ่งหมายไว้ก็คือการบังคับให้ถือรักษาวันอาทิตย์ซึ่งเป็นขนบธรรมเนียมหนึ่งที่กำเนิดมาจากโรมและเธออ้างว่าการถือรักษาวันอาทิตย์นี้เป็นสัญลักษณ์แสดงถึงสิทธิอำนาจของเธอ วิญญาณของระบอบเปปาซีคือวิญญาณของการประนีประนอมกับขนบธรรมเนียมของชาวโลกซึ่งเป็นการเชิดชูขนบธรรมเนียมของมนุษย์ให้เหนือกว่าพระบัญญัติของพระเจ้า วิญญาณนี้กำลังแทรกซึมเข้าไปในคริสตจักรโปรเตสแตนต์มากมายและกำลังนำพวกเขาให้ทำงานเพื่อเชิดชูวันอาทิตย์เช่นเดียวกันกับที่ระบอบเปปาซีได้ทำล่วงหน้าพวกเขามาก่อนแล้ว {GC 573.1} {GCth17 503.1}

หากผู้อ่านต้องการทราบถึงตัวแทนที่จะถูกนำมาใช้ในการต่อสู้ที่กำลังจะมาถึงในเร็ววันนี้ เขาเพียงต้องย้อนรอยไปดูข้อความซึ่งบันทึกถึงวิธีที่โรมใช้ในยุคก่อนๆ ที่ผ่านมาสำหรับเป้าหมายเดียวกันนี้ หากต้องการทราบว่าเมื่อผู้นิยมระบอบเปปาซีและชาวโปรเตสแตนต์ร่วมมือกันแล้วจะทำอย่างไรเพื่อจัดการกับผู้ที่ปฏิเสธหลักคำสอนของพวกเขา ก็ขอให้ไปดูวิญญาณที่โรมปฏิบัติต่อวันสะบาโตและผู้ที่ปกป้องวันนั้น {GC 573.2} {GCth17 503.2}

พระราชกฤษฎีกาจากราชสำนัก การประชุมสภาและพิธีกรรมต่างๆ ของคริสตจักรซึ่งได้รับการสนับสนุนโดยอำนาจฝ่ายโลกเป็นกระบวนการที่ทำให้วันฉลองเทศกาลนอกศาสนาได้รับตำแหน่งอันมีเกียรติในโลกคริสเตียน การบังคับให้ถือรักษาวันอาทิตย์เป็นครั้งแรกอย่างเปิดเผยเป็นกฎหมายที่จักรพรรดิคอนสแตนตินทรงตราขึ้นในปี ค.ศ. 321 (โปรดดูภาคผนวกสำหรับหน้า GC53) คำสั่งนี้บังคับให้คนในเมืองพักผ่อนใน “วันเคารพบูชาดวงอาทิตย์” แต่อนุญาตให้คนในชนบทยังคงทำงานเกษตรกรรมได้ แม้โดยธาตุแท้แล้วเป็นกฎหมายของคนนอกศาสนา แต่จักรพรรดิเป็นผู้ประกาศบังคับใช้ภายหลังจากที่พระองค์ทรงรับเชื่อศาสนาคริสต์แต่เพียงในนาม {GC 574.1} {GCth17 503.3}

เมื่อปรากฏว่าพระราชกฤษฎีกาไม่เพียงพอที่จะใช้แทนสิทธิอำนาจของพระเจ้า ยูซีเบียส [Eusebius] บิชอปคนหนึ่งผู้ซึ่งดิ้นรนหาความนิยมในบรรดาเจ้าชายอีกทั้งยังเป็นสหายพิเศษและผู้ประจบสอพลอจักรพรรดิคอนสแตนติน ได้นำเสนอคำอ้างว่าพระคริสต์ทรงย้ายวันสะบาโตให้ไปเป็นวันอาทิตย์แล้ว โดยไม่ยกคำพยานหลักฐานใดในพระคัมภีร์แม้สักข้อเดียวมาพิสูจน์หลักคำสอนใหม่นี้ บิชอปยูซีเบียสเองยอมรับอย่างไม่เต็มใจถึงความเท็จของเรื่องนี้และชี้ไปที่ต้นกำเนิดของการเปลี่ยนแปลง เขากล่าวว่า “ทุกสิ่งไม่ว่าจะเป็นหน้าที่ที่ต้องทำในวันสะบาโต เราย้ายไปยังวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว” Robert Cox, Sabbath Laws and Sabbath Duties หน้า 538 แต่ข้อโต้แย้งที่นำมาอ้างสนับสนุนวันอาทิตย์นั้น ถึงแม้จะไม่มีหลักฐานพิสูจน์ กลับยิ่งส่งเสริมให้มนุษย์กล้ามากขึ้นในการเหยียบย่ำวันสะบาโตขององค์พระผู้เป็นเจ้า ทุกคนที่ปรารถนาจะได้รับเกียรติของโลกพากันยอมรับวันเทศกาลที่โลกนิยมกันนี้ {GC 574.2} {GCth17 503.4}

เมื่อระบอบเปปาซีเริ่มปักรากฐานอย่างมั่นคงแล้ว งานของการเทิดทูนวันอาทิตย์ก็ดำเนินคืบหน้าต่อไป มีอยู่ช่วงระยะหนึ่งที่ประชาชนซึ่งทำงานเกษตรกรรมยังไม่ได้เข้าโบสถ์และก็ยังคงถูกถือรักษาวันที่เจ็ดเป็นวันสะบาโต แต่การเปลี่ยนแปลงอย่างได้ผลก็ค่อยๆ เกิดขึ้น ผู้ที่ดำรงตำแหน่งศักดิ์สิทธิ์ทางศาสนาถูกสั่งห้ามการตัดสินลงโทษความขัดแย้งทางด้านการปกครองในวันอาทิตย์ หลังจากนั้นไม่นาน ทุกคนไม่ว่ามีตำแหน่งใดได้รับคำสั่งให้ละเว้นการทำงานปกติมิฉะนั้นจะต้องรับโทษปรับหากเป็นคนเสรีและต้องรับโทษการเฆี่ยนในกรณีที่เป็นทาส หลังจากนั้นมีคำสั่งให้ลงโทษคนร่ำรวยด้วยการยึดที่ดินกึ่งหนึ่งและในที่สุดหากยังคงดื้อดึงต่อไปก็จะถูกบังคับให้เป็นทาส ชนชั้นระดับต่ำจะต้องทรมานกับการถูกขับออกจากสังคมชั่วกัลปาวสาน {GC 574.3} {GCth17 503.5}

นอกจากนั้น เหตุการณ์อัศจรรย์ก็ถูกนำมาปรามผู้ที่ไม่ยอมรับพระราชกฤษฎีกานี้ด้วย ในบรรดาเหตุการณ์อัศจรรย์เหล่านั้น มีการรายงานว่าชาวนาคนหนึ่งเตรียมตัวเพื่อออกไถนาในวันอาทิตย์ ขณะทำความสะอาดคันไถด้วยท่อนเหล็กอยู่นั้น เหล็กท่อนนั้นไปแทงมือของเขาจนดึงไม่ออก เขาต้องไปทุกที่โดยมีท่อนเหล็กติดตัวเขาไปเป็นเวลานานสองปีด้วย “ความเจ็บปวดสุดที่จะทนได้และอับอาย” Francis West, Historical and Practical Discourse on the Lord’s Day หน้า 174 {GC 575.1 {GCth17 504.1}

ต่อมาพระสันตะปาปาทรงแนะว่าบาทหลวงของท้องถิ่นควรตักเตือนผู้ล่วงละเมิดวันอาทิตย์และเรียกร้องให้พวกเขาไปโบสถ์และสวดมนต์ เกรงว่าหากไม่ทำเช่นนั้นจะนำความหายนะมาสู่ตัวเขาเองและเพื่อนบ้าน ในการประชุมของสภาคณะนักบวชครั้งหนึ่ง มีการนำข้อโต้แย้งข้อหนึ่งขึ้นมา เนื่องจากข้อนี้ถูกนำมาใช้กันอย่างกว้างขวางแม้แต่ในชาวโปรเตสแตนต์ด้วยกันเอง คือว่าเนื่องจากมีคนถูกฟ้าผ่าขณะทำงานในวันอาทิตย์ วันอาทิตย์จึงต้องเป็นวันสะบาโต พระราชาคณะกล่าวว่า “เป็นที่แน่ชัดว่าพระเจ้าทรงไม่พอพระทัยยิ่งนักที่พวกเขาละเลยวันนี้” จึงมีการอ้อนวอนต่อบาทหลวงและอาจารย์ทั้งหลาย บรรดาพระราชาและเจ้าชาย และประชาชนทุกคนที่ซื่อสัตย์ว่า “จะต้องใช้ความพยายามและความตั้งใจอย่างสุดความสามารถของพวกเขาที่จะนำวันนี้กลับคืนสู่เกียรติที่ควรได้รับ และเพื่อความน่าเชื่อถือของคริสต์ศาสนา จะต้องถือรักษาอย่างสัตย์ซื่อมากกว่านี้ในเวลาที่จะมาถึง” Thomas Morer, Discourse in Six Dialogues on the Name, Notion, and Observation of the Lord’s Day หน้า 271 {GC 575.2} {GCth17 504.2}

เมื่อเป็นที่แน่ชัดว่าคำสั่งของสภาไม่เกิดผล จึงมีการนำอำนาจทางโลกเข้ามาเพื่อบัญญัติคำสั่งที่จะสร้างความหวาดผวาในหัวใจของประชาชนและบังคับให้พวกเขาหลีกเลี่ยงจากการทำงานในวันอาทิตย์ ที่ประชุมสภาสงฆ์ซึ่งจัดขึ้นในกรุงโรม

มีการเน้นย้ำเรื่องที่สรุปไปแล้วในอดีตด้วยน้ำหนักและความน่าเกรงขามยิ่งขึ้น พวกเขายังผนวกกฎหมายนี้เข้าไปรวมอยู่ในกฎหมายฝ่ายศาสนาและให้อำนาจทางฝ่ายปกครองบังคับใช้เกือบทั่วอาณาจักรของโลกคริสเตียน See Heylyn, History of the Sabbath เล่มที่ 2 บทที่ 5 ตอนที่ 7 {GC 575.3} {GCth17 504.3}

แม้บัดนี้การขาดสิทธิอำนาจตามพระคัมภีร์เพื่อถือรักษาวันอาทิตย์นำความอับอายมาให้ไม่น้อย ประชาชนทวงถามคุณครูผู้สอนถึงสิทธิของการบอกปัดพระบัญชาของพระยาห์เวห์ที่ว่า “วันที่เจ็ดนั้นเป็นวันสะบาโตแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า” อพยพ 20:10 ทิ้งไปแล้วมาถวายเกียรติแก่วันของดวงอาทิตย์ จึงจำเป็นต้องหาข้อมูลอื่นเพื่อเสริมคำพยานของพระคัมภีร์ที่ขาดไปนี้ ในช่วงท้ายของศตวรรษที่สิบสองมีชายคนหนึ่งที่สนับสนุนอย่างแรงกล้าเพื่อให้ถือรักษาวันอาทิตย์ออกเยี่ยมตามโบสถ์ต่างๆ ในประเทศอังกฤษ เขาถูกต่อต้านจากพยานที่ซื่อสัตย์ต่อสัจธรรม และการลงแรงของเขานั้นไม่เกิดผลเลยจนเขาต้องไปจากประเทศนี้ช่วงหนึ่งและค้นหาวิธีเพื่อทำให้คนปฏิบัติตามคำสอนของเขา เมื่อเขากลับมาอีกครั้ง เขามาพร้อมกับสิ่งที่เขาเคยขาดไปและประสบความสำเร็จมากขึ้นเป็นอย่างมาก เขานำข้อมูลม้วนหนึ่งมาด้วยซึ่งเขาอ้างว่ามาจากพระเจ้าโดยตรง เป็นม้วนข้อมูลที่ประกอบด้วยพระบัญชาที่สั่งให้ถือรักษาวันอาทิตย์รวมทั้งคำขู่น่ากลัวเพื่อกำราบผู้ที่ไม่เชื่อฟัง เอกสารอันล้ำค่านี้—เป็นการปลอมแปลงที่ชั่วร้ายเช่นเดียวกับสถาบันที่ให้การสนับสนุน—ถูกกล่าวถึงกันว่าตกลงมาจากสวรรค์ และถูกพบในกรุงเยรูซาเล็มบนแท่นบูชาของเซนต์สิเมโอนในกลโกธา แต่ในความเป็นจริงแล้ว พระราชวังของสังฆราชที่กรุงโรมเป็นแหล่งต้นกำเนิดของเอกสารนี้ การฉ้อฉลและการปลอมแปลงเพื่อความเจริญรุ่งเรืองของอำนาจและความร่ำรวยของคริสตจักรเช่นนี้เป็นเรื่องที่สภาการปกครองสงฆ์ของระบอบเปปาซีถือว่าถูกต้องตามกฎหมายมาตลอดทุกยุค {GC 576.1} {GCth17 505.1}

ม้วนข้อมูลห้ามการทำงานตั้งแต่เก้านาฬิกาคือบ่ายสามโมงของวันเสาร์ไปจนถึงดวงอาทิตย์ขึ้นในวันจันทร์และอ้างว่าสิทธิอำนาจของคำสั่งนี้ผ่านการรับรองจากเหตุการณ์อัศจรรย์มากมายที่เกิดขึ้น มีรายงานว่ามีหลายคนที่ทำงานเกินเวลาที่กำหนดไว้ต้องล้มป่วยลงด้วยโรคอัมพาต มีคนหนึ่งที่ลงแรงบดข้าวโพดแทนที่จะได้แป้งข้าว เขากลับเห็นกระแสเลือดไหลออกมาและล้อกังหันไม่ยอมหมุนถึงแม้จะยังคงมีน้ำไหลผ่านอย่างแรงก็ตาม มีหญิงคนหนึ่งที่เอาก้อนแป้งที่นวดแล้วใส่เข้าไปในเตาอบ เมื่อนำออกมาก็ยังคงเป็นแป้งดิบถึงแม้เตาอบจะร้อนมากก็ตามที มีอีกคนหนึ่งที่เตรียมก้อนแป้งทำขนมปังเพื่อเข้าเตาอบในเวลาเก้านาฬิกา แต่กลับตั้งใจที่จะเก็บไว้จนถึงวันจันทร์ เขาพบว่าในวันต่อมาก้อนแป้งดิบนั้นกลายเป็นขนมปังและอบสุกโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า ชายคนหนึ่งกำลังอบขนมปังในเวลา 9 นาฬิกาของวันเสาร์พบว่าเมื่อเขาหักขนมปังในวันรุ่งขึ้นมีเลือดไหลออกมาจากขนมปังนั้น เรื่องไร้สาระและเต็มไปด้วยเวทมนตร์คาถาในลักษณะเช่นนี้ถูกผู้สนับสนุนวันอาทิตย์พยายามใช้เป็นรากฐานในการสร้างความศักดิ์สิทธิ์ให้แก่วันอาทิตย์ โปรดดู Roger de Hoveden, Annals เล่มที่ 2 หน้า 526-530 {GC 576.2} {GCth17 505.2}

ที่ประเทศสก๊อตแลนด์ เช่นเดียวกับที่ประเทศอังกฤษ การให้เกียรติวันอาทิตย์มากยิ่งขึ้นทำได้โดยการเอาส่วนหนึ่งของวันสะบาโตโบราณมารวมเข้าด้วยกัน แต่เวลาที่จะต้องถือให้บริสุทธิ์นั้นจะแตกต่างกันออกไป พระราชกฤษฎีกาของกษัตริย์แห่งประเทศสก๊อตแลนด์ประกาศให้ถือ “วันเสาร์ตั้งแต่เที่ยงวันสิบสองนาฬิกาให้เป็นวันบริสุทธิ์”

และห้ามผู้ใดทำงานทางฝ่ายโลกตั้งแต่เวลานั้นจนถึงเช้าวันจันทร์ Morer หน้า 290, 291 {GC 577.1} {GCth17 506.1}

แม้ว่าจะลงแรงพากเพียรอย่างไรเพื่อสถาปนาวันอาทิตย์ให้เป็นวันศักดิ์สิทธิ์แล้วก็ตาม ผู้นิยมระบอบเปปาซีเองกลับสารภาพอย่างเปิดเผยในที่สาธารณะว่าวันสะบาโตมีสิทธิอำนาจที่มาจากพระเจ้าและสถาบันที่ขึ้นมาแทนที่วันสะบาโตมีต้นกำเนิดที่มาจากมนุษย์ ในศตวรรษที่สิบหก สภาของระบอบเปปาซีประกาศอย่างชัดเจนว่า “จงให้คริสเตียนทั้งปวงจดจำไว้ว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ทรงเจิมให้วันที่เจ็ดนั้นเป็นวันศักดิ์สิทธิ์และเป็นที่ยอมรับและถือปฏิบัติมา ไม่เพียงชาวยิวเท่านั้นแต่โดยทุกคนที่แสร้งทำตัวว่าเป็นผู้นมัสการพระเจ้า ถึงแม้เราที่เป็นคริสเตียนได้เปลี่ยนวันสะบาโตของพวกเขาให้เป็นวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วก็ตาม” Ibid. หน้า 281, 282 ผู้ที่กำลังเหยียบย่ำธรรมบัญญัติของพระเจ้านั้นไม่ได้เป็นผู้ที่ขาดความรู้เรื่องลักษณะงานของพวกเขา แต่พวกเขาจงใจวางตนเองให้อยู่เหนือพระเจ้า {GC 577.2} {GCth17 506.2}

ภาพแสดงตัวอย่างที่เด่นชัดถึงนโยบายของโรมที่มีต่อผู้ที่ขัดแย้งกับเธอจะเห็นได้จากการกดขี่อันยาวนานและการนองเลือดของกลุ่มวอลเดนซิส บางคนในชนกลุ่มนี้ถือรักษาวันสะบาโต ส่วนคนอื่นๆ จำต้องทนทุกข์ทรมานในลักษณะเดียวกันเพราะความสัตย์ซื่อที่พวกเขามีต่อพระบัญญัติข้อที่สี่ ประวัติศาสตร์ของโบสถ์ต่างๆ ในประเทศเอธิโอเปียและอบิสซีเนียนั้นมีความสำคัญเป็นพิเศษท่ามกลางความมืดสลัวของยุคมืด คริสเตียนในภาคกลางของทวีปแอฟริกานั้นหายไปจากสายตาของโลกและโลกก็ลืมพวกเขาไป พวกเขามีความสุขกับเสรีภาพในการถือรักษาความเชื่อของพวกเขาอยู่นานหลายศตวรรษ แต่ในที่สุดโรมรู้ถึงเรื่องความเป็นอยู่ของพวกเขา ในไม่ช้าจักรพรรดิแห่งอบิสซีเนียจึงถูกลวงให้ยอมรับว่าพระสันตะปาปาเป็นผู้แทนของพระคริสต์ การยอมอ่อนข้อในเรื่องอื่นๆ ก็เกิดขึ้นตามมา มีการออกกฎหมายประกาศห้ามถือรักษาวันสะบาโตภายใต้การลงโทษที่โหดเหี้ยมที่สุด โปรดดู Michael Geddes, Church History of Ethiopia หน้า 311, 312 แต่ในไม่ช้าความเผด็จการของระบอบเปปาซีก็กลายเป็นแอกที่ขมขื่นมากจนชาวอบิสซีเนียตัดสินใจปลดมันออกจากบ่าของพวกเขา หลังจากการดิ้นรนต่อสู้อย่างรุนแรง พวกเขาขับไล่บรรดาผู้นิยมลัทธิโรมันออกไปจากอาณาจักรต่างๆ ของพวกเขา และความเชื่อโบราณกลับคืนมาอีกครั้ง คริสตจักรต่างๆ ชื่นชมปรีดาในอิสรภาพนี้และไม่เคยลืมบทเรียนที่พวกเขาได้รับเกี่ยวกับเรื่องการหลอกลวงรวมถึงเรื่องความคลั่งศาสนาและอำนาจกดขี่อันเด็ดขาดของโรม ภายในอาณาบริเวณอันสันโดษนั้นพวกเขาพึงพอใจที่จะคงอยู่ที่นั่นไม่เป็นที่รู้จักของโลกคริสเตียนทั้งปวง {GC 577.3} {GCth17 506.3}

คริสตจักรต่างๆ ในทวีปแอฟริกายึดถือวันสะบาโตตามที่คริสตจักรของระบอบเปปาซีได้ยึดถือไว้ก่อนที่เธอจะละทิ้งศาสนาไปโดยสิ้นเชิง ในขณะที่พวกเขาถือรักษาวันสะบาโตตามแบบพระบัญญัติของพระเจ้านั้น พวกเขาหลีกเลี่ยงจากการทำงานในวันอาทิตย์ตามธรรมเนียมของคริสตจักร เมื่อได้รับอำนาจสูงสุด โรมเหยียบย่ำวันสะบาโตของพระเจ้าลงเพื่อเชิดชูวันของเธอเองขึ้น แต่คริสตจักรต่างๆในทวีปแอฟริกาที่เก็บซ่อนตัวอยู่เกือบพันปีนั้นไม่ได้มีส่วนแบ่งในการละทิ้งความเชื่อนี้เลย เมื่อพวกเขาตกไปอยู่ภายใต้การครอบครองของโรมนั้นก็ถูกบังคับให้ละทิ้งวันสะบาโตที่แท้จริงและยกย่องวันสะบาโตเทียมเท็จขึ้น แต่ในทันทีที่พวกเขาได้รับเอกราชแล้ว พวกเขาก็หวนกลับไปเชื่อฟังพระบัญญัติข้อที่สี่ (โปรดดูภาคผนวก) {GC 578.1} {GCth17 507.1}

ข้อความบันทึกในอดีตเหล่านี้เปิดเผยอย่างชัดแจ้งถึงความแค้นของโรมที่มีต่อวันสะบาโตที่แท้จริงและผู้ที่ปกป้องวันสะบาโต รวมถึงวิธีการที่เธอใช้เพื่อให้เกียรติแก่สถาบันที่เธอได้สร้างขึ้น

พระวจนะของพระเจ้าสอนว่าภาพเหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้นซ้ำอีกครั้ง เมื่อชาวโรมันคาทอลิกและชาวโปรเตสแตนต์จะรวมตัวกันเพื่อการเชิดชูวันอาทิตย์ {GC 578.2} {GCth17 507.2}

คำพยากรณ์ของพระธรรมวิวรณ์บทที่ 13 เปิดเผยว่า อำนาจที่มีสัญลักษณ์เป็นสัตว์ร้ายซึ่งมีเขาเหมือนลูกแกะจะทำให้ "โลกและคนที่อยู่ในโลก" บูชาระบอบเปปาซี—ซึ่งใช้สัญลักษณ์เป็นสัตว์ที่มีร่าง "เหมือนเสือดาว" สัตว์ร้ายที่มีสองเขายังพูดด้วยว่า "ให้คนทั้งหลายที่อยู่บนแผ่นดินโลกสร้างรูปจำลองรูปหนึ่งให้กับสัตว์ร้าย" และยิ่งกว่านั้นยัง "บังคับทุกคนทั้งคนเล็กน้อยและคนใหญ่โต คนมั่งมีและคนยากจน เสรีชนและทาส" ให้รับเครื่องหมายของสัตว์ร้าย วิวรณ์ 13:11-16 เป็นที่ประจักษ์แล้วว่าสัตว์ร้ายที่มีเขาเหมือนลูกแกะนั้นเป็นสัญลักษณ์ถึงอำนาจของประเทศสหรัฐอเมริกา และคำพยากรณ์นี้จะสำเร็จเมื่อประเทศสหรัฐอเมริกาจะบังคับการถือรักษาวันอาทิตย์ซึ่งโรมอ้างไว้ว่าเป็นการยอมรับอย่างพิเศษถึงอำนาจของเธอ แต่ในเรื่องการสวามิภักดิ์ต่อระบอบเปปาซีนี้ประเทศสหรัฐอเมริกาไม่ได้อยู่โดดเดี่ยว อิทธิพลของโรมในบรรดาประเทศที่เคยยอมรับอำนาจการปกครองของเธอนั้นยังไม่ได้ถูกทำลายไปมากนัก และคำพยากรณ์บอกไว้ล่วงหน้าแล้วว่าเธอจะฟื้นฟูอำนาจกลับคืนมาอีก "ข้าพเจ้าเห็น.....หัวหนึ่งของมันเหมือนอย่างถูกฟันปางตาย แต่บาดแผลฉกรรจ์นั้นได้รับการรักษาให้หายแล้ว คนทั้งโลกติดตามสัตว์ร้ายนั้นไปด้วยความอัศจรรย์ใจ" วิวรณ์ 13:3 แผลฉกรรจ์ซึ่งเกิดจากการฟันปางตายนั้นชี้ไปยังการล่มสลายของระบอบเปปาซีในปี ค.ศ. 1798 ผู้เผยพระวจนะกล่าวว่า หลังจากนั้น "บาดแผลฉกรรจ์นั้นได้รับการรักษาให้หายแล้ว คนทั้งโลกติดตามสัตว์ร้ายนั้นไปด้วยความอัศจรรย์ใจ" เปาโลกล่าวไว้ว่า "คนนอกกฎหมาย" จะอยู่ต่อไปจนถึงการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระคริสต์ 2 เธสะโลนิกา 2:3-8 เขาจะดำเนินงานการหลอกลวงต่อไปจนถึงช่วงสิ้นยุค และผู้เขียนพระคัมภีร์วิวรณ์ยังกล่าวถึงระบอบเปปาซีต่อไปอีกว่า "คนทั้งหลายที่อยู่บนแผ่นดินโลกจะบูชาสัตว์ร้ายนั้นคือคนที่ไม่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิต" วิวรณ์ 13:8 ทั้งในโลกเก่าและโลกใหม่ ระบอบเปปาซีจะได้รับการเทิดเกียรติด้วยการเคารพนับถือที่มีให้กับสถาบันวันอาทิตย์ซึ่งเป็นสถานบันที่วางอยู่บนสิทธิอำนาจของคริสตจักรโรมันแต่เพียงผู้เดียว {GC 578.3} {GCth17 507.3}

นับตั้งแต่กลางศตวรรษที่สิบเก้าเป็นต้นมา นักการศึกษาเรื่องคำพยากรณ์ในประเทศสหรัฐได้เสนอคำพยานนี้สู่ชาวโลก จากเหตุการณ์ต่างๆ ที่กำลังเกิดขึ้นในเวลานี้จะมองเห็นความก้าวหน้าอย่างรวดเร็วที่มุ่งไปสู่การสำเร็จจริงอย่างครบถ้วนของคำพยากรณ์ สำหรับครูชาวโปรเตสแตนต์ทั้งหลายยังคงใช้ข้ออ้างแบบเดียวกับผู้นำระบอบเปปาซีในเรื่องสิทธิอำนาจจากพระเจ้าในการให้ถือรักษาวันอาทิตย์และยังคงขาดหลักฐานจากพระคัมภีร์เช่นเดียวกับผู้นำระบอบเปปาซีผู้ซึ่งได้ปั้นแต่งเรื่องอัศจรรย์ขึ้นเพื่อแทนที่พระบัญชาจากพระเจ้า การกล่าวยืนยันว่าการพิพากษาลงโทษของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์สำหรับการละเมิดการนับถือวันอาทิตย์เป็นวันสะบาโตของพวกเขาจะเกิดขึ้นซ้ำอีกครั้ง ซึ่งบัดนี้กำลังเริ่มถูกผลักดันแล้ว และการเคลื่อนไหวที่จะบังคับให้ถือรักษาวันอาทิตย์กำลังได้รับความนิยมเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว {GC 579.1} {GCth17 508.1}

ความฉลาดและเจ้าเล่ห์อย่างน่าประหลาดใจนั้นเป็นของคริสตจักรโรมัน เธออ่านสถานการณ์ได้เป็นอย่างดี เธอซุ่มรอเวลาของเธอ และเห็นว่าคริสตจักรโปรเตสแตนต์แสดงความภักดีต่อเธอด้วยการยอมรับวันสะบาโตเทียมเท็จและพวกเขากำลังเตรียมตัวที่จะบังคับให้ถือรักษาวันนี้ด้วยวิธีเฉพาะแบบเดียวกับที่เธอเคยใช้ในวันวานที่ผ่านไป

ผู้ที่ปฏิเสธความกระจ่างแห่งสัจธรรมจะยังคงแสวงหาความช่วยเหลือจากอำนาจที่อุปโลกน์ตนเองว่าไม่รู้พลั้งนี้เพื่อเทิดทูนสถาบันหนึ่งซึ่งกำเนิดมาจากเธอ ไม่ใช่เรื่องยากที่จะคาดเดาได้ว่าเธอพร้อมเพียงไรที่จะลงมือช่วยชาวโปรเตสแตนต์ในงานนี้ ผู้ใดเล่าจะเข้าใจได้ดีไปกว่าผู้นำของระบอบเปปาซีว่าควรจะใช้วิธีใดในการจัดการผู้ที่ไม่เชื่อปฏิบัติตามคริสตจักร {GC 580.1} {GCth17 508.2}

คริสตจักรโรมันคาทอลิกพร้อมด้วยกิ่งก้านสาขาทั้งหมดทั่วทั้งโลกก่อร่างเป็นองค์กรขนาดใหญ่ที่อยู่ภายใต้การควบคุมและการออกแบบวางแผนเพื่อรับใช้ผลประโยชน์ของราชสำนักของระบอบเปปาซี ผู้สื่อสารนับล้านของคริสตจักรในทุกประเทศทั่วโลกได้รับการกำชับให้ผูกมัดตนเองด้วยความจงรักภักดีต่อองค์พระสันตะปาปา ไม่ว่าคนเหล่านี้จะมีสัญชาติใดหรือมีรัฐบาลใด พวกเขาต้องถือว่าอำนาจของคริสตจักรอยู่เหนืออำนาจอื่นใด ถึงแม้พวกเขาจะปฏิญาณกล่าวความจงรักภักดีต่อรัฐบาลแล้วก็ตาม แต่เบื้องหลังคำปฏิญาณเท็จนี้คำสาบานที่จะเชื่อฟังโรมได้ปลดปล่อยพวกเขาจากพันธะคำปฏิญาณทุกคำที่เป็นปฏิปักษ์ต่อผลประโยชน์ของเธอ {GC 580.2} {GCth17 508.3}

ประวัติศาสตร์เป็นพยานถึงความพยายามอย่างมีศิลปะและไม่ลดละของเธอเพื่อสอดแทรกตัวเธอเองเข้าไปในเรื่องต่างๆ ของประเทศทั้งหลาย และเมื่อเข้ายึดครองได้ก้าวแรกแล้วก็จะแผ่ขยายเป้าหมายของตนเองออกไปแม้จะต้องทำลายเจ้าชายและประชาชนก็ตามที ในปี ค.ศ. 1204 พระสันตะปาปาอินโนเซนต์ที่ 3 ทรงบีบคั้นพระราชาเปโตรที่ 2 แห่งประเทศอาร์รากอนให้กล่าวคำปฏิญาณประหลาดต่อไปนี้ “ข้าพเจ้า เปโตร พระราชาแห่งชาวอาร์รากอเนียนยอมรับและสัญญาที่จะซื่อสัตย์และเชื่อฟังต่อนายของข้าพเจ้าคือพระสันตะปาปาอินโนเซนต์ ต่อผู้สืบตำแหน่งคาทอลิกของพระองค์ และคริสตจักรโรมันคาทอลิก และจะรักษาอาณาจักรของข้าพเจ้าไว้อย่างสัตย์ซื่อด้วยการเชื่อฟังพระองค์ ปกป้องความเชื่อของคาทอลิกและกดขี่ข่มเหงพวกนอกศาสนา” John Dowling, The History of Romanism เล่มที่ 5 บทที่ 6 ตอนที่ 55 เรื่องนี้สอดคล้องกับการกล่าวอ้างในเรื่องอำนาจของพระสันตะปาปาของโรมว่า “เป็นเรื่องถูกต้องตามกฎหมายที่พระองค์จะปลดจักรพรรดิได้” และ “พระองค์สามารถอภัยบาปประชาชนจากการไปจงรักภักดีต่อผู้ปกครองที่ไม่ชอบธรรมได้” Mosheim เล่มที่ 3 cent 11 ตอนที่ 2 บทที่ 2 ตอนที่ 9 โน๊ต 17 (โปรดดูภาคผนวก) {GC 580.3} {GCth17 508.4}

ให้จดจำไว้ว่า คำโอ้อวดของโรมคือเธอไม่เคยเปลี่ยนแปลง หลักการของพระสันตะปาปาเกรกอรีที่ 7 และพระสันตะปาปาอินโนเซนต์ที่ 3 ยังคงเป็นหลักการของคริสตจักรโรมันคาทอลิก และหากเธอมีอำนาจเธอคงใช้มันอย่างกระฉับกระเฉงกระปรี้กระเปร่าเหมือนเช่นหลายศตวรรษที่ผ่านมา ชาวโปรเตสแตนต์รู้เพียงน้อยนิดในสิ่งที่พวกเขาทำเมื่อเสนอตัวยอมรับความช่วยเหลือจากโรมในเรื่องการเทิดทูนวันอาทิตย์ ในขณะที่พวกเขาทุ่มเทที่จะบรรลุเป้าหมายของพวกเขา โรมกำลังมุ่งหน้าที่จะสถาปนาอำนาจของเธอขึ้นใหม่อีกครั้งเพื่อกอบกู้อำนาจยิ่งใหญ่ที่ได้สูญเสียไป ทันทีที่หลักการนี้ถูกสถาปนาขึ้นในประเทศสหรัฐอเมริกาว่าคริสตจักรมีความชอบธรรมใช้หรือควบคุมอำนาจของรัฐ ว่ากฎหมายทางโลกบังคับการปฏิบัติตามระเบียบทางศาสนาได้ กล่าวโดยสรุปคืออำนาจของคริสตจักรและอำนาจของรัฐครอบงำจิตสำนึก ชัยชนะของโรมในประเทศนี้ก็เป็นเรื่องที่แน่นอน {GC 581.1} {GCth17 509.1}

พระวจนะของพระเจ้าเตือนถึงภัยอันตรายที่จะมาถึง หากละเลยเรื่องนี้ไป โลกของโปรเตสแตนต์ก็จะเรียนรู้ว่าอะไรคือจุดมุ่งหมายแท้จริงของโรมซึ่งเมื่อถึงเวลานั้นก็สายเกินไปเสียแล้วที่จะหนีให้พ้นจากกับดัก เธอกำลังเรืองอำนาจขึ้นอย่างเงียบๆ หลักคำสอนต่างๆ ของเธอกำลังส่งอิทธิพลของเธอในสภาร่างกฎหมาย ในคริสตจักรต่างๆ และในหัวใจของมนุษย์ เธอกำลังก่อร่างโครงสร้างอันสูงตระหง่านและมหึมาในที่ลี้ลับเพื่อให้การกดขี่ข่มเหงดังเช่นในอดีตเกิดขึ้นอีกครั้ง

เธอกำลังสร้างกองกำลังที่แข็งแกร่งอย่างหลบซ่อนและไม่มีผู้ใดสงสัยเพื่อไปสู่เป้าหมายสุดท้ายเมื่อถึงเวลาที่เธอจะเข้าจู่โจม ทั้งหมดที่เธอต้องการคือสมรภูมิที่ได้เปรียบและสิ่งนี้ยื่นไปไว้ให้เธอเรียบร้อยแล้ว เราจะเห็นในเร็ววันนี้และจะสัมผัสว่าเป้าหมายของธาตุแท้ของโรมันนั้นคืออะไร ใครก็ตามที่เชื่อและปฏิบัติตามพระวจนะของพระเจ้าจะประสบกับการตำหนิและการกดขี่ข่มเหง {GC 581.2} {GCth17 509.2}

บท 36 - การขัดแย้งที่กำลังจะเกิดขึ้น

นับตั้งแต่การต่อสู้ครั้งยิ่งใหญ่ที่เริ่มต้นขึ้นในสวรรค์ ซาตานมุ่งมั่นล้มล้างธรรมบัญญัติของพระเจ้า มันก้าวเข้าสู่การกบฏต่อพระผู้สร้างก็เพื่อทำการนี้ให้สำเร็จ และแม้ว่ามันถูกขับออกจากสวรรค์ไปแล้ว มันก็ยังคงดำเนินสงครามเดียวกันนี้ในโลก การหลอกลวงมนุษย์และชักนำให้พวกเขาล่วงละเมิดธรรมบัญญัติของพระเจ้าเป็นเป้าหมายที่มันคอยทำอย่างมุ่งมั่นมาตลอด ไม่ว่าจะกระทำโดยการละทิ้งธรรมบัญญัติไปทั้งหมดหรือปฏิเสธบัญญัติเพียงข้อหนึ่งข้อใด ท้ายสุดก็ได้ผลเท่ากัน ผู้ที่ทำผิดธรรมบัญญัติแม้เพียง “ข้อเดียว” ก็ดูแคลนธรรมบัญญัติทั้งหมด อิทธิพลและแบบอย่างของเขาอยู่ฝ่ายเดียวกันกับพวกที่ล่วงละเมิด เขาจึง “ทำผิดธรรมบัญญัติทั้งหมด” ยากอบ 2:10 {GC 582.1} {GCth17 510.1}

เพื่อทำให้กฎเกณฑ์ต่างๆ ของพระเจ้าถูกดูแคลน ซาตานจึงบิดเบือนหลักคำสอนของพระคัมภีร์และคำสอนที่ผิดเหล่านี้จึงกลายเป็นส่วนหนึ่งของความเชื่อของคนนับพันที่อ้างตนว่าเชื่อพระคัมภีร์ การต่อสู่ยิ่งใหญ่ครั้งสุดท้ายระหว่างความจริงและความเท็จจึงเป็นเพียงการดิ้นรนครั้งสุดท้ายของความขัดแย้งที่มีมาอย่างยาวนานเกี่ยวกับธรรมบัญญัติของพระเจ้า เรากำลังก้าวเข้าสู่สงครามนี้ ซึ่งเป็นสงครามระหว่างกฎระเบียบของมนุษย์กับกฎข้อบังคับของพระยาห์เวห์ ระหว่างศาสนาของพระคัมภีร์กับศาสนาของนิยายและประเพณี {GC 582.2} {GCth17 510.2}

สื่อตัวแทนที่จะรวมตัวกันต่อต้านความจริงและความชอบธรรมในการขับเคี่ยวนี้กำลังทำการอย่างแข็งขัน พระวจนะศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าซึ่งส่งต่อมายังเราด้วยราคาของความทุกข์ยากและเลือดเนื้อเช่นนี้กลับถูกประเมินค่าเพียงเล็กน้อย พระคัมภีร์อยู่ใกล้แค่เอื้อมแต่มีน้อยคนยอมรับพระคัมภีร์เป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต การไม่มีศาสนามีอยู่เกลื่อนกลาดอย่างน่าตกใจซึ่งไม่เพียงแต่ในฝ่ายโลกเท่านั้นแต่ในคริสตจักรเองด้วย มีคนมากมายปฏิเสธหลักคำสอนซึ่งเป็นเสาหลักของความเชื่อคริสเตียน ความจริงยิ่งใหญ่เรื่องการสร้างโลกตามที่ผู้เขียนซึ่งได้รับการดลใจนำเสนอ เรื่องมนุษย์ล้มลงในบาป การลบบาปและความยั่งยืนยงของธรรมบัญญัติของพระเจ้าเป็นเรื่องที่คนส่วนใหญ่ในโลกคริสเตียนแทบจะละทิ้งไปแล้วทั้งหมดหรือเพียงบางส่วน คนนับพันที่ภูมิใจในปัญญาและความเป็นเอกเทศของตนเองจะมองดูว่าการวางใจพระคัมภีร์อย่างเต็มที่เป็นหลักฐานแสดงถึงความอ่อนแอของคนๆ นั้น พวกเขาคิดว่าการจับผิดพระคัมภีร์ การปลูกฝังและการอธิบายความจริงที่สำคัญตามแนวคิดของเขา เป็นเครื่องพิสูจน์ความสามารถและความรู้ที่เลิศหรูของพวกเขา อาจารย์จำนวนมากกำลังสอนประชาชนและศาสตราจารย์และครูมากมายกำลังอบรมปลูกฝังนักศึกษาว่าธรรมบัญญัติของพระเจ้าถูกเปลี่ยนแปลงไปหรือถูกยกเลิกไปแล้ว และผู้ที่ถือว่าธรรมบัญญัติยังคงมีผลบังคับใช้และยังต้องถือรักษาตามที่ได้จารึกไว้ เป็นผู้ที่สมควรแก่การถูกเย้ยหยันและดูแคลน {GC 582.3} {GCth17 510.3}

เมื่อมนุษย์ปฏิเสธความจริง พวกเขาก็ปฏิเสธพระเจ้าผู้ทรงเป็นแหล่งต้นกำเนิดแห่งความจริง เมื่อพวกเขาเหยียบย่ำธรรมบัญญัติของพระเจ้า พวกเขาก็ได้ปฏิเสธอำนาจของพระองค์ผู้ประทานธรรมบัญญัติด้วย การที่จะเทิดทูนบูชาหลักคำสอนและทฤษฎีเทียมเท็จนั้นก็ง่ายพอๆ กับการแกะสลักรูปเคารพจากไม้หรือก้อนหิน ซาตานต้องการใส่ร้ายพระเจ้าอย่างผิดๆ มันจึงชักนำมนุษย์ให้มองดูพระองค์ด้วยพระลักษณะที่ผิด มีคนมากมายนำรูปเคารพทางปรัชญามาเทิดทูนไว้แทนที่พระยาห์เวห์ ในขณะที่มีคนจำนวนเล็กน้อยนมัสการพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ตามที่ได้ทรงเปิดเผยไว้ในพระวจนะของพระองค์ ในพระคริสต์และในพระราชกิจแห่งการทรงสร้าง คนนับพันๆ กราบไหว้ธรรมชาติในขณะที่พวกเขาปฏิเสธพระเจ้าแห่งธรรมชาติ แม้จะมีรูปแบบที่แตกต่างกันแต่การกราบไหว้รูปเคารพยังมีอยู่ในโลกคริสเตียนในทุกวันนี้เหมือนเช่นที่มีอยู่ในอิสราเอลโบราณสมัยเอลียาห์ พระของคนที่อ้างตนว่าฉลาด พระของนักปรัชญา ของนักอักษรศาสตร์ ของนักการเมือง ของผู้สื่อข่าว ของคนในสังคมชั้นสูงที่มีการศึกษา ของวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยต่างๆ แม้แต่พระของสถาบันศาสนศาสตร์บางแห่ง พระของบรรดาคนเหล่านี้ก็ดีกว่าพระบาอัลพระเจ้าแห่งดวงอาทิตย์ของชาวฟินิเชียแต่เพียงเล็กน้อย {GC 583.1} {GCth17 511.1}

ในบรรดาคำสอนผิดๆ ที่ชาวคริสเตียนยอมรับ ไม่มีคำสอนใดที่ท้าทายต่ออำนาจสวรรค์โจมตีโดยตรงต่อความมีเหตุผล และมีผลร้ายแรงมากไปกว่าหลักคำสอนใหม่ที่ได้รับการยอมรับอย่างรวดเร็วว่าธรรมบัญญัติของพระเจ้าไม่มีผลบังคับใช้กับมนุษย์แล้ว ทุกประเทศมีกฎหมายของตนเองซึ่งต้องเคารพและปฏิบัติตาม ไม่มีรัฐบาลใดจะอยู่ได้โดยไม่มีกฎหมายเหล่านี้ และพวกเขาคิดได้อย่างไรว่าพระผู้สร้างท้องฟ้าและแผ่นดินโลกจะไม่มีกฎระเบียบเพื่อใช้ปกครองสิ่งมีชีวิตที่พระองค์ทรงสร้างมานั้น สมมติว่ารัฐมนตรีที่มีชื่อเสียงจะป่าวประกาศอย่างเปิดเผยว่ากฎหมายที่ใช้ปกครองประเทศและปกป้องสิทธิของพลเมืองเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็น เพราะกฎหมายเหล่านี้จำกัดเสรีภาพของประชาชน ดังนั้นจึงไม่ต้องปฏิบัติตาม เราควรจะทนปล่อยให้คนเช่นนี้พูดอีกนานไหม แต่การละเลยกฎหมายของบ้านเมืองและประเทศชาติจะร้ายแรงไปกว่าการเหยียบย่ำข้อบังคับทั้งหลายของพระเจ้าซึ่งเป็นพื้นฐานของการปกครองทั้งปวงหรือ {GC 584.1} {GCth17 511.2}

การที่จะให้ประเทศทั้งหลายยกเลิกกฎหมายและปล่อยให้ประชาชนทำสิ่งที่ตนพอใจเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นได้ง่ายกว่าการที่จะให้พระเจ้าแห่งจักรวาลทรงลบล้างธรรมบัญญัติของพระองค์และปล่อยให้โลกไม่มีมาตรฐานเพื่อใช้ตำหนิคนที่ทำผิดและยืนยันความถูกต้องของผู้ที่เชื่อฟัง เราเคยทราบถึงผลของการยกเลิกธรรมบัญญัติของพระเจ้าหรือไม่ เรื่องนี้เคยมีการทดลองมาแล้ว ภาพเหตุการณ์ที่น่าสะพรึงกลัวนี้เกิดขึ้นในประเทศฝรั่งเศส เมื่อผู้ที่ไม่มีศาสนาขึ้นมามีอำนาจในการปกครองประเทศ สิ่งที่เกิดขึ้นแสดงให้โลกเห็นว่าการละทิ้งข้อห้ามที่พระเจ้าทรงจัดวางไว้คือการยอมรับการปกครองภายใต้การกดขี่ข่มเหงที่โหดเหี้ยมที่สุด การไม่สนใจต่อมาตรฐานแห่งความชอบธรรมเป็นการเปิดทางให้เจ้าชายแห่งความชั่วสถาปนาอำนาจของมันขึ้นในโลก {GC 584.2} {GCth17 511.3}

สถานที่ใดก็ตามที่ปฏิเสธข้อบังคับของพระเจ้า บาปก็จะดูไม่เป็นบาปอีกต่อไป หรือความชอบธรรมก็จะไม่เป็นสิ่งที่ผู้คนปรารถนา ผู้ที่ปฏิเสธไม่ยอมรับการปกครองของพระเจ้าก็จะเป็นผู้ที่ไม่เหมาะสมที่จะปกครองตนเองโดยสิ้นเชิง คำสอนอันตรายเหล่านี้ของพวกเขาได้ปลูกฝังวิญญาณแห่งความดื้อรั้นลงไปในหัวใจของเด็กและเยาวชนผู้ซึ่งมีธรรมชาติที่ไม่ชอบให้ใครมาควบคุมและไม่มีความเป็นระเบียบอยู่แล้ว ผลลัพธ์คือสภาพสังคมที่ไร้ศีลธรรม ในขณะที่พวกเขาเยาะเย้ยความหูเบาของผู้ที่เชื่อฟังข้อกำหนดของพระเจ้า

ฝูงชนเหล่านี้ยินดีรับการหลอกลวงของซาตาน พวกเขาปล่อยตัวให้กับตัณหาฝ่ายต่ำและทำบาปต่างๆ ที่เป็นสาเหตุให้พวกคนนอกศาสนาต้องได้รับการพิพากษาโทษ {GC 584.3} {GCth17 511.4}

ผู้ที่สอนประชาชนให้ใส่ใจพระบัญญัติของพระเจ้าแต่เพียงเล็กน้อยกำลังหว่านการไม่เชื่อฟังเพื่อเก็บเกี่ยวความไม่เชื่อฟัง เมื่อมีการละทิ้งข้อห้ามทั้งหมดที่ธรรมบัญญัติของพระเจ้าบังคับไว้ ในไม่ช้ากฎหมายของมนุษย์ก็จะถูกละเลยไปด้วย เนื่องจากพระเจ้าทรงห้ามการกระทำที่ไม่สัตย์ซื่อ การโลภ การพูดปดและการหลอกลวง ส่วนมนุษย์นั้นพร้อมที่จะเหยียบย่ำกฎเกณฑ์ของพระองค์ที่ขัดขวางความเจริญรุ่งเรืองทางฝ่ายโลกของพวกเขา แต่ผลลัพธ์ของการละทิ้งข้อบังคับเหล่านี้จะเป็นไปตามที่พวกเขาไม่ได้คาดหวังไว้ ถ้าธรรมบัญญัติไม่มีผลบังคับใช้ต่อไปแล้ว ทำไมพวกเขาจึงต้องกลัวการล่วงละเมิดอีกหรือ ทรัพย์สมบัติจะไม่ปลอดภัยอีกต่อไป ผู้คนจะใช้ความรุนแรงเพื่อเอาสิ่งของที่เป็นของเพื่อนบ้าน และคนที่แข็งแรงที่สุดจะกลายเป็นคนร่ำรวยที่สุด พวกเขาจะไม่เคารพต่อชีวิต คำปฏิญาณในงานแต่งงานจะไม่ใช่กำแพงศักดิ์สิทธิ์ที่ปกป้องครอบครัวอีกต่อไป ผู้ที่มีอำนาจก็คงจะใช้กำลังไปแย่งชิงภรรยาของเพื่อนบ้านมาเป็นของตนได้ตามความต้องการ พระบัญญัติข้อที่ห้าคงถูกยกเลิกไปพร้อมๆ กับพระบัญญัติข้อที่สี่ เด็กๆ จะไม่เกรงกลัวต่อการคร่าเอาชีวิตของพ่อแม่ ถ้าหากการกระทำนั้นจะสนองความปรารถนาแห่งหัวใจอันชั่วช้าของพวกเขา โลกศิวิไลซ์นี้จะกลายเป็นถ้ำของโจรและฆาตกร ความสงบสุข การพักผ่อน และความผาสุกจะมลายหายไปจากโลก {GC 585.1} {GCth17 512.1}

หลักคำสอนที่ว่ามนุษย์หลุดพ้นจากการต้องเชื่อฟังข้อกำหนดของพระเจ้าบั่นทอนอำนาจความรับผิดชอบทางฝ่ายศีลธรรมและเปิดประตูให้ความชั่วไหลบ่าเข้ามาในโลกเรียบร้อยแล้ว การไม่มีกฎหมาย การสำมะเลเทเมาและการฉ้อโกงเป็นเสมือนคลื่นยักษ์ที่กำลังโหมกระหน่ำใส่เรา ซาตานทำงานอยู่ในครอบครัว ธงของมันโบกสะบัดแม้กระทั่งในบ้านที่เรียกตัวเองว่าเป็นครอบครัวคริสเตียน ความอิจฉา การคิดร้ายต่อกัน การหน้าไหว้หลังหลอก การตีตัวออกห่าง การแก่งแย่งกัน การต่อสู้กัน การทรยศต่อความไว้วางใจของคู่สมรส การหมกมุ่นอยู่กับตัณหา หลักการและคำสอนทั้งระบบของศาสนาซึ่งควรจะเป็นพื้นฐานและโครงสร้างของคนในสังคมกลับกำลังซวนเซพร้อมที่จะดิ่งลงสู่ความพินาศ เมื่อจับอาชญากรที่โหดเหี้ยมที่สุดโยนเข้าคุก บ่อยครั้งที่การกระทำเช่นนี้กลับกลายเป็นการให้รางวัลแก่พวกเขา และทำให้พวกเขาได้รับความสนใจราวกับว่าได้รับเกียรติยศที่น่าอิจฉา สื่อต่างๆ รายงานบุคลิกและการทำอาชญากรรมของเขา สื่อต่างๆ บรรยายถึงความเลวร้ายที่เขาทำไว้อย่างละเอียด สิ่งเหล่านี้กระตุ้นให้ผู้อื่นเลียนแบบการฉ้อฉล ปล้นจี้ และฆาตกรรม และซาตานชื่นชมกับความสำเร็จในผลงานชั่วร้ายของมัน ความหลงใหลในอบายมุข การจงใจคร่าชีวิตอย่างโหดเหี้ยม การไม่ประมาณตนที่เพิ่มมากขึ้นอย่างน่ากลัว รวมทั้งความชั่วทุกขนาดและทุกรูปแบบ จะต้องปลุกทุกคนที่ยำเกรงพระเจ้าให้ตื่นขึ้นเพื่อแสวงหาวิธีการที่จะยับยั้งคลื่นแห่งความชั่วเหล่านี้เสีย {GC 585.2} {GCth17 512.2}

ศาลยุติธรรมทุจริต ผู้ปกครองบ้านเมืองกระทำการอย่างหวังผลและหมกมุ่นอยู่กับความเพลิดเพลินในราคะตัณหา การไม่รู้จักบังคับตนทำให้ความนึกคิดของคนมากมายมัวหมองจนซาตานเข้าควบคุมพวกเขาไว้ได้เกือบทั้งหมด ผู้พิพากษาไม่สัตย์ซื่อ ติดสินบนและหลอกลวง การเมาสุราและการเที่ยวหาความสำราญ กิเลสตัณหา ความริษยา ความไม่ซื่อสัตย์ในทุกรูปแบบถูกพบได้ในผู้ที่รักษากฎหมาย “ความชอบธรรมก็ยืนอยู่ไกลเพราะความจริงล้มลงที่ลานเมืองและความเที่ยงตรงเข้าไปไม่ได้” อิสยาห์ 59:14 {GC 586.1} {GCth17 512.3}

ความชั่วและความมืดทางจิตวิญญาณที่มีให้เห็นอยู่ทั่วไปภายใต้การปกครองของโรมนั้นเป็นผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้เมื่อเธอปราบทำลายพระคัมภีร์ แต่จะมองหาสาเหตุของการไม่มีศาสนา การปฏิเสธธรรมบัญญัติของพระเจ้า และการเสื่อมโทรมทางศีลธรรมในยุคแห่งเสรีภาพทางศาสนาซึ่งเต็มไปด้วยแสงสว่างแห่งข่าวประเสริฐได้อย่างไร บัดนี้ซาตานไม่สามารถควบคุมโลกให้อยู่ภายใต้การปกครองของมันด้วยการกักเก็บพระคัมภีร์ มันจึงหาวิธีอื่นเพื่อทำให้เป้าหมายเดียวกันนี้ประสบความสำเร็จ การทำลายความเชื่อในพระคัมภีร์จะให้ผลลัพธ์เหมือนกับการทำลายพระคัมภีร์ซึ่งเป็นสิ่งที่มันต้องการ โดยการทำให้เชื่อว่าธรรมบัญญัติของพระเจ้าไม่มีผลบังคับใช้แล้ว มันนำมนุษย์ให้ล่วงละเมิดธรรมบัญญัติเสมือนหนึ่งพวกเขาไม่รู้จักข้อบังคับต่างๆ ของธรรมบัญญัติเลย และในปัจจุบันนี้ก็เป็นเหมือนเช่นสมัยก่อนคือ มันขยายแผนงานของมันผ่านทางคริสตจักร องค์กรศาสนาของยุคนี้ปฏิเสธที่จะรับฟังความจริงที่พระคัมภีร์กล่าวไว้อย่างชัดแจ้งแต่ไม่เป็นที่นิยม และในการต่อสู้กับความจริงเหล่านี้ พวกเขายอมรับคำอธิบายและจุดยืนที่กระจายเมล็ดแห่งความสงสัยไว้ พวกเขาต่างยึดติดกับคำสอนผิดๆ ของระบอบเปปาซีในเรื่องคนตายมีสภาพเป็นอมตะ และคนตายยังคงรู้เรื่อง เขาปฏิเสธโล่เดียวที่ใช้ปกป้องการหลอกลวงในเรื่องลัทธิทรงวิญญาณ หลักคำสอนเรื่องการทรมานเป็นนิตย์ทำให้คนมากมายไม่เชื่อพระคัมภีร์ และเมื่อประชาชนถูกกระตุ้นด้วยการอ้างสิทธิของพระบัญญัติข้อที่สี่ พวกเขาได้ค้นพบว่าการถือรักษาวันสะบาโตวันที่เจ็ดเป็นสิ่งที่พระคัมภีร์กำหนดไว้ แต่เนื่องจากมีเพียงหนทางเดียวที่จะหลุดพ้นจากหน้าที่ที่พวกเขาไม่ต้องการนี้ได้ ครูผู้มีชื่อเสียงหลายคนจึงประกาศว่าธรรมบัญญัติของพระเจ้าไม่มีผลบังคับใช้แล้ว ด้วยวิธีการเช่นนี้ พวกเขาปัดธรรมบัญญัติและวันสะบาโตทิ้งไปพร้อมๆ กัน ในขณะที่การปฏิรูปวันสะบาโตดำเนินขยายกว้างต่อไปนั้น การปฏิเสธธรรมบัญญัติของพระเจ้าเพื่อหลีกเลี่ยงจากการต้องทำตามพระบัญญัติข้อที่สี่จะขยายผลออกไปอย่างกว้างไกล คำสอนของผู้นำศาสนาเปิดประตูให้กับความไม่ซื่อสัตย์ ลัทธิทรงวิญญาณ และการเหยียบย่ำบัญญัติศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า และผู้นำเหล่านี้จะต้องรับผิดชอบอย่างใหญ่หลวงต่อความชั่วที่มีอยู่ในโลกของคริสเตียน {GC 586.2} {GCth17 512.4}

แต่ถึงกระนั้น คนกลุ่มเดียวกันนี้ยังกล่าวอ้างว่า ความเลวร้ายที่แพร่กระจายอย่างรวดเร็วนั้นส่วนใหญ่แล้วมักเกิดจากการทำให้วันที่เรียกกันว่า "วันสะบาโตของชาวคริสเตียน" หมดความศักดิ์สิทธิ์ และการบังคับให้ถือรักษาวันอาทิตย์อาจจะช่วยให้ศีลธรรมของสังคมดีขึ้นได้เป็นอย่างมาก คำอ้างนี้เน้นกันเป็นพิเศษในประเทศสหรัฐอเมริกาซึ่งเป็นประเทศที่หลักคำสอนเรื่องวันสะบาโตที่แท้จริงถูกประกาศอย่างกว้างขวางมากที่สุด ในประเทศนี้ การรณรงค์เรื่องการรู้จักบังคับตนเองเป็นงานที่โดดเด่นและสำคัญที่สุดชิ้นหนึ่งของการปฏิรูปทางด้านศีลธรรม จึงมักถูกนำเข้ามารวมกับขบวนการถือรักษาวันอาทิตย์ ผู้ที่สนับสนุนการถือรักษาวันอาทิตย์จะอ้างว่า การถือรักษาวันอาทิตย์จะให้ผลประโยชน์สูงสุดแก่สังคม และผู้ที่ปฏิเสธไม่ยอมเป็นพวกเดียวกับเขาจะถูกประณามว่าเป็นศัตรูต่อการรณรงค์ให้รู้จักบังคับตนเองและการปฏิรูป แต่ในความเป็นจริงก็คือมีขบวนการที่กำลังก่อตั้งสิ่งที่ผิด แต่กลับถูกเอามาเชื่อมโยงกับอีกงานหนึ่งซึ่งเป็นงานที่ดี วิธีนี้ไม่ได้ทำให้เรื่องที่ผิดกลายเป็นสิ่งที่ทุกคนยอมรับ เราอาจปลอมแปลงสารพิษโดยการผสมสารพิษลงไปในอาหารที่ดี แต่เราไม่ได้เปลี่ยนสภาพธรรมชาติของสารพิษ ในทางตรงข้าม กลับทำให้สารพิษนี้มีอันตรายมากยิ่งขึ้นเพราะเราอาจรับประทานเข้าไปโดยไม่รู้ตัวได้มากขึ้น นี่เป็นกลเม็ดของซาตานที่จะนำความจริงในปริมาณที่เพียงพอผสมลงไปในความเท็จ เพื่อทำให้ความเท็จมองดูน่าเชื่อถือ ผู้นำการเคลื่อนไหวในเรื่องการถือรักษาวันอาทิตย์อาจสนับสนุนการปฏิรูปตามที่ประชาชนต้องการ

โดยการนำหลักการที่สอดคล้องกับพระคัมภีร์มาใช้ในการปฏิรูป
แต่กระนั้นก็จะมีข้อกำหนดที่ขัดแย้งกับธรรมบัญญัติของพระเจ้าอยู่ในการปฏิรูปนั้นซึ่งผู้รับใช้ของพระเจ้าจะยอมเข้าร่วมกับขบวนการนี้ไม่ได้
ไม่มีเหตุผลเพียงพอเพื่อสนับสนุนให้ละทิ้งพระบัญญัติของพระเจ้าและนำกฎเกณฑ์ของมนุษย์มาทดแทน {GC 587.1} {GCth17 513.1}

ซาตานอาศัยความเชื่อผิดสองอย่างคือความไม่รู้จักตายของจิตวิญญาณและความศักดิ์สิทธิ์ของวันอาทิตย์เพื่อนำผู้คนให้มาอยู่ภายใต้การหลอกลวงต่างๆ ของมัน ในขณะที่เรื่องแรกเป็นการวางฐานให้กับลัทธิทรงวิญญาณ เรื่องที่สองเป็นการสร้างสายสัมพันธ์แห่งความเห็นอกเห็นใจให้แก่โรม
ชาวโปรเตสแตนต์ในประเทศสหรัฐอเมริกาจะนำหน้าในการยื่นมือข้ามช่องว่างเพื่อจับมือกับลัทธิทรงวิญญาณ พวกเขาจะเอื้อมมือข้ามเหวลึกเพื่อจับมือกับอำนาจของโรม และภายใต้อิทธิพลของการรวมตัวของทั้งสามนี้ ประเทศนี้จะเดินตามรอยเท้าของโรมในการเหยียบย่ำสิทธิของใจสำนึกผิดชอบ {GC 588.1} {GCth17 513.2}

เนื่องจากลัทธิทรงวิญญาณเลียนแบบการเป็นคริสเตียนแต่ในนามของยุคนี้ได้อย่างใกล้เคียง
มันจึงมีอำนาจหลอกลวงและดักจับได้มากยิ่งขึ้น ซาตานเองปรับเปลี่ยนตามแนวทางของความทันสมัย มันจะปรากฏร่างเป็นทูตแห่งความสว่าง โดยผ่านสื่อของลัทธิทรงวิญญาณ มีการทำให้อัศจรรย์ต่างๆ เกิดขึ้น คนป่วยถูกรักษาให้หายและการกระทำสิ่งมหัศจรรย์มากมายที่ไม่อาจปฏิเสธได้. และในขณะที่วิญญาณต่างๆ จะยอมรับว่ามีความเชื่อในพระคัมภีร์และแสดงความเคารพต่อสถาบันของคริสตจักรนั้น ผลงานต่างๆ ที่มันทำไปก็จะได้รับการยอมรับว่าเป็นการสำแดงออกซึ่งฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า {GC 588.2} {GCth17 513.3}

บัดนี้ เส้นแบ่งแยกระหว่างผู้ที่เป็นคริสเตียนและผู้ที่ไม่มีศาสนานั้นแทบจะแยกออกจากกันไม่ได้ สมาชิกคริสตจักรรักสิ่งของที่ชาวโลกรักและพร้อมที่จะกระโดดเข้าร่วมกับพวกเขา
ซาตานตั้งใจที่จะรวมพวกเขาให้เป็นหนึ่งเดียวและด้วยเหตุนี้มันจึงทำให้อุดมการณ์ของมันแข็งแกร่งด้วยการกวาดเอาคนทั้งหมดเข้าไปสู่แนวทางของลัทธิทรงวิญญาณ
สำหรับบรรดาผู้นิยมระบอบเปปาซีผู้โอ้อวดว่าการอัศจรรย์เป็นสัญลักษณ์รับรองความเป็นคริสตจักรที่แท้จริง พวกเขาก็จะถูกอำนาจที่กระทำการอัศจรรย์นี้หลอกอย่างง่ายดาย
ส่วนชาวโปรเตสแตนต์เมื่อละทิ้งความจริงซึ่งเป็นโล่กำบังไปแล้วก็จะถูกหลอกลวงไปด้วย
บรรดาผู้นิยมระบอบเปปาซี
ชาวโปรเตสแตนต์ทั้งหลายและชาวโลกจะยอมรับรูปแบบของศาสนาที่ปราศจากอำนาจ
พวกเขาจะเห็นขบวนการยิ่งใหญ่ของการร่วมมือกันครั้งนี้จะนำโลกให้กลับใจและเปิดทางนำไปสู่ยุคพันปีที่ทุกคนรอคอยมาเนิ่นนาน {GC 588.3} {GCth17 513.4}

โดยทางลัทธิทรงวิญญาณ ซาตานจะปรากฏตัวเสมือนหนึ่งเป็นผู้อุปถัมภ์ปวงมนุษยชาติ จะรักษาโรคต่างๆ ของประชาชนและจะแอบอ้างนำเสนอระบบความเชื่อทางศาสนาที่ใหม่และสูงส่งกว่า
แต่ในเวลาเดียวกันมันทำงานเป็นผู้ทำลายด้วย การทดลองของมันนำคนมากมายไปสู่ความพินาศ การไม่บังคับตนเองเข้าครอบครองแทนที่ความมีเหตุมีผล ส่งผลให้เกิดการปล่อยตัวไปตามกามารมณ์ การต่อสู้และการนองเลือด ซาตานชื่นชอบการทำสงคราม เพราะสงครามจะกระตุ้นตัณหาที่ต่ำช้าที่สุดของจิตวิญญาณแล้วกวาดล้างเหยื่อของสงครามให้จมดิ่งลงสู่ความชั่วร้ายและการนองเลือดไปตลอดนิจนิรันดร์ เป้าหมายของมันคือยุยงให้ประชาชาติต่างๆ สู้รบกันเอง เพราะโดยวิธีนี้มันเบี่ยงเบนจิตใจของประชาชนออกไปจากงานของการเตรียมตัวเพื่อยืนหยัดในวันของพระเจ้า {GC 589.1} {GCth17 514.1}

ซาตานทำทุกวิถีทางเพื่อเก็บรวบรวมจิตวิญญาณที่ไม่ได้เตรียมพร้อม
มันศึกษาความล้ำลึกของห้องปฏิบัติการทางธรรมชาติและใช้อำนาจทั้งหมดของมันบังคับธาตุทั้งหลายเท่าที่พระเ

จ้าทรงอนุญาต เมื่อมันได้รับอนุญาตให้นำความทุกข์โหมเข้าใส่โยบนั้น ฝูงสัตว์ต่างๆ บรรดาคนใช้ บ้าน และลูกๆ ก็ถูกกวาดไปจนหมดสิ้นอย่างรวดเร็วเพียงไร ความทุกข์แล้วความทุกข์เล่าโหมกระหน่ำลงมาติดต่อกันในชั่วพริบตาเดียว พระเจ้าทรงเป็นผู้ปกป้องสิ่งมีชีวิตทั้งปวงที่พระองค์ทรงสร้างและทรงล้อมรอบเขาให้พ้นจากอำนาจของผู้ทำลาย แต่โลกคริสเตียนแสดงออกถึงการดูแคลนธรรมบัญญัติของพระยาห์เวห์ และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงกระทำสิ่งที่ทรงประกาศไว้คือ พระองค์จะทรงถอนคืนพระพรของพระองค์ออกไปจากโลกและนำการพิทักษ์รักษาของพระองค์ออกไปจากผู้ที่ต่อต้านธรรมบัญญัติของพระองค์ รวมถึงผู้ที่สอนและบังคับผู้อื่นให้ทำสิ่งเดียวกับพวกเขาด้วย ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันซาตานกำกับจัดการทุกคนที่พระเจ้าไม่ได้ทรงปกป้องไว้เป็นพิเศษ มันจะแสดงความมีมิตรไมตรีกับบางคนและนำความร่ำรวยมาให้ ทั้งนี้เพื่อสานต่อแผนการที่มันจัดวางไว้ และมันจะนำความทุกข์ยากมายังคนอื่นๆ และนำมนุษย์ให้เชื่อว่าพระเจ้าเป็นผู้ที่ทำให้พวกเขาเกิดความทุกข์ยากนั้น {GC 589.2} {GCth17 514.2}

ในขณะที่ซาตานแสดงตนว่าเป็นแพทย์ผู้ยิ่งใหญ่ที่สามารถรักษาโรคภัยไข้เจ็บทั้งหมดของบุตรทั้งหลายของมนุษย์ มันจะนำโรคภัยและหายนะเข้ามาจนเมืองต่างๆ ที่มีผู้คนอาศัยอย่างหนาแน่นลดจำนวนลงจนเหลือแต่เพียงซากและความอ้างว้าง แม้แต่ในเวลานี้มันก็ยังทำงานของมันอยู่ ซาตานกำลังแผลงฤทธิ์อำนาจของมันในทุกๆ ที่และในรูปแบบนับพัน ในอุบัติเหตุและหายนะทางทะเลและทางบก ในไฟไหม้ยิ่งใหญ่ ในพายุโทนาโดรุนแรง และพายุลูกเห็บที่โหดร้าย ในลมพายุ น้ำท่วม พายุหมุน คลื่นใต้ทะเล และแผ่นดินไหวต่างๆ มันกวาดพืชผลที่กำลังจะเก็บเกี่ยวทิ้งไปแล้วการกันดารอาหารและความทุกข์ลำบากก็ตามมา มันทำให้อากาศมีกลิ่นไอแห่งความตายและคนนับพันๆ ก็พินาศด้วยโรคระบาด สิ่งเหล่านี้จะเกิดบ่อยขึ้นและรุนแรงมากยิ่งขึ้น การทำลายจะเกิดขึ้นกับทั้งคนและสัตว์ “โลกจะคร่ำครวญและเหี่ยวเฉาไป” “คนสูงศักดิ์ของโลกก็โรยรา โลกเป็นมลทินเนื่องด้วยผู้อาศัยของมัน เพราะเขาทั้งหลายละเมิดธรรมบัญญัติ ฝ่าฝืนกฎเกณฑ์และหักทำลายพันธสัญญานิรันดร์นั้น” อิสยาห์ 24:4, 5 {GC 589.3} {GCth17 514.3}

แล้วจอมหลอกลวงจะทำให้คนทั้งหลายเชื่อว่าบรรดาผู้ที่รับใช้พระเจ้าเป็นต้นเหตุของความชั่วทั้งหลายเหล่านี้ กลุ่มที่ก่อความไม่พอใจให้กับสวรรค์จะโยนความทุกข์ทั้งหมดเข้าใส่ผู้ที่เชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้า เพราะการเชื่อฟังของพวกเขาตำหนิผู้ล่วงละเมิดอยู่อย่างต่อเนื่อง จะมีการประกาศออกมาว่ามนุษย์กำลังทำผิดต่อพระเจ้าด้วยการล่วงละเมิดวันสะบาโตวันอาทิตย์ ว่าบาปนี้นำความทุกข์ลำบากต่างๆ เข้ามาซึ่งจะไม่สิ้นสุดลงจนกว่าจะมีการบังคับให้ถือรักษาวันอาทิตย์อย่างเคร่งครัด และว่าผู้ที่ประกาศเกี่ยวกับการถือรักษาพระบัญญัติข้อที่สี่กำลังทำลายความศักดิ์สิทธิ์ของวันอาทิตย์และเป็นผู้ก่อความยากลำบากให้แก่คนทั้งหลาย อีกทั้งยังขวางกั้นการได้รับความพอพระทัยจากพระเจ้ารวมทั้งความมั่งคั่งในโลกนี้ที่จะได้รับกลับคืนมาของพวกเขา ด้วยประการฉะนี้ การกล่าวหาผู้รับใช้ของพระเจ้าที่เคยเกิดขึ้นในอดีตจะเกิดขึ้นอีกครั้งและเกิดขึ้นด้วยข้อกล่าวหาที่เหมือนกัน “และต่อมา เมื่ออาหับทอดพระเนตรเห็นเอลียาห์ อาหับก็ตรัสกับท่านว่า ‘เจ้านี่เองหรือผู้ทำความลำบากให้อิสราเอล’ และท่านจึงทูลว่า ‘ข้าพระบาทไม่ได้ทำความลำบากแก่อิสราเอล แต่ฝ่าพระบาทและราชวงศ์บิดาของฝ่าพระบาทต่างหากได้ทรงกระทำ เพราะพวกฝ่าพระบาทได้ทอดทิ้งพระบัญญัติของพระยาห์เวห์และติดตามบรรดาพระบาอัล’” 1 พงษ์กษัตริย์ 18:17, 18 เมื่อคำกล่าวหาเท็จกระตุ้นคนทั้งหลายให้โกรธ พวกเขาจะดำเนินการต่อผู้แทนของพระเจ้าด้วยวิธีการที่คล้ายคลึงกับที่ชาวอิสราเอลผู้ละทิ้งพระเจ้าเคยกระทำต่อเอลียาห์ {GC 590.1} {GCth17 515.1}

อำนาจการทำการอัศจรรย์ของลัทธิทรงวิญญาณจะส่งอิทธิพลออกมาต่อต้านผู้ที่ปฏิบัติตามพระเจ้ามากกว่าทำตามมนุษย์ ผู้ที่ติดต่อกับวิญญาณจะประกาศว่าพระเจ้าทรงส่งพวกเขามาเพื่อทำให้ผู้ที่ปฏิเสธวันอาทิตย์สำนึกถึงความผิดของพวกเขาเองและยังย้ำว่าควรจะเชื่อฟังกฎหมายของบ้านเมืองให้เสมอเหมือนกฎบัญญัติของพระเจ้า ผู้คนจะเศร้าใจกับความชั่วช้าอย่างใหญ่หลวงที่มีในโลกและเห็นพ้องกับคำพยานของครูสอนศาสนาว่าสภาพความเลวร้ายทางศีลธรรมมีสาเหตุมาจากการทำลายความศักดิ์สิทธิ์ของวันอาทิตย์ ทุกคนที่ปฏิเสธไม่ยอมรับคำพยานของพวกเขาจะเป็นที่ชิงชังอย่างใหญ่หลวง {GC 590.2} {GCth17 515.2}

นโยบายในการต่อสู้ครั้งสุดท้ายของซาตานกับประชากรของพระเจ้าก็ยังคงเหมือนกับนโยบายที่มันใช้เปิดฉากการต่อสู้ยิ่งใหญ่ในสวรรค์ มันแสดงตนว่ามันกำลังพยายามสนับสนุนการปกครองของพระเจ้าให้มั่นคง ในขณะที่มันกำลังกระทำการอย่างลับๆ พยายามหาทุกโอกาสเพื่อที่จะคว่ำการปกครอง และงานที่มันทำด้วยความมุ่งมั่นเพื่อที่จะให้สำเร็จนี้มันกลับนำมาใส่ความกล่าวหาทูตสวรรค์ที่ซื่อสัตย์ นโยบายการหลอกลวงเดียวกันนี้ถูกจารึกในประวัติศาสตร์ของคริสตจักรโรมัน คริสตจักรนี้แสดงตนว่าเป็นตัวแทนของสวรรค์แต่ในขณะเดียวกันก็พยายามยกตนเองขึ้นเหนือพระเจ้าและเปลี่ยนแปลงธรรมบัญญัติของพระองค์ ภายใต้การปกครองของโรมนั้น ผู้ที่ต้องทนทุกข์ด้วยความตายภายใต้การปกครองของโรมเพราะความจงรักภักดีต่อข่าวประเสริฐกลับถูกประณามว่าเป็นคนชั่ว พวกเขาถูกกล่าวหาว่าเป็นพันธมิตรกับซาตานและถูกตำหนิในทุกวิถีทางเท่าที่จะเป็นไปได้เพื่อให้พวกเขากลายเป็นอาชญากรที่เลวที่สุดในสายตาของประชาชนและแม้แต่ในสายตาของพวกเขาเองด้วย บัดนี้ก็จะเป็นเช่นนั้นเหมือนกัน ในขณะที่ซาตานคอยหาทางทำลายผู้ที่ถวายเกียรติแด่ธรรมบัญญัติของพระเจ้า มันจะทำให้พวกเขาถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้ทำผิดกฎหมาย เป็นคนที่หลู่เกียรติพระเจ้า และเป็นผู้นำการพิพากษามายังโลก {GC 591.1} {GCth17 515.3}

พระเจ้าไม่ทรงเคยบังคับจิตใจหรือมโนธรรม แต่ซาตานพยายามบังคับโดยใช้ความโหดเหี้ยมเพื่อควบคุมคนทั้งหลายที่มันไม่อาจล่อลวงให้ทำผิดด้วยวิธีการอื่น มันจะใช้ความกลัวหรือการบังคับเพื่อควบคุมจิตใต้สำนึกและสร้างความจงรักภักดีให้กับตัวของมันเอง เพื่อกระทำการเรื่องนี้ให้สำเร็จ มันทำงานผ่านผู้มีอำนาจทั้งทางฝ่ายศาสนาและทางฝ่ายโลกโดยเร่งเร้าพวกเขาให้ตรากฎหมายของมนุษย์มาบังคับท้าทายธรรมบัญญัติของพระเจ้า {GC 591.2} {GCth17 515.4}

ผู้ที่ถวายเกียรติวันสะบาโตของพระคัมภีร์จะถูกปรักปรำว่าเป็นศัตรูของกฎและระเบียบ เป็นผู้ทำลายกรอบศีลธรรมของสังคม ทำให้เกิดความวุ่นวายและความเสื่อมทราม และนำการพิพากษาของพระเจ้าลงมาสู่โลกนี้ ความเคร่งครัดทางศาสนาของพวกเขาจะถูกตรา[/วินิจฉัย]ว่าดันทุรัง ดื้อรั้น และดูแคลนอำนาจการปกครอง พวกเขาจะถูกกล่าวหาว่าไม่ภักดีต่อรัฐบาล อาจารย์ทั้งหลายที่ปฏิเสธข้อกำหนดในธรรมบัญญัติของพระเจ้าจะเทศนาจากธรรมาสน์ถึงหน้าที่ที่จะต้องเชื่อฟังอำนาจรัฐว่าเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงเจิมไว้ ส่วนในสภานิติบัญญัติและในศาลยุติธรรม ผู้ที่ถือรักษาพระบัญญัติจะถูกกล่าวหาอย่างไม่เป็นธรรมและถูกลงโทษ คำพูดของพวกเขาจะถูกป้ายสีอย่างผิดๆ ความตั้งใจของพวกเขาจะถูกกล่าวหาอย่างเลวร้ายที่สุด {GC 592.1} {GCth17 516.1}

ในขณะที่คริสตจักรโปรเตสแตนต์ปฏิเสธเหตุผลที่ชัดเจนในพระคัมภีร์ซึ่งแสดงหลักฐานของการปกป้องธรรมบัญญัติของพระเจ้า พวกเขาอยากจะปิดปากของผู้ที่พวกเขาไม่อาจเอาพระคัมภีร์ไปล้มล้างความเชื่อได้ ถึงแม้พวกเขาจะปิดตาตนเองไม่ยอมดูข้อเท็จจริงก็ตาม พวกเขากำลังปรับตนเพื่อนำไปสู่การกดขี่ข่มเหงผู้ที่ตั้งมั่นปฏิเสธไม่ยอมทำในสิ่งที่โลกคริสเตียนทั่วไปกำลังทำกันอยู่และยอมรับคำกล่าวอ้างสิทธิของวันสะบาโตของระบอบเปปาซี {GC 592.2} {GCth17 516.2}

ผู้ที่มีตำแหน่งสูงในคริสตจักรและในรัฐบาลจะร่วมกันให้สินบน ชักชวนหรือบังคับคนทุกชนชั้นให้ถวายเกียรติแก่วันอาทิตย์ อำนาจของพระเจ้าที่ขาดหายไปจะถูกแต่งเติมด้วยการตรากฎหมายที่กดขี่ ความเลวร้ายทางการเมืองกำลังทำลายความรัก ความยุติธรรมและการเคารพความจริง และแม้แต่ในประเทศสหรัฐอเมริกาที่เป็นประเทศเสรี พวกผู้มีอำนาจในการปกครองและสมาชิกสภานิติบัญญัติจะตรากฎหมายบังคับการถือรักษาวันอาทิตย์ตามที่ผู้คนเรียกร้องเพื่อคงความนิยมจากประชาชน เสรีภาพทางความนึกคิดซึ่งได้มาด้วยการเสียสละอันมีค่านั้นจะไม่ได้รับการนับถืออีกต่อไป ในความขัดแย้งที่กำลังจะมาถึง เราจะเห็นสิ่งที่จะเกิดขึ้นตามที่ผู้เผยพระวจนะกล่าวไว้ว่า “พญานาคโกรธแค้นหญิงนั้น มันจึงออกไปทำสงครามกับพงศ์พันธุ์ที่เหลืออยู่ของนาง คือคนทั้งหลายที่รักษาพระบัญญัติของพระเจ้าและยึดถือคำพยานของพระเยซู” วิวรณ์ 12:17 {GC 592.3} {GCth17 516.3}

บท 37 - พระคัมภีร์เป็นโล่ป้องกัน

“ไปดูธรรมบัญญัติและถ้อยคำพยาน แน่ทีเดียวคนที่ไม่พูดเช่นข้าพเจ้า ก็จะเป็นคนที่ไม่มีรุ่งอรุณเลย” อิสยาห์ 8:20 ประชากรของพระเจ้าได้รับการชี้แนะให้ไปใช้พระคัมภีร์เป็นเครื่องป้องกันตนเองจากอิทธิพลของครูสอนเทียมเท็จและอำนาจหลอกลวงของวิญญาณแห่งความมืด ซาตานใช้กลอุบายทุกรูปแบบขัดขวางมนุษย์เพื่อไม่ให้รับความรู้ของพระคัมภีร์ เพราะเรื่องราวเรียบง่ายในพระคัมภีร์นั้นกล่าวเปิดโปงกลลวงของมัน ทุกครั้งที่มีการฟื้นฟูงานของพระเจ้าจะกระตุ้นให้เจ้าชายแห่งความชั่วทำงานของมันอย่างหนักหน่วงยิ่งขึ้น บัดนี้มันกำลังทำการอย่างเต็มที่เป็นครั้งสุดท้ายเพื่อดิ้นรนต่อสู้กับพระคริสต์และผู้ติดตามของพระองค์ การหลอกลวงยิ่งใหญ่ครั้งสุดท้ายกำลังจะเปิดฉากขึ้น พระคริสต์เทียมเท็จจะทำการอัศจรรย์ต่อหน้าต่อต่อตาของพวกเรา การปลอมแปลงจะคล้ายคลึงกับของจริงจนไม่มีทางแยกแยะออกได้นอกจากจะใช้พระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ ด้วยคำพยานของพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ ทุกประโยค และทุกการอัศจรรย์จะต้องถูกตรวจสอบ {GC 593.1} {GCth17 517.1}

ผู้ที่ตั้งใจปฏิบัติตามพระบัญญัติทุกๆ ข้อของพระเจ้าจะถูกต่อต้านและถูกเยาะเย้ย พวกเขาจะยืนหยัดอยู่ได้ด้วยพระเจ้าเท่านั้น เพื่อที่จะทนต่อการทดลองที่อยู่เบื้องหน้าได้นั้น พวกเขาจะต้องเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าที่เปิดเผยไว้ในพระวจนะของพระองค์ พวกเขาจะถวายเกียรติพระองค์ได้ก็ต่อเมื่อมีความเข้าใจอย่างถูกต้องถึงพระลักษณะ การปกครองและพระประสงค์ของพระองค์และยอมปฏิบัติตาม ไม่มีผู้ใดจะยืนหยัดจนผ่านพ้นความขัดแย้งสุดท้ายที่ยิ่งใหญ่ไปได้นอกจากผู้ที่เสริมสมองของตนเองด้วยสัจธรรมต่างๆ ในพระคัมภีร์เท่านั้น การทดสอบอย่างละเอียดจะมาถึงจิตวิญญาณทุกดวงว่าข้าพเจ้าจะเชื่อฟังพระเจ้ามากกว่าเชื่อฟังมนุษย์หรือไม่ บัดนี้เป็นเวลาแห่งการตัดสินใจแล้ว เท้าของเราวางอยู่บนศิลาแห่งพระวจนะของพระเจ้าที่ไม่เปลี่ยนแปลงแล้วหรือยัง เราพร้อมที่จะยืนขึ้นเพื่อปกป้องพระบัญญัติของพระเจ้าและความเชื่อของพระเยซูหรือไม่ {GC 593.2} {GCth17 517.2}

ก่อนที่พระผู้ช่วยให้รอดจะถูกตรึงกางเขน พระองค์ทรงอธิบายให้สาวกทราบว่าพระองค์จะต้องสิ้นพระชนม์และกลับเป็นขึ้นมาจากหลุมฝังศพ และทูตสวรรค์ก็อยู่ที่นั่นเพื่อประทับพระดำรัสของพระองค์ลงไปในความทรงจำและจิตใจของสาวก แต่สาวกทั้งหลายกำลังมองหาการช่วยกู้ฝ่ายเนื้อหนังจากแอกของชาวโรมันและพวกเขาทนไม่ได้กับความคิดที่ว่าพระองค์ผู้ทรงเป็นความหวังของพวกเขาจะต้องทนกับความตายอันน่าอับอายเช่นนี้ พระดำรัสต่างๆ ที่พวกเขาต้องจดจำนั้นจึงอันตรธานหายไปจากความคิดและเมื่อเวลาแห่งการทดลองมาถึง พวกเขาจึงไม่พร้อม ความตายของพระเยซูทำลายความหวังของพวกเขาไปโดยสิ้นเชิงเสมือนหนึ่งว่าพระองค์ไม่ได้ทรงเตือนพวกเขาไว้ก่อน คำพยากรณ์เกี่ยวกับอนาคตที่เปิดเผยให้พวกเราทราบนั้นชัดเจนเช่นเดียวกับพระดำรัสของพระคริสต์ที่เปิดเผยให้สาวกทราบ เหตุการณ์ต่างๆ ที่เกี่ยวกับการสิ้นสุดของเวลาแห่งพระกรุณาธิคุณและงานของการเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับเวลาแห่งความทุกข์ยากได้ถูกเปิดเผยไว้อย่างชัดเจน แต่คนมากมายไม่เข้าใจสัจธรรมที่สำคัญเหล่านี้ราวกับว่าสิ่งเหล่านี้ไม่เคยถูกเปิดเผยมาก่อน ซาตานเฝ้าคอยที่จะขจัดทุกความนึกคิดที่จะทำให้พวกเขาฉลาดจนถึงขั้นได้รับความรอด และเมื่อเวลาแห่งความทุกข์ยากมาถึง ก็จะพบว่าพวกเขาไม่พร้อม {GC 594.1} {GCth17 517.3}

เมื่อพระเจ้าประทานคำเตือนที่สำคัญมากให้มนุษย์โดยใช้ทูตสวรรค์บริสุทธิ์บินประกาศอยู่บนท้องฟ้าเป็นสัญลักษณ์ พระองค์ทรงกำหนดให้ทุกคนที่มีความสามารถในการใช้เหตุผลให้รับฟังข่าวสารนี้ ข่าวการพิพากษาอันน่ากลัวซึ่งกล่าวโทษการกราบไหว้บูชาสัตว์ร้ายและรูปของมัน (วิวรณ์ 14:9-11) ควรจะทำให้ทุกคนขยันศึกษาคำพยากรณ์ทั้งหลายเพื่อเรียนรู้ว่ารูปของสัตว์ร้ายคืออะไรและเราจะหลีกหนีจากการรับรูปของมันได้อย่างไร แต่คนส่วนใหญ่ปิดหูไม่รับฟังสัจธรรมและเปิดหูเข้าหานิทาน เมื่ออัครทูตเปาโลมองไปยังยุคสุดท้าย ท่านเปิดเผยว่า “เพราะจะถึงเวลาที่คนจะทนต่อคำสอนที่ถูกต้องไม่ได้” 2 ทิโมธี 4:3 เวลาที่กล่าวไว้ในข้อนี้มาถึงแล้ว คนจำนวนมากไม่ต้องการสัจธรรมในพระคัมภีร์เพราะสัจธรรมในพระคัมภีร์รบกวนความปรารถนาของหัวใจที่บาปหนาและฝักใฝ่ทางโลก และซาตานก็สนองตอบด้วยการหลอกลวงต่างๆ ตามที่พวกเขาชื่นชอบ {GC 594.2} {GCth17 517.4}

แต่พระเจ้าจะทรงมีประชากรของพระองค์ในโลกที่คอยค้ำจุนรักษาพระคัมภีร์ไว้ และใช้แต่เพียงพระคัมภีร์เท่านั้นเป็นมาตรฐานของหลักคำสอนและเป็นพื้นฐานของการปฏิรูปทั้งปวง ความคิดเห็นต่างๆ ของผู้คงแก่เรียน ข้อสรุปทางวิทยาศาสตร์ คำสอนทางศาสนาหรือคำตัดสินของสภาฝ่ายศาสนาซึ่งมีอยู่มากมายและขัดแย้งกันเช่นเดียวกับบรรดาคริสตจักรซึ่งพวกเขาเป็นตัวแทนอยู่ในสภา และเสียงข้างมาก สิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือทั้งหมดของสิ่งเหล่านี้ไม่ควรถูกนำมาใช้เป็นหลักฐานเพื่อสนับสนุนหรือคัดค้านจุดใดจุดหนึ่งในความเชื่อทางศาสนา ก่อนที่เราจะยอมรับหลักคำสอนหรือความเห็นใดๆ นั้น เราจะต้องได้รับการสนับสนุนด้วยคำพูดที่ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสไว้ดังนั้น” {GC 595.1} {GCth17 518.1}

ซาตานใช้ความพยายามอยู่ตลอดเวลาเพื่อดึงดูดความสนใจไปที่มนุษย์แทนที่จะไปยังพระเจ้า มันนำผู้คนไปหาบรรดาบิชอป ศาสนาจารย์ทั้งหลายและบรรดาศาสตราจารย์ทางศาสนศาสตร์ เพื่อให้เป็นผู้ชี้ทางของพวกเขาแทนที่จะค้นหาพระคัมภีร์เพื่อเรียนรู้หน้าที่ที่ตนเองจะต้องทำ และแล้วด้วยการควบคุมสมองของบรรดาผู้นำเหล่านี้ มันจึงสามารถแผ่อิทธิพลของมันไปสู่ประชาชนได้ตามที่มันต้องการ {GC 595.2} {GCth17 518.2}

เมื่อพระคริสต์เสด็จมาเพื่อตรัสพระดำรัสแห่งชีวิต คนมากมายแม้กระทั่งในหมู่ปุโรหิตและผู้ปกครองฟังพระองค์ด้วยความยินดีและเชื่อพระองค์ แต่หัวหน้าปุโรหิตและผู้นำประเทศมุ่งมั่นโจมตีและปฏิเสธคำสอนของพระองค์

ถึงแม้พวกเขาจะงุนงงสับสนในความพยายามทั้งหมดเพื่อกล่าวหาพระองค์และถึงแม้พวกเขาจะไม่ยอมรับคำสอนของพระองค์ก็ตาม
พวกเขากลับสัมผัสได้ถึงอิทธิพลอำนาจของพระเจ้าและพระปัญญาที่มากับพระดำรัสเหล่านั้น
แต่ถึงกระนั้นพวกเขาก็ยังคงปิดล้อมตัวเองด้วยอคติ
พวกเขาปฏิเสธหลักฐานที่ชัดเจนที่สุดถึงการเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์
เกลือกว่าพวกเขาจะถูกบังคับให้เข้าร่วมเป็นสาวกของพระองค์
คู่ต่อสู้เหล่านี้ของพระเยซูเป็นบุคคลที่ประชาชนได้รับการสั่งสอนมาตั้งแต่วัยเยาว์ให้เคารพยกย่องและให้น้อมรับอำนาจของพวกเขาโดยปริยาย พวกเขาต่างถามกันว่า
“เป็นไปได้อย่างไรที่ผู้ปกครองของเราและเหล่าธรรมาจารย์ที่รอบรู้ไม่เชื่อในพระเยซู
ทำไมคนที่เคร่งในศาสนาเหล่านี้จะไม่ยอมรับพระองค์ถ้าพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์”
มันคืออิทธิพลของบรรดาครูเหล่านี้ที่นำประชาชาติยิวให้ปฏิเสธพระผู้ไถ่ของตน {GC 595.3} {GCth17 518.3}

วิญญาณที่อยู่เบื้องหลังปุโรหิตและผู้ปกครองเหล่านั้นยังคงแสดงออกให้เห็นในผู้คนมากมายที่ดำรงตำแหน่งสูงในฝ่ายศาสนา พวกเขาปฏิเสธที่จะพิจารณาคำสอนของพระคัมภีร์ในเรื่องของสัจธรรมต่างๆ ซึ่งเฉพาะเจาะจงสำหรับยุคนี้ พวกเขาชี้ให้ดูจำนวนสมัครพรรคพวก ทรัพย์สมบัติ และความโด่งดังของตน และมองด้วยสายตาที่ดูแคลนไปยังบรรดาผู้ที่ยกชูสัจธรรมซึ่งมีอยู่เพียงไม่กี่คน
อีกทั้งมีฐานะยากจนและไม่เป็นที่รู้จัก ว่าเป็นพวกที่มีความเชื่อที่ทำให้แยกตัวพวกเขาเองออกไปจากโลก {GC 596.1} {GCth17 519.1}

พระคริสต์ทรงมองไปยังภายภาคหน้าว่าอำนาจที่พวกธรรมาจารย์และฟาริสีใช้นั้นไม่ได้ยุติลงเมื่อชนชาวยิวกระจัดกระจายไป
พระองค์ทรงพยากรณ์ให้เห็นถึงงานการยกชูอำนาจมนุษย์เพื่อควบคุมมโนธรรมซึ่งเป็นคำสาปที่เลวร้ายของคริสตจักรมาตลอดทุกยุคทุกสมัย
และพระดำรัสอันน่ากลัวที่ตำหนิเหล่าธรรมาจารย์และฟาริสีรวมทั้งคำเตือนของพระองค์ที่ประทานให้แก่คนทั้งปวงว่าไม่ให้ติดตามผู้นำตาบอดเหล่านี้ได้ถูกบันทึกไว้เพื่อเป็นการว่ากล่าวตักเตือนสำหรับคนทุกยุคในอนาคต {GC 596.2} {GCth17 519.2}

คริสตจักรโรมันสงวนสิทธิ์ให้เฉพาะคณะสงฆ์เป็นผู้มีอำนาจตีความหมายพระคัมภีร์
โดยใช้หลักการว่าเฉพาะคณะนักบวชเท่านั้นที่มีความสามารถอธิบายพระวจนะของพระเจ้าได้
ประชาชนทั่วไปไม่มีสิทธิ์ทำเช่นนี้ [โปรดดู APPENDIX NOTE FOR PAGE 340]
ถึงแม้การปฏิรูปทางศาสนานำพระคัมภีร์กลับคืนมาให้แก่ประชาชนทุกคนแล้วก็ตาม แต่กระนั้น หลักการอันเดียวกันที่โรมรักษาไว้นั้นยังคงขัดขวางคนจำนวนมากในคริสตจักรโปรเตสแตนต์จากการค้นหาพระคัมภีร์ด้วยตนเอง พวกเขาถูกสอนให้ยอมรับคำสอนตามที่คริสตจักรแปลความหมายไว้ และคนนับพันไม่กล้ารับแม้กระทั่งเรื่องที่พระคัมภีร์เปิดเผยไว้อย่างชัดเจนถ้าเรื่องนั้นตรงข้ามกับหลักข้อเชื่อหรือคำสอนที่ปักหลักไว้อย่างแน่นแฟ้นของคริสตจักรของพวกเขา {GC 596.3} {GCth17 519.3}

ถึงแม้ว่าพระคัมภีร์จะเต็มไปด้วยคำเตือนเรื่องครูสอนเทียมเท็จ
แต่ก็ยังมีคนอีกมากมายที่พร้อมมอบจิตวิญญาณของตนไว้กับคณะสงฆ์
ในทุกวันนี้มีคนนับพันที่ประกาศตนว่าเป็นผู้เชื่อแต่ไม่สามารถหาเหตุผลมารองรับความเชื่อที่พวกเขายึดถือได้ นอกจากจะบอกได้เพียงว่า ความเชื่อของเขาได้รับการสอนมาจากผู้นำศาสนา
พวกเขามองข้ามคำสอนของพระผู้ช่วยให้รอดไปและวางใจในคำพูดของบรรดาอาจารย์
แต่อาจารย์จะไม่มีทางผิดพลาดเลยหรือ
เราจะมอบจิตวิญญาณของเราให้พวกเขานำได้อย่างไรนอกเสียจากเราจะเรียนรู้จากพระวจนะของพระเจ้าว่าพวกเขาเป็นผู้ยกชูแสงสว่าง
การขาดความกล้าฝ่ายศีลธรรมที่จะก้าวเท้าออกจากเส้นทางเดินที่โลกเคยเหยียบย่ำมาแล้วได้นำคนมากมายไปติ

ดตามย่างเท้าของผู้คงแก่เรียน และด้วยความไม่เต็มใจของพวกเขาที่จะตรวจสอบด้วยตนเอง พวกเขาจึงยึดติดอยู่กับโซ่ตรวนแห่งความเท็จอย่างสิ้นหวัง พวกเขามองเห็นว่าสัจธรรมสำหรับยุคนี้ถูกเปิดเผยไว้อย่างชัดเจนในพระคัมภีร์และพวกเขาสัมผัสได้ถึงอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ทรงร่วมสถิตอยู่กับการประกาศของพระคัมภีร์ แต่ถึงกระนั้น พวกเขาก็ยังปล่อยให้การต่อต้านของคณะสงฆ์หันเหพวกเขาออกไปจากแสงสว่าง ถึงแม้ความคิดอย่างมีเหตุมีผลและสามัญสำนึกจะถูกโน้มน้าวแล้วก็ตาม จิตวิญญาณที่หลงผิดเหล่านี้ก็ไม่กล้าแม้แต่ที่จะคิดต่างไปจากอาจารย์ การตัดสินใจของพวกเขาแต่ละคนและผลประโยชน์ชั่วนิรันดร์ของพวกเขาถูกนำมาถวายบูชาให้แก่ความไม่เชื่อ ความหยิ่งและอคติของผู้อื่น {GC 596.4} {GCth17 519.4}

ซาตานทำงานผ่านอิทธิพลมนุษย์ด้วยวิธีการมากมายเพื่อดักจับเหยื่อของมัน มันผูกมัดฝูงชนไว้กับตัวมันเองด้วยการเอาสายสัมพันธ์แห่งความรักไปผูกมัดพวกเขาไว้กับผู้ที่เป็นศัตรูกางเขนของพระคริสต์ ไม่ว่าสายสัมพันธ์นี้จะเป็นอะไรก็ตาม อาทิ สายสัมพันธ์ของการเป็นพ่อแม่ ของลูก ของการเป็นคู่สมรส หรือของสังคม ผลลัพธ์ที่ได้ย่อมเหมือนกัน คือผู้ต่อต้านสัจธรรมใช้อำนาจของเขาควบคุมสามัญสำนึก และจิตวิญญาณที่ตกอยู่ภายใต้การควบคุมของอำนาจนี้จะไม่มีความกล้าหาญพอหรือมีอิสระพอที่จะเชื่อฟังความเชื่อมั่นของเขาเองในสิ่งที่เขาต้องทำ {GC 597.1} {GCth17 520.1}

สัจธรรมและพระสิริของพระเจ้านั้นแยกออกจากกันไม่ได้ เป็นไปไม่ได้ที่จะให้เราถวายเกียรติพระเจ้าด้วยทัศนคติที่ผิดๆ ในเมื่อมีพระคัมภีร์อยู่ใกล้แค่เอื้อม คนมากมายอ้างว่าใครจะเชื่ออะไรนั้นไม่ใช่เรื่องสำคัญหากชีวิตของเขาดำเนินได้อย่างถูกต้อง แต่ชีวิตจะถูกหล่อหลอมด้วยความเชื่อ หากแสงสว่างและสัจธรรมอยู่ใกล้แค่เอื้อมแต่เราละเลยโอกาสที่จะพัฒนาการฟังและการมองเห็น ก็เท่ากับเราปฏิเสธสัจธรรมและแสงสว่างนั้น เรากำลังเลือกความมืดมากกว่าความสว่าง {GC 597.2} {GCth17 520.2}

“มีทางหนึ่งซึ่งคนเราคิดว่าถูก แต่ปลายทางคือความมรณา” สุภาษิต 16:25 การไม่รู้ไม่อาจนำมาใช้เป็นข้อแก้ตัวให้กับความผิดหรือบาป ในเมื่อเรามีโอกาสมากมายที่จะรู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้า เมื่อชายคนหนึ่งเดินทางมาจนถึงทางแยกที่มีถนนหลายเส้นและมีป้ายชี้ทางบอกว่าทางแต่ละสายจะนำไปสู่สถานที่แห่งใด หากเขาไม่สนใจป้ายบอกทางและเดินไปตามทางที่เขาคิดว่าถูกต้อง เขาอาจเดินไปด้วยความจริงใจ แต่ก็มีความเป็นไปได้สูงที่เขาจะพบว่าตัวเองเดินอยู่บนเส้นทางที่ผิด {GC 597.3} {GCth17 520.3}

พระเจ้าประทานพระวจนะของพระองค์เพื่อให้เราคุ้นเคยกับคำสอนของพระองค์และเรียนรู้ด้วยตัวเราเองว่าพระองค์ทรงคาดหวังสิ่งใดจากเรา เมื่อบาเรียนมาหาพระเยซูด้วยคำถามว่า “ท่านอาจารย์ ข้าพเจ้าจะต้องทำอะไรเพื่อจะได้รับชีวิตนิรันดร์” พระผู้ช่วยให้รอดทรงแนะให้เขาไปหาพระคัมภีร์ ตรัสว่า “ในธรรมบัญญัติเขียนว่าอย่างไร ท่านอ่านแล้วเข้าใจอย่างไร” ลูกา 10:25, 26 การไม่รู้ไม่ใช่ข้อแก้ตัวสำหรับเด็กหรือผู้ใหญ่หรือช่วยให้พวกเขาหลุดพ้นจากโทษที่เกิดจากการล่วงละเมิดธรรมบัญญัติของพระเจ้า เพราะว่าในมือของพวกเขามีธรรมบัญญัตินั้นรวมถึงหลักการต่างๆ และข้อกำหนดทั้งหลายของมันถูกเสนอไว้อย่างซื่อสัตย์ การมีความตั้งใจดีนั้นไม่เพียงพอ การทำตามคำพูดของมนุษย์ที่คิดว่าตนเองถูกต้องหรือที่อาจารย์บอกเขาว่าถูกต้องนั้นก็ไม่เพียงพอ ความรอดของจิตวิญญาณของเขาเป็นเดิมพันอยู่และเขาจะต้องค้นหาพระคัมภีร์ด้วยตัวของเขาเอง ไม่ว่าความตั้งใจของเขาจะหนักแน่นเพียงไร ไม่ว่าเขาจะมั่นใจเพียงไรว่าอาจารย์ทั้งหลายทราบดีว่าอะไรคือสัจธรรม สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่รากฐานของเขา เขามีแผนที่แสดงถึงสัญลักษณ์บอกทางทุกอย่างที่นำการเดินทางมุ่งหน้าไปสู่สวรรค์และเขาจะต้องไม่ใช้การคาดเดาใดๆ ทั้งสิ้น {GC 598.1} {GCth17 521.1}

หน้าที่อันดับแรกและเป็นหน้าที่สูงส่งที่สุดของมนุษย์ทุกคนที่มีความคิดนั้นคือการเรียนรู้จากพระคัมภีร์ว่าสัจธรรมคืออะไร จากนั้นจึงดำเนินไปในแสงสว่างและหนุนใจผู้อื่นให้ทำตามแบบอย่างของเขา เราจะต้องศึกษาพระคัมภีร์ด้วยความขยันหมั่นเพียรในแต่ละวัน ประเมินทุกความคิดและเปรียบเทียบข้อพระคัมภีร์ข้อหนึ่งกับข้อพระคัมภีร์ข้ออื่นๆ ด้วยการช่วยเหลือจากพระเจ้าเราจะต้องสร้างแนวคิดของเราเพื่อตัวเราเองในเมื่อเราเองจะต้องเป็นผู้ให้คำแก้ต่างต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า {GC 598.2} {GCth17 521.2}

สัจธรรมทั้งหลายที่พระคัมภีร์เปิดเผยไว้อย่างชัดเจนที่สุดถูกคนที่มีการศึกษานำไปพัวพันกับความสงสัยและความมืด พวกเขาแสร้งทำตัวว่ามีปัญญายิ่งใหญ่และสอนว่าพระคัมภีร์มีความหมายทางจิตวิญญาณที่ลึกลับซับซ้อนและเข้าใจอย่างชัดเจนไม่ได้ด้วยภาษาที่ใช้ คนเหล่านี้เป็นครูสอนเทียมเท็จ พระเยซูตรัสถึงคนกลุ่มนี้ว่า “ท่านทั้งหลายไม่รู้พระคัมภีร์หรือฤทธิ์เดชของพระเจ้า” มาระโก 12:24 เราจะต้องอธิบายภาษาของพระคัมภีร์ตามความหมายที่ชัดเจนอย่างไม่ต้องสงสัยยกเว้นว่าพระคัมภีร์ใช้ภาษาสัญลักษณ์หรือใช้อุปมาอุปมัย พระคริสต์ประทานพระสัญญาไว้แล้วว่า “ถ้าใครตั้งใจประพฤติตามพระประสงค์ของพระองค์ คนนั้นก็จะรู้ว่าคำสอนนี้มาจากพระเจ้า” ยอห์น 7:17 ถ้าหากมนุษย์จะยอมรับพระคัมภีร์ตามตัวหนังสือที่อ่าน ถ้าหากไม่มีครูเทียมเท็จที่จะนำพาพวกเขาไปในทางที่ผิดและทำให้สมองของพวกเขาสับสนแล้ว ภารกิจหนึ่งน่าจะสำเร็จลุล่วงไปแล้วซึ่งเป็นภารกิจที่จะทำให้ทูตสวรรค์ชื่นชมยินดี และจะนำคนนับหมื่นนับพันที่ซึ่งบัดนี้ยังคงดำเนินอยู่ในทางที่ผิดให้เข้ามาสู่คอกแกะของพระคริสต์ {GC 598.3} {GCth17 521.3}

เราจะต้องใช้พลังทางความคิดทั้งหมดเพื่อศึกษาพระคัมภีร์และจะต้องทำความเข้าใจเพื่อหยั่งรู้ถึงเรื่องอันลึกซึ้งของพระเจ้ามากเท่าที่มนุษย์ที่ต้องตายจะทำความเข้าใจได้ แต่ถึงกระนั้นเราจะต้องไม่ลืมว่าผู้ที่ศึกษาพระคัมภีร์จะต้องมีวิญญาณที่แท้จริงของผู้ใฝ่เรียนซึ่งมีลักษณะว่านอนสอนง่ายและมีการยอมรับอย่างเด็กเล็กๆ รวมอยู่ด้วย เราศึกษาเรื่องที่เข้าใจยากในพระคัมภีร์ให้แตกฉานด้วยวิธีเดียวกันกับที่ใช้เก็บเกี่ยวปัญหาทางด้านปรัชญาไม่ได้ เราจะต้องไม่ศึกษาพระคัมภีร์ด้วยความเชื่อมั่นในตนเองซึ่งเป็นวิธีที่คนมากมายใช้ในการศึกษาเรื่องทางวิทยาศาสตร์ แต่เราจะต้องหมั่นอธิษฐาน พึ่งพิงในพระเจ้า และปรารถนาอย่างจริงใจเพื่อเรียนรู้น้ำพระทัยของพระองค์ เราจะต้องเข้ามาหาพระองค์ด้วยจิตวิญญาณที่ถ่อมและยอมรับฟังคำสอนเพื่อรับความรู้จากพระองค์ผู้ยิ่งใหญ่ผู้ทรงพระนามว่า “เราเป็น” [อพยพ 3:14] ไม่เช่นนั้นทูตแห่งความชั่วจะทำให้ความคิดของเราบอดไปและทำให้หัวใจของเราแข็งกระด้างจนสัจธรรมประทับลงในตัวเราไม่ได้ {GC 599.1} {GCth17 522.1}

มีข้อความหลายตอนในพระคัมภีร์ที่ผู้คงแก่เรียนประกาศว่าเป็นเรื่องลึกลับ หรือถูกมองข้ามว่าเป็นเรื่องที่ไม่สำคัญ สำหรับผู้ที่ได้รับการสั่งสอนในโรงเรียนของพระคริสต์ ข้อความดังกล่าวจะเต็มไปด้วยถ้อยคำปลอบประโลมใจและคำชี้แนะ ทำไมนักศาสนศาสตร์จำนวนมากมายจึงไม่เข้าใจพระคำของพระเจ้า เหตุผลหนึ่งก็เป็นเพราะพวกเขาปิดหูปิดตาให้กับสัจธรรมต่างๆ ที่ตนไม่ต้องการปฏิบัติตาม การเข้าใจสัจธรรมในพระคัมภีร์ไม่ได้ขึ้นอยู่กับกำลังทางปัญญาที่ลงแรงค้นคว้า แต่ขึ้นอยู่กับเป้าหมายอันแน่วแน่อย่างจริงใจ นั่นคือความต้องการอย่างจริงจังของการแสวงหาความชอบธรรม {GC 599.2} {GCth17 522.2}

เราไม่ควรศึกษาพระคัมภีร์โดยปราศจากการอธิษฐาน มีเพียงพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้นที่จะทรงประกอบกิจเพื่อให้เรารู้สึกถึงความสำคัญของสิ่งเหล่านั้นที่เข้าใจได้ง่ายหรือจะทรงขวางเราจากการปล้ำสู้กับสัจธรรมทั้งหลายที่เข้าใจยาก บรรดาทูตสวรรค์มีหน้าที่ตระเตรียมจิตใจเพื่อให้เข้าใจพระวจนะของพระเจ้าเพื่อที่เราจะรู้สึกหลงใหลในความง

ดงามแห่งพระวจนะนั้นและยอมรับคำเตือนชี้แนะจากพระวจนะ หรือรู้สึกสนุกสนานและได้รับพละกำลังจากพระสัญญาของพระวจนะนั้น เราจะต้องให้คำทูลขอของผู้ประพันธ์พระธรรมสดุดีมาเป็นของเราว่า "ขอทรงเปิดตาข้าพระองค์เพื่อข้าพระองค์จะเห็นสิ่งอัศจรรย์จากธรรมบัญญัติของพระองค์" สดุดี 119:18 บ่อยครั้งที่ดูเสมือนหนึ่งว่าเราไม่อาจต้านทานการทดลองได้ นั่นเป็นเพราะการละเลยการอธิษฐานและการศึกษาพระคัมภีร์ทำให้ผู้ที่ถูกทดลองไม่สามารถจดจำพระสัญญาต่างๆ ของพระเจ้าได้อย่างทันท่วงทีและไม่สามารถเข้าเผชิญหน้ากับซาตานโดยมีพระคัมภีร์เป็นอาวุธได้ แต่บรรดาทูตสวรรค์เฝ้าล้อมรอบผู้ที่ยินดีเต็มใจที่จะได้รับการสั่งสอนในเรื่องของพระเจ้าและในห่วงเวลาแห่งความต้องการยิ่งใหญ่ ทูตสวรรค์จะช่วยให้พวกเขาหวงคิดถึงสัจธรรมเหล่านั้นที่พวกเขาต้องการ ดังนั้น "เมื่อศัตรูจะเข้ามาดั่งน้ำท่วมเชี่ยว พระวิญญาณของพระเจ้าชูโล่ขึ้นต้านเขา" อิสยาห์ 59:19 {GC 599.3} {GCth17 522.3}

พระเยซูทรงสัญญากับสาวกทั้งหลายของพระองค์ว่า "องค์ผู้ช่วยคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งพระบิดาจะทรงใช้มาในนามของเรานั้นจะทรงสอนพวกท่านทุกสิ่ง และจะทำให้ระลึกถึงทุกสิ่งที่เรากล่าวกับท่านแล้ว" ยอห์น 14:26 แต่คำสอนของพระคริสต์จะต้องถูกเก็บไว้ในสมองก่อน เพื่อที่พระวิญญาณของพระเจ้าจะทรงเตือนความทรงจำในเวลาที่เราตกอยู่ในภัยอันตราย กษัตริย์ดาวิดตรัสว่า "ข้าพระองค์ได้เก็บรักษาพระดำรัสของพระองค์ไว้ในใจเพื่อข้าพระองค์จะไม่ทำบาปต่อพระองค์" สดุดี 119:11 {GC 600.1} {GCth17 523.1}

ทุกคนที่เห็นถึงความสำคัญในเรื่องนิรันดร์กาลจะต้องคอยระวังอย่าให้ความสงสัยเข้ามาแทรกแซง บรรดาเสาหลักของสัจธรรมจะถูกโจมตี มันเป็นไปไม่ได้ที่จะนำตัวของเราให้ออกห่างไปจากคำสอนนอกศาสนายุคใหม่ที่ถากถางหรือหลอกลวงอีกทั้งยังบ่อนทำลายและร้ายกาจ ซาตานปรับการทดลองของมันให้เข้าได้กับคนทุกชนชั้น มันจู่โจมคนอ่านหนังสือไม่ออกด้วยคำตลกคะนองและการเย้ยหยัน ในขณะที่เข้าหาคนที่มีการศึกษาด้วยหลักการทางวิทยาศาสตร์และเหตุผลทางปรัชญา ทั้งสองเหมือนกันคือถูกวางแผนมาเพื่อกระตุ้นความไม่วางใจหรือดูแคลนพระคัมภีร์ แม้แต่กับเยาวชนที่อ่อนประสบการณ์ก็ยังทึกทักที่จะสอดแทรกความสงสัยเรื่องหลักการพื้นฐานของคริสเตียนเอาไว้ และเยาวชนที่ไม่ซื่อสัตย์นอกใจผู้นี้ซึ่งเป็นผู้มีสติปัญญาตื้นเขินก็ยังแผ่อิทธิพลของเขาออกไปด้วย ด้วยประการฉะนี้จึงมีคนมากมายที่ล้อเลียนความเชื่อของบรรพบุรุษและขัดขวางพระวิญญาณผู้ทรงพระคุณ ฮีบรู 10:29 ชีวิตมากมายที่คาดหวังว่าจะถวายเกียรติพระเจ้าและเป็นพระพรแก่โลกถูกลมหายใจเน่าเปื่อยของความไม่ซื่อสัตย์นอกใจทำลาย ทุกคนที่วางใจในการตัดสินใจด้วยเหตุผลที่โอ้อวดของมนุษย์และจินตนาการว่าพวกเขาสามารถอธิบายความลึกลับของพระเจ้าและมาถึงความจริงได้โดยไม่ต้องรับความช่วยเหลือจากพระปัญญาของพระเจ้านั้นกำลังติดอยู่ในกับดักของซาตาน {GC 600.2} {GCth17 523.2}

เรากำลังดำเนินชีวิตอยู่ในช่วงเวลาที่สำคัญจริงจังที่สุดของประวัติศาสตร์โลก ชะตากรรมของฝูงชนจำนวนมากในโลกกำลังจะถูกตัดสิน ความเป็นอยู่ในอนาคตของเราเองและความรอดของจิตวิญญาณอื่นๆ ขึ้นกับวิถีทางที่เรากำลังดำเนินอยู่ในปัจจุบันนี้ เราจำเป็นต้องให้พระวิญญาณแห่งสัจธรรมนำทางเรา ผู้ติดตามของพระคริสต์ทุกคนจะต้องถามด้วยความจริงใจว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงประสงค์จะให้ข้าพระองค์ทำอะไร" เราจะต้องถ่อมตัวเราเองลงต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าด้วยการอดอาหาร และการอธิษฐาน และการใคร่ครวญถึงพระวจนะของพระองค์ให้มากโดยเฉพาะภาพเหตุการณ์ต่างๆ เกี่ยวกับเรื่องการพิพากษา

บัดนี้เราจะต้องแสวงหาประสบการณ์ในเรื่องของพระเจ้าที่ลึกซึ้งและมีชีวิต เราไม่มีเวลาที่จะให้สูญเสียได้อีกแล้ว เหตุการณ์สำคัญยิ่งกำลังเกิดขึ้นรอบๆ ตัวเรา เรากำลังอยู่ในพื้นที่แห่งความเย้ายวนของซาตาน คนเฝ้ายามของพระเจ้าจงอย่าหลับใหล ศัตรูกำลังย่องเข้ามาใกล้ จงเตรียมพร้อมทุกเวลา หากท่านจะผ่อนคลายสบายกายและง่วงเหงาหาวนอน มันจะกระโจนเข้าใส่ท่านและจับท่านเป็นเหยื่อ {GC 601.1} {GCth17 523.3}

คนมากมายถูกหลอกในเรื่องสถานภาพที่แท้จริงของพวกเขาต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า พวกเขายินดีกับตัวเองที่ไม่ได้ทำความผิดแต่ลืมนับการกระทำดีและการกระทำอันมีคุณธรรมที่พระเจ้าทรงประสงค์ให้พวกเขาทำแต่พวกเขาละเลยที่จะทำ การที่เขาจะเป็นต้นไม้อยู่ในสวนของพระเจ้านั้นไม่เพียงพอ พวกเขาจะต้องสนองตอบตามที่พระเจ้าทรงคาดหวังไว้ด้วย นั่นคือ พวกเขาจะต้องเกิดผล พระองค์ทรงถือว่าพวกเขาต้องรับผิดชอบกับการดีทั้งปวงที่พวกเขาควรจะทำผ่านทางพระคุณของพระองค์ที่เสริมกำลังพวกเขา ในหนังสือต่างๆ ของสวรรค์ พวกเขาถูกบันทึกไว้ว่าเป็นผู้ที่ทำดินให้รกรุงรัง แต่ถึงกระนั้นกรณีของคนกลุ่มนี้ก็ยังไม่สิ้นหวังเสียเลยทีเดียว สำหรับบรรดาผู้ที่ดูแคลนพระเมตตาคุณของพระเจ้าและใช้พระคุณของพระองค์ไปในทางที่ผิดนั้น พระทัยแห่งรักที่ทรงอดทนนานยังคงร้องเรียกต่อไปอีกว่า “ดังนั้นจึงมีคำกล่าวว่า คนที่หลับอยู่ จงตื่นขึ้นและจงเป็นขึ้นจากตายแล้วพระคริสต์จะทรงส่องสว่างแก่ท่าน เหตุฉะนั้นจงระวังในการดำเนินชีวิตให้ดี......จงใช้โอกาสให้เป็นประโยชน์ เพราะว่าทุกวันนี้เป็นยุคสมัยที่ชั่วร้าย” เอเฟซัส 5:14-16 {GC 601.2} {GCth17 523.4}

เมื่อเวลาแห่งการทดสอบมาถึง ผู้ที่ใช้พระคำของพระเจ้าเป็นกฎในการดำเนินชีวิตจะถูกเปิดเผยตัวออกมาให้เห็น ในช่วงฤดูร้อนเราแทบจะมองไม่เห็นความแตกต่างระหว่างต้นสนและต้นไม้อื่นๆ แต่เมื่อฤดูหนาวกระหน่ำเข้ามาต้นสนจะยังคงสภาพเดิมไม่เปลี่ยนแปลง ในขณะที่ต้นไม้อื่นๆ จะร่วงโรยจนไม่มีใบหลงเหลือ ดังนั้น ในเวลานี้เราไม่อาจแยกผู้เชื่อที่ไม่จริงใจออกจากคริสเตียนแท้จริงได้ แต่เวลาใกล้จะมาถึงเมื่อความแตกต่างนี้จะปรากฏให้เห็นอย่างเด่นชัด จงให้การขัดแย้งเกิดขึ้นจงให้ความดันทุรังและความไม่ยอมผ่อนปรนเกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่ง จงให้การกดขี่ข่มเหงจุดประกายขึ้นแล้วคนที่ไม่จริงใจและคนหน้าไหว้หลังหลอกจะหวั่นไหวและละทิ้งความเชื่อ แต่คริสเตียนที่แท้จริงจะตั้งมั่นดั่งศิลา ความเชื่อของเขาจะแข็งแกร่ง ความหวังจะเจิดจ้ากว่าในวันที่อุดมสมบูรณ์ {GC 602.1} {GCth17 524.1}

ผู้ประพันธ์สดุดีตรัสว่า “ พระโอวาทของพระองค์เป็นคำภาวนาของข้าพระองค์” “ ข้าพระองค์ได้ความเข้าใจจากข้อบังคับของพระองค์ เพราะฉะนั้นข้าพระองค์เกลียดชังวิถีเท็จทุกอย่าง” สดุดี 119:99, 104 {GC 602.2} {GCth17 524.2}

“ มนุษย์ผู้ประสบปัญญา และผู้ได้ความเข้าใจก็เป็นสุขจริงหนอ” “ เขาเป็นเหมือนต้นไม้ที่ปลูกไว้ริมน้ำซึ่งหยั่งรากของมันออกไปข้างลำน้ำ เมื่อแดดส่องมาถึงก็ไม่กลัว เพราะใบของมันคงเขียวอยู่เสมอ และไม่กระวนกระวายในปีที่แห้งแล้ง เพราะมันไม่หยุดที่จะเกิดผล” สุภาษิต 3:13 เยเรมีย์ 17:8 {GC 602.3} {GCth17 524.3}

บท 38 - คำเตือนสุดท้าย

"หลังจากนี้ข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ ท่านมีสิทธิอำนาจยิ่งใหญ่และรัศมีของท่านทำให้แผ่นดินโลกสว่าง ท่านร้องประกาศด้วยเสียงกึกก้องว่า 'บาบิโลนมหานครพังทลายแล้ว พังทลายแล้ว กลายเป็นที่อาศัยของพวกผี เป็นที่อยู่ของวิญญาณทุกชนิดที่โสโครก เป็นที่อยู่ของนกทุกชนิดที่โสโครก'" "และข้าพเจ้าได้ยินเสียงอีกเสียงหนึ่งจากสวรรค์กล่าวว่า 'จงออกมาจากนครนั้นเถิด ชนชาติของเราเอ๋ยเพื่อเจ้าจะไม่มีส่วนกับบาปของนครนั้น และเพื่อเจ้าทั้งหลายจะไม่ต้องรับภัยพิบัติของนครนั้น'" วิวรณ์ 18:1, 2, 4 {GC 603.1} {GCth17 525.1}

ข้อพระคัมภีร์นี้ชี้ไปยังภายภาคหน้าเมื่อข่าวการพังทลายของนครบาบิโลนตามที่ทูตสวรรค์องค์ที่สองแห่งพระธรรมวิวรณ์บทที่ 14 (ข้อ 8) เคยประกาศไว้จะถูกนำขึ้นมาประกาศซ้ำอีกครั้งหนึ่ง จะมีการกล่าวเพิ่มเติมถึงความเสื่อมทรามชั่วช้าทั้งปวงซึ่งเข้ามาสู่ถาบันต่างๆ ที่เป็นส่วนหนึ่งของบาบิโลนตั้งแต่ข่าวนี้ถูกประกาศออกไปครั้งแรกในช่วงฤดูร้อนของปี ค.ศ. 1844 สภาพอันเลวร้ายของโลกศาสนาถูกบรรยายไว้ ณ ที่นี้ ทุกครั้งที่มีการปฏิเสธความจริง ความนึกคิดของประชากรจะยิ่งมืดมัวลง จิตใจของพวกเขาจะดื้อดึงมากยิ่งขึ้นซึ่งจะฝังตัวลึกเข้าไปจนกลายเป็นจิตใจแข็งกระด้างไม่เลื่อมใสในศาสนา พวกเขาท้าทายคำเตือนซึ่งพระเจ้าประทานมาให้ด้วยการเหยียบย่ำคำสอนในพระบัญญัติสิบประการข้อใดข้อหนึ่งอย่างต่อเนื่อง จนกระทั่งพวกเขาถูกชักนำให้กดขี่ข่มเหงผู้ที่ยึดถือความศักดิ์สิทธิ์ของพระบัญญัติข้อนั้น พวกเขาทำให้พระคริสต์หมดคุณค่าด้วยการเหยียบย่ำพระวจนะและประชากรของพระองค์ ในขณะที่คริสตจักรยอมรับคำสอนของลัทธิทรงวิญญาณนั้น เครื่องหน่วงเหนี่ยวที่ควบคุมจิตใจฝ่ายเนื้อหนังจะถูกขจัดออกไป และการนับถือศาสนาจะกลายเป็นเพียงเปลือกนอกที่คอยปกปิดความชั่วที่ต่ำช้าที่สุด ความเชื่อในเรื่องการปรากฏตัวทางวิญญาณเปิดประตูให้กับวิญญาณแห่งการล่อลวงและหลักคำสอนต่างๆ ของผีมาร และด้วยเหตุนี้ จึงสัมผัสอิทธิพลต่างๆ ของทูตสวรรค์ชั่วได้ในคริสตจักร {GC 603.2} {GCth17 525.2}

ในช่วงเวลาที่คำพยากรณ์นี้ประกาศออกมานั้น มีการกล่าวถึงนครบาบิโลนไว้ว่า "บาปของนครนั้นกองสูงขึ้นถึงสวรรค์แล้วและพระเจ้าทรงจดจำการอธรรมของนครนั้นแล้ว" วิวรณ์ 18:5 บาบิโลนเติมความชั่วของตนจนเต็มล้น และความพินาศกำลังจะลงมายังเธอ แต่พระเจ้ายังทรงมีประชากรของพระองค์อยู่ในนครบาบิโลน และก่อนที่การพิพากษาของพระองค์จะมายังนครนั้น ผู้ที่ซื่อสัตย์เหล่านี้จะต้องถูกเรียกให้ออกจากเมืองนี้เพื่อจะไม่เข้าร่วมอยู่ในบาปทั้งหลายของเธอและ "ไม่ต้องรับภัยพิบัติของนครนั้น" (ข้อ 4) ดังนั้น ขบวนการซึ่งใช้สัญลักษณ์เป็นทูตสวรรค์ที่บินลงมาจากสวรรค์ซึ่งทำให้โลกสว่างไสวด้วยรัศมีภาพและร้องประกาศด้วยเสียงอันดังและหนักแน่นนั้นกำลังประกาศถึงบาปทั้งหลายของนครบาบิโลน ข่าวที่ทูตสวรรค์ประกาศนี้มาพร้อมกับคำเชิญชวนว่า "จงออกมาจากนครนั้นเถิด ชนชาติของเราเอ๋ย" คำประกาศเหล่านี้เมื่อรวมเข้ากับข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่สามจึงกลายเป็นคำเตือนสุดท้ายที่พระเจ้าประทานให้กับผู้ที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินโลก {GC 604.1} {GCth17 525.3}

ผลที่จะเกิดกับโลกนี้ช่างน่ากลัวเพียงไร อำนาจต่างๆ ในโลกซึ่งรวมตัวกันเพื่อทำสงครามต่อต้านพระบัญญัติของพระเจ้า จะตรากฎหมายให้ "ทุกคนทั้งคนเล็กน้อยและคนใหญ่โต คนมั่งมีและคนยากจน เสรีชนและทาส" วิวรณ์ 13:16 ต้องปฏิบัติตามประเพณีของคริสตจักรด้วยการถือรักษาวันสะบาโตเทียมเท็จ

ทุกคนที่ไม่ยอมทำตามจะถูกกฎหมายของบ้านเมืองลงโทษ และในที่สุด จะถูกประกาศว่า เป็นผู้ที่สมควรตาย ในอีกแง่มุมหนึ่งคือ ธรรมบัญญัติของพระเจ้าที่กำหนดวันพักผ่อนของพระผู้สร้างเรียกร้องให้เราเชื่อฟังและตักเตือนถึงพระพิโรธที่จะเกิดแก่ทุกคนที่ล่วงละเมิดข้อบังคับต่างๆ ของมัน {GC 604.2} {GCth17 525.4}

ด้วยประเด็นอันชัดแจ้งตามเรื่องที่ถูกเปิดเผยไว้ต่อหน้าเขาคือ ผู้ใดที่เหยียบย่ำธรรมบัญญัติของพระเจ้าเพื่อปฏิบัติตามกฎที่มนุษย์ตราขึ้น จะได้รับเครื่องหมายของสัตว์ร้าย เขารับเครื่องหมายที่แสดงถึงความภักดีต่ออำนาจที่เขาเลือกแทนที่จะปฏิบัติตามพระเจ้า คำเตือนที่สวรรค์ส่งมาให้คือ "ถ้าใครบูชาสัตว์ร้ายและรูปของมัน และรับเครื่องหมายของมันไว้ที่หน้าผากหรือที่มือของเขา คนนั้นจักต้องดื่มเหล้าองุ่นแห่งความกริ้วของพระเจ้าที่เทลงในถ้วยแห่งพระพิโรธของพระองค์" วิวรณ์ 14:9, 10 {GC 604.3} {GCth17 525.5}

แต่ไม่มีสักคนใดที่ต้องทนทุกข์กับพระพิโรธของพระเจ้าจนกว่าสัจธรรมจะถูกนำมาสู่ความนึกคิดและสามัญสำนึกของเขาและเขาปฏิเสธสัจธรรมนั้นไป มีคนมากมายที่ไม่เคยมีโอกาสรับฟังสัจธรรมต่างๆ ที่เฉพาะเจาะจงสำหรับยุคนี้ พวกเขาไม่เคยรับรู้หน้าที่ ที่ถูกต้อง/อันแท้จริง ซึ่งเขามีต่อพระบัญญัติข้อที่สี่ พระเจ้าผู้ทรงอ่านจิตใจทุกดวงและทดสอบทุกความตั้งใจทั้งหมดจะไม่ทรงปล่อยให้ผู้ที่ต้องการรับรู้สัจธรรมต้องถูกหลอกด้วยประเด็นของความขัดแย้งนี้ คำสั่งนี้จะไม่ถูกนำมาบังคับใส่ให้กับประชาชนคนใดอย่างไร้เหตุผล ทุกคนจะต้องได้รับแสงสว่างอย่างเพียงพอเพื่อที่จะตัดสินได้อย่างชาญฉลาด {GC 605.1} {GCth17 526.1}

วันสะบาโตจะเป็นเครื่องทดสอบอันยิ่งใหญ่ของความจงรักภักดีเพราะเป็นหัวข้อของสัจธรรมที่เป็นประเด็นพิพาทกันโดยเฉพาะ เมื่อการทดสอบครั้งสุดท้ายจะเกิดขึ้นกับมนุษย์แล้ว และแล้วเส้นแบ่งระหว่างผู้ที่รับใช้พระเจ้าและผู้ที่ไม่ยอมรับใช้พระองค์จะเห็นได้อย่างเด่นชัด ในขณะที่การถือรักษาวันสะบาโตเทียมเท็จตามกฎหมายของรัฐซึ่งขัดแย้งกับพระบัญญัติข้อที่สี่จะเป็นการปฏิญาณแสดงถึงความจงรักภักดีต่ออำนาจที่ต่อต้านพระเจ้านั้น การถือรักษาวันสะบาโตที่แท้จริงซึ่งเป็นการเชื่อฟังตามพระบัญญัติของพระเจ้านั้นก็จะเป็นหลักฐานที่แสดงถึงความภักดีที่มีต่อพระผู้สร้าง ในขณะที่คนกลุ่มหนึ่งรับเครื่องหมายของสัตว์ร้ายด้วยการยอมรับสัญลักษณ์ของการยอมจำนนต่ออำนาจฝ่ายโลก คนอีกกลุ่มหนึ่งจะรับตราประทับของพระเจ้าซึ่งเป็นเครื่องหมายแสดงความภักดีต่ออำนาจของพระองค์ {GC 605.2} {GCth17 526.2}

จนกระทั่งบัดนี้ ผู้ที่นำเสนอความจริงของข่าวทูตสวรรค์องค์ที่สามมักจะถูกมองว่าเป็นเพียงพวกตื่นตูม คำทำนายที่ว่าการไม่ยอมผ่อนปรนทางศาสนาจะเกิดขึ้นในประเทศสหรัฐอเมริกาและคริสตจักรกับอำนาจรัฐจะร่วมมือกันเพื่อกดขี่ข่มเหงผู้ที่ถือรักษาพระบัญญัติของพระเจ้านั้นถูกตราว่าเป็นเรื่องไม่มีมูลและเหลวไหล มีการประกาศอย่างมั่นใจว่า ประเทศนี้จะไม่มีวันเปลี่ยนแปลงเป็นอย่างอื่นแต่จะเป็นอย่างที่เคยเป็นมาตลอดคือปกป้องเสรีภาพทางศาสนา แต่ในขณะที่ปัญหาของเรื่องการบังคับให้ถือรักษาวันอาทิตย์ถูกปลุกปั่นขึ้นมาอย่างแพร่หลายนั้น เหตุการณ์ที่มีผู้สงสัยและไม่เชื่อมาเนิ่นนานก็จะถูกเปิดให้เห็นว่ากำลังจะเกิดขึ้น และข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่สามจะส่งผลให้เกิดสิ่งที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน {GC 605.3} {GCth17 526.3}

ในทุกยุค พระเจ้าทรงบัญชาผู้รับใช้ของพระองค์ให้ตำหนิบาปทั้งในโลกและในคริสตจักร แต่ประชากรทั้งหลายปรารถนาที่จะฟังคำพูดที่รื่นหูและไม่ยอมรับฟังสัจธรรมที่บริสุทธิ์ตรงไปตรงมา นักปฏิรูปหลายคนเมื่อก้าวเข้าไปสู่งานการรับใช้ พวกเขาตั้งใจลงแรงด้วยความรอบคอบเป็นอย่างยิ่งเพื่อโจมตีบาปที่มีอยู่ในคริสตจักรและในประเทศชาติ พวกเขาหวังว่าแบบอย่างชีวิตคริสเตียนที่บริสุทธิ์ของพวกเขาจะนำประชากรให้กลับมาสู่หลักคำสอนของพระคัมภีร์ได้ แต่พระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จมายังพวกเขาเหมือนเช่นที่เสด็จมายังเอลียาห์

ทรงเคลื่อนไหวในตัวของเขาให้ตำหนิบาปของพระราชาผู้ชั่วร้ายและประชาชนที่ละทิ้งพระเจ้า พวกเขาไม่อาจหลีกเลี่ยงการเทศนาสิ่งที่พระคัมภีร์เปิดเผยไว้อย่างชัดแจ้งซึ่งเป็นคำสอนที่พวกเขาไม่เต็มใจที่จะประกาศ พวกเขาถูกกระตุ้นให้ประกาศความจริงและภัยอันตรายที่คุกคามจิตวิญญาณด้วยความกระตือรือร้น พวกเขาประกาศถ้อยคำที่พระเจ้าประทานให้โดยปราศจากความกลัวถึงผลลัพธ์ที่ตามมาและประชาชนทั้งหลายถูกบังคับให้ฟังคำเตือน {GC 606.1} {GCth17 527.1}

ดังนี้แหละ ข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่สามจะถูกประกาศออกไป เมื่อถึงเวลาที่ข่าวนี้จะต้องถูกประกาศออกไปด้วยอำนาจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงกระทำการยิ่งใหญ่ผ่านบุคคลที่ถ่อมตนโดยทรงนำความนึกคิดของผู้ที่ถวายตัวเองให้แก่พระราชกิจแห่งการรับใช้ของพระองค์ ผู้ที่ทำงานนี้จะมีคุณสมบัติเหมาะสมกับงานด้วยการได้รับการเจิมของพระวิญญาณบริสุทธิ์มากกว่าที่ได้รับผ่านการฝึกฝนจากสถาบันศึกษา ผู้ที่มีความเชื่อและอธิษฐานอยู่เสมอจะถูกผลักดันให้ก้าวออกไปด้วยความกระตือรือร้นอันบริสุทธิ์เพื่อประกาศพระวจนะที่พระเจ้าประทานให้พวกเขา บาปของนครบาบิโลนจะถูกเปิดโปง ผลลัพธ์อันน่ากลัวของการบังคับให้ปฏิบัติตามคริสตจักรโดยอำนาจฝ่ายปกครอง การแทรกซึมของลัทธิทรงวิญญาณ และการเติบโตอย่างลึกลับแต่รวดเร็วของอำนาจระบอบเปปาซี สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดจะถูกเปิดเผยออกมา คำเตือนที่ขึงขังเหล่านี้จะปลุกประชาชนให้ตื่นขึ้น คนนับหมื่นนับพันที่ไม่เคยได้ยินเรื่องราวเช่นนี้มาก่อนจะได้ยิน พวกเขารู้สึกประหลาดใจเมื่อได้ยินคำพยานว่านครบาบิโลนนั้นคือคริสตจักร ที่ล่มจมก็เนื่องมาจากความผิดทั้งหลายและบาปต่างๆของเธอเองและเนื่องจากเธอปฏิเสธไม่ยอมรับความจริงที่สวรรค์ส่งมาให้ เมื่อประชาชนทั้งหลายกลับไปหาครูที่เคยสอนด้วยคำถามที่อยากรู้อยากเห็นว่าเรื่องเหล่านี้เป็นเช่นนั้นจริงหรือไม่ บรรดาอาจารย์ก็จะเล่านิยายและพยากรณ์เรื่องรื่นหูเพื่อปลอบความกลัวของพวกเขาและทำให้สามัญสำนึกที่ตื่นตัวของพวกเขาสงบลง แต่เนื่องจากมีคนมากมายไม่พอใจกับเพียงอำนาจของมนุษย์เท่านั้นและต้องการได้ยินข้อความที่กล่าวว่า “พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า” อาจารย์จากคริสตจักรที่ได้รับความนิยมทำตัวเหมือนเช่นฟาริสีในสมัยก่อนคือเต็มไปด้วยความโกรธเพราะอำนาจของพวกเขาถูกสงสัย และพวกเขาจะประณามว่าข่าวเหล่านั้นมาจากซาตานและปลุกปั่นฝูงชนที่รักบาปให้ต่อว่าและกดขี่ผู้ที่ประกาศข่าวนี้ {GC 606.2} {GCth17 527.2}

เมื่อความขัดแย้งแผ่กระจายเข้าไปสู่เรื่องใหม่ และจิตใจของประชาชนถูกนำให้หันไปสนใจธรรมบัญญัติของพระเจ้าที่ถูกเหยียบย่ำแล้ว ซาตานจะเคลื่อนไหว อำนาจที่มาพร้อมกับข่าวสารนี้เพียงแต่จะทำให้ผู้ที่ต่อต้านข่าวสารรู้สึกโกรธ คณะสงฆ์จะพยายามดับแสงสว่างด้วยความพยายามที่เกือบจะเหนือธรรมชาติของมนุษย์เพราะกลัวว่าแสงนี้จะส่องไปยังฝูงแกะของพวกเขา พวกเขาพยายามระงับการวิเคราะห์ปัญหาสำคัญเหล่านี้ด้วยทุกวิธีที่จะทำได้ คริสตจักรร้องขอกองกำลังที่เข้มแข็งของอำนาจฝ่ายการเมืองและในงานนี้บรรดาผู้นิยมระบอบเปปาซีกับชาวโปรเตสแตนต์รวมตัวกันเป็นหนึ่ง เมื่อขบวนการบังคับให้ถือรักษาวันอาทิตย์เริ่มชัดเจนและเด็ดขาดมากยิ่งขึ้นแล้ว จะมีการเร่งนำกฎหมายมาใช้ต่อต้านผู้ที่ถือรักษาพระบัญญัติ พวกเขาจะถูกคุกคามด้วยโทษปรับและโทษจองจำ และบางคนจะได้รับข้อเสนอด้วยตำแหน่งที่ทรงอิทธิพลรวมทั้งของรางวัลและผลประโยชน์อื่นๆ เพื่อเป็นเครื่องจูงใจให้ละทิ้งความเชื่อ แต่พวกเขาจะตอบด้วยความแน่วแน่มั่นคงว่า “ให้ใช้พระวจนะของพระเจ้าบอกความผิดของเรา” ซึ่งเป็นข้อเรียกร้องเดียวกับที่ลูเธอร์ใช้เมื่อเขาต้องตกอยู่ภายใต้สถานการณ์เดียวกัน ผู้ที่ถูกนำตัวขึ้นศาลยืนขึ้นปกป้องความจริงอย่างเข้มแข็ง และมีบางคนที่ได้ยินสิ่งที่คนเหล่านี้พูดก็ลุกขึ้นยืนเพื่อถือรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าด้วย ด้วยการทำเช่นนี้

แสงสว่างจึงถูกส่งมายังคนนับพันซึ่งเป็นผู้ที่ไม่มีทางจะได้รับรู้ถึงสัจธรรมเหล่านี้เลย {GC 607.1} {GCth17 527.3}

การตั้งใจเชื่อฟังปฏิบัติตามพระวจนะของพระเจ้าจะได้รับการปฏิบัติเยี่ยงกบฏ ซาตานจะปิดตาของพ่อแม่ให้ใช้ความเข้มงวดและความรุนแรงต่อลูกที่มีความเชื่อ เจ้านายหรือนายหญิงจะกดขี่ผู้รับใช้ที่ถือรักษาพระบัญญัติ อารมณ์ความรักจะกลายเป็นของแปลก ลูกๆ จะถูกตัดความสัมพันธ์และถูกขับไล่ออกจากบ้าน สิ่งที่เปาโลกล่าวไว้ก็จะเกิดขึ้น “แท้จริงทุกคนที่ตั้งใจจะดำเนินชีวิตตามทางพระเจ้า ในพระเยซูคริสต์จะถูกข่มเหง” 2 ทิโมธี 3:12 ในขณะที่ผู้ปกป้องสัจธรรมปฏิเสธที่จะถวายเกียรติวันอาทิตย์ให้เป็นวันสะบาโตนั้น บางคนจะถูกผลักเข้าไปอยู่ในเรือนจำ บางคนถูกเนรเทศ บางคนถูกปฏิบัติเยี่ยงทาส สำหรับปัญญาของมนุษย์แล้ว ในเวลานี้เรื่องทั้งหมดที่กล่าวถึงนี้ดูประหนึ่งว่าไม่น่าจะเป็นไปได้ แต่เมื่ออำนาจแห่งการควบคุมของพระวิญญาณของพระเจ้าจะถูกเพิกถอนออกไปจากมนุษย์และพวกเขาตกไปอยู่ภายใต้การควบคุมของซาตานซึ่งเป็นผู้เกลียดชังข้อบังคับทั้งหลายของพระเจ้าแล้ว เหตุการณ์ประหลาดจะพัฒนาขึ้นมา จิตใจโหดเหี้ยมได้เป็นอย่างมากเมื่อความยำเกรงและความรักของพระเจ้าถูกนำออกไป {GC 608.1} {GCth17 528.1}

ขณะที่พายุกำลังเคลื่อนใกล้เข้ามา มีคนกลุ่มใหญ่ที่เชื่อในข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่สามแต่ยังไม่ได้ชำระตัวให้บริสุทธิ์โดยการเชื่อฟังสัจธรรมนั้นจะละทิ้งจุดยืนของตนและเข้าร่วมกับฝ่ายต่อต้าน จากการเข้าร่วมกับโลกและรับวิญญาณของโลก พวกเขาจึงมองดูเรื่องราวต่างๆ ด้วยแสงสว่างที่เกือบจะเหมือนกันกับโลก และเมื่อการทดสอบมาถึง พวกเขาถูกเตรียมพร้อมที่จะเลือกทางที่ง่ายและเป็นที่นิยม คนที่มีความสามารถสูงและพูดจาไพเราะซึ่งครั้งหนึ่งเคยปิติยินดีอย่างมีความสุขกับสัจธรรมจะใช้อำนาจมาหลอกลวงและนำจิตวิญญาณให้หลงไปในทางที่ผิด พวกเขากลายเป็นศัตรูที่ขมขื่นที่สุดของพี่น้องที่นับถือกันในอดีต เมื่อบรรดาผู้ที่ถือรักษาวันสะบาโตถูกนำเข้าสู่การพิพากษาเพื่อให้การเรื่องความเชื่อนั้น ผู้ที่ละทิ้งความเชื่อเหล่านี้จะเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพที่สุดของซาตานด้วยการเป็นพยานเท็จและกล่าวหาพวกเขา และด้วยการใช้รายงานเท็จและการพูดประจบประแจงเพื่อปลุกปั่นผู้มีอำนาจให้ต่อต้านพวกเขา {GC 608.2} {GCth17 528.2}

ในช่วงเวลาแห่งการกดขี่ข่มเหงนี้ ความเชื่อของผู้รับใช้ทั้งหลายขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะถูกทดสอบ พวกเขาประกาศคำเตือนอย่างซื่อสัตย์ตลอดมาโดยมองไปที่พระเจ้าและพระวจนะของพระองค์เท่านั้น พระวิญญาณของพระเจ้าที่ทรงขับเคลื่อนอยู่ในจิตใจของพวกเขาทรงควบคุมการพูดของพวกเขา พวกเขาได้รับแรงกระตุ้นแห่งความร้อนรนที่บริสุทธิ์และด้วยแรงผลักดันจากพระเจ้าที่ลงมายังพวกเขา พวกเขาจึงก้าวเข้าสู่การทำงานในหน้าที่โดยไม่ได้คำนึงถึงผลที่จะเกิดขึ้นตามมาจากการพูดกับประชาชนถึงเรื่องพระวจนะที่พระเจ้าประทานให้ พวกเขาไม่ได้ไตร่ตรองถึงผลประโยชน์ทางฝ่ายโลกหรือหาวิธีการที่จะรักษาชื่อเสียงหรือชีวิต แต่เมื่อพายุแห่งการต่อต้านและการตำหนิกระหน่ำลงมาใส่พวกเขา บางคนที่ตกอยู่ในความกลัวอย่างรุนแรงก็พร้อมที่จะอุทานขึ้นว่า “หากเราสามารถมองเห็นล่วงหน้าถึงผลจากคำพูดของเรา เราก็คงจะปิดปากเงียบ” พวกเขาถูกความทุกข์ยากล้อมไว้ ซาตานโหมกระหน่ำการทดลองที่รุนแรงใส่พวกเขา งานที่พวกเขารับมานั้นดูประหนึ่งว่าจะเกินความสามารถที่จะทำให้สำเร็จ พวกเขาถูกคุกคามด้วยการทำลาย ความกระตือรือร้นอย่างมีชีวิตชีวาสูญหายไป แต่ถึงกระนั้นพวกเขาก็หันกลับไม่ได้ และแล้วเมื่อพวกเขารู้สึกว่าช่วยตนเองไม่ได้อีกแล้ว พวกเขาจึงวิ่งเข้าไปหลบซ่อนในพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่เพื่อเสริมกำลัง พวกเขาจดจำได้ว่าคำที่พูดไปนั้นไม่ใช่คำพูดของพวกเขาเอง แต่เป็นของพระเจ้าผู้ทรงบัญชาให้พวกเขาไปประกาศคำเตือน

พระเจ้าทรงใส่สัจธรรมเข้ามาในจิตใจของพวกเขาและพวกเขาไม่อาจเพิกเฉยที่จะออกไปประกาศสัจธรรมนั้น {GC 608.3} {GCth17 528.3}

ประชากรของพระเจ้าในยุคต่างๆ ที่ผ่านมาต่างได้รับประสบการณ์การทดสอบเดียวกันนี้ ไวคลิฟ ฮัส ลูเธอร์ ทินเดล บาสเตอร์ เวสเล่ย์ ต่างผลักดัน/เร่งเร้า ว่าหลักคำสอนทั้งหมดต้องถูกนำมาตรวจสอบกับพระคัมภีร์ และประกาศว่าพวกเขาจะละทิ้งทุกเรื่องที่พระคัมภีร์ตำหนิ คนเหล่านี้ถูกกดขี่ข่มเหงอย่างรุนแรงไม่รู้จบสิ้น แต่ถึงกระนั้นพวกเขาก็ไม่ได้หยุดประกาศสัจธรรม ประวัติศาสตร์ของคริสตจักรในแต่ละยุคต่างถูกแสดงให้ปรากฏชัดด้วยการพัฒนาสัจธรรมที่พิเศษบางประการซึ่งถูกปรับให้เข้ากับความต้องการของประชากรของพระเจ้าในยุคนั้นๆ สัจธรรมใหม่ทุกเรื่องรุดหน้าเข้าต้านกับความเกลียดชังและการขัดขวาง ซึ่งผู้ที่ได้รับพระพรจากแสงสว่างของสัจธรรมนั้นจะถูกทดลองและความยากลำบาก องค์พระผู้เป็นเจ้าประทานสัจธรรมพิเศษสำหรับประชาชนในช่วงเวลาวิกฤต ใครกล้าปฏิเสธที่จะประกาศเรื่องเหล่านี้ พระองค์ทรงบัญชาให้ผู้รับใช้ของพระองค์นำคำเชิญชวนแห่งพระเมตตาคุณสุดท้ายไปให้แก่โลก พวกเขาอยู่เฉยไม่ได้ ยกเว้นว่าจะยอมให้จิตวิญญาณต้องเสี่ยงต่อความพินาศ บรรดาทูตของพระคริสต์ไม่ต้องรับผิดชอบต่อผลที่ตามมา พวกเขาจะต้องทำหน้าที่ของตนเองและปล่อยผลลัพธ์ไว้ให้พระเจ้าทรงจัดการ {GC 609.1} {GCth17 529.1}

เมื่อการต่อต้านเพิ่มขึ้นจนถึงขั้นรุนแรงที่สุด ผู้รับใช้ของพระเจ้าก็จะรู้สึกงุนงงอีกครั้งหนึ่ง เพราะดูประหนึ่งว่าพวกเขาเป็นผู้นำวิกฤตเข้ามา แต่สามัญสำนึกและพระวจนะของพระเจ้าต่างให้ความมั่นใจแก่เขาว่าวิถีทางที่พวกเขากำลังดำเนินอยู่นั้น เป็นแนวทางที่ถูกต้อง และถึงแม้ว่าการทดลองยังคงดำเนินอยู่ พวกเขาก็ยังคงได้รับกำลังที่จะทนต่อไป การแข่งขันนั้นประชิดเข้ามาใกล้และรุนแรงมากขึ้น แต่ความเชื่อและกำลังใจของพวกเขาก็เพิ่มสูงขึ้นพร้อมกับเหตุการณ์วิกฤตนั้น คำพยานของเขาคือ “เราไม่กล้าที่จะเปลี่ยนแปลงพระวจนะของพระเจ้า ไม่กล้าแบ่งแยกธรรมบัญญัติศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ และไม่กล้าเรียกส่วนหนึ่งว่าสำคัญแต่เรียกอีกส่วนว่าไม่สำคัญ เพื่อจะได้รับความชื่นชอบจากโลก พระเจ้าที่เรารับใช้นั้นจะช่วยกู้พวกเราได้ พระคริสต์ทรงมีชัยชนะเหนืออำนาจของโลกนี้แล้ว และทำไมเราจึงต้องกลัวโลกที่พระองค์ได้รับชัยชนะแล้วเล่า” {GC 610.1} {GCth17 529.2}

การกดขี่ข่มเหงในรูปแบบต่างๆ คือการก้าวหน้าของหลักการซึ่งจะคงมีอยู่นานตราบเท่าที่ซาตานยังคงมีชีวิตอยู่และคริสตศาสนายังคงมีอำนาจสำคัญ ไม่มีมนุษย์คนใดจะรับใช้พระเจ้าได้โดยไม่ทำให้ตัวเองมีส่วนเข้าไปต่อต้านกองทัพแห่งความมืด บรรดาทูตสวรรค์ชั่วจะเข้าจู่โจมเขา มันกลัวว่าอิทธิพลของเขาจะนำเหยื่อออกไปจากมือของพวกมัน คนชั่วที่ถูกตำหนิด้วยการดำรงชีวิตของเขา จะเข้าร่วมกับทูตแห่งความชั่วเพื่อพยายามแยกตัวเองออกจากพระเจ้าโดยใช้การชักชวนให้ทำผิด เมื่อสิ่งเหล่านี้ไม่ประสบความสำเร็จ ก็จะใช้อำนาจบังคับเพื่อควบคุมสามัญสำนึก {GC 610.2} {GCth17 529.3}

แต่ตราบใดที่พระเยซูยังทรงเป็นผู้อุทธรณ์ของมนุษย์ในวิหารเบื้องบนนั้น บรรดาผู้มีอำนาจและประชาชนจะสัมผัสได้ถึงอิทธิพลการควบคุมของพระวิญญาณบริสุทธิ์ อิทธิพลนี้ยังควบคุมกฎหมายของแผ่นดินได้เป็นบางส่วน หากไม่ใช่เป็นเพราะการควบคุมกฎหมายเหล่านี้แล้ว สภาพของโลกคงจะเลวร้ายกว่าที่เป็นอยู่ในขณะนี้ ในขณะที่ผู้มีอำนาจหลายคนของเราเป็นตัวแทนที่ขยันขันแข็งของซาตาน พระเจ้าก็ทรงมีตัวแทนของพระองค์อยู่ท่ามกลางผู้นำของประเทศด้วย ศัตรูผลักดันผู้รับใช้ของมันเพื่อเสนอวิธีการต่างๆ ที่จะขัดขวางพระราชกิจของพระเจ้าด้วยความรุนแรง แต่เหล่านักการปกครองที่ยำเกรงพระเจ้าซึ่งรับอิทธิพลของทูตสวรรค์บริสุทธิ์จะคัดค้านข้อเสนอดังกล่าวด้วยข้อค

วามที่ไม่มีใครสามารถโต้แย้งได้ ด้วยประการฉะนี้ จึงมีหลายคนขัดขวางคลื่นแห่งความชั่วที่รุนแรงไว้ การต่อต้านของศัตรูแห่งความจริงจะถูกควบคุมไว้เพื่อให้ข่าวทูตสวรรค์องค์ที่สามทำงานต่อไป เมื่อคำเตือนสุดท้ายนี้จะถูกประกาศออกไป มันจะดึงดูดความสนใจของผู้นำที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำงานอยู่ด้วยในเวลานี้และจะมีบางคนที่ยอมรับข่าวสารนี้ และจะยืนขึ้นพร้อมกับประชากรของพระองค์ตลอดระยะเวลาแห่งความทุกข์ยาก {GC 610.3} {GCth17 529.4}

ทูตสวรรค์ผู้เข้าร่วมประกาศข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่สามจะส่องสว่างทั่วไปทั้งโลกด้วยรัศมีของท่าน เหตุการณ์เช่นนี้ทำนายถึงงานหนึ่งที่มีขอบเขตครอบคลุมทั่วโลกและมีอำนาจที่ไม่เคยมีมาก่อน ขบวนการต้อนรับการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ในปี ค.ศ. 1840-1844 เป็นการเปิดเผยให้เห็นถึงอำนาจที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งถูกนำไปเผยแพร่ในทุกศูนย์ประกาศข่าวประเสริฐทั่วทุกมุมโลก และในบางประเทศเกิดการตื่นตัวทางศาสนาครั้งยิ่งใหญ่ที่สุดอย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนในแผ่นดินอื่นใดนับตั้งแต่สมัยของการปฏิรูปศาสนาของศตวรรษที่สิบหก แต่ขบวนการคำเตือนสุดท้ายของทูตสวรรค์องค์ที่สามจะยิ่งใหญ่กว่านี้อีก {GC 611.1} {GCth17 530.1}

ผลที่จะเกิดขึ้นมีลักษณะคล้ายคลึงกับสิ่งที่เคยเกิดขึ้นในวันเพ็นเทคอสต์ ดั่ง “ฝนต้นฤดู” ที่หลั่งพระวิญญาณบริสุทธิ์เมื่อเริ่มต้นการประกาศข่าวประเสริฐเพื่อทำให้เมล็ดที่มีค่านั้นงอกออกมาฉันใด “ฝนชุกปลายฤดู” จะทรงโปรดประทานให้ในช่วงท้ายเพื่อเก็บเกี่ยวผลที่กำลังสุกฉันนั้น “ให้เรารู้จัก ให้เราพยายามรู้จักพระยาห์เวห์ การปรากฏของพระองค์ก็แน่นอนเหมือนรุ่งอรุณ พระองค์จะเสด็จมาหาเราอย่างห่าฝน ดังฝนชุกปลายฤดูที่รดพื้นแผ่นดิน” โฮเชยา 6:3 “โอ บุตรทั้งหลายของศิโยนเอ๋ย จงยินดีเถิด จงเปรมปรีดิ์ในพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า เพราะว่าพระองค์ประทานฝนต้นฤดูแก่เจ้าเพื่อแสดงความชอบธรรมและทรงเทฝนลงมาให้พวกเจ้า คือฝนต้นฤดูและฝนชุกปลายฤดูอย่างแต่ก่อน” โยเอล 2:23 “พระเจ้าตรัสว่า ในวาระสุดท้าย เราจะเทพระวิญญาณของเราบนมนุษย์ทั้งหมด” “และจะเป็นเช่นนี้คือ ทุกคนที่ร้องขอในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะได้รับความรอด” กิจการ 2:17, 21 {GC 611.2} {GCth17 530.2}

พระราชกิจยิ่งใหญ่ของการประกาศข่าวประเสริฐจะไม่ปิดฉากลงด้วยการสำแดงอำนาจของพระเจ้าที่น้อยไปกว่าในสมัยของการเริ่มต้นพระราชกิจการประกาศ คำพยากรณ์เรื่องการหลั่งของฝนต้นฤดูได้สำเร็จลงเมื่อเริ่มประกาศข่าวประเสริฐฉันใด ความสำเร็จนี้ก็จะเป็นจริงอีกครั้งเมื่อฝนชุกปลายฤดูหลั่งลงมาในช่วงสุดท้ายของงานการประกาศฉันนั้น นี่จะเป็น “วาระแห่งการฟื้นชื่น” ที่อัครทูตเปโตรหวังคอยไว้เมื่อท่านกล่าวว่า “เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงกลับใจและหันมาหาพระเจ้า เพื่อที่ว่าความผิดบาปของพวกท่านจะได้รับการลบล้าง เพื่อวาระแห่งการฟื้นชื่นจะได้มาจากพระพักตร์พระเจ้า และเพื่อพระองค์จะประทานพระคริสต์ที่ทรงกำหนดไว้นั้นแก่ท่านทั้งหลายคือพระเยซู” กิจการ 3:19, 20 {GC 611.3} {GCth17 530.3}

บรรดาผู้รับใช้ของพระเจ้าที่มีใบหน้าอิ่มเอิบด้วยรัศมีและเจิดจ้าด้วยการมอบถวายตัวอันศักดิ์สิทธิ์จะเร่งรีบจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งเพื่อประกาศข่าวสารจากสวรรค์ ข่าวคำเตือนนี้จะถูกประกาศออกไปทั่วโลกด้วยเสียงของคนจำนวนหลายพัน การอัศจรรย์จะเกิดขึ้น ผู้ป่วยจะหายโรคและหมายสำคัญและการอัศจรรย์จะติดตามผู้เชื่อทั้งหลาย ซาตานจะกระทำหมายสำคัญที่หลอกลวงด้วยเช่นกัน แม้กระทั่งทำให้ไฟตกลงมาจากฟ้า (วิวรณ์ 13:13) ด้วยประการฉะนี้ ผู้ที่อาศัยอยู่ในโลกนี้จะต้องเลือกจุดยืนของพวกเขาเอง {GC 612.1} {GCth17 530.4}

ข่าวสารที่ประกาศออกไปนี้จะไม่ถูกประกาศไปด้วยการโต้แย้ง แต่ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าผู้ทรงกระทำให้เชื่อ ข้อโต้แย้งถูกเสนอไปแล้ว เมล็ดก็ถูกหว่านไปแล้ว และบัดนี้จะงอกขึ้นและเกิดผล สื่อสิ่งพิมพ์ที่ผู้ประกาศข่าวประเสริฐแจกไปส่งอิทธิพลออกมาให้เห็น กระนั้นความคิดของคนมากมายที่ได้รับข่าวสารกลับถูกขัดขวางไม่ให้เข้าใจถึงความจริงได้อย่างเต็มที่หรือไม่ได้ยอมถวายการเชื่อฟัง บัดนี้ลำแสงส่องทะลุเข้าไปยังทุกที่ จึงมองเห็นความจริงได้อย่างชัดเจน และบุตรทั้งหลายของพระเจ้าที่จริงใจจะตัดสายพันธนาการที่ผูกมัดพวกเขาไว้ บัดนี้สายสัมพันธ์ของครอบครัวและความสัมพันธ์ในคริสตจักรไม่มีอำนาจที่จะยับยั้งพวกเขาไว้ได้ ความจริงเป็นสิ่งที่มีค่ามากยิ่งกว่าทุกสิ่งทุกอย่าง ถึงแม้จะมีตัวแทนต่างๆ ที่ทำการร่วมกันเพื่อต่อต้านความจริง แต่จะมีคนกลุ่มใหญ่ยืนขึ้นมาอยู่ฝ่ายขององค์พระผู้เป็นเจ้า {GC 612.2} {GCth17 530.5}

บท 39 - เวลาแห่งความทุกข์ยาก

“ในครั้งนั้น มีคาเอล เจ้าผู้ครอบครองยิ่งใหญ่ ผู้คุ้มกันชนชาติของท่านจะลุกขึ้น และจะมีเวลายากลำบากอย่างไม่เคยมีมาตั้งแต่ครั้งมีประชาชาติจนถึงสมัยนั้น แต่ในครั้งนั้นชนชาติของท่านจะได้รับการช่วยกู้คือทุกคนที่มีชื่อบันทึกไว้ในหนังสือ” ดาเนียล 12:1 {GC 613.1} {GCth17 531.1}

เมื่อการประกาศข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่สามสิ้นสุดลง พระเมตตาคุณจะไม่อ้อนวอนเผื่อสำหรับผู้ที่ทำผิดซึ่งอยู่ในโลกนี้อีกต่อไป ผู้รับใช้ของพระเจ้าทำหน้าที่สำเร็จแล้ว พวกเขาได้รับ “ฝนชุกปลายฤดู” “วาระพักผ่อนหย่อนใจจากพระพักตร์พระเจ้า” กิจการ 3:19 TBS1971 และพวกเขาก็เตรียมตัวพร้อมสำหรับเวลาแห่งการทดสอบที่อยู่เบื้องหน้า ทูตสวรรค์ไปและมาในสวรรค์อย่างเร่งรีบ ทูตสวรรค์องค์หนึ่งที่กลับมาจากโลกประกาศว่างานของเขาทำสำเร็จแล้ว การทดสอบครั้งสุดท้ายได้ถูกนำมาให้แก่โลกแล้วและทุกคนที่พิสูจน์ว่าตนเองซื่อสัตย์ต่อข้อกำหนดของพระเจ้าต่างได้รับ “ตราประทับของพระเจ้าผู้ทรงชนม์” แล้ว จากนั้นพระเยซูทรงยุติการอุทธรณ์ของพระองค์ในสถานนมัสการบนสวรรค์ พระองค์ทรงชูพระหัตถ์ขึ้นและตรัสด้วยเสียงอันดังว่า “สำเร็จแล้ว” และทูตสวรรค์ทั้งหมดถอดมงกุฎวางลงขณะที่พระองค์ทรงประกาศอย่างเคร่งขรึมว่า “จงให้คนอธรรมประพฤติการอธรรมต่อไป จงให้คนโสมมประพฤติการโสมมต่อไป จงให้คนชอบธรรมทำการชอบธรรมต่อไปและจงให้คนบริสุทธิ์เป็นคนบริสุทธิ์ต่อไป” วิวรณ์ 22:11 ทุกคดีผ่านการตัดสินแล้วว่าจะได้รับชีวิตหรือรับความตาย พระคริสต์ทรงลบมลทิลบาปเพื่อประชากรของพระองค์และทรงลบบาปทั้งหลายของพวกเขาทิ้งไปแล้ว จำนวนประชากรของพระองค์นั้นถูกกำหนดไว้แล้ว “ราชอาณาจักรกับราชอำนาจและความยิ่งใหญ่แห่งบรรดาราชอาณาจักรภายใต้สวรรค์ทั้งสิ้น” ดาเนียล 7:27 กำลังจะถูกมอบให้กับบรรดาทายาทที่ได้รับความรอด และพระเยซูจะได้รับการสถาปนาขึ้นเพื่อทรงครอบครองในฐานะที่ทรงเป็น “กษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลายและเจ้านายทั้งหลาย” วิวรณ์ 19:16 {GC 613.2} {GCth17 531.2}

เมื่อพระองค์เสด็จออกจากสถานนมัสการนั้น ความมืดก็ปกคลุมผู้คนที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก ในช่วงเวลาที่น่ากลัวนั้น คนชอบธรรมจะต้องดำรงชีวิตในสายพระเนตรของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์โดยปราศจากผู้อุทธรณ์ การควบคุมคนชั่วจะไม่มีอีกต่อไปและ ผู้ที่ไม่สำนึกผิดในท้ายที่สุดจะไปอยู่ภายใต้การควบคุมของซาตานโดยสิ้นเชิง ความอดกลั้นพระทัยนานของพระเจ้าสิ้นสุดลง โลกนี้ปฏิเสธพระเมตตาคุณของพระองค์ ดูแคลนความรักของพระองค์และเหยียบย่ำธรรมบัญญัติของพระองค์ คนชั่วก้าวข้ามขอบเขตของเวลาแห่งพระกรุณาธิคุณของพวกเขาไปแล้ว พระวิญญาณของพระเจ้าที่พวกเขาต่อต้านอย่างดื้อด้านจึงถูกถอนออกไปในที่สุด พวกเขาไม่มีพระคุณของพระเจ้าที่คอยคุ้มกันจึงไม่ได้รับการปกป้องจากเหล่าผู้ที่ชั่วร้าย หลังจากนั้นซาตานจะกวาดล้างผู้ที่อาศัยอยู่ในโลกให้ลงไปสู่ความทุกข์ยากลำบากแสนสาหัสครั้งสุดท้าย ในขณะที่ทูตสวรรค์ของพระเจ้ายุติที่จะยับยั้งพายุร้ายแห่งตัณหาของมนุษย์นั้น องค์ประกอบหลักทั้งหมดของความขัดแย้งอย่างรุนแรงจะถูกปลดปล่อยให้เป็นอิสระ ทั่วทั้งโลกจะเข้าไปเกี่ยวข้องกับหายนะซึ่งร้ายแรงยิ่งกว่าความพินาศที่เกิดกับกรุงเยรูซาเล็มในสมัยโบราณ {GC 614.1} {GCth17 532.1}

ทูตสวรรค์เพียงองค์เดียวทำลายบุตรหัวปีทุกคนของคนอียิปต์ และทำให้แผ่นดินทั้งหมดตกอยู่ในความเศร้าโศก เมื่อกษัตริย์ดาวิดทรงทำให้พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัยด้วยการนับจำนวนประชากรของพระองค์ ทูตสวรรค์เพียงองค์เดียวนำการทำลายที่น่ากลัวเพื่อลงโทษบาปของพระองค์ อำนาจแห่งการทำลายที่ทูตสวรรค์บริสุทธิ์ลงมือทำการเมื่อพระเจ้าทรงบัญชาจะเป็นอำนาจเดียวกันกับที่ทูตชั่วนำไปใช้เมื่อพระองค์ทรงอนุญาต บัดนี้ มีกองกำลังที่เตรียมพร้อมเพื่อกระจายหายนะไปทุกแห่งหนแล้ว เหลือเพียงแต่รอให้พระเจ้าทรงอนุญาตเท่านั้น {GC 614.2} {GCth17 532.2}

ผู้ที่ให้เกียรติยกย่องพระบัญญัติของพระเจ้าจะถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้นำการพิพากษาของพระเจ้าลงมายังโลก และพวกเขาจะถูกตราว่าเป็นต้นเหตุของความปั่นป่วนน่ากลัวที่เกิดขึ้นในธรรมชาติ และการต่อสู้และการนองเลือดที่เกิดขึ้นในท่ามกลางมนุษย์ซึ่งทำให้โลกนี้เต็มล้นไปด้วยความทุกข์โศก พลังอำนาจที่อยู่กับคำเตือนสุดท้ายนี้ทำให้คนชั่วเดือดดาล ความโกรธของพวกเขาจะระเบิดใส่ทุกคนที่รับข่าวสาร และซาตานจะปลุกปั่นให้จิตใจมีความเกลียดชังและการกดขี่ข่มเหงที่รุนแรงยิ่งขึ้น {GC 614.3} {GCth17 532.3}

เมื่อในที่สุดพระเจ้าไม่ได้สถิตร่วมอยู่กับชนชาติยิวอีกต่อไป พวกปุโรหิตและประชาชนทั้งหลายไม่รู้ ถึงแม้พวกเขาจะอยู่ภายใต้การควบคุมของซาตานและถูกตัณหาเลวทรามร้ายกาจซัดเซไปมาก็ตาม พวกเขาก็ยังถือว่าตนเองยังเป็นประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกไว้ การประกอบพิธีในพระวิหารยังคงดำเนินต่อไป พวกเขายังคงถวายเครื่องบูชาบนแท่นบูชาที่เปรอะเปื้อน และทุกวันปุโรหิตอธิษฐานให้พระเจ้าทรงอวยพรประชาชนผู้ซึ่งทำผิดด้วยการทำให้พระโลหิตของพระบุตรที่รักของพระองค์ตกและยังหาทางฆ่าผู้รับใช้ทั้งหลายรวมถึงบรรดาอัครทูตของพระองค์ ดังนั้นเมื่อคำตัดสินที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้นี้ถูกประกาศออกมาจากสถานนมัสการและชะตากรรมของโลกถูกกำหนดไว้ตลอดนิรันดรแล้วนั้น ผู้ที่อาศัยอยู่ในโลกจะไม่รู้ คนเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงถอนพระวิญญาณของพระองค์คืนในที่สุดก็ยังคงปฏิบัติศาสนาที่เป็นแต่เพียงพิธีกรรมต่อไป และความร้อนรนในรูปแบบซาตานที่เจ้าชายแห่งความชั่วจะดลบันดาลพวกเขาเพื่อความสำเร็จของแผนการชั่วร้ายของมันจะมีรูปแบบคล้ายคลึงกับความร้อนรนที่มีให้กับพระเจ้า {GC 615.1} {GCth17 533.1}

ในขณะที่วันสะบาโตกลายเป็นประเด็นพิเศษของความขัดแย้งไปทั่วทั้งคริสตอาณาจักร และผู้มีอำนาจฝ่ายศาสนาและฝ่ายโลกจับมือร่วมกันเพื่อบังคับให้ทุกคนถือรักษาวันอาทิตย์นั้น ชนคนกลุ่มน้อยที่ยืนกรานปฏิเสธไม่ยอมทำตามคำสั่งที่ผู้คนส่วนมากทำกันจะทำให้พวกเขาเป็นเป้าหมายของการประณามรุนแรงอย่างกว้างขวาง จะมีการเร่งเร้าว่าคนส่วนน้อยที่ยืนกรานต่อต้านข้อกำหนดของคริสตจักรและกฎหมายของรัฐไม่ควรถูกปล่อยไป ให้พวกเขารับทุกข์ดีกว่าปล่อยให้ทั้งประเทศตกลงสู่ความสับสนและการไร้กฎหมาย เมื่อกว่า 1800 ปีที่แล้ว “ผู้ครอบครองพลเมืองและพวกผู้ใหญ่ทั้งหลาย” ใช้ข้อกล่าวหาเดียวกันนี้โหมกระหน่ำใส่พระคริสต์ คายาฟาสเจ้าเล่ห์กล่าวว่า “เป็นการดีสำหรับพวกท่านที่จะมีคนหนึ่งตายเพื่อประชาชนแทนที่จะให้คนทั้งชาติต้องพินาศ” ยอห์น 11:50 ดูเสมือนหนึ่งว่าข้อกล่าวหานี้เป็นข้อสรุปของเรื่องทั้งหมด และในที่สุดกฎหมายลงโทษผู้ที่ถือรักษาวันสะบาโตของพระบัญญัติข้อที่สี่ให้บริสุทธิ์จะถูกตราขึ้นมา พวกเขาจะถูกประณามว่าเป็นผู้ที่สมควรได้รับการลงโทษอย่างรุนแรง และหลังจากช่วงเวลาหนึ่งผ่านไป ประชาชนจะได้รับอิสระเสรีที่จะฆ่าพวกเขา ลัทธิโรมันในสมัยโลกเก่าและโปรเตสแตนต์ที่ละทิ้งความเชื่อในโลกสมัยใหม่จะปฏิบัติในแบบเดียวกันต่อคนทั้งหลายที่ถือรักษาบทบัญญัติทุกข้อของพระเจ้า {GC 615.2} {GCth17 533.2}

ประชากรของพระเจ้าจะถูกผลักเข้าไปสู่เหตุการณ์แห่งความลำบากและความทุกข์ยากตามที่ผู้เผยพระวจนะของพระเจ้าบรรยายไว้ว่าเป็นเวลาทุกข์ใจของยาโคบ " พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า เราได้ยินเสียงร้องเพราะความกลัว ความสยดสยองและความไร้สันติภาพ .....หน้าตาทุกคนจึงซีดไป อนิจจาเอ๋ย วันนั้นใหญ่โตเหลือเกิน ไม่มีวันใดเหมือนเป็นเวลาทุกข์ใจของยาโคบ แต่เขาก็ยังจะรอดวันนั้นไปได้" เยเรมีย์ 30:5-7 {GC 616.1} {GCth17 534.1}

การปล้ำสู้ของยาโคบด้วยการอธิษฐานในยามค่ำคืนแห่งความทุกข์ยากเพื่อขอความช่วยเหลือให้รอดพ้นจากเงื้อมมือของเอซาว (ปฐมกาล 32:24-30) เป็นภาพที่แสดงให้เห็นถึงประสบการณ์ของประชากรของพระเจ้าในเวลาแห่งความทุกข์ยาก เป็นเพราะการหลอกลวงเพื่อแย่งชิงพรจากบิดาที่ควรให้กับเอซาว ยาโคบจึงต้องหนีเอาชีวิตรอดเมื่อพี่ชายของเขาขู่จะฆ่าเขา ภายหลังจากที่อยู่ในสภาพคนหนีภัยเป็นเวลาหลายปี ยาโคบได้ออกเดินทางตามพระบัญชาของพระเจ้าพร้อมกับภรรยาและลูกๆ และฝูงสัตว์เลี้ยงเพื่อมุ่งหน้ากลับไปยังบ้านเกิด เมื่อเขามาถึงชายแดน เขาเกิดกลัวขึ้นมาเมื่อได้ข่าวว่าเอซาวกำลังเดินทางมาหาเขาพร้อมด้วยหมู่นักรบจำนวนมาก ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคงจะมาแก้แค้น คณะที่เดินทางมากับยาโคบไม่มีอาวุธติดมือและป้องกันตัวเองไม่ได้ ดูประหนึ่งว่าคงจะต้องตกเป็นเหยื่อความรุนแรงและคงถูกฆ่าอย่างไม่อาจปกป้องตนเองได้ และนอกเหนือจากภาระของความกังวลและความกลัวแล้ว เขายังถูกทับถมเพิ่มให้หนักขึ้นด้วยความทุกข์ของการตำหนิตัวเอง เป็นเพราะบาปของเขาเองที่นำอันตรายนี้มา ความหวังเดียวของเขาคือพระเมตตาคุณของพระเจ้า การอธิษฐานเป็นสิ่งเดียวเท่านั้นที่จะปกป้องเขา แต่กระนั้นเขาทำทุกสิ่งที่ตัวเขาเองต้องทำเพื่อแก้ไขความผิดที่เขาทำไว้กับพี่ชายและหลีกเลี่ยงภัยอันตรายที่คุกคามเข้ามา ผู้ติดตามของพระคริสต์จะทำสิ่งที่คล้ายคลึงกันนี้ด้วยเช่นกัน เมื่อพวกเขาเข้ามาใกล้เวลาแห่งความทุกข์ยาก พวกเขาจะทำทุกวิถีทางเพื่อจัดวางตัวเองให้อยู่ภายใต้แสงสว่างที่เหมาะสมต่อหน้าคนทั้งหลายเพื่อปลดเปลื้องอคติและหันเหภัยอันตรายที่คุกคามต่อเสรีภาพของสามัญสำนึก {GC 616.2} {GCth17 534.2}

เมื่อยาโคบส่งคนในครอบครัวให้ออกเดินทางไปล่วงหน้าเพื่อไม่ให้ใครได้เห็นความระทมทุกข์ของเขาแล้ว เขาก็เข้าเฝ้าอ้อนวอนพระเจ้าตามลำพัง เขาสารภาพบาปของเขาและยอมรับพระเมตตาคุณของพระเจ้าที่มีต่อเขาด้วยความขอบคุณด้วยความถ่อมตัวลงอย่างสุดซึ้ง เขาร้องทูลขอพันธสัญญาที่พระเจ้าทำไว้กับบรรพบุรุษและพระสัญญาที่พระองค์ประทานให้แก่เขาในนิมิตของยามค่ำคืนที่เบธเอลและในดินแดนที่เขาลี้ภัย วิกฤตในชีวิตของเขามาถึงแล้ว ทุกสิ่งตกอยู่ในอันตรายในความมืดมิดและความโดดเดี่ยวนั้น เขายังคงอธิษฐานและถ่อมตัวลงต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าต่อไป ทันใดนั้น มีมือหนึ่งวางบนบ่าของเขา เขาคิดว่าศัตรูกำลังมุ่งหวังเอาชีวิตของเขา และเขาปล้ำสู้กับผู้ที่มาจู่โจมเขาด้วยพลังแห่งความสิ้นหวังทั้งหมด เมื่อวันใหม่กำลังจะเริ่มต้นขึ้น ชายแปลกหน้ายื่นมือออกไปแตะด้วยกำลังเหนือธรรมชาติของมนุษย์ ชายที่แข็งแรงรู้สึกราวกับว่าตนเองเป็นอัมพาต และเขาก็ล้มลง ช่วยตนเองไม่ได้ ร้องไห้อ้อนวอนซบหน้าลงที่บริเวณคอของคู่ต่อสู้ลึกลับ บัดนี้ยาโคบทราบดีว่าบุคคลที่เขาต่อสู้อยู่นั้นเป็นทูตแห่งพันธสัญญา ถึงแม้เขาจะพิการและได้รับความเจ็บปวดอันแสนสาหัส แต่เขาก็ไม่ยอมปล่อยเป้าหมายของเขาไป นานแล้วที่เขาต้องทนอยู่กับความสับสน ความเศร้าเสียใจและความกังวลใจต่อบาปของเขา บัดนี้เขาจะต้องได้รับความมั่นใจว่าเขาได้รับการอภัยบาปแล้ว ดูเหมือนว่า อาคันตุกะจากพระเจ้ากำลังจะจากไป แต่ยาโคบกอดยึดทูตองค์นั้นไว้แน่น ทูลขอพระพร ทูตองค์นั้นร้องขอว่า "ปล่อยเราไปเถอะ เพราะใกล้สว่างแล้ว" แต่บรรพบุรุษร้องอุทานขึ้นว่า "ข้าพเจ้าไม่ยอมให้ท่านไป นอกจากท่านจะอวยพรแก่ข้าพเจ้า" สิ่งที่แสดงออกมาให้เห็นนี้ เป็นความมั่นใจที่หนักแน่นและพากเพียรเพียงไร หากคำร้องทูลนี้เป็นคำพูดที่โอ้อวดและแอบอ้าง ยาโคบคงถูกทำลายไปในพริบตาเดียว

แต่การทูลขอของเขานั้นเป็นความมั่นใจของคนที่สารภาพถึงความอ่อนแอและความไม่คู่ควรของเขา แต่ยังคงวางใจในพระเมตตาของพระเจ้าผู้ทรงรักษาพระสัญญาของพระองค์ {GC 616.3} {GCth17 534.3}

“เขาสู้กับทูตสวรรค์และมีชัย” โฮเชยา 12:4 ด้วยการถ่อมตน การกลับใจใหม่และการถวายตัวคนบาปที่ต้องตายผู้นี้จึงเอาชนะพระผู้ยิ่งใหญ่แห่งสวรรค์ได้ เขายึดมั่นในพระสัญญาของพระเจ้าด้วยมืออันสั่นเทา และพระทัยแห่งรักของพระองค์ไม่อาจหันหลังให้กับคำอ้อนวอนของคนบาป เพื่อเป็นหลักฐานแห่งชัยชนะและเป็นการหนุนใจให้ผู้อื่นทำตามแบบอย่างของเขาชื่อของเขาที่คอยเตือนถึงบาปของเขาถูกเปลี่ยนเป็นชื่อที่เป็นอนุสรณ์แห่งชัยชนะของเขาทั้งนี้ จากความจริงที่ว่ายาโคบมีชัยเหนือพระเจ้า เขาก็จะได้รับความมั่นใจว่าจะมีชัยชนะเหนือมนุษย์ด้วย เขาไม่กลัวที่ต้องเผชิญหน้ากับความโกรธของพี่ชายอีกต่อไปแล้ว เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นผู้ปกป้องเขา {GC 617.1} {GCth17 535.1}

ซาตานกล่าวหายาโคบต่อหน้าทูตสวรรค์ของพระเจ้าโดยอ้างสิทธิที่จะทำลายเขาเพราะบาปของเขา มันยุยงให้เอซาวมุ่งหน้ามาต่อสู้เขา และในระหว่างที่บรรพบุรุษท่านนี้ปล้ำสู้อยู่ตลอดทั้งคืนนั้น ซาตานพยายามบังคับให้ยาโคบรู้สึกผิด เพื่อให้เขาท้อใจและละทิ้งการพึ่งพิงในพระเจ้า ยาโคบถูกผลักดันจนเกือบสิ้นหวัง แต่เขาทราบดีว่าหากเขาไม่ได้การช่วยเหลือจากสวรรค์เขาจะต้องพินาศอย่างแน่นอน เขากลับใจจากบาปอันยิ่งใหญ่อย่างจริงใจ และร้องทูลขอพระเมตตาคุณจากพระเจ้า เขาจะไม่ยอมหันไปจากความตั้งใจของเขา แต่ยึดพระเจ้าผู้ทรงเป็นทูตแห่งสรวงสวรรค์ไว้แน่นและร้องทูลขอด้วยความจริงใจและด้วยความปวดร้าวจนกระทั่งได้ชัยชนะ {GC 618.1} {GCth17 535.2}

ดั่งซาตานชักจูงให้เอซาวเดินหน้าเข้าต่อสู้กับยาโคบฉันใด มันก็จะก่อกวนให้คนชั่วลุกขึ้นทำลายประชากรของพระเจ้าในช่วงเวลาแห่งความทุกข์ยากฉันนั้น และมันกล่าวหายาโคบฉันใด มันก็จะโหมข้อกล่าวหาใส่คนของพระเจ้าฉันนั้น มันถือว่าโลกอยู่ภายใต้อำนาจของมัน แต่คนกลุ่มเล็กๆ ที่ถือรักษาพระบัญญัติของพระเจ้ากำลังต่อต้านอำนาจของมันอยู่ หากมันกวาดล้างคนเหล่านี้ให้หมดไปจากโลกได้ มันก็จะได้รับชัยชนะอย่างเต็มบริบูรณ์ มันมองเห็นทูตสวรรค์บริสุทธิ์คอยปกป้องพวกเขาไว้ และมันอนุมานว่าบาปทั้งหมดของพวกเขาถูกอภัยไปแล้ว แต่มันไม่รู้ว่ากรณีของพวกเขาได้รับการตัดสินในสถานนมัสการเบื้องบนแล้ว มันรู้มาอย่างแม่นยำถึงบาปต่างๆ ซึ่งมันลวงให้พวกเขาลงมือไป และมันนำบาปเหล่านี้เสนอต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าด้วยแสงสว่างที่เกินความจริง เสนอให้เห็นว่าคนเหล่านี้ไม่สมควรได้รับความชอบพระทัยจากพระเจ้าเช่นเดียวกับตัวมันเอง มันประกาศว่าในแง่ของความยุติธรรมแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่สามารถอภัยบาปของพวกเขาโดยที่ยังทำลายมันและทูตสวรรค์ของมันได้ มันอ้างว่าคนเหล่านี้เป็นเหยื่อของมันและเรียกร้องให้มอบพวกเขาเหล่านั้นมาไว้ในมือของมันเพื่อทำลายทิ้ง {GC 618.2} {GCth17 535.3}

ในขณะที่ซาตานกล่าวหาประชากรของพระเจ้าในเรื่องบาปของพวกเขา องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงปล่อยให้มันล่อลวงพวกเขาจนถึงที่สุด ความวางใจในพระเจ้า ความเชื่อในพระองค์และความหนักแน่นมั่นคงของพวกเขาจะถูกทดสอบอย่างรุนแรง เมื่อพวกเขาต่างทบทวนอดีตของตนเอง ความหวังของพวกเขาก็พังทลาย เพราะพวกเขามองเห็นการดีเพียงน้อยนิดในชีวิตทั้งหมดของตนเอง พวกเขาตระหนักดีถึงความอ่อนแอและความไม่คู่ควร ซาตานพยายามทำให้พวกเขาผวากลัวกับความคิดว่าพวกเขาอยู่ในกรณีที่สิ้นหวัง

เพราะรอยเปื้อนมลทินของพวกเขานั้นไม่มีทางที่จะลบล้างออกไป มันหวังที่จะทำลายความเชื่อของพวกเขาเพื่อให้พวกเขายอมแพ้ต่อการทดลองและหันหลังออกไปจากความภักดีที่มีต่อพระเจ้า {GC 618.3} {GCth17 535.4}

แม้ประชากรของพระเจ้าจะถูกล้อมรอบด้วยศัตรูที่มุ่งหวังจะทำลายพวกเขา แต่กระนั้นความทุกข์ระทมใจที่พวกเขาต้องทนอยู่นั้น ไม่ได้เกิดจากความกลัวการกดขี่ข่มเหงอันเนื่องจากสัจธรรม พวกเขากลัวว่า พวกเขายังไม่ได้สารภาพบาปทุกบาปและกลัวว่าความผิดบางประการที่ยังอยู่ในตัวจะทำให้พวกเขาไม่ได้รับพระสัญญาของพระเจ้าที่ว่า "เราจะเฝ้ารักษาเจ้าให้พ้นจากช่วงเวลาแห่งการทดลองใจซึ่งจะมาถึงคนทั่วทั้งโลก" วิวรณ์ 3:10 หากพวกเขาได้รับความมั่นใจว่าบาปได้รับการอภัยแล้ว พวกเขาก็จะไม่หวั่นเกรงการทรมานหรือความตาย แต่หากพิสูจน์แล้วว่าพวกเขาไม่คู่ควรและต้องสูญเสียชีวิตเนื่องจากความบกพร่องในอุปนิสัยแล้ว พระนามบริสุทธิ์ของพระเจ้าก็จะได้รับการตำหนิ {GC 619.1} {GCth17 536.1}

พวกเขาได้ยินเสียงการวางแผนการทรยศและมองเห็นการกบฏที่เกิดขึ้นอยู่ทั่วทุกทิศ และสิ่งเหล่านี้กระตุ้นอยู่ภายในพวกเขาให้เกิดความปรารถนาอย่างแรงกล้า ซึ่งเป็นความใฝ่ฝันที่แท้จริงของจิตวิญญาณที่ต้องการให้การละทิ้งศาสนาอันยิ่งใหญ่นี้และความชั่วร้ายของคนอธรรมสิ้นสุดลง แต่ในขณะที่พวกเขาทูลวิงวอนขอพระเจ้าให้หยุดยั้งผลงานของการกบฏนี้ ความรู้สึกสำนึกที่เด่นชัดบอกพวกเขาว่า พวกเขาไม่มีอำนาจพอที่จะต้านและห้ามปรามคลื่นความชั่วที่ยิ่งใหญ่เหล่านี้ได้ พวกเขารู้สึกว่า หากเขาใช้ความสามารถทั้งหมดในงานการรับใช้พระคริสต์อย่างสม่ำเสมอ มุ่งมั่นรับใช้ด้วยกำลังอย่างเต็มที่แล้ว กองกำลังของซาตานคงมีกำลังที่จะมีชัยเหนือพวกเขาได้น้อยลงกว่านี้ {GC 619.2} {GCth17 536.2}

พวกเขาถ่อมจิตวิญญาณของตนเองลงต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า ชี้ไปยังการกลับใจจากบาปมากมายในอดีตและร้องทูลขอพระสัญญาของพระเจ้า "ให้มันยอมอยู่ใต้การปกป้องของเรา ให้มันสร้างสันติภาพกับเรา ให้มันสร้างสันติภาพกับเรา" อิสยาห์ 27:5 ความเชื่อของพวกเขาไม่ได้สูญสลายไปเพียงเพราะคำอธิษฐานต่างๆ ไม่ได้รับคำตอบในทันที ถึงแม้พวกเขาจะตกอยู่ในความกังวล ความหวาดกลัวและความระทมทุกข์ที่แสนสาหัส พวกเขาก็ไม่ได้หยุดที่จะร้องทูลขอ พวกเขายึดมั่นในพระกำลังของพระเจ้าเหมือนที่ยาโคบกอดทูตสวรรค์ไว้และคำที่จิตวิญญาณพูดออกมาคือ "ข้าพเจ้าไม่ยอมให้ท่านไป นอกจากท่านจะอวยพรแก่ข้าพเจ้า" {GC 619.3} {GCth17 536.3}

หากก่อนหน้านี้ยาโคบไม่กลับใจจากบาปที่แย่งสิทธิบุตรหัวปีด้วยการฉ้อโกงแล้ว พระเจ้าจะไม่สดับฟังคำอธิษฐานของเขาและรักษาชีวิตของเขาด้วยความเมตตาปรานี ในช่วงเวลาแห่งความทุกข์ยากก็จะเป็นเช่นนี้เหมือนกัน หากประชากรของพระเจ้ายังมีบาปที่ไม่ได้สารภาพปรากฏขึ้นมาตรงหน้าพวกเขาในขณะที่ต้องทรมานอยู่ด้วยความหวาดกลัวและความระทมทุกข์แล้ว พวกเขาคงจะท่วมท้นด้วยความรู้สึกมากมาย ความท้อแท้ใจจะทำลายความเชื่อของพวกเขาและพวกเขาคงจะไม่มีความมั่นใจที่จะทูลอ้อนวอนขอพระเจ้าช่วยพวกเขาให้หลุดพ้น แต่ในขณะที่พวกเขารู้สึกสำนึกอย่างลึกซึ้งถึงความไม่คู่ควรของตนเองนั้น พวกเขาไม่มีความผิดใดที่ปกปิดไว้ซึ่งจะต้องถูกเปิดเผย บาปต่างๆ ของพวกเขาได้ไปสู่การพิพากษาก่อนหน้านี้แล้วและถูกลบออกไปหมดแล้วและพวกเขาระลึกถึงบาปเหล่านั้นไม่ได้อีกต่อไป {GC 620.1} {GCth17 537.1}

ซาตานนำคนมากมายให้เชื่อว่าพระเจ้าจะทรงมองข้ามความไม่ซื่อสัตย์เล็กๆ น้อยๆ ในชีวิต แต่วิธีการที่พระองค์ทรงจัดการกับยาโคบนั้นแสดงให้เห็นว่าพระองค์จะไม่ทรงอนุญาตหรือยอมทนต่อความชั่วทุกคนที่พยายามแก้ตัวหรือปกปิดบาปของตนเองและปล่อยให้บาปนั้นยังคงถูกบันทึกอยู่ในหนังสือแห่งสวรรค์โด

ยไม่ยอมสารภาพหรือไม่ยอมรับการอภัยจะพ่ายแพ้แก่ซาตาน ยิ่งมีอาชีพการงานที่สูงส่งและมีตำแหน่งที่มีเกียรติมากเท่าไร วิถีทางของพวกเขาจะยิ่งน่าเศร้าใจในสายพระเนตรของพระเจ้าและศัตรูยิ่งใหญ่ของพวกเขาจะได้รับชัยชนะอย่างแน่นอนมากยิ่งขึ้นเท่านั้น ผู้ที่รีรอไม่เตรียมตัวให้พร้อมสำหรับวันของพระเจ้าจะไม่สามารถรับชัยชนะเมื่อวันแห่งความทุกข์ยากมาถึงหรือเมื่อเวลาใดๆ ที่ตามมาภายหลัง ทุกคนที่มีสภาพเช่นนั้นจะหมดหวัง {GC 620.2} {GCth17 537.2}

ผู้ที่อ้างตนเป็นคริสเตียนซึ่งต้องเผชิญหน้ากับความขัดแย้งอันน่ากลัวโดยไม่ได้เตรียมตัวให้พร้อมนั้น จะสารภาพบาปของพวกเขาด้วยคำพูดเร่าร้อนปวดร้าวอย่างสิ้นหวังในขณะที่คนชั่วยินดีปรีดาในความทุกข์ยากของพวกเขา คำสารภาพบาปนี้มีลักษณะเหมือนคำสารภาพของเอซาวหรือของยูดาส ผู้ที่กล่าวคำสารภาพนี้จะเสียใจต่อผลที่เกิดจากการล่วงละเมิดแต่ไม่ได้เสียใจในความผิด พวกเขาไม่ได้สำนึกผิดอย่างแท้จริงและไม่ได้รังเกียจความชั่วร้าย พวกเขายอมรับบาปของพวกเขาเนื่องจากกลัวการลงโทษ แต่เหมือนเช่นฟาโรห์ในอดีต พวกเขาจะกลับไปท้าทายสวรรค์หากเมื่อการพิพากษาจะถูกถอนออกไป {GC 620.3} {GCth17 537.3}

ประวัติของยาโคบยังช่วยให้ความมั่นใจอีกด้วยว่า พระเจ้าจะไม่ทรงละทิ้งคนเหล่านั้นที่ทำบาปเนื่องจากถูกหลอกและถูกล่อลวงและถูกทรยศแต่หันกลับมาหาพระองค์พร้อมด้วยการกลับใจอย่างแท้จริง ในขณะที่ซาตานคอยหาทางที่จะทำลายคนกลุ่มนี้ พระเจ้าจะทรงบัญชาให้ทูตสวรรค์ของพระองค์มาปลอบใจและปกป้องพวกเขาในยามที่ตกอยู่ในอันตราย การจู่โจมของซาตานนั้นรุนแรงและแน่วแน่ การหลอกลวงของมันน่ากลัว แต่พระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้นอยู่เหนือประชากรของพระองค์และพระกรรณของพระองค์คอยสดับฟังเสียงร้องของพวกเขา ความทุกข์ระทมของพวกเขานั้นยิ่งใหญ่ เปลวไฟในเตาไฟร้อนระอุราวกับว่ากำลังจะเผาไหม้พวกเขาให้พินาศไป แต่พระองค์ผู้ทรงชำระให้บริสุทธิ์จะทรงนำพวกเขาออกมาดั่งทองคำที่ผ่านการหลอมด้วยไฟ ความรักของพระเจ้าที่ทรงมีต่อบุตรทั้งหลายของพระองค์ในช่วงเวลาแห่งการทดสอบที่รุนแรงที่สุดนั้นยังมั่นคงและอ่อนโยนเช่นเดียวกับในยามที่พวกเขาอุดมสมบูรณ์พูนสุขที่สุด แต่เป็นเรื่องที่จำเป็นต้องใส่พวกเขาไว้ในเตาไฟ ความฝักใฝ่ทางโลกจะต้องถูกเผาทิ้งไปให้หมด เพื่อพระฉายาของพระคริสต์จะถูกสะท้อนออกมาให้เห็นได้อย่างบริบูรณ์ {GC 621.1} {GCth17 538.1}

ฤดูกาลแห่งความทุกข์ยากและการทรมานที่กำลังจะเกิดขึ้นเบื้องหน้าเรานั้นต้องการความเชื่อที่ทนความเหนื่อยอ่อน การเนิ่นช้าและความหิวกระหายได้ เป็นความเชื่อที่จะไม่อ่อนเปลี้ยแม้ถูกทดลองอย่างรุนแรง พระเจ้าประทานเวลาแห่งพระกรุณาธิคุณให้กับทุกคนเพื่อให้พวกเขาเตรียมพร้อมสำหรับช่วงเวลานั้น ยาโคบได้รับชัยชนะเพราะความพากเพียรและความมุ่งมั่น ชัยชนะของเขาเป็นหลักฐานแสดงให้เห็นถึงอำนาจแห่งการยืนหยัดอธิษฐาน ทุกคนที่ยึดมั่นในพระสัญญาของพระเจ้าเหมือนยาโคบยึดมั่นและเป็นผู้ที่ตั้งใจจริงและพากเพียรเหมือนเช่นที่ยาโคบเป็นจะได้ชัยชนะเหมือนเช่นที่ยาโคบได้รับชัยชนะมาแล้ว ผู้ที่ไม่ยอมละทิ้งตนเอง ไม่ยอมดิ้นรนปล้ำสู้ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าและไม่ยอมอธิษฐานเป็นเวลายาวนานด้วยความจริงใจเพื่อทูลขอพระพรจากพระองค์ เขาก็จะไม่ได้รับ มีน้อยคนเพียงไรที่เข้าใจว่าอะไรคือการปล้ำสู้กับพระเจ้า มีน้อยคนนักที่เคยทุ่มเทจิตวิญญาณของพวกเขาแสวงหาพระเจ้าด้วยความปรารถนาอย่างรุนแรงจนกระทั่งพลังของร่างกายถูกใช้ไปจนหมด เมื่อคลื่นแห่งความท้อแท้ผิดหวังที่ไม่มีภาษาใดอาจบรรยายโหมกระหน่ำผู้ที่เฝ้าอ้อนวอนนั้น มีน้อยคนเพียงไรที่ยังคงยึดมั่นอยู่กับพระสัญญาของพระเจ้าด้วยความเชื่อที่มั่นคง {GC 621.2} {GCth17 538.2}

ในเวลานี้ บรรดาผู้ที่มีความเชื่อน้อยกำลังอยู่ในอันตรายที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของการตกอยู่ภายใต้อำนาจการหลอกลวงของซาตา

นและคำสั่งกฎหมายที่จะบังคับมโนธรรม และถึงแม้พวกเขาจะทนต่อการทดสอบได้ แต่เมื่อเวลาแห่งความทุกข์ยากมาถึง พวกเขาก็จะตกลงไปสู่ความทุกข์ลำบากและความปวดร้าวมากยิ่งขึ้น เพราะพวกเขาไม่ได้ฝึกนิสัยที่จะวางใจในพระเจ้า บทเรียนแห่งความเชื่อที่พวกเขาละเลยนั้น พวกเขาจะถูกกดดันบังคับให้เรียนรู้ด้วยความผิดหวังที่แสนสาหัส {GC 622.1} {GCth17 539.1}

บัดนี้เราจะต้องทำความรู้จักกับพระเจ้าด้วยการพิสูจน์พระสัญญาของพระองค์ ทูตสวรรค์บันทึกทุกคำอธิษฐานที่จริงจังและจริงใจ เราควรจะต้องยอมสละสิ่งที่สนองความต้องการอย่างเห็นแก่ตัวมากกว่าที่จะละเลยการสื่อสัมพันธ์กับพระเจ้า ความยากจนอย่างแสนลำเค็ญที่สุดและการละทิ้งตนอย่างยิ่งใหญ่ที่สุดซึ่งพระเจ้าทรงยอมรับ จะดีกว่าทรัพย์สมบัติ เกียรติยศ ความสุขสบาย และมิตรภาพที่พระเจ้าไม่ทรงยอมรับ เราจะต้องใช้เวลาอธิษฐาน หากเราปล่อยให้ความคิดของเราไปหมกมุ่นอยู่กับผลประโยชน์ของโลก องค์พระผู้เป็นเจ้าอาจจะประทานเวลาให้แก่เราโดยทรงนำรูปเคารพต่างๆ ของเราซึ่งได้แก่ทองคำ บ้านและที่ดินอันอุดมสมบูรณ์ออกไปจากตัวเรา {GC 622.2} {GCth17 539.2}

คนหนุ่มสาวจะไม่ถูกชักจูงให้ทำบาปหากพวกเขาปฏิเสธที่จะก้าวเข้าไปในทางเดินอื่นใดเว้นเสียแต่เส้นทางที่พวกเขาจะทูลขอพระพรของพระเจ้าได้ หากผู้สื่อข่าวที่นำคำเตือนสุดท้ายซึ่งเคร่งขรึมจริงจังมาให้แก่โลกจะอธิษฐานทูลขอพระพรจากพระเจ้า ไม่ใช่ด้วยท่าทีอันเยือกเย็น ไร้ชีวิตและเกียจคร้าน แต่ด้วยท่าทีอันร้อนรนและด้วยความเชื่อเหมือนยาโคบ พวกเขาจะพบสถานที่หลายแห่งที่จะพูดได้ว่า “ข้าพเจ้าได้เห็นพระเจ้าต่อหน้าข้าพเจ้า แล้วพระองค์ทรงไว้ชีวิตข้าพเจ้า” ปฐมกาล 32:30 สวรรค์จะจัดให้พวกเขาเป็นเหมือนเจ้าชายผู้มีกำลังที่จะรับชัยชนะร่วมกับพระเจ้าและกับมนุษย์ {GC 622.3} {GCth17 539.3}

“เวลายากลำบากอย่างไม่เคยมีมา” ดาเนียล 12:1 กำลังจะเริ่มต้นขึ้นต่อหน้าเราในไม่ช้า และเราจะต้องการประสบการณ์ซึ่งบัดนี้เรายังไม่มีและเป็นประสบการณ์ที่หลายคนเกียจคร้านเกินกว่าที่จะรับไว้ โดยปกติแล้ว เหตุการณ์ที่คาดว่าจะเกิดขึ้นมักจะสร้างความทุกข์ยากมากกว่าสิ่งที่เกิดขึ้นจริง แต่วิกฤตที่อยู่เบื้องหน้าของเราไม่เป็นเช่นนั้น ภาพการบรรยายเหตุการณ์อย่างชัดแจ้งเห็นจริงนั้น ยังเทียบไม่ได้กับขนาดความรุนแรงของการทดสอบทรหดอันสาหัส ในเวลาของความทุกข์ยากนั้น จิตวิญญาณทุกดวงจะต้องยืนอยู่เบื้องพระพักตร์พระเจ้าด้วยตัวเอง “ถึงแม้ว่าโนอาห์ ดาเนียลและโยบอยู่ในนั้น พระยาห์เวห์องค์เจ้านายตรัสดังนี้ว่า เรามีชีวิตอยู่แน่อย่างไร พวกเขาก็ไม่อาจช่วยบุตรชายและบุตรสาวให้รอดได้ พวกเขาจะช่วยเฉพาะชีวิตของเขาได้ด้วยความชอบธรรมของเขา” เอเสเคียล 14:20 {GC 622.4} {GCth17 539.4}

บัดนี้ ในขณะที่มหาปุโรหิตของเรากำลังทำการลบมลทินบาปให้พวกเราอยู่นั้น เราจะต้องแสวงหาที่จะเป็นคนดีรอบคอบในพระคริสต์ องค์พระผู้ช่วยให้รอดของเราไม่ทรงยอมปล่อยแม้เพียงความนึกคิดของพระองค์ให้พ่ายแพ้ต่ออำนาจการทดลอง ซาตานคอยหาสักจุดในหัวใจของมนุษย์ที่มันจะเข้ายึดครอง การเก็บถนอมความปรารถนาแห่งบาปไว้จะเป็นจุดที่การทดลองของมันจะถือสิทธิ์แสดงอำนาจให้เห็น แต่พระคริสต์ทรงประกาศถึงพระองค์เองว่า “ผู้ครองโลกกำลังจะมา ผู้นั้นไม่มีสิทธิอำนาจอะไรเหนือเรา” ยอห์น 14:30 ซาตานไม่สามารถหาจุดใดในพระบุตรของพระเจ้าที่มันจะมีชัยเหนือได้ พระองค์ทรงถือรักษาพระบัญญัติทั้งหลายของพระบิดา และไม่มีบาปในพระองค์ที่ซาตานสามารถนำมาใช้ให้ตนเองได้รับประโยชน์ คุณลักษณะเช่นนี้จะต้องเป็นของผู้ที่จะยืนหยัดอยู่ในช่วงเวลาแห่งความทุกข์ยาก {GC 623.1} {GCth17 540.1}

ชีวิตในขณะนี้เท่านั้นที่เราจะต้องแยกบาปออกไปจากตัวเราโดยผ่านทางความเชื่อในพระโลหิตที่ลบบาปของพระคริสต์ พระผู้ช่วยให้รอดผู้ประเสริฐของเราทรงเชื้อเชิญเราให้เข้าติดสนิทกับพระองค์ เอาความอ่อนแอของเราผูกติดกับพระกำลังของพระองค์ เอาความโง่เขลาของเรามัดติดกับพระปัญญาของพระองค์ เอาความไม่คู่ควรของเราประสานเข้ากับคุณงามความดีของพระองค์ การทรงจัดเตรียมของพระเจ้าเป็นโรงเรียนที่เราจะต้องเข้าเรียนเพื่อเรียนรู้ถึงความอ่อนสุภาพและความถ่อมตนของพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตั้งเป้าหมายที่แท้จริงของชีวิตไว้ตรงหน้าเรา ซึ่งไม่ใช่หนทางที่เราเลือกซึ่งดูเหมือนง่ายกว่าและสุขสบายกว่าสำหรับตัวเรา แต่เป็นเป้าหมายที่แท้จริงของชีวิต ทั้งหมดนี้ขึ้นอยู่กับเราที่จะให้ความร่วมมือกับตัวแทนต่างๆ ซึ่งพระเจ้าแห่งสรวงสวรรค์ทรงใช้ในพระราชกิจการปรับปรุงอุปนิสัยของเราให้เป็นไปตามแบบอย่างของพระเจ้า ไม่มีใครคนใดจะละเลยหรือถ่วงภาระกิจนี้ไว้โดยไม่ต้องพบกับภัยอันตรายน่ากลัวที่สุดที่เกิดกับจิตวิญญาณของพวกเขา {GC 623.2} {GCth17 540.2}

ในนิมิต อัครสาวกยอห์นได้ยินเสียงหนึ่งดังขึ้นในสวรรค์ร้องประกาศว่า “วิบัติจะมีแก่แผ่นดินโลกและทะเล เพราะว่ามารได้ลงมาหาเจ้าทั้งหลายด้วยความเดือดดาลอย่างยิ่งเพราะมันรู้ว่าเวลาของมันมีน้อย” วิวรณ์ 12:12 ภาพเหตุการณ์ที่ทำให้เกิดเสียงร้องประกาศที่ดังมาจากสวรรค์นี้ช่างน่ากลัวอย่างยิ่ง ความโกรธเคืองของซาตานเพิ่มขึ้นในขณะที่เวลาของมันลดน้อยลง และการหลอกลวงและการทำลายของมันมาถึงจุดสุดยอดเมื่อเวลาแห่งความทุกข์ยากมาถึง {GC 623.3} {GCth17 540.3}

ในเวลาอีกไม่นาน ภาพเหตุการณ์ที่มีลักษณะเหนือธรรมชาติจะปรากฏขึ้นบนท้องฟ้าเพื่อเป็นสัญลักษณ์แสดงถึงอำนาจของผีมารที่ทำการอัศจรรย์ วิญญาณของมารร้ายจะออกไปยังกษัตริย์ต่างๆ ของโลกนี้และไปยังทั่วทั้งโลกเพื่อผูกมัดพวกเขาไว้ในการหลอกลวงและเร่งเร้าให้เข้าร่วมกับซาตานในการต่อสู้ครั้งสุดท้ายเพื่อต่อต้านรัฐบาลของสวรรค์ ผู้ปกครองและพลเมืองทั้งหลายจะถูกหลอกโดยตัวแทนเหล่านี้ด้วยเช่นกัน หลายคนจะลุกขึ้นแสร้งทำตัวว่าตนเป็นพระคริสต์ และอ้างชื่อและเรียกร้องให้ถวายการนมัสการซึ่งเป็นของพระผู้ช่วยให้รอดของโลก พวกเขาจะกระทำการอัศจรรย์ด้วยการรักษาคนป่วยและอ้างว่ามีเรื่องจากสวรรค์ที่จะเปิดเผย แต่เป็นเรื่องราวที่ขัดแย้งกับคำพยานในพระคัมภีร์ {GC 624.1} {GCth17 541.1}

เพื่อเป็นฉากสุดยอดในละครอันยิ่งใหญ่ของการหลอกลวง ซาตานเองจะปลอมตัวเป็นพระคริสต์ คริสตจักรได้แสดงตนมาเนิ่นนานแล้วว่าเฝ้ารอคอยการเสด็จกลับมาของพระผู้ช่วยให้รอดในฐานะที่เป็นความหวังอันบริบูรณ์ของพวกเขา บัดนี้จ้าวจอมหลอกลวงผู้ยิ่งใหญ่จะทำตัวให้ดูประหนึ่งว่าพระคริสต์เสด็จมาแล้ว ในสถานที่ต่างๆ บนโลก ซาตานจะปรากฏตัวท่ามกลางมนุษย์อย่างยิ่งใหญ่ในลักษณะที่เต็มไปด้วยแสงเจิดจ้าซึ่งคล้ายคลึงกับคำบรรยายของพระบุตรของพระเจ้าที่ยอห์นเปิดเผยไว้ในพระธรรมวิวรณ์ วิวรณ์ 1:13-15 รัศมีภาพที่ล้อมอยู่รอบตัวมันล้ำเลิศเหนือกว่าสิ่งใดๆ ที่ตาของมนุษย์ผู้ที่ต้องตายยังรอคอยที่จะเห็น เสียงตะโกนแห่งความมีชัยดังก้องขึ้นในอากาศ “พระคริสต์เสด็จมาแล้ว พระคริสต์เสด็จมาแล้ว” ประชาชนต่างก้มกราบลงต่อหน้ามันด้วยความเคารพ ในขณะที่มันชูมือทั้งสองขึ้นและประกาศอวยพรพวกเขาเหมือนพระคริสต์ทรงอวยพรสาวกทั้งหลายในขณะที่พระองค์ยังทรงดำเนินอยู่ในโลก เสียงของมันนั้นนุ่มนวลและน่าฟัง ถึงกระนั้นก็ยังเต็มไปด้วยความไพเราะ ด้วยน้ำเสียงที่อ่อนโยนและเมตตา มันประกาศความจริงแห่งพระคุณของสวรรค์เช่นเดียวกับที่พระผู้ช่วยให้รอดเคยตรัสไว้ มันรักษาโรคภัยของประชาชน และแล้ว ด้วยลักษณะที่เป็นเหมือนพระคริสต์

มันอ้างว่าได้เปลี่ยนวันสะบาโตเป็นวันอาทิตย์แล้ว และสั่งให้ทุกคนถือรักษาวันที่มันอวยพร มันยังประกาศอีกว่าผู้ที่ยังคงยืนกรานถือรักษาวันที่เจ็ดให้บริสุทธิ์กำลังลบหลู่นามของมันด้วยการปฏิเสธที่จะฟังทูตสวรรค์ที่นำแสงสว่างและความจริงมาให้แก่พวกเขา นี่เป็นการหลอกลวงอย่างแรงกล้ามีอำนาจแทบจะครอบงำอย่างเหลือเชื่อ เหมือนเช่นชาวสะมาเรียที่ถูกซีโมนชาวมากัสหลอก ฝูงชนตั้งแต่คนเล็กน้อยที่สุดจนถึงผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดเชื่อเวทมนตร์เหล่านี้ ต่างพูดกันว่า นี่ “คือฤทธานุภาพของพระเจ้าที่เรียกว่ามหิทธิฤทธิ์” กิจการ 8:10 {GC 624.2} {GCth17 541.2}

แต่ประชากรของพระเจ้าจะไม่ถูกหลอก คำสอนของพระคริสต์เทียมเท็จไม่ได้เป็นไปตามคำสอนในพระคัมภีร์ คำอวยพรของมันประกาศให้แก่ผู้ที่บูชาสัตว์ร้ายและรูปของมัน ซึ่งเป็นคนกลุ่มเดียวกันกับที่พระคัมภีร์เปิดเผยไว้ว่าจะได้รับพระพิโรธของพระเจ้าที่จะเทออกมาโดยไม่ได้เจือปนกับสิ่งใด {GC 625.1} {GCth17 542.1}

และยิ่งไปกว่านี้ ซาตานไม่ได้รับอนุญาตให้ปลอมแปลงวิธีการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ พระผู้ช่วยให้รอดทรงเตือนประชากรของพระองค์ถึงการหลอกลวงนี้ และพระองค์ตรัสถึงลักษณะของการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ไว้อย่างชัดเจน “เพราะว่าจะมีพระคริสต์เทียมเท็จและผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จหลายคนปรากฏขึ้น แสดงหมายสำคัญและอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่เพื่อล่อลวงแม้พวกที่พระเจ้าทรงเลือกถ้าเป็นได้ นี่แน่ะ เราบอกพวกท่านไว้ก่อนแล้ว เพราะฉะนั้นถ้าใครบอกท่านว่า ‘ดูซิ ท่านผู้นั้นอยู่ในถิ่นทุรกันดาร’ อย่าออกไป หรือบอกว่า ‘ดูซิ อยู่ที่ห้องชั้นใน’ ก็อย่าเชื่อ เพราะว่าฟ้าแลบจากทิศตะวันออกส่องไปจนถึงทิศตะวันตกอย่างไร การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้น” มัทธิว 24:24-27, 31; 25:31 วิวรณ์ 1:7 1 เธสะโลนิกา 4:16, 17 การเสด็จกลับมาของพระเยซูนั้นไม่มีทางที่จะปลอมแปลงได้ ทุกคนจะมองเห็นการเสด็จมาของพระองค์ทั่วทั้งโลกจะเป็นประจักษ์พยาน {GC 625.2} {GCth17 542.2}

มีเฉพาะผู้ที่ศึกษาพระคัมภีร์ด้วยความขยันหมั่นเพียรเสมอมาและผู้ที่ยอมรับความรักของสัจธรรมเท่านั้นที่จะถูกปกป้องจากการหลอกลวงอันรุนแรงซึ่งจับโลกนี้ไว้เป็นเชลย ด้วยคำพยานในพระคัมภีร์ พวกเขาจะจับผิดผู้หลอกลวงที่ปลอมตัวมา เวลาแห่งการทดสอบจะมาถึงทุกคน ด้วยการฝัดร่อนของการทดลอง คริสเตียนแท้จะปรากฏให้เห็น ในเวลานี้ประชากรของพระเจ้าตั้งมั่นอยู่ในพระวจนะของพระองค์จนไม่ยอมแพ้ต่อหลักฐานทางความรู้สึกของพวกเขาหรือไม่ ในวิกฤตเช่นนี้ พวกเขาจะยังคงยึดมั่นพระคัมภีร์และพระคัมภีร์เท่านั้นหรือไม่ หากเป็นไปได้ซาตานจะกันไม่ให้พวกเขาเตรียมตัวพร้อมที่จะลุกขึ้นยืนในวันนั้น มันจะจัดการกับกิจธุระต่างๆ เพื่อขวางกั้นทางของพวกเขา และให้พวกเขาพัวพันกับทรัพย์สินทางฝ่ายโลก ทำให้พวกเขาต้องแบกภาระที่หนักและเหนื่อยล้า เพื่อจิตใจของพวกเขาจะถูกทับถมด้วยเรื่องต่างๆ ในชีวิตและวันเวลาของการทดสอบจะมาถึงเหมือนดั่งขโมยย่องเข้ามา {GC 625.3} {GCth17 542.3}

เมื่อผู้นำทั้งหลายในโลกคริสเตียนออกกฎหมายสั่งต่อต้านผู้ที่ถือรักษาพระบัญญัติไม่ให้ได้รับการปกป้องของรัฐบาลและปล่อยให้ตกอยู่ในมือของผู้ที่ต้องการทำลายพวกเขานั้น ประชากรของพระเจ้าจะหนีออกไปจากเมืองและหมู่บ้านและรวมตัวกันเป็นกลุ่ม อาศัยในที่เปล่าเปลี่ยวและห่างไกลที่สุด มีคนมากมายได้ที่พักพิงในภูเขาอันมั่นคงเหมือนเช่นคริสเตียนที่อาศัยอยู่ในหุบเขาพิดมอนท์ พวกเขาจะใช้ที่สูงของโลกเป็นวิหารและจะขอบคุณพระเจ้าสำหรับ “ที่ลี้ภัย....เป็นป้อมหิน” อิสยาห์ 33:16 แต่คนมากมายจากทุกชนชาติและทุกชนชั้น ทั้งคนชั้นระดับสูงและคนชั้นระดับต่ำ คนร่ำรวยและคนยากจน คนผิวดำและคนผิวขาวจะถูกจับกุมอย่างไม่ยุติธรรมและโหดเหี้ยมที่สุด ผู้ที่พระเจ้าทรงรักต้องใช้ชีวิตในช่วงวันเวลาแห่งความยากลำบากด้วยการถูกโซ่ล่ามไว้ พวกเขาถูกกักขังอยู่ในเรือนจำ ถูกตัดสินประหารชีวิต

บางคนถูกปล่อยทิ้งให้อดตายในห้องกักขังใต้ดินที่เหม็นและมืด ไม่มีหูของมนุษย์คนใดได้ยินเสียงร้องคร่ำครวญของพวกเขา ไม่มีมือมนุษย์คนใดที่จะยื่นเข้าไปช่วยพวกเขา {GC 626.1} {GCth17 543.1}

พระเจ้าทรงลืมประชากรของพระองค์ในช่วงเวลาแห่งความทุกข์ยากแล้วหรือ พระองค์ทรงลืมโนอาห์ผู้สัตย์ซื่อแล้วหรือเมื่อการพิพากษามายังโลกในยุคสมัยก่อนน้ำท่วมโลก พระองค์ทรงลืมโลทแล้วหรือเมื่อไฟตกลงมาจากสวรรค์เพื่อเผาเมืองในที่ราบ พระองค์ทรงลืมโยเซฟแล้วหรือในขณะที่เขาอยู่ท่ามกลางคนกราบไหว้รูปเคารพในประเทศอียิปต์ พระองค์ทรงลืมเอลียาห์แล้วหรือเมื่อเขาถูกขู่ด้วยคำสาบานของพระนางเยเซเบลที่จะทรงฆ่าเขาให้เหมือนกับที่เขาทำกับผู้ทำนายของพระบาอัล พระองค์ทรงลืมเยเรมีย์ที่ถูกคุมขังอยู่ในหลุมที่มืดและหดหู่แล้วหรือ พระองค์ทรงลืมผู้ทรงเกียรติสามคนในเตาที่ไฟลุกอยู่หรือดาเนียลในถ้ำสิงห์แล้วหรือ {GC 626.2} {GCth17 543.2}

“แต่ศิโยนกล่าวว่า ‘พระยาห์เวห์ได้ทรงละทิ้งข้าแล้ว และองค์เจ้านายทรงลืมข้าเสียแล้ว’ ‘ผู้หญิงจะลืมบุตรของนางที่ยังกินนมอยู่และไม่สงสารบุตรจากครรภ์ของนางได้หรือ’ และถึงแม้ว่าคนเหล่านี้จะลืมได้ แต่เราก็จะไม่ลืมเจ้า ดูสิ เราได้สลักเจ้าไว้บนฝ่ามือของเรา กำแพงเมืองของเจ้าอยู่ต่อหน้าเราเสมอ” อิสยาห์ 49:14-16 พระเจ้าจอมโยธาตรัสไว้แล้วว่า “ผู้ใดได้แตะต้องเจ้า ก็ได้แตะต้องแก้วพระเนตรของพระองค์” เศคาริยาห์ 2:8 {GC 626.3} {GCth17 543.3}

แม้ว่าศัตรูจะโยนพวกเขาไปไว้ในเรือนจำ แต่กระนั้นกำแพงคุกมืดไม่สามารถตัดพวกเขาออกจากการสื่อสารระหว่างจิตวิญญาณของเขากับพระคริสต์ได้ พระองค์ผู้ทรงมองเห็นความอ่อนแอทั้งหลาย พระองค์ผู้ทรงคุ้นเคยกับการทดลอง พระองค์ทรงอยู่เหนืออำนาจทั้งหมดของโลก และทูตสวรรค์จะลงมาหาพวกเขาในห้องขังอันโดดเดี่ยวเพื่อนำแสงสว่างและสันติสุขของสวรรค์มาให้ เรือนจำจะเป็นดั่งพระราชวังเพราะว่าผู้ที่ร่ำรวยในความเชื่ออาศัยอยู่ที่นั่น และกำแพงที่เศร้าหมองจะสว่างขึ้นด้วยแสงจากสวรรค์เหมือนเมื่อสมัยเปาโลและสิลาสอธิษฐานและร้องเพลงสรรเสริญกลางดึกในคุกมืดของเมืองฟีลิปปี {GC 627.1} {GCth17 544.1}

การพิพากษาของพระเจ้าจะลงมายังผู้ที่พยายามกดขี่และทำลายประชากรของพระองค์ ความอดทนนานของพระองค์ที่มีต่อคนชั่วทำให้พวกเขากล้าหาญมากยิ่งขึ้นที่จะล่วงละเมิด แต่การลงโทษของพวกเขานั้นจะเกิดขึ้นอย่างแน่นอนและน่ากลัวเพราะถูกหน่วงเหนี่ยวไว้เป็นเวลานานแล้ว “พระยาห์เวห์จะทรงลุกขึ้นเหมือนที่ภูเขาเปรีซิม.. พระองค์จะกริ้วเหมือนที่ในหุบเขากิเบโอนเพื่อทำพระราชกิจของพระองค์ อันเป็นพระราชกิจที่แปลก และเพื่อทำงานของพระองค์ อันเป็นงานที่ประหลาด” อิสยาห์ 28:21 พระราชกิจการลงโทษของพระเจ้าผู้ทรงความเมตตานั้นเป็นพระราชกิจที่ประหลาด “เรามีชีวิตอยู่แน่นอนอย่างไร เราไม่พอใจในความตายของคนอธรรม” เอเสเคียล 33:11 “พระยาห์เวห์เป็นพระเจ้าผู้เปี่ยมด้วยพระกรุณาและพระคุณ พระองค์ทรงกริ้วช้า ทรงบริบูรณ์ด้วยความรักมั่นคงและความสัตย์จริง...ผู้ประทานอภัยการล่วงละเมิด การทรยศและบาป แต่จะไม่ทรงละเว้นการลงโทษอย่างแน่นอน” “พระยาห์เวห์ทรงกริ้วช้า ทรงฤทธานุภาพใหญ่ยิ่ง พระยาห์เวห์จะไม่ทรงปล่อยให้คนผิดลอยนวล” อพยพ 34:6, 7 นาฮูม 1:3 ด้วยสิ่งต่างๆ อันน่ากลัวที่อยู่ในความชอบธรรมนั้น พระองค์จะทรงแก้ต่างปกป้องสิทธิอำนาจของธรรมบัญญัติของพระองค์ที่ถูกเหยียบย่ำ ความรุนแรงของการแก้แค้นที่กำลังรอคอยผู้ล่วงละเมิดอาจจะถูกมองว่าเป็นความไม่เต็มพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่ทรงดำเนินการตามความยุติธรรม ชนชาติที่พระองค์ทรงอดทนมาช้านานและพระองค์จะไม่ทรงลงมือจนกระทั่งขนาดความชั่วของพวกเขาเต็มล้นใ

นบัญชีของพระองค์ และในที่สุด พวกเขาจะต้องดื่มจากจอกแห่งพระพิโรธซึ่งไม่ได้เจือปนกับพระเมตตา {GC 627.2} {GCth17 544.2}

เมื่อพระคริสต์ทรงยุติการอุทธรณ์ของพระองค์ในสถานนมัสการนั้น พระพิโรธซึ่งไม่ระคนกับสิ่งใดจะขู่คุกคามผู้ที่กราบไหว้สัตว์ร้ายและรูปของมันและรับตราของมัน วิวรณ์ 14:9, 10 ภัยพิบัติที่เกิดกับชาวอียิปต์เมื่อพระเจ้าทรงใกล้จะปลดปล่อยชนชาติอิสราเอลออกมานั้นมีลักษณะคล้ายคลึงกับการพิพากษาอันน่ากลัวกว่าและรุนแรงกว่าที่จะตกลงสู่แผ่นดินโลก ซึ่งจะเกิดขึ้นเพียงก่อนเวลาที่พระเจ้าจะทรงปลดปล่อยประชากรของพระองค์เป็นครั้งสุดท้าย ผู้เขียนวิวรณ์บรรยายถึงภัยน่ากลัวเหล่านั้นไว้ว่า “คนทั้งหลายที่มีเครื่องหมายของสัตว์ร้ายและพวกที่บูชารูปของมันก็มีแผลร้ายที่เจ็บปวดเกิดขึ้นตามตัว” “ทะเลก็กลายเป็นเลือดเหมือนอย่างเลือดของคนตาย และบรรดาสิ่งที่มีชีวิตซึ่งอยู่ในทะเลนั้นก็ตายหมดสิ้น” และ “แม่น้ำและบ่อน้ำพุทั้งหลายและน้ำเหล่านั้นก็กลายเป็นเลือด” การลงโทษเหล่านี้ร้ายแรงน่ากลัวอย่างยิ่งแต่ก็พิสูจน์ให้เห็นถึงการแก้ต่างให้กับความยุติธรรมของพระเจ้าได้อย่างครบบริบูรณ์ ทูตสวรรค์ของพระเจ้าประกาศว่า “พระองค์ทรงยุติธรรม.....เพราะพระองค์ได้ทรงพิพากษาสิ่งเหล่านี้แล้ว เพราะพวกเขาทำให้โลหิตของบรรดาธรรมิกชนและผู้เผยพระวจนะไหลออกและพระองค์จึงทรงให้เขาดื่มเลือด ซึ่งเป็นสิ่งที่สมควรแล้ว” วิวรณ์ 16:2-6 ด้วยการตัดสินประหารคนของพระเจ้าให้ตาย พวกเขาทำผิดในเรื่องโลหิตจริงราวกับว่ามือของเขาทำให้โลหิตไหลออกจริง ในลักษณะเดียวกัน พระคริสต์ทรงประกาศว่าชาวยิวในสมัยของพระองค์ทำความผิดเรื่องโลหิตของผู้บริสุทธิ์ทุกคนที่ไหลออกมานับตั้งแต่สมัยของอาเบล เพราะพวกเขามีวิญญาณจิตเดียวกันและกำลังทำงานเหมือนกับฆาตกรเหล่านี้ที่สังหารผู้เผยพระวจนะทั้งหลาย {GC 627.3} {GCth17 544.3}

ในภัยพิบัติที่ตามมานั้น ดวงอาทิตย์มีอำนาจ “คลอกแผดเผามนุษย์ด้วยไฟ ความร้อนแรงกล้าก็แผดเผามนุษย์” วิวรณ์ 16:8, 9 ผู้เผยพระวจนะบรรยายถึงสภาพของโลกในเวลาที่น่ากลัวเช่นนี้ไว้ว่า “พื้นดินก็เศร้าโศก....ข้าวถูกทำลาย.....ต้นไม้ทั้งหมดในนาก็เหี่ยวแห้งไป ความยินดีก็ห่อเหี่ยวไปจากบรรดาบุตรของมนุษย์” “เมล็ดพืชแห้งตายอยู่ในดิน ฉางก็ร้างเปล่า......สัตว์เลี้ยงร้องครวญคราง ฝูงวัวก็สนเท่ห์ เพราะว่าไม่มีทุ่งหญ้าให้มัน.....น้ำในห้วยแห้งไปและไฟก็เผาผลาญทุ่งหญ้าของถิ่นทุรกันดาร” “พระยาห์เวห์องค์เจ้านายตรัสว่า ‘ในวันนั้น เสียงเพลงในพระวิหารจะเป็นเสียงร่ำไห้ จะมีศพมากมายทิ้งไว้ทุกแห่ง จุ๊ จุ๊ จงเงียบ” โยเอล 1:10-12, 17-20 อาโมส 8:3 {GC 628.1} {GCth17 545.1}

ภัยพิบัติเหล่านี้ไม่ได้เกิดขึ้นทั่วทั้งแผ่นดินโลก มิเช่นนั้นแล้วผู้ที่อาศัยในโลกจะถูกทำลายไปหมด แต่กระนั้นก็ยังเป็นการเฆี่ยนตีน่ากลัวที่สุดเท่าที่เคยเกิดกับมนุษย์ที่ต้องตาย การพิพากษาทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับมนุษย์ก่อนประตูพระกรุณาธิคุณจะปิดลงนั้นระคนกับพระเมตตา พระโลหิตของพระคริสต์ที่อ้อนวอนอยู่นั้นได้ปกป้องคนบาปจากการต้องรับโทษเต็มขนาดของความผิดของเขา แต่ในการพิพากษาครั้งสุดท้ายนี้ พระพิโรธจะถูกเทลงมาโดยไม่มีพระเมตตาเจือปนเลย {GC 628.2} {GCth17 545.2}

ในวันนั้นฝูงชนอยากจะหลบภัยอยู่ในพระเมตตาของพระเจ้าซึ่งพวกเขาเคยดูแคลนมานาน “ พระยาห์เวห์องค์เจ้านายตรัสว่า ‘ ดูแน่ะ วันเวลาก็มาถึง เมื่อเราจะส่งความกันดารมาที่แผ่นดิน ไม่ใช่กันดารอาหารหรือการกระหายน้ำ แต่จะเป็นการกันดารพระวจนะของพระยาห์เวห์ พวกเขาจะเดินโซเซจากทะเลนี้ไปทะเลโน้น และจากทิศเหนือไปทิศตะวันออก เขาจะวิ่งไปวิ่งมา เพื่อแสวงหาพระวจนะของพระยาห์เวห์ แต่จะหาไม่พบ” อาโมส 8:11, 12 {GC 629.1} {GCth17 545.3}

ประชากรของพระเจ้าจะไม่หลุดพ้นจากความทุกข์ทรมาน แต่ในขณะที่ถูกกดขี่ข่มเหงและตกอยู่ในความทุกข์ยาก ในขณะที่ต้องทนกับความอดอยากและตกทุกข์กับการขาดแคลนอาหารนั้น พวกเขาจะไม่ถูกปล่อยให้พินาศ พระเจ้าองค์นั้นที่ทรงดูแลเอลียาห์จะไม่ทรงทอดทิ้งบุตรของพระองค์แม้เพียงคนเดียวที่ยอมเสียสละตน พระองค์ผู้ทรงนับเส้นผมบนศีรษะของพวกเขาจะทรงดูแลพวกเขา และในเวลากันดารอาหาร พวกเขาจะได้รับการเลี้ยงดูจนอิ่ม ในขณะที่คนชั่วกำลังตายด้วยความหิวและโรคระบาด ทูตสวรรค์จะปกป้องคนชอบธรรมทั้งหลายและเติมสิ่งที่พวกเขาขาดแคลน พระเจ้าประทานคำสัญญาให้กับ "ผู้ดำเนินอย่างชอบธรรม" ว่า "จะมีผู้ให้อาหารเขา น้ำดื่มของเขาจะมีแน่" เมื่อ "คนจนและคนขัดสนแสวงหาน้ำ แต่ไม่พบ และลิ้นของเขาก็แห้งผากด้วยความกระหาย เรา ยาห์เวห์ จะตอบพวกเขาเอง เรา พระเจ้าของอิสราเอลจะไม่ทอดทิ้งเขา" อิสยาห์ 33:15, 16; 41:17 {GC 629.2} {GCth17 545.4}

" แม้ต้นมะเดื่อไม่มีดอกบาน หรือเถาองุ่นไม่มีผล ผลมะกอกก็ขาดไป ทุ่งนามิได้ผลิตอาหาร แม้ฝูงแพะแกะขาดไปจากคอก และไม่มีฝูงวัวที่ในโรง" แต่ถึงกระนั้นผู้ที่ยำเกรงพระองค์ " จะเปรมปรีดิ์ในพระเจ้า" และจะปีติยินดีในพระเจ้าผู้ทรงช่วยเขาให้รอด ฮาบากุก 3:17, 18 {GC 629.3} {GCth17 545.5}

"พระยาห์เวห์ทรงเป็นผู้อารักขาท่าน พระยาห์เวห์ทรงเป็นร่มเงาที่ขวามือของท่าน ดวงอาทิตย์จะไม่โจมตีท่านในเวลากลางวัน หรือดวงจันทร์ในเวลากลางคืน พระยาห์เวห์จะทรงอารักขาท่านให้พ้นภยันตรายทั้งสิ้น พระองค์จะทรงอารักขาชีวิตของท่าน" "เพราะพระองค์จะทรงช่วยกู้ท่านให้พ้นจากกับของพรานนก และพ้นจากโรคภัยร้ายแรงนั้น พระองค์จะทรงปกท่านไว้ด้วยปีกของพระองค์ และท่านจะลี้ภัยอยู่ใต้ปีกของพระองค์ ความซื่อสัตย์ของพระองค์เป็นโล่และเป็นดั้ง ท่านจะไม่กลัวความสยดสยองในกลางคืน หรือลูกธนูที่ปลิวไปในกลางวัน หรือกลัวโรคภัยที่ไล่มาในความมืด หรือความหายนะซึ่งทำลายในเที่ยงวัน พันคนจะล้มอยู่ข้างๆ ท่าน หมื่นคนที่ขวามือของท่าน แต่ภัยนั้นจะไม่มาใกล้ท่าน ท่านจะเพียงเห็นกับตาเอง และเห็นการตอบแทนคนอธรรม เพราะท่านได้ทำให้พระยาห์เวห์ผู้เป็นที่ลี้ภัยของข้าพเจ้า คือองค์ผู้สูงสุด เป็นที่พักพิงของท่าน ไม่มีเหตุร้ายใดๆ จะเกิดแก่ท่าน ไม่มีภัยพิบัติมาใกล้เต็นท์ของท่าน" สดุดี 121:5-7; 91:3-10 {GC 629.4} {GCth17 545.6}

แต่ถึงกระนั้น ในสายตาของมนุษย์แล้ว ประชากรของพระเจ้าจะต้องประทับคำพยานของพวกเขาด้วยเลือดของพวกเขาเองเช่นเดียวกับผู้ที่ยอมพลีชีพเพื่อความเชื่อก่อนหน้าพวกเขา พวกเขาเองเริ่มกลัวว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงทอดทิ้งพวกเขาให้ล้มลงด้วยมือของศัตรูของพวกเขา มันเป็นช่วงเวลาแห่งความทุกข์อันน่าสะพรึงกลัว พวกเขาร้องทูลขอพระเจ้าให้ทรงช่วยกู้ทั้งกลางวันและกลางคืน คนชั่วปรีดาและส่งเสียงร้องเยาะเย้ยให้ได้ยินว่า "ความเชื่อของท่านหายไปไหน ถ้าหากท่านเป็นคนของพระเจ้าจริงๆ แล้ว ทำไมพระองค์จึงไม่ทรงช่วยให้ท่านหลุดพ้นจากมือของเรา" แต่เหล่าผู้ที่รอคอยจำได้ว่า ในขณะที่พระเยซูทรงกำลังสิ้นพระชนม์บนกางเขนคาลวารีนั้น พวกมหาปุโรหิตและผู้ปกครองต่างตะโกนขึ้นอย่างเย้ยหยันว่า "เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองไม่ได้ เขาเป็นกษัตริย์ของชนชาติอิสราเอล ให้เขาลงมาจากกางเขนเดี๋ยวนี้เถิด เราจะได้เชื่อบ้าง" มัทธิว 27:42 พวกเขาปล้ำสู้กับพระเจ้าเช่นเดียวกับยาโคบ สีหน้าของพวกเขาบ่งบอกถึงการดิ้นรนที่มีอยู่ภายในใบหน้าของทุกคนมีแต่ความซีดเซียว แต่ถึงกระนั้น พวกเขาไม่ได้ยุติการทูลขออ้อนวอนอย่างจริงใจของพวกเขา {GC 630.1} {GCth17 546.1}

หากมนุษย์จะมองด้วยสายตาของชาวสวรรค์แล้ว พวกเขาจะมองเห็นทูตสวรรค์ผู้เต็มไปด้วยพลังยิ่งใหญ่จำนวนมากยืนห้อมล้อมบรรดาผู้ถือรักษาพระวจนะของพระคริสต์ด้วยความอดทน ด้วยความอ่อนโยนเห็นใจ ทูตสวรรค์เฝ้ามองดูพวกเขาทนทุกข์ลำเค็ญและได้ยินคำอธิษฐานของพวกเขา

พวกเขากำลังรอคอยคำบัญชาจากพระผู้ทรงเป็นนายที่จะให้ช่วยคนเหล่านี้ให้หลุดพ้นจากภัยอันตราย แต่ทูตสวรรค์เหล่านี้จำเป็นที่จะต้องรอคอยไปอีกระยะเวลาหนึ่ง ประชากรของพระเจ้าจะต้องดื่มจากจอกนั้นและเข้าร่วมในบัพติศมา การรอคอยเช่นนี้เป็นคำตอบที่ดีที่สุดสำหรับคำทูลขอ แต่ช่างเป็นสิ่งที่เจ็บปวดเหลือเกินสำหรับเหล่าทูตสวรรค์ ในขณะที่ประชากรของพระเจ้าเพียรรอคอยให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกระทำการให้แก่พวกเขาด้วยความไว้วางใจนั้น พวกเขาก็จะได้ฝึกฝนความเชื่อ ความหวังใจและความอดทนนาน ซึ่งพวกเขาไม่ค่อยได้ฝึกปฏิบัติในประสบการณ์ทางศาสนาช่วงที่ผ่านมา แต่เพื่อเห็นแก่ผู้ที่ทรงเลือกสรรไว้แล้วนั้น เวลาแห่งความทุกข์นี้จะสั้นลง “พระเจ้าจะไม่ประทานความยุติธรรมแก่คนที่พระองค์ทรงเลือกไว้คือพวกที่ร้องถึงพระองค์ทั้งกลางวันกลางคืนหรือ...... เราบอกพวกท่านว่า พระองค์จะประทานความยุติธรรมแก่พวกเขาโดยเร็ว แต่เมื่อบุตรมนุษย์มา ท่านยังจะพบความเชื่อในแผ่นดินโลกหรือ” ลูกา 18:7, 8 เวลาสิ้นยุคจะมาถึงเร็วกว่าที่มนุษย์คาดหมายไว้ ต้นข้าวจะถูกรวบรวมและมัดไว้เป็นฟ่อนเก็บเข้ายุ้งฉางของพระเจ้า ส่วนต้นข้าวละมานจะถูกมัดรวมกันเพื่อเผาทำลายเสียในกองไฟ {GC 630.2} {GCth17 546.2}

คนเฝ้ายามชาวสวรรค์ผู้ทำหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายไว้ด้วยความซื่อสัตย์จะยังคงเฝ้าต่อไป ถึงแม้ว่าคำสั่งกฎหมายกำหนดวันประหารผู้ถือรักษาพระบัญญัติจะถูกประกาศออกไปทั่วแล้วก็ตาม ในบางกรณีศัตรูบางคนจะทำการนี้ก่อนถึงวันกำหนดที่ประกาศไว้ ศัตรูเหล่านี้หมายที่จะเอาชีวิตของพวกเขา แต่ไม่มีผู้ใดจะฝ่าผู้พิทักษ์ยิ่งใหญ่ที่ยืนล้อมรอบจิตวิญญาณทุกดวงที่ซื่อสัตย์เข้าไปได้ ศัตรูบางคนจู่โจมขณะที่คนเหล่านี้กำลังหนีออกจากเมืองและหมู่บ้าน แต่ดาบที่ชูขึ้นต่อสู้คนของพระเจ้านั้นจะหักและตกลงมาอย่างไร้อำนาจเหมือนดั่งฟางแห้ง ส่วนคนอื่นๆ จะมีทูตสวรรค์ในสภาพนักรบมาปกป้องพวกเขาไว้ {GC 631.1} {GCth17 546.3}

ในทุกยุคสมัย พระเจ้าทรงให้การค้ำจุนและช่วยเหลือประชากรของพระองค์โดยทรงทำการผ่านทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์ ชาวสวรรค์มีส่วนร่วมอยู่ในกิจกรรมของมนุษย์ พวกเขาปรากฏให้เห็นในชุดที่สว่างเจิดจ้าดั่งสายฟ้าแลบ พวกเขามาปรากฏเป็นมนุษย์ในสภาพของผู้ร่วมเดินทาง ทูตสวรรค์มาปรากฏต่อหน้าคนของพระเจ้าในสภาพของมนุษย์ พวกเขาพักผ่อนใต้ต้นโอ๊คในเวลาเที่ยงวันทำราวกับว่าเหนื่อยอ่อน พวกเขาเคยได้รับการต้อนรับอย่างเป็นมิตรในบ้านของมนุษย์ พวกเขาเคยทำหน้าที่เป็นผู้นำทางให้แก่คนเดินทางในยามค่ำคืนที่มืดมิด พวกเขาใช้มือจุดไฟบนแท่นเผาบูชา พวกเขาเปิดประตูเรือนจำและปลดปล่อยผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้เป็นอิสระ พวกเขามาในชุดของชาวสวรรค์เพื่อกลิ้งก้อนหินออกจากปากอุโมงค์ฝังศพของพระผู้ช่วยให้รอด {GC 631.2} {GCth17 546.4}

บ่อยครั้งที่เหล่าทูตสวรรค์จะปรากฏในสภาพมนุษย์เข้าร่วมประชุมกับผู้ชอบธรรม และเยี่ยมการชุมนุมของคนอธรรมเหมือนเช่นที่ไปยังเมืองโสโดมเพื่อจดบันทึกการกระทำชั่วของพวกเขา เพื่อดูว่าคนเหล่านั้นทำเกินกว่าขอบเขตความอดทนนานของพระเจ้าแล้วหรือยัง องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพอพระทัยความเมตตาและเพื่อเห็นแก่คนเพียงไม่กี่คนที่รับใช้พระองค์อย่างแท้จริง พระองค์จึงทรงห้ามหายนะและยืดเวลาความสงบสุขให้แก่คนเป็นอันมาก คนบาปที่ต่อต้านพระเจ้าแทบจะไม่สำนึกเลยว่า ชีวิตของพวกเขานั้นเป็นหนี้ต่อผู้ที่ซื่อสัตย์เพียงไม่กี่คนที่เขาล้อเลียนและกดขี่ {GC 631.3} {GCth17 547.1}

แม้ผู้ปกครองของโลกนี้จะไม่ทราบ แต่มีอยู่บ่อยครั้งที่ทูตสวรรค์เป็นผู้พูดในที่ประชุมของพวกเขา สายตาของมนุษย์เคยมองเห็นพวกเขา หูของมนุษย์เคยฟังคำอ้อนวอนของพวกเขา ริมฝีปากของมนุษย์พูดต่อต้านข้อเสนอแนะและเยาะเย้ยคำแนะนำของพวกเขา มือของมนุษย์คอยกลั่นแกล้งและเอาเปรียบพวกเขา ในที่ประชุมสภาและศาลยุติธรรม

ผู้สื่อข่าวชาวสวรรค์เหล่านี้แสดงความคุ้นเคยส่วนตัวกับประวัติศาสตร์ของมวลมนุษย์ พวกเขาได้พิสูจน์ตนเองแล้วว่า สามารถแก้ต่างให้กับผู้ที่ถูกกดขี่ได้ดีกว่าทนายที่เก่งกาจและพูดจาคล่องที่สุด พวกเขาเคยเอาชนะความมุ่งมั่นและหยุดยั้งบรรดาความชั่วร้ายที่อาจจะทำให้งานของพระเจ้าต้องชะลอไปอย่างมากและอาจจะนำความทุกข์ยากอันยิ่งใหญ่มาสู่ประชากรของพระองค์ ในเวลาที่อันตรายและทุกข์ยากเช่นนี้ "ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ได้ตั้งค่ายล้อมบรรดาผู้ที่ยำเกรงพระองค์ และช่วยกู้พวกเขา" สดุดี 34:7 {GC 632.1} {GCth17 547.2}

ประชากรของพระเจ้ารอคอยเครื่องหมายของการเสด็จมาของพระราชาของพวกเขาด้วยความหวังที่จริงใจ ขณะที่คนเฝ้ายามถูกซักถามว่า "คนยามเอ๋ย ดึกเท่าไรแล้ว" คำตอบที่ได้มาอย่างไม่ลังเลคือ "เช้ามาถึง กลางคืนก็มาด้วย" อิสยาห์ 21:11, 12 แสงสว่างส่องประกายแวววาวอยู่บนเมฆเหนือยอดภูเขา ในไม่ช้าพระสิริของพระเจ้ากำลังจะปรากฏให้เห็น ดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมกำลังจะส่องแสงออกมา เวลาเช้าและเวลากลางคืนกำลังมาใกล้แล้ว นั่นคือจุดเริ่มต้นของวันอันไม่วันสิ้นสุดสำหรับผู้ชอบธรรมและการปักหลักของกลางคืนชั่วนิรันดร์สำหรับคนอธรรม {GC 632.2} {GCth17 547.3}

ในขณะผู้ที่ปล้ำสู้วิงวอนทูลขอต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้านั้น ม่านที่ตาเปล่ามองไม่เห็นซึ่งกั้นระหว่างตัวเขากับโลกที่มองไม่เห็นดูเหมือนจะถูกยกขึ้น ท้องฟ้าส่องประกายขึ้นด้วยรุ่งอรุณของวันแห่งนิรันดร และคำพูดที่พวกเขาได้ยินนั้นเป็นดั่งเสียงดนตรีอันไพเราะของเพลงแห่งทูตสวรรค์ว่า "จงยืนหยัดในความภักดี การช่วยเหลือกำลังจะมา" พระคริสต์ พระผู้ทรงมีชัยยิ่งใหญ่กำลังยื่นมงกุฎแห่งรัศมีอมตะให้กับเหล่าทหารผู้เมื่อยล้า และพระสุรเสียงของพระองค์ดังออกมาจากประตูที่เปิดกว้างว่า "ดูเถิด เราอยู่กับเจ้า อย่ากลัวเลย เราคุ้นเคยกับความเศร้าโศกทั้งหมดของเจ้า เราแบกความทุกข์ของเจ้าไว้แล้ว เจ้าไม่ได้ต่อสู้กับศัตรูที่ไม่เคยมีการทดสอบมาก่อน เราต่อสู้ในสงครามเพื่อเจ้าแล้ว และในนามของเรา เจ้านั้นเป็นยิ่งกว่าผู้มีชัยชนะ" {GC 632.3} {GCth17 547.4}

พระผู้ช่วยให้รอดผู้ประเสริฐจะประทานความช่วยเหลือในเวลาที่เรากำลังต้องการพอดี หนทางไปสู่สวรรค์ถูกอุทิศด้วยรอยพระบาทของพระองค์ ทุกเสี้ยนหนามที่ทำให้เท้าของเราเป็นบาดแผลนั้นทำให้พระองค์ทรงบาดเจ็บด้วย กางเขนทุกอันที่เราต้องแบกรับนั้น พระองค์ทรงเคยแบกมาแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอนุญาตให้ความขัดแย้งเกิดขึ้นเพื่อตระเตรียมจิตวิญญาณสำหรับสันติสุข เวลาแห่งความทุกข์ยากเป็นการทดสอบอันน่ากลัวสำหรับประชากรของพระเจ้า แต่นั่นเป็นเวลาที่ผู้เชื่อซื่อสัตย์ทุกคนจะมองขึ้นไป และด้วยความเชื่อเขาจะมองเห็นสายรุ้งแห่งพระสัญญาล้อมอยู่รอบตัวเขา {GC 633.1} {GCth17 548.1}

"พวกที่ไถ่ไว้แล้วของพระยาห์เวห์จะกลับมา และจะมายังศิโยนด้วยการร้องเพลง ความชื่นบานเป็นนิตย์จะอยู่บนศีรษะของพวกเขา เขาจะได้รับความชื่นบานและความยินดี ความโศกเศร้าและการถอนหายใจจะหนีไป เราเอง คือเราเองผู้ชูใจเจ้า เจ้าเป็นใครเล่าที่กลัวคนซึ่งจะต้องตาย คือกลัวมนุษย์ซึ่งถูกทำให้เหมือนหญ้า เจ้าลืมพระยาห์เวห์ผู้สร้างของเจ้า.....และเจ้ากลัวอยู่เรื่อยไปตลอดวัน เพราะความเกรี้ยวกราดของผู้บีบบังคับ เมื่อเขาตั้งตัวขึ้นที่จะทำลาย แต่ความเกรี้ยวกราดของผู้บีบบังคับอยู่ที่ไหนเล่า นักโทษจะได้รับการปลดปล่อยโดยเร็ว เขาจะไม่ตายในที่กักขัง และอาหารของเขาก็ไม่ขาดแคลน เพราะเราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า ผู้กวนทะเลให้คลื่นของมันคะนอง (พระนามของพระองค์คือพระยาห์เวห์จอมทัพ) และเราใส่ถ้อยคำของเราไว้ในปากของเจ้า และซ่อนเจ้าไว้ในร่มมือของเรา เราตั้งฟ้าสวรรค์และวางรากฐานแผ่นดินโลก และกล่าวกับศิโยนว่า 'เจ้าเป็นชนชาติของเรา'" อิสยาห์ 51:11-16 {GC 633.2} {GCth17 548.2}

“ฉะนั้น จงฟังข้อนี้เถิด ท่านผู้ถูกข่มใจ ผู้ซึ่งมึนเมา แต่ไม่ใช่ด้วยเหล้าองุ่น องค์เจ้านายของท่าน คือพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ผู้ทรงสู้คดีเพื่อชนชาติของพระองค์ ตรัสดังนี้ว่า ‘นี่แน่ะ เราได้เอาจอกแห่งความโซเซมาจากมือของเจ้าแล้ว ถ้วยแห่งความพิโรธของเรา เจ้าจะไม่ต้องดื่มต่อไป และเราจะใส่มันไว้ในมือของพวกที่ทรมานเจ้า คือพวกที่พูดกับเจ้าว่า ‘จงหมอบลง แล้วเราจะเดินข้ามเจ้าไป’ แล้วเจ้าทำให้หลังของเจ้าเหมือนพื้นดิน และเหมือนถนนเพื่อให้คนเดินข้ามไป” อิสยาห์ 51:21-23 {GC 633.3} {GCth17 548.3}

พระเนตรของพระเจ้าทรงมองผ่านยุคต่างๆ ไปจับอยู่กับวิกฤตที่ประชากรของพระองค์จะต้องเผชิญ เมื่ออำนาจฝ่ายโลกจะโหมกระหน่ำลงมายังคนเหล่านั้น ดั่งเชลยที่ถูกเนรเทศ พวกเขาจะกลัวความตายที่เกิดจากการอดอยากและความรุนแรง แต่พระเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์ผู้ทรงแยกทะเลแดงออกต่อหน้าชนชาติอิสราเอลจะทรงสำแดงอำนาจยิ่งใหญ่ของพระองค์ และทรงปลดปล่อยพวกเขาจากการจับกุม “พระยาห์เวห์จอมทัพตรัสว่า ‘เขาทั้งหลายจะเป็นคนของเรา เป็นกรรมสิทธิ์พิเศษของเรา ในวันที่เราจะประกอบกิจ และเราจะเมตตาคนเหล่านี้ดังชายที่เมตตาบุตรผู้ปรนนิบัติเขา’” มาลาคี 3:17 หากเลือดของพยานผู้สัตย์ซื่อของพระคริสต์จะต้องไหลออกในช่วงเวลานี้ เลือดนี้จะไม่เหมือนกับเลือดของผู้ยอมพลีชีพที่เป็นเหมือนเมล็ดที่หว่านออกไปเพื่อรอคอยวันแห่งการเก็บเกี่ยวของพระเจ้า ความจงรักภักดีของพวกเขาจะไม่เป็นพยานเพื่อโน้มน้าวคนอื่นถึงสัจธรรม เพราะหัวใจอันแข็งกระด้างบีบบังคับให้คลื่นแห่งความเมตตาซัดกลับไปจนไม่หันกลับมาอีกเลย หากในเวลานี้จะปล่อยให้ผู้ชอบธรรมล้มลงไปเป็นเหยื่อของศัตรูแล้ว เจ้าชายแห่งความมืดก็จะได้รับชัยชนะ ผู้ประพันธ์สดุดีกล่าวไว้ว่า “เพราะพระองค์จะทรงซ่อนข้าพเจ้าไว้ในที่ประทับของพระองค์ ในยามยากลำบาก พระองค์จะทรงกำบังข้าพเจ้าไว้ในที่กำบังแห่งพลับพลาของพระองค์ พระองค์จะทรงตั้งข้าพเจ้าไว้สูงบนศิลา” สดุดี 27:5 พระคริสต์ตรัสไว้แล้วว่า “มาเถิด ชนชาติของข้าพเจ้าเอ๋ย จงเข้าในห้องของท่าน และปิดประตูเสีย จงซ่อนตัวอยู่สักพักหนึ่ง จนกว่าพระพิโรธจะผ่านไป เพราะ ดูเถิด พระยาห์เวห์กำลังเสด็จออกมาจากสถานที่ของพระองค์ เพื่อลงโทษชาวแผ่นดินโลก เพราะความบาปผิดของเขาทั้งหลาย และแผ่นดินโลกจะเผยโลหิต ซึ่งหลั่งอยู่บนมัน และจะไม่ปิดบังผู้ถูกฆ่าของมันไว้อีก” อิสยาห์ 26:20, 21 การช่วยให้รอดของผู้ที่รอคอยการเสด็จมาของพระองค์ด้วยความอดทนนานและเป็นผู้มีชื่ออยู่ในหนังสือแห่งชีวิตนั้นจะงดงามรุ่งโรจน์อย่างยิ่งใหญ่ {GC 634.1} {GCth17 549.1}

บท 40 - ประชากรของพระเจ้าได้รับการช่วยกู้

เมื่อการปกป้องของกฎหมายมนุษย์ที่คุ้มครองบรรดาผู้ที่ถวายเกียรติธรรมบัญญัติของพระเจ้าจะถูกยกเลิกไปแล้ว จะเกิดขบวนการในประเทศต่างๆ ขึ้นพร้อมกันเพื่อทำลายพวกเขา เมื่อเวลากำหนดตามที่ระบุไว้ในกฎหมายใกล้จะมาถึงแล้วนั้น ประชาชนจะร่วมกันออกอุบายถอนรากถอนโคนนิกายที่พวกเขาเกลียดชัง พวกเขาตั้งใจเข้าจู่โจมให้เสร็จสิ้นภายในคืนเดียวเพื่อกำจัดเสียงที่ขัดแย้งและตำหนิให้เงียบไปอย่างเด็ดขาด {GC 635.1} {GCth17 550.1}

ประชากรของพระเจ้าบ้างก็ถูกขังอยู่ในคุก บ้างก็ซ่อนตัวอยู่ในที่โดดเดี่ยวตามป่าและภูเขา คนเหล่านี้ยังคงอธิษฐานอ้อนวอนขอการคุ้มครองจากพระเจ้า ในขณะที่คนอีกกลุ่มหนึ่งซึ่งมีอาวุธครบมือและได้รับการหนุนหลังจากทูตสวรรค์ชั่วกำลังเตรียมพร้อมเพื่อทำงานแห่งความตาย บัดนี้เป็นเวลายากแค้นลำบากที่สุดซึ่งพระเจ้าของอิสราเอลจะทรงเข้ามาขัดขวางเพื่อช่วยกู้ผู้ที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้แล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “พวกท่านจะมีบทเพลงเหมือนอย่างคืนที่มีเทศกาลเลี้ยงศักดิ์สิทธิ์ และมีใจยินดีอย่างคนที่ออกเดิน.......ไปยังภูเขาของพระยาห์เวห์เจ้า ถึงพระศิลาของอิสราเอล และพระยาห์เวห์จะทรงทำให้คนได้ยินพระสุรเสียงทรงพลังของพระองค์ และจะทรงทำให้ได้เห็นพระกรของพระองค์ที่ฟาดลงด้วยความกริ้วอย่างเกรี้ยวกราด และด้วยเปลวเพลิงเผาผลาญ รวมทั้งฝนตกหนักกับพายุ และลูกเห็บ” อิสยาห์ 30:29, 30 {GC 635.2} {GCth17 550.2}

ด้วยเสียงตะโกนโห่ร้องอย่างมีชัย ด้วยเสียงเย้ยหยันและแช่งด่า หมู่คนชั่วร้ายกำลังจะวิ่งเข้าไล่ฟันเหยื่อของพวกเขา ดูเถิด ความมืดหนาทึบยิ่งกว่ากลางคืนได้แผ่มาปกคลุมแผ่นดินโลก จากนั้นปรากฏรุ้งซึ่งส่องแสงเรืองด้วยรัศมีที่มาจากพระที่นั่งของพระเจ้าทอดโค้งข้ามท้องฟ้าและดูราวกับจะมาห้อมล้อมกลุ่มคนที่กำลังอธิษฐานอยู่แต่ละกลุ่ม ฝูงชนที่โกรธเคืองหยุดนิ่งในทันทีทันใด เสียงร้องเยาะเย้ยของพวกเขาเงียบหายไป เป้าหมายที่จะทำด้วยความบ้าคลั่งร้ายแรงถูกลืมไปหมดสิ้น ด้วยความรู้สึกถึงลางสังหรณ์ที่น่ากลัวพวกเขาจ้องมองไปยังเครื่องหมายแห่งพันธสัญญาของพระเจ้าและปรารถนาที่จะหนีไปให้พ้นจากแสงเจิดจ้าซึ่งมีอำนาจมากนั้น {GC 635.3} {GCth17 550.3}

ส่วนประชากรของพระเจ้าได้ยินพระสุรเสียงหนึ่งที่สดใสชัดเจนและไพเราะดังมาว่า “จงเงยหน้าขึ้นไป” พวกเขาเงยหน้ามองขึ้นไปยังท้องฟ้า และมองเห็นรุ้งแห่งคำสัญญา เมฆดำจัดน่ากลัวที่ปกคลุมอยู่ทั่วท้องฟ้าเคลื่อนตัวแยกออกจากกัน และเช่นเดียวกับสเทเฟน พวกเขาได้จ้องมองเข้าไปในท้องฟ้าและเห็นพระสิริของพระเจ้าและของบุตรมนุษย์ประทับอยู่บนพระที่นั่งของพระองค์ พวกเขามองเห็นพระองค์อยู่ในสภาพของพระเจ้าและมองเห็นเครื่องหมายแห่งความอัปยศปรากฏอยู่บนพระวรกายของพระองค์ และพวกเขาได้ยินคำทูลขอจากพระโอษฐ์ของพระองค์ที่เสนอต่อพระบิดาและทูตสวรรค์บริสุทธิ์ทั้งหลายว่า “ข้าแต่พระบิดา ข้าพระองค์ปรารถนาให้คนเหล่านั้นที่พระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์อยู่กับข้าพระองค์ในที่ที่ข้าพระองค์อยู่นั้น” ยอห์น 17:24 มีเสียงที่ไพเราะดั่งดนตรีและด้วยชัยชนะดังขึ้นมาอีกครั้งหนึ่งว่า “พวกเขามาแล้ว พวกเขามาแล้ว บริสุทธิ์ เป็นผู้บริสุทธิ์ ปราศจากอุบาย ไร้มลทิน พวกเขาถือรักษาถ้อยคำแห่งความอดทนนานของเราและจะเดินอยู่ท่ามกลางทูตสวรรค์”

แล้วริมฝีปากที่ซีดและสั่นเทาของบรรดาผู้ที่ยึดมั่นในความเชื่อจะโห่ร้องด้วยความมีชัยอย่างแท้จริง {GC 636.1} {GCth17 551.1}

มันเป็นเวลาเที่ยงคืนที่พระเจ้าทรงสำแดงฤทธานุภาพของพระองค์เพื่อการช่วยประชากรของพระองค์ ดวงอาทิตย์ปรากฏและส่องแสงสว่างอย่างแรงกล้า หมายสำคัญและการอัศจรรย์ต่างๆ เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วติดต่อกันเป็นลำดับ คนชั่วมองเหตุการณ์เหล่านี้ด้วยความหวาดกลัวและประหลาดใจ ในขณะที่คนชอบธรรมมองดูด้วยความสุขอย่างเคร่งขรึมว่านี่เป็นหมายสำคัญแห่งการช่วยกู้ของพวกเขา ดูประหนึ่งว่าทุกสิ่งในธรรมชาติจะหันเหออกไปจากวิถีของมัน ลำธารหยุดไหล เมฆดำหนาทึบปรากฏและต่างชนกระแทกเข้าใส่กัน ในท่ามกลางท้องฟ้าที่กำลังปั่นป่วนนั้นมีช่องว่างที่มีรัศมีสุกใสที่เกินคำบรรยายส่องออกมา พระสุรเสียงของพระเจ้าดังลอดผ่านช่องนั้นมา เป็นเสียงที่ดังเหมือนเสียงธารน้ำไหลมากมายตรัสว่า “สำเร็จแล้ว” วิวรณ์ 16:17 {GC 636.2} {GCth17 551.2}

เสียงนั้นสั่นสะเทือนฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก “เกิดแผ่นดินไหวรุนแรงซึ่งตั้งแต่มนุษย์เกิดขึ้นมาบนแผ่นดินโลก ไม่เคยเกิดแผ่นดินไหวรุนแรงน่ากลัวอย่างนั้นเลย” วิวรณ์ 16:17, 18 ดูเสมือนว่าท้องฟ้าจะเปิดๆ ปิดๆ รัศมีภาพจากพระที่นั่งของพระเจ้าดูราวกับจะส่องผ่านเมฆออกมา ภูเขาสั่นสะเทือนเหมือนต้นอ้อถูกลมพัดและเศษก้อนหินขรุขระกระเด็นกระจัดกระจายไปทั่วรอบทิศ มีเสียงคำรามประหนึ่งเสียงพายุที่กำลังจะพัดเข้ามา ทะเลซัดปั่นป่วนราวกับโกรธแค้น เสียงลมสลาตันพัดดังกึกก้องราวกับเสียงร้องของภูตผีที่ออกไปทำหน้าที่แห่งการทำลายล้าง โลกทั้งใบกระเพื่อมและพองออกเหมือนคลื่นในทะเล พื้นผิวโลกกำลังปริออก ราวกับว่ารากฐานของแผ่นดินโลกจะพังทลาย เทือกเขากำลังจมลง เกาะที่มีผู้คนอาศัยอยู่จมหายไป ท่าเรือที่เหมือนเมืองโสโดมเนื่องด้วยความชั่วนั้นถูกคลื่นร้ายกลืนไป มหานครบาบิโลนเข้ามาอยู่ในความทรงจำของพระเจ้าเพื่อ “ทรงให้ถ้วยเหล้าองุ่นแห่งพระพิโรธรุนแรงของพระองค์” แก่เธอ ลูกเห็บขนาดยักษ์ “หนักประมาณห้าสิบกิโลกรัม” กระทำการแห่งการทำลายล้าง วิวรณ์ 16:19, 21 เมืองหยิ่งผยองที่สุดในโลกกำลังถูกทำลายจนราบเรียบ คฤหาสน์ราชวังที่งามสง่าซึ่งบรรดาเจ้านายในแผ่นดินโลกใช้จ่ายทรัพย์สมบัติอย่างฟุ่มเฟือยเพื่อทำให้ตนเองได้รับเกียรตินั้นพังพินาศไปต่อหน้าต่อตา กำแพงคุกแยกออกและประชากรของพระเจ้าที่ถูกกักขังอยู่อันเนื่องมาจากความเชื่อได้ถูกปลดปล่อยให้อิสระ {GC 636.3} {GCth17 551.3}

หลุมฝังศพเปิดออกและ “คนเป็นอันมากในพวกที่หลับในผงคลีแห่งแผ่นดินโลกจะตื่นขึ้น บ้างเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์ บ้างเข้าสู่ความอับอายและความขายหน้านิรันดร์” ดาเนียล 12:2 ทุกคนที่ตายไปพร้อมกับความเชื่อในข่าวทูตสวรรค์องค์ที่สามจะเป็นขึ้นจากหลุมศพด้วยรัศมีภาพเพื่อฟังพระสัญญาแห่งสันติสุขของพระเจ้าพร้อมกับบรรดาผู้ถือรักษาธรรมบัญญัติของพระองค์ “คนทั้งหลายที่แทงพระองค์” วิวรณ์ 1:7 คนที่หัวเราะและเยาะเย้ยเมื่อพระองค์กำลังจะสิ้นพระชนม์ด้วยความทุกข์ทรมาน และคนที่ต่อต้านความจริงและต่อต้านประชากรของพระองค์อย่างรุนแรงที่สุด คนเหล่านี้จะเป็นขึ้นจากตายมามองดูพระองค์ในขณะที่ทรงพระสิริอันยิ่งใหญ่และเห็นพระองค์ประทานเกียรติยศให้แก่ผู้ที่ซื่อสัตย์และเชื่อฟังพระองค์ {GC 637.1} {GCth17 552.1}

เมฆหนาทึบยังคงปกคลุมท้องฟ้า แต่กระนั้นแสงอาทิตย์ส่องผ่านเมฆออกมาเป็นครั้งคราวมองดูคล้ายกับพระเนตรที่โกรธแค้นของพระยาห์เวห์ แสงฟ้าแลบที่ดุร้ายพุ่งออกมาจากท้องฟ้าล้อมรอบโลกไว้ในเปลวไฟที่เป็นแพ และเหนือเสียงคำรามของฟ้าร้องอันน่ากลัวนั้น มีเสียงลึกลับและน่ากลัวดังขึ้นประกาศวาระสุดท้ายของคนอธรรม ไม่ใช่ทุกคนที่ได้ยินเสียงนั้นจะเข้าใจ

แต่ครูสอนเทียมเท็จจะเข้าใจเสียงนั้นได้อย่างชัดเจน ผู้ที่ก่อนหน้านี้เพียงเล็กน้อยเป็นคนไร้เหตุผล อวดใหญ่และดื้อดึง สนุกสนานกับความทารุณโหดเหี้ยมต่อประชากรของพระเจ้าที่ถือรักษาพระบัญญัติของพระองค์ บัดนี้กลับท่วมท้นด้วยความตะลึงและสั่นสะท้านด้วยความกลัว เสียงร้องโหยหวนของพวกเขาดังกว่าเสียงจากธรรมชาติ พวกผีมารร้ายต่างยอมรับว่าพระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าและสั่นสะท้านอยู่เบื้องหน้าอำนาจของพระองค์ ส่วนมนุษย์กำลังทูลขอความเมตตาและกลิ้งไปมาด้วยความหวาดกลัวอย่างน่าเวทนา {GC 637.2} {GCth17 552.2}

ผู้เผยพระวจนะในอดีตกาลกล่าวถึงวันแห่งพระเจ้าจากที่เห็นในนิมิตอันศักดิ์สิทธิ์ว่า "จงร้องไห้ซิ เพราะวันแห่งพระยาห์เวห์มาใกล้แล้ว วันนั้นจะมาเหมือนอย่างการทำลายจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ " อิสยาห์ 13:6 "จงหลบเข้าไปอยู่ในหิน และซ่อนตัวในผงคลี ให้พ้นจากความน่าเกรงกลัวของพระยาห์เวห์และจากพระรัศมีแห่งความโอ่อ่าตระการของพระองค์ ท่าทีอันผยองของมนุษย์จะต่ำต้อยลง และความจองหองของคนจะตกต่ำ พระยาห์เวห์องค์เดียวจะเป็นผู้เทิดทูนในวันนั้น เพราะว่าพระยาห์เวห์จอมทัพทรงเตรียมวันหนึ่งซึ่งจะต่อสู้กับสารพัดที่เย่อหยิ่งและโอหัง ทั้งกับสารพัดที่ถูกยกชูขึ้นซึ่งจะต่ำต้อยลง" "ในวันนั้นคนจะเหวี่ยงรูปเคารพของเขาที่ทำด้วยเงินและรูปเคารพที่ทำด้วยทองคำ ซึ่งพวกเขาทำให้กับตัวเองเพื่อใช้กราบไหว้นั้นออกไปยังตัวตุ่นและตัวค้างคาว เพื่อจะเข้าถ้ำหินและเข้าซอกผาให้พ้นจากความน่าเกรงกลัวของพระยาห์เวห์และพ้นจากพระรัศมีแห่งความโอ่อ่าตระการของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงลุกขึ้นทำให้โลกสั่นสะท้าน" อิสยาห์ 2:10-12, 20, 21 {GC 638.1} {GCth17 552.3}

มีดาวดวงหนึ่งส่องประกายผ่านช่องเมฆ ความสว่างเจิดจ้าของดาวดวงนี้เพิ่มขึ้นเป็นสี่เท่าในความมืด บ่งบอกความหวังและความสุขใจให้แก่ผู้ซื่อสัตย์ แต่เป็นความรุนแรงและความโกรธเคืองให้กับผู้ล่วงละเมิดธรรมบัญญัติของพระเจ้า บัดนี้ ผู้ที่ยอมเสียสละทุกสิ่งเพื่อพระคริสต์ปลอดภัยแล้ว พวกเขาซ่อนตัวอยู่ในที่ลี้ลับของพลับพลาขององค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาผ่านการตรวจทดสอบมาแล้วและประจักษ์ต่อหน้าคนทั้งโลกและต่อหน้าผู้ที่ดูแคลนสัจธรรมถึงความซื่อสัตย์ที่พวกเขามีต่อพระองค์ผู้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อพวกเขา มีการเปลี่ยนแปลงอย่างอัศจรรย์เกิดขึ้นกับผู้ที่ยึดมั่นในความซื่อตรงของพวกเขาแม้ต้องเผชิญหน้ากับความตาย พวกเขาได้รับการช่วยกู้โดยฉับพลันจากความมืดและความเหี้ยมโหดของมนุษย์ที่แปรเปลี่ยนกลายเป็นปีศาจ ใบหน้าของพวกเขาซึ่งก่อนหน้านี้ไม่นานดูซีดเผือด วิตกกังวลและเศร้าหมอง แต่บัดนี้อิ่มเอิบด้วยความอัศจรรย์ใจ ความเชื่อและความรัก พวกเขาเปล่งเสียงร้องเพลงแห่งชัยชนะว่า "พระเจ้าทรงเป็นที่ลี้ภัยและเป็นกำลังของเรา เป็นความช่วยเหลือที่พร้อมอยู่ในยามยากลำบาก ฉะนั้นเราจะไม่กลัว แม้ว่าแผ่นดินโลกจะเปลี่ยนแปลงไป แม้ว่าภูเขาทั้งหลายจะโคลงเคลงลงสู่สะดือทะเล แม้ว่าน้ำทะเลคึกคะนองและฟองฟู แม้ว่าภูเขาสั่นสะเทือนเพราะทะเลอลวนนั้น" สดุดี 46:1-3 {GC 638.2} {GCth17 552.4}

ในขณะที่ถ้อยคำซึ่งแสดงออกถึงความไว้วางใจอันบริสุทธิ์เหล่านี้ลอยไปถึงพระเจ้านั้น เมฆถูกกวาดออกไปและจะมองเห็นท้องฟ้าเปล่งประกายดั่งดวงดาวเป็นรัศมีที่เจิดจ้าเหนือกว่าคำบรรยายใดๆ และแตกต่างจากท้องฟ้าทั้งสองด้านซึ่งมืดมนปั่นป่วน รัศมีของเมืองสวรรค์ส่องออกมาจากประตูที่เปิดอยู่ จากนั้นปรากฏมือซึ่งกำลังถือแผ่นศิลาสองแผ่นที่ประกบติดกันอยู่ทาบขึ้นมาบนท้องฟ้า ผู้เผยพระวจนะกล่าวว่า "ฟ้าสวรรค์ประกาศความชอบธรรมของพระองค์ เพราะพระเจ้านั่นแหละทรงเป็นผู้พิพากษา" สดุดี 50:6 ธรรมบัญญัติศักดิ์สิทธิ์ที่เป็นความชอบธรรมของพระเจ้าซึ่งถูกประกาศ ณ

ภูเขาซีนายท่ามกลางเสียงฟ้าร้องและเปลวเพลิงเพื่อให้เป็นแนวทางในการดำรงชีวิตนั้น บัดนี้ถูกเปิดเผยให้แก่มนุษย์เพื่อใช้เป็นกฎเกณฑ์ในการพิพากษา พระหัตถ์นั้นทรงกางแผ่นศิลาออกและมองเห็นข้อกำหนดของพระบัญญัติสิบประการถูกบันทึกไว้ด้วยปากกาไฟ ข้อความเหล่านั้นชัดเจนจนทุกคนอ่านออก ความทรงจำหวนกลับมา และความมืดมนแห่งความงมงายและความเชื่อที่ผิดถูกกวาดไปจากสมองของทุกคน และพระวจนะทั้งสิบประการของพระเจ้าที่กระชับ เข้าใจง่าย และมีอำนาจถูกนำมาให้ทุกคนที่มีชีวิตอยู่ในโลกนี้ได้มองเห็น {GC 639.1} {GCth17 553.1}

เป็นเรื่องสุดวิสัยที่จะบรรยายถึงความกลัวและความสิ้นหวังของคนทั้งหลายที่เหยียบย่ำข้อกำหนดศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายของพระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าประทานธรรมบัญญัติของพระองค์ให้แก่พวกเขาเพื่อที่พวกเขาจะใช้เปรียบเทียบกับอุปนิสัยของพวกเขาและเรียนรู้ข้อบกพร่องของตนเองในขณะที่ยังมีโอกาสกลับใจและปฏิรูปได้ แต่เพื่อที่จะได้รับความนิยมชมชอบจากชาวโลก พวกเขาปัดกฎหมายของพระเจ้าทิ้งไปและสอนผู้อื่นให้ละเมิดกฎหมายนั้นด้วย พวกเขาพยายามบังคับประชากรของพระองค์ให้ทำวันสะบาโตของพระองค์เป็นมลทิน บัดนี้ พวกเขาถูกปรับโทษโดยธรรมบัญญัตินั้นที่พวกเขาเคยหมิ่นประมาท พวกเขามองเห็นด้วยความชัดเจนอย่างน่ากลัวว่า พวกเขาไม่มีข้อแก้ตัว พวกเขาได้เลือกผู้ที่พวกเขาต้องการปรนนิบัติและนมัสการแล้ว “แล้วเจ้าจะสังเกตเห็นความแตกต่างระหว่างคนชอบธรรมและคนอธรรม ระหว่างคนที่ปรนนิบัติพระเจ้ากับคนที่ไม่ปรนนิบัติพระองค์ได้อีกครั้งหนึ่ง” มาลาคี 3:18 {GC 639.2} {GCth17 553.2}

ศัตรูของธรรมบัญญัติของพระเจ้า นับตั้งแต่อาจารย์ทั้งหลายลงไปจนถึงผู้ที่เล็กน้อยที่สุดล้วนมีความคิดเห็นใหม่เกี่ยวกับสัจธรรมและหน้าที่ที่ต้องปฏิบัติ แต่กว่าที่พวกเขาจะเข้าใจว่าวันสะบาโตของพระบัญญัติข้อที่สี่เป็นตราประทับของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์นั้นก็เป็นเวลาที่สายเกินไปแล้ว กว่าพวกเขาจะเห็นว่าธาตุแท้ของวันสะบาโตเทียมเท็จและรากฐานที่พวกเขาใช้ก่อสร้างนั้นเป็นเพียงแค่ทรายก็สายเกินไปแล้ว พวกเขารู้แล้วว่าพวกเขาได้ต่อสู้กับพระเจ้า บรรดาครูสอนศาสนาได้นำจิตวิญญาณลงไปสู่ความพินาศในขณะที่แสดงตนว่ากำลังนำจิตวิญญาณเหล่านั้นไปยังประตูสวรรค์ พวกเขาไม่มีทางรู้เลยจนกระทั่งถึงวันที่จะมีการคิดบัญชีครั้งสุดท้ายว่าความรับผิดชอบของผู้ที่อยู่ในตำแหน่งศักดิ์สิทธิ์นั้นยิ่งใหญ่เพียงไรและผลลัพธ์ของความไม่สัตย์ซื่อของพวกเขานั้นน่ากลัวเพียงไร เฉพาะในเวลาของนิรันดร์กาลเท่านั้นที่เราจะสามารถประเมินได้อย่างถูกต้องถึงความสูญเสียของจิตวิญญาณเพียงดวงเดียว วาระสุดท้ายของผู้ที่พระเจ้าจะตรัสว่า “เจ้าผู้กระทำชั่ว จงออกไปเสีย” นั้น เป็นสิ่งที่น่ากลัวยิ่งนัก {GC 640.1} {GCth17 554.1}

พระสุรเสียงของพระเจ้าดังมาจากท้องฟ้า ประกาศวันและชั่วโมงที่พระเยซูจะเสด็จมาและจะทรงนำพันธสัญญาชั่วนิรันดร์มาให้แก่ประชากรของพระองค์ พระดำรัสของพระองค์กระจายออกตลอดทั่วทั้งโลกดั่งเสียงที่ดังกระหึ่มของฟ้าร้องที่ดังที่สุด ชาวอิสราเอลของพระเจ้ายืนฟังด้วยดวงตาที่จ้องมองขึ้นไปเบื้องบน ใบหน้าของพวกเขาอิ่มเอิบไปด้วยพระสิริของพระองค์ และส่องประกายออกมาเหมือนกับใบหน้าของโมเสสขณะเดินลงมาจากภูเขาซีนาย คนอธรรมมองหน้าของพวกเขาไม่ได้ และเมื่อผู้ที่ถวายเกียรติพระเจ้าด้วยการถือรักษาวันสะบาโตให้บริสุทธิ์ได้รับการประกาศว่าเป็นพวกที่ได้รับพระพร ก็มีเสียงโห่ร้องแห่งชัยชนะที่ยิ่งใหญ่ดังขึ้น {GC 640.2}] {GCth17 554.2}

ไม่นานต่อมา มีเมฆสีดำก้อนเล็กๆ ปรากฏขึ้นทางทิศตะวันออก เมฆนั้นมีขนาดเท่าครึ่งฝ่ามือมนุษย์ เป็นก้อนเมฆที่ห้อมล้อมรอบพระผู้ช่วยให้รอดไว้และดูไกลๆ ราวกับว่าถูกหุ้มห่อด้วยความมืด ประชากรของพระเจ้าทราบดีว่านี่คือหมายสำคัญของพระบุตรของพระเจ้า พวกเขาจ้องมองขึ้นไปด้วยความเงียบขรึมในขณะที่เมฆก้อนนั้นเคลื่อนเข้ามาใกล้โลกมากขึ้นเรื่อยๆ แสงสว่างและรัศมีภาพก็มีมากขึ้น มากขึ้น จนกระทั่งกลายเป็นเมฆสีขาวขนาดใหญ่ ฐานของเมฆนั้นมีรัศมีภาพเหมือนดังไฟที่เผาผลาญ และเหนือเมฆก็เป็นสายรุ้งแห่งคำมั่นสัญญา พระเยซูประทับอยู่อย่างผู้มีชัยชนะที่ยิ่งใหญ่ บัดนี้พระองค์ไม่ได้เป็น “คนที่รับความเจ็บปวด” อิสยาห์ 53:3 เพื่อดื่มจอกแห่งความขมขื่นด้วยความอับอายและความทุกข์ระทม พระองค์เสด็จมาเป็นผู้มีชัยในสวรรค์และแผ่นดินโลก เพื่อพิพากษาทั้งคนเป็นและคนตาย “ซื่อสัตย์และสัตย์จริง” “พระองค์ทรงพิพากษาและทรงต่อสู้ด้วยความชอบธรรม” และ “กองทัพทั้งหลายในสวรรค์.....ตามเสด็จพระองค์ไป” วิวรณ์ 19:11, 14 หมู่ทูตสวรรค์บริสุทธิ์จำนวนมากที่ไม่อาจนับจำนวนได้ร้องเพลงสรรเสริญด้วยทำนองชาวสวรรค์ขณะเดินทางมาพร้อมกับพระองค์ในการเสด็จมานี้ ดูประหนึ่งว่ามีทูตสวรรค์สว่างสดใสเต็มไปทั่วท้องฟ้า “นับจำนวนเป็นแสนๆ เป็นล้านๆ” ไม่มีปากกาของมนุษย์คนใดจะบรรยายภาพเหตุการณ์นี้ได้ ไม่มีสมองของมนุษย์ที่ต้องตายสามารถเข้าใจถึงความยิ่งใหญ่นี้ได้ “ความสง่างามของพระองค์คลุมทั่วฟ้าสวรรค์ และโลกก็เต็มด้วยคำสรรเสริญพระองค์ พระรัศมีของพระองค์ดังแสงสว่าง” ฮาบากุก 3:3, 4 เมื่อเมฆที่มีชีวิตนี้เคลื่อนที่เข้ามาใกล้ยิ่งขึ้น นัยน์ตาทุกดวงจะมองเห็นเจ้าชายแห่งชีวิต บัดนี้ไม่มีมงกุฎหนามที่ทำให้พระเศียรศักดิ์สิทธิ์เปรอะเปื้อนอีกแล้ว แต่มีมงกุฎที่เต็มด้วยสง่าราศีวางอยู่บนหน้าผากบริสุทธิ์ของพระองค์ พระพักตร์ของพระองค์ส่องสว่างยิ่งกว่าความเจิดจ้าของดวงอาทิตย์เที่ยงวัน “พระองค์ทรงมีพระนามจารึกที่ฉลองพระองค์ และที่ต้นพระอูรุพระองค์ว่า กษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลายและเจ้านายเหนือเจ้านายทั้งหลาย” วิวรณ์ 19:16 {GC 640.3} {GCth17 554.3}

เมื่อผู้ที่ปฏิเสธพระเมตตาคุณของพระเจ้าอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระองค์ “หน้าตาทุกคนจึงซีดไป” พวกเขาเกิดความหวาดกลัวด้วยความสิ้นหวังชั่วนิรันดร์ “หัวใจสลายและหัวเข่าก็สั่นคลอน.....ใบหน้าทุกคนซีดเซียว” เยเรมีย์ 30:6 นาฮูม 2:10 คนชอบธรรมตัวสั่นร้องว่า “ใครจะสามารถยืนหยัดอยู่ได้เล่า” วิวรณ์ 6:17 เสียงเพลงของทูตสวรรค์เงียบไป และความเงียบที่น่ากลัวก็เกิดขึ้นชั่วขณะหนึ่ง และแล้วพระสุรเสียงของพระเยซูดังมาว่า “พระคุณของเราก็เพียงพอกับเจ้า” 2 โครินธ์ 12:9 สีหน้าของผู้ชอบธรรมสดใสขึ้นมา และความสุขก็เต็มล้นในใจของพวกเขาทุกคน แล้วทูตสวรรค์จะเปล่งเสียงด้วยโน้ตที่มีเสียงสูงยิ่งขึ้น และเริ่มขับร้องเพลงอีกครั้งหนึ่งในขณะที่พวกเขาเคลื่อนเข้ามาใกล้โลกมากยิ่งขึ้น {GC 641.1} {GCth17 555.1}

กษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลายเสด็จลงมาในหมู่เมฆที่ห้อมล้อมด้วยไฟที่ลุกไหม้อยู่ ท้องฟ้าก็ม้วนตัวออกไปราวกับม้วนหนังสือ โลกสั่นสะเทือนอยู่เบื้องพระพักตร์ของพระองค์ และภูเขาทุกลูกและเกาะทุกเกาะต่างเคลื่อนออกไปจากที่ของมัน “พระเจ้าของเราเสด็จมา พระองค์มิได้ทรงเงียบอยู่ เพลิงเผาผลาญมาข้างหน้าพระองค์และรอบพระองค์มีพายุพัดรุนแรง พระองค์ทรงเรียกฟ้าสวรรค์เบื้องบน และแผ่นดินโลกเพื่อจะทรงพิพากษาประชากรของพระองค์” สดุดี 50:3, 4 {GC 641.2} {GCth17 555.2}

“ แล้วกษัตริย์ทั้งหลายในโลก พวกคนใหญ่คนโต บรรดานายทหารใหญ่ พวกเศรษฐี พวกผู้มีอำนาจ และทุกคนทั้งที่เป็นทาสหรือเสรีชนต่างซ่อนตัวอยู่ในถ้ำและโขดหินตามภูเขา พวกเขาร้องบอกกับภูเขาและโขดหินว่า จงล้มทับเราเถิด จงซ่อนเราไว้ให้พ้นจากพระพักตร์ของพระองค์ผู้ประทับอยู่บนพระที่นั่ง

และจากพระพิโรธของพระเมษโปดกเพราะว่าวันสำคัญแห่งพระพิโรธของพระองค์มาถึงแล้ว และใครจะสามารถยืนหยัดอยู่ได้เล่า” วิวรณ์ 6:15-17 {GC 642.1} {GCth17 555.3}

คำพูดล้อเลียนเย้ยหยันยุติลง ริมฝีปากที่พูดปดหยุดนิ่งเงียบไป เสียงดังของอาวุธ เสียงอึกทึกครึกโครมของสงคราม “กระทืบจนสั่นสะเทือนและเสื้อคลุมทุกตัวที่เกลือกอยู่ในโลหิต” อิสยาห์ 9: 5 ก็หยุดนิ่งไป บัดนี้ไม่มีเสียงอื่นใดให้ได้ยินนอกจากเสียงอธิษฐานและเสียงร่ำไห้และเสียงร้องไห้คร่ำครวญ ริมฝีปากของผู้ที่เยาะเย้ยก่อนหน้านี้ระเบิดเสียงร้องออกมาว่า “เพราะว่าวันสำคัญแห่งพระพิโรธของพระองค์มาถึงแล้ว และผู้ใดจะสามารถยืนหยัดอยู่ได้เล่า” วิวรณ์ 6:17 คนอธรรมทั้งหลายวิงวอนอยากถูกฝังตัวอยู่ใต้ก้อนหินของภูเขามากกว่าที่จะต้องเผชิญหน้ากับพระองค์ที่พวกเขาดูหมิ่นและปฏิเสธดูแคลนมาตลอด {GC 642.2} {GCth17 555.4}

พวกเขารู้จักพระสุรเสียงนั้นที่แทงทะลุเข้าไปในหูของคนตาย บ่อยครั้งเพียงไรที่น้ำเสียงโศกเศร้าและอ่อนโยนร้องเรียกพวกเขาให้กลับใจ บ่อยครั้งเพียงไรที่พวกเขาได้ยินคำร้องขอที่จับใจจากเพื่อน จากพี่ชายและจากพระผู้ช่วยให้รอด สำหรับผู้ที่ปฏิเสธพระคุณของพระองค์แล้ว ไม่มีเสียงอื่นใดจะเต็มล้นด้วยคำตำหนิและด้วยภาระหนักของการประณามเทียบเท่าได้กับพระสุรเสียงนั้นที่ร้องอ้อนวอนมาเนิ่นนานว่า “จงหันกลับ จงหันกลับจากทางชั่วของเจ้า” เอเสคียล 33:11 โอ พวกเขาทำกับพระสุรเสียงราวกับเป็นเสียงของคนแปลกหน้า พระเยซูตรัสว่า “ข้าได้เรียกแล้ว แต่พวกเจ้าปฏิเสธ ข้ายื่นมือออก แต่ไม่มีใครใส่ใจ พวกเจ้าเพิกเฉยคำแนะนำทุกอย่างของข้าและไม่ยอมรับคำตักเตือนของข้าเลย” สุภาษิต 1:24, 25 พระสุรเสียงนั้นปลุกความทรงจำที่เขาใฝ่ฝันจะลบทิ้งไป ซึ่งได้แก่คำเตือนต่างๆ ที่พวกเขาเกลียดชัง การเชื้อเชิญที่พวกเขาปฏิเสธและโอกาสที่พวกเขาดูแคลน {GC 642.3} {GCth17 555.5}

มีบางคนในนั้นเป็นกลุ่มคนที่เยาะเย้ยพระคริสต์ในขณะที่ทรงถ่อมพระองค์ลงมาเป็นมนุษย์ พระดำรัสของพระผู้ทรงทนทุกข์ที่ตรัสขณะเมื่อมหาปุโรหิตสั่งพระองค์ได้หวนกลับเข้ามาในความนึกคิดของพวกเขาด้วยอำนาจอันเร้าใจ ในเวลานั้นพระองค์ทรงประกาศอย่างเคร่งขรึมว่า “ตั้งแต่นี้ไป พวกท่านจะเห็นบุตรมนุษย์ประทับข้างขวาของผู้ทรงฤทธิ์เดช และเสด็จมาบนเมฆแห่งฟ้าสวรรค์” มัทธิว 26:64 บัดนี้ พวกเขามองเห็นพระองค์บริบูรณ์ด้วยพระสิริและพวกเขายังจะได้เห็นต่อไปว่าพระองค์ประทับนั่งอยู่ที่เบื้องขวาของพระราชอำนาจ {GC 643.1} {GCth17 556.1}

ผู้ที่เคยหัวเราะเยาะพระดำรัสของพระองค์ที่ทรงอ้างความเป็นพระบุตรของพระเจ้านั้นบัดนี้พูดไม่ออก ณ ที่นั่นมีกษัตริย์เฮโรดผู้หยิ่งยโสที่ทรงหัวเราะเยาะพระราชตำแหน่งของพระองค์ และทรงรับสั่งให้ทหารเยาะเย้ยพระองค์ด้วยการมอบตำแหน่งกษัตริย์ให้แก่พระองค์ ณ ที่นั่น มีบรรดาผู้ที่ใช้มืออันไม่บังควรสวมเสื้อคลุมสีม่วงลงบนพระองค์ สวมมงกุฎหนามลงบนพระเศียรศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์และเอาคทาจำลองไปใส่ไว้ในพระหัตถ์ที่ไม่ขัดขืนของพระองค์และก้มคำนับลงต่อเบื้องพระพักตร์ด้วยอาการล้อเล่นดูหมิ่น ชายทั้งหลายเหล่านั้นที่เคยตบตีและถ่มน้ำลายใส่พระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าชายแห่งชีวิตพระองค์นั้น บัดนี้ พวกเขาต้องหันหน้าหนีไปจากสายพระเนตรแห่งการตรวจสอบและหาทางที่จะหนีไปให้พ้นจากพระสิริแห่งการทรงอยู่ของพระองค์ซึ่งเต็มล้นด้วยอำนาจ คนเหล่านั้นที่ตอกตะปูลงบนพระหัตถ์และพระบาทของพระองค์รวมถึงทหารที่แทงสีข้างของพระองค์ต่างมองดูรอยแผลเหล่านี้ด้วยความหวาดกลัวและสำนึกผิด {GC 643.2} {GCth17 556.2}

ปุโรหิตและผู้ปกครองทั้งหลายต่างหวนคิดถึงภาพเหตุการณ์ของคาลวารีด้วยความหวาดกลัวจนตัวสั่น พวกเขานึกถึงภาพเหตุการณ์เหล่านั้นได้อย่างชัดเจนยิ่ง พวกเขาจำได้ดีว่าพยักหน้าแสดงความชื่นชมปรีดาในความชั่วร้ายอย่างไร พวกเขาร้องตะโกนว่า “เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองไม่ได้ เขาเป็นกษัตริย์ของชาติอิสราเอล

ให้เขาลงมาจากกางเขนเดี๋ยวนี้เถิด เราจะได้เชื่อบ้าง เขาวางใจพระเจ้า ถ้าพระองค์พอพระทัยตัวเขาขอให้ทรงช่วยเขาเดี๋ยวนี้เถิด เพราะเขากล่าวว่าเขาเป็นพระบุตรของพระเจ้า” มัทธิว 27:42, 43 {GC 643.3} {GCth17 556.3}

พวกเขาระลึกขึ้นได้อย่างชัดเจนถึงอุปมาของพระผู้ช่วยให้รอดเรื่องคนทำสวนที่ไม่ยอมคืนผลจากสวนองุ่นให้แก่เจ้าของสวน อีกทั้งยังทารุณบ่าวและฆ่าลูกชายของเจ้าของสวน พวกเขายังจำได้ถึงคำตัดสินที่ตัวเขาเองประกาศออกมาว่า เจ้าของสวนจะ “ฆ่าคนร้ายเหล่านั้นให้ตายอย่างทุกข์ทรมาน” มัทธิว 21:41 ปุโรหิตและผู้ปกครองมองเห็นแนวทางปฏิบัติของตัวเองและวาระสุดท้ายที่ยุติธรรมของพวกเขาเองในความบาปและการถูกลงโทษของชายที่ไม่ซื่อสัตย์เหล่านั้น และบัดนี้ มีเสียงร้องของร่างกายที่เจ็บปวดอย่างรุนแรงดังขึ้นมาเป็นเสียงที่ดังยิ่งกว่าเสียงที่เคยตะโกนว่า “เอาไปตรึง เอาไปตรึงที่กางเขน” ลูกา 23:21 ที่เคยดังก้องทั่วท้องถนนของกรุงเยรูซาเล็ม เสียงร้องไห้คร่ำครวญที่เต็มไปด้วยความผิดหวังอย่างน่ากลัวนี้ดังขึ้นมาว่า “พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์องค์แท้” พวกเขาหาทางที่จะหนีไปให้พ้นจากเบื้องพระพักตร์ของพระองค์ผู้ทรงเป็นจอมกษัตริย์ พวกเขาพยายามที่จะหลบซ่อนตัวลึกลงไปใต้แผ่นดินโลกที่แยกตัวออกจากกันด้วยแรงกระแทกของสิ่งต่างๆ ทั้งหลายนั้น แต่ก็ไร้ผล {GC 643.4} {GCth17 556.4}

ในชีวิตของทุกคนที่ปฏิเสธสัจธรรมนั้น จะมีบางช่วงเวลาเมื่อสามัญสำนึกรู้สึกตัวขึ้นมาเมื่อความทรงจำรื้อฟื้นเรื่องทรมานจิตใจเก่าๆ ของชีวิตที่น่าไหว้หลังหลอก และจิตวิญญาณรู้สึกถูกคุกคามด้วยความเสียใจที่ไร้ผล แต่สิ่งเหล่านี้จะเทียบกับความเสียใจของวันนั้น “เมื่อความกลัวมากระทบพวกเจ้าอย่างพายุร้ายและความหายนะของพวกเจ้ามาถึงอย่างพายุหมุน” ได้อย่างไร สุภาษิต 1:27 บัดนี้ ผู้ที่ต้องการทำลายพระคริสต์และประชากรที่ซื่อสัตย์ของพระองค์จะเป็นพยานเห็นถึงรัศมีที่หยุดนิ่งอยู่บนพวกเขา ในท่ามกลางความหวาดกลัวนั้น พวกเขาได้ยินเสียงของธรรมิกชนเปล่งเสียงด้วยความชื่นชมยินดีว่า “ดูสิ นี่คือพระเจ้าของเรา เรารอคอยพระองค์เพื่อพระองค์จะทรงช่วยเราให้รอด” อิสยาห์ 25:9 {GC 644.1} {GCth17 557.1}

ท่ามกลางความปั่นป่วนของโลก แสงฟ้าแลบและเสียงฟ้าร้อง พระสุรเสียงของพระบุตรของพระเจ้าทรงเรียกธรรมิกชนที่นอนหลับอยู่ให้ตื่นขึ้น พระองค์ทรงทอดพระเนตรไปยังหลุมฝังศพของผู้ชอบธรรมทั้งหลาย แล้วทรงชูพระหัตถ์ขึ้นไปยังสวรรค์เบื้องบน พระองค์ตรัสสั่งว่า “จงตื่นเถิด ตื่นเถิด ตื่นเถิด ท่านที่หลับอยู่ในผงคลีและจงลุกขึ้น” ตลอดทั่วทั้งความยาวและความกว้างของโลก คนตายจะได้ยินพระสุรเสียงนั้นและผู้ที่ได้ยินเสียงนั้นจะมีชีวิต และทั่วทั้งโลกจะดังก้องด้วยเสียงย่ำเท้าของกองทหารยิ่งใหญ่ของชนทุกชาติ ทุกเผ่าพันธุ์ ทุกภาษาและทุกคน พวกเขาก้าวออกมาจากห้องกักขังแห่งความตาย ตกแต่งกายด้วยรัศมีภาพของชีวิตอมตะ พวกเขาร้องเสียงดังว่า “โอ ความตาย ชัยชนะของเจ้าอยู่ที่ไหน โอ ความตาย เหล็กไนของเจ้าอยู่ที่ไหน ” 1 โครินธ์ 15:55 และผู้ชอบธรรมที่มีชีวิตร่วมกับธรรมิกชนที่กลับเป็นขึ้นจากความตายจะโห่ร้องอย่างมีชัยร่วมกันด้วยความชื่นชมยินดีเป็นเวลายาวนาน {GC 644.2} {GCth17 557.2}

รูปร่างของทุกคนที่ออกมาจากหลุมฝังศพจะเหมือนกับเมื่อตอนที่เข้าไปในหลุมฝังศพ อาดัมซึ่งยืนอยู่ในท่ามกลางเหล่าคนที่ถูกปลุกให้เป็นขึ้นจากความตายนั้นมีรูปร่างสง่า สูงใหญ่และงดงาม เขามีรูปร่างเล็กกว่าพระบุตรของพระเจ้าเพียงเล็กน้อย อาดัมจะมีลักษณะแตกต่างจากคนในยุคต่อๆ มาอย่างเห็นได้ชัด ในแง่นี้ทำให้เรามองเห็นถึงการถดถอยที่ยิ่งใหญ่ของเผ่าพันธุ์มนุษย์ แต่ทุกคนเป็นขึ้นมาจากความตายด้วยความสดชื่นและความแข็งแรงของวัยหนุ่มสาวซึ่งคงอยู่ชั่วนิรันดร์ ในปฐมกาล พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ให้เหมือนพระองค์ ไม่เพียงในด้านของอุปนิสัยเท่านั้น

แต่ให้เหมือนกับพระองค์ในรูปร่างและหน้าตาด้วย บาปทำให้เสียโฉมและเกือบจะลบพระฉายาของพระเจ้าไปจนหมดสิ้น แต่พระคริสต์เสด็จมาเพื่อนำสิ่งที่สูญหายไปกลับคืนมา พระองค์ทรงเปลี่ยนร่างกายที่เลวร้ายของเราและปั้นแต่งขึ้นมาใหม่ให้เป็นเหมือนพระวรกายอันสง่างามของพระองค์ รูปกายที่ต้องตายและเปื่อยเน่า ปราศจากความสวยงาม ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเปื้อนด้วยบาป จะถูกเปลี่ยนเป็นร่างกายที่สมบูรณ์แบบ สวยงามและมีชีวิตอมตะ ตำหนิทุกอันและความพิการทั้งหมดจะถูกทิ้งไว้ในหลุมฝังศพ บรรดาผู้ที่ได้รับการไถ่จากบาปจะกลับไปยังต้นไม้แห่งชีวิตในสวนเอเดนที่สูญเสียไปนานแล้ว พวกเขาจะ “เติบใหญ่” ขึ้น (มาลาคี 4:2) จนมีขนาดความสูงเต็มบริบูรณ์ของเผ่าพันธุ์มนุษย์ในความรุ่งโรจน์ของสมัยยุคแรกเริ่ม ร่องรอยสุดท้ายของการสาปแช่งจากบาปจะถูกกำจัดออกไปจนหมดสิ้นและบรรดาผู้ซื่อสัตย์ของพระคริสต์จะปรากฏตัวด้วย “ความงามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์” สดุดี 90:17 Thai KJV ในความคิดและจิตวิญญาณและร่างกายล้วนสะท้อนถึงพระฉายาอันบริบูรณ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา โอ ช่างเป็นการทรงไถ่บาปอันประเสริฐเสียนี่กระไร เป็นเรื่องที่ได้กล่าวขานถึงมานานแล้ว และเป็นความหวังที่ได้รอคอยมาเนิ่นนาน เป็นความมุ่งหวังที่ใคร่ครวญด้วยความร้อนรน แต่ยังไม่เคยเข้าใจได้อย่างเต็มที่ {GC 644.3} {GCth17 557.3}

คนชอบธรรมที่ยังมีชีวิตอยู่จะถูกเปลี่ยนแปลงไป “ในชั่วขณะเดียวในพริบตาเดียว” 1 โครินธ์ 15:52 ด้วยพระสุรเสียงของพระเจ้านั้น พวกเขาได้รับศักดิ์ศรีแล้ว บัดนี้ พวกเขาถูกทำให้เป็นอมตะ และพร้อมกับเหล่าธรรมิกชนที่เป็นขึ้นมาจากความตายถูกรับขึ้นไปเพื่อพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ ทูตสวรรค์จะ “รวบรวมคนทั้งหมดที่พระองค์ทรงเลือกไว้แล้วจากทั้งสี่ทิศนั้นตั้งแต่ที่สุดฟ้าข้างนี้จนถึงที่สุดฟ้าข้างโน้น” มัทธิว 24:31 ทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์จะอุ้มเด็กเล็กๆ ไปยังอ้อมแขนของมารดา มิตรสหายที่ตายจากกันไปนานจะได้พบกันอีกครั้งและจะไม่จากกันอีกแล้ว และด้วยเสียงเพลงแห่งความชื่นชมยินดีพวกเขาจะถูกรับขึ้นไปพร้อมกันไปสู่เมืองของพระเจ้า {GC 645.1} {GCth17 558.1}

ด้านข้างแต่ละด้านของราชรถที่เป็นเมฆ จะมีปีก ใต้ราชรถนี้จะมีล้อที่มีชีวิต และขณะที่ราชรถแล่นขึ้นสู่เบื้องบน ล้อเหล่านั้นจะร้องว่า “บริสุทธิ์” และขณะที่ราชรถเคลื่อนที่ไปนั้น ปีกจะร้องว่า “บริสุทธิ์” และทูตสวรรค์ทั้งกลุ่มที่ติดตามจะร้องว่า “บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ องค์พระผู้เป็นเจ้าคือพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด” และผู้ที่ได้รับการไถ่จากบาปแล้วจะร้องเสียงดังว่า “อาเลลูยา” ในขณะที่ราชรถเลื่อนสูงขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มใหม่ {GC 645.2} {GCth17 558.2}

ก่อนที่จะก้าวเข้าไปยังเมืองของพระเจ้านั้น พระผู้ช่วยให้รอดทรงมอบเครื่องหมายแห่งชัยชนะให้แก่ผู้ที่ติดตามพระองค์และสวมเครื่องหมายแสดงถึงฐานันดรศักดิ์ให้แก่พวกเขา ขบวนอันน่าประทับใจต่างล้อมเป็นลานจัตุรัสรอบพระราชาของพวกเขา พระองค์ทรงมีรูปร่างสูงสง่ากว่าธรรมิกชนและทูตสวรรค์ พระพักตร์ของพระองค์เปล่งรอยยิ้มอย่างอ่อนโยนมายังพวกเขาด้วยความรักที่เต็มล้น สายตาของคนทั้งหมดที่ได้รับการไถ่จากบาป ซึ่งมีจำนวนนับไม่ถ้วนเพ่งมองไปยังพระองค์ ดวงตาทุกดวงมองเห็นพระสิริของพระองค์ พระผู้ทรงมี “หน้าตา.....เสียโฉมมากเหลือที่จะเหมือนคน และรูปร่าง.....ก็เสียโฉมเหลือที่จะเหมือนมนุษย์” อิสยาห์ 52:14 พระหัตถ์ของพระองค์สวมมงกุฎแห่งสง่าราศีลงบนศีรษะของผู้ที่มีชัยชนะ ทุกคนได้รับมงกุฎที่จารึก “ชื่อใหม่” (วิวรณ์ 2:17) และจารึกข้อความ “ถวายความบริสุทธิ์แด่พระเจ้า” ในมือของทุกคนมีทางตาลแห่งชัยชนะและพิณเงางาม เมื่อทูตสวรรค์ผู้บัญชาการเริ่มต้นบรรเลง ทุกคนจะดีดพิณด้วยความชำนาญ เสียงเพลงที่ไพเราะนุ่มนวลก็ดังออกมา

ความปลาบปลื้มใจที่ไม่อาจบรรยายเป็นคำพูดเต็มล้นเข้าไปในจิตใจของทุกคน และทุกเสียงต่างร่วมกันสรรเสริญด้วยความสำนึกในพระคุณว่า "พระองค์ทรงรักเรา ทรงปลดปล่อยเราจากบาปของเราด้วยพระโลหิตของพระองค์และทรงตั้งเราให้เป็นอาณาจักรและเป็นพวกปุโรหิตของพระเจ้าพระบิดาของพระองค์ ขอพระเกียรติและอานุภาพจงมีแด่พระองค์สืบๆไปเป็นนิตย์" วิวรณ์ 1:5, 6 {GC 645.3} {GCth17 558.3}

สิ่งที่อยู่เบื้องหน้าของบรรดาผู้ที่ถูกไถ่ให้รอดแล้วนั้นคือเมืองบริสุทธิ์ พระเยซูทรงเปิดประตูมุกออกกว้างและประชาชาติเหล่านั้นที่ได้ถือรักษาสัจธรรมตลอดมาเดินเข้าไป พวกเขามองเห็นสวรรค์ของพระเจ้าซึ่งเป็นบ้านของอาดัมในสมัยที่เขายังเป็นคนบริสุทธิ์ และแล้วพระสุรเสียงที่ไพเราะยิ่งกว่าดนตรีใดๆ ที่หูของคนที่ต้องตายเคยได้ยินนั้นดังมาว่า "การต่อสู้ของท่านทั้งหลายสิ้นสุดลงแล้ว" "ท่านทั้งหลายที่ได้รับพรจากพระบิดาของเรา จงมารับเอาราชอาณาจักรซึ่งเตรียมไว้สำหรับท่านทั้งหลายตั้งแต่แรกสร้างโลก" มัทธิว 25:34 {GC 646.1} {GCth17 559.1}

บัดนี้คำอธิษฐานของพระผู้ช่วยให้รอดที่ทรงอธิษฐานเผื่อสาวกของพระองค์ก็สำเร็จ "ข้าพระองค์ปรารถนาให้คนเหล่านั้นที่พระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์อยู่กับข้าพระองค์" ยอห์น 17:24 "อยู่เบื้องหน้าพระสิริของพระองค์โดยปราศจากตำหนิและมีความร่าเริงยินดี" (ยูดา 24) พระคริสต์ทรงนำผู้ที่พระองค์ทรงไถ่ด้วยพระโลหิตของพระองค์เองมายังพระบิดาและทรงประกาศว่า "ข้าพระองค์อยู่ที่นี่ พร้อมกับเหล่าลูกๆ ที่พระองค์ประทานให้แก่ข้าพระองค์" "ข้าพระองค์ก็พิทักษ์รักษาเขาผู้ซึ่งพระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์ไว้โดยพระนามของพระองค์" ยอห์น 17:12 โอ ความรักแห่งการไถ่ให้พ้นจากบาปนี้ช่างประเสริฐเพียงไร เวลาแห่งความปรีดาจะเกิดขึ้นเมื่อพระบิดาผู้ทรงไม่มีที่สิ้นสุดทอดพระเนตรมายังคนทั้งหลายที่ถูกไถ่ให้รอดแล้ว และทรงมองเห็นพระฉายาของพระองค์ ความขัดแย้ง/ความบาดหมางของบาปถูกกำจัดจนหมดสิ้น สาเหตุของบาปถูกขจัดออกไป และมนุษย์จะประสานเข้าเป็นหนึ่งร่วมกับพระเจ้าได้อีกครั้ง {GC 646.2} {GCth17 559.2}

ด้วยความรักอันสุดที่จะพรรณนาได้ พระเยซูทรงต้อนรับผู้สัตย์ซื่อทั้งหลายของพระองค์เพื่อให้เข้าร่วมความสุขกับพระองค์ พระผู้ช่วยให้รอดทรงชื่นชมยินดีที่ทรงเห็นจิตวิญญาณซึ่งพระองค์ทรงช่วยให้รอดด้วยความเจ็บปวดและความอัปยศของพระองค์ได้เข้ามายังราชอาณาจักรแห่งพระสิรินี้ และบรรดาผู้ที่ได้รับการไถ่จากบาปจะเป็นผู้แบ่งปันความสุขของพระองค์ ในขณะที่พวกเขามองไปยังผู้ที่ได้รับพระพรเหล่านี้ พวกเขาก็มองเห็นคนเหล่านั้นที่ถูกนำให้มาหาพระคริสต์อันเนื่องมาจากคำอธิษฐานของพวกเขาและการทำงานของพวกเขาและความรักที่เสียสละของพวกเขายืนอยู่ในท่ามกลางคนเหล่านี้ด้วย ในขณะที่พวกเขาชุมนุมกันรอบพระที่นั่งสีขาวอันยิ่งใหญ่ ความชื่นชมยินดีที่ไม่อาจบรรยายด้วยคำพูดจะท่วมท้นอยู่ในใจของพวกเขา เมื่อมองดูผู้ที่พวกเขานำให้มาหาพระคริสต์ และเห็นว่าคนนั้นชักนำคนอื่นๆ และคนอื่นเหล่านี้ก็ชักนำคนอื่นต่อๆ กันไป และคนทั้งหมดนี้ได้เข้ามายังที่พักพิงแห่งการพักผ่อน ณ ที่นั่น พวกเขาจะวางมงกุฎลงที่พระบาทของพระเยซูและถวายสรรเสริญพระองค์ตลอดชั่วนิรันดร์กาล {GC 647.1} {GCth17 560.1}

ในขณะที่กำลังต้อนรับบรรดาผู้ที่ถูกไถ่ให้รอดเข้าไปยังนครของพระเจ้าอยู่นั้น มีเสียงร้องถวายเกียรติชื่นชมปรีดาดังขึ้นในอากาศ อาดัมทั้งสองกำลังจะพบกัน พระบุตรของพระเจ้าทรงกางแขนออกเพื่อต้อนรับบิดาของเผ่าพันธุ์มนุษยชาติของเราซึ่งเป็นมนุษย์ที่พระองค์ทรงสร้างและได้ทำบาปต่อพระผู้สร้างของเขา และเพื่อความบาปของเขาทำให้เกิดรอยแผลจากการตรึงกางเขนติดอยู่บนพระวรกายของพระผู้ช่วยให้รอด

ขณะที่อาดัมมองดูรอยตะปูที่โหดเหี้ยม เขาไม่ได้ซบหน้าลงที่พระอุระของพระองค์ แต่เขาทรุดตัวลงแทบพระบาทของพระองค์ด้วยความถ่อมตนและร้องขึ้นว่า "พระเมษโปดกผู้ถูกปลงพระชนม์แล้วนั้นทรงสมควรได้รับฤทธานุภาพ" วิวรณ์ 5:12 พระผู้ช่วยให้รอดทรงพยุงเขาให้ลุกขึ้นยืนด้วยความรักปรานีและชี้ให้เขามองไปยังสวนเอเดนซึ่งเป็นบ้านที่เขาถูกขับออกมาเนิ่นนานแล้ว {GC 647.2} {GCth17 560.2}

หลังจากที่อาดัมถูกขับออกจากสวนเอเดน ชีวิตของเขาเต็มไปด้วยความโศกเศร้า ใบไม้ทุกใบที่แห้งเฉาไป สัตว์ทุกตัวที่นำมาถวายเป็นเครื่องถวายบูชา ทุกสิ่งที่ทำลายธรรมชาติอันสวยงาม ทุกสิ่งที่สร้างรอยมลทินให้แก่ความบริสุทธิ์ของมนุษย์ สิ่งเหล่านี้คอยย้ำเตือนถึงบาปของเขาอยู่เสมอ เขาต้องปวดร้าวด้วยความเสียใจอย่างสุดซึ้งเมื่อมองเห็นความชั่วที่มีอยู่ทั่วทุกหนแห่ง และเมื่อเขาเตือน เขาก็จะได้คำตำหนิตอบโต้มาว่าเขาเป็นต้นเหตุที่ทำให้บาปเกิดขึ้น เขาต้องแบกรับการลงโทษของความผิดนี้ด้วยความถ่อมตัวอย่างอดทนเป็นเวลานานเกือบหนึ่งพันปี เขาสารภาพความบาปของเขาด้วยความสัตย์ซื่อและวางใจในคุณความดีของพระผู้ช่วยให้รอดที่ทรงสัญญาไว้ และเขาตายไปพร้อมกับความหวังที่จะกลับเป็นขึ้นจากความตาย พระบุตรของพระเจ้าทรงไถ่มนุษย์จากความล้มเหลวและการล้มลง และบัดนี้ โดยพระราชกิจของการลบมลทินบาป อาดัมก็ได้รับสิทธิการปกครองของเขากลับคืนมา {GC 647.3} {GCth17 560.3}

อาดัมมีความสุขอย่างล้นเหลือเมื่อเขามองไปยังต้นไม้ที่เขาเคยชื่นชอบ เป็นต้นที่เขาเคยเก็บผลจากต้นไม้ต้นนี้ในสมัยที่เขายังเป็นคนบริสุทธิ์และมีความสุข เขาเห็นเถาวัลย์ที่มือของเขาเคยตกแต่ง ดอกไม้ต้นเดียวกับที่เขาชอบดูแล สมองของเขาจับภาพที่เป็นจริง เขาเข้าใจอย่างดีว่าแท้จริงแล้วนี่คือสวนเอเดนที่ถูกนำกลับคืนมาใหม่ บัดนี้สวยงามกว่าเมื่อก่อนที่เขาจะถูกขับออกไป พระผู้ช่วยให้รอดทรงนำเขาไปยังต้นไม้แห่งชีวิตและทรงเด็ดผลไม้ที่สวยงามและทรงยื่นให้เขารับประทาน เขามองไปรอบๆ และเห็นคนมากมายจากครอบครัวของเขาที่ได้รับการไถ่จากบาปยืนอยู่ในแดนสวรรค์ของพระเจ้า แล้วเขาวางมงกุฎเปล่งประกายลงแทบพระบาทของพระเยซู และซบอยู่ที่พระอุระของพระองค์และกอดพระผู้ไถ่ไว้ เขาดีดพิณทองคำและเสียงเพลงแห่งชัยชนะก็ดังกังวานขึ้นไปทั่วท้องฟ้า "พระเมษโปดกผู้ทรงถูกปลงพระชนม์และทรงพระชนม์อีกแล้วนั้นเป็นผู้ทรงสมควรได้รับฤทธิ์เดช" สมาชิกในครอบครัวของอาดัมร้องรับและถอดมงกุฎของพวกเขาออกมาวางแทบพระบาทของพระผู้ช่วยให้รอด ในขณะที่ก้มกราบลงถวายบูชาต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ {GC 648.1} {GCth17 561.1}

การได้พบกันใหม่ในครั้งนี้มีทูตสวรรค์ที่ร่ำไห้เมื่ออาดัมล้มลงในบาปเป็นพยานอยู่ด้วย ทูตสวรรค์เหล่านี้ชื่นชมยินดีเมื่อพระเยซูทรงเป็นขึ้นมาจากความตายและเสด็จกลับสู่สวรรค์ และทูตสวรรค์เหล่านี้จะเป็นผู้ที่เปิดหลุมฝังศพของคนทั้งปวงที่เชื่อในพระนามของพระองค์ บัดนี้ทูตเหล่านี้เห็นพระราชกิจของการทรงไถ่ให้พ้นจากบาปนั้นเสร็จสมบูรณ์แล้ว และพวกเขาต่างประสานเสียงร่วมกันร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า {GC 648.2} {GCth17 561.2}

ที่ทะเลใสเหมือนแก้วหน้าพระที่นั่งซึ่งดูคล้ายกับทะเลแก้วปนไฟที่ยิ่งงามอร่ามเมื่อกระทบกับพระสิริของพระเจ้านั้น มีชนกลุ่มหนึ่งที่มาชุมนุมกัน พวกเขา "มีชัยชนะต่อสัตว์ร้าย และต่อรูปของมัน และต่อตัวเลขของชื่อมัน" พวกเขายืนอยู่กับพระเมษโปดกที่บนภูเขาศิโยน "ถือพิณของพระเจ้า" เป็นคนแสนสี่หมื่นสี่พันคนที่ได้รับการทรงไถ่แล้วออกมาจากท่ามกลางมนุษย์ และที่นั่นได้ยินเสียงราวกับเสียงน้ำมากหลายและดุจเสียงฟ้าร้องสนั่นซึ่งเป็น "เสียงของผู้ดีดพิณกำลังเล่นพิณของพวกเขาอยู่" และพวกเขา "ร้องเพลงบทใหม่หน้าพระที่นั่ง" ซึ่งเป็นบทเพลงที่ไม่มีใครสามารถร้องได้ ยกเว้นคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคนนั้น

มันเป็นบทเพลงของโมเสสและเพลงของพระเมษโปดก ซึ่งเป็นบทเพลงแห่งการช่วยกู้ ไม่มีผู้ใดเลยนอกจากคนแสนสี่หมื่นสี่พันคนนี้เท่านั้นที่เรียนรู้ที่จะร้องเพลงนั้นได้ เพราะเป็นบทเพลงแห่งประสบการณ์ของพวกเขาซึ่งเป็นประสบการณ์ที่ไม่มีคนกลุ่มใดเคยมีมาก่อน พวกเขา “ติดตามพระเมษโปดกไม่ว่าพระองค์จะเสด็จไปที่ไหน” พวกเขาเป็นคนที่ถูกรับขึ้นมายังสวรรค์ในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ พวกเขาจึงถูกจัดว่าเป็น “ผลแรกถวายแด่พระเจ้าและแด่พระเมษโปดก” วิวรณ์ 15:2, 3 (TKJV); 14:1-5 “คนเหล่านี้เป็นคนที่มาจากความยากลำบากครั้งยิ่งใหญ่” พวกเขาผ่านช่วงเวลาแห่งความทุกข์ยากลำบากอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อนนับตั้งแต่ครั้งมีประชาชาติมา พวกเขาทนกับความทุกข์ลำเค็ญในช่วงเวลาแห่งความทุกข์ของยาโคบ พวกเขายืนหยัดอยู่ได้โดยปราศจากผู้อุทธรณ์จนถึงช่วงเวลาสุดท้าย คือเมื่อพระเจ้าทรงเทคำพิพากษาลงมา แต่พวกเขาทั้งหลายได้รับการปลดปล่อยออกมาเพราะ “พวกเขาชำระล้างเสื้อผ้าของเขาด้วยพระโลหิตของพระเมษโปดกจนขาวสะอาด” “ปากของพวกเขาไม่พบความเท็จ เขาเป็นคนที่ปราศจากตำหนิ” ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า “เพราะเหตุนี้ เขาทั้งหลายจึงได้อยู่หน้าพระที่นั่งของพระเจ้าและปรนนิบัติพระองค์ในพระวิหารของพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืนและพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งจะทรงคุ้มครองพวกเขา” พวกเขาเห็นการกันดารอาหารและโรคระบาดซึ่งทำลายแผ่นดินโลก ดวงอาทิตย์มีพลังความร้อนอย่างแรงเพื่อเผาผลาญมนุษย์ และตัวพวกเขาเองอดทนต่อความลำบาก ความหิวโหย และความกระหาย แต่ “พวกเขาจะไม่หิวหรือกระหายอีกเลย ดวงอาทิตย์และความร้อนจะไม่แผดเผาเขาอีกต่อไป เพราะว่าพระเมษโปดกผู้ทรงอยู่กลางพระที่นั่งนั้นจะทรงเลี้ยงดูพวกเขาและจะทรงนำเขาไปยังน้ำพุแห่งชีวิตและพระเจ้าจะทรงเช็ดน้ำตาทุกหยดจากตาของเขาทั้งหลาย” วิวรณ์ 7:14-17 14:5 {GC 648.3} {GCth17 561.3}

ในทุกยุคทุกสมัย บรรดาผู้ที่พระผู้ช่วยให้รอดทรงเลือกสรรไว้แล้วจะต้องผ่านการเรียนรู้และฝึกฝนในโรงเรียนของการทดลอง ทางเดินของพวกเขาในโลกนี้คับแคบ พวกเขาจะต้องถูกชำระให้บริสุทธิ์ในเตาไฟแห่งความยากลำบาก พวกเขาต้องอดทนต่อการต่อต้าน ความเกลียดชัง และการกล่าวร้ายเพื่อเห็นแก่องค์พระเยซู พวกเขาติดตามพระองค์ในการต่อสู้ที่ร้ายกาจ พวกเขาอดทนกับการเสียสละ และต้องพบกับความผิดหวังอันขมขื่น ด้วยประสบการณ์ที่เจ็บปวดของตัวพวกเขาเองนั้น พวกเขาจึงได้เรียนรู้ถึงความชั่วร้ายของบาป อำนาจของมัน ความผิดของมัน ความทุกข์ยากของมัน และพวกเขามองดูบาปด้วยความรังเกียจ ความรู้สึกสำนึกต่อการเสียสละอันไร้ขอบเขตเพื่อรักษาบาปให้หายทำให้พวกเขาถ่อมตนลงในสายตาของพวกเขาเองและทำให้หัวใจของพวกเขาท่วมท้นด้วยการขอบพระคุณและการสรรเสริญ ซึ่งผู้ที่ไม่เคยล้มในบาปจะไม่มีทางเข้าใจ พวกเขารักมากเพราะได้รับอภัยมาก พวกเขาเข้าร่วมทนทุกข์ของพระคริสต์ พวกเขาจึงสมควรได้รับสง่าราศีร่วมกับพระองค์ {GC 649.1} {GCth17 562.1}

บรรดาผู้ที่ได้รับมรดกของพระเจ้าออกมาจากห้องใต้หลังคา จากกระท่อมปรักหักพัง จากคุกมืดใต้ดิน จากตะแลงแกง จากภูเขา จากทะเลทราย จากถ้ำใต้พื้นโลก และจากซอกหินใต้ทะเลลึก ขณะที่พวกเขามีชีวิตอยู่ในโลก พวกเขาเป็นคน “สิ้นเนื้อประดาตัว ตกระกำลำบากและถูกทำทารุณ” ฮีบรู 11:37 คนจำนวนนับล้านๆ ลงไปยังหลุมฝังศพด้วยความรู้สึกอับอายเพราะว่าพวกเขายืนหยัดปฏิเสธไม่ยอมต่อการเรียกร้องสิทธิที่หลอกลวงของซาตาน พวกเขาถูกตัดสินจากการพิพากษาของมนุษย์ว่าเป็นอาชญากรที่เลวร้ายที่สุด แต่บัดนี้ พระเจ้า “ทรงเป็นผู้พิพากษา” สดุดี 50:6 การพิจารณาคำตัดสินของโลกจะถูกพลิกกลับ พระองค์ “จะทรงเอาการลบหลู่แห่งชนชาติของพระองค์ไปจากทั้งแผ่นดินโลก” อิสยาห์ 25:8

“คนทั้งหลายจะเรียกพวกเขาว่าชนชาติบริสุทธิ์ ผู้รับไถ่ไว้แล้วของพระยาห์เวห์” พระองค์ทรงกำหนดที่จะ “ให้มงกุฎแทนขี้เถ้าแก่พวกเขา และให้น้ำมันแห่งความยินดีแทนการไว้ทุกข์ เสื้อคลุมแห่งการสรรเสริญแทนจิตวิญญาณที่ท้อแท้” อิสยาห์ 62:12; 61:3 พวกเขาจะไม่อ่อนล้า ไม่ทุกข์ทรมาน ไม่ต้องกระจัดกระจายและไม่ต้องถูกกดขี่ข่มเหงอีกต่อไปแล้ว ต่อแต่นี้ไป พวกเขาจะอยู่ร่วมกับองค์พระผู้เป็นเจ้าตลอดกาล พวกเขายืนอยู่เบื้องหน้าพระที่นั่ง สวมใส่เครื่องนุ่งห่มที่มีความงามมากยิ่งกว่าของบรรดาผู้สูงศักดิ์ของโลกที่เคยสวมใส่กัน พวกเขาสวมมงกุฎที่งามสง่ากว่ามงกุฎใดๆ ที่มหากษัตริย์พระองค์ใดในแผ่นดินโลกทรงเคยสวมใส่ วันเวลาแห่งความเจ็บปวดและการร่ำไห้สิ้นสุดไปแล้วตลอดกาล กษัตริย์ผู้ทรงพระสิริทรงเช็ดน้ำตาจากใบหน้าของทุกคน ต้นเหตุของความโศกเศร้าทั้งหมดถูกกำจัดออกไป ท่ามกลางกิ่งตาลที่โบกสะบัดไปมานั้น พวกเขาเปล่งเสียงร้องสรรเสริญ ชัดเจน หวานชื่น และเป็นหนึ่งเดียวกัน ทุกเสียงร้องรับกันจนกระทั่งเพลงสรรเสริญดังกังวานไปทั่วทั้งสวรรค์ “ความรอดขึ้นอยู่กับพระเจ้าของเราผู้ประทับบนพระที่นั่งและขึ้นอยู่กับพระเมษโปดก” และทุกชีวิตที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินสวรรค์พากันร้องตอบว่า “อาเมน คำสดุดี พระสิริ พระปัญญา คำขอบพระคุณ พระเกียรติ ฤทธานุภาพและพระกำลังจงมีแด่พระเจ้าของเราตลอดไปเป็นนิตย์” วิวรณ์ 7:10, 12 {GC 650.1} {GCth17 562.2}

ในช่วงชีวิตของเราในโลกนี้ เราเพียงแค่เริ่มที่จะเข้าใจถึงเรื่องราวอันอัศจรรย์ของการทรงไถ่บาป ด้วยความเข้าใจอันจำกัดของเรานั้น เราอาจพิจารณาอย่างจริงใจที่สุดในเรื่องความอัปยศและสง่าราศี ชีวิตและความตาย ความยุติธรรมและพระเมตตาคุณซึ่งประสานเข้ารวมกันที่บนกางเขนนั้น แต่กระนั้น ถึงแม้เราจะใช้พลังสมองของเราทั้งหมดเท่าที่เราจะคิดได้ เราก็ยังไม่สามารถเข้าใจถึงความสำคัญทั้งหมดของมันได้ เราหยั่งรู้ถึงความกว้างและความยาว ความสูงและความลึกของความรักแห่งการทรงไถ่ให้รอดได้เพียงแค่เลือนราง ไม่มีผู้ใดสามารถเข้าใจแผนการแห่งการทรงไถ่ให้พ้นจากบาปได้อย่างบริบูรณ์ แม้กระทั่งเมื่อผู้ที่ถูกไถ่ให้รอดแล้วได้เห็นสิ่งที่เห็นและได้รู้สิ่งที่ถูกเปิดเผยให้รู้ แต่ตลอดชั่วนิรันดร์กาล สัจธรรมใหม่ๆ จะถูกเปิดเผยอยู่ตลอดเวลาให้แก่สมองที่มีความนึกคิดและชื่นชมยินดี ถึงแม้ความโศกเศร้า ความเจ็บปวดและการทดลองในแผ่นดินโลกจะสิ้นสุดไปและสาเหตุที่ทำให้เกิดสิ่งเหล่านี้จะถูกกำจัดทิ้งไปแล้วก็ตาม ประชากรของพระเจ้าจะได้รู้อย่างชัดเจนและมีความเข้าใจดีว่าราคาที่ต้องจ่ายไปเพื่อความรอดของพวกเขานั้นจะต้องเสียค่าใช้จ่ายด้วยสิ่งใด {GC 651.1} {GCth17 563.1}

กางเขนของพระคริสต์จะเป็นศาสตร์และบทเพลงของผู้ที่ได้รับการไถ่จากบาปไปตลอดชั่วนิรันดร์ เมื่อพวกเขามองดูพระคริสต์ขณะทรงรับเกียรติยศ พวกเขาก็จะแลเห็นพระคริสต์ขณะที่ทรงถูกตรึงบนกางเขน พวกเขาจะไม่มีวันลืมว่าพระองค์ผู้ทรงมีอำนาจในการทรงสร้างและค้ำจุนโลกจำนวนนับไม่ถ้วนที่อยู่ในห้วงอวกาศกว้างใหญ่ พระองค์ผู้ทรงเป็นที่รักยิ่งของพระเจ้า พระองค์ผู้ทรงฤทธานุภาพยิ่งใหญ่ในสวรรค์ พระองค์ที่เหล่าเครูบและเสราฟิมที่ส่องแสงสุกใสกราบบูชาด้วยความชื่นชม พระองค์ผู้นี้ได้ทรงถ่อมพระองค์เองลงมาเพื่อยกระดับมนุษย์ที่ล้มลงในบาปให้สูงขึ้น พวกเขาจะไม่มีวันลืมว่าพระองค์ทรงแบกความผิดและความอับอายของบาปรวมถึงการซ่อนพระพักตร์ของพระบิดาจนกระทั่งความทุกข์โศกเศร้าของโลกที่สูญเสียไปทำให้พระทัยของพระองค์แตกสลายและบีบคั้นทำลายชีวิตของพระองค์บนกางเขนคาลวารี เรื่องราวของพระเจ้าพระผู้สร้างโลก พระเจ้าผู้ทรงตัดสินชะตากรรมทั้งปวง พระผู้ทรงรักมนุษย์ในโลกนี้มากจนได้ละสง่าราศีของพระองค์และลดเกียรติถ่อมพระองค์เองลงมา เรื่องราวเหล่านี้จะทำให้ทั่วทั้งจักรวาลระลึกถึงด้วยความอัศจรรย์ใจและเคารพบูชาไปจนตลอดกาล ขณะที่เหล่าชนชาติทั้งปวงที่ได้รับความรอดจะมองไปยังพระผู้ไถ่ และมองเห็นพระสิริอันไม่รู้จบสิ้นของพระบิดาที่ส่องอยู่บนพระพักตร์ของพระองค์นั้น ขณะที่พวกเขามองดูพระที่นั่งของพระองค์ที่มีอยู่ตลอดทุกยุคทุกสมัยนั้น และทราบดีว่าอาณาจักรของพระองค์จะไม่มีวันสิ้นสุด พวกเขาจะร้องเพลงด้วยความปีติยินดีว่า

“พระเมษโปดกผู้ถูกปลงพระชนม์แล้วนั้นทรงสมควรได้รับฤทธานุภาพ และด้วยพระโลหิตล้ำค่าของพระองค์เองทรงไถ่พวกเราให้รอดพ้นจากบาปกลับคืนมายังพระเจ้า” {GC 651.2} {GCth17 563.2}

ความลึกลับของกางเขนอธิบายความลึกลับอื่นๆ ทั้งปวง ภายใต้แสงสว่างที่ส่องออกมาจากกางเขนคาลวารีนั้น พระลักษณะต่างๆ ของพระเจ้าที่เคยทำให้เราเต็มล้นด้วยความกลัวและความตะลึงพรึงเพริดจะปรากฏออกมาเป็นความงดงามและน่าดึงดูด เราจะมองเห็นความเมตตากรุณา ความอ่อนโยนและความรักแบบบิดามารดาประสานอย่างกลมเกลียวกันเข้ากับความบริสุทธิ์ ความยุติธรรมและอำนาจ ในขณะที่เรามองดูความยิ่งใหญ่ของพระที่นั่งของพระองค์ที่สูงตระหง่านและเป็นที่เทิดทูนนั้นเราจะมองเห็นพระลักษณะของพระองค์ที่แสดงออกถึงความเมตตากรุณาและเราจะเข้าใจอย่างที่ไม่เคยเข้าใจมาก่อนถึงความสำคัญของพระนามซึ่งเป็นที่รักนั้นคือ “พระบิดาของเรา” {GC 652.1} {GCth17 563.3}

เราจะมองเห็นว่าพระเจ้าผู้ทรงกอปรด้วยพระปัญญาอันไร้ขอบเขตจำกัดจะไม่ทรงวางแผนการแห่งความรอดบาปของเราด้วยวิธีอื่นใดนอกจากการเสียสละของพระบุตรของพระองค์ ผลตอบแทนของการเสียสละนี้คือความสุขของการมีผู้ที่ถูกไถ่ให้รอดบาปแล้วที่บริสุทธิ์ มีความสุขและมีชีวิตอมตะอยู่เต็มแผ่นดินโลก ผลของความขัดแย้งระหว่างพระผู้ช่วยให้รอดกับอำนาจมืดคือความสุขของผู้ที่ได้รับการไถ่ให้รอดจากบาปย้อนกลับไปถวายพระสิริแด่พระเจ้าตลอดชั่วนิรันดรกาล และนี่คือคุณค่าของจิตวิญญาณที่พระบิดาทรงพอพระทัยกับราคาที่ทรงชำระในการไถ่ และองค์พระคริสต์เองทรงมองดูผลของการเสียสละที่ยิ่งใหญ่ด้วยความพึงพอพระทัยยิ่งนัก {GC 652.2} {GCth17 563.4}

บท 41 - โลกร้างอ้างว้าง

"เพราะว่าบาปของนครนั้นกองสูงขึ้นถึงสวรรค์แล้ว และพระเจ้าทรงจำการอธรรมของนครนั้นแล้ว.....ในถ้วยที่นครนั้นได้ผสมไว้ ก็จงผสมลงไปเป็นสองเท่า นครนั้นให้เกียรติตัวเองและอยู่อย่างฟุ่มเฟือยมากเพียงไร ก็จงมอบความทรมานและความโศกเศร้าแก่นครนั้นมากเพียงนั้น เพราะนครนั้นรำพึงในใจว่า 'เรานั่งอยู่ในตำแหน่งราชินี เราไม่ใช่หญิงม่าย และเราจะไม่ประสบความโศกเศร้าเลย' เพราะเหตุนี้ภัยพิบัติต่างๆ จะมาถึงนครนั้นภายในวันเดียว คือโรคระบาด ความโศกเศร้าและการกันดารอาหาร และไฟจะเผานครนั้น เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าคือพระเจ้าผู้ทรงพิพากษานครนั้นทรงฤทธิ์ บรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกที่ล่วงประเวณีกับนครนั้นและอยู่ด้วยกันอย่างฟุ่มเฟือย เมื่อเห็นควันไฟที่ไหม้นครนั้นก็จะร้องไห้และทุกข์โศก.....และจะกล่าวว่า 'วิบัติแล้ว วิบัติแล้ว นครที่ยิ่งใหญ่ นครบาบิโลนที่แข็งแกร่ง เพราะการพิพากษามาถึงเจ้าแล้วภายในชั่วโมงเดียวเท่านั้น'" วิวรณ์ 18:5-10 {GC 653.1} {GCth17 564.1}

" พวกพ่อค้าบนแผ่นดินโลก" ที่ "มั่งมีขึ้นจากความฟุ่มเฟือยอย่างยิ่งของนครนั้น" "จะยืนอยู่ห่างๆ เพราะกลัวภัยจากการทรมานนคร พวกเขาจะร้องไห้และโศกเศร้า....วิบัติแล้ว วิบัติแล้ว นครที่ยิ่งใหญ่ นครที่สวมใส่ผ้าป่านเนื้อละเอียด ผ้าสีม่วงและผ้าสีแดงเข้ม นครที่ประดับด้วยทองคำ อัญมณีและไข่มุก เพราะภายในชั่วโมงเดียว ทรัพย์สมบัติที่มากมายเช่นนี้ก็ยังสูญไปสิ้น" วิวรณ์ 18:11, 3, 15-17 {GC 653.2} {GCth17 564.2}

การพิพากษาเช่นนี้จะลงมายังนครบาบิโลนในวันที่พระพิโรธของพระเจ้ามาเยือน บาบิโลนเติมความไร้ศีลธรรมของเธอจนเต็มล้น เธอสุกงอมพร้อมที่จะถูกทำลายแล้ว {GC 653.3} {GCth17 564.3}

ในขณะที่พระสุรเสียงของพระเจ้าปลดปล่อยประชากรของพระองค์นั้น มีความตื่นตระหนกด้วยความกลัวเกิดขึ้นในกลุ่มคนที่สูญเสียทุกสิ่งไปในการต่อสู้ยิ่งใหญ่ของชีวิต ในช่วงเวลาที่ประตูแห่งพระกรุณาธิคุณยังคงเปิดอยู่นั้น คนเหล่านี้ถูกซาตานมอมเมาด้วยการล่อลวงต่างๆ ของมัน และพวกเขาหาข้อแก้ตัวให้กับวิถีแห่งบาปของตน คนร่ำรวยภูมิใจว่าตนเหนือกว่าคนที่ได้รับความชื่นชอบน้อยกว่า แต่พวกเขาได้ทรัพย์สมบัติมาด้วยการละเมิดธรรมบัญญัติของพระเจ้า พวกเขาละเลยการเลี้ยงดูผู้หิวโหย ละเลยที่จะสวมเสื้อผ้าให้กับคนเปลือยกาย ละเลยที่จะกระทำการยุติธรรม และละเลยการให้ความรักด้วยความเมตตา พวกเขาต้องการยกชูตนเองขึ้นและให้เพื่อนมนุษย์ที่พระเจ้าทรงสร้างยกย่องพวกเขา บัดนี้ ทุกสิ่งที่ทำให้พวกเขายิ่งใหญ่ถูกปลดทิ้งไปหมดและพวกเขาถูกปล่อยให้สิ้นเนื้อประดาตัวและไร้สิ่งปกป้อง พวกเขาหวาดกลัวเมื่อต้องมองดูสิ่งต่างๆ ที่พวกเขาเทิดทูนถูกทำลายทิ้งไปต่อเบื้องพระพักตร์พระผู้สร้างของพวกเขา พวกเขาขายตัวเองให้กับทรัพย์สมบัติและความสนุกสนานทางฝ่ายโลก และไม่ได้แสวงหาความมั่งมีจำเพาะพระเจ้า ผลที่ได้คือ ชีวิตของพวกเขาล้มเหลว บัดนี้ความสำราญของพวกเขาเปลี่ยนไปเป็นความขมขื่น ทรัพย์สมบัติของพวกเขาเปื่อยเน่าไป ทรัพย์สมบัติที่พวกเขาหามาตลอดชีวิตถูกกวาดไปหมดในชั่วพริบตาเดียว คนรวยร่ำไห้เป็นทุกข์ถึงคฤหาสน์ที่ถูกทำลายไป ทองคำและเงินของเขาก็กระจัดกระจายไป แต่ความโศกเศร้าของพวกเขาก็ถูกระงับเพราะกลัวว่าตัวเขาเองจะต้องพินาศไปพร้อมกับสิ่งของที่เขาเทิดทูนด้วย {GC 654.1} {GCth17 565.1}

การที่คนชั่วทั้งหลายเต็มไปด้วยความเสียใจนั้นไม่ใช่เป็นเพราะบาปของพวกเขาที่ได้ละเลยพระเจ้าและเพื่อนมนุษย์ แต่เป็นเพราะพระเจ้าทรงได้รับชัยชนะ พวกเขาร่ำไห้กับผลที่เกิดขึ้น แต่ไม่ได้กลับใจจากความชั่ว หากทำได้ พวกเขาจะพยายามเอาชัยชนะกลับคืนมา {GC 654.2} {GCth17 565.2}

โลกมองเห็นกลุ่มคนที่พวกเขาเยาะเย้ยและเหยียดหยามและต้องการกำจัดทิ้งไปให้หมด เป็นคนที่ผ่านโรคระบาด พายุ และแผ่นดินไหวโดยไม่ได้รับบาดเจ็บ พระองค์ทรงเป็นดั่งไฟที่เผาผลาญสำหรับผู้ที่ล่วงละเมิดธรรมบัญญัติของพระองค์แต่ทรงเป็นป้อมปราการอันปลอดภัยสำหรับประชากรของพระองค์ {GC 654.3} {GCth17 565.3}

ศาสนาจารย์ผู้ซึ่งตลอดเวลาที่ผ่านมาที่ยอมสละทิ้งสัจธรรมเพื่อจะรับความนิยมชมชอบจากมนุษย์นั้น บัดนี้เขามองเห็นสภาพและอิทธิพลของคำสอนของเขา เป็นที่ประจักษ์แล้วว่าพระเนตรขององค์สัพพัญญูติดตามเขาไปในขณะที่เขายืนอยู่ที่โต๊ะ ในขณะที่เขาเดินอยู่ตามถนน และในขณะที่เขาปะปนอยู่กับมนุษย์ในเหตุการณ์ต่างๆ ของชีวิต ทุกอารมณ์ของจิตใจ ทุกประโยคที่เขียน ทุกคำที่กล่าวออกมา และทุกการกระทำที่ชักนำมนุษย์ให้เข้าพักพิงในป้อมปราการของความเท็จนั้น การกระทำต่างๆ เหล่านี้หว่านเมล็ดออกไป และบัดนี้ เขามองเห็นผลของการเก็บเกี่ยวในบรรดาจิตวิญญาณหลงหาย น่าสมเพชเวทนาที่ยืนอยู่รอบตัวเขา {GC 654.4} {GCth17 565.4}

พระเจ้าตรัสว่า “ เขาได้รักษาแผลแห่งประชากรของเราเพียงผิวเผิน กล่าวว่า สวัสดิภาพ สวัสดิภาพเมื่อไม่มีสวัสดิภาพเสียเลย” “เพราะเจ้าทำให้คนชอบธรรมท้อใจด้วยการหลอกลวง ทั้งที่เราไม่ได้ทำให้เขาเศร้าใจเลย และเจ้าได้หนุนใจคนอธรรมไม่ให้หันกลับจากทางอธรรมของเขา ทำให้ไม่อาจรักษาชีวิตของตนไว้” เยเรมีย์ 8:11 เอเสเคียล 13:22 {GC 655.1} {GCth17 566.1}

“ วิบัติแก่ผู้เลี้ยงแกะ ผู้ทำลายและกระจายแกะแห่งลานหญ้าของเรา.......นี่แน่ะ เราจะลงโทษเจ้าเพราะการกระทำชั่วของเจ้า” “ท่านผู้เลี้ยงแกะทั้งหลายเอ๋ย จงคร่ำครวญและร้องเถิด ท่านเจ้าของฝูงแกะ จงกลิ้งเกลือกในขี้เถ้า เพราะวันเวลาแห่งการสังหารท่านและวันเวลาที่ท่านต้องกระจัดกระจายมาถึงแล้ว ...... ผู้เลี้ยงแกะจะไม่มีทางหนี เจ้าของฝูงแกะไม่มีทางรอด” เยเรมีย์ 23:1, 2; 25:34, 35 {GC 655.2} {GCth17 566.2}

อาจารย์ทั้งหลายและประชาชนต่างมองเห็นว่า พวกเขาไม่ได้รักษาสัมพันธภาพที่ถูกต้องกับพระเจ้า พวกเขามองเห็นว่า ตนได้กบฏมาตลอดต่อพระเจ้าผู้ทรงเป็นแหล่งกำเนิดของธรรมบัญญัติที่ยุติธรรมและชอบธรรม การเพิกเฉยต่อข้อบังคับต่างๆ ของพระเจ้านำมาซึ่งความชั่ว ความไม่ปรองดองกัน ความเกลียดชัง และความอธรรมจำนวนนับพันๆ ที่พรั่งพรูขึ้นมา จนทั่วทั้งโลกกลายเป็นสนามกว้างใหญ่ของการแก่งแย่งชิงดีกันอีกทั้งยังเป็นแหล่งรวมของความเสื่อมทรามชั่วร้าย สิ่งนี้เป็นภาพมุมมองที่ปรากฏขึ้นในเวลานี้แก่ผู้ที่ปฏิเสธสัจธรรมและเลือกที่จะเก็บถนอมรักษาความผิดไว้ ไม่มีภาษาใดที่จะใช้บรรยายถึงความรู้สึกของผู้ที่ไม่เชื่อฟังและไม่จงรักภักดีซึ่งต้องสูญเสียชีวิตนิรันดร์ไปตลอดกาลได้ ผู้ที่มีความสามารถและมีวาจาคล่องแคล่วซึ่งโลกยกย่องบูชานั้น ถึงเวลานี้พวกเขาจะมองเห็นสิ่งเหล่านี้ด้วยแสงสว่างที่แท้จริง พวกเขาตระหนักแล้วว่า การล่วงละเมิดของพวกเขาทำให้สูญเสียสิ่งใดไป และพวกเขาหมอบลงแทบเท้าของผู้สัตย์ซื่อที่เขาเคยดูแคลนและเย้ยหยัน และสารภาพว่าพระเจ้าทรงรักผู้สัตย์ซื่อเหล่านั้นเสมอมา {GC 655.3} {GCth17 566.3}

ประชาชนมองเห็นว่าพวกเขาถูกหลอก พวกเขาต่างโทษซึ่งกันและกันว่าเป็นผู้ที่นำความหายนะมาให้ แต่ทุกคนรวมตัวกันต่อว่าบรรดาอาจารย์ด้วยคำตำหนิที่ขมขื่นที่สุด ศาสนาจารย์ที่ไม่ซื่อสัตย์ทั้งหลายล้วนทำนายแต่เรื่องราวรื่นหู พวกเขานำผู้ฟังให้ไม่ใส่ใจธรรมบัญญัติของพระเจ้า และกดขี่ผู้ที่ถือรักษาธรรมบัญญัติให้บริสุทธิ์ บัดนี้

ผู้สอนเหล่านี้สารภาพด้วยความสิ้นหวังต่อหน้าโลกถึงผลงานหลอกลวงของพวกเขา ฝูงชนโกรธแค้นยิ่งนัก ต่างร้องขึ้นว่า “เราพินาศแล้ว และท่านเป็นต้นเหตุความหายนะของเรา” แล้วฝูงชนหันเข้าใส่ผู้เลี้ยงเทียมเท็จ ฝูงชนที่ครั้งหนึ่งเคยชื่นชมพวกเขาที่สุด กลับกลายเป็นผู้ที่แช่งสาปพวกเขาด้วยคำพูดที่น่ากลัวที่สุด มือที่ครั้งหนึ่งเคยมอบรางวัลเกียรติยศให้แก่พวกเขา จะชูขึ้นมาเพื่อทำลายพวกเขา ดาบที่เคยใช้สังหารประชากรของพระเจ้าบัดนี้ใช้เพื่อทำลายศัตรูของประชากรของพระองค์ ทั่วทุกหนทุกแห่งจะมีแต่การต่อสู้และการนองเลือด {GC 655.4} {GCth17 566.4}

“เสียงกัมปนาทจะก้องไปทั่วปลายพิภพ เพราะพระยาห์เวห์ทรงมีคดีกับบรรดาประชาชาติ พระองค์ทรงเข้าพิพากษาเนื้อหนังทั้งสิ้น ส่วนคนอธรรมนั้น พระองค์จะทรงฟันเสียด้วยดาบ” เยเรมีย์ 25: 31 ความขัดแย้งยิ่งใหญ่ดำเนินมาเป็นเวลาหกพันปี พระบุตรของพระเจ้าและผู้สื่อข่าวชาวสวรรค์ต่อสู้กับอำนาจชั่ว เพื่อเตือน เพื่อให้ความกระจ่าง และเพื่อช่วยมนุษย์ทั้งหลายให้รอด บัดนี้ ทุกคนตัดสินใจแล้ว คนชั่วเข้าร่วมกับซาตานอย่างเต็มที่เพื่อทำสงครามต่อสู้พระเจ้า ถึงเวลาแล้วที่พระเจ้าจะทรงยืนยันอำนาจของธรรมบัญญัติของพระองค์ที่ถูกเหยียบย่ำไป บัดนี้การต่อสู้ไม่ได้อยู่ที่ซาตานเท่านั้น แต่มาอยู่ที่มนุษย์ด้วย “พระยาห์เวห์ทรงมีคดีกับบรรดาประชาชาติ ” “คนอธรรมนั้น พระองค์จะทรงฟันเสียด้วยดาบ” {GC 656.1} {GCth17 567.1}

ผู้ที่ “ถอนหายใจและคร่ำครวญเนื่องจากสิ่งน่าสะอิดสะเอียนทั้งหมดที่ทำกันในเมืองนั้น” จะได้รับเครื่องหมายของการปลดปล่อย บัดนี้ทูตมรณะก้าวออกมาแล้ว เป็นทูตมรณะที่อยู่ในนิมิตของเอเสเคียล ซึ่งมีสัญลักษณ์เป็นคนที่มีอาวุธสังหาร พวกเขารับคำสั่งว่า “จงฆ่าทำลายทั้งคนแก่ คนหนุ่มและหญิงสาว ทั้งเด็กและพวกผู้หญิง แต่อย่าเข้าใกล้ผู้มีเครื่องหมายและจงเริ่มต้นที่สถานนมัสการของเรา” ผู้เผยพระวจนะกล่าวต่อไปว่า “เขาทั้งหลายจึงตั้งต้นกับพวกชายแก่ผู้อยู่หน้าพระนิเวศนั้น” เอเสเคียล 9:1-6 การทำลายล้างจะเริ่มต้นขึ้นก่อนในท่ามกลางผู้ที่อ้างตนเป็นผู้นำทางด้านจิตวิญญาณของประชาชน คนยามเทียมเท็จจะเป็นกลุ่มแรกที่ถูกฆ่า จะไม่มีผู้ใดสงสารเขาหรือได้รับการยกเว้น ทั้งคนหนุ่ม คนสาว ผู้หญิงและเด็กเล็กต่างต้องพินาศไปพร้อมๆ กัน {GC 656.2} {GCth17 567.2}

“เพราะ ดูเถิด พระยาห์เวห์กำลังเสด็จออกมาจากสถานที่ของพระองค์ เพื่อลงโทษชาวแผ่นดินโลก เพราะความบาปผิดของเขาทั้งหลาย และแผ่นดินโลกจะเผยโลหิต ซึ่งหลั่งอยู่บนมัน และจะไม่ปิดบังผู้ถูกฆ่าของมันไว้อีก” อิสยาห์ 26:21 “ต่อไปนี้เป็นภัยพิบัติซึ่งพระยาห์เวห์จะทรงใช้โจมตีบรรดาชนชาติทั้งหลายที่มาทำสงครามกับเยรูซาเล็ม คือ เนื้อของเขาจะเน่าเสียเมื่อเขายังยืนอยู่ได้ ตาของเขาจะเน่าคาเบ้าตา และลิ้นของเขาจะเน่าคาปาก ในวันนั้น ความสับสนอลหม่านอย่างใหญ่โตจากพระยาห์เวห์จะตกลงเหนือพวกเขา แล้วคนหนึ่งจะจับมือเพื่อนของตน และเขาจะยกมือขึ้นต่อสู้กันและกัน” เศคาริยาห์ 14:12, 13 ในการต่อสู้อย่างบ้าคลั่งของตัณหารุนแรงที่สุดของพวกเขาเองและด้วยการหลั่งของพระพิโรธอย่างน่ากลัวของพระเจ้าซึ่งไม่ระคนสิ่งใดนี้ บรรดาคนชั่วที่อาศัยอยู่ในโลกที่มีทั้งพวกปุโรหิต ผู้ปกครองและประชาชน คนร่ำรวยและคนยากจน คนชั้นระดับสูงและคนชั้นระดับต่ำถูกประหาร “และบรรดาผู้ที่พระยาห์เวห์ทรงประหารในวันนั้นจะมีจากปลายโลกข้างนี้ถึงปลายโลกข้างโน้น เขาเหล่านั้นจะไม่มีใครคร่ำครวญให้ หรือรวบรวมหรือฝังไว้ แต่จะเป็นเหมือนมูลสัตว์อยู่บนพื้นดิน” เยเรมีย์ 25:33 {GC 656.3} {GCth17 567.3}

ในขณะที่พระคริสต์เสด็จมา บรรดาคนชั่วร้ายจะถูกทำลายให้สูญสิ้นไปจากพื้นผิวของทั่วทั้งโลก โดยถูกเผาผลาญด้วยวิญญาณจากพระโอษฐ์ของพระองค์และถูกทำลายด้วยพระสิริอันเจิดจ้าของพระองค์ พระคริสต์ทรงนำประชากรของพระองค์ไปยังนครของพระเจ้าและโลกก็จะว่างเปล่าไม่มีสิ่งมีชีวิตใดอาศัยอยู่ “นี่แน่ะ พระยาห์เวห์จะทรงทำให้โลกร้างเปล่า ทั้งทำให้เป็นที่รกร้าง พระองค์จะทรงบิดพื้นโลกและทำให้ผู้อาศัยของโลกกระจายไป” “โลกจะร้างเปล่าและถูกปล้นอย่างสิ้นเชิงเพราะพระยาห์เวห์ได้ตรัสพระวจนะนี้แล้ว” “โลกเป็นมลทินเนื่องด้วยผู้อาศัยของมัน เพราะเขาทั้งหลายละเมิดธรรมบัญญัติ

ฝ่าฝืนกฎเกณฑ์และหักทำลายพันธสัญญานิรันดร์นั้น เพราะฉะนั้นคำสาปแช่งกลืนกินโลกและผู้อาศัยในนั้นก็แบกรับความผิด เพราะฉะนั้นผู้อาศัยของโลกจึงถูกเผาผลาญและคนเหลืออยู่มีน้อย” อิสยาห์ 24:1, 3, 5, 6 {GC 657.1} {GCth17 568.1}

โลกทั้งใบมีลักษณะคล้ายป่ากันดารที่อ้างว้างเปล่าเปลี่ยว ซากปรักหักพังของเมืองและหมู่บ้านที่ถูกทำลายจากแผ่นดินไหว ต้นไม้ถูกถอนรากถอนโคน ก้อนหินขรุขระที่ถูกซัดขึ้นมาจากมหาสมุทรหรือแตกออกจากพื้นโลกต่างกระจัดกระจายอยู่ทั่วพื้นผิวโลก ในขณะที่โพรงขนาดยักษ์หลายอันบอกถึงตำแหน่งที่ตั้งเดิมของภูเขาซึ่งถูกฉีกกระชากออกไปจากรากฐานของมัน {GC 657.2} {GCth17 568.2}

บัดนี้เหตุการณ์เกิดขึ้นจริงตามที่บอกไว้ล่วงหน้าไว้ในพิธีสำคัญตอนสุดท้ายของวันลบมลทินบาป เมื่อพิธีในอภิสุทธิสถานเสร็จสิ้นลงและบาปของอิสราเอลถูกนำออกไปจากสถานนมัสการโดยอาศัยอำนาจของเลือดที่ได้มาจากเครื่องบูชาลบล้างบาป จากนั้นมีการนำแพะของอาซาเซลที่ยังมีชีวิตมาถวายเฉพาะพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าและต่อหน้าชุมนุมชน ปุโรหิตใหญ่สารภาพ “บาปต่างๆ ของคนอิสราเอล การล่วงละเมิดของพวกเขาทั้งหมดและให้บาปทั้งสิ้นของพวกเขาตกลงบนหัวแพะนั้น” เลวีนิติ 16:21 ในทำนองเดียวกัน เมื่อพระราชกิจของการลบมลทินบาปในสถานนมัสการบนสวรรค์เสร็จสิ้นลงแล้ว หลังจากนั้นต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าและต่อหน้าทูตสวรรค์ทั้งปวงและบรรดาคนทั้งหลายที่ถูกไถ่ให้รอด จะมีการนำบาปทั้งหมดของประชากรของพระเจ้าวางลงบนซาตานและประกาศว่ามันต้องรับผิดกับความชั่วที่มันเป็นผู้บงการ และเช่นเดียวกันกับที่แพะของอาซาเซลถูกส่งออกไปยังป่ากันดารซึ่งไม่มีผู้คนอยู่อาศัย ซาตานก็จะถูกขับออกไปอยู่ในโลกที่อ้างว้างเปล่าเปลี่ยว ซึ่งเป็นป่ากันดารแห้งแล้งที่ไม่มีผู้คนอาศัยอยู่เช่นกัน {GC 658.1} {GCth17 568.3}

ผู้เขียนพระธรรมวิวรณ์บอกไว้ล่วงหน้าถึงการขับไล่ซาตานให้ออกไปยังที่เปล่าเปลี่ยวรวมถึงสภาพยุ่งเหยิงและอ้างว้างของโลก และเขายังเปิดเผยอีกด้วยว่าโลกจะมีสภาพเช่นนี้เป็นเวลาหนึ่งพันปีภายหลังจากที่ยอห์นเสนอภาพเหตุการณ์ของการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเจ้าและการทำลายคนชั่วไปแล้วนั้น ท่านยังพยากรณ์ต่อไปอีกว่า “แล้วข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ ท่านถือลูกกุญแจของบาดาลลึก และถือโซ่เส้นใหญ่ในมือของท่าน และท่านจับพญานาคที่เป็นงูดึกดำบรรพ์ผู้ซึ่งเป็นมารและซาตาน แล้วมัดมันไว้หนึ่งพันปี แล้วโยนมันลงไปในบาดาลลึกนั้น ใส่กุญแจและประทับตราไว้ เพื่อไม่ให้มันล่อลวงประชาชนต่างๆ ได้อีกต่อไปจนครบหนึ่งพันปี หลังจากนั้นจะต้องปล่อยมันออกมาชั่วระยะเวลาหนึ่ง” วิวรณ์ 20:1-3 {GC 658.2} {GCth17 568.4}

“บาดาล” ในที่นี้หมายถึงโลกที่มีสภาพสับสนอลหม่านและมืดมิด ในหลักฐานจากข้อพระคัมภีร์อื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับสภาพของโลก พระคัมภีร์บันทึกไว้ว่า “ในปฐมกาล” โลกนั้นก็ “ว่างเปล่า ความมืดอยู่เหนือน้ำ” ปฐมกาล 1:2 คำพยากรณ์นี้สอนว่าสภาพเช่นนี้อย่างน้อยบางส่วนจะเกิดขึ้นมาอีกครั้ง เมื่อผู้เผยพระวจนะเยเรมีย์มองไปยังภายภาคหน้าถึงวันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า เขาประกาศว่า “ข้าพเจ้ามองดูแผ่นดินและนี่แน่ะเป็นที่ร้างและว่างเปล่า และมองดูท้องฟ้า ในนั้นก็ไม่มีความสว่าง ข้าพเจ้ามองดูภูเขา นี่แน่ะ มันกำลังสั่นสะเทือน เนินเขาก็เคลื่อนตัวไปมา ข้าพเจ้ามองดู และนี่แน่ะ ไม่มีมนุษย์เลย นกทั้งปวงบนท้องฟ้าได้หนีไปแล้ว ข้าพเจ้ามองดู และนี่แน่ะ เรือกสวนไร่นาก็เป็นถิ่นทุรกันดาร และเมืองทั้งสิ้นก็ปรักหักพังไป ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ ต่อพระพิโรธร้อนแรงของพระองค์” เยเรมีย์ 4:23-26 {GC 658.3} {GCth17 568.5}

ที่นี่จะเป็นบ้านของซาตานและทูตชั่วของมันเป็นระยะเวลาหนึ่งพันปี มันจะถูกจำกัดให้อยู่แต่ในโลก มันจะไม่มีทางเข้าไปในโลกอื่นเพื่อล่อลวงและรบกวนผู้ที่ไม่เคยล้มลงในบาป ข้อความที่ว่า ซาตานถูกผูกมัด

จึงมีความหมายในแง่นี้ ไม่มีผู้ใดหลงเหลืออยู่ในโลกให้มันใช้อำนาจของมันได้อีกต่อไป มันถูกตัดขาดจากงานการล่อลวงและงานการทำลายที่มันทำด้วยความชื่นชอบมาเป็นเวลาหลายศตวรรษ {GC 659.1} {GCth17 569.1}

ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์มองไปยังเบื้องหน้าเมื่อซาตานจะถูกทำลาย เขาอุทานขึ้นมาว่า "โอ เจ้าร่วงลงจากฟ้าสวรรค์อย่างไรหนอ เจ้าผู้ส่องแสง คือโอรสแห่งรุ่งอรุณ เจ้าถูกเหวี่ยงลงมายังพื้นดินอย่างไรหนอ เจ้าผู้ทำให้ประชาชาติทั้งหลายตกต่ำ เจ้าเองรำพึงในใจของเจ้าว่า ข้าจะขึ้นไปยังฟ้าสวรรค์ 'ข้าจะตั้งพระที่นั่งของข้าเหนือดวงดาวทั้งหลายของพระเจ้า ข้าจะนั่งบนขุนเขาแห่งการชุมนุม ณ สุดปลายอุดรอันไกลโพ้น ข้าจะขึ้นไปเหนือความสูงของเมฆ ข้าจะทำให้ตัวของข้าเองเหมือนองค์ผู้สูงสุด' แต่เจ้าถูกนำลงมาสู่แดนคนตาย ยังก้นบาดาล บรรดาผู้เห็นเจ้าจะจ้องมองเจ้า และจะคิดพิจารณาตัวเจ้าว่า ชายคนนี้หรือที่ทำให้โลกสั่นสะเทือน ที่เขย่าอาณาจักรทั้งหลาย ที่ทำให้โลกเป็นเหมือนถิ่นทุรกันดาร และทำลายเมืองต่างๆ ในโลกเสีย ผู้ไม่ยอมปล่อยให้เชลยของตนกลับบ้าน" อิสยาห์ 14:12-17 {GC 659.2} {GCth17 569.2}

ตลอดเวลา 6,000 ปี ผลงานแห่งการกบฏของซาตาน "ทำให้แผ่นดินหวั่นไหว" มัน "ทำให้โลกเป็นเหมือนถิ่นทุรกันดารและทำลายเมืองต่างๆ ในโลกเสีย" และมัน "ไม่ยอมปล่อยให้เชลยของตนกลับบ้าน" สดุดี 60:2 อิสยาห์ 14:17 ตลอดเวลา 6,000 ปี เรือนจำของมันจองจำกักขังประชากรของพระเจ้าไว้ และมันต้องการกักเก็บคนเหล่านี้ไว้ตลอดกาล แต่พระคริสต์ทรงทำลายเครื่องจองจำของมันและทรงปล่อยเชลยที่ถูกคุมขังอยู่ให้เป็นอิสระ {GC 659.3} {GCth17 569.3}

บัดนี้ แม้คนชั่วก็ยังถูกนำไปอยู่ไกลโพ้นห่างจากอำนาจของซาตาน และมันยังคงอยู่อย่างโดดเดี่ยวด้วยกันกับทูตชั่วเพื่อจะให้รู้สึกสำนึกถึงหายนะที่เป็นผลลัพธ์จากบาป "พระราชาทั้งหมดของบรรดาประชาชาตินอนอยู่อย่างมีเกียรติ ต่างก็อยู่ในอุโมงค์ของตน แต่เจ้าถูกเหวี่ยงออกไปจากหลุมศพของเจ้า เป็นเหมือนกิ่งไม้ถูกทิ้ง........ เจ้าจะไม่มีส่วนร่วมกับเขาในการฝังศพ เพราะเจ้าได้ทำลายแผ่นดินของเจ้า เจ้าได้สังหารประชาชนของเจ้า 'ขออย่าให้มีใครเอ่ยถึงเชื้อสายของผู้ทำความชั่วตลอดไป'" อิสยาห์ 14:18-20 {GC 660.1} {GCth17 570.1}

ตลอดระยะเวลาหนึ่งพันปีนี้ ซาตานจะท่องเที่ยวไปมาในโลกที่อ้างว้างเปล่าเปลี่ยวเพื่อดูผลลัพธ์ที่เกิดจากการกบฏของมันในการต่อต้านธรรมบัญญัติของพระเจ้า ในช่วงเวลานี้ ความทุกข์ทรมานของมันนั้นรุนแรง ตั้งแต่มันล้มลงในบาป ชีวิตของมันที่มีกิจกรรมอย่างไม่รู้จบได้ขับการใคร่ครวญไตร่ตรองนึกคิดออกไป แต่บัดนี้มันไม่มีอำนาจของมันแล้วและถูกปล่อยให้ครุ่นคิดถึงบทบาทที่มันได้กระทำนับตั้งแต่มันเริ่มก่อกบฏต่อต้านการปกครองของสวรรค์ และให้มองไปข้างหน้าด้วยความสั่นสะเทือนและหวาดผวากับอนาคตอันน่ากลัวเมื่อมันต้องรับทุกข์ทรมานจากความชั่วทั้งหมดที่มันได้ทำไปและต้องถูกรับโทษของบาปทั้งหลายที่มันเป็นผู้ทำให้เกิดขึ้น {GC 660.2} {GCth17 570.2}

สำหรับประชากรของพระเจ้า การจำจองซาตานจะนำมาซึ่งความยินดีและความเปรมปรีดิ์ ผู้เผยพระวจนะกล่าวว่า "เมื่อพระยาห์เวห์ประทานให้เจ้าได้หยุดพักจากความเจ็บปวด และความวุ่นวายของเจ้า และจากงานหนักซึ่งเจ้าถูกบังคับให้ทำ เจ้าจะยกคำเย้ยหยันนี้กล่าวกับพระราชาของบาบิโลนว่า 'เออ ผู้บีบบังคับสงบไปอย่างไรหนอ ความเกรี้ยวกราดของเขาก็สงบไปด้วยหนอ พระยาห์เวห์ทรงหักไม้พลองของคนอธรรม คทาของผู้ครอบครอง ซึ่งตีชนชาติทั้งหลายด้วยความพิโรธ ด้วยการตีอย่างไม่หยุดยั้ง ซึ่งครอบครองประชาชาติด้วยความโกรธ ด้วยการข่มเหงอย่างไม่รามือ'" อิสยาห์ 14:3-6 {GC 660.3} {GCth17 570.3}

ในช่วงระยะเวลาหนึ่งพันปีระหว่างการเป็นขึ้นมาจากความตายครั้งแรกกับการเป็นขึ้นมาจากความตายครั้งที่สองนั้น การพิจารณาพิพากษาคนชั่วจะเกิดขึ้นในช่วงเวลานี้ อัครทูตเปาโลเน้นให้เห็นว่าการพิพากษานี้เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังจากพระเยซูเสด็จมาครั้งที่สอง “อย่าตัดสินสิ่งใดก่อนถึงเวลา จงคอยจนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมา พระองค์จะทรงเปิดเผยสิ่งที่ซ่อนอยู่ในความมืด และจะทรงเผยความมุ่งหมายของจิตใจทั้งหลาย เมื่อนั้นแต่ละคนจะได้รับคำชมเชยจากพระเจ้า” 1 โครินธ์ 4:5 ดาเนียลเปิดเผยว่าเมื่อผู้เจริญด้วยวัยวุฒิเสด็จมาถึงแล้ว “การพิพากษาถูกมอบให้แก่บรรดาผู้บริสุทธิ์ขององค์ผู้สูงสุดนั้น” ดาเนียล 7:22 ในช่วงเวลานี้ผู้ชอบธรรมจะขึ้นครอบครองเป็นกษัตริย์และปุโรหิตของพระเจ้า ยอห์นกล่าวไว้ในพระธรรมวิวรณ์ว่า “ข้าพเจ้าเห็นบัลลังก์หลายบัลลังก์ และผู้ที่นั่งบนนั้นได้รับมอบอำนาจในการพิพากษา” “แต่เขาจะเป็นปุโรหิตของพระเจ้าและของพระคริสต์ และจะครอบครองร่วมกับพระองค์หนึ่งพันปี” วิวรณ์ 20:4-6 เปาโลกล่าวถึงเวลานี้ไว้ล่วงหน้าว่า “ธรรมิกชนจะพิพากษาโลก” 1 โครินธ์ 6:2 พวกเขาร่วมกับพระคริสต์ในการพิพากษาคนชั่วทั้งหลาย โดยเปรียบเทียบการกระทำของคนชั่วเทียบกับหนังสือกฎเกณฑ์ซึ่งก็คือพระคัมภีร์ และตัดสินทุกคนตามการกระทำที่ได้ทำลงไปในกายนี้ หลังจากนั้น ส่วนที่คนชั่วจะต้องถูกรับโทษจะถูกตวงออกมาตามการกระทำต่างๆ ของพวกเขา และบันทึกไว้ให้ตรงกับชื่อของพวกเขาในหนังสือแห่งความตาย {GC 660.4} {GCth17 571.1}

พระคริสต์และประชากรของพระองค์เป็นผู้พิพากษาซาตานและทูตชั่วทั้งหลายของมัน เปาโลกล่าวว่า “พวกท่านรู้แล้วไม่ใช่หรือว่าเราจะพิพากษาพวกทูตสวรรค์ ถ้าเช่นนั้นก็ยิ่งควรจะพิพากษาเรื่องของชีวิตนี้” 1 โครินธ์ 6:3 และยูดายังประกาศไว้ว่า “พวกทูตสวรรค์ที่ไม่รักษาอำนาจครอบครองของตนเอง แต่ละทิ้งถิ่นฐานของตน พระองค์ก็ทรงจองจำไว้ด้วยโซ่อันไม่รู้จักสลายในที่มืดจนกว่าจะถึงเวลาพิพากษาในวันยิ่งใหญ่นั้น” ยูดา 6 {GC 661.1} {GCth17 571.2}

เมื่อสิ้นสุดหนึ่งพันปี จะมีการเป็นขึ้นมาจากความตายครั้งที่สอง บรรดาคนชั่วจะเป็นขึ้นจากความตายและปรากฏตัวต่อพระพักตร์พระเจ้าเพื่อรับการลงโทษตาม “คำพิพากษาที่บันทึกไว้” สดุดี 149:9 ด้วยเหตุนี้ ภายหลังจากผู้เขียนพระธรรมวิวรณ์ได้บรรยายถึงเหตุการณ์ผู้ชอบธรรมเป็นขึ้นจากตายแล้ว ท่านได้กล่าวต่อไปว่า “คนอื่นๆ ที่ตายไปแล้วไม่ได้กลับมีชีวิตอีกจนกว่าจะครบหนึ่งพันปี” วิวรณ์ 20:5 และอิสยาห์กล่าวถึงคนอธรรมไว้ว่า “พวกเขาจะถูกรวบรวมไว้รวมกัน คล้ายนักโทษในคุกใต้ดิน เขาทั้งหลายจะถูกขังไว้ในคุกและอีกหลายวันก็จะถูกลงโทษ” อิสยาห์ 24:22 {GC 661.2} {GCth17 571.3}

บท 42 - ความขัดแย้งสิ้นสุดแล้ว

เมื่อสิ้นสุดเวลาหนึ่งพันปี พระคริสต์เสด็จกลับมายังแผ่นดินโลกอีกครั้งหนึ่ง พระองค์เสด็จมาพร้อมด้วยบรรดาผู้ที่ได้รับการไถ่จากบาปจำนวนมากและตามมาด้วยกลุ่มทูตสวรรค์ผู้ติดตาม ในขณะที่พระองค์เสด็จลงมาด้วยความยิ่งใหญ่อันน่าสะพรึงกลัว พระองค์ตรัสสั่งบรรดาคนชั่วที่ตายอยู่ให้มีชีวิตเป็นขึ้นเพื่อรับความพินาศของพวกเขา มีคนจำนวนมากมายดุจเม็ดทรายในทะเลที่นับไม่ถ้วนลุกออกมา พวกเขาแตกต่างจากบรรดาคนที่เป็นขึ้นจากความตายครั้งแรกอย่างลิบลับ คนชอบธรรมสวมสภาพของความเยาว์วัยและความงามของชีวิตอมตะ คนชั่วมีริ้วรอยของโรคร้ายและความตายติดอยู่ตามร่างกาย {GC 662.1} {GCth17 572.1}

นัยน์ตาทุกดวงของฝูงชนจำนวนมหึมานั้นหันไปจ้องพระสิริของพระบุตรพระเจ้า บรรดาคนชั่วต่างร้องขึ้นเป็นเสียงเดียวกันว่า “ขอให้ท่านผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ” มัทธิว 23:39 ถ้อยคำนี้ไม่ได้เกิดจากความรักที่มีต่อองค์พระเยซู แต่ความจริงได้บังคับให้พวกเขาเอ่ยถ้อยคำเหล่านั้นออกมาจากปากอย่างไม่เต็มใจ คนชั่วเหล่านี้ลงสู่หลุมศพไปอย่างไร พวกเขาก็กลับเป็นขึ้นมาจากตายพร้อมด้วยความเป็นศัตรูต่อพระคริสต์เช่นเดิมและด้วยวิญญาณของการกบฏแบบเดียวกัน พวกเขาจะไม่ได้รับโอกาสแก้ไขจุดบกพร่องต่างๆ ของชีวิตที่ผ่านมาในอดีตของพวกเขา เพราะการทำเช่นนี้ไม่ทำให้เกิดประโยชน์ใดทั้งสิ้น การล่วงละเมิดที่ทำไปตลอดชั่วชีวิตไม่ได้ทำให้จิตใจของพวกเขาอ่อนลง หากเปิดโอกาสแก้ไขจุดบกพร่องให้แก่พวกเขาเป็นครั้งที่สอง พวกเขาก็จะใช้เวลานั้นเพื่อหลีกเลี่ยงข้อกำหนดต่างๆ ของพระเจ้าและยุยงให้กบฏต่อต้านพระองค์เหมือนที่ทำมาแล้วในครั้งแรก {GC 662.2} {GCth17 572.2}

พระคริสต์เสด็จลงมายังภูเขามะกอกเทศ ซึ่งเป็นสถานที่เดียวกันกับที่พระองค์เสด็จกลับสวรรค์ภายหลังจากที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นจากตาย และเป็นสถานที่ซึ่งทูตสวรรค์กล่าวย้ำถึงคำสัญญาของการเสด็จกลับมาของพระองค์ ผู้เผยพระวจนะกล่าวว่า “พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราจะเสด็จมาและบรรดาทูตทั้งสิ้นจะมากับพระองค์” “พระบาทของพระองค์จะทรงยืนอยู่ที่ภูเขามะกอกเทศ ซึ่งอยู่หน้ากรุงเยรูซาเล็มด้านตะวันออก และภูเขามะกอกเทศนั้นจะแยกออกเป็น 2 ส่วน จากทิศตะวันออกไปทิศตะวันตก โดยมีหุบเขากว้างมากคั่นอยู่” “และพระยาห์เวห์จะทรงเป็นกษัตริย์เหนือพิภพทั้งสิ้น ในวันนั้นพระยาห์เวห์จะทรงเป็นเอก และพระนามของพระองค์ก็เป็นเอกด้วย” เศคาริยาห์ 14:5, 4, 9 เมื่อกรุงเยรูซาเล็มใหม่ซึ่งสง่างามอย่างน่าอัศจรรย์ลอยลงมาจากสวรรค์ ก็จะมาตั้งอยู่บนสถานที่ซึ่งได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้วและเตรียมพร้อมไว้สำหรับรองรับเมืองนั้น และพระคริสต์พร้อมด้วยประชากรของพระองค์และทูตสวรรค์ทั้งหลายก็เข้าไปในนครบริสุทธิ์แห่งนั้น {GC 662.3} {GCth17 572.3}

บัดนี้ ซาตานเตรียมพร้อมที่จะเข้าต่อสู้อย่างยิ่งใหญ่ครั้งสุดท้ายเพื่อแย่งชิงความเป็นใหญ่ ขณะที่เจ้าชายแห่งความชั่วสูญเสียอำนาจและตัดขาดจากงานการหลอกลวงของมันนั้น มันรู้สึกหงุดหงิดและหดหู่ใจ แต่เมื่อคนชั่วถูกปลุกให้เป็นขึ้นจากตายและมันมองเห็นฝูงชนมากมายอยู่ฝ่ายเดียวกับมัน มันกลับมามีความหวังอีกครั้งหนึ่งและมุ่งมั่นไม่ยอมพ่ายแพ้ในความขัดแย้งอันยิ่งใหญ่นี้ มันรวบรวมกองทัพทั้งหมดของบรรดาผู้ที่ถึงความพินาศให้มาอยู่ภายใต้ร่มธงของมันและใช้คนเหล่านี้เพื่อทำตา

มแผนของมัน คนชั่วทั้งหลายเป็นเชลยของซาตาน การที่พวกเขาปฏิเสธพระคริสต์เท่ากับพวกเขาได้ยอมรับการปกครองของหัวหน้ากบฏ พวกเขาพร้อมทำตามข้อเสนอและปฏิบัติตามคำสั่งของมัน แต่กระนั้น มันยังคงความเจ้าเล่ห์ที่มีมาแต่ดั้งเดิมโดยการไม่ยอมรับว่าตัวมันเองเป็นซาตาน มันอ้างตนเป็นเจ้าชาย เป็นเจ้าของโลกโดยชอบธรรม และมรดกของมันถูกแย่งชิงไปโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย มันแสดงตัวต่อพลเมืองที่มันล่อลวงว่ามันเป็นผู้ไถ่บาป ยืนยันกับพวกเขาว่าอำนาจของมันทำให้พวกเขากลับเป็นขึ้นมาจากหลุมฝังศพ และมันกำลังจะช่วยพวกเขาให้หลุดพ้นจากอำนาจกดขี่ที่โหดเหี้ยมที่สุด เมื่อการทรงร่วมสถิตด้วยของพระคริสต์ถูกนำออกไปแล้ว ซาตานจึงกระทำการอัศจรรย์เพื่อสนับสนุนคำกล่าวอ้างของมัน มันทำให้คนอ่อนกำลังเข้มแข็งและดลใจทุกคนด้วยวิญญาณและอำนาจของมันเอง มันเสนอที่จะนำพวกเขาเข้าต่อสู้กับค่ายของธรรมิกชนและเข้ายึดครองนครของพระเจ้า ด้วยความโหดเหี้ยมที่แฝงอยู่ภายใต้สี่หน้าที่รื่นรมย์ มันชี้ให้ดูคนจำนวนนับล้านๆ ที่เป็นขึ้นมาจากความตาย และประกาศว่าในฐานะผู้นำของพวกเขานั้น มันมีความสามารถเป็นอย่างดีที่จะโค่นล้มเมืองนั้นและบุกเข้ายึดเอาบัลลังก์และอาณาจักรของมันกลับคืนมา {GC 663.1} {GCth17 573.1}

ในหมู่ชนจำนวนมหาศาลนั้นมีฝูงชนที่เป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์อายุยืนซึ่งมีชีวิตอยู่ในสมัยก่อนน้ำท่วมโลก เป็นคนที่มีรูปร่างสูงใหญ่สง่าผ่าเผย และมีสติปัญญาเฉียบแหลม คนเหล่านี้ตกไปอยู่ภายใต้การควบคุมของทูตที่ล้มลงในบาป พวกเขาอุทิศความสามารถและความรู้ทั้งหมดเพื่อยกชูตนเอง พวกเขาใช้ความสามารถทางศิลปะล้ำเลิศนำคนในโลกกราบบูชาอัจฉริยภาพของตน แต่ความโหดเหี้ยมและสิ่งประดิษฐ์อันชั่วร้ายของพวกเขาทำให้โลกเป็นมลทินและทำให้พระฉายาของพระเจ้ามีรอยตำหนิ จนทำให้พระเจ้าต้องกำจัดพวกเขาออกไปจากโลกที่พระองค์ทรงสร้างนั้น ยังมีบรรดากษัตริย์และแม่ทัพที่ยึดครองประชาชาติ ยังมีชายกล้าหาญที่ไม่เคยแพ้ในการทำสงคราม ยังมีนักรบที่หยิ่งและทะเยอทะยานผู้ที่ทำให้อาณาจักรสั่นคลอน ความตายไม่ได้ทำให้ประสบการณ์ของพวกเขาเปลี่ยนแปลงเลย เมื่อพวกเขาก้าวออกมาจากหลุมฝังศพ พวกเขาก็ดำเนินแนวคิดต่อเนื่องจากจุดที่ได้ยุติ พวกเขาถูกกระตุ้นด้วยความปรารถนาเดิมที่ควบคุมพวกเขาในวันที่พวกเขาล้มตาย {GC 664.1} {GCth17 573.2}

ซาตานปรึกษากับทูตทั้งหลายของมัน แล้วปรึกษากับบรรดากษัตริย์และผู้พิชิตและผู้ที่มีอำนาจทั้งหลาย พวกเขามองดูกองกำลังและจำนวนผู้คนที่อยู่ฝ่ายเดียวกับพวกเขา แล้วประกาศว่ากองกำลังที่อยู่ภายในเมืองนั้นมีจำนวนน้อยกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับคนของพวกเขาและพวกเขาจะเอาชนะได้ พวกเขาวางแผนในการยึดครองทรัพย์สมบัติและสง่าราศีของกรุงเยรูซาเล็มใหม่ ทุกคนเริ่มลงมือเตรียมตัวทำสงครามทันที ช่างฝีมือสร้างอาวุธสงคราม ผู้นำกองทัพที่มีชื่อเสียงในการต่อสู้จัดการเตรียมทัพแบ่งนักรบทั้งหลายให้เป็นหมู่เป็นกอง {GC 664.2} {GCth17 573.3}

ในที่สุดมีประกาศสั่งให้เคลื่อนทัพ และกองทัพที่มีจำนวนทหารนับไม่ถ้วนก็เคลื่อนออกไป ตั้งแต่มีสงครามในโลกยังไม่เคยมีผู้นำใดในโลกรวมพลได้ยิ่งใหญ่ขนาดนี้ เป็นกองทัพที่รวมพลังจากทุกยุคที่ไม่มีใครเปรียบได้ ซาตานเป็นนักรบยิ่งใหญ่ที่สุด มันนำอยู่ข้างหน้าและทูตของมันรวมกำลังทั้งหมดเข้าด้วยกันเพื่อการต่อสู้ครั้งสุดท้ายนี้ กษัตริย์และนักรบทั้งหลายอยู่ในขบวนของมันและฝูงชนมากมายติดตามเป็นกองกำลังขนาดใหญ่ แต่ละคนเดินตามผู้นำที่ได้รับการแต่งตั้ง

ทหารเรียงแถวติดกันอย่างมีระเบียบของกองทัพเดินไปตามพื้นผิวโลกที่แตกร้าวและไม่เรียบ มุ่งหน้าตรงไปยังนครของพระเจ้า ประตูของกรุงเยรูซาเล็มใหม่ปิดตามพระดำรัสสั่งของพระคริสต์ และกองทัพของซาตานล้อมนครไว้และเตรียมพร้อมที่จะบุกเข้าโจมตีนครนั้น {GC 664.3} {GCth17 573.4}

บัดนี้พระคริสต์ทรงปรากฏให้พวกศัตรูของพระองค์เห็นอีกครั้งหนึ่ง สูงขึ้นไปเหนือนครนั้นมีพระที่นั่งยกขึ้นตั้งอยู่บนรากฐานที่ทำด้วยทองคำขัดเงา พระบุตรของพระเจ้าประทับอยู่บนพระที่นั่งและมีพลเมืองแห่งอาณาจักรของพระองค์อยู่รอบพระองค์ อำนาจและความงามสง่าของพระคริสต์นั้น ไม่มีภาษาใดจะพรรณนาและไม่มีปากกาใดจะเขียนบรรยายได้ พระสิริของพระบิดาผู้ทรงชนม์นิรันดร์ห้อมล้อมพระบุตรของพระองค์ ความสว่างเจิดจ้าแห่งการสถิตร่วมด้วยของพระองค์ส่องสว่างเต็มนครของพระเจ้าและล้นออกไปนอกประตูนครส่องความสว่างไปทั่วทั้งโลก {GC 665.1} {GCth17 574.1}

กลุ่มคนที่อยู่ใกล้พระที่นั่งมากที่สุดคือผู้ที่ครั้งหนึ่งเคยร้อนรนในอุดมการณ์ของซาตาน แต่พวกเขาเป็นเหมือนดุ้นฟืนที่ฉวยออกมาจากไฟ [เศคาริยาห์ 3:2] พวกเขาติดตามพระผู้ช่วยให้รอดด้วยความภักดีอันแรงกล้า ถัดมาเป็นกลุ่มคนที่ทำให้อุปนิสัยชีวิตคริสเตียนสมบูรณ์ขณะอยู่ท่ามกลางความไม่ถูกต้องและความไม่ซื่อสัตย์ เป็นผู้ที่ถวายเกียรติธรรมบัญญัติของพระเจ้าในขณะที่โลกคริสเตียนประกาศว่าธรรมบัญญัติเป็นโมฆะ และคนนับล้านจากทุกยุคที่พลีชีพเพื่อความเชื่อ และเลยออกไปเป็น “มหาชนที่ไม่มีใครนับจำนวนได้ ที่มาจากทุกประชาชาติ ทุกเผ่า ทุกชนชาติและทุกภาษา ยืนอยู่หน้าพระที่นั่งและเฉพาะพระพักตร์พระเมษโปดก พวกเขาสวมเสื้อผ้าสีขาว และถือใบตาลอยู่ในมือ” วิวรณ์ 7:9 การต่อสู้ของพวกเขาสิ้นสุดลงแล้ว พวกเขาได้ชัยชนะแล้ว พวกเขาวิ่งและไปถึงหลักชัยแล้ว ใบตาลในมือเป็นเครื่องหมายแห่งชัยชนะ เสื้อขาวซึ่งเป็นสัญลักษณ์แห่งความชอบธรรมของพระคริสต์นั้น บัดนี้เป็นของพวกเขาแล้ว {GC 665.2} {GCth17 574.2}

ผู้ที่ได้รับการไถ่จากบาปร่วมร้องเพลงสรรเสริญซึ่งส่งเสียงดังก้องสะท้อนไปมาทั่วสุดขอบฟ้าว่า “ความรอดขึ้นอยู่กับพระเจ้าของเราผู้ประทับบนพระที่นั่ง และขึ้นอยู่กับพระเมษโปดก” วิวรณ์ 7:10 และทูตสวรรค์และเสราฟิมต่างร่วมประสานเสียงถวายคำสรรเสริญ ในขณะที่ผู้ที่ได้รับการไถ่จากบาปมองเห็นอำนาจและความชั่วร้ายของซาตานนั้น พวกเขาก็มองเห็นอย่างที่ไม่เคยเห็นมาก่อนว่าไม่มีกำลังอำนาจใดนอกจากอำนาจของพระคริสต์ที่ทรงกระทำให้พวกเขากลายเป็นผู้ที่มีชัยชนะได้ ในบรรดาฝูงชนทั้งหมดที่ชื่นชมยินดีนั้น ไม่มีสักคนเดียวที่จะอ้างได้ว่าเขาได้รับความรอดด้วยตนเอง หรือทำราวกับว่าพวกเขามีชัยชนะด้วยกำลังและความดีของตัวเอง ไม่มีการพูดถึงสิ่งที่พวกเขาได้ทำหรือความทุกข์ยากที่ต้องทน แต่เนื้อร้องจากทุกบทเพลงและเสียงร้องจากเพลงสรรเสริญทุกเพลง คือ ความรอดขึ้นอยู่กับพระเจ้าและขึ้นอยู่กับพระเมษโปดก {GC 665.3} {GCth17 574.3}

พระราชพิธีราชาภิเษกพระบุตรของพระเจ้ากระทำขึ้นต่อหน้าบรรดาคนทั้งหลายที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลกและบรรดาชาวสวรรค์ที่มาชุมนุมกัน และเวลานี้ พระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลายผู้ทรงพระสิริและฤทธานุภาพสูงสุดทรงประกาศโทษพวกที่กบฏต่อการปกครองของพระองค์ และทรงตัดสินอย่างยุติธรรมต่อผู้ที่ล่วงละเมิดธรรมบัญญัติของพระองค์และกดขี่ประชากรของพระองค์ ผู้เผยพระวจนะของพระเจ้ากล่าวว่า “ข้าพเจ้าเห็นพระที่นั่งใหญ่สีขาวและเห็นพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น แผ่นดินโลกและฟ้าสวรรค์ก็หายไปจากพระพักตร์ของพระองค์ และไม่มีใครพบเห็นที่อยู่ของพวกมันอีกเลย ข้าพเจ้ายังเห็นบรรดาคนตาย ทั้งคนใหญ่โตและคนเล็กน้อยยืนอยู่หน้าพระที่นั่งนั้น และหนังสือต่างๆ ก็เปิดออก และหนังสืออีกเล่มหนึ่งก็ถูกเปิดออกด้วย คือหนังสือแห่งชีวิต คนตายก็ถูกพิพากษาตามการกระทำของเขาทั้งหลายที่เขียนไว้ในหนังสือเหล่านั้น” วิวรณ์ 20:11, 12 {GC 666.1} {GCth17 575.1}

ในทันทีที่หนังสือบันทึกต่างๆ ถูกเปิดออก และขณะที่พระเนตรของพระเยซูเพ่งดูบรรดาคนชั่ว พวกเขาต่างรู้สึกสำนึกถึงบาปทั้งหมดที่ได้ทำลงไป พวกเขามองเห็นแล้วว่า ณ จุดใดที่เท้าของพวกเขาก้าวออกไปจากทางบริสุทธิ์และศักดิ์สิทธิ์ และมองเห็นด้วยว่าความเย่อหยิ่งและการกบฏของพวกเขานำพวกเขาให้ล่วงละเมิดธรรมบัญญัติของพระเจ้ามากมายเพียงไร พวกเขาสนับสนุนการยั่วยุของการทดลองด้วยการปล่อยตัวให้กับบาป การใช้พระพรไปในทางที่ผิด การดูหมิ่นเหยียดหยามผู้สื่อข่าวของพระเจ้า การปฏิเสธคำเตือน และการผลักไสคลื่นแห่งความปรานีออกไปด้วยจิตใจที่ดื้อแพ่งไม่สำนึกผิด สิ่งทั้งหมดนี้ปรากฏให้เห็นประหนึ่งเป็นตัวหนังสือที่เขียนด้วยไฟ . {GC 666.2} {GCth17 575.2}

เหนือพระที่นั่งแห่งนั้นมีไม้กางเขนปรากฏขึ้นมา และภาพเหตุการณ์ต่างๆ ราวกับภาพที่เห็นได้รอบทิศก็ปรากฏขึ้นมาให้เห็น ภาพการทดลองและการพ่ายแพ้บาปของอาดัมรวมถึงลำดับขั้นตอนที่เกิดขึ้นต่อๆ มาในแผนการอันยิ่งใหญ่ของการทรงไถ่บาป การเสด็จมาบังเกิดในสภาพที่ต่ำต้อยของพระผู้ช่วยให้รอด ชีวิตช่วงปฐมวัยที่เรียบง่ายและเชื่อฟัง การรับบัพติศมาในแม่น้ำจอร์แดนของพระองค์ การอดอาหารและการทดลองในป่ากันดารของพระองค์ พระราชกิจการรับใช้ประชาชนที่เปิดเผยให้มนุษย์เห็นถึงพระพรอันประเสริฐที่สวรรค์ประทานมาให้ วันเวลาที่เต็มล้นไปด้วยการกระทำแห่งความรักและความเมตตา บรรดาค่ำคืนแห่งการอธิษฐานและการเฝ้าเดี่ยวท่ามกลางความเงียบสงบบนภูเขา แผนการปองร้ายที่เกิดจากความอิจฉาเกลียดชังและผูกพยาบาทเพื่อตอบแทนคุณประโยชน์ต่างๆ ของพระองค์ ความปวดร้าวอันลึกลับน่ากลัวในสวนเกทเสมนีภายใต้แรงบดขยี้อันหนักหน่วงที่เกิดจากบาปต่างๆ ของโลกทั้งใบ พระองค์ทรงถูกทรยศให้ตกไปอยู่ในเงื้อมมือของฝูงชนที่เป็นฆาตกร เหตุการณ์น่ากลัวต่างๆ ของยามค่ำคืนอันสยองขวัญ นักโทษผู้ไม่ขัดขืน ถูกสาวกที่พระองค์ทรงรักมากที่สุดทอดทิ้ง ถูกกระชากไปตามถนนต่างๆ ในกรุงเยรูซาเล็มอย่างหยาบคาย พระบุตรของพระเจ้าถูกนำมาประจานอย่างสนุกสนานต่อหน้าอันนาส การกล่าวโทษที่วังของมหาปุโรหิต ในห้องพิพากษาของปีลาต ต่อหน้าเฮโรดที่ขลาดกลัวและเหี้ยมโหด ถูกเยาะเย้ย ถูกหมิ่นประมาท ถูกทรมานและถูกตัดสินโทษให้ถึงแก่ความตาย ภาพทั้งหมดดังกล่าวมานี้ปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจน {GC 666.3} {GCth17 575.3}

บัดนี้ ภาพฉากสุดท้ายเปิดเผยขึ้นมาให้เห็นต่อหน้าฝูงชนที่เคลื่อนตัวไปมา เป็นภาพของพระองค์ผู้ต้องทนทุกข์ทรมาน ทรงเหยียบย่างไปตามทางที่เดินมุ่งหน้าไปยังคาลวารีด้วยความอดทน เจ้าชายแห่งสรวงสวรรค์ทรงถูกตรึงบนกางเขน พวกปุโรหิตที่หยิ่งยโสและฝูงชนที่เย้ยหยันต่างหัวเราะเยาะความทรมานที่กำลังจะคร่าชีวิตของพระองค์ ความมืดมิดผิดธรรมชาติ แผ่นดินไหวอย่างรุนแรง ก้อนหินที่แตกร้าว และหลุมศพต่างๆ ที่เปิดออก ล้วนชี้บอกถึงช่วงเวลาที่พระผู้ไถ่ของโลกทรงพลีชีวิตของพระองค์เอง {GC 667.1} {GCth17 576.1}

ภาพอันน่ากลัวปรากฏให้เห็นตามที่เกิดขึ้นจริง ซาตาน ทูตของมันและบรรดาผู้ที่อยู่ภายใต้การปกครองของมันล้วนไม่มีกำลังที่จะเมินหน้าหนีไปจากภาพผลงานของตนเอง แต่ละคนหวนคิดถึงบทบาทที่ตนเองได้ทำลงไป เฮโรดฆ่าเด็กไร้เดียงสาในหมู่บ้านเบธเลเฮมเพื่อหวังฆ่ากษัตริย์ของชนชาติอิสราเอล นางเฮโรเดียสผู้ต่ำช้าชั่วร้ายจะต้องรับผิดต่อโลหิตของยอห์นผู้ให้บัพติศมา ปีลาตผู้อ่อนแอและยอมทำทุกสิ่งเพื่อผลประโยชน์ของตนเอง ทหารที่เยาะเย้ย ปุโรหิตและผู้ปกครองและฝูงชนบ้าคลั่งที่ร้องว่า “ให้ความผิดเรื่องความตายของเขาตกอยู่แก่เราและลูกๆ ของเรา” มัทธิว 27:25 คนทั้งหมดเหล่านี้มองดูความเลวทรามของความผิดของตนเอง พวกเขาพยายามหลบซ่อนให้พ้นจากพระพักตร์อันสง่าน่าเกรงขามของพระองค์ซึ่งสว่างเจิดจ้ากว่าความสว่างขอ

งดวงอาทิตย์แต่กลับไร้ผล ในทางตรงข้ามบรรดาผู้ที่ได้รับการไถ่จากบาปต่างนำมงกุฎของตนเองมาวางแทบพระบาทของพระผู้ช่วยให้รอดและร้องว่า “พระองค์ทรงยอมสิ้นพระชนม์เพื่อข้าพระองค์” {GC 667.2} {GCth17 576.2}

ในท่ามกลางผู้ที่ถูกไถ่ให้รอดแล้วมีอัครทูตของพระคริสต์รวมอยู่ด้วย เปาโลผู้กล้าหาญ เปโตรผู้ร้อนแรง ยอห์นสาวกที่พระองค์ทรงรักและเป็นคนที่เต็มไปด้วยความรัก และพี่น้องผู้จริงใจทั้งหลายของพวกเขา และผู้ที่ยอมพลีชีพเพราะความเชื่อจำนวนมากก็อยู่ร่วมกับพวกเขาที่นั่นด้วย ในขณะที่นอกกำแพงเมืองพร้อมกับสิ่งเลวทรามและน่าเกลียดน่าชัง มีพวกที่กดขี่พวกเขา พวกที่จับพวกเขาเข้าคุมขังและพวกที่สังหารพวกเขาให้ตาย เนโรก็อยู่ที่นั่นด้วย เขาเป็นคนโหดเหี้ยมและเป็นจอมมารแห่งความโหดร้ายและเลวทราม เขากำลังมองดูความสุขและความปลื้มปีติของคนเหล่านั้นที่ครั้งหนึ่งเขาเคยจับมาทรมานและในความทุกข์ระทมอย่างแสนสาหัสที่สุดของคนกลุ่มนี้เคยทำให้เขามีความสุขเยี่ยงมารร้าย มารดาของเนโรก็อยู่ที่นั่นด้วยเพื่อเป็นพยานถึงผลงานของเธอเอง เพื่อดูว่าลักษณะชั่วที่เธอส่งต่อให้ลูกชายของเธอรวมถึงอิทธิพลและแบบอย่างของเธอที่สนับสนุนและพัฒนาให้เกิดกิเลสตัณหานั้นได้บังเกิดผลเป็นอาชญากรรมต่างๆ ที่ทำให้โลกต้องสั่นระริกด้วยความกลัว {GC 667.3} {GCth17 576.3}

ที่นั่นมีบรรดาบาทหลวงของระบอบเปปาซีและพระราชาคณะทั้งหลายผู้ซึ่งอ้างตนว่าเป็นทูตานุทูตของพระคริสต์ แต่กระนั้นยังใช้เครื่องมือทรมานดึงแขนขา คุกมืด และหลักประหารเผาทั้งเป็นเพื่อควบคุมจิตใต้สำนึกของประชากรของพระองค์ ที่นั่นมีบรรดาพระสันตะปาปาผู้ภูมิใจในตนเอง ทรงยกย่องตัวเองขึ้นเหนือพระเจ้าและทรงอวดอ้างว่าเป็นผู้เปลี่ยนธรรมบัญญัติขององค์ผู้สูงสุด คุณพ่อผู้เสแสร้งเหล่านี้ของคริสตจักรมีบัญชีที่ต้องส่งคืนต่อพระเจ้าซึ่งเป็นบัญชีที่พวกเขาเต็มใจต้องการได้รับการยกโทษ แต่สายไปเสียแล้ว พวกเขาถูกทำให้เห็นแล้วว่าพระเจ้าผู้ทรงสัพพัญญูทรงหวนแหนธรรมบัญญัติของพระองค์และจะไม่ทรงถือโทษก็หามิได้ บัดนี้พวกเขาเรียนรู้แล้วว่าพระคริสต์ทรงเปิดเผยให้เห็นว่าพระองค์ทรงสนพระทัยในประชากรของพระองค์ที่ต้องทนทุกข์ และพวกเขาสัมผัสได้ถึงความหนักแน่นในพระดำรัสของพระองค์เองที่ว่า “ซึ่งพวกท่านได้กระทำกับคนใดคนหนึ่งที่เล็กน้อยที่สุดในพี่น้องของเรานี้ ก็เหมือนทำแก่เราด้วย” มัทธิว 25:40 {GC 668.1} {GCth17 577.1}

คนชั่วทั้งโลกยืนอยู่เบื้องหน้าบัลลังก์พิพากษาของพระเจ้าด้วยข้อหาการกบฏต่อการปกครองของสวรรค์ ไม่มีผู้ใดแก้คดีแทนพวกเขา พวกเขาไม่มีข้อแก้ตัว และคำตัดสินถูกประกาศออกมาว่าให้พวกเขารับโทษตายตลอดชั่วนิรันดร์ {GC 668.2} {GCth17 577.2}

บัดนี้เป็นที่ประจักษ์แก่ทุกคนแล้วว่าค่าจ้างของบาปไม่ใช่เสรีภาพที่ประเสริฐและชีวิตนิรันดร์ แต่เป็นทาส หายนะและความตาย คนชั่วมองเห็นว่าการมีชีวิตที่เป็นกบฏทำให้พวกเขาสูญเสียอะไรไปบ้าง เมื่อศักดิ์ศรีนิรันดร์มหาศาลยิ่งใหญ่ถูกยื่นให้แก่พวกเขานั้น พวกเขากลับดูแคลน แต่บัดนี้เป็นที่ประจักษ์แล้วว่ามันเป็นสิ่งที่น่าปรารถนาเพียงใด จิตวิญญาณที่พินาศร้องว่า “ทั้งหมดนี้เป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าควรได้รับ แต่ข้าพเจ้าเลือกที่จะปัดทิ้งไปให้ไกลจากตัวข้าพเจ้า โอ ช่างเป็นความหลงใหลที่งมงาย ข้าพเจ้าเอาความสงบ ความสุขและเกียรติยศแลกกับสิ่งที่น่าเวทนา ความเสื่อมเสียชื่อเสียงและความสิ้นหวัง” ทุกคนมองเห็นว่าการที่พวกเขาไม่ได้เข้าไปในสวรรค์นั้นเป็นเรื่องยุติธรรม เพราะชีวิตของพวกเขาเองได้ประกาศว่า “เราจะไม่ยอมให้บุคคลผู้นี้ [พระเยซู] ปกครองเรา” {GC 668.3} {GCth17 577.3}

ดูราวกับว่าพวกคนอธรรมเฝ้ามองพระราชพิธีราชาภิเษกของพระบุตรพระเจ้าด้วยอาการตกตะลึง พวกเขามองเห็นแผ่นศิลาจารึกธรรมบัญญัติของพระเจ้าอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ เป็นบัญญัติที่พวกเขาเหยียบย่ำและล่วงละเมิด พวกเขาเป็นพยานมองเห็นเหล่าผู้ที่ได้รับความรอดเต็มล้นไปด้วยความอัศจรรย์ใจและความสุขอันยิ่งใหญ่และการถวายสรรเสริญ และในขณะที่คลื่นเสียงดนตรีดังออกไปถึงฝูงชนที่อยู่นอกนครนั้น ทุกคนร้องด้วยเสียงเดียวกันว่า "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด พระราชกิจของพระองค์ยิ่งใหญ่และอัศจรรย์ ข้าแต่องค์พระมหากษัตริย์ของบรรดาประชาชาติ บรรดามรรคาของพระองค์ยุติธรรมและสัตย์จริง" วิวรณ์ 15:3 และเขาทั้งหลายหมอบกราบนมัสการเจ้าชายแห่งชีวิต {GC 668.4} {GCth17 577.4}

เมื่อซาตานมองดูพระสิริและความยิ่งใหญ่ของพระคริสต์นั้น ดูเหมือนว่ามันนิ่งงันไป ครั้งหนึ่งมันเคยเป็นเครูบผู้พิทักษ์ มันจำได้ดีว่ามันล้มไปได้อย่างไร จากเสราฟิมที่เปล่งประกาย เป็น "โอรสแห่งรุ่งอรุณ" อิสยาห์ 14:12 ถูกเปลี่ยนไปมากเพียงไร ตกต่ำลงไปได้ถึงขนาดนี้ จากสภาที่ครั้งหนึ่งมันเคยได้รับเกียรติ บัดนี้กลับถูกขับออกไปตลอดกาล มันมองเห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งประทับอยู่ใกล้พระบิดา ปกปิดพระสิริของพระองค์ไว้ มันเห็นทูตสวรรค์รูปร่างสูงใหญ่และมีกิริยาท่าทางที่สง่างามวางมงกุฎลงบนพระเศียรของพระคริสต์ และมันรู้ดีแก่ใจว่าตำแหน่งสูงส่งของทูตสวรรค์องค์นั้นควรเป็นของมัน {GC 669.1} {GCth17 578.1}

ความทรงจำนำให้มันหวนคิดไปถึงบ้านของมันสมัยที่มันยังปราศจากบาปและบริสุทธิ์ มันเคยมีสันติสุขและความพึงพอใจจนกระทั่งมันหมกมุ่นอยู่กับการบ่นติเตียนพระเจ้าและอิจฉาพระคริสต์ คำกล่าวร้ายทั้งหลายของมัน การกบฏของมัน การหลอกลวงต่างๆ ของมันเพื่อให้ได้รับความเห็นใจและการสนับสนุนจากทูตสวรรค์ การยืนกรานอย่างดื้อแพ่งไม่ยอมลงแรงเปลี่ยนใจตนเองของมันเมื่อพระเจ้าจะประทานการอภัยให้มัน สิ่งทั้งหมดเหล่านี้ผ่านเข้ามาให้มันเห็นอย่างชัดเจน มันทบทวนสิ่งที่มันทำไว้ในท่ามกลางมนุษย์และผลลัพธ์ของสิ่งเหล่านั้น ความเป็นศัตรูของมนุษย์ที่มีต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน การทำลายชีวิตอย่างน่ากลัว การเรืองอำนาจและการล่มสลายของอาณาจักรต่างๆ การแย่งชิงราชบัลลังก์ ความโกลาหล ความขัดแย้ง และการจลาจลที่มีมาอย่างต่อเนื่อง มันหวนคิดถึงความพยายามอย่างไม่ลดละเพื่อต่อต้านพระราชกิจของพระคริสต์และกดมนุษย์ให้ยิ่งตกต่ำลงไป มันมองเห็นว่าแผนการอันร้ายกาจของมันนั้นไม่มีอำนาจที่จะทำลายผู้ที่มอบความวางใจของตนเองไว้ในพระเยซู ในขณะที่ซาตานมองดูอาณาจักรของมันเอง ผลงานที่มันทำไว้ มันมองเห็นแต่ความล้มเหลวและความหายนะ มันนำฝูงชนให้เชื่อว่านครของพระเจ้าเป็นเป้าหมายที่เอาชนะได้อย่างง่ายดาย แต่มันรู้ดีแก่ใจว่านั่นเป็นเรื่องเท็จ ครั้งแล้วครั้งเล่าในขณะที่ความขัดแย้งอันยิ่งใหญ่กำลังดำเนินอยู่นั้น มันต้องพบกับความพ่ายแพ้และถูกบังคับให้ยอมแพ้ มันยิ่งกว่ารู้ดีแก่ใจถึงอำนาจและความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าแห่งนิรันดร์กาล {GC 669.2} {GCth17 578.2}

ความมุ่งหมายของกบฏผู้ยิ่งใหญ่คือความพยายามอย่างไม่ลดละเพื่อแก้ตัวให้กับสิ่งที่มันทำและพิสูจน์ว่ารัฐบาลของพระเจ้าทำให้เกิดการกบฏขึ้น มันทุ่มเทพลังอำนาจของสติปัญญาอันยิ่งใหญ่ทั้งหมดของมันเพื่อเป้าหมายนี้ มันทำงานอย่างตั้งใจและอย่างมีระบบและได้รับความสำเร็จอย่างเหลือเชื่อ มันนำพาให้คนกลุ่มใหญ่ยอมรับความขัดแย้งอันยิ่งใหญ่ตามแบบฉบับของมันที่ดำเนินมาเนิ่นนานแล้ว เป็นเวลาหลายพันปีที่จอมบงการผู้นี้เอาความเท็จอย่างจอมปลอมมาแทนที่ความจริง แต่บัดนี้ เวลามาถึงแล้ว เมื่อในที่สุดการกบฏจะถูกปราบให้พ่ายแพ้และความเป็นมารวมถึงบุคลิกของซาตานถูกเปิดเผยให้เห็น ในความพยายามครั้งสุดท้ายของมันเพื่อแย่งชิงบัลลังก์จากพระคริสต์ ทำลายประชากรของพระองค์และยึดนครของพระเจ้านั้น เจ้าจอมหลอกลวงถูกเปิดโปงให้เห็นจนหมดสิ้น ผู้ที่เข้าร่วมกับมันมองเห็นว่า จุดประสงค์ของมันนั้นล้มเหลวอย่างสิ้นเชิง

ผู้ติดตามของพระคริสต์และทูตสวรรค์ที่ภักดีมองเห็นแผนการร้ายทั้งหมดของมันที่มันใช้ในการต่อต้านรัฐบาลของพระเจ้า มันเป็นเป้าหมายที่น่ารังเกียจของทั่วทั้งจักรวาล {GC 670.1} {GCth17 579.1}

ซาตานมองเห็นแล้วว่าการกบฏที่มันเลือกเองนั้นทำให้มันไม่คู่ควรกับสวรรค์ มันฝึกอำนาจของมันไว้เพื่อต่อสู้กับพระเจ้า ความบริสุทธิ์และสันติสุขและความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในสวรรค์จะเป็นสิ่งทรมานมันอย่างยิ่ง บัดนี้การกล่าวร้ายของมันต่อพระเมตตาคุณและความยุติธรรมของพระเจ้ายุติลงแล้ว คำตำหนิที่มันพยายามซัดทอดใส่พระยาห์เวห์ตกลงใส่ตัวมันเองทั้งหมด และบัดนี้ซาตานกราบลงและสารภาพว่าการตัดสินที่มันได้รับนั้นยุติธรรมดีแล้ว {GC 670.2} {GCth17 579.2}

“ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า มีใครบ้างไม่เกรงกลัวพระองค์ และไม่ถวายพระเกียรติแด่พระนามของพระองค์ เพราะพระองค์ผู้เดียวทรงเป็นผู้บริสุทธิ์ ประชาชาติทั้งหมดจะมานมัสการเฉพาะพระพักตร์พระองค์ เพราะว่าพระราชกิจอันชอบธรรมของพระองค์ปรากฏให้เห็นแล้ว” วิวรณ์ 15:4 ข้อสงสัยทุกข้อที่เกี่ยวข้องกับความจริงและความไม่ถูกต้องซึ่งเกิดขึ้นในความขัดแย้งที่มีมาอย่างยาวนานนั้นบัดนี้ก็ถูกทำให้เข้าใจอย่างกระจ่างแจ้งแล้ว ผลลัพธ์ของการกบฏและผลพวงของการละทิ้งกฎเกณฑ์ต่างๆ ของพระเจ้าได้ถูกวางแผ่ออกให้สิ่งมีชีวิตที่มีสติปัญญาทั้งหมดที่พระเจ้าทรงสร้างได้มองเห็น ผลงานจากการปกครองของซาตานซึ่งตรงข้ามกับรัฐบาลของพระเจ้าก็ถูกนำมาเปิดเผยแก่จักรวาลทั้งหมด ผลงานของซาตานปรับโทษตัวมันเอง พระปัญญาของพระเจ้ารวมถึงความยุติธรรมของพระองค์และคุณความดีของพระองค์ได้รับการยืนยันว่าถูกต้องอย่างไม่ต้องมีข้อสงสัยใดๆ อีกต่อไป เป็นที่ประจักษ์ชัดแล้วว่าสิ่งต่างๆ ที่พระองค์ทรงจัดการในระหว่างที่มีความขัดแย้งอันยิ่งใหญ่นั้น พระองค์ทรงจัดการลงไปด้วยการคำนึงถึงผลประโยชน์อันเป็นนิรันดร์ของประชากรของพระองค์และเพื่อผลประโยชน์ของโลกทั้งหมดที่พระองค์ทรงสร้าง “ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์จะขอบพระคุณพระองค์ และผู้จงรักภักดีทั้งสิ้นของพระองค์จะถวายสาธุการแด่พระองค์” สดุดี 145:10 ประวัติศาสตร์ของบาปจะยั่งยืนตลอดทุกยุคชั่วนิรันดร์เพื่อเป็นพยานว่าธรรมบัญญัติของพระเจ้าที่ดำรงอยู่นั้นมีไว้เพื่อความผาสุกของสิ่งมีชีวิตที่พระเจ้าทรงสร้าง เมื่อทั่วทั้งจักรวาลซึ่งมีทั้งผู้ที่ภักดีและผู้ที่กบฏได้มองเห็นข้อเท็จจริงต่างๆ ทั้งหมดของความขัดแย้งอันยิ่งใหญ่นี้แล้ว พวกเขาประกาศเป็นเสียงเดียวกันว่า “บรรดามรรคาของพระองค์ยุติธรรมและสัตย์จริง” วิวรณ์ 15:3 {GC 670.3} {GCth17 579.3}

ต่อหน้าจักรวาล การเสียสละอันยิ่งใหญ่ที่พระบิดาและพระบุตรทรงกระทำเพื่อมนุษย์นั้นถูกนำเสนอให้เห็นอย่างชัดเจน เวลาที่กำหนดไว้มาถึงแล้วที่พระคริสต์จะทรงเข้าครอบครองตำแหน่งอันชอบธรรมของพระองค์และได้รับเกียรติเหนือเทพผู้ครองทั้งหลายรวมทั้งอำนาจและนามทุกนามที่ได้รับการตั้งชื่อขึ้นมา เป็นเพราะความสุขที่ทรงตั้งไว้เบื้องหน้าของพระองค์ คือ การจะทรงนำบุตรมากมายเข้ามายังพระสิริ จึงทำให้พระองค์ทรงทนต่อกางเขนและทรงดูหมิ่นความอับอายได้ ความโศกเศร้าและความอับอายนั้นยิ่งใหญ่เกินกว่าที่ใครจะเข้าใจ แต่ถึงกระนั้นความสุขและเกียรติศักดิ์ศรีกลับยิ่งใหญ่กว่า พระองค์ทรงทอดพระเนตรไปยังบรรดาผู้ที่ได้รับการไถ่จากบาปซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงใหม่ตามแบบพระฉายาของพระองค์ จิตใจทุกดวงมีรอยประทับที่สมบูรณ์ของพระเจ้า และใบหน้าทุกหน้าสะท้อนพระลักษณะของพระเจ้าผู้ทรงเป็นกษัตริย์ของพวกเขา พระองค์ทรงเห็นผลลัพธ์ความยากลำบากของจิตวิญญาณของพระองค์ที่เกิดขึ้นในตัวพวกเขา และพระองค์ทรงรู้สึกพอพระทัย หลังจากนั้นในพระสุรเสียงที่ดังไปถึงฝูงชนที่รวมตัวกันอยู่ซึ่งมีทั้งคนชอบธรรมและคนอธรรมนั้น พระองค์ทรงประกาศว่า

“ดูเถิด ผู้ที่เราได้ไถ่มาด้วยพระโลหิตของเรา เพื่อเขาเหล่านี้เราได้ผ่านความทุกข์ยากลำบาก เพื่อเขาเหล่านี้เราได้สิ้นพระชนม์ เพื่อเขาทั้งหลายจะได้มาอาศัยอยู่กับเราตลอดชั่วนิรันดร์กาล” และบทเพลงแห่งการสรรเสริญที่มาจากเหล่าคนที่สวมเสื้อคลุมสีขาวดังขึ้นไปถึงรอบพระบัลลังก์ว่า “พระเมษโปดกผู้ปลงพระชนม์แล้วนั้นทรงสมควรได้รับฤทธานุภาพ ทรัพย์สมบัติ พระปัญญา พระกำลัง พระเกียรติ พระสิริ และคำสดุดี” วิวรณ์ 5:12 {GC 671.1} {GCth17 580.1}

ถึงแม้ซาตานจะถูกฝืนใจให้ยอมรับความยุติธรรมของพระเจ้าและก้มศีรษะลงคำนับต่อความยิ่งใหญ่ของพระคริสต์ก็ตาม แต่อุปนิสัยของมันยังคงไม่เปลี่ยนแปลง วิญญาณของการกบฏที่เหมือนกับคลื่นเชี่ยวกราดระเบิดขึ้นมาอีก ด้วยความบ้าคลั่งอันเต็มล้นมันตัดสินใจที่จะไม่ยอมแพ้ในความขัดแย้งอันยิ่งใหญ่นี้ ถึงเวลาแล้วที่มันต้องดิ้นรนอย่างสิ้นหวังเป็นครั้งสุดท้ายเพื่อต่อต้านกษัตริย์แห่งสวรรค์ มันวิ่งกรูเข้าไปในท่ามกลางสมุนของมันและพยายามดลใจพวกเขาด้วยความเกรี้ยวกราดของมันเองและมันปลุกระดมพวกเขาให้ทำสงครามทันที แต่ในบรรดาคนจำนวนเป็นล้านๆ นับไม่ถ้วนที่มันเคยล่อลวงให้กบฏนั้นบัดนี้ไม่มีผู้ใดยอมรับความยิ่งใหญ่ของมันแล้ว อำนาจของมันมาถึงจุดสิ้นสุด จิตใจของคนชั่วนั้นเต็มไปด้วยความเกลียดชังพระเจ้าเช่นเดียวกับที่ซาตานเกลียดชัง แต่พวกเขามองเห็นแล้วว่ากรณีของตนเองนั้นตกอยู่ในสภาพสิ้นหวัง พวกเขาไม่อาจเอาชนะพระยาห์เวห์ได้ ความโกรธของพวกเขาจึงพุ่งเข้าใส่ซาตานรวมถึงคนเหล่านั้นที่เคยเป็นตัวแทนของมันในการหลอกลวง และด้วยความโกรธเยี่ยงผีร้าย พวกเขาหันไปต่อสู้กับตัวแทนเหล่านั้น {GC 671.2} {GCth17 580.2}

พระยาห์เวห์ตรัสว่า “เพราะเจ้าถือว่าความคิดเจ้าเป็นเหมือนความคิดพระเจ้า ดังนั้น ดูสิ เราจะนำคนต่างด้าวมาสู้เจ้า เป็นพวกทารุณที่สุดในบรรดาประชาชาติ เขาจะชักดาบออกสู้กับความงามแห่งปัญญาของเจ้าและลบหลู่สง่างามราศีของเจ้า พวกเขาจะผลักเจ้าลงไปที่ในหลุมมรณะแล้วเจ้าจะตายอย่างคนถูกฆ่าที่ใจกลางทะเล” ” เราขับเจ้าไปจากภูเขาของพระเจ้าอย่างไร้เกียรติและเครูบผู้พิทักษ์นั้นก็ขับเจ้าออกไปจากท่ามกลางศิลาเพลิง..... ...เราเหวี่ยงเจ้าลงบนดินแล้ว เราให้เจ้าถูกกษัตริย์ทั้งหลายมองอย่างดูแคลน........เราทำให้เจ้ากลายเป็นเถ้าถ่านบนพื้นโลก ในสายตาของทุกคนที่เห็นเจ้า......เจ้าสูญสิ้นไปอย่างน่าครั่นคร้ามและจะไม่ดำรงต่อไปเป็นนิตย์” เอเสเคียล 28:6-8, 16-19 {GC 672.1} {GCth17 580.3}

“รองเท้าทหารทุกคู่ที่กระทืบจนสั่นสะเทือนและเสื้อคลุมทุกตัวที่เกลือกอยู่ในโลหิตจะถูกเผาเป็นเชื้อเพลิงใส่ไฟ” “พระยาห์เวห์ทรงเกรี้ยวกราดต่อประชาชาติทั้งสิ้น และทรงพระพิโรธต่อกองทัพทั้งหมดของเขา พระองค์ทรงทำลายพวกเขา และทรงมอบให้แก่การฆ่าฟัน” “พระองค์จะทรงเทถ่านเพลิงและไฟกำมะถันใส่คนอธรรม ลมที่แผดเผาจะเป็นส่วนที่เขาได้รับ” อิสยาห์ 9:5; 34:2 สดุดี 11:6 ไฟจากพระเจ้าลงมาจากสวรรค์ โลกถูกทำลาย อาวุธต่างๆ ที่ซ่อนอยู่ในส่วนลึกของมันถูกดึงออกมา เปลวเพลิงเผาผลาญระเบิดออกมาจากเหวลึกที่เปิดกว้าง ก้อนหินลุกเป็นไฟ วันนั้นมาถึงแล้วคือวันที่ถูกเผาผลาญเหมือนเตาอบ โลกธาตุสลายไปด้วยไฟ และแผ่นดินกับสิ่งสารพัดที่มีอยู่บนนั้นถูกเผาจนหมดสิ้น มาลาคี 4:1 2 เปโตร 3:10 ดูประหนึ่งว่าพื้นผิวโลกถูกหลอมละลายกลายเป็นก้อนเดียวคือเป็นทะเลเพลิงกว้างใหญ่ที่เดือดพล่าน มันเป็นเวลาแห่งการพิพากษาและความหายนะของคนอธรรม “พระยาห์เวห์ทรงมีวันเพื่อการแก้แค้น มีปีแห่งการตอบแทนเพื่อกรณีพิพาทของศิโยน” อิสยาห์ 34:8 {GC 672.2} {GCth17 580.4}

คนชั่วได้รับการตอบแทนของเขาในแผ่นดินโลก สุภาษิต 11:31 “พระยาห์เวห์จอมทัพตรัสว่า [พวกเขา] จะเป็นเหมือนตอข้าว วันที่จะมานั้นจะไหม้เขาหมด จนไม่มีรากหรือกิ่งเหลืออยู่เลย” มาลาคี 4:1 บางคนถูกทำลายไปในชั่วพริบตา ในขณะที่คนอื่นๆ ต้องทนทุกข์หลายวัน ทุกคนได้รับโทษ “ตามการกระทำของเขา” อิสยาห์ 59:18 บาปทั้งหลายของคนชอบธรรมถูกย้ายไปไว้ที่ซาตาน มันไม่เพียงแต่ต้องทนทุกข์สำหรับการกบฏของตัวมันเองเท่านั้น

แต่รวมถึงบาปทั้งหมดที่มันเป็นต้นเหตุให้ประชากรของพระเจ้าทำลงไปด้วย โทษที่มันรับจะรุนแรงกว่าของผู้ที่ถูกมันล่อลวง หลังจากที่คนทั้งหมดซึ่งตกเป็นเหยื่อการหลอกลวงของมันต้องพินาศไปหมดทุกคนแล้ว มันยังคงอยู่และรับความทรมานต่อไปอีก ในที่สุด เปลวไฟแห่งการชำระจะทำลายคนชั่วไปจนหมดสิ้นรวมทั้งรากและกิ่งด้วย คือทั้งซาตานผู้เป็นราก และผู้ติดตามของมันซึ่งเป็นกิ่ง การลงโทษเต็มขนาดของธรรมบัญญัตินั้นมาถึงแล้ว คำเรียกร้องขอความยุติธรรมก็ได้รับการตอบสนองแล้ว ทั้งสวรรค์และแผ่นดินโลกซึ่งเฝ้ามองอยู่ร้องประกาศถึงความชอบธรรมของพระยาห์เวห์ {GC 673.1} {GCth17 581.1}

ผลงานแห่งการทำลายของซาตานจบสิ้นไปตลอดกาล ตลอดระยะเวลาหกพันปีที่ผ่านมามันกระทำการตามความมุ่งหมายของมัน ซึ่งทำให้โลกเต็มไปด้วยความทุกข์และเป็นเหตุให้ทั่วทั้งจักรวาลได้รับความโศกเศร้า ทุกๆ สิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างมาต่างร้องคร่ำครวญและทุกข์ระทมร่วมกันด้วยความเจ็บปวด บัดนี้ สิ่งมีชีวิตที่พระเจ้าทรงสร้างมานั้นได้รับการปลดปล่อยให้พ้นจากการเป็นอยู่ของซาตานและจากการทดลองของมันไปตลอดกาล “ทั่วทั้งโลกก็หยุดพักและสงบอยู่ เขาทั้งหลายโห่ร้องด้วยความยินดี” อิสยาห์ 14:7 และเสียงโห่ร้องแห่งการสรรเสริญและชัยชนะได้ลอยขึ้นจากจักรวาลทั้งปวงที่ภักดีต่อพระองค์ “เสียงเหมือนอย่างเสียงมหาชน เหมือนอย่างเสียงน้ำมากหลายและเหมือนอย่างเสียงฟ้าร้องกึกก้องว่า ฮาเลลูยา เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงครอบครองอยู่” วิวรณ์ 19:6 {GC 673.2} {GCth17 581.2}

ในขณะที่แผ่นดินโลกถูกไฟแห่งการทำลายเผาอยู่นั้น บรรดาผู้ชอบธรรมอยู่อย่างปลอดภัยในนครศักดิ์สิทธิ์ ผู้ที่มีส่วนร่วมในการเป็นขึ้นจากความตายครั้งแรกนั้น ความตายครั้งที่สองไม่มีอำนาจเหนือพวกเขา ในขณะที่พระเจ้าทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญสำหรับคนชั่วแต่สำหรับประชากรของพระองค์แล้ว พระองค์ทรงเป็นทั้งดวงอาทิตย์และโล่ป้องกัน วิวรณ์ 20:6 สดุดี 84:11 {GC 673.3} {GCth17 581.3}

“ ข้าพเจ้าเห็นฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ เพราะว่าฟ้าสวรรค์เดิมและแผ่นดินโลกเดิมนั้นหายไปแล้ว” วิวรณ์ 21:1 เพลิงที่เผาผลาญคนชั่วนั้นชำระโลกให้บริสุทธิ์ ร่องรอยแห่งคำสาปแช่งทั้งหมดถูกกำจัดทิ้งไป ไม่มีนรกที่มีไฟเผาอยู่ตลอดกาลที่คอยเตือนถึงผลน่ากลัวของบาปอยู่เบื้องหน้าผู้ที่ถูกไถ่ให้รอดแล้ว {GC 674.1} {GCth17 582.1}

สิ่งเตือนใจเพียงอย่างเดียวที่หลงเหลืออยู่ คือ พระผู้ไถ่ของเราจะยังคงมีเครื่องหมายของการตรึงกางเขนติดตัวอยู่ตลอดไป บาดแผลบนพระเศียรของพระองค์ ที่สีข้างของพระองค์ ที่พระหัตถ์และพระบาทของพระองค์ เป็นร่องรอยเดียวของความโหดเหี้ยมของบาปที่ยังคงเหลืออยู่ ผู้เผยพระวจนะกล่าวในขณะที่เฝ้ามองเห็นพระคริสต์ในพระสิริของพระองค์ว่า “พระรัศมีของพระองค์ดังแสงสว่าง มีลำแสงแวบมาจากพระหัตถ์ของพระองค์ ที่นั่นพระองค์ทรงซ่อนฤทธานุภาพของพระองค์” ฮาบากุก 3: 4 สีข้างที่ถูกแทงซึ่งมีเลือดแดงก่ำไหลเป็นทางออกมานั้นได้นำมนุษย์กลับมาคืนดีกับพระเจ้า นั่นคือพระสิริของพระผู้ช่วยให้รอด เป็นที่ “ซ่อนฤทธานุภาพของพระองค์” “อานุภาพที่จะช่วยให้รอด” อิสยาห์ 63:1 เนื่องจากการเสียสละพระองค์เองเพื่อการไถ่บาปนั้น พระองค์จึงทรงมีกำลังเข้มแข็งที่จะกระทำการยุติธรรมแก่ผู้ที่ดูแคลนพระเมตตาของพระเจ้าได้ และเครื่องหมายแห่งความอัปยศของพระองค์เป็นเกียรติยศสูงสุดของพระองค์ ตลอดทุกยุคชั่วนิรันดรนั้นบาดแผลแห่งคาลวารีจะแสดงออกถึงการสรรเสริญและประกาศถึงอำนาจของพระองค์ {GC 674.2} {GCth17 582.2}

“โอ หอคอยที่เฝ้าฝูงสัตว์เอ๋ย เจ้าผู้เป็นเขาแห่งบุตรีศิโยน ราชอำนาจจะมาสู่เจ้า อาณาจักรดั้งเดิมจะกลับมา” มีคาห์ 4: 8 เวลานั้นมาถึงแล้วซึ่งเป็นเวลาที่เหล่ามนุษย์ผู้บริสุทธิ์เคยคอยเฝ้ามองด้วยความคาดหวังไปในภายภาคหน้านับตั้งแต่วันที่กระบี่เพลิงได้ขวางกั้นมนุษย์คู่แรกจากสวนเอเดน เป็นเวลา “รับมรดกของเราจนกว่าคนของพระเจ้าจะได้รับการไถ่” เอเฟซัส 1:14 โลกซึ่งแต่เดิมได้ทรงโปรดมอบให้มนุษย์เพื่อเป็นแผ่นดินของเขาและถูกมนุษย์ทรยศให้ตกไปอยู่ในมือของซาตานและถูกศัตรูยึดครองมาเนิ่นนานนั้นถูกนำกลับคืนมาโดยแผนการยิ่งใหญ่แห่งการทรงไถ่บาป ทุกสิ่งที่เคยสูญหายไปเนื่องจากบาปก็ถูกนำกลับคืนมา “พระยาห์เวห์ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์..ผู้ทรงปั้นแผ่นดินโลกและทำมันไว้ พระองค์ทรงสถาปนามันไว้ พระองค์ไม่ได้ทรงสร้างมันให้ว่างเปล่า พระองค์ทรงปั้นมันไว้ให้มีคนอาศัย” อิสยาห์ 45:18 แผนการดั้งเดิมของพระเจ้าในการสร้างโลกขึ้นมานั้นก็สำเร็จจริงแล้วด้วยการให้เป็นที่พักอาศัยของผู้ที่ได้รับการไถ่จากบาป “คนชอบธรรมจะได้แผ่นดินเป็นมรดก และอาศัยอยู่ที่นั่นเป็นนิตย์” สดุดี 37:29 {GC 674.3} {GCth17 582.3}

ความวิตกกังวลในเรื่องการจัดหามรดกในอนาคตซึ่งดูเหมือนเป็นเชิงวัตถุมากเกินไปนั้น ส่งผลให้คนมากมายทำความจริงของการมองว่าเป็นบ้านของเรากลายเป็นเรื่องของฝ่ายจิตวิญญาณไปเลย พระคริสต์ประทานความมั่นใจให้แก่สาวกของพระองค์ว่า พระองค์เสด็จไปเพื่อจัดเตรียมคฤหาสน์หลายแห่งในพระนิเวศของพระบิดาให้แก่เขาทั้งหลาย ยอห์น14:2 KJV ผู้ที่รับคำสอนในพระวจนะของพระเจ้าจะไม่เป็นผู้ที่ไม่รู้เรื่องอะไรเลยเกี่ยวกับสวรรค์เบื้องบน และถึงกระนั้น “สิ่งที่ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยิน และสิ่งที่ใจมนุษย์คิดไม่ถึงคือสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนทั้งหลายที่รักพระองค์” 1 โครินธ์ 2:9 ภาษามนุษย์นั้นไม่เพียงพอที่จะบรรยายถึงบำเหน็จของผู้ชอบธรรมได้ มีเพียงผู้ที่เห็นเท่านั้นจึงจะเข้าใจ สมองอันจำกัดของมนุษย์ไม่สามารถหยั่งรู้รัศมีภาพของสวรรค์ของพระเจ้าได้ {GC 674.4} {GCth17 582.4}

พระคัมภีร์เรียกมรดกของผู้ที่ได้รับความรอดว่า “เมือง” ฮีบรู 11:14-16 ณ ที่นั่น พระผู้เลี้ยงแห่งสวรรค์ทรงนำฝูงแกะของพระองค์ไปยังน้ำแห่งชีวิต ต้นไม้แห่งชีวิตออกผลทุกเดือนและใบของต้นนั้นจะรับใช้ประชาชาติ ที่นั่นมีลำธารหลายสายซึ่งไหลอยู่ชั่วนิรันดร์ ใสดั่งแก้ว และข้างลำธารจะมีต้นไม้ที่โบกกิ่งไสวไปมาซึ่งทอดร่มเงาบนทางเดินที่ถูกจัดเตรียมไว้สำหรับผู้ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงไถให้รอดแล้ว ที่นั่นมีพื้นราบอันกว้างใหญ่ที่โค้งขึ้นไปเป็นเนินเขาอันงดงามและภูเขาของพระเจ้ายืนตระหง่านอยู่ด้านหลัง บนพื้นราบอันสงบข้างธารน้ำที่มีชีวิตเหล่านั้น ประชากรของพระเจ้าซึ่งแสวงหาและเดินทางมาเนิ่นนานจะได้พบบ้านพักอาศัยที่นั่น {GC 675.1} {GCth17 583.1}

“ชนชาติของข้าพเจ้าจะอาศัยในที่อยู่แห่งสันติสุข ในบ้านเรือนปลอดภัยและในที่พักสงบ” “จะไม่ได้ยินถึงความรุนแรงในแผ่นดินของเจ้าอีก และไม่ได้ยินถึงการล้างผลาญหรือการทำลายในเขตแดนของเจ้า เจ้าจะเรียกกำแพงเจ้าว่าความรอด และเรียกประตูเมืองเจ้าว่าการสรรเสริญ” “พวกเขาจะสร้างบ้านและเข้าอยู่ในนั้น เขาจะปลูกสวนองุ่นและกินผลของมัน พวกเขาจะไม่สร้างบ้านแล้วคนอื่นได้เข้าอาศัยอยู่ เขาจะไม่ปลูกสวนแล้วคนอื่นได้กิน......ผู้เลือกสรรของเราจะใช้ผลงานจากมือของเขาไปนาน” อิสยาห์ 32:18; 60:18; 65:21, 22 {GC 675.2} {GCth17 583.2}

ณ ที่นั่น “ถิ่นทุรกันดารและพื้นดินแห้งแล้งจะยินดี ที่ราบแห้งแล้งจะเปรมปรีดิ์และผลิดอกอย่างต้นดอกฝรั่น” “ต้นสนสามใบจะงอกขึ้นแทนต้นหนาม ต้นน้ำมันเขียวจะงอกขึ้นแทนต้นไมยราบ และมันจะเป็นอนุสรณ์แด่พระยาห์เวห์เพื่อเป็นหมายสำคัญนิรันดร์ที่จะไม่ถูกตัดออกเลย”

“สุนัขป่าจะอยู่กับลูกแกะ และเสือดาวจะนอนอยู่กับลูกแพะ ลูกโคกับสิงโตหนุ่มจะหากินอยู่ด้วยกัน และเด็กเล็กๆ จะนำมันไป” “จะไม่มีการทำให้เจ็บปวดหรือการทำลายทั่วภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของเรา” อิสยาห์ 35:1; 55:13; 11:6, 9 {GC 675.3} {GCth17 583.3}

ความเจ็บปวดจะไม่มีในบรรยากาศของสวรรค์ จะไม่มีน้ำตาอีกต่อไป ไม่มีขบวนแห่ศพ ไม่มีเครื่องหมายแสดงการไว้ทุกข์ “ ความตายจะไม่มีอีกต่อไป การโศกเศร้า การร้องไห้ และการเจ็บปวดจะไม่มีอีกต่อไป เพราะยุคเดิมนั้นผ่านไปแล้ว” “ ไม่มีชาวเมืองคนไหนจะพูดว่า ‘ ข้าป่วยอยู่’ ประชาชนผู้อาศัยอยู่ที่นั่นจะได้รับการอภัย” วิวรณ์ 21:4 อิสยาห์ 33:24 {GC 676.1} {GCth17 584.1}

กรุงเยรูซาเล็มใหม่จะอยู่ที่นั่น เป็นเมืองหลวงของโลกใหม่ที่ได้รับเกียรติ “ท่านจะเป็นมงกุฎงามในพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ และเป็นราชมงกุฎในพระหัตถ์พระเจ้าของท่าน” “ใสสว่างเหมือนอย่างอัญมณี เหมือนอย่างพลอยสีเขียวที่ใสดังแก้วผลึก” “ประชาชาติต่างๆ จะเดินโดยอาศัยแสงสว่างของนครนั้น และกษัตริย์ทั้งหลายในแผ่นดินโลกจะนำศักดิ์ศรีของตนเข้ามาในนครนั้น” พระเจ้าตรัสว่า “เราจะเปรมปรีดิ์เพราะเยรูซาเล็ม และชื่นบานเพราะประชากรของเรา” “ที่ประทับของพระเจ้าอยู่กับมนุษย์แล้ว และพระองค์จะประทับกับเขาทั้งหลาย พวกเขาจะเป็นชนชาติของพระองค์ พระเจ้าเองจะสถิตกับเขา และจะทรงเป็นพระเจ้าของเขา” อิสยาห์ 62:3 วิวรณ์ 21:11, 24 อิสยาห์ 65:19 วิวรณ์ 21:3 TKJV {GC 676.2} {GCth17 584.2}

ในนครของพระเจ้านั้น “กลางคืนจะไม่มีอีกต่อไป” ไม่มีผู้ใดต้องการหรืออยากพักผ่อน การทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าหรือการถวายสรรเสริญพระนามของพระองค์ไม่สร้างความเหน็ดเหนื่อย เราจะรู้สึกถึงความสดชื่นของยามเช้าตลอดไปและจะอยู่ห่างไกลตลอดไปจากช่วงเวลาท้ายของวัน “เขาไม่จำเป็นต้องมีแสงตะเกียงหรือแสงอาทิตย์ เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าคือพระเจ้าจะทรงเป็นแสงสว่างของเขาทั้งหลาย” วิวรณ์ 22:5 รัศมีเจิดจ้าซึ่งไม่ทำให้แสบตาจะเข้ามาแทนที่แสงของดวงอาทิตย์ แต่กระนั้น แสงนั้นจะสว่างกว่าแสงในยามเที่ยงวันของเรา พระสิริของพระเจ้าและของพระเมษโปดกเต็มล้นปกคลุมเมืองบริสุทธิ์ด้วยแสงที่ไม่เลือนหายไป ผู้ที่ได้รับการไถ่จากบาปจะเดินในความสว่างจ้าที่ปราศจากดวงอาทิตย์ของกลางวันตลอดกาล {GC 676.3} {GCth17 584.3}

“ข้าพเจ้าไม่เห็นมีพระวิหารในนครนั้น เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าทรงฤทธานุภาพสูงสุด และพระเมษโปดกเป็นพระวิหารในนครนั้น” วิวรณ์ 21:22 ประชากรของพระเจ้าได้รับสิทธิพิเศษที่จะสนทนาอย่างเปิดเผยกับพระบิดาและพระบุตร “เวลานี้เราเห็นสลัวๆ เหมือนดูในกระจก” 1 โครินธ์ 13:12 เรามองเห็นพระฉายาของพระเจ้าสะท้อนออกมาดั่งกระจกเงาจากธรรมชาติที่พระเจ้าทรงสร้างและในการจัดการของพระองค์ที่มีต่อมนุษย์ แต่ต่อจากนี้เราจะเห็นพระองค์ตัวต่อตัวโดยไม่มีม่านขวางกั้นเลย เราจะยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์และเห็นพระสิริบนพระพักตร์ของพระองค์ {GC 676.4} {GCth17 584.4}

ที่นั่น ผู้ที่ได้รับการไถ่จากบาปจะได้รู้จักพระองค์เหมือนเช่นที่พระองค์ทรงรู้จักพวกเขา ที่นั่น ความรักและความเห็นใจที่พระเจ้าเองทรงปลูกฝังลงในจิตวิญญาณจะได้พบกับการฝึกฝนอย่างแท้จริงและหวานชื่นที่สุด การสนทนาอันบริสุทธิ์กับสิ่งมีชีวิตที่ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ชีวิตทางสังคมซึ่งเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับทูตสวรรค์ผู้ประเสริฐและกับเหล่าผู้ซื่อสัตย์จากตลอดทุกยุคซึ่งได้ชำระเสื้อคลุมของพวกเขาและทำให้ขาวด้วยพระโลหิตของพระเมษโปดก ความสัมพันธ์อันศักดิ์สิทธิ์ที่เชื่อม “ทุกตระกูลในสวรรค์ [และ] บนแผ่นดินโลก” (เอเฟซัส 3:15) สิ่งเหล่านี้ประกอบกันขึ้นเป็นความสุขของผู้ที่ถูกไถ่จากบาป {GC 677.1} {GCth17 585.1}

ณ ที่แห่งนั้นสมองอันเป็นอมตะจะใคร่ครวญด้วยความสุขใจอย่างไม่มีวันจางหายถึงความมหัศจรรย์ของอำนาจแห่งการทรงสร้างและความลึกลับของความรักแห่งการไถ่ให้พ้นจากบาป จะไม่มีศัตรูผู้โหดเหี้ยมและการหลอกลวงเพื่อล่อลวงให้ลืมพระเจ้า อวัยวะทุกส่วนของร่างกายจะพัฒนาขึ้นมาและความสามารถก็เพิ่มขึ้น การแสวงหาความรู้จะไม่ทำให้สมองอ่อนเปลี้ยหรือใช้พลังงานไปจนหมดสิ้น ณ ที่นั่นกิจการงานยิ่งใหญ่ที่สุดจะดำเนินต่อไป ความปรารถนาอันสูงส่งที่สุดจะก้าวไปถึงเป้าหมายที่ตั้งไว้ ความมุ่งหวังที่สูงที่สุดจะสำเร็จ และก็ยังจะมีความสูงส่งใหม่ๆ ที่จะให้พิชิต มีความมหัศจรรย์ใหม่ๆ ที่จะให้ชื่นชม มีความจริงใหม่ๆ ที่จะให้ทำความเข้าใจ มีสิ่งใหม่ๆ ที่จะก่อให้เกิดพลังอำนาจของจิตใจจิตวิญญาณและร่างกาย {GC 677.2} {GCth17 585.2}

สมบัติทั้งหมดของจักรวาลจะถูกเปิดออกให้แก่คนของพระเจ้าที่ได้รับการไถ่จากบาปได้ศึกษา เมื่อไม่ถูกความตายผูกมัดไว้แล้ว พวกเขาจึงบินด้วยปีกซึ่งไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยไปยังโลกที่ไกลโพ้นออกไป ซึ่งเป็นโลกที่ตัวสั่นด้วยความโศกเศร้าเมื่อเห็นภาพความทุกข์โศกเศร้าของมนุษย์และร้องเพลงแห่งความชื่นชมเมื่อทราบข่าวของจิตวิญญาณที่ถูกไถ่ให้รอดแล้ว ด้วยความสุขใจที่ไม่อาจเปล่งออกมาเป็นวาจาได้นั้นบุตรทั้งหลายของโลกก้าวเข้าสู่ความสุขและสติปัญญาของผู้ที่ไม่เคยล้มลงในบาป พวกเขาแบ่งปันทรัพย์สมบัติแห่งปัญญาและความเข้าใจที่ได้รับเพิ่มมาตลอดทุกยุคจากการไตร่ตรองถึงพระหัตถกิจของพระเจ้า พวกเขามองด้วยสายตาที่ไม่พร่ามัวและเห็นรัศมีภาพของสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมาคือดวงอาทิตย์และดวงดาวและระบบทั้งปวง ทุกอย่างอยู่ในลำดับที่ถูกกำหนดไว้โคจรเป็นวงกลมรอบพระบัลลังก์ของพระเจ้า พระนามของพระเจ้าจารึกอยู่ในทุกสิ่งนับตั้งแต่สิ่งที่เล็กที่สุดจนถึงสิ่งยิ่งใหญ่ที่สุด และในทั้งหมดนั้นอำนาจของพระองค์จะปรากฏให้เห็นอย่างบริบูรณ์ {GC 677.3} {GCth17 585.3}

ในขณะที่เวลาแห่งนิรันดร์กาลแล่นผ่านไป จะเปิดเผยให้เห็นพระเจ้าและพระคริสต์ด้วยพระสิริที่เพิ่มมากขึ้นและงามสง่าอย่างอุดมมากขึ้น ในขณะที่ความรู้เพิ่มมากขึ้นนั้น ความรักและความเคารพบูชาและความสุขก็จะเพิ่มมากขึ้นด้วยเช่นกัน มนุษย์ยิ่งเรียนรู้จักพระเจ้ามากขึ้นเท่าไร พวกเขาก็จะชื่นชมพระลักษณะของพระองค์มากยิ่งขึ้นเท่านั้น เมื่อพระเยซูทรงเปิดเผยให้พวกเขาเห็นความไพบูลย์ของการทรงไถ่บาปและความสำเร็จอย่างน่าอัศจรรย์ใจของความขัดแย้งยิ่งใหญ่กับซาตานแล้ว

จิตใจของผู้ที่ถูกไถ่ให้รอดแล้วจะสั่นรัวด้วยความภักดีอันแรงกล้าและด้วยความสุขอันล้นเหลือมากยิ่งขึ้น พวกเขาดีดพิณทองคำ และเสียงของคนนับแสนๆ ล้านๆ ก็ร่วมกันเปล่งเสียงร้องสรรเสริญอย่างยิ่งใหญ่ {GC 678.1} {GCth17 586.1}

“แล้วข้าพเจ้าได้ยินเสียงสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมด ทั้งในสวรรค์ บนแผ่นดินโลก ใต้แผ่นดินโลก ในมหาสมุทร และทุกสิ่งซึ่งอยู่ในที่เหล่านั้น ร้องว่า ขอให้คำสดุดี พระเกียรติ พระสิริและอานุภาพ จงมีแด่พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งและแด่พระเมษโปดกตลอดไปเป็นนิตย์” วิวรณ์ 5:13 {GC 678.2} {GCth17 586.2}

ความขัดแย้งยิ่งใหญ่สิ้นสุดลงแล้ว บาปและคนบาปไม่มีอีกต่อไป จักรวาลทั้งหมดสะอาดบริสุทธิ์ ชีพจรหนึ่งเดียวแห่งความปรองดองและความชื่นชมยินดีเต้นผ่านสรรพสิ่งทั้งปวงที่ได้ทรงสร้าง ชีวิตและความสว่างและความชื่นบานหลั่งไหลมาจากพระองค์ผู้ทรงสร้างสรรพสิ่งทั่วทั้งห้วงอวกาศอันไร้ขอบเขต จากอะตอมที่เล็กที่สุดไปจนถึงโลกที่ใหญ่ที่สุดนั้น ทุกสิ่งทั้งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิตในความงามที่ไม่ถูกเงามืดบดบังและความยินดีอันสมบูรณ์ของพวกเขา ต่างร่วมกันประกาศว่าพระเจ้าทรงเป็นความรัก {GC 678.3} {GCth17 586.3}

รอการสิ้นสุด

